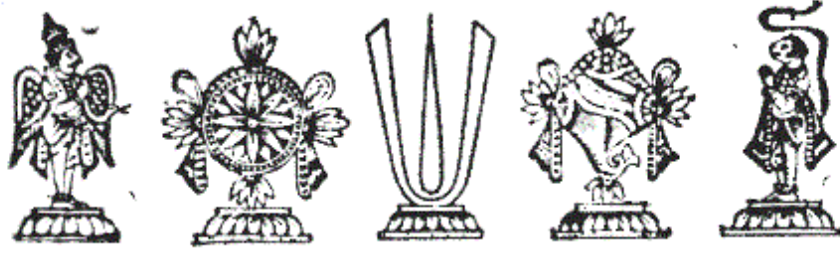

ஸ்ரீ:

நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி முதல்பத்து

ஆரூரிரப்படி, இருபத்துநாலாயிரப்படி சப்தார்த்தம்,
த்ரமிடோபநிஷத் தாற்பர்ய ரத்னாவளி

ப்ரக்ருதம் ஸ்ரீமத்பரமஹம்ஸேத்யாதி
ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமதாண்டவன் (திருக்குடந்தை)
ஸ்ரீவேதாந்த ராமானுஜ மஹாதேசிகன்
அருளிய

பகவத் விஷய ஸாரம்

ஆசிரியவற்றுடன்

பரிசோதகர்கள்

ஸ்ரீ உ. வே. வித்வான் கிரோமணி, P.S. ராமானுஜாச்சாரியார்,
ஸ்ரீ உ. வே. வித்வான் கிரோமணி, ஆடூர், ஆஸிரி. மாதவாச்சார்யன்.

வெளியீடு

ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமதாண்டவன் ஆசிரமம்
ஸ்ரீரங்கம்

விலை ரூ 30/-

ஆணி - அனுஷம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமதாண்டவன்
ஸ்ரீவேதாந்த ராமானுஜ மஹாதேசிகன்

ஸ்ரீ:

பரிசோதகரின் விஜ்ஞாபனம்

மயர்வற மதிநல மருளப் பெற்ற ஆழ்வார்களால் அருளப்பெற்ற நாலாயிர திவ்யப்ரபந்தம் அநாதியானது. வேதம் போன்றது. வேதத்தின் பல அபூர்வார்த்தங்களை ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயலின் மூலமாகவே தெரிந்துகொள்ளமுடியும். இதை, தெளியாத மறை நிலங்கள் தெளிகின் றோமே என்கிறார் நம் ஸ்வாமி தேசிகன். ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயல் அநாதி என்பதை “த்ராவிட ப்ரஹ்மதர்” என்கிறவிடத்திலும், “ஆம் நாயாநாம் ப்ரக்ருதிமபராம் ஸம்ஹிதாம் த்ருஷ்டவந்தம்” என்கிற ஸ்ரீபாதுகா ஸஹஸ்ரத்திலும் ப்ரமாணமாகப் பேசுகிறார் ஸ்வாமி தேசிகன். ஆகையால் வேதத்தின் அர்த்தங்களை எளிதில் புரிந்து கொள்வதற்கு ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயலில் நமக்கு விசேஷ பக்தி இருக்கவேண்டும்.

இப்படிப்பட்ட அருளிச்செயல்களில் “வேதம் தமிழ் செய்த மாறன்” என்று போற்றப்படும் நம்மாழ்வாரின் திருவாய்மொழி மிகவும் போக்யமானது. அப்ராக்ருதங்களாய் உயர்ந்த குணங்களை உடையவைகளாய் ஆச்சர்யமான அமைப்புள்ளவைகளாய் இருக்கும் திருமேனியையும், திருவாபரணங்களையும், ஆயுதங்களையுமுடையவனாய் பிராட்டிகளுடனும், அநந்த கருட ஸேனைமுதலியார் முதலான பரிஜனங்களுடனும், ஸ்ரீவை குண்டமென்கிற உயர்ந்த இடத்தில் எழுந்தருளியிருந்து இந்த உலகங்களை உண்டு பண்ணுவது ரக்ஷிப்பது அழிப்பது ஆகிய இவைகளை வினையாட்டாகச் செய்துகொண்டிருக்கிற ஸர்வோத்க்ருஷ்டனான எம்பெருமானை ஆழ்வார் உள்ளபடியே தம்முடைய திருவுள்ளத்தால் அநுபவித்து, மிகுந்த ப்ரீதியை அடைந்தார். இந்தப் ப்ரீதியினால் அவனைத்தாம் அநுபவித்தபடி இந்தப் ப்ரபந்தத்தில் பேசுகிறார்.

திருவாய்மொழி முழுவதிலும் லக்ஷ்மியோடு கூடிய நாராயணனை ஜீவாத்மாக்கள் அடையவேண்டிய வஸ்து (ப்ராப்யம்) என்றும் அவனை உபாயம் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. இத்திருவாய்மொழியில் பத்துப் பத்துக்களிருக்கின்றன. முதல் பத்தில் அவன் ஸேவிக்கத்தக்கவன் என்றும், இரண்டாம் பத்தில் அவன் மிகவும் அநுபவிக்கத்தக்கவன் என்றும், மூன்றாம் பத்தில் அழகான திருமேனியையுடையவன் என்றும், நான்காம் பத்தில் உலகத்தில் உள்ள போக்கிய வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் அதிகமாக போக்யன் என்றும், ஐந்தாவது பத்தில் புருஷார்த்தங்களைக் கொடுக்கிறவனாயும் அவற்றிற்கு வேண்டிய உபாயங்களைச் செய்கிறவனென்றும், ஆறாம் பத்தில் சரணாகதி என்கிற உபாயத்தால் அவன் அடையத்தக்கவன் என்றும், ஏழாவது பத்தில் தன்னையடைந்தவர்களுக்கு இஷ்ட விரோதிகளைப் போக்கும் ஸ்வாபவமுள்ளவனென்றும், எட்டாவது பத்தில் தன்னிடத்தில் பக்தியுள்ளவர்களின் மனதுக்கு ஒத்து நடக்கிறவன் என்றும், ஒன்பதாவது பத்தில் ஒருவித காரணமுமின்றி ஸ்வபாவத்தாலேயே ஜீவாத்

மாக்கள் எல்லோருடைய ச்ரேயஸ்சையும் எண்ணுகிறவனென்றும் பத்தாவது பத்தில் ப்ரபத்தி செய்துகொண்ட ஜீவாத்மாக்கள் தன்னிடமான ஸ்ரீவைகுண்டத்திற்குப் போவதற்கு (போகும் வழியில்) ஸஹாய மாயிருக்கிறான் என்றும் பேசப்பட்டுள்ளது. இத்திருவாய்மொழி பூர்வாசார் யார்கள் வ்யாக்யானங்களுடன் ஒரு ஆசார்யனை 'அணுகி ஒருவன் ஸேவித்து விட்டானேயானால் இனி அவன் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய விஷயமேது மிராது.

இப்படிப் பல ப்ரகாரங்களிலும் உயர்ந்த ப்ரபந்தமான இத்திருவாய் மொழிக்கு வ்யாக்யானங்கள் அநேகங்களிருக்கின்றன. திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் அருளிச்செய்த ஆரூயிரப்படிதான் இவைகளுக்கெல்லாம் மூலம். நம் முதித்ரய ஸம்ப்ரதாயத்தில் “ஸாக்ஷாத்ஸ்வாம்” என்று போற்றப்படும் ஸ்ரீவேதாந்த ராமானுஜ மஹாதேவிகன் ஆரூயிரப்படியை ஒத்து இருபத்து நாலாயிரப்படியும், சப்தார்த்தமும் அனுக்ரஹித்துள்ளார் இந்த வ்யாக்யானங்கள் பல நாட்கள் முன்பு நம் ஆச்ரமத்தில் க்ரந்த லிபியில் ப்ரசுரிக்கப்பட்டுள்ளன. தற்போது அந்த வ்யாக்யானங்கள் கிடைக் காததாலும், மேலும் தற்போது க்ரந்தம் தெரிந்தவர்கள் மிகக்குறையாகவே இருப்பதாலும் இவ் வ்யாக்யானங்களை தேவநாகரியில் ப்ரசுரிக்கவேண்டும் என்று ப்ரக்ருதம் ஸ்ரீமதாண்டவன் திருவுள்ளம்.

பூர்வாசார்யர்கள் அனுக்ரஹித்த வ்யாக்யானங்களுடன் ப்ரக்ருத ஸ்ரீமதாண்டவன் திருவாய்மொழி பாசுரங்களுக்குத் தமிழில் ஒரு வ்யாக்யானம் அருளவேண்டும் என்று ஸ்ரீவைஷ்ணவ உலகின் ப்ரார்த்தனை. நம் எல்லோருடைய ப்ரார்த்தனையையும் ஏற்று தன் திருமேனி ச்ரமத்தையும் பாராமல் ஸ்ரீமதாண்டவன் எளிய நடையில் அதே ஸமயம் பாசுரங்களின் உட்பொருள்களை சுருக்கமாக அனுக்ரஹித்திருப்பது நமது பாக்க்யமே. ஸ்ரீமதாண்டவன் வ்யாக்யானத்திற்கு “பகவத் விஷய ஸாரம்” என்று பெய் ரிடப்பட்டுள்ளது. ஸ்ரீமத் தேரெழுந்தூராண்டவனை ஆச்ரயித்து, அம்மஹா னின் பரிபூர்ண க்ருபைக்குப் பாத்திரமாகி, திருவாய் மொழியின் பல அபூர் வார்த்தங்களை ப்ரக்ருதம் நம் ஆண்டவன் அவ்விடத்தில் க்ரஹித்து இன்று பாரோர்களெல்லோரும் வியக்கும் படி அத்திவாய்மொழியின் ஸாரத்தை நமக்கு அனுக்ரஹித்திருப்பதற்கு நாம் என்ன கைம்மாறு செய்ய முடியும்! இவ்வர்த்தங்களையெல்லாம் வாசித்து அதன்படி நடந்தாலே போதும். ஸ்ரீமதாண்டவன் நியமனப்படி இந்த வ்யாக்யானங்களை க்ரந்த லிபியி லிருந்து தேவநாகரி லிபியில் மாற்றி எழுதி அவ்வப்பொழுது ஏற்படும் ஸந்தேஹங்களை பல வ்யாக்யானங்களைக் கொண்டு ஒப்பிட்டு எழுதியது நம் ஆச்ரமம் வித்வான் பிராந்தியங்கரை ஸ்ரீஉவே. ராமானுஜாச்சாரியார் ஸ்வாமி. இந்த ஸ்வாமி ப்ரூப் திருத்துவதில் நல்ல அனுபவமுள்ளவர். இந்த கிரந்தம் முடிவதற்கும் ப்ரூப் பார்ப்பதிலும் மற்றும் ஏற்படும் ஸந்தேகங்களையும் அடியோங்களுக்கு ஸ்ரீமதாண்டவன் பரமகிருபையுடன்

அவ்வப்போது யோஜனைகளையும், பலதிருத்தங்களையும் அனுக்ரஹித்து உத்ஸாஹப்படுத்தியாயிற்று. நாலாம் பத்தினை முழுவதும் நம் பாடசாலை ப்ரின்ஸ்பால் வித்வான் ஸ்ரீஉவே நரசிம்மராகவாச்சாரியார் ஸ்வாமி க்ரந்த லிபியிலிருந்து தேவநாகரி லிபியில் எழுதிக்கொடுத்ததற்கு எங்கள் க்ருதஜ்ஞ தையைத் தெரிவிக்கிறோம்.

இம்முதற் பத்துப் பதிப்புக்கு மணிமகுடமெனத் தகும்—ஸ்ரீமதாண்ட வன் அருளிய—பகவத்விஷயஸாரம் — என்ற பகுதியை, மிகக்குறுகிய காலத்தில் பேருக்கத்துடன் அச்சிட்டுத் தந்துதவிய அண்ணாமலைநகர் K.P.T. இண்டஸ்ட்ரி அச்சகத்தார்க்கு அன்புகனிந்த நன்றி உரித்தாகுக!

பல லக்ஷம் ரூபாய் செலவழித்து இந்த வ்யாக்யானத்தை ப்ரசுரித் திருப்பது எல்லோரும் இதை ஸேவித்துப்பயன்பெறவே, ஆகையால் இவ் வ்யாக்யானங்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எல்லோரும் வாங்கி இதிலுள்ள விஷயங்களை வாசித்துப் பிறருக்கு எடுத்து சொல்லவும் எல்லோரும் ஐஹிக, ஆமுஷ்மிக ஸகல பலன்களையும் அடையும்படி பெரிய பெருமாள், பூர்வாசார்யாள் பாதுகைகளை ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

ஆடுர் ஆஸூரி மாதவாச்சார்யன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம;
ஸ்ரீமதே சடகோபாய நம:

பொதுத் தனியன்கள்

— 0 —

ராமானுஜதயாபாத்ரம் ஜ்ஞாந வைராக்ய பூஷணம் ।
ஸ்ரீமத் ஷ்டநாதாய வन्दே வேதாந்ததேசிகம் ॥

ராமாநுஜ தயாபாத்ரம் ஜ்ஞாந வைராக்ய பூஷணம் ।
ஸ்ரீமத் வேங்கடநாதார்யம் வந்தே வேதாந்த தேசிகம் ॥

லக்ஷ்மிநாத சமாஸ்தாநாதயாமுநமஹ்யமாம் ।
அஸ்மதாச்சார்யபர்யந்தாந் வந்தே குருபரம்பராம் ॥

லக்ஷ்மிநாதஸமாஸ்தாநாதயாமுந மத்யமாம் ।
அஸ்மதாச்சார்ய பர்யந்தாம் வந்தே குருபரம்பராம் ॥

யோ நியமச்சயுதபதாம்புஜயுக்தம் ருக்ம
வ்யாமோஹதஸ்ததிதராணி த்ருணாய மேநே ।
அஸ்மத்குரோர் பகவதோஸ்ய தயைகஸிந்தோ:
ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே ॥

மாநா பிதா யுவதயஸ்தநயா விஹிதஸ்தவம் யதேவ நியமேந மதந்வயாநாம் ।
ஆத்யஸ்ய ந: குலபதேர் வகுளாபிராமம்
ஸ்ரீமத் ததங்கரியுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்தநா ॥

மாதா பிதா யுவதயஸ் தநயா விபூதி :
ஸ்வம் யதேவ நியமேந மதந்வயாநாம் ।
ஆத்யஸ்ய ந: குலபதேர் வகுளாபிராமம்
ஸ்ரீமத் ததங்கரியுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்தநா ॥

மூத் சரஸ்வ மஹாஹய மஹாநாத ஸ்ரீமகிஸார குலசேகர யோகிவாஹந் ।
மக்தாஹிரேணு பரகாலயதீந்ரமிஸ்தாந் ஸ்ரீமத்பராஹ்மசுமநி ப்ரணமாமி நியமம் ॥

பூதம் ஸரஸ் மஹதாஹ்வய பட்டநாத
 பூபக்திஸார குலசேகர யோகிவாஹாந் ।
 பக்தாங்கிரேணு பரகால யதீந்த்ர மித்ராந்
 பூமத் பராங்குசமுநிம் ப்ரணதோஸ்மி நித்யம் ॥

— 0 —

திருவாய்மொழித் தனியன்கள்

भक्तानां विश्वजनानुमोदनं सर्वार्थं श्रीशठकोपवाङ्मयम् ।
 सहस्रशाखोपनिषत्समागमं नमाम्यहं द्राविडवेदसागरम् ॥

பக்தாம்ருதம் விச்வஜநாநுமோதநம்
 ஸர்வார்த்ததம் பூசடகோப வாங்மயம் ।
 ஸஹஸ்ரசாகோபநிஷத் ஸமாகமம்
 நமாம்யஹம் த்ராவிட வேதஸாகரம் ॥

திருவழுதி நாடென்றும் தென்குருகூரென்றும்
 மருவினிய வண்பொருநல் என்றும் — அருமறைகள்
 அந்தாதி செய்தான் அடியிணையே எப்பொழுதும்
 சிந்தியாய் நெஞ்சே தெளிந்து.

மனத்தாலும் வாயாலும் வண்குருகூர் பேணும்
 இனத்தாரை யல்லா திறைஞ்சேன் — தனத்தாலும்
 ஏதுங் குறைவிலேன் எந்தை சடகோபன்
 பாதங்கள் யாமுடைய பற்று.

ஏய்ந்த பெருங் கீர்த்தி யிராமாநுசமுனிதன்
 வாய்ந்தமலர்ப் பாதம் வணங்குகின்றேன் — ஆய்ந்தபெருஞ்
 சீரார் சடகோபன் செந்தமிழ்வே தந்தரிக்கும்
 பேராத வுள்ளம் பெற.

வான்திகழும் சோலை மதிளரங்கர் வண்புகழ்மேல்
 ஆன்ற தமிழ்மறைகள் ஆயிரமும் -- ஈன்ற
 முதல்தாய் சடகோபன் மொய்ம்பால் வளர்த்த
 இதத்தா யிராமாநுசன்.

மிக்க இறைநிலையும் மெய்யாம் உயிர்நிலையும்
 தக்க நெறியும் தடையாகித் -- தொக்கியலும்
 ஊழ்வினையும் வாழ்வினையும் ஓதும் குருகையர்கோன்
 யாழினிசை வேதத் தியல்.

॥ श्रीः ॥

अस्मद्गुरुभ्यो नमः ।

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ।

श्रीमते वात्स्याहोबिलार्यमहादेशिकाय नमः ।

तनियन्व्याख्यानप्रारम्भः

- दिव्यप्रबन्धकृदभिष्टव्यपद्यगाथाः वेदान्तदेशिककृता अपि ते प्रबन्धाः ।
यत्सन्निधौ प्रथमसंपठिता महद्भिः तज्जेश्वरोऽस्तु फलदो मम नीलमेघः ॥ (१)
- यत्सेवाविभवादवाप्य यतितां श्रीरंगरामानु जो
योगीन्द्रस्सकला द्विधोपनिषदः श्रीभाष्यमप्यर्थवत् ।
व्याख्यायाखिलदुर्मतं परिभवन्नासेतुहेमाचलं
ख्यातोऽभूत्परकालसंयमिवरं वन्देय तं देशिकम् ॥ (२)
- तादृशदेशिकपङ्क्तिवैभवमुखग्रन्थैश्च यत्प्राक्तना
मिथ्यातथ्यविचारदक्षसुमतीन् संश्रकुरज्ञानपि ।
किञ्च श्रीनिगमान्तदेशिकपदांभोजैक संजीवनान्
तं नित्यं परकालसंयमिवरं वन्दे महादेशिकम् ॥ (३)
- द्वैतीयैकब्रह्मतन्त्रस्वतन्त्रमुनिभिः कृते ।
तद्द्वादशसहस्राख्ये देशिकावलिवैभवे ॥ (४)
- पूर्वाधे देशिकेन्द्राणां दर्शितश्चरितक्रमः ।
याः प्रबन्धानुसन्धाने पूर्वाचार्यनियोगतः ॥ (५)
- प्राक्पश्चादनुसन्धेयपद्यगाथाः समर्थिताः ।
तत्पद्यगाथा व्याख्याता उत्तराधेऽतिविस्तरम् ॥ (६)
- पूर्वाधिसंग्रहः पूर्वं आचार्यैः बहुभिः कृतः ।
किञ्च प्रबन्धनिवहि नातिसंक्षेपविस्तरः ॥ (७)
- वात्स्याहोबिलदासेन सन्नियोगानुमोदिना ।
उत्तरार्धोक्तसारार्थः संग्रहादत्र लिख्यते ॥ (८)
- पूर्वाचार्यसुरक्षितार्थनिवहीभूतां मितां ग्रन्थतः
प्राज्ञानां मितचेतसामपि सतां संमोदिनीं मत्कृतिम् ।
अस्मद्देशिकसंप्रदायरसिकास्सर्वेऽपि सन्तस्सदा
गृह्णन्त्वन्यनृपश्वनादरकृतो दोषो न बाधाबहः ॥ (९)

श्रियः पतियान எம்பெருமான் परमकारुणिक தையாலே ஆழ்வார்களையும் श्रीमन्नाथमुनிகள் முதலாய் श्रीमद्देवान्तदेशिक ரளவாகவுள்ள सदाचार्यர்களை யுமவதரிப்பித்து அம்முகத்தாலே द्रमिड संस्कृतमणिप्रवाल प्राकृतरूपग्रन्थங்களைச் செய்து வைத்து सकलवेदान्तसारभूत மான ரஹஸ்யத்ரய ஸம்ப்ரதாயத்தை, இருள் தருமாஞாலத்திலாழங்கால் பட்டிருக்கிற चेतनர்கள் सुलभ மாகப் பெற்று உஜ்ஜீவிக்கும்படிக்கும், அந்த ஸம்ப்ரதாயந்தானும் कालतत्वமுள்ள-தனையும் अद्याहतमायிருக்கும்படிக்கும் பண்ணி வைத்து, சேதனர்களுக்கு महोपकारकத்தை- அப்படிக்கொத்த भगवदनुग्रहविशेषத்தாலே பின்னோர்-களும் அந்த ஆழ்வார் ஆசார்யர்களுடைய दिव्यचरित्रங்களையும், அவர்கள் செய்தருளின प्रबन्धங்களினுடைய பெரு மையையும் प्रबन्धनिर्वाहादிகளில் பரக்கவருளிச் செய்தார்கள். அதுதன்னிலும் द्वितीयब्रह्मतन्त्रस्वतन्त्रजीयார் பன்னீ-ராயிரத்தில் पूर्वार्धத்தில் गुरुपरंपरा प्रभावத்தையும், उत्तरार्धத்தில் நாலாயிரத் தனியன்களுக்கும் रामानुजदयापात्र முதல் श्लोकचञ्चकத்திற்கும், सर्वदेश-त्यादि வாழித்திருநாமத்திற்கும், திருவோலக்கப்பாட்டு, திருநாள்பாட்டுக் களுக்கும் व्याख्यानத்தைப் பரக்க அருளிச் செய்தார். அதில் குருபரம்பரா ப்ரபாவத்தை முன்னோர்கள் संग्रहित்தார்கள். இப்போது பெரியோர்கள் நியமனப்படிக்கு உத்தரார்த்தம் ஸங்க்ரஹிக்கப்படுகிறது.

இப்ப்ரவ்ந் தனியன்களான पद्यगाथைகளும், पूर्वोत्तरानुसन्धेय ங்க ளா ன पद्यवाक्य गाथைகளும், அவரவர்கள், ஒவ்வொரு प्रबन्धानुसंधान दशैयிலும் ஒவ்வொரு निर्वाह ஸமயத்திலும் அருளிச்செய்ததாயிருக்கும். அதில் நாலாயிரத்தனியன்கள் கோயிலில் ஒரு திருவத்யயநோத்ஸவத்தில் प्रबन्धानु-सन्धानं பண்ணும் பொழுது ஈடுபட்டு, दिव्यदेशங்கள் தோறும், தனியன் களோடே கூட நாலாயிரப்ரபந்தங்களை अनुसन्धिக்கும்படி उभयवेदान्त प्रवचनपट्टाभिषिक्ரராயும், भगवद्विषय प्रवर्तकருமான திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் நியமித்தருளினதாயிருக்கும், பின்பு, लक्ष्मीनाथसमारम्भा முதல் श्लोकचतुष्टयமும் திருநகரியில் ஆழ்வார் திருவோலக்கத்தில் ஒருக்-கால் प्रबन्धानुसन्धानं பண்ணும்போது ஈடுபட்டு दिव्यदेशங்கள் தோறும் अनुसन्धिக்கும்படி எம்பெருமானார் நியமித்தருளினதாயிருக்கும். रामानुजदयापात्र, तुरुष्कनिर्गसनानन्तरं मतांतरस्थர்களாலே திரு अद्ययनोत्सव प्रतिहति யுண்டான பொழுது அழகிய மணவாளன் நியமனப்படிக்கு நம் தேசிகள் அந்த குமதி--களை ஜயித்து ஆழ்வார் ஆசார்யர்கள் अर्चास्थापनத்தையும், திருவத்யயனோத்-ஸவத்தை दिव्यदेशமுள்ளதனையும் अद्याहतमायச் செல்லும்படிக்கும் பண்ணி-யருளின ஸமயத்தில் दिव्यदेशங்கள் தோறும் अनुसन्धिக்கும்படிக்கு அழகிய மணவாளன் நியமித்தருளினதாயிருக்கும். பின்புற்ற सर्वदेशेत्यादि, अनुदिनं संवर्धय என்றளவாக உள்ள पद्य வாக்யங்கள், चोलभूपोपद्रवं தீர்ந்தவாறே எம்பெருமானார் கோயிலில் ஆழ்வாரை திருப்ரதிஷ்டை செய்துவைத்து நூற்றந்தாதியை இயற்பாவில் சேர்த்து திருअद्ययनोत्सवத்தை நிறைவேற்றின தசையில் அழகிய மணவாளன் நியமனப்படி திவ்ய தேசங்கள் தோறும் அநுஸந்திக்கும்படி எம்பெருமானார் நியமித்தருளின தாயிருக்கும். श्रीमन् श्रीरंगश्रियमनुपद्रवामनुदिनं संवर्धय என்கிற

வாக்யத்திற்கு **ஆவृत்யனுஸந்தானம்**, **नमो रामानुजायित्यादि** “வேதாந்த தேசிகனே இன்னுமொரு நூற்றாண்டிற்கும்” என்றளவாக உள்ள **पद्यगाथानुसन्धानம்**, ஆழ்வாராசார்யர்கள் **अर्चिस्थापनपूर्वक** மாக திரு **अव्ययतोत्सवस्थापनदशै**யில் அழகிய மணவாளன் நியமனப்படி **रामानुजदया पात्रத்தை** **अनुसन्धि** த்த தசையிலே **प्रबन्धानुसन्धानं** பண்ணினபின்பு முடிவில் **दिव्यदेशங்கள்** தோறும் அநுஸந்திக்கும்படி அழகிய மணவாளன் **श्रीरङ्ग** நாச்சியார் நியமித்தருளினதாயிருக்கும். வாழியணி தூப்பல், வாதாசனவர், செங்கமலத்தயன் என்கிற பாட்டுக்கள், கோயிலில் ஒரு புரட்டாசித் திருவோணத் திருநாளில் அர்ச்சையாக எழுந்தருளியிருக்கிற நம்தேசிகன் திருவோலக்கத்தில், நயினராசார்யரும், **ब्रह्मतन्त्रस्वतन्त्रस्वामियும்**, **दिव्यदेशங்கள்** தோறும் **अनुसन्धि**க்கும்படி நியமித்தருளினதாயிருக்கும். **प्रबन्धानुसन्धान**யில்லாத காலத்தில், நாலாயிரத்தனியன்களையும், **अमृतरञ्जनी** முதலாய் **प्रबन्धसार**மளவாக உள்ள இருபத்து நான்கு தேசிக **प्रबन्ध**ங்களையும், நயினராசார்யர் அருளிச்செய்த பிள்ளையந்தாதியையும் **दिग्विजयार्थ** மாகத் தஞ்சை மாநகரில் எழுந்தருளும்பொழுது ஒரு **श्रीवैष्णव** **प्रार्थनाव्याज** த்தாலே அந்த எம்பெருமான் ஸந்திதியில் முன்னம் அநுஸந்தித்து அப்படியே **दिव्यदेशங்கள்** தோறும் **अनुसन्धि**க்கும்படி நயினராசார்யரும் **ब्रह्मतन्त्रस्वतन्त्र** ஸ்வாமியும் நியமித்தருளினதாயிருக்கும். சீரொன்று தூப்பல், என்கிற தனியன் **देशिकप्रबन्ध**ங்களுக்கு தனியனாயிருக்கும்படி அவர்கள் நியமித்தருளினதாயிருக்கும். இதன் விரிவுகளை பன்னீராயிரம், **प्रबन्धनिर्वाह** முதலிய **ग्रन्थ**ங்களில் கண்டு கொள்வது.

பேரருளாளன் திருவவதாரமான நயினராசார்யருடையவும், **श्रीमद्देवान्त** **देशिकன்** திருவுள்ளமுகந்தருளின **ब्रह्मतन्त्रस्वतन्त्र** ஜீயருடையவும் நியமனம், எம்பெருமான் திருவுள்ளமுகந்தருளின நியமன்மாயைலே, கோயில், திருமலை, பெருமான் கோயில் முதலான எல்லா **दिव्यदेश**ங்களிலே யும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அனைவரும் அந்த நியமனப்படி நடத்திப் போருவார்கள். சில அஸூயாளுக்கள் அதை அதிக்ரமித்து தங்களுக்கு வேண்டினபடி செய்வார்களேயாயினும் “**धर्मसंस्थापनार्थाय संभवामि युगे युगे**” என்ற எம்பெருமான் “**आज्ञाच्छेदी मम द्रोही**” என்று கொண்டு “**तानहं द्विषतः क्रूरान् संसारेषु नराधमान् । “श्रियाम्यजस्रमशुभान् आसुरीष्वेव योनिषु”** என்கிறபடியே அவர்களை **क्षिपामि** **सङ्कल्प**த்துக்கிலக்காக்கி **दुष्कृदिनाशपूर्वक** மாக **साधुपरित्राणं** பண்ணக்கடவனொருவனாகையாலே தன் நியமனத்தையே தலைக் கட்டி விடுவன்- “**कलिकोलाहलश्रीडां वर्धयन्ति रमापतेः**” என்கிறபடியே இவர்கள், தன் **लीलाविभूतिरसानुभव**த்திற்கு உறுப்பானவர்கள் ஆகையாலே **उभयविमूति** நாதனான ஸர்வேச்வரனுக்கு **आदरणीय**ர்களேயாகிலும் “**ज्ञानी. त्वात्मैव मे मतम्**” என்கிறபடியே தனக்கு **आत्म** பூதர்களான **प्रपत्तिसंप्रदाय**-நிஷ்டர்களான பெரியோர்களுக்கு **दूरपरिहार्य**ர்களானவிவர்கள்திறத்தில் எம்பெருமானுக்கு சீற்றமேயாயிற்றுப் பிறப்பது. லோகத்தில் சரீரந்தானும் **आत्मा**விற்கு நியாம்யமாயிருக்கக்கடவதிறே. **शरीर**மும், ஆத்மாவிற்கு அநிஷ்டமானவற்றை வெறுக்கக்கடவதிறே. லோகத்தில் ஸார்வபௌமனான

ராஜாதனக்கபிமதனேயாகிலும், தன்னாஜைஞயிலும், தன் மஹிஷியிலும், தன் குமாரனிலும், அபராதப்பட்டவனை ராஜதண்டனைக்கு விலக்கக்கடவனல்லனிறே. ஆகையால் ஸர்வேவச்வரன் இவர்களை திருத்தியாதல், ஸிபாமிக்கிலக்காக்கியாதல், ப்ராயச்சித்தாடிகளில் முட்டியாதல், விஹூதவீர்பிஷமாக்கி தந்நியமனத்தையே தலைக்கட்டிவிடுவன். பின்னும் சிலர், ஒருவர் செய்த ஸ்லோகாசுக்ளையும் நிர்வாஹத்தையும் மற்றொருவர் செய்ததாக எழுதி மிதஹஸாதுக்களை மயக்குவார்கள்- ஆகையாலிறே பூர்வாசார்யர்கள் செய்தருளின ப்ரந்யங்களில் விசேஷார்த்தங்களைச் சங்க்ரஹித்து இப்ரபந்தமுவத்தாலே தெளிவிக்கிறோம். அவதாரக்ரமனியதமான ப்ரவந்ஹோபக்ரமத்திற்கு ஒரு சேர்த்தியுண்டாயிருக்குமாப்போலும் பின்பு முதலாயிரம், திருமொழி, திருவாய்-மொழி, இயற்பா என்கிற க்ரமத்திற்கும், அதில் அவாந்தர ப்ரவந்ஹங்களினுடைய க்ரமத்திற்கும், ஒரு சேர்த்தியுண்டாயிருக்குமாப்போலும், இங்குள்ள பத்யாசுக்ளாக்கும் ஒரு சேர்த்தியுண்டு. அதில் ப்ரதானாசார்யபரம்பரையில் ஆதிமஹ்யான்த பட்டாபிவிதிகர்களான, ஸ்ரீய:பதி - ஸ்ரீ-சுடகோப - ராமானுஜ - வேதாந்ததேசிகரைவர்-களுடைய ப்ரபாவத்தையும், அர்த்தசுஷ்டிசக்தியாலே ப்ரதிபாதிக்குமதான ராமானுஜ த்யாபாத்திரமென்கிற தனியனாலே நம் தேசிகரைச் சரணமடைந்து அத்தால் நம் தேசிகர் அருள்பெற்று, அம்முகத்தரலே மற்ற நால்வர்களுடைய கடாக்கமும் பெற்று பின்பு அநுசந்ஹாத்தாக்கள் அனைவரும் சுஸ்வாசார்யபரம்பரானுசந்ஹாந் பண்ண ப்ராப்த் என்கிற அபிசந்ஹியாலே லக்ஷ்மீநாதசமாஸ்ப்ராமியாதி தனியன்களுக்கு முன்பு இந்த ராமானுஜத்யாபாத்திரமென்கிற தனியனை அநுசந்ஹிக்கும்படி அழகியமணவாளன் நியமனப்படிக்கு பெரியோர்கள் நியமித்தருளின படியாயிருக்கும்.

ஸ்ரீப்ரஹ்மதந்ஸ்வதந்ஸ்வாமி அருளிச்செய்த தனியன்:—

ராமானுஜத்யாபாத்திரம் ஜ்ஞானவீராக்யபூஷணம் ।

ஸ்ரீமத்வேங்குடநாதார்ய வந்தே வேதாந்ததேசிகம் ॥

வ்யா:— ராமானுஜத்யாபாத்திரமியாதி—

இத்தனியன் திருநாராயணபுரத்தில் நயினாராசார்யர் ஸந்நிதியில் ப்ரஸவத்ரிபயமான ஆருமிரப்படியை எழுபத்தினாலாயிரப்படி வ்யாஹ்யானத்தோடே அதிகரிக்கும்பொழுது நம் தேசிகனுடைய ஆஜானசத்வூத்த குணங்களை சிரானுபவ் பண்ணின ப்ரஹ்மதந்ஸ்வதந்ஸ்வஜீயர் அருளிச் செய்ததாயிருக்கும்.

ராமானுஜத்யாபாத்திரமென்பது, ‘எதிவரனார்மடைப்பள்ளி வந்தமணமெங்கள் வார்த்தையில் மன்னியதே’ இத்யாதிநிற்படியே, கிடாம்பி அப்புள்ளார் தயைக்கு பாத்திரமூதரென்றபடி. இவ்வர்த்தத்தை ‘காவலனெங்கள்’ என்கிற பாட்டில் கண்டு கொள்வது. இது ஸாதாரணமான யோஜனை. இதின் சுவடறிந்த பெரியோர்கள் யோஜனாந்தர மருளிச் செய்வார்கள். அதெங்ஙனே யென்னில் “ராமானுஜத்யாபாத்திரம்” மென்று, நாட்டுக்காக பறை வேண்டின கோபி மார்களைப்போலே மறைபொருளாக, நம்மிராமானுசன் பொன்னடியென்ற அழகிய மணவாளன் அருளிப்பாட்டையும், சங்கல்பசூர்யோத்யசந்நித்தையும்

“उक्त्या धनंजयविभीषणलक्ष्ययाते प्रत्याय्य लक्ष्मणमुने भवता वितोणं। श्रुत्वा चरं
என்னும்படியே எம்பெருமானுக்கு அழகிய மணவாளன் க்ருபை செய்தருளிந்
போலே நம் தேசிகனுக்கு **स्वप्नத்தில்** உடையவர் க்ருபை செய்தருளின
வ்ருத்தாந்தத்தையும் கணிசித்து பெரிய பெருமாள் திருமுன்பே **प्रमाणं**
பண்ணின அண்ணன் அருளிச்செய்த ஸப்ததிரத்னமாலிகையிலுள்ள
विशेषार्थங்களின்படியே எம்பெருமானார் பரமக்ருபைக்கு **मुख्यपात्र**ர்களென்று
அருளிச்செய்வார்கள். ஆகையால் இதை நினைத்தாயிற்று **सत्पात्र**த்தில்
விநியோகிக்கும்படி எம்பெருமானார் **अन्तिमदशै**யில் பிள்ளானுக்கும் ஆச்சானுக்
கும் நியமித்தருளினார். அன்றிக்கே **रमासम्बन्धी रामः**, **रामश्च अनुजश्च-रामान जौ**
तयोर्दयापात्रम्। रमासम्बन्धी யாவது “अप्रमेयं हि तत्तेजो यस्य सा जनकात्मजा
என்றும், **यस्य भार्या भवेत्सीता यच्च हृष्टा परिष्वजेत्। अतिजीवेत्सः** என்றும்,
तच्च त्वत्कं पतिमधिजगावुत्तरश्चानुवाकः” என்றும் சொல்கிறபடியே பிராட்டி
ஸம்பந்தம் பெற்றவனாகையாலே, திருவில்லாத்தேவரெல்லாரிலும் பெருமை
பெற்று, **श्रियः पति**யானாகையாலே **शरणागत**ர்களும் திருவில்லாத்தேவ
ரெல்லாரையும் காற்கடைக்கொண்டு திருவுடையதேவர் கால்பிடித்து **श्रोमा**ன்
களானார்கள். இத்தால் “**पद्मायाः तव च चरणौ नःशरणयन्**” என்கிறபடியே
दिव्यदम्पतिகளுடைய **विभुत्वोपायत्वादिप्रभावं** சொல்லிற்றாயிற்று. இப்படிக்
கொத்த **भियःपति**யான ராமனுடையவும் அவருக்கனுஜரான எம்பெருமானு-
ருடையவும், **परमरूपै**க்கு **मुख्यपात्र**ரென்றதாயிற்று. இத்தால்,
ततस्तं प्रियमाणं तु नयामि परमां गतिं என்றும், “**याचते। अभयं सर्वभूतेभ्य**
ददामि। என்றும், **शरणं व्रज। अहं त्वा सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि।** என்றும்,
चरमश्लोकங்களில் **द्यौः पतेन् पृथिवी शीयन् हिमवान् शकलीभवेत्। शुष्येत्तो-**
यनिधी कृष्णे न मे मोघं वचो भवेत्। என்னும்படி (என்றிப்படி) உபதேசித்
தருளின நம்பெருமாள் திருவுள்ளத்தையும், அத்திருவுள்ளமான ப்ரபத்தியை
ஸ்ரீபாஷ்யங்களாலே அங்கமாகவும் ஸ்வதந்த்ரமாகவும், **व्याख्यानमुखेन**
स्थिरीकरितதருளின எம்பெருமானார் திருவுள்ளத்தையும் **रहस्यरक्षा**திகளாலே
अव्याहतமாயிருக்கும்படி தெளிவிப்பித்தருளினவராகையாலே அந்த ராம
ராமாநுஜர்களுடைய **दयापात्र**ரென்றதாயிற்று. அன்றிக்கே **श्रियःपति**ராமன்
रघुपति ராமனாய்ச் சொன்ன அர்த்தத்தை விவரித்தருளின **यदुपतिराम**
னுடைய **अभिप्राय**த்தை **यतिपतिरामानुज**னும் வெளியிட்டருள அவ்வர்த்தங்களை
யெல்லாம் **रहस्यरक्षा**திகளாலே வெளியிட்டருளினபடியாலே அவர்கள்
தயைக்கு **पात्रभूत**ரென்றதாகவுமாம். ஆகையாலிறே **गुरौ वादिहं** **साम्बुदाचार्य**
शिष्ये, जना भक्तिहीना यतीन्द्राप्रियाः स्युः। यतीन्द्राप्रिया विष्णुकारुण्यदूराः कुतो
मुक्ति वार्ता हि तादृग्विधानाम् ॥ என்று அண்ணனும் **प्रमाणपूर्व**மாக அறுதி-
யிட்டருளினார். அன்றிக்கே **अनुजशब्द**த்தாலே ஆழ்வரையும்
எம்பெருமானாரையும் **अनुसन्धि**த்து, திருமாலாழ்வாரெம்பெருமானார்,
परमरूपैக்கு **मुख्यपात्र**ரென்னவுமாம். **अनुज** என்றது **सहज** என்றபடி.
विष्णुशेषी तदीयशुभगुणनिलयो विग्रहः श्रीशठारिः। श्रीमान् रामानुजार्यः
पदकमलयुगं भाति रम्यं तदीयम् ॥ என்னக்கடவதிறே. ஆக இப்புடைகளாலே

कल्यन्देषु चतुस्सहस्रशत पङ्क्त्यन्दे यदुक्षमाधरे हस्तक्षे बहुधान्यवत्सरनभशशुक्ल
द्वितीयायुते । श्रीश्रीशठजिद्यतीश निगमान्तार्यप्रभावोज्वलस्सुशलोकोऽवततार
दिव्यमहिमा रामानुजोक्त्यादिमः ॥ என்று பன்னீராயிரத்தில் அருளிச்செய்த
படியிலே திருமால், திருமகள், தென்குருகைநகர் முனிவர்,
எதிவரனார் பெருமை சொல்லிற்றும், மேல்நந்தேசிகர் பெருமை
சொல்கிறது. அன்றிக்கே, திருமாலாழ்வார்கள் எம்பெருமானாரேயாய்
அவ்வெம்பெருமானாரே அப்புள்ளாராய், அவர் தயைக்கு பாத்திரென்
கையாலே, திருமாலாழ்வாரெம்பெருமானாரப்புள்ளார்களுடைய தயைக்கு
பாத்திரென்னவுமாம். அப்போது அநுஜ என்று ஆழ்வாரெம்பெருமானாரப்புள்ளார்
களை அநுசந்திப்பது. இன்னும் யோஜனாந்தரங்களும் பதப்பயोजनादि
विशेषार्थங்களும் பன்னீராயிரத்தில் பரக்கக் கண்டு கொள்வது.

ज्ञानवैराग्य भूषणமென்றது, பாலராயிருக்கச்செய்தேயும் அம்மாள்
திருவோலக்கத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் விட்டவிடம் தெரியாதே திகைத்து
நின்ற முதலிகளுக்கும் உபந்யாச வாச்யானுவாதமாய் தெளிவிப்பிக்கும்
ஜ்ஞானத்தையும், ப்ரவோத்சந்தோத்யத்தைப் பாரீரென்று க்ருஷ்ணமிச்சரன்
சொல்ல, அக்ரந்தத்தை பார்ப்பதும் கேட்பதுமின்றியே சங்கல்பசூர்யோத்ய
த்தைப்பாரீர்? என்று அருளிச்செய்து ப்ரவோத்சந்தோத்யம் ஸ்ரீதாமாம்படி சங்கல்ப
சூர்யோத்யத்தைச் செய்தருள்வதான ஜ்ஞானத்தையும், பின்னும் ஸர்வதந்த்ர
ஸ்வதந்த்ரத்வாதிகளையும், விஹிதவிஷயத்திலும் த்ரவிஷயம் கண்ணோட்ட-
மில்லாத வைராக்யத்தையும், பூஷணமாகவுடையவரென்றபடி. இத்தால்
गुणैर्विरुचे राम: என்கிறபடியே மனுவ்யபாவனையெண்ணிலும், திருமணி—
ஆழ்வார் திருவவதாரமாகையாலே, சமஸ்தகல்யாணகுணபூஷணரென்கிற
தாயிற்று. அன்றிக்கே ஜ்ஞானமென்று சதசதவிக்ரமாய் அத்தாலே அசதவிக்ர
த்தில் வைராக்யத்தையுடையவராகையாலே, தக்கவையன்றித் தகாதவை
யொன்றும் தமக்கிசையாதவரென்றதாகவுமாம். இத்தாலெம்பெருமானுக்கு
श्रियःपतित्व-जगत्कारणत्वगुणங்கள் போலே. आचार्यत्वोपयुक्तங்களான
समस्तकल्याणगुणங்களுக்கும், मातृस्थानங்களான ஜ்ஞானவैராக்யகுணங்கள் நம்
தேசிகருக்கு பூஷணமென்றதாயிற்று, आचार्यत्वोपयुक्ता முனிசுரகந்திதா
देशिकैस्वेन चोक्तास्सर्वे भद्रा गुणास्स्युः समुदितविभवाः सर्वतन्त्रस्वतन्त्रे ।
शिष्यत्वे चोपयुक्ता अपि च गुणगणाः कूरुनाथे यथा स्युः नान्यत्राचार्यवयं
कतिचन हि गुणाः प्रायशस्तत्र दृष्टाः ॥ என்னக்கடவதிரே.

श्रीमद्वेङ्कटनाथार्यமென்றது, நம்பிமுத்தபிரான் சேஷாம்சரேயாகிலும்
வலமூரென்று ப்ரவதாசாவதாரகமத்திலே பதிரானாப்போலே, திருவேங்கட-
முடையான் திருமணியாழ்வார் அவதாரமேயாகிலும் “வேங்கடேசாவதாரோऽயம்”
என்னும்படி சாஷாடவதாரமாகச் சொல்லப்படுமவர் என்றபடி.

वेदान्तदेशिकं वन्दे என்றது சுகமதி ஹரிதம் என்கிற ஸ்லோகத்தின்
படியே சாஷாடவதாரமென்று கணிசித்து-தனக்கஸாதாரணமான திருநாமத்தை
இருவருக்கும் ஸாதாரணமாக்கி பெரிய பெருமாள் ப்ரஸாதித்தருளின வேதாந்த-
देशिकரென்கிற திருநாமத்தையுடைய நம் தேசிகரை சரணமடைகிறே
னென்றபடி. இவ்விடத்தில் பெரிய பெருமாள் மஹாசாசனத்தில் “மந்தி-
பாய் வடவேங்கடமாமலை” என்று திருப்பாணாழ்வார் அருளிச்செய்தாப்போலே

वेदान्तदेशिकपदे विनिवेश्य बालं वीणाविशेषमिव वेङ्कटशैलनाथः ॥ என்று இருவரையும் ஒருவராக அருளிச்செய்தபடியாகையாலே, श्रीमद्वेङ्कटनाथाय वन्दे वेदान्तदेशिकम् என்று அவர் திருவவதாரமும் திருநாமமும் சேர்ந்து அழகு பெற்றிருக்குமென்று समभिव्याहारतात्पर्यமாக சில வாசார்யர்கள் अनुसन्धिப்பார்கள்.

ஆக இத்தால் நம் தேசிகர் பெருமையும், அது தான் रामानुजदयापात्र தையாலே வந்ததாய், அத்தாலே பெருமைபெற்றதாய் இருக்குமென்னும் அர்த்தமும் சொல்லிற்றும், அம்முகத்தாலே श्रीश्रीशठजित् यतीश वादिहंसांबुवा ह्यार्यர்களுடைய माहात्म्यத்தைச் சொல்லும்தொன்றாகையாலே நம் தேசிக— னும் போர உகந்தருளினதாய், अत एव முன்பு திருவவதரித்த, श्रीमान्वेङ्कट- नाथार्यः என்கிறதனியனிருக்கச் செய்தேயும், श्रीभगवद्विषयத்திற்கு இதுவே தனியனாக அநுஸந்திக்கும்படி நம் தேசிகன் நியமித்தருளினபடியே நடந்து போருகையாலும் இந்தத் தனியன் மஹாப்ரபாவமாயிருப்பதொன்றாயிற்று.

இத்தனியன் ப்ரபாவத்தையும் அர்த்தத்தையும் சொல்லப்பார்க்கில் निशेषमम्बरतलं यदि पत्रिका स्यात् सप्तार्णवी यदि समेत्य मणीभवित्री। वक्ता सहस्रवदनः पुरुषः स्वयं चेत् लिख्येत रङ्गपतिपादुकयोः प्रभावः ॥ என்கிற ச்லோகத்தின் படியாமத்தனை.

ஆக இத்தால், 'அன்றிவ்வுலகினையாக்கி அரும்பொருணூல் விரித்து, நின்று தன்னீள் புகழ் வேங்கட மாமலை மேனிப் பின்னும் வென்றிப்புகழ் திருவேங்கட நாதனென்னும் குருவாய், நின்று நிகழ்ந்து மண் மேனின்ற நோய்கடவிர்த் தனனே' என்கிற பாட்டினர்த்தம் சொல்லிற்றாயிற்று.

இத்தனியன்தான் मुमुक्षुவிற்கு अवश्याध्येतव्यமான रहस्यत्रयाय்த்தையுட்கொண்டிருக்கையாலே நித்யாநுஸந்தேய மாயிருப்பதொன்றாயிற்று. எங்ஙனே என்னில்,

रामशब्दத்தாலே अकारार्थமும், अनुजशब्दத் தாலே मकारार्थமும், दयापात्र சப்தத்தாலே अनन्याहृषेशत्ववासीयान उकारार्थமும், द्वितीय பாதத்தாலே "தத்துவமறுநான்கொடு தனியிறையின்றி நின்ற சித்தினை" என்றும், எனதிவை அனைத்தும் யானேயிறையெனும் இரண்டும் தீர என்றும் சொல்லுகிறபடியே, भगवदेकशेषत्वज्ञानமும் 'மறுத்தார் திருவுடன் மார்பில் தரித்தவன் வாசகத்தை மறுத்தார் மயக்கமும் மற்றதனால் வந்த மாநரகம் நிறுத்தார் பவத்தின் நெடுநொழுன்றமை கண்டதனால் வெறுத்து' என்கிற— படியே "अनाद्याज्ञातिलङ्घनமடியாக வந்த ஸம்ஸாரத்தில் நிர்வேதத்தாலே உலகத்துயர்ந்தவரொன்றும் பயனிலுறும் துயரும்" என்கிறபடியே பிறந்த ஸம்ஸார விரக்தியும் சொல்லுகையாலே नमश्शब्दार्थமும், तृतीयपादத்- தாலே नारायण शब्दार्थமும், वन्दे என்று दासवृत्तियைச் சொல்லிற்றும், 'வியந்த பேரடிமை தோற்றும் வேற்றுமை' என்கிற चतुर्थीविभक्त्यर्थமும், சொல்லிற்றும் திருமந்திரத்தின் அர்த்தம் प्रतिपादितமாயிற்று.

மேலும் ராம சப்தத்தாலே द्वयத்தில் प्रथमपदத்தினர்த்தமும் ज्ञानशब्द த்தாலே प्रपयेयिनர்த்தமும் उत्तरार्धத்தாலே उत्तरखण्डार्थமும், प्रतिपादित மாய் இம்முகத்தாலே त्वयार्ந்தம் प्रतिपादितமாயிற்று.

இன்னமும் வைராக்ய சப்தத்தாலே उपायान्तर नैराश्यवाचकமான சரமச்லோக ப்ரயமபாடார்த்தமும், ஜானசப்தத்தாலே, अवताररहस्यादि प्रतिपादकமான மமஹ்ஷ்வார்த்தமும், தயாபாஷ்ஷப்தத்தாலே एकं शरणं ब्रजवென்றதி - னார்த்தமும் தூதிர்பாடத்தாலே मोक्षाधिप्यामியினார்த்தமும் ராமானுஜ சப்தத் தாலே त्वाश्वार्थமும், मा शुचः என்பதினார்த்தமும், ஸூசிதமாய், சரமச்லோகார்த்தம், प्रतिपादितமாயிற்று.

இப்படி மஹாரத்ன கர்மமான மாணிக்கச் செப்புபோலேயிருக்கிற இத் தனியனாலே நம் தேசிகரைச் சரணமடைந்து அம்முகத்தாலே நம் தேசிகனருள் பெற வேண்டுமெனுமர்த்தம் சொல்லிற்றாயிற்று.

அண்ணனும் நம் தேசிகர் அருள் பெருதார்க்கு ஸர்வேச்வரன் கிருபை செய்யானென்னுமர்த்தத்தை 'गुरौ वादिहम्सांबुदाचार्यशिष्ये' என்கிற ச்லோகத்- தில் அருளிச்செய்தார். மேலும் அவர்கள் ராவுணசிஷுபாலாதிகள் போலே என்னுமர்த்தத்தையும் सर्वतन्त्र धूर्वहस्य वेङ्कटेशधीमतः कुर्वतोऽवमाननां तु केचनाधुनोद्भवाः। हन्त हन्त रामकृष्णदूषणाभिधायिनां किन्तु चित्रमत्र चैद्यरावणानुसारिणां ” என்று அருளிச்செய்தார்.

सर्वतन्त्रस्वतन्त्रत्वात् 'शास्त्रदीपप्रदानतः। श्रीवेङ्कटाद्रिनाथोऽसौ साक्षात् वेदान्तदेशिकः। என்றும் घण्टा हरेः समजनिष्ट यदात्मनेति என்றும் विशत्यब्दे विश्रुत नानाविधविद्यः त्रिंशद्द्वारं श्रावितशारीरकभाष्यः। என்றும் இப்புடை களிலே நம் தேசிகர் பெருமை பரக்கப் பேசப்பட்டது.

श्रीवह्नतन्त्रस्वतन्त्र स्वामि திருவடிகளே சரணம்

॥ श्रीः ॥

रामानुजदयापात्रं தனியன் व्याख्यानान्तरम् ।

(श्रीचन्द्रगिरि वेङ्कटदेशिकनருளிச் செய்தது)

(अवतारिका)

श्रियःपतियाय अखिलहेयप्रत्यनीककल्याणैकतानत्राय अवाप्तसमस्तकाम एन ஸர்வேச்வரன் இச்சேதனர்கள் स्वरूपप्राप्तमायं स्वानुभवापरीवाहமான கைங்கர்ய விசேஷத்தைப் பெற்று, सन्तमेनं ततो विदुः, रसह्येवायं लब्धवानन्दी भवति, किङ्करा मम ते नित्यं भवन्ति निरुपद्रवाः ” इत्यादिकளிற்படியே வாழலாம்படியிருக்கச் செய்தே “ अनादिमायया सुप्तः ” என்கிற படியே प्रकृतिमिलே இரும்புண்ட நீரது போலே விறுகிச்சுவரி அந்த புருஷார்த்த விசேஷத்தையிழந்து கிடக்கிறபடியைக்கண்டு “स एकाकी न रमेत” என்கிற- படியே தானிழவாளனாய் தயமானமனுவாய்க்கொண்டு “ईश्वराय निवेदितु”

‘மாயவன் தன்னை வணங்கவைத்த கரணமிவை’ இत्याதிகளிற்படியே **स्वचरण कमल समाश्रयणத்திற்குடலாக கரணகலேவர்ப்பதானம்** பண்ணக்கோலி “यो ब्रह्माणं विदधाति पूर्वं, यो वै वेदांश्च प्रहिणोति तस्मै। என்கிறபடியே **चेतनसमष्टिभूत** னான **ब्रह्मा**வை ஸ்ருஷ்டித்தும், **तत्त्वहित पुरुषार्थवेदक**ங்களான **श्रुतिस्मृति** முதலான **सर्वप्रवृत्तिनिवृत्तिशास्त्र**ங்களைக் கொடுத்தும் “**आत्मनामनुप्रविश्य सृष्टिं ततः करिष्यामि, त्वामाविश्य प्रजापते,** திசைமுகன்கருவுள் வீற்றிருந்து படைத் திட்ட கருமங்கள் **इत्यादிகளிற்படியே** அவனை அனுப்ரவேசித்து நின்றும், **तन्मुखमाक** “**प्रजापतौ हर आसीत् ब्रह्मणश्चापि संभूतः, शिवः** நான்முகனும் தான்-முகமாய்ச் சங்கரனைத்தான் படைத்தான், இத்யாதிகளிற்படியே, **तत्तत्कर्मानुगुण** மாக ருத்ரன் முதலான சேதனர்களை ஸ்ருஷ்டித்து அவர்களுக்கு வேதாதிகளை உபதேசிக்க, அவர்களும் **त्रिगुणा कर्मिणां क्षेत्रं प्रकृतेरूपमुच्यते । आब्रह्मस्तम्ब पर्यन्ता जगदन्तर्यवस्थिताः । प्राणिनः कर्मजनित संसारवशवर्तिनः । इत्यादि** களிற்படியே **सत्त्वरजस्तमोरूपप्रकृतिपरवश**ர்களாய் அவர்களுக்கு உபதேசித்த வேதாதிகளும் “**त्रैगुण्यविषया वेदाः,** என்கிறபடியே **त्रिगुणपुरुषविषय**மாகையாலே அதைக்கொண்டு “அவரவர் விதி வழி” என்கிற பாசுரத்தின்படியே, **तत्तद्गुणानुगुणरुचिबद्ध**ராய்க் கொண்டும் “**मम माया दुरत्यया, माययापह-तज्ञानाः ॥ इत्यादि** களிற்படியே **प्रकृष्टज्ञान**மில்லாதவராய்க் கொண்டும் **श्र**त्यादि களை, **तर्काप्रतिष्ठानात् इत्यादि** களிற்படியே தங்கள் தங்கள் **तर्कानुगुण** வுடையதின்மொக்கி **स्वरूपोपाय पुरुषार्थ**ங்களையும் உள்ளபடி அறியாதே கலங்கி நிற்க தானும் நரநாராயண ரூபத்தாலே **शास्त्रार्त**தங்களை **भगवत्प्राप्ति** **साधनभूत**ங்களான **कर्मज्ञान भक्तियोगाद्युपायविशेष** விஷயங்களாக ‘சிங்காமை விரித்தவன்’ என்கிறபடியே உபதேசித்தும் அருஷ்டித்தும் காட்ட அதுதானும் **अज्ञ**ராய் அசக்தரான சேதனர்க்கு ஸர்வ ஸாதாரணமில்லாமையை கணிசித்து தானே “சகர்வர்த்தித்திருமகனாய் அவதரித்து **स्वप्राप्ति** **साधन**மாய் ஸர்வ-ஸுகரமான ப்ரபத்தியை” **सकृदेव परन्नाय, न त्यजेयं फथञ्चन, एतद्वतं मम** என்னுமிப்புடைகளிலே ப்ரகாசிப்பிக்க அதுதானும் **परभावमजानन्तः** என்கிற படியே **राजपुत्रत्वादि वेषच्छन्न**மான **परस्वरूप**த்தை அறியாதபடியாலே **सर्वचेतन** குக்கும் கார்யகரமாகாதபடியைக் கண்டு அனந்தரம் “**शङ्खचक्रगदाधर शङ्खचक्रगदापाणे, एतच्चतुर्भुजं, प्रसादपरमौ नाथो, सुहृदं सर्वभूतानां, आत्मानं सारथिं, सर्वलोकसाक्षिकं चकार ।** ஆதியஞ்சோதியுருவையங்குவைத்திங்குப் பிறந்த, அன்று தேர்கடவிய பெருமான்,, இத்யாதிகளிற்படியே அஸத்ருசமான **परत्वसौलभ्य**ங்களை ப்ரகாசிப்பித்துக் கொண்டு கண்ணனாய் அவதரித்து, **मामेकं शरणं व्रज मोक्षयिष्यामि सा शुचः ।** என்று **अनितरसाधारण**மாய், **प्रपत्ति** சாஸ்த்திரத்தை அர்ஜுனனையிடையிட்டு **सेनयोरुभयोर्मध्ये** என்கிறபடியே நம்முடையவரைப்போலே, ஸர்வரும் அறியும்படி உபதேசிக்க அதுவும் **இவனுடைய யாதவ்வ** **गोपत्व गोवर्धनोद्धारण चतुर्भुजत्व सहस्रबाहुत्व ह्यैकवीन चौर्यादिव्यापार**ங்களாலே **इन्द्रजालादि शङ्कास्पद**மாய் கார்யகரமாகாதபடியாலே

सर्वेश्वरानुम गतः स्वस्थानमुत्तमं என்கிறபடியே उत्तमदिव्यஸ்தானத்தை அடைந்து
 नातिस्वस्थमना: என்கிறபடியே போரநெஞ்சாறல்பட்டு இனிகலிகாலமாகையாலே
 தன்னுடைய அவதாரவிசேஷத்தை இச்சிப்பார் ஒருவருமில்லாதபடியையும்,
 கலிகோலாஹலக்ரீடையையும், சேதனர்கள் இதில் அலமருகிறபடியையும் கண்டு
 अत्यन्तरूपापरतन्त्रனம் பார்வை வைத்து मृगं பிடிப்பாரைப்போலே ஸஜாதீ—
 யரைக் கொண்டே இவர்களைக் கரைமரம் சேர்க்கவேண்டுமென்று “ कलौ खलु
 भविष्यन्ति द्रमिडेषु च भूरिशः कृत्वा मर्त्यमयीं तनुं अनुप्रविश्य कुरुते यत्समी
 हितमच्युतः பிரமகுருவாகி வந்து, தானேயானென்பானாகி தன்னைத் தானே
 துதித்து, தான்றன்னைச் சொன்ன, இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே पराङ्
 कुशपरकालादि களை அவதரிப்பித்துத் தானும் தத்ருபேண நின்று அவர்களை
 யிட்டு அவனுடையுணர்வு கொண்டுணர்ந்து பண்டேபிரமன் பணித்த பணி
 வகை, பொன்னுழிக்கையான் திறனுரையே சிந்தித்திரு, மெய்மை
 பெருவார்த்தை, மெய்வாசகங்கேட்டு, தகையான் சரணந்தமர்கட்கோர்
 பற்று, திருநாரணன்றூள் காலம் பெறச் சிந்தித்துய்மின். கண்ணன் கழலினை
 சார்வேதவநெறிக்கு தாமோதரன்றூள்கள், திருமாலன்றியின்மை கண்டு
 திருமாலாலருளப்பட்ட சடகோபன், நின் திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளங்
 கொண்டு, பூமேலிருப்பாள் வினைதீர்க்குமே, திருமாலருள் பெற்று इत्यादिवहु
 பாசுரங்கள் தன்னாலே ப்ரபத்தி விசேஷத்தைப் பரக்க ப்ரகாசிப்பித்து ? ‘அகல
 வில்லேன், விடைக்குலங்கள் இத்யாதி பாசுரங்கள் தன்னிலே
 தாங்களும் ஸாங்கமாக சரணுகதியை அநுஷ்டித்துக் காட்டியும்
 ஸ்வசிஷ்யபரம்பரைகள் தன்னாலே ப்ரவர்த்திப்பித்தும் இந்த ஸம்பிரதாயம்
 இன்பம் பயக்கவெழின்மலர் மாதருந்தானுமென்று எம்பெருமான் தலைகுலுக்கும்
 படி. अप्रतिहतமாகத் தழைத்து வளரும்படியைக்கண்டு பொலிக பொலிக
 பொலிக, கண்டோங் கண்டோங்கண்டோம் கலியுங்கெடுங்கண்டு கொண்மின்
 திரியுங்கலியுகம் நீங்கி, கலிதன்னைக் கடக்கப் பாய்ந்து’ என்றும் மங்களா—
 சாஸனம் செய்துச் சரியப்பதியினுடைய நெஞ்சாறல் தீரும்படி मङ्गला यत्र गायन्ति
 तत्र तिष्ठामि नारद । भक्तैस्संभावितो हरिः என்றும் அவனும் தானாதிமிலே
 प्रवर्तिப்பித்த सर्वफलसाधनமான प्रपत्ति இவர்களால் அபாஹிதமாய்
 தழைத்து வளருகிறபடியைக் கண்டு ‘நிலைபெற்றென் நெஞ்சம் பெற்றது நீடுயிர்’
 என்றிவர் பாசுரம் போலே அவனும் நிலைபெற்று மனக்களிப்புடையவனாய்
 இவர்களே प्रपत्तिशास्त्र प्रवर्त கர்களென்றும் प्रपन्नसन्तान कूटस्थர்களென்றும்
 கொண்டாடும்படியாய் இவர்கள் ஸம்ப்ரதாயம் अभिवृद्धமாய்க் கொண்டுவர,
 அநந்தரம் கலிதோஷத்தாலே பாஷண்டோபஹதர்களான बाह्यकुदृष्टि
 களாலே, ஸங்குசிதமாக நாதமுனியாளவந்தாரிடையிட்டு ‘தமிழ்மறையின்னிசை
 தந்தவள்ளல் - என்கிறபடியே விசேஷாகாரேண ப்ரவர்த்திப்பித்து வரச்செய்தே
 ‘श्रेयांसि बहुविधानि’ என்கிறபடியே मुख्यश्रेयोरूपமான ப்ரபத்தி
 ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு தீங்கு வரத்தொடங்க सर्वदेश सर्वकाल सर्वावस्थोचिता-
 शेषशेष वृत्तिधुरन्धरராகையாலே, शेष इतीरिते जनैः, रामानुजं, रामस्य दक्षिणे
 बाहुः, लक्ष्मणो लक्ष्मिसंपन्नः इत्यादिமிற்படியே அதிப்ரகாச கீர்க்யஸ்ப்பதியை-
 யுடையவராய், கையாழி, படையொடு நாந்தகம் ववृधेपञ्चभिरायुधैर्मुंरारेः
 विश्वस्सेनो यतिपतिरभूत् इत्यादிக ளிற் படியே प्रभावातिशयசாலியான

உடையவரையவதரிப்பித்து **भाष्यादिग्रन्थ**முகத்தாலே **सर्वकुदृष्टिनिरसनपूर्वक**மாக **तत्त्वहितादிகளை** விசதமாக ப்ரவர்த்திப்பித்தும் **गीताभाष्यादிகள்** தன்னாலும், உபாயாந்தர ஸ்வபாவங்களையும், **तदङ्ग**மாகவும் **असमर्थ**ரானவர்களுக்கு **साक्षादुपाय**மாகவும் **शरणागति** விசேஷத்தையும் ஒருக்காலும் சிதைவுவராதபடி விசதீகரிப்பித்தும், இராமாயணமென்னும் பக்தி வெள்ளம் குடிகொண்ட கோயிலிராமாநுசன், கீதையின் செம்மைப்பொருள் தெரியப்பாரினிற் சொன்னவிராமாநுசன் என்றிப்புடைகளிலே பின்னோர்கள் கொண்டாடும்படி இப் பிரபத்திசாஸ்திரப்பிரவர்த்தகமாய் **प्रपन्नसन्तानकटस्थ** **प्रणीत**மாய் த்ராமிட ப்ரஹ்மஸம்ஹிதையான ப்ரபந்த விசேஷங்களை, பாமன்னுமாறனடி பணிந்துய்ந்தவன், குறையிற்பிரானடிக் கீழ் விள்ளாதவன் பன், இத்யாதிகளிற்படியே, ஆழ்வாருடைய கடாஷு விசேஷத்தாலே-திருமாலையாண்டான் முன்னிலையாக அதிகரித்தும், அவ்வர்த்தங்கள், கலிதோஷத்தாலே பிற்காலங்குலைந்து போகாதபடி, தன் திருவடிகளில் ஆச்ரயித்த முதலிகள் ஸர்வருக்கும் உத்தேச்யமாம்படி புள்ளானையிட்டு ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளப்படி இவ்வர்த்தவிசேஷங்களை ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண ஸங்க்யாகமாக ஆரூயிரப்படி என்கிற திருநாமமுடையதான **प्रबन्धरूपेण** செய்தருளப்பண்ணியும், இப்படி **रामानुजार्य दिव्याज्ञा वर्धतामभिवर्धतां** என்கிறபடியே ச்ரிய: பதியாலே உபயவிபூதிநாயகத்வத்தைப் பற்றஉடையவருடைய ஆஜ்ஞாருபமான இந்த ஸம்ப்ரதாய பரம்பரை ஸர்வதோமுகமாய், ஸர்வமனோஹரமாய் 'கடல் வண்ணன் பூதங்கண்மண் மேன் மலியப்புகுந்திசைபாடியாடியுழிதரக் கண்டோம் என்கிறபடியே, அத்யந்தம் அபிவ்ருத்தமாய் வந்து கொடு நிற்கச் செய்தே, கலிபுருஷனும் தன்னுடைய விபூதி ஸர்வேச்வரனாலும் அழிக்கவொண்ணாதபடியிருக்கச் செய்தே, **कलौ कृत युगं तस्य न तत्र संवरिष्यन्ति व्याघ्रिदुर्भिक्ष—** **तत्कृपा:** கலிபும் கெடுங்கண்டு கொண்மின், திரியுங்கலியுகம் நீங்கி, என்கிற படியே அழியுமளவாக, அவ்வளவிலே உடையவரும் திருமேனி தளர்ந்து **वार्धकं** ப்ராப்தராய் எழுந்தருளியிருக்க அவர் முன்பே தான், புருஷவேஷங்கொண்டு நின்று, பூர்வம் பரீக்ஷித்தின் திறத்திலே போலே அதிவாதம் பண்ண உடையவரும் உன்னுலசக்யமென்ன அவனும் அதிகுபிதனாய் **धत्वा तावत्कवेष** **मतमिह भवतः शोभयिष्यामि नूनं**, என்று மேலிட்டுச் சொல்ல, உடையவரும் நம்முடைய ஸம்ப்ரதாயத்தைக் குலைக்க உன்னுலசக்யம், அப்படியே யெதிரிட்டு சிதைக்க நினைத்தபோதிலும் நாம் பூர்வம் **शेषरामानुजवलभद्रावतार**ங்களிலே **असुरेन्द्रजित्प्रलम्बादिशत्रु**க்களை நிரஸித்து **श्रियःपति**யை நோக்கினவோபாதி நாம் ஒரு அவதாராந்தரம் செய்து நிலைநிறுத்தக் கடவோம் என்ன, பின்பு தர்மஸம்ஸ்தாபனார்த்தமான அவதாரவைபவத்தையுடையவனான **श्रियःपति** ஸர்வேச்வரன் இவ்விலக்ஷண ஸம்ப்ரதாயத்தை அவிச்சின்னமாய் ப்ரவர்த்திப்பிக்கச் செய்தே சில காலத்திற்குப் பின்பு **राक्षसाः कलिमाश्रित्य जायन्ते ब्रह्म योनिषु ।** அரக்கர் அசுரர்பிறந்தீருள்ளீரேல் என்கிறபடியே **वाह्यकुदृष्टि-**களாலன்றிக்கே - ஸ்ரீவானர முதலிகள் லேஸனையிலே **तद्वेषच्छन्न**ரான சுக ஸாரணதிகளானோர் போலே **वैष्णवानां च चिह्नानि धत्वापि विषयातुरैः।-** **तैस्साधं वञ्चक जनैः** என்கிற உடையவர் வாக்யத்திற்கு விஷயபூதர்களாய் வைஷ்ணவ வேஷப்ரச்சன்னர்களான **आन्तरकुदृष्टि**களாலே அங்கு ஸத்வ--நிஷ்டரான ஸ்ரீவிபீஷணுழ்வானாலே பரிக்ரஹிக்கப்பட்டதோபாதி இங்கு

ராமானுஜஸித்தாந்தப்ரவர்த்தகராலே பரிக்ரஹிக்கவொண்ணாதபடி அதிமாயா-
ஸ்வபாவத்தாலே இந்த ஸம்ப்ரதாயத்திற்குச் சிதைவு வரச்செய்தே
இந்த ஸம்ப்ரதாயப்ரவர்த்தகனும்-ப்ரதம குருவான **भियः पति**
யும், மத்யம குருவான உடையவரும், திருநாட்டிலே இதற்கு ஒரு போக்கடி
ஆராய **श्रियः पति**யும் அஞ்ச வேண்டாம் பவிஷ்யத்ஜ்ஞான நாமே இதற்கு
புகலாய் **मायावी परमानन्दं त्यक्त्वा वैकुण्ठमुत्तमम् । स्वामिपुष्करिणीतीरे रमया**
सह मोदते ॥ என்கிறபடியே இந்த ஸம்ப்ரதாயத்திற்குக் கவிதோஷத்தால் தீங்கு
வரும்போது பிராட்டியும் நாமும் ஓரவதாரம் செய்து இந்த ஸம்ப்ரதாயத்தை
நோக்கியும், தம்முடைய பரிஜனங்களைக் கொண்டும் தழைப்பிக்கக்கடவோ
மென்கிற அபிஸந்தியாலே நலமந்தமில்லதோர் நாட்டைவிட்டு, ப்ரக்ருதிக்கு
பூஷணமாயிருக்கிற, தெய்வவடமலை, மண்ணவரும் விண்ணவரும் விரும்பும்
வெற்பு, வேத வெற்பு, என்று ப்ரஸித்தமான திருவேங்கடமலையிலே ஸ்வாமி
புஷ்கரிணி தீரத்தில்-பிராட்டியும் நாமும் தாவளமாய் சென்று வர்த்தித்து
இருக்கிறதும்ன்றி, அப்பனுக்கு சங்காழித்தந்தருளும் பெருமானென்கிறபடியே
ஓரளவிலேயும்மாலுண்டான, மஹோபகாரத்தையும் **कथंचिदुपकारेण कृतेनैकेन**
तुष्यति । अपवप्युपहृतं भक्तैः प्रेम्णा भूयैव मे भवेत् । என்று விலக்ஷணமான
பாகவதரிட்ட கிஞ்சித் காரத்தை, போரப்போலியத்தலை சுமையாக நினைத்திருக்-
கிற நாம், இந்த மஹோபகாரத்திற்கு கைம்மாருக உம்முடைய ஸித்தாந்தத்தை
ஒரு அவதாரம் செய்தாகிலும் நிலைநிறுத்தக்கடவோமென்றும், தமக்கு பூர்வாவ-
தாரங்களிலே சென்றால் குடையாம், **शरीरभेदः** இத்யாதிப்படியே **सर्वदेश—**
सर्वकाल सर्वावस्थोचित सर्वविधकैङ्कर्यधुरन्धर ரான நீரும் ஒரு அம்சாவிற்பாவம்
பண்ணுமென்றும் நியமித்து, சிலகாலம் கழிந்தவாறே **कलिकोलाहलकिलनै-**
யான பூமிக்கு காஞ்சீ பூதையான, **काशी** நகரத்திலே விச்வாமித்ர குலதிலக
ரான அனந்தஸூரியென்கிற பாகவதோத்தமரை, **पितरं रोचयामास** என்கிற
படியே இவ்வவதாரத்திற்கு **पितृत्वेन** அபிமாநித்து **“देवकी पूर्वसन्ध्यायां”**
இத்யாதிகளிற்போலே அவருடைய தேவியாரான தோதாரம்பையினிடத்திலே
श्रियः पतिயான திருவேங்கடமுடையான் **गर्भवासम्** திருவுள்ளம்
பற்றி “என்ன நோன்பு நோற்றாள் கொலோ இவனைப்பெற்ற வயிறு
டையாள்” என்னும் புகழ்ச்சியை அவள் தனக்குத்தந்து “கோஸலைதன் மணி
வயிறு வாய்த்தவன்” என்கிறபடியே சிலகாலம் சென்றவாறே **“कौसल्या**
लोकाभर्तारं सुषुवे यं मनस्विनी” என்கிறபடியே ஸர்வலோகமாதாபிதாவான
தன்னை அவள் பெற்றாளென்று லோகப்ரஸித்தமாம்படி திருவோணத்
திருவிழவில், நீ பிறந்த திருவோணம் **श्रोणानक्षत्रं विष्णुद्वता**, என்னுமிப்-
புடைகளிலே ஜகத்ப்ரஸித்தமாய் ஸ்வாஸாதாரணமான “திருவோண நக்ஷத்-
திரத்திலே” முன்னுண்டான தன்னுடைய திருநாமமும் மஹிமவிசேஷமும்
குலையாதபடி கவி 4371ஆவதான சுக்ல புரட்டாசி மாதத்திருவோணத்தில்
ஸ்ரீவேங்கடேச தேசிகனும் அவதரித்தருளினான்.

இவருடைய ப்ரபாவத்தை ஆராய்ந்தால் **“कृष्णाख्य विप्रवेदान्तदेशिक**
प्रदायिने । वेदान्तदेशिकपदे विनिवेश्य बालं” இத்யாதிகளிற்படியே **वेदान्त**

देशिकत्वपट्टाभिषेकं திருவேங்கடமுடையான் தானே செய்தருளினதாகவும்
श्रीमान् वेङ्कटनाथार्यः कवितार्किककेसरी । वेदान्ताचार्यवर्यो मे सन्निधत्तां
सदा हृदि ।” என்று இவர் விஷயமான திருமந்திரத்தைத் தாமே
स्वाश्रितोज्जीवनार्थமாக உபதேசித்ததாகவும் இவர் மாதாபிதாக்கள்
स्वप्नविशेषத்தில் “असुर निरसनपूर्वकदेवताह्वान हेतुभूतध्वनि विशिष्टरान
திருமணியாழ்வாரை पुत्ररूपेण प्रसादित्तும், पञ्चायुधरूपमायும், திருவனந்
தாழ்வான் முக்யாவதாரமாயும், விஷவக்ஸேநாம்சராயுமுள்ள உடையவரை
அவதரிக்கும்படி ஸங்கல்பித்ததாகவும், தானும் தன்னுடைய பரிகரங்களும்
पृथग्रूपरायிருக்கச் செய்தே, अपृथग्सिद्धस्वरूपोपाधियும், பிராட்டியும்
தாமும், पृथग्रूपरायிருக்கச்செய்தே एकस्वरूपरायிருக்குமதோபாதியும்
இத்யாதி பரிகரங்களோடே தானும் अपृथग्सिद्धனாய் அவதரித்தானென்றிறே
ப்ரஸித்தம்.

இத்தைக் கணிசித்திறே वेङ्कटेशावतारोऽयं तद्वृण्टांशोऽथवा भवेत् ।
என்றும் “அலர்மக்களேவன் கையாழி- ववृधे पञ्चभिरायुधैर्मुंरारे:’ विष्वक्सेनो-
यातपतिरभूत्’ இத்யாதிகளிற் சொல்லப்படுகிற உடையவருடைய-
அவதாரமென்னும்படி यतीन्द्रांशोऽथवा என்றும் ப்ரமாண விசேஷங்களை
शिष्टाग्रे सरர்கள் சொல்லிப்போருவது.

एवं प्रभाव रानதேசிகன் அவதரித்த பின்பு ஆத்ரேய வாதி ஹம்ஸாம் புத
ராமானுஜ அப்புள்ளாரிடத்தில் நின்றும், யதிவரனார் மடைப்பள்ளி வந்த
மணமெங்கள் வார்த்தையுண்மன்னியதே”- இத்யாதிப்ரமாண சதங்களில்
சொல்லப்படுகிறபடியே प्राप्तसंस्कारराय உடையவருடைய भक्तिपरीवाद्
மாய் सिद्धान्तनिर्धारणस्वभावமாய் अविच्छिन्नाचार्यपरम्परागतமாய்
विलक्षणोपायभूतभक्तिप्रपत्तिशास्त्रप्रवर्तकங்களான उभयवेदान्तங்களையும் रहस्यार्थ
ங்களையும் वेदान्तसूरि.नहितोभय वेदमौलि அப்புள்ளார் தந்தேமலர்ச் சேவடி
சேர்ந்து பணிந்து என்று ஸ்வாசார்ய கடாஷுவிசேஷத்தாலே पुनरुच्चारणापेक्षा,
रहितः உள்ளத்தெழுதிய தோலையிலிட்டனம்” என்கிறபடியே उपदेशमात्र
सापेक्ष ரக ஆழ்வார் மயர்வ மதிநலமருளப்பெற்றாப்போலே, தாமும்மயர்வற
மதிநலமருளப்பெற்று அயர்வறுமமரர்களதிபதி ஆதியாய் पराकुशरामावुज
प्रभृतिकள் மத்யமாய் அவர்களால் தழைக்கப்பட்ட दिव्य ஸித்தாந்தத்திற்கு
தரிகாலத்திலும் ஒரு குறைவு வராதபடி बहुसंस्कृतद्राविडग्रन्थमुखங்களாலேயும்
बाह्याभ्यन्तरकुट्टिकளை छिन्नं भिन्नं शरैः दग्धं கூர்ய நீர்ய நிலனாகி
கொடுவல்லசுரர் குலமெல்லாம். என்கிறபடியே தன்னுடைய युक्तिशर ஜாலங்-
களினாலேயும் துகள்துகளாய் போம்படி, உடையவர் நெஞ்சாறல் தீர, ஸர்வ-
தோமுகமாய் ஸித்தாந்தஸ்தாபகராய் நின்று பிற்காலும் அழியவொண்ணாத
படி சிஷ்ய ப்ரசிஷ்யர்களாலேயும் ப்ரபன்னஸந்தானம் பெருகிச் செல்லும்படி
உடையவருடைய ஸர்வகடாஷு விஷயபூதராய் இந்த ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு
शिखरस्थानापन्नராய் எழுந்தருளியிருந்தார்.

இப்படி இவர் உபயவேதாந்தப்ரவர்த்தகராமிடத்தில் உடையவர்
செய்தருளிய श्रीभाष्यपरंपरा க்ரமத்தாலும் श्रतप्रकाशिकादिग्रन्थपरिपालन

प्रवचनादिकளாலும்

कुदष्टितूलवातूलங்களாய்

तदनुगुणங்களான

शतदूषण्यादि ग्रन्थकरणத்தாலும் ஸம்ஸ்க்ருத வேதாந்தத்திற்கு “श्रीमान् वेङ्कटनाथार्यः” என்கிற இவர் தனியன் सर्वानुसंधेय மானார் போலே, புள்ளாணியிடுவித்து த்ராவிட வேதாந்தமாய் உடையவராலே செய்து வைக்கப்பட்ட ஆரூயிரப்படி முதலிய க்ரந்தங்களின் ப்ரவர்த்தனாதிகள் தன்னாலும், அது தன்னிலும் बाह्यकुदष्टிகள் போல வன்றிக்கே आन्तरकुदष्टிகளாலே ந்யூநாதிரித்தங்களான அர்த்தாதிவாதங்களுண்டாயும், பரம்பராக்ரமத்திலும் உபய வேதாந்தத்திற்கும் உடையவர் நியமனமே இந்த ஸம்ப்ரதாயத்திற்குப் ப்ரதானமாயிருக்க தத்ஸம்ப்ரதாயமாய் வந்த ஆரூயிரப்படியான த்ராமிட பாஷ்ய பரித்யாகம் பண்ணியும் एवमाद्यन्तरोपप्लवं ஜநித்தவாறே सर्वोपप्लवங்களும் சமிக்கும்படிக்கு இதனுடைய ஸர்வாதிசாயிப்ரபாவத்தை, “வெள்ளைப் பரிமுகர்தேசிகராய் - உள்ளத்தெழியது, इति यतिराजमहानसपरिमळपरिवाहवासितां” என்றிப்புடைகளிலே ய்திசேகரருடைய दिव्योभयवेदान्तसूक्ति பரம்பரைகளை பீதகவாடைப்பிரானான ஸ்ரீஹயக்ரீவனே ஸதாசார்யனாய் அஜ்ஞானசंशय विपर्ययादிகள் அற இவர் கண்ணுக்கு விஷயபூதனும் நின்று உள்ளத்தெழுதியபடியே இந்த प्रवन्धத்தினுடைய மாஹாத்மயத்தை भाषागीतिः प्रशस्ता भगवति वचनाद्राजवचोपचारात्, सा चागस्त्यप्रसूतात्विति परिजगृहे भूमिकाभेदयोग्या। यत्तत्कृत्यंश्रुतीनां मुनिगणविहितैः सेतित्हासैः पुराणैः, तत्रासौ सत्वसीम्नः शठमथनमुनेः संहिता सार्वभौमी। என்று வெளியிட்டும் வேதத்திற்கு ப்ரம்ம க்ருதத்வம்போல இவ்வாழ்வார் பிரபந்தத்திற்கு प्रवचनमात्र பரரென்ற அர்த்தம் தோன்றும்படி संहितां दृष्टवन्तं, என்று இதனுடைய अकृतकत्वத்தை ப்ரகாசிப்பித்தும், இதனுடைய ஸர்வச்லாக்யதையை मनुव्यास प्राचेतस परिषद्दर्हा, वैशम्पायनशौनकप्रभृतयः श्रेष्ठाशिशरः कम्पिनः। என்றும் இதனுடைய भोग्यतातिशयத்தை “नित्यं ब्रूते निशमयति च स्वादु सुव्याहृतानि, என்றும் இதனுடைய तत्त्वनिर्णयिकत्वத்தை “மாசின் மனந்தெளி முனிவர் வகுத்ததெல்லாமாலு கந்தவாசிரியர் வார்த்தைக் கொவ்வா, செய்ய தமிழ் மாலைகள் நாம் தெளியவோதித் தெளியாத மறைநிலங்கள் தெளியின்றோமே, என்றும் इतरग्रन्थनिरसन पूर्वकமாக स्वानुभवपर्यन्तமான सूक्त्यग्रन्थங்களாலே ப்ரகாசிப்பித்தும், निस्समाभ्यधिकत्वத்தைக் காட்டியும், இது வைஷ்ணவக்ரே ஸரர்களான முமுக்ஷுக்களுக்கு உபஜீவ்யமானபடியை ஒரு பத்தும் பற்றுக - வுணர்ந்துரைத்தோம், நிலையிதுவே என்று நிலைநாடிநின்றோம் தலைவைத்தோம் சடகோபனருளினாலே, இத்யாதிகளாலே ப்ரகாசிப்பித்தும், இதைக்கற்பவர்களுடைய மஹிமவிசேஷத்தை, தமிழ் வேதமறிந்தபகவர்களே, மண்ணுலகத்தின் மகிழ்ந்தடைகின்றனர், என்றும் இவ்வாழ்வார் விஷயத்திலும், இந்த ப்ரபந்த விஷயத்திலும் ஆழங்காற்பட்டிருக்குமவர்களைக் கொண்டாடுமிடத்தில் ‘துன்பற்ற மதுரகவி தோன்றக்காட்டும் தொல்வழியே நல்வழிகடுணிவார்கட்கே ‘நாதமுனிகழலே நாளுந்தொழுதெழுமோம் நமக்கார் நிகர் நானிலத்தே’ என்று பேசியும், இது நமக்கு ரஸித்தபடியை “விண்ணவர்தங்குழாங்களுடன் வேதம் பாடி பண்ணுலகிற் படியாத விசையாற்பாடும் பல்லாண்டே பல்லாண்டும் பாடுவோமேயென்றும்” பாவளரும் தமிழ்ப் பல்லாண்டிசையுடன் பாடுவோமே என்றும் இவனுடைய உபயவிபூதி ஸஞ்சார பூர்வகமாகப் பேசியும், இதில்லாத

भाग्यहोनரைக் குறித்து “द्रमिडोपनिषन्निश शून्यान् इत्यादिकளாலே ஆழ்
வாருடைய அவ்யாஜ க்ரூபா ப்ரகாசன பூவ்கமாதத் தாம் நிவீடப்பட்டு அருளிச்
செய்தும், இதில் ப்ரதிபாஃமமான அய்வீசைத் தை “திருநாரணனென்
னுந் தெய்வமுஞ் சித்து மசித்துமென்று” என்றும், திருமாஷ்டி
பிணையே சேர்வார், என்றும் - திருமகளார் பிரியாத தேவன்
றிண்ணம், என்றும் - சேமமதாந் திருமாறன் கருணையாலே,
என்றும், இச்சேதனனுக்கு உபாய ட்ஷ்யோடு ப்ரோக ட்ஷ்யோடு ஸ்வரூப ட்ஷ்
யோடு கீட்ய ட்ஷ்யோடு வாசியற விசேஷ ஸூத்யான பிராட்டியோடு
அபூதவிசடனான வெம்பெருமான் ப்ரதிஸம்பந்தியென்று ப்ரகாசிப்பித்தும்,
அதுவுமன்றிக்கே, ஆழ்வார், தனுசாரிகளான ஸ்ரீமந்நாଥமுனிகள் ஆள
வந்தார் - ப்ரஃபுதிகள் - தத் ஸ்ரீபாடத்தவரான உடையவர் இவர்களுடைய
ஸ்ரீஸூக்திகளான திருவாய்மொழி - ஆருயிரப்படி முதலான ப்ரவந்த
ப்ரகாசன முஃத்தாலேயும் தனுசாரிகளாக ட்ரமிடோபநிஷத்தாப்ய ரத்னாவலி ட்ரமிடோ-
பநிஷத்தார நிஃம ப்ரமிஷ முனிவாஹன ப்ரோக மபூரகவி ஹ்ருதாதி ஸ்ஸுத ட்ரமிட
பந்த்ரணங் களாலும் இவ் அய்வீசைத் தை அவிச்சித்ரமாகச் செல்லும்படி ப்ரவீர்த்த
படியாலும், இந்த ப்ரவந்தானுஸந்தானங்களை ஸ்ரீரஃஜாதி டிவ்ய டேசங்கள்தோறும்
கலிய நாथ யாமுந ப்ரஃபுதாரர்கள் காலத்தோபாதி அவர்கள் அஃநானுஃபுதமாக
அனுஸந்திக்கும்படி இவராலே ப்ரபுதிஸாந் ப்ரகாசகமான ட்ரமிட வேதாந்தம் ப்ரவீர்த்த
மானபடியையுங் கண்டு ஒரு காலவிசேஷத்திலே அழகிய மணவாளன்
பெரிய பிராட்டியாரான ஸ்ரீரஃஜநாயகியாருடனே உகந்தருளிய
“ரஃஜபதி ப்ரஸாட லக்ஷ்மய வேதாந்த டூரந்தரத்வகீர்தி:” என்கிறபடியே பூவ் உமக்
கிட்ட உபயவேதாந்த டேசிகத்வம் ஸாந்கமாதக் கண்டோமென்று அக் கமுன
அருளிச்செய்து திருவாய்மொழியிலுக்கு ஓலக்கம் கொடுத்து
எழுந்தருளியிருக்க அப்போது ஸ்ரீரஃஜயிலுள்ள ஸ்ரீ வேணவர்கள் - இவரு
டைய ட்ரமிடவேதாந்த ப்ரவந்தத்வத்தையும் ஸ்வீ விசய ப்ரடாந்ருத்வத்தையும் அநு-
ஸந்தித்து இவ் வேதாந்தங்களினுடைய அஃநந்தங்களிலே தமக்கும் பிறர்க்
கும் அநுஸந்தையமாகக் கடவதென்று பூரீ தேசிகன் திருவடிகளான
ப்ரஃபுதத்வத்வத்வ ஜீயர் ஸ்வலோகஜீவநாய்மாகச் செய்தருளின ராமானுஜடயாபா
மென்கிற மந் விசேஷத்தை இயலுடைய அஃநந்தங்களிலே அநுஸந்திக்கும்
படி நியமித்தருள வேண்டுமென்று ஸ்ரீ:பதியை ஸ்ரீரஃஜயில் ப்ரதிக்க
அவனும் பூவ் ஸா நிஷாட ஸ்ரீகத்தைக் கேட்டவளவிலுங்காட்டில் ப்ரம-
கூதஹித்யாய் அப்படியே அக் கமுன நியமித்தருள அந்த ஸ்ரீவேணவர்
களும் இனி மண்ணோர்கள் இயலுடைய அஃநந்தங்களிலே இதை அநு-

தான்-வந் என்று நமனம் பண்ணச் செய்தேயும், தம்மோபாதி யிவ் விஷயத்தில் இழிந்தவர்களுக்கும் இச்சூகத்தைக் கொண்டு சரண்புகலாம்படியும், சரண்புகலாம்படியும், இச்சூகத்தை வாயாறச் சொல்லி சரணம் புகுகிறார் (ராமானுஜ தயாபாநம்) இத்தால் சாஸாடாசாய்னுடைய அநுபஹ் விஷயத்வம் முன்னிலையாகத் தோற்றச் செய்தேயும் க்ருத்வா மத்யமயி:நதும், அநுபவிச்ய க்ருத்வா, மத்சா எவ ஜாயந்தே, தானேயானென்பானாகி, என்னுவினில் வந்து புகுந்து, என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ப்ரதமபூர்த்திகளான சர்வலோக த்ரபதிகள மத்யபூர்த்திகளான உடையவர் ப்ரபூதிகள, தாம் தாம் - இவர் ரூபேண அவதரித்தும், விசேஷ ஜானசக்யாதிக்களை யிடுவித்தும் - இத்தால் தங்கள் தங்கள் சுவரூப ரூபபூண விபூத்யாதி விலோபகர வாக்யான்தர க்ருத்யாதி களை எதரூபேண நிரசித்தும், சுவரூபாதிக்களுடைய சூதாபந பகாரத்தைக் கொண்டு, வாக்யோபதேச காலத்தில் தனக்கு சுவம்மாய் தாளிட்டு வைத்த ரூபாதிக்களை தன் பூர்த்தி தனக்கு உபகாரமாகவிட அதைக் கண்டுகளிக்கும் பிதாவோபாதிபூத்யம் - சுவபூர்த்தி பூத்யங்கள் - சுவதத்வங்களான அவ சசுவரங்களைக்கொண்டு எதிரியை வென்று தமக்கொரு வெற்றியைக் காட்டினால் அவர்களை தனக்கு அதிசயத்தை யிட்டதாக சந்தோஷிக்கும் பூண ராஜாவைப்போலவும் இவர்களுமுகந்து, “நவச்யந்நமானா சசமுத்ரே” என்பதுபோல இவ்விஷயத்தில் மற்றொரு கைமானில்லாததாய்த் தோற்றி தங்கள் வஹ்விஷ க்ருபாபரிவாஹத்திற்கும் தங்கள் ஒன்றுமை தோற்ற அஹமஹிமக்யா இவரையொரு பூத்ய பாவமாக்கிபடி தோற்றுகிறது. அதெங்ஙனே யென்னில்; காரண பூதமான பரவஹம் தனக்கு சேஷமான ப்ரகூதி சர்வத விசேஷத்தாலே தன்னுடைய அஜானுஜாபக்யாதிக்களைப் பண்ணி ஏற்கவே தன்னையிலே செய்து மறுக்கிற ஜிவாத்மாக்களைக் கண்டு “ச ஂகாகி ந ரமேத, ஜர்தநிவ்ந்தா” என்று தாம் நிவ்ந்தாதி சரண பூதையவனாய்க்கொண்டு “வ்யசனேபு மநுப்யாணா பூதா பவதி து:சுபித:” என்று சொல்லுகிறபடியே இவர்களுடைய து:சுப நிராசிகிவ் பண்ணவேண்டி சர்வசக்தனான தானுமிவர்களிடத்திலே ஒரு அவசர விசேஷத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்க சார்வபூதனான ராஜா சர்வசக்தபூதருக்கச் செய்தேயும் தன்னுடைய படைகளாலேபோல “சாடோப தர்க்ஷதா சசுவாசஸ்தி விகார சபூத ரணாசுவாபேபு வாபேபு ந:। கோ வா சக்ய ருதச்யேத், பரேபா கர்ண ச ஂப கவிதார்கக சிஹ்நாத:” என்றும், சாக்கியர், சைனர்கள், சார்வாகர், சாங்கியர், சைவர் மற்றும் - வாக்கிய முப்பதினால் வகை செய்து வியாகரித்தோம், காக்கைக் காரென்னலத்தல் காட்டினேமே, களக்கருத்தை கண்ணிரண்டை யழித்தோம், பத்தர் மாட்டுடன் பூட்டுவமே,

படியே அவள் தனக்கும் அபிராமனான வ்ருணாநாயனையும் “மாஸ்கரேண ப்ரமாயா-ஸ்வயா டோஸ்யா ரத்னம், அநபாயினி” என்னும் இत्याதிகள்படியே-குண குணிகளையும் பிரிக்கமாட்டாதபடியாய் பிரிக்கில் ராவணன் பட்டபாடு படுவதாயும் வருமென்றும் பிரித்துச் சொல்லில் பூர்வ ராமாவதாரத்தில் ராவணனால் வந்த விபாகம் நம்மாலேயே வருமோவென்று நெருப்பென்ன வாய் கூசுமதுபோல் தானும் பிரித்துச் சொல்லுகைக்கஞ்சி ஏவ்யம் என்பது போலே மா என்கிற சப்தத்திலே அடக்கிச் சொன்ன ரீதாநாயனான கண்ணனுடைய திருவுள்ளத்தை யடியொற்றின நந்தேசிகனுடைய “சாரதி ரிராமந்தே” புண்ணியனார் புகழ்னைத்தும், தூதனுமா நாதனுமாமென்னப்பற்றி என்னும் சூக்திகளை ஆராய்ந்தும் ஒரு சப்தத்திலே இருவரையுங் காட்டுகிறார். “ராமாபிராமேரீத சித்ததோஷ:, இत्याதி சாதாரண ச்ரீபுங் விபய ராமசப்த ப்ரயோகம் ப்ரதான ச்ரீபுருஷர்களைக் காட்டவாமாம். அயவா-ராமசப்தம் விசேஷ வாக்யாய் பரசுராமாம் வானைக் காட்டுகிறது, இத்தால் நாம் ஔபாதிக்க பிதூவிருதிக்களை நிரசித்தும், ஔபாதிக்க சாதாவை சயித்தும் நிரூபாதிக்க சாதா பிதூதிக்கள் மணம் புணர்ந்து வரச்செய்தே விருதித்து எதிரிட்டோமென்று அகந்த வித்துக்கொடு நிற்க இவரிப்படி நிரூபாதிக்க சாதா பிதூதிக்களுடைய சேர்த்திக்குமொரு குதூகிகளாலும் சிதைவு வாராதபடி சூபாதிக்க அவதரித்தபடி கண்டு தம்முடைய குபைக்கு விபயமாக்கினபடியைக் காட்டுகிறது, ஆழ்வாரும் “படியாலரகசகளைகட்ட பாழியானை ஒரு கூர் மமுலால் போக்கிய தேவனை என்றாரிறே. அயவா-சக்ரவர்த்தி திருமகளைக் காட்டுகிறது, இத்தால் தங்களுடைய சேர்த்திக்கு அக்காலத்தில் ராவணாதிக்களினால் பிரிவு வந்ததுபோல் இக்காலத்தில் வான்தர குதூகிகளினாலே ஒரு படியும் நலிவு வாராதபடி பண்ணினபடியாலும் “சகூதேவ ப்ரபநாய, சுவயம் சரணம் ஹி வ:” இत्याதி தங்களுருவருடைய பாசுரங்களின்படியே தங்களுருவர்களுடைய விருதி நிவர்த்தி பூர்கோபாயோபேய சுவாதிக்களை அஞ்சருவியாணி யென்னும்படி இட்டபடை கற்படையாக்கினபடியாலே தம்முடைய குபாவிபயமாக்கினபடியைக் காட்டுகிறது. அயவா-நம்பி மூத்தபிரானைக் காட்டுகிறது. இத்தால் சவ்லோக தஸ்பதிக்களில் சுவிசணிப் பிராட்டியைப் பிரிக்க நினைத்த சிசுபாலாதிக்கள் திறத்தில் தாம் பிற்பட்டு உதவாதபடியைக்கண்டு அத்யந்தம் அவசர ராயிருக்க இவர் அச்சேர்த்திக்குப் பிரிவு தேடுமவர்களிடத்தில் “வயமேவ நான்யே” என்கிறபடியே பிரிவுடனே ச்ரீ வானர முதலிக்களைப் போலே நிரசிக்க முற்பட விழிந்தபடியைக் கண்டு தன்னுடைய இயாபரிவாஹத்திற்கு இவரை சாசனமாக்கினபடி சொல்லுகிறது.

பெருமாள் நம்பி மூத்தபிரான் இவர்களான டீயிலும் அனந்தரம் யதி
 ஷேரனாய் அவதரித்த டீயிலும் ஷேய்வொண்ணுதபடியாய் விஷ
 க்ஞய்மூதமான பிற்பாடரான ஸ்வகூமதி ருண னிரஸநத்தைப் பண்ணின
 படியைக்கண்டு இதற்குப் பரிசாகத் தம்முடைய கூபையை இவர்
 திறத்தில் வைத்தபடி காட்டுகிறது. அங்ஙனன்றிக்கே - ராமானு
 ஷதத்தை யோகிகமாக்கி ராமஸ்தத்தாலே நம்பி மூத்தபிரானைச் சொல்லி
 அனுஜஸ்தத்தாலே இவருக்குப்பிறகு அவதரித்தவரான கண்ணனைக்
 காட்டி அவருடைய டீயாவிஷயத்த்தைச் சொல்லுகிறது. அதெங்ஙனே
 யென்னில், கண்ணனுடைய ஸ்வஸ்தமான ஷரம ஸூகத்தை ரீதாய் ஸஃ
 ஹாடிகளாலே ஸகாசிப்பித்தும். ரஹ்யஸ்தாய் விவரண க்மத்திலே ஷரம ஸூகாதி-
 காரத்தில் ய ஸபநிஷதாமந்தே, ஸத்யேய் கிமபி விததே ஸாரதி: ஸ்வநேதா, ஒண்ணுடொடி
 யாள் திருமகளுந்தானுமாகி - தேர்ப்பாகனாகி நின்ற தண்டுளவ
 மலர் மார்பன்றானே ஸொன்ன தனித் தருமம், டீயாடிகளிலே வெளி
 யிட்டபடியைக்கண்டு தம்முடைய கூபாதிஸயத்திற்கு விஷயமாக்கின
 படி ஸொல்லுகிறது. அய்வா, ராம ஷதத்தாலே “ஆத்மாராம, ஸ்வஜ” என்
 கிறாடியே ஸயமாசார்யனான ஷ்ரீ: ஸதியைக் காட்டி அனுஜஸ்தத்தாலே
 “கமஸ்யாஜ” டீயாஸ்வரோஹ ஸூக ருர ஸர்பரையில் பிராட்டி, ஷேனை முதலி
 யார், ஆழ்வார், ஸ்ரீமன் நாதமுனிகள், உய்யக்கொண்டார் அள
 வங் காட்டி - ஸ்வாசார்யர்களுடைய அனுஜதத்தைப் பெற்று ஆழ்வார்
 கோடியிலும் ஆசார்ய் கோடியிலும் ஸதான ஸூதரான நம்மாழ்வாருடைய
 தொண்டர்க் கமுதமாய் “அறுவர்தம் பிறவியஞ்சிறை” யென்று
 ஸஸார ஸேஷஜமாய் “பாலோடமுதன்ன வாயிரம்” என்று ஷேவிக்கினிய
 ஷெஞ்சொல்லாய் ஸூயோபாயமான ஸபதி ஷாஸ்த்ரக் ஸகாஸகமான டீய
 ஸவ்நார்யத்தை ஸஹுஸ்தமாக நிலை நிறுத்தினபடியாலும் தச்சுஸரான நாத
 யாமுநாடி ஸபாவ ஸகாஸநத்தினாலும் அவர்களுடைய கடாஸ ஸாவரானமை
 தோற்றுகிறது. இப் பஸத்தில் ராமஸ்தத்தாலே ஷ்ரீ ராமஸிஸரே ஷ்
 ஷொல்லி அவரை ஆசார்ய் கோடியிலே பின்புண்டானவராக உடைத்
 தாயிருக்கிற ஸ்விகர்களுன்று விஸ்தம், அய்வா, ஷ்ரீ ராமஸிஸருடைய ஸபாவ
 ஷேயாலே உண்டாயிருக்கிற கூபாபாஜநத்த்தைச் ஷொல்லவுமாம்,
 அய்வா, ராமானுஜ ஷதத்தாலே ஆசார்ய் கோடியிலே அவர்களுக்குப் பின்புண்
 டான பெரிய முதலியார் தொடங்கி பெரிய நம்பியளவாக ஆசார்ய்
 ஷர்த்தைக் காட்டி அவர்களுடைய கடாஸ விஷயத்த்தைச் ஷொல்லு
 கிறது. அன்றியே ராமானுஜ ஷதத்தாலே உடையவர் தம்மையே
 நேராகக் காட்டி அவர் தம்முடைய கடாஸ விஷயத்த்தைச் ஷொல்லு

கிறது. அதெங்ஙனையென்னில் “யதிந்ராஸ்யவா” என்று அவரே இவரென்று ஷிஷ் ஷிவாமனிகள் கொண்டாடலாம்படி அவர் தம் முடைய சித்தாந்தத்தை ஷ்ரீ ஷாஸ்யாதி ப்ரவ்ண முத்தாலே விலக்ஷணமாக ப்ரவீர்பித்தும் அவர் தம்முடைய யக்குத்தாய் ஷரணாதி ஷாஸ்த்ராமான ஆரூயிரப்படியே இவ் விலக்ஷணமான சப்ரதாயத்திற்கு “த்மஜ் சமய: ப்ரமாண் வேதாஸ்” என்கிறபடியே ஷாஸ்த்ரஷிஷ்டாசார சம்மதமென்று காட்டியும் இதற்கு உபபூஹ்ணமான ப்ருவிக்ஷண ப்ரவால் வ்யாஹ்ணங்கடையும் ப்ருவிக்ஷணாங்கடையு மருளிச் செய்தும் இவர் தம்முடைய சித்தாந்த நிர்ணய ஸ்வபாவத்தை “ப்ரபூஹ்ண: கரப்ரஹ் விசக்ஷணோ ஜயதி லக்ஷணோ஽ய் முனி:; கா ஷக்ஷாஸ்க்ஷராதிப்ரஜதி யதிபதௌ ப்ரவ்ரேதித்ரிவேதாஸ்” என்று காட்டியும் “யதிஸ்வர ஸர்ஸவதி: ஸுரபிதாஸ்யானா” மித்யாடியாலே தத்ஸம்வந்தி விஸயத்திலும் தம்முடைய ப்ரவ்ணாதிஸயத்தைக் காட்டியும் “சிந்தியோமினித் தீவினேயே” யென்று தம்முடைய நிர்ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லியுமின்னும் ப்ருவிக்ஷணமான ஸூக்திகளாலே உடையவருடைய திருவுள்ளம் குளிரும்படியாக்கி தத்கடாக்ஷ விஸேஷத்தை தாம் சிந்தாமல் கொண்டபடி அய்மாகிறது. அய்வா - ராமானுஜ ஷப்தத் தாலே, ராமானுஜ அப்பள்ளார் முகமாய் “இதி யதிராஜ மஹாஸ, எதி வரனார் மடப்பள்ளி வந்த மண” மென்னும் இத்யாடியால் உடைய வருடைய கடாக்ஷ ப்ரவிஹ்மாக வந்து ஸர்வாய்ங்கடும் நிரம்பின ஷ்ரீவாதி ஹ்ஸாம்புத ராமானுஜ அப்பள்ளாரான ஷாஸ்யாதிசாரி ப்ரபூர்ண கடாக்ஷ விஸயத்வத்தைச் சொல்லுகிறது. இதைக் கணிசித்தே “ராமானுஜாய் தாத்ரேயாந்மாதுலாஸ்கலா: கலா: । அவாப, அத்ரேய ராமானுஜ தேஸிகேந்த்ரா த்வாப்ய வேதாந்தயுகம், வேதாந்தஸூரி நிஹிதோப்ய வேதமூலி, வேதாந்தாசாரியவ்யே க்ருதஸகல ரஹ்ஸ்தத்வ ஷாஸ்த்ராவிதானம், வேதாந்தாஸ்ய ப்ரதாயிநே வேதாந்தோதயந சப்ரதாய ஸுதாம், வெள்ளைப் பரிமுகர் தேஸிகராய், யோ மஹாஸஸிகோ மஹாந் யதிபதே:; கிடாம்பியப்பள்ளார் கிளிப்பிள்ளையைப் பழக்கி வைத் தாற்போல் பழக்கி வைத்த, “கரக்குங் கருத்துடைத் தேஸிகர்” என்னும் இத்யாதி ப்ருவிக்ஷண ட்ரவிஷ்ஸூக்திகளாலே தாமும் பிறர்கடும் கொண்டாடி ஸ்வாசாரியனான அப்பள்ளாருடைய திருவுள்ளத்தை தத்ஸப்ரதாய மொருவராலுங் குலையாதபடி அவிசுசுந்நமாய் ப்ரவீர்ப்பித்த படியாலே உகப்பித்து அவருடைய கடாக்ஷ ஸர்வத்வத்தையும் பெற்றபடி சொல்லிற்றுகிறது. ஆக ப்ரயமாசாரியனான ஷ்ரீய: பதி துடங்கி ஷாஸ்யாதிசாரி னான அப்பள்ளாரளவுமுண்டான ஸர்வாசாரியர்களுடையவும் க்ருபாப்ரவிஹ்ங்கடும் ஒரு மஹோதயியாய் நின்றபடி சொல்லிற்றாயிற்று.

(ஜானவீராக்யபூஷணம்)

என்று கீழ்ச் சொன்ன அசாய்கடாக்ஷவிரோதத்தாலே “மயர்வற மதிநல மருளினன்” என்னும் ஆழ்வாரைப் போலே சுவதஸ்சித்தமான விலக்ஷணஜான-வீராக்யாதி குணாலக்ஷரத்வத்தைக் காட்டுகிறது, இங்கு ஜானவீராக்யங்களையே பூஷணமாக வுடையவ ரென்றாய் “வिवेक निर्वद विरक्ति, इति आदिमिले अरु ளிச் செய்தவதாகையால்” “आचार्यवान् पुरुषो वेद” என்கிறபடியேயும் “வேதம் வல்லார்களைக் கொண்டென்று” சொல்லுகிற படியேயும் தனக்கு சுவதஸ்சித்தமான ஜான குண வஃபவமிருக்கச் செய்தேயும் சத்சம்பராய சித்த மாய் சதாசாய்கடாக்ஷத்தால் வருகிற அர்ய பக்ஷ ஜான ரூபமாகிற பகவத்பூஷணஜானத் தைச் சொல்லுகிறது, இத்தைக் கணிசித்திறே; “परिप्रश्नेन सेवया” “उपदेश्यन्ति ते ज्ञानं ज्ञानिनः” என்று சர்வஜ்ஞான ரீதாசாயன் பிறர்க்கு முபதே சித்து தானும் சாந்திபிந்யாதிதிறத்தில் ‘ஜானாடிகளைத் தேடினது ‘ஜானவீராக்ய ராசயே’ என்கிறதுகளையிறே பூர்வாசாயர்களும் பூஷணமாயிட்டு வைப்பது. நம் தேசிகரும் பரமபரஸோபானரஹஸ்யத்திலே சொல்லியும் அநுஸித்தும் காட்டி விசேஷமர்சஸ்தாபனம் பண்ணிற்று. இதைக் கணிசித்திறே “அறிவுடனைந் தறிவாரருள் செய்ய வமைந்தனரெ”ன்றது, இப்பக்ஷத்தில் வீராக்ய-மாவது:- எதத்யதிரிசுமாய் வருகிற ஜானாடிகளிலுண்டான அரஹிதையச் சொல்லி ஆக இரண்டு குணங்களாலேயும் மற்ற அநுஸானாதி குணங்களையும் உபலக்ஷித்து இத்யாதி குணங்களையே கழற்ற வொண்ணாத அத்மபூஷணமாக வுடையவரென்கிறது. அயவா - “तत् ज्ञानमज्ञानमतोऽप्यदुक्तं, विद्यान्या शिल्प नैपुणम्, ஒண்டாமரையாள் கேள்வ லெருவனையே நோக்குமுணர்வு” என்று இத்யாதிப் படியே பகவத்பூஷணஜானமே ஜானமென்றும் இதரம் அஜானத்தோ டொக்கு மென்றும் இத்தால் பரமமாய் “प्रतिबुद्धा न सेवन्ते, आद्रियन्ते न सन्तः” என்று இவ்விஷயத்திற்குப் புறம்பான பஹு சிதிகுண்டாதி பரவீராக்யத் தைச் சொல்லவுமாம். அயவா-“புத்தர் மாட்டுடன் பூட்டுவமே, அலத்தல் காட்டுவோமே, பரமதப்போர் பூரித்தோமே” என்றுந் தாமருளிச்செய்தபடியே தமக்கு சூத்பரமணங்களான “यथाशक्ति निगृह्णीया-देवता गुरु निन्दकान्, தலையை யறுப்பதே கருமங்கண்டாய்” என்றும் பூர்வீகர்கள் பாசுரத்தின் படியே இதற்குப் புறம்பானவர்களை நிர்சேஷ-விதவ்ஸனம் பண்ணுவதே சூத்யகீத்யமென்கிற ஜானத்தைச் சொல்லி-வீராக்ய பதத்தாலே அவர்கள் திறத்தில் அநுக்ரஹரூபமான நசையற்றபடி சொல்

லுகிறது. அங்ங னன்றிக்கே “ज्ञानानन्दमयस्त्वात्मा शेषो हि परमात्मनः, अस्या मम च शेषं हि विभूतिः, उभयाधिष्ठानं चैकं शेषित्वं, जगन्निदानं मद्वद्वं द्वन्द्वं वन्दामहे, इत्यादि पञ्चபடியே சர்வதேச சர்வகால சர்வவிஸ்த் களிலும் பிரிவற்ற இம்மியுநமே சர்வஹிஷ்ய மென்கிற ஜ்ஞானத்தையும் இதடியாக இந்த மித்யுனத்தை எகதேசத்தில் பிரிக் கிற சங்ஸய விபரீயாதி ஸ்ஸ்தரான சில மந்தமதிகளுடைய சித்தாந்தத்திலுண் டான வ்ரூணத்தையுங் காட்டுகிறது. அன்றியே “शेषि दंपति दया दीक्षा मुदीक्षामहे, உம்பர் போக முகந்து தருந் திருமாலே யுகந்தோ நாமே, அழியா வானில் வைக்கும் மனமே நீ மகிழாதே யிருப்ப தொன் கொல், என்கிற ஜ்ஞானத்தைச் சொல்லி அத்தால் “सिलं किमनलं भवेत्” இत्यादि யின் படியே அவன் தன்னிலும் பூரூயத்ததை அபேஷியாத நீராஸ்யத் தைச் சொல்லுகிறது. “अथवा பெறுவதெல்லா மிங்கே நாம் பெற்று வாழ வென்கிற படியே விபூ ஸ்ரீஸ்தமான இந்த லோகத்திலே நிரந்தர-மாக ஸ்ரீமத்க்ஷாஸ்தாசார்ய க்ஷூய்த்ததைப்பெறக்கடவோ மென்கிற ஜ்ஞானத்தைச் சொல்லி இதடியாக வ்ரூணவாஸேஃபி ந மெஸ்திலாஃ” என்று லோகாந்தர காலாந்தர தேசாந்தரங்களிலே நிஷ்யதூஹமாக வருகிற அநுஸவத்திலு முண்டான நீராஸ்யத் தைச் சொல்லுகிறது. அன்றியே “आचार्यादिह देवतां समधिका मन्यां न मन्यामहे, குரேவ பரம் ஸ்ரீ, தஸ்தாதுகுரேவ குரூ:” என்கிறபடியே ஆசார்யனே ஸ்ரீ-தேவதே யென்கிற ஜ்ஞானம், இதடியாக ‘குரூவந்தநபூர்வகம், குருக்கள் குழாங்கள் குரை கழற்கீழ்’ இत्याதிகளுக்கு வேறுபாடாய் வருகிற ஸ்ரீமத்க்ஷ-ஸ்யத்திலுண்டான நீராஸ்யமுஞ் சொல்லிற்றுகிறது. இत्यादि குணங்களை “अपि ननु गूणाः” என்கிற படியே ஸ்ரீமத்க்ஷாஸ்தா-சார்ய க்ஷூய்த்தமே நிரூபகமாயிருக்கிற தமக்கு ஸ்ரீஸ்தமாக உடைத்தானமை ப்ரகாசிக்கிறது.

(श्रीमद्देवूटनाथार्यமென்று)

கீழ்ச் சொன்ன குண விஸேஷங்களுக்கு “गुणानामाकरो महान्” என்கிற படியே விஸேஷம் ஸ்ரீமதென்னும் படியான அவதார வ்ஸவம் சொல்லு கிறது. முகப்பிலே தோற்றியிருக்கிற ஸ்ரீமத்ச்ஞவம், நியயோகேதிகாஸ்யை” என் கிறபடியே நியயசம்பந்தத்திலேயாய், வ்ரூணவாஸ்தாரோஸ்ய் என்கிற க்ஷத்திலே பூர்வஸ்வாஸத்தில் அலர்மேல் மங்கையாய் நின்று இவ் அவதாரத்தில் “मनु-ष्यत्वे च मानुषी” என்கிறபடியே குடூஷநிரஸனோபயுகதேயான ஆத்மவித்யாரூப்யாயும்

ஐக்திபரம்பரா ரூப்யாயும் பிராட்டி நிற்கிறபடி சொல்லிற்றுகிறது “வேத-
 ன் தேசிகத்வ ப்ரடாயிநே” சூக்தி பரம்பரா ரூப்யும் என்று இவர் தமக்கு திருவேங்
 கடமுடையான் வேதாந்ததேசிகத்வ பட்டாபிஷேகம் பண்ணின டசீயிலும் இவர்
 குடூஷிகளை நிரசித்தபின்பு கவிதார்க்கசிஹ மென்று அருகேயுள்ளார் ஐய-
 டிஷயீயிட்ட டசீயிலும் அவர்களிருவருங்கனித்து பூவ்ம் நாம் பண்
 ணின சிட்டாந்த பட்டாபிஷேகம் சபயிஜனமாய்த் தென்று ‘வேதாந்ததேசிகனென்றும்’
 “சவ்ந்த்ர சுவந்த்ரென்றும்” அவர்கள் தமக்கிட்ட ப்ரசிட் திருநாமம்
 பெற்ற போது முண்டான ஐயசீயைச் சொல்லிற்றுகவுமாம்.

“ச து நா஑வர: ச்ரீமான், அந்தரிக்ஷத: ச்ரீமான், பயிலுந்திருவுடையார்”
 என்கிறபடியே ச்ரீங்க்ஷ சப்த்தான ப்ரபூர் க்ஷுய் லக்ஷியைச் சொல்லிற்
 ருகவுமாம்.

(வேங்குடநாதாய் மென்றது)

இவர் தமக்கு பித்ராதிகளிட்ட திருநாமமுமாம். அயவா-திருவேங்
 கட முடையானே இவ்விஷயம் கொண்டபடியாலே அவனுடைய
 திருநாமமே பின் துடர்ந்தது என்றும் அவனுடைய அபாகூதாவதார
 மென்றும் யிஜிக்கவுமாம். பூவ்஑்஑த்தில் திருநாம வ்஑வமே அஐத
 ருடைய சவ்஑ிஷ நிவ்஑ிதியையும் பண்ணி ரக்ஷக்தா஑ிகளையும் செலுத்தி
 ‘அத்ர பரத்ர சாபி’ என்கிறபடியே சவ்஑ேசத்திலும் “உக்தவ்யேதி” என்கிற
 படியே சவ்஑்஑ூஹியமாய் கொண்டாடத் தக்கதாய் இருக்கிற படியைக்
 காட்டுகிறது. உத்ர஑்஑த்தில் “ஒன்றுமே தொழ நம் வினை யோயுமே,
 கடுவினையரிரு வினையும் கடியும் வெற்பு” என்று சொல்லுகிறபடியே
 ப்ரசிட்மாய் உத்ரதமான மனப்பாட்டைப் பெற்று அத்தாலே தாம்
 ‘தெய்வ வடமலை’ யென்கிறபடியே அ஑ிஷ்டாத்஑ூதனாய் நாயகனாய்
 நின்று அத்திருமலை ச஑ிசீயாலும் தன் பெருமையாலும் இந்த குடூஷி
 களையும் திருத்தி உஜ்ஜிவிட்பிக்க வேண்டுமென்று அய்யாய் நின்ற
 விடத்தில் அஐயணத்திற்குறுப்பான சூல஑்யா஑ி சூசூல்யா஑ி குணங்களையே
 தாங்கள் சேராமைக்கு ஹேதுவாகவும் எளிவரவு சொல்லுகைக்கு
 ஹேதுவாகவும் பண்ணி உ஑ாசூநராயும் ஑வ்஑ூதராயும் நின்ற சேதநர்களைத்
 திருத்துகைக்கு பூவ்஑்஑மான குணவிஷயங்களையுங் கொண்டு ச்ரீம஑்஑்஑ுடநாத
 தேசிக ரூபேன சவ்஑்஑்யத்வா஑ி குணங்களையும் ப்ரகாசிப்பித்துக் கொண்டு அாசாய்-
 ரூபராய் அவதரித்து நின்றபடி சொல்லுகிறது. இப்படி தன் திறத்

திலும் சர்வபகரத்தாலும் சபலமாய் நின்றபடியை அநுசந்தித்து வாயாரத் திருநாமத்தைச் சொல்லுகிறாராகவுமாம்.

இவ்வளவு ஁பகாரத்தினை அநுசந்தித்த விவர் "நங்கட்பாசம் வைத்த பரஞ்சுடர்ச் சோதிக்கே" என்கிறபடியே தன் திறத்திலும் சுவாமி னுடைய கபாபரிவா஁ம் பெரிய கிண்ணகமெடுக்க இவர் தமக்கு இவ் விஷயத்தில் பூர்வமுண்டான இழவே மேலிட்டுத் தோற்றி தம் முடைய துரஸிமானாடிகளினாலும் இவர் விஷயத்தில் தமக்குபாவணத்தாலும் தம்மை "அசந்வே" என்கிறபடியே அசதஸமமாக கருதி 'ந நமேய' என்பா ரைப் போலே எண்ணியும் தமக்கு வாசகமான அ஁் ஁வத்தை அ஁்குரிப் பியாதபடி அநுதபித்து நிற்க கிஷ்டிவாஜத்தையிட்டு இந்த கபாபரிவா஁ம் கமர் பிளந்த ஁மியிலே ஒரு பாட்டம் மழைபோலே கிட்டிகொண்டு நிற்க அத்தாலே 'உள்ளம் புகுந்து குளிர்ந்து' என்கிறபடியே ஒரு படி தாபவ்யாடிகள் ஁மித்துக் குளிர்ந்து அ஁் என்கிற அயம் வந்வே என்கிற ஁தஸ பூஷணில் அ஁்குரித்தது என்னும்படியாய் தோற்ற அந்த அ஁் ஁வ- வாச்யரான தாம் அந்த பரிவா஁த்திற்கு எதிரிட மாட்டாதே வேரற்ற மரம் போலே தம் தலையை வணக்கி வந்வே என்று பலகாலும் சொல்ல வேண்டியும் "வெதாந்ததெஸிகம்" என்று அநுசந்தித்த பின்பு க்ரியாபதத்தை யிடவேண்டியுமிருக்க அதுவுமாகாதபடி 'இட்டகாலிட்ட கையளா யிருக்கு'மென்கிறபடியே போர வி஁தராய் ஁டுபட்டு'எத்திற'மென்ன வாழ்வாரைப்போலே மிகவும் மோகித்தும் "஁வ்வாயீதி ஁கூ஁ந: புநநீ- வாச கிசன" என்கிறபடியேயும் இதற்குக் கைம்மாறு இனியொன்று மில்லை யென்று அவஸராய்த் திருவடியின் கீழே விழுகிறார்.

இதில் வர்ஸமானத்தாலே இதற்கு மேற்பட்ட வேறொரு தெய்வாயில்லை யென்னுமிடந் தோற்றுகிறது. அந்நரம் நம் தெஸிகருடைய ஁ர஁ய விசெவத் தாலும் மிவருடைய அநுஸந்தானமான வித்தனியனை பவந்தானுஸந்தானகாலத் திலே அநுசந்திக்கு மவர்களுடைய அ஁ஷ்ட விசெவத்தாலும், பூர்வ சக்ரவீர்தத் திருமகனுடைய ஁ர஁ய விசெவத்தாலே ஁ரி ஁ரதாழ்வான் மோகந் தீர்ந் தொழுந்திருந்து பாதுகா பூரஸரமாக ராஜ்ய நிவ்஁ண ஁ஸந்த்ரானதோபாடியும்- ஆழ்வாருடைய செவிக்கினிய செஞ்சொல்லாய்த் தொண்டர்க் கமுதமுமான பாசுர பரஸ்பரர்களைக் கேழ்க்க விரும்பியிருக்கிற ஁ய: பதி தவியர்களுடைய ஁ர஁ய விசெவத்தாலே ஆழ்வார் ஁஁஁ம் தீர்ந்து பவந்த் தைத் தலைக்கட்ட வல்லராம் படியானதோ பாடியு - மிவரும் தம்

முடைய ஸக்திபார்வஸ்தா லுண்டான மோஹம் அரையாறு பட்டு கீழ்ச் சொன்ன உபகார விசேஷங்கள் தமக்கெந்த முகத்தாலே யிவார்டும்படி யாய்த் தென்றாராய் வேதாந்தார் ப்ரதர்ஸனத்தாலே யென்றறுதி யீட்டு வேதாந்த டேஸிக் என்று ஸ்லோகபூதி செய்தருளுகிறார்.

இங்கு வேதாந்தேப்தம் - உபயே வேதாந்த ஸா஘ாரண வாக்யமா யீருச்சச் சேய் தேயும் தமக்கு வேதாந்தயுஃமபல்பேயாய் வந்திருக்கச் சேய்தேயும் ப்ரஹ்மத் தில் இச்ச்லோக ப்ரவர்தகரான ப்ரஹ்மத்வ ஸ்வத்வ ஜீயார் தமக்கு நிர்மலாந்ததேஸிகன் அவ்யாஜ க்ரூபா விஸிஸ்டராய்க் கோண்டு ஸ்ரீய: பதி தேபாடங்கி ஆழ்வார் ஸுஹ மாக பர்பரா஑்மாய் உடையவராலே ஷட் ஸஹ ஸ்ந்ர வ்யாஹ்யான ரூபே டுள்ளா னேயீட்டு ப்ரவர்திப்பிக்கப்பட்ட விலக்ஷணோபாய ஸூத ப்ரபர்திஸாரத்ர ப்ரதிபாடகமான இத் ட்ரவிட வேதாந்தய்ங்களை “வேதத்தினுட்போருள் நிற்கட்பாடி” என் கிறபடியே தம்முடைய திருவுள்ளத்தில் தங்கி ப்ரவர்திச்சும்படி தமக்கு அநுப்ரஹித்த க்ரூபா பரிவாஹத்திலீடுபட்டு அந்த ஹ்ருதஜ்ஞதையாலே இப்ப்ரவ்ந்ர வி- ஶேஷம் அநுஸந்திக்கும் போதெல்லாம் அஹ்ந்ரந்ரஸளிலே இப்படி பரமோபகாரக னுன அகாரய் குணாநுஸந்தானம் தமக்கும் இனிப் பின்புள்ளாருக்கும் அவ்யா- பௌகிதமென்று தஹ்விஸயமாக இப்பாகரத்ததை லெளயீட்டதாக பூவிக் குர பர்பரா ஸ்ந்ர விசேஷங்களிலும் ப்ரவ்ந்ர நிர்வாஹாதி ஸ்ந்ரந்ரஸளிலும் ப்ரஸிஹ்மாஸையா லும் அப்படியே ஸிஸ்டாநுஸ்தானமுந்ர சண்டு வருகிறேருமாகையாலும்-வேதா- ந்ததேஸிக் என்று ட்ரவிட வேதாந்தார் ப்ரதர்ஸகத்வத்ததை விசேஷ ரூபே னுட்டு எவ் ரூப குண விஸிஸ்டரான “ஸ்ரீமஹேஹ்ருத நாதாய் வந்தே” யென்று அந்வயிக்கவுமாம் அன்றி யே - க்ரமத்திலே யாகவுமாம்.

இங்கு இந்த வேதாந்தத்ததை ப்ரவ்ந்ர ரூபே னு ப்ரகாஸிப்பித்தபடி யெங் டுநே யென்றில் “ப்ரபதன ஸுலப: ஸ்ரீமான் ஸவோசிதாயா ஸுபநிஸதி ஸிஸ்த்யேஷ கா஘ா ஸதேந்ர:, ஷடிஃ ஸவா ப்ஷ்மாஹ் ரநிதர஑்ரதிதா ஸாக்ஷே ஸுநி:ட்ர:, அவிகல ஸரஸ்ய ஸிததிஸிஹ், ஷஹே ஸுநிரஸர஑்ரோ யாதி ஸரண், ஸுஹ்ருதேவ் லக்ஷ்யா ஸஹித ஸிஹ் ஸ்ரே டுநிவர: ஸதாஸித்ய் ஸார ட்ரவிட நிர்மலஸ்யாந்வகதயத், உபநிஸந்முநே: பூஸ்யஸ்லோகா ட்ரஜநி பரஸ்வதே: பரிணதி:, ஸக்தி- ஶ்ரூஜ்ஜார வ்ரத்யா பரிணஸதி ஸுநே ஸிவவ்ந்ர ப்ரதிஸ்தா யோ஑ாத் ப்ரா஑ுத்தராவர்திதிரிஹ் விர்ஹோ டேஸிகாஸ்தத்ர வூதா:, சடகோபனருளினுலே, சேய்ய தமீழ் மாலைகள், ட்ரஸி- டுபநிஸத், ஓரு பத்தும் பற்றுக வுணர்ந்துரைத்தோம், தீயினிற்றுாசா கும், ஸுஸுக்ஷுக்களுக்கு ஸ்ரீஸக்திச்சத்ர ரஜ்நத்திலாழ்வா ரருளிச் சேயலே ப்ர஘ான தம்” மென்றும் ட்ரத்யாதி ஸூக்தி ஸத்ரஹ்ந்ரங்களினுலே தமக்கு உபகரித்த படி யைக் காட்டுகிறது.

இதில் சில உதாஹரண விசேஷங்களை அவதாரிகை முதலான விடங்களில் கண்டுகொள்வது, ஆக இப்படி கீழ் ப்ரயமாவதாரிகை துடங்கி யிவ்வள வாலே ஶ்ருதி ஸ்மர்திஹாச புராண முஶ்யாஶ் ப்ரதர்ஸ்கரான பராங்குஸ ப்ரகால யதிவர ஶ்ரி-வாதி ஹ்ஸாஶ்ருத ராமாஶ்ருத நிஶமான்த ஶேஸிகாதிஶ்ருதைய ப்ரமாணரூப்யான இஸ்சூக்தி ப்ரஶ்ரே களிந்த ஶ்ரஶ்ரதாயத் திற்கு வந்தபடியையும் ஶ்வாமியினாலே அவிச்சித்ர மாக ப்ரவர்திப்பிக்கப்பட்டு வருகிறபடியையும் கோயிலில் திருவரங் கன் திருமுற்றத்தில் பெரிய பிராட்டியாரோடு கூடின பெரிய பெரு மாள் சேர்த்தியிலே யீடுபட்டு ஶேஸிகனும் அங்குள்ள ஶ்ரமவதர்களு மெழுந்தருளியிருக்க-இப் ப்ரவ்ந்ர விஸயத்தில் உடையவருடைய ஶ்ரஶ்ரதாயா-ரதமான ஆருயிரப் படியின் அஶ்ரஶ்ரபாஸமாக ப்ரஶ்ரு ப்ரவ்ந்ர நிர்மாணத்தாலுமிந்த ஶ்ரமவதவிஸயாஶ் ப்ரஶ்ரபாஸித்ர ஶ்ரவநாதிஶ்ருதையும் ஶ்ரவ்யதேஸங்கள் துடங்கி ஶ்ரு-ராஶ்ருத ப்ரய்ந்த இயல் கேட்டருளும்படி முன்போலே தழைப்பித்தபடியா லும் இவர் விஸயமான இத்தனியனை ப்ரவ்ந்ரஶ்ருதான காலத்தில் க்ருதஜதா ப்ரவிஶ்ருத ரூபமாக அஶ்ருதஶ்ருத்க்கும்படி திருவுள்ளம் பற்ற வேணுமென்றச் சேர்த்தியிலே ஶ்ரமவதர்கள் ப்ரதிக்க பெரிய பெருமானும் பிராட்டியா ருமப்படியே யாகக்கடவ தென்று நியமித்தபடியையுமாராய்ந்தால் விஸ்ரணமான ஶ்ரஶ்ருதஶ்ருத நிஸ்தர்களான ஶ்ரமவதர்களுக்கு இயலினுடைய அஶ்ருதஶ்ருதங்களிலே இத்தனியன் அவ்ந்ரஶ்ருதஶ்ருதமாகக் கடவது, இதற்குப் புறம்பாய் வருந்தடைகள் அப்ரமாணமாகையாலும் அஶ்ரஶ்ருதஶ்ருதமாகையா லும் இச் ஶ்ரிவ்ந்ரஶ்ருத ஶ்ரஶ்ருதத்திற்கு க்ருதஶ்ருதான ஆழ்வா ரெம்பெருமா ஶ்ருத நிர்மாண்தேஸிகாதிஶ்ருதைய ஶ்ருதஶ்ருதங்களுக்கும் அஶ்ருதஶ்ருதத்திற்கும் விஸ்ர மாகையாலும் இதில் விசேஷ ப்ரவ்ந்ரகரான உடையவருடைய நியமன விஸ்ர ரூபமான ஶ்ருதஶ்ருதஶ்ருதஶ்ருதத்தாலும் ஶ்ருத ப்ரவிஶ்ருதங்களன்றென் னுமிடம் த்ருதஶ்ருதர்களான ப்ரமாணிகள் கண்டு கொள்ளலாம்.

சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ க்ருதத் தாழ்வான் அருளிச்செய்தது

लक्ष्मीनाथ समारम्भां नाथयामुन मध्यमाम् ।

अस्मदाचार्य पर्यन्तां वन्दे गुरु परंपराम् ॥ २ ॥

॥ श्रीमते श्री निगमान्त महादेशिकाय नमः ॥

श्री चन्द्रगिरि वेङ्कटदेशिकेन तनियन्

श्रीमद्वनाचलगुरोः प्राप्त वेदान्त सम्पदम् ।

श्री नृसिंहादयापात्रं श्रीवेङ्कट गुरुं भजे ।

॥ श्रीमते श्रीशैल वेङ्कटार्य महादेशिकाय नमः ॥

இப்படி இந்த அடியாசு சம்பாத்திக்கு சரமோத்தர்வாகையாலே ஸ்ரீ: பதி ஸ்ரீ ஸதகோப ஸாஸ்யகார டயாபாந்ஹூதராய், அத்தாலே 'ராமானுஜதயா பாந்' மென்று புகழப்பட்டவருமான நம் தேசிகரை முன்னம் சரணம் டைந்து, அந்த ஸ்ரீ: பதி துடங்கி ஸ்வாசார்யபயந்தமாக வந்த குரபரஸ்பரையே சரணமடையும் பகாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

(लक्ष्मीनाथ समारम्भामित्यादि)

இத்தனியன் கோயிலிலே எம்பெருமானார் திருவோலக்கத்தில் ஒருக்கால் குரபர்பரா பஸாவ பஸ்சையுண்டானபோது, 'வஞ்ச முக்குறும் பாங் குழியைக் கடக்கு நங் கூரத்தாழ்வான் சரண கூடிய பின்' என்னும், "आद्यं यतीन्द्र शिष्याणां" என்றும், "शिष्यत्वे चोपयुक्ता" अपि च गुण-गणाः कूरनाथो यथा स्युः" என்றும் புகழப்பட்ட கூரத்தாழ்வான் அருளிச் செய்ததாயிருக்கும்.

இங்கு "स चाचार्य वंशो ज्ञेयः" आचार्याणामसावसावित्याभगवत्तः, आचार्येभ्यो नमस्कृत्याथ वंशस्य कीर्तयेत्, वंशमाब्रह्मणो नयन्, आद्यं गुरुं गुरुपरंपरयाधिगम्यं, तुष्ट-वन्नपि लक्ष्मीश माचार्यं गुण यन्त्रितः । क्रमात् स्वस्य स्तुतौ योवतुं प्रभुणान्यत्र कृष्यते" इत्यादिकளில் படியே ஆசார்யன் துடங்கி எம்பெருமானானவரும் குரபர்பரானு-ஸந்தானம் பண்ண பரப்தமாயிருக்க, லக்ஷ்மிநாத ஸமாரஹ் - என்று எம்பெரு-மான துடங்கி ஸ்வாசார்யபயந்தமாக அநுஸந்திக்கும்படியெங்ஙனையென்னில்; இது பரப்துக்கள் பரபதி பண்ணும் டசை போலன்றிக்கே "तद्धैतत् ब्रह्मा प्रजा-पतय उवाच प्रजापतिर्मनवे मनुः प्रजापयः" என்று விஸா பஸாவம் சொல்லுகிற டசை போலே டத்த குரபர்பரானுஸந்தான டசையாகையாலே லக்ஷ்மிநாத ஸமாரஹமென்-கிற தனியனை; இங்கு அநுஸந்திக்கத் தட்டில்லை.

லக்ஷ்மிநாத சமாரம்பா என்றது “ஹிவ் து லக்ஷ்மிவ் பத்மீ” என்றும், “யயா சர்வதோ விஷ்ணு: தயேவ்யம் த்வீஜோதன । த்வயேதத்விஷ்ணுநா சாம்வ ஜகத்யாப்தம் சராசரம்” என்றும் “விமுக்தி கலதாயிதீ” என்றும், “அலமேவா பரிவாது ராக்ஸ்யோ மஹதோ மயாத்” என்றும் ‘மவேய் ஶரணம் ஹி வ:’ என்றும் “அசந்நேஷாது ராமஸ்ய தபசஸ்வானுபாலநாத் । ந த்வா கும்பி தசஸ்ரீவ மஸம் மஸமாஹ் தைஜசா” என்றும், ‘நீயுந் திருமகளு நின்ருயால்” என்றும், ‘ஒண்டொடியாள் திருமகளு நீயுமே நிலா நிற்பக் கண்ட சதி” ரென்றும், “அகலகில்லேனிறையுமென் றலர் மேன் மங்கையுறை மார்பா, உன்ன டிக்கீழமர்ந்து புதுந்தேனே” என்றும், “வேரி மாருத பூமேலிருப்பாள் வினதீர்க்குமே” என்றும், “ஶ்ரீணி ஶ்ரீநி- வாஸே” என்றும், தவ் த்வக் பதி மஹிஜா வுதரஸ்வானுவாக:” என்றும், ‘என்றுமோ ரேதமின்றி யிரவிபு மொனியும் போல வொன்றி நின்ருலகளிக்கு முகம்’ என்றும் சொல்லுகிறபடியே, உபாயேய தஸ்க ளிற் பிரிவற்ற சேர்த் தியை யுடைபவராகையாலும், “யஸ்யா விக்ஷ மூகம் ததிஜ்ஜித பராஸீனோ வி- ததேஸ்திஜம்” என்றும் “ஜகநாயோஸி நாராயணோ த்வயம் மந்யத இக்ஷணா சத்வ தத: சுவாஸ்தா நமாத்மேவர:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே அவனுக்கு ரக்ஷணோதோதக்யாகையாலும், மறைப் பொருளான நாராயண ஶதங்கள் போலன்றிக்கே, லக்ஷ்மிநாத ஶதத்தாலே அவ்விருவர் சேர்த்தியைச் சொல்லி, அவர்கள் முகமாகத் துடங்கிவந்தென்றபடி. இத்தால், இச்சுவடறியாதார்க்கு உமயவிஸ்வீஸ்வர்ப்ரதர்களான திவ்ய தஸ்பதிகளுடைய கராக முன்டாகாதென்ற தாய்த்து. இந்த சப்ரதாந்தானும் திவ்யதஸ்பதிகளிருவருமாய் சேனாபதி யாழ்வானுக்கு உபதேசிந்து அம்முகமாக இக்ஷாஹிதாமிமதோரேஹரான நம் மாழ்வாருக்கு திருக்குருகையில் உபதிஷ்டமாயிருக்கும்.

நாத யாமுந மஹிமாமென்றது, ஆழ்வாரளவும் தவர்ஹஸ்யமாயிருந்து வைத்து பின்பு நாதமுநிகளுக்கு யோதஸ்யில் சாகாத்தாக உபதேசித்தையாலே அதுமுதல் ஶிஷ்யபரிஷேமுகேன சஸ்ப்ரதக்ஷமாயும் அவிசித்தமாயும் ஆள வந்தாரிடத்தில் வந்து அம்முகத்தாலே ஶயமாய் சர்வ ப்ரதிதமாகையாலே அந்நாதயாமுநர்களே மஹிமாக உடைய வென்றபடி, ஆகையாலே, “நாதோயஜ் ப்ரவீதம் பஹுமி ருபவீதம் யாமுநேய ப்ரவீதம்” என்றும், த்யேஷ்ணுராஹா சம்ஸூத விரநாராயணே பூரே । ஜகவக்ஷாஸி மாசாஸி அய் நாதமுநி மஜே” என்றும், நம் துதேசிக னும் ஶ்ரீதத்வ ரவத்வ சுவாமியும் அருளிச் செய்தார்கள். இந்நாத யாமுநர்களே நடு நாயகமாக்கினது - நிவ்ஹாதிவ்யத்தாலும், மற்றவர்களிடங்களில் அந்நாதர்களாகையாலு மென்று கருத்து.

அஸ்மதாசார்யப்யந்தா மென்றது, அஸ்மதாசார்யர் எம்பெருமானாராய் அவ்
ரளவாக உள்ள வென்றபடி. இப்படி ஆழ்வான் அநுசந்தானத்திற்குக்
கருத்து. இத்தால் இக்ரூபர்பரீயாகிற மகானதி திவ்யதீபங்களாகிற மகா-
கிரியிலுண்டாய் நாயகமுனர்களாகிற நடுக்காட்டு நல்வழியாய் பவ-
ஹித்து எம்பெருமானாராகிற மகாதாகத்தில் தேங்கி மடுத்து அசார்யர்
களாகிற மதகுக்களாலே சேதனர்களாகிற பயிர்களை வாழ்விக்குமென்று
பண்ணீராயிரத்தில் சொன்ன அயம் சொல்லிற்றாயிற்று.

ரூபர்பரீ வந்தே என்றது, இப்படிப்பட்ட ரூபரஸ்பரீயைச் சரண
மடைகிறே னென்றபடி. இது ஆழ்வான் அநுசந்தானத்தில் கருத்து.
பின்னோர்கள் அநுசந்தானத்தில் நாயகமுனர்கள் ஒரு வடிவு கொண்டாற்
போலே நிவாஹம் செய்தருளின ராமானுஜனான எம்பெருமானாரையும்,
ராமானுஜ தயாபாவரான நம் தேசிகரையும் நடு நாயகமாக உடைய ரூ-
பரம்பரையென்று கருத்தாகக் காட்டுவது. “யதிராஜேன நிவந்தநாயகஸி:
மஹதி ரூபஜிஹாரயஸி: । என்றக் கடவதிறே.

அ ன் றி க் கே, லக்ஷ்மிநாதசமாரம்பையாயும், நாயகமுனமத்யமையாயும்,
அஸ்மதாசார்யப்யந்தையாயுமிருந்துள்ள குருபரம்பரையை “சசாசார்யவ்ஸோ ஜேய:”
“அசார்யாநாமசாவசாவியாபகவத:” அசார்யேப்யோ நமஸ்குத்யாதவ்ஸஸ்ய கீர்தயேத் । இத்யாதி
களில்படியே சர்வஸ்ப்ரதிபந்நமான அஸ்மத்ரூப்யோநம: இத்யாதிவாக்ய குரு பரம்
பரையில் சொல்லுகிற க்ரமத்திலே சரணமடைகிறேனென்று
அநுஸந்தித்தாராகவுமாம், ராமானுஜாங்கிசரணோஸ்மிகூலபரீப அசீதஸ்ய யாமுனமுன:
ச ச நாதவ்ஸ: । வ்ஸய: பராகுசமுனேஸ்சசோ஽பி தேவ்யா தாஸஸ்தவேதி வரதாஸி தவேக்ஷணிய: ।
என்றக்கடவதிறே! ஆக இப்படிகளாலே சொல்லிற்றாய்த்தென்
னென்னில்? ததேதத் ப்ரஹ்ம ப்ராபதய உவாக, கத்யாமி யதாபூர்வ் தக்ஷாஹ்மநிஸதம: ।
பூஸ்ட: ப்ரோவாக பகவானஜயோநி: பிதாமஹ: । தீஸ்சோக்தம் பூகூதஸாய பூபுஜே நமதாதே । சார-
ஸ்வதாய தனோக்தம் மம சாரஸ்வதேன ச ।” இத்யாதிப்படியே உபதேச தசையில்
எம்பெருமான் துடங்கி சாசார்யப்யந்த ரூபர்பரீயை வெளியிடவும்,
“சசாசார்யவ்ஸோஜேய: ।” இத்யாதிப்படியே நித்ய ஜபாதிகாலங்களில் சாசார்ய-
மாரஸ்ய எம்பெருமானளவாக ரூபர்பரீரானுசந்தான பண்ணவும் ப்ரப்தமென்ற
தாய்த்து.

அஸ்மத்ரூப்யோநம இத்யாதிவாக்யத்யந்தாலே திவ்யதீபங்களாவும் அநுசந்தித்து
“ஸ்ரீமதே தேவான்தரூபே நம:” என்று ஸித்தாந்தத்திற்கு சரமோதரீவான நம்

தேசிகரையனுஸந்தித்து, பின்பு சித்தாந்த சூதாபகரான - எம் பெருமானாரை ஸீமதே ராமாநுஜாய நம: என்று அநுஸந்தித்து பின்பு ஓரான் வழியாயிருக்கையாலே, ஸீ மஹாபூர்ணாய நம:, என்று துடங்கி எம் பெருமானளவும், வாக்ய ரூபரஃபரானுஸந்தான் பண்ண ராப்தமென்றும், அது தன்னிலும் ஸேனாபதியாழ்வான் நித்யஸூரீயாகையாலும் நம் மாழ்வார் சித்தாந்த பவத்கராகையாலும், எம்பெருமானார் சித்தாந்த சூதாபகராகையாலும், நம் தேசிகர் அந்த சித்தாந்தத்திற்கு ஸ்ரமோதர்த்வாகையாலும், இந்நால்வர்களையும், ஸ்ரீமதே என்று விசேஷிக்க ராப்தமென்றும், இந்த ஸம்பரதாயத்தை க்ரந்த முகமாகவும், சிஷ்ய முகமாகவும், ப்ரதமம் பிர்வர்த்திப்பித்தவர்களான நாதயாமுன முனிகளே ஸ்ரீமத்ச சப்தத்தாலே விசேஷிக்க ப்ராப்தமென்றும், ஸாஹ்ய நிர்யமிதர்களாய் சப்தாய பவத்கர்களான ரூபரஃபரானுஸந்தான் ராமசிஷ்ய பெரிய நம்பிகளே ஸீ மஹாபூர்ணாய நம: என்று, எம்பெருமான் “ அகிலகில்லேன், சார்பு நமக்கு, திருக்கண்டேன், என்கிற பாட்டுக்களின்படியே அவனேத் திருமார்பில் தரித்திருப்பதால் ஸ்ரீதரனாய் அத்தாலே ஸர்வ சரணயனானாகையாலே ஸீமராய நம: என்றும் அநுஸந்திக்க ப்ராப்தமென்றும், நயிரோசார்யரருளிச்செய்ததாக பன்னீராயிரத்தில் அருளிச்செய்தார்.

ஸாஹ்யன் துடங்கி எம்பெருமானளவாகவும், எம்பெருமான் துடங்கி ஸ்வாசார்யனளவாகவும், இப்படி இருவழியான குரு பரம் பராநுஸந்தானமும் ஸ்ரீமதரஃபரானுஸந்தமாய் நடந்து போருகையாலும், இரண்டும் பமாணந்யாயானுஸந்தமாயிருக்கையாலும் யதாசப்தாய் அநுஸந்திக்கக் கடவது. ஆக இத்தால் “ரூபரஃபரனாய் முன்னிட்டால் ரக்ஷயன் கல்-ராப்தாவாகத்தட்டில்லை. “பிராட்டியை முன்னிட்டால் ரக்ஷகன் கல்பதனாகத்தட்டில்லை” என்கிற பிள்ளான் சுருக்கம் சொலிற்றாய்த்து.

ஸ்ரீ கூரத்தாழ்வான் திருவடிகளே சரணம்.

இப்படி வேதாந்த ஸித்தாந்தத்திற்கு ஸ்ரமோதர்த்வாய், திருமாலாழ்வாரெம்பெருமானார் விசேஷ கடாக்ஷத்திற்கு முக்ய பாத்ரராய் அத்தாலே ராமாநுஜ தயாபாத்ரராயிருந்துள்ள நம் தேசிகரைச்

சரணமடைந்து இந்த சிद्धान் தானும் ஸ்மிநாந் சமார்ப்பமாகையாலே அந்த குரு பரம்பரையை ச்வாசார்ப்யந்தமாக சரணமடைந்து பின்பு ஸித்தாந்த ஸ்தாபகரான எம்பெருமானாரை சரணமடைகிறபடி சொல்லப்படுகிறது.

கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்தது.

(यो नित्यमित्यादि)

இத்தனியனும் “ராமானுஜாநிசரணோஸ்மி” என்கிற திருவுள்ளமுடைய கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்ததாயிருக்கும். “நின்றவொண்கீர்த்தி யும்” என்கிற பாட்டின்படியேயுள்ள அபிசந்நி ஆழ்வானுபதேசத் தாலேயாயிற்று அமுதனாருக்கு முண்டாய்த்து.

இங்கு ய: என்று “यो ब्रह्माणं विदधाति पूर्वं” என்று வேதத்தில் சொல்லு மாப்போலே சம்யஸ்சந்நான சிஷ்யனுக்கு உபதேசிக்க ப்ராப்த மான ச்ரமஸ்தோக்யத்தை திருக்கோட்டியூரில் பரம க்ருபையாலே ப்ரதி- கூலோதாஸிநாதிகளுக்கும் செவிப்படும்படி பரவர்திப்பித்த எம்பெரு மானாரை வைதிகோத்தமரான ஆழ்வான் அருளிச்செய்தார். (नित्यमच्युतपदांबुजयुग्मस्त्वस्यामोहतः) என்றது “அவன் துயரறு சுடரடி தொழுதெழென்மனமே” என்று ஆழ்வார் பேரருளாளன் திருவடிகளைப் போற்றுகையாலும் “அவர் தம்சீரைப் பயின்றுய் யுஞ் சீலங்கொள்நாத முனியை, “यच्चेतस्सतं मुकुन्दचरणद्वारद्वन्द्वं वतंते जीयान्नाथमुनिः ।” என்றும், “अपरिमिताच्युतभक्ति तत्त्वज्ञानामृताब्धि परिवाहशुभ्व- चोभिः” என்றும் ஆளவந்தார் போற்றுகையாலும் அவர் திருவடி களான திருக்கச்சிநம்பி “प्रणतार्तिहराच्युत” என்று அந்த முகுந்தாச் யுதர்கள் ப்ரணதார்த்திஹரனான பேரருளாளனென்று போற்றுகையாலும் எம்பெருமானார்க்கு அச் யு த ன் தன் திருவாராதன மான பேரருளாளனேயாய் அவன் திருவடித் தாமரை இரண்டா கிற மஹாநிதியை எப்பொழுதும் விட்டுப் பிரியலொட்டாத வ்யா மோஹத்தாலென்றபடி. “கல்லொன்றேந்தி” இத்யாதிகளில் கல்லும் மலையாமாப்போலே இங்கு ஸ்ம் மஹாநிதியாய்த்து “தென்னத்தியூரார் கழலிணைக்கீழ்ப் பூண்டவன் பாளான ராமா னுசன், எனக்கடவதிரே. இப்படி மஹாநிதி கைபுகுந்திருக்கை.

யாலே, ததிராணி துணாயமேனே என்றது, இத்தால் “என்னமுதனைக் கண்டகண் கண்மற்றொன்றினைக் காணவே” உன்னுலல்லால் யாவ ராலுமொன்றுங் குறைவேண்டேன்” என்கிறபடியே ததாராண ததி- யாராணோபயுக்தபதாங்கங்கள் தவிற மற்ற ஸர்வபா தார்த்தங்களையும் த்ருணீ கரித்தபடி சொல்லுகிறது. (அஸ்மதூரோ:) என்றது சுவசங்க்யநுபந்நிகளையும் ஆள்கொண்டு சித்தாந்தத்தை தெளிவித்தவரான என்றபடி. (தயங்கசிந்தோ:) என்றது. அநுகூல பதிகூலோதாசின விபாகமற பதிபந்நா பதிபந்ந சாபாரணமாக சரமந்நோகார்தாதி பகாசகரான என்றபடி. (அச்ய) என்றது ஹ்- மத்யஹ்யாதிதிகள்போலே காலாந்தர பாவியாகாதே முன்னிலையாய் நின்று ஸம்சயவிபர்யாயாதிகள் தீரும்படி சித்தாந்தாங்கத்தைத் தெளிவித் தருளினவரானவென்றபடி. (ஸகவதோ ராமாநுஜச்ய) எம்பெருமானென் றும், எம்பெருமானாரென்றும், அசாபாரணமான திருநாமபாநாற் போலே, ஸகவானென்றும் ஸகவதாமாநுஜனென்றும் அசாபாரண திருநாம மாய் நின்றபடி. இத்தால் ராமாநுஜபதாங்க சமாப்யணசாலிகள் யதிபதி- சம்பராய நிரபாய தனோபசிதர்களாய் துணிகூதவிர்சாதி விந்நூதிகளாவர்களென் றும் திருவேங்கடமுடையானுக்குத் திருவாழி திருச்சங்குகளே ஸமர்ப்பித்து ஸத்துக்கள் நெஞ்சாறல் தீர்த்தருளி விரோதிகளே விலக்கின காலத்தில் இரண்டுபடியாலும் ஸகவதரூபதர்சன பண்ணி வைத்தபடியாலே இந்த ஸகவதாமாநுஜதர்சன நித்யமாய்ச் செல்லவேண்டு மென்று பெரிய திருமலை நம்பி முதலானபேர்கள் ஸ்ரீலாசாசன செய் தருளின வுத்தமும் சொல்லிற்றாய்த்து.

இப்படி ஸகவதூக்தியை ஸபலமாக்குகிற ஸகவதஹ்நியை அபேக்ஷிக்க வேண்டுமாப்போலே ராமாநுஜஹ்நியை சபலமாக்குகிற ராமாநுஜதயாபாந- ஹ்நியை அவச்ய அபேக்ஷிக்கவேண்டியிருக்க அங்ஙனன்றிக்கே “ஹ்நாந- சாமபி சத: ஸவதாப்யகண்:” என்கிறபடியே எம்பெருமான் கைகொடா மைக்கு முக்ய ஹேதுவான ஸகவதாபசாரத்தையே தங்களுக்கு நிரூபக மான நித்யக்ருத்யமாகச் செய்யுமாப்போலே இந்த ராமாநுஜதயாபாந- நாடரத்தைத் தங்களுக்கு ஸ்வரூபாநு ரூபமாக ஆதரிக்குமவர்களுக்கு ராமாநுஜநாமபாரண பௌதிகனுக்கு வாசுதேவநாமபாரண்போலும், ராமாநுஜநாமோசாரண குளிர்சகுகுநிவ்நூதாந்போலும், நிரஹேதுவாயும் நிரபயோஜனமுமாய் விடுமத் தனை போக்கி ஒருக்காலும் ஸுக்திசாபநமாகாதென்று பதிவாதிஹ்யகர் அண்ணன் அருளிச்செய்ததாய் பன்னீராயிரத்திலருளிச்செய்தார்.

कुतोमुक्तिर्वाता हिताद्विधानां என்னக்கடவதிறே. (चरणौ) என்றது. स्तन
 धयंप्रज्ञं முலைதேடி வாய்வைக்குமாப்போலே शिष्यभूतनिழியுந்துறை
 யைச் சொன்னபடி. அன்றிக்கே எம்பெருமானார் சரமதசையில்,
 ஆச்சான், பிள்ளான் இருவர்களையும்ழைத்து நாம் சொன்ன
 விசேஷார்தங்களெல்லாம் உங்கள் முகமாக ஒரு ஸத்பாத்ரத்தில்
 விநியுக்தங்களாயம் முகத்தாலே இத்தர்சனம் அவ்யாஹதமாய்
 காலதத்வமுள்ளதனையும் நித்யமாகச் செல்லுமென்று பெரிய பெரு
 மாள் திருவுள்ளமிருப்பதாலப்படியே सत्पात्रं தேடி, விநியோகிக்கக்
 கடவீர்களென்று அருளிச்செய்ய, அப்படியே ஆச்சான் வழியாய்
 திருமந்த்ர, மந்த்ரார்த்தங்களும், புள்ளான் வழியாய், श्री भाव्य भग-
 वद्विषयங்களும், அப்புள்ளாரிடத்தில் சேர்ந்து रामानुजदयापात्र, श्रीमद्वेदान्त-
 देशिकराकिற் ஸத்பாத்ரத்தில் விநியுக்தங்களாய் அம் முகத்தாலே
 தர்சனமும் அவ்யாஹதமாய் தழைத்துச் செல்லுகையாலே அந்த ஆச்
 சான் புள்ளானிருவரும் चरणशब्दवाच्यர்களாவரென்றும் அன்றிக்கே
 ज्ञानपुत्ररாகையாலே ஆழ்வான் ப்ருதிகளும் யதிராஜ பாதுகையென்று
 மகிழ்ந்தாதரித்ததாக “रामानुजायस्य यतीश्वरस्य ज्ञानात्मजस्तस्य च पादुकेति ।
 व्यातशशठारेश्वरम प्रबन्धं व्याख्यातवांस्तं कुरुकेशवर्यः ॥ என்று வடுகநம்பி யதி
 ராஜவைபவத்தில் அருளிச்செய்கையாலும் उभयवेदान्त पट्टाभिविक्तராய்
 எம்பெருமானார்க்கு சரம கைங்கர்யம் பண்ணும்படி நியமிக்கப்
 பட்டவராகையாலும், புள்ளானே சரணசப்தவாச்யராகக்கடவ
 ரென்றும், அன்றிக்கே, ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயத்தில் குருசிஷ்ய ப்வேச
 ஸந்தர்பத்தாலும் ஸ்வப்னத்திலெம்பெருமானார் நியமித்தருளின
 ஸந்தர்பத்தாலும், நம்மிராமானுஜன் பொன்னடியென்று, அழ
 கிய மணவாளனருளிப் பாடிட்டருளினபடியாலும், रामानुजदयापात्र
 ரான நம் தேசிகரே, चरणशब्दवाच्यராகக்கடவரென்றும், நயினா
 ராசார்யரும் ब्रह्मस्वतंत्र जीयरुम्, அநுஸந்தித்ததாக, “आच्चान् पुत्ता-
 निति द्वीयतिनूपति महादेशिकेन्द्रांघ्रियुग्मं । ताभ्यां सत्पात्रेभूते श्रुतिशिखरगुरौ योजित-
 स्सप्रदायः ॥ तद्वल्लोकोपकारी वरदगुरुरपि ब्रह्मतंत्र स्वतंत्रो, योगीन्द्रोद्वावपि श्री निगम
 युगशिरो देशिकेन्द्रांघ्रियुग्मं ॥ “ ज्ञानात्मजो यतिपतेरपि पादुकेति श्री कूरनाथमुखदेशिक-
 पूजितो यः । व्याख्यातवान् शठरिपोश्च रमप्रबन्धं, वन्देय देशिकमहं कुरुकेश्वरंतम् ॥
 श्रीरंगनाथादिनियोगतोयः । श्री भाव्यकारांघ्रिसरोजभूतः । समस्तकल्याणगुणाभिराम
 वन्देय वेदांतगुरुत्तमं तम् ॥ என்கிற ஸ்லோகங்களை பன்னீராயிரத்திருள்

செய்தார் (शरणं) என்றது, இது பெற்றால் ஶ்ரீ ப்ரபத்யம், ஶ்ரீ ப்ரபத்யம் கடுகத் தலைக்கட்டுமென்றபடி. இத்தால் முன்பு ராமாநுஜனே தன்னை ஶ்ரணம் ஶ்ரணம் என்று உபதேசித்தருளினபடியாலே, இப்போது நம்மி ராமாநுஜன் திருவடிகளே சரணமென்றதாய்த்து. (प्रपद्ये) என்றது, ஶ்ரீ ப்ரபத்யத்தியிலுள்ள ஶ்ரீ ப்ரபத்யம், ராமாநுஜ ப்ரபத்யத்தியிலும் ஶ்ரீ ப்ரபத்யம் இருக்கவேண்டுமென்றபடி. இத்தால் எம்பெருமானார் திருவடியைப்பற்றியன்றிக்கே - स्वयं वस्तुकुर्वन् जनमिममकस्मात्सर-सिजप्रकारी पद्मायास्तवच चरणौ न शरणयन् ।” என்று பட்டரருளிச்செய்த படியே ஶ்ரீ ஶ்ரீ ப்ரபத்யம் தலைக்கட்டி கலயந்தமாமென்றதாயிற்று. ஆகையாலே ராமாநுஜாஶ்ரணஸ்தி, देव्यादासस्तवेति वरदास्मितवेक्षणियः ।” என்றும் வாணம் “நம் தலைமிசையே பொங்கிய கீர்த்தி, இராமாநுசனடிப் பூமன்னலே, அங்கயல்பாய்வயற்றென்ன ரங்கனணியாகமன்னும், பங்கயமாமலர்ப்பாவையைப் போற்றுதும்” என்றமுதனாகருளிச் செய்தார்.

ஸ்ரீ க்ரத்தாழ்வான் திருவடிகளே சரணம்

இப்படி ப்ரபந்தங்களையும் ப்ரபத்ய கர்த்தாக்களையும் அடைந்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி சித்தாந்தஸ்தாபகராய் ப்ரபந்த கர்த்தாக்களில் நூற்றந்தாதி முகேந சேர்ந்தவருமான எம்பெருமானாரை சரணமடைந்து சரீரபூதர்களான ப்ரபத்ய கர்த்தாக்கள் அனைவருக்கும் சரீரபூதராய் ப்ரபந்த கர்த்தாவாய் ஸித்தாந்த ப்ரவர்த்தகரான நம்மாழ்வாரை சரணமடையும், ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

(मातापितेत्यादि)

இத்தனியன் ஶ்ரீ ப்ரபத்யமான சதுஸ்ரீகியைச் செய்தருளி ஶ்ரீ ப்ரபத்ய ரூபஸ்தி ரூபத்தை செய்தருளுவதாய் இப்படிக்கொத்த சரணப்பாடி ஸம்பத்து நமக்கு ஸ்ரீ மநநாதமுனிகள் திருவடி ஸம்மந்தத்தாலன்றோ வென்று ஆரம்பத்திலவரைச் சரணமடைந்து பிராட்டியின் விஸ்வ-பாய்வாடி குணங்களுக்கு ப்ரமாமாக புராணத்தையும் ப்ரபந்தங்களையும் அருளிச்செய்த ஶ்ரீ ப்ரபத்ய ஶ்ரீ ப்ரபத்யம் நம்மாழ்வாரையும் சரண

மடைகிற ப்ரகரணத்தில் ஆளவந்தாரருளிச்செய்ததாயிருக்கும். இங்கு “தேவமிவாசாய்ஸுபாசித” என்கிறபடியே. எம்பெருமானோபாதி ஆசார்யனும் ப்ரபுத்தானாகையாலே நாயோபஜ சம்பாடியத்திற்கு சாக்ஷாதுபேஷ்ட வான நம்மாழ்வாரை “த்வமேவ மாதா ச பிதா” என்னுமாப்போலே மாதேயாதியால் சரணமடைகிறார். (மதவ்யாநா) என்றது, நம்மிடத்தில் நின்றும், விதா ஜன்மமுடைய அணைவருக்குமென்றபடி. (நியமேன) என்றுமொருபடிப்பட்டதாக (யதேவ) உண்ணுஞ் சோறும் பருகுநீர் தின்னும் வெத்திலையுமெல்லாம் கண்ணன் “சேலேய் கண்ணி யரும், பெருஞ் செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத்தாய் தந்தையு மவரேயினி யாவாரே” என்றாழ்வாருடைய திருவடிகளிரண்டே என்றபடி. (மாதா) என்றது, புத்ரார்த்தமாக வ்ரதத்தை அநுஷ்டித்து சம்பாதித்த வேதநாநுபவஞ்சுபிதாவஸ்தா சந்நங்களைப்பண்ணி வளர்த்து அசஹ்யபாசங்கள் செய்யிலும் பொருத்து ப்ரியத்தையே செய்யும் மாதாவைப்போலே உபகாரகமென்றபடி. (பிதா) அஸ்வத்ஸ ச்விதம் போலன்றிக்கே ஹிதைஷியாய் சுவடறிந்து ரக்ஷிக்கும் பிதாவைப் போலே உபகாரகமென்றபடி (யுவதய:) என்றது. அவ்விருவர்களைக் காட்டிலும் அவனுக்கு தீங்குவரில் அஞ்சி வயிறு பிடிக்குமவளாய் “தாய் சொல்லுக்கொள்வது தர்மங்கண்டாயென்கிற” அவஸ்தை கழிந்ததாகையாலே “என் சொற்கொளந்தோ” என்று பரிந்து சொல்லும்படியுள்ளம் பெற்றவர்களான யுவதிகள்போலே ரஸித் தாதரணியமென்றபடி. (தநயா:) என்றது ஒவ்வொரு தசையில் ஸ்நேஹாஸ்பதர்களாயும் உதாரகர்களுமான புத்ரர்களைப்போலே உபகாரகமென்றபடி. (விஸ்வீதி:) என்றது “யச்யாநி: தச்யமிவாநி” என்கிற படியே அணையவந்த வாக்கமில்லாவிடில் என்னேயென்பாருமில்லை யாகையாலே அவ்யாஹத்ஸவ்யம்போலே சர்வசமூஹிசாபகமென்றபடி. (சர்வமென் றது) சுவஸ்யுபாய ஹ்யநுபவாதிகள்போலே சர்வகலமூதமென்றபடி. (ந: அஹஸ்ய குலபதே:) என்றது நமக்கும் தம்மிடத்தில் விதாஜன்மசம்பந்தமுடையவர் களுக்கும், முன்புள்ள ப்ரபுத்தானத்திற்கும் ப்ரதமாசார்யனாய் நாயோபஜ ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு யோ தசையிலே ஸாக்ஷாதுப தேஷ்டாவாகை யாலும், சோ நிருபகர்களான முனிகளைப்போலே நமக்கு ஹ்யவிகுல- பதியான முனிவரான நம்மாழ்வாருடையவென்றபடி. “அணி குருகைநகர் முனிவர்நாவுக்கமைந்தன” குருகையில் வந்து கொழுப்

படக்கிய குலபதிதந்த குறிப்பில் வைத்தனர்” என்னக்கடவதிறே. (வகுநாமிராம்) என்றது, நல்லடிமேலணி நாறுதுழாயென்னுமாப் போலே வகுளபுஷ்பத்தை யாபரணமாக உடையதென்றபடி. “நாட்கமழ்மகிழ்மாலே மார்பினன் மாறன்சடகோபன்” என்னக்கடவதிறே. (சுமித்) என்றது, நித்யஸூரியாகையாலே நித்ய ஸ்ரீயை உடைய என்றபடி. அன்றிக்கே மஹோதாரனான ச்ரீரன் பாவாபாவிபாபமற ஸம்பத் ப்ரதனமாப்போலே வேதாநதிகாரிகளுக்கும் வேதாந் ச்ரீரதமாகையாலே ஸ்ரீமத் என்றதாகவுமாம். தத் என்றது யக்ஷ்ரதிரியோரியாயும் அநிவ்நியமுமானவென்றபடி. (அஹ்நியுஷ்) என்றது, சேர்த்தியழகுபெற்ற திருவடிகளிரண்டையுமென்றபடி. (மூநாபரணாமி) என்றது, ‘தாளிணையென்றலைமேலவே, கோலமாமென் சென்னிக்குள் கமலமென்ன குரைகழலே, அடிச்சியோம் தலைமிசை நீயணி யணியாயாழியங்கண்ணாவுன் கோலப்பாதம்” என்று அருளிச்செய்தவாழ்வாருடைய திருவடிகளை “சிரசாந்வசியாந்” என்கிறபடியே என் தலையால் வணங்கி சரணமடைகிறேனென்றபடி. இத்தால் “அந்தமில்லாப் பேரின்பமருந்தஏர்க்கு மடியோமையறிவுடனையென்றுங்கார்த்து, முந்தைவினை நிரைவழியிலொழுகாதெம்மை முன்னிலையாந் தேசிகர் தம்முன்னே சேர்த்து, மந்திரமும் மந்திரத்தின் வழியுங்காட்டி வழிப்படுத்திவானேற்றியடிமை கொள்ள, தந்தைதனித்யென நின்ற “திருமாருளிற்றலைவைத்தோம் சடகோபனருளிணாலே,” என்கிற பாட்டின் அர்த்தம் சொல்லிற்றாயிற்று. இச்சுலோகத்தில் யோஜனாந்தரங்களிலுள்ள விசேஷார்தங்களை ரஹஸ்யரகக்ஷ பன்னீராயிரம் முதலான க்ரந்தங்களிற்கண்டுகொள்வது.

रहस्य रक्षं चतुर्धाधिकारमात्रेण स्तोत्रपाठ्यत्वात् इत्थं लोकादतिष्ठेत् पाठ्यम्.

श्रीः

अथ पराशरं प्रबन्धादपि वेदान्तरहस्यं वंशद्यातिशयहेतुभूतैस्सर्वैः परमात्मनि चित्तरंजकतमैः सर्वोपजीव्यैरुपब्रह्मणैः मधुरकविप्रभृति संप्रदाय परंपरया नाथ-मुनेरप्युपकर्तारं कालविप्रकर्षेऽपि परमपुरुषसंकल्पात् कदाचित् प्रादुर्भूय साक्षादपि

सर्वोपनिषत्सारोपदेष्टारं पराङ्कुशमुनिम् माता पिता भ्रातेत्याद्युपनिषत्प्रसिद्धभगवत्स्व-
भावदृष्ट्या प्रणमति (भातेति) उपजीव्यप्रबन्धनिर्माणक्रमादत्र पराशरपराङ्कुश नमस्कारक्रमः
“माता पुत्रस्य भूयांसि कर्मण्यारभते यतः । तस्यां तु शुभ्रूषा नित्या पतितायामपि । आचार्यः
श्रेष्ठो गुरुणो भातेत्येके । पितुः शतगुणं माता गौरवेणातिरिच्यते” इत्यादिषु मातुर्गौरवं
प्रतिपादितम् । एवं “माता भ्राता पितुः पुत्रो यस्माज्जातः स एव सः ।” इति पितापि
प्रसिद्धगौरवः । युवतयश्च, “यत्रानुकूल्यं दम्पत्योः त्रिवर्गः तत्र वर्धते ।” इति धर्मार्थकामहेतु
संयोक्ताः, तनयाःसंवर्धनादिभिराह्लादहेतवः असमर्थावस्थायां संरक्षकाः, पुत्राभ्यो
नरैकज्ञासारः ॥

“अपि स्यात् स कुलेऽस्माकं सर्वभावेन यो हरिम् ।

प्रयायाच्छरणं विष्णुं देवेशं मधुसूदनम् ॥”

“आस्फोटयन्ति पितरः प्रनृत्यन्ति पितामहाः ।

वेण्वो नः कुले जातस्स नः सन्तारयिष्याति ॥”

इत्यादिभिः स्वगुणेन पितृपङ्क्तेरपि निस्तारकाः प्रसिद्धाः । एकस्मिन्नेवास्मिन् बहु-
भिरसाध्यः उपकारस्समुदितः इत्यभिप्रायेण बहुवचनं, विभूतिर्दासभृत्यधनरत्नादिरूपशेष-
भूतो नियन्तव्यवर्गः । धारकपोषकादिविभूत्यभावे पूर्वोक्तमखिलं सदप्यसत्समं स्यात् । सर्वम्-
अन्यदैहिकामुष्मिकपुरुषार्थैतत्साधनादि, यत्, प्रसिद्धं ह्येतत्सात्त्विकसमाजेष्विति भावः ।
यदेकमेव दृष्टादृष्टरूपं सर्वमुपजीव्यमासीत् । एवंविधमन्यदपेक्षणीयं नास्तीत्यवधारणाभि-
प्रायः । मातापित्रादिशब्दविवक्षिताः प्रियप्रवर्तकत्वाहेतुप्रवर्तकत्वावयवः तत्स्वभावाः तदङ्गा-
द्युपचर्यन्ते । नियमेन-सर्वदा, मुक्तावपीत्यर्थः । यद्वा-अवधारणनियमाभ्यामाचार्यस्य सर्व-
श्वरादपि तत्प्रसादार्थमतिशयेन सर्वदा बहुमन्तव्यत्वमत्र सूच्यते । ईश्वरकृपा ह्यनादिरप्या-
चार्यकृपामपेक्षते । लीलारससहचारिता च । आचार्यकृपा तु तन्निग्रहमपि शमयति अनु-
ग्रहैकरसा च । ईश्वरस्य इवचिदधोनिनीषा च वर्तते असाधुकारयितृत्वं च । आचार्यस्य
तु सर्वत्रोन्नोषैव, स साध्वेव कारयति ।

“आचिनोति हि शत्रुार्थानाचारे स्थापयत्यपि । स्वयमाचरते यस्मात्तस्माच्चार्य उच्यते ।”
इति स्मरणात् । भगवतो दैत्यादिषु विपरीतोपदेशोऽप्यस्ति । अन्यत्र तु सर्वत्र यथार्थवादि-
स्वमेवेत्यादि वैषम्यमनुसंधेयम् । मदम्बयशब्देन स्वान्विताः पुरुषाः गृह्यन्ते । विद्यया जन्मना
वा स्ववश्यानां पूर्वेषामुत्तरेषां चेत्यर्थः । नाभमुनिसम्प्रदायभाजामस्माकं गोत्रेषिवंदंसावित्यभि-
प्रायेण कुलपतित्वोक्तिः, ईश्वरस्तु परमाचार्योऽपि सर्वेषां साधारणः, अयं त्वत्समसाधारण
इति भावः । योगरूढिशिष्याभ्यो रक्षकत्वशेषित्वाभ्यो वा पतित्वोक्तिः । वकुलाभिरामं
श्रीमदित्युभाभ्यां वेधतः स्वभावतश्च सौम्यमंगलत्वे विवक्षिते, परतस्वनिर्णयहेतूनां तत्प्रबंधानां
स्थिरपरिचलत्वसूचनार्थं तदातनसात्त्विकजनप्रयुक्तैतत्सपर्यार्थवकुलकुसुमैरभिरामं, वेण्वत्त्व-

சாம்பிராஜ்யவிக்ரம், ஸ்ரீமத் ஸ்வாஸ்திதானா தாஹஸ்சப்தபிரதானயோகம் ச, “ச து நா஗வர: ஸ்ரீமானு
 அந்தரிக்ஷக: ஸ்ரீமானு” இதி ஸ்ரீமத்ஸேவோத்தமத்வம் வா ஸ்ரீமத்ஸம். தத்-உக்தபிரகாரநிரதிசயஸோக்யத்வ-
 நிரபாயஸர்ஷணத்வாஹ்யா ப்ரஸித்தம். அஹ்நியு஗ல-—உபமான்தரராஹித்யேநான்யோந்யஸதூஷ் தேவதாஹ்ந-
 வச்சாவிஹக்தோஹேஸ்ய, ப்ரணமாமி-—ஹக்திபிரகர்ஷபூர்வகம் ப்ரஹ்மீஹவேந ஹஜாமீத்யர்த: . நித்யானுவூத்தி-
 விவக்ஷயா வர்தமானவ்யபதேஸ: . ஸூஹ்நா, —ந கேவல வாஹ்மாத்ரேண, நாபி மனஸா, “ச மஸ்திஷ்க:
 ப்ரணாமஸ்யாஹர்ஜலி மஸ்தகே ந்யஸேத். ப்ரணாமஸ்சஸ்புடஸ்ச ச்யாத் ஹ்ருதயேஜ்ஜலிமர்ப்யேத். ப்ரஹ்மாங்கஸ்சஸ்புட
 க்யூர்யாத் சாப்ரஹ்மாங்கமஸ்திக்யா.” இத்யுக்தமஸ்திஷ்கஸ்புடாவிஹாத்ரேணேதி ஹாவ: . நமஸ்காரபிரகரணே
 ச “தத்யதா புநரயம் ஜானுஹ்யா பானிஹ்யா ஸிரஸா ச” இத்யாரஹ்ய இத்யேவ நமதி ச சர்வே: கரணேந-
 மதி” இத்யுக்தம். தாஹஸ்சப்ரணாமஸ்சேவம் ப்ரஸ்யதே. “சர்வே: கரணேநமந் சமஸ்யோ ஹவதி, சமஸ்யோ
 நமஸ்தாப்தகாரி ஹவத்யாப்தகாரி ஸ்ரீமத்ஸம்மாஸ்யோதி” இதி. அயம் ச ஸூஹ்நா ப்ரணாமஸ்துவித: .
 தத்ர பஞ்சாங்கஸ்தாஹத் ஸ்ரீவக்ஷானஸே ப்ரோக்த: . “பாஹாங்குலிஹ்யா ஜானுஹ்யா ஸிரஸா சாவநி ஸ்பृஸந் .
 வஹ்நாஜலினம்ஸக்யூர்யாத் ச பஞ்சாங்க உஹேயதே” இதி. ஷட்ங்கஸ்ச “பாஹீ ஹஸ்தீ ப்ரஸார்யேவ”
 இத்யாஹினோக்த: . ஸாணிடல்யஸமூதீ ச” நித்யாய ஹண்டவஹ்நே ப்ரஸார்ய சரணீ கரீ. வஹ்நா
 ஸுகுலவத்பாணி ப்ரணாமோ ஹண்டஸஜித: . பாஹீ ஸிரஸ்தயா ஹஸ்தீ நிகுஞ்ச்ய ஸுகுலாகுதீ .
 மனோஹுஹ்யஹிமானேஸ்ச ப்ரணாமோஷ்டாஹ்ஸஜித: . மஸ்திஷ்கம் ஸஸ்புடஸ்சேவ ப்ரஹ்மாங்கஸ்ச த்ரயம்ஹுத: .
 க்ருதயோரநயோ: கார்யமந்யதா விகல ஹவேத்” இதி. ஸ்ரீஸாத்வதே - மனோஹுஹ்யஹிமானே, ‘ஸஹ ந்யஸ்ய
 ஹராதலே. கர்மவச்சதூர: பாஹா ஸிரஸ்தத்ரேவ பஞ்சமம். ப்ரஹ்நிஷணஸமேதேந த்வேவரூபேண சர்வஹ .
 அஷ்டாஹ்ஜேந நமஸ்கூத்ய ஹ்யபவிஸ்யஸ்தோ விஸோ:” இதி. ஸங்கர்ஷணஸஹிதாயா து ஸுகுதப்ரணாமவிதோ
 “லலாடோஹரஜாந்வஹ்நி யுஹாந்யூஹ்வங்கதீகரீ. ஹமோ ஸஹாய மனஸா வாஸுதேவமநுஸ்மரந் இதி .
 கரணஜானுஸிர: ப்ரஹ்நி த்ரஹ்நாங்கப்ரணாமோ ஹ்ருதவ்ய: . ஸ்ரீமத்ஸம்மாஸ்யானப்ராஹ்நிஹி ஹக்தி-
 ப்ரகர்ஷாஹிஹஸா: ப்ரணாமா உபபத்யந்தே.

ஹ்ருதவிஹிஷ்டஹ்ருதஸ்ய யாதாஹ்யமஹ்ருதம். ஸம்யக் ஹ்ருதவர்தா நாஹ்ர ஸங்கநீய உபஸ்தவ: .
 தேவகுஹேஸு சாந்யேஸு ஹேதுஹ்வி நிரர்தக: . இத்யாஹின்யாஹ்ருதா ச தோஷ்டவ்யமிஹ ஸூரபி: . இதி .

ஸ்ரீமதே வேதாந்தகுரவே நம: .

ஸ்ரீ ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்.

திருக்குருகைப்பிராண்பிள்ளான் அருளிச்செய்தது.

ஹ்ருதம் சரஸ்ச ஹ்ருதாஹ்நி ஹ்ருதநாத ஸ்ரீ ஹக்திஸாரகூலஸேஷரயோகிவாஹாந் .

ஹக்தாஹ்நிஸேஷரயோகிவாஹாந் ஸ்ரீமத்ஸம்மாஸ்யானப்ராஹ்நிஹி ஹக்திஸாரகூலஸேஷரயோகிவாஹாந் .

இப்படி சரீரி பூதரான ஆழ்வாரை சரணமடைந்தபின்பு, ஶரீர பூதர்களாயும் ஶ்ரீ கர்த்தாக்களுமான பொய்கையாழ்வார் முதலானவர்களோடே கூட்டிப் பின்னையுமந்த நம்மாழ்வாரை சரணமடைகிற ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறது. (ஶூத் ஶரஶ்வேத்யாதி) இத்தனியன் திருநகரியில் எம்பெருமானாரொருக்கால் ஶ்ரீவாஸ்தான தசையில் ஆழ்வார்களில் முக்யரான நம்மாழ்வாரை மாத்திரம் ஶாதேயாதியால் சரணமடைந்தாலும் மற்ற ப்ரபந்த கர்த்தாக்களையும் சரணமடைந்தவராகத் தட்டில்லையென்றருளிச் செய்ய - அக்குறை தீர வ ப் பே ர தே மற்றவாழ்வாராண்டாளெம்பெருமானார்களோடே கூடின நம்மாழ்வாரைச் சரணமடையும்படி - (ஶூத் ஶரஶ்) என்று துடங்கி புள்ளானருளிச் செய்ததாயிருக்கும் - ஶூத் என்றது கடன்மல்லைக்காவலனான பூதத்தாழ்வாரை என்றபடி. ஶ்ரீ: என்றது, கச்சிதன்னில் பொய்கைதன்னில் வந்துதித்த புனிதரான பொய்கையாழ்வாரை என்றபடி. (ஶஹ்வாஹ்ய) என்றது மாமயிலைப் பதியதனிலவதரித்த-பெரியாழ்வாரை என்றபடி. (ஶஹ்வாஹ்ய) என்றது பேரணிந்த வில்லிபுத்தூரிலவதரித்த பெரியாழ்வாரை என்றபடி. (ஶஹ்வாஹ்ய) என்கிற விடத்தில் பெரியாழ்வாரென்ன அவருடைய ஸம்பத்ருபையான ஆண்டாளென்ன இவர்களை யென்றபடி விட்டு சித்தன் தூய திருமகளாய் வந்தரங்கனார்க்குத் துழாய் மாலை முடி சூடிக்கொடுத்த மாதே, என்னக்கடவதிதே. (ஶக்திஶார) என்றது, திருமழிசைப்பிரானென்றபடி. (குலஶேஶர) என்றது—திருவஞ்சிசுகளத்திலவதரித்த பொன்புரையும் வேற்குல சேகரனென்றபடி (யோஶிவாஹ்ய) என்றது உறந்தைவளம் பதியில் தோன்றின திருப்பாணாழ்வாரை யென்றபடி. (ஶக்திஶாரேஶ்ய) என்றது-மன்னுமதிள் திருமண்டங்குடிதான் வாழத்தோன்றின தொண்டரடிப்பொடி யாழ்வாரை என்றபடி. (ஶரகால) என்றது-எழில் குறையல் வருங்கலியனான திருமங்கையாழ்வாரை என்றபடி- (யதிஶ்ரீ) என்றது- தேசமெல்லாமுகந்திடும், ஶ்ரீபெரும்பூதூரிலவதரித்த யெம்பெருமானாரை யென்றபடி. (ஶிஶ்) என்றது ஶ்ரீரான மதுரகவிகள் என்றபடி. 'அன்பர்க்கே யவதரிக்குமாயனிற்கவருமறைகள் தமிழ் செய்தான்றாளே கொண்டு துன்பற்ற மதுரகவிதோன்றக் காட்டுந்தொல்வழியே, நல்வழிகள் துணிவார்கட்கே' என்னக்கடவதிதே- (ஶ்ரீஶ்ரீராக்ஷஸுநி) என்றது. ஶ்ரீஶ்ரீராக்ஷஸுநி, பொய்கை யாழ்வார் முதலானவர்களை யுடைய நம்மாழ்வாரை யென்றபடி. (நித்யம் ஶ்ரீராக்ஷஸுநி) என்றது - ஶ்ரீஶ்ரீராக்ஷஸுநி

தொழுமது ஐஹிகமாத்ரமாய் விடுமாப்போலன்றிக்கே “அவ் பரவ்
 சாபி என்றபடியே நிரவதிக ப்ரம்ஹானுபவத்தோபாதி சரணமடை
 கிறேனென்றபடி. இங்கு ஷடநாய என்கிறத்தால் “நல்லவென்றேழுழி”
 என்கிற பாட்டின் படியே அத்யந்தபரத்வ்யான ஆண்டாளோடு கூடின
 பெரியாழ்வாரென்றும், ஶ்ரீ ஶக்திசார - வென்றத்தால் திருமழிசைப்
 பிரானென்றும் யதி:ஶ்மிஷ் என்றத்தால் - எம்பெருமானாரென்றும்,
 ஸ்ரீமத் பராங்குசமுனி மென்றத்தால்- “மாறணையல்லாலொன்று
 மறந்துந் தேவு மற்றறியேனென்றும்,” ஶமூரகவிகளோடே கூடின
 நம்மாழ்வாரென்றும், . யோஜனாந்தரமாக நம்மாசார்யர்கள் அருளிச்
 செய்வார்கள். இந்த ஸ்லோகம் ப்ரபந்தகர்தாக்களுடைய அவதாரக்ஷ
 நியாமகமல்லாவிடிலும் அனைவரையுமுபபாதிப்பதாயிருக்கும். ஆகை
 யாலிறே அமுதனார் ப்ரவ்ஶகர்த்வாயிருக்க நூற்றந்தாதி ப்ரமாமுஸ்தான
 தசையிலே “நம்மிராமாநுஜ” னென்றழகிய மணவாளன் அருளப்
 பாடிட்டபடியாலே “யதி:ஶ்மிஷ்” என்று ப்ரவ்ஶகர்த்ர்களில் சேர்த்து
 அநுஸந்தித்தாற்போலவிருந்ததுகாணும், அத்யந்தபரத்வர்களான ஆண்டாள்
 மதுரகவிகளுடைய திருவுள்ளத்தை அறிந்து அவர்களைப் பூயக்கரி
 யாதே ஷடநாயபராகுஷ ஶப்தங்களிலே உள்ளடக்கி அருளிச்செய்தபடி.
 இதென்ன புள்ளான் சாதூர்யமென்று நயிரோராசார்யரருளிச்
 செய்ய, அப்போது - இவ்வளவேயோ நம்போலிகளும் ஶ்வாசாய்ப்யந்த
 மாக குர்பரபராமுஸ்தான பண்ணும்படியருளிச் செய்த ஆழ்வான்
 “நாயாமுநமஶ்யமா” மென்று நாதயாமுனர்களையும், அவர்கள்போல்
 வரான ராமானுஜ - ராமானுஜதயாபாஷர்களையும், நடுநாயகமாக்கிக்கொள்
 ளும்படி உபகரித்தருளிப்போலே புள்ளானும்- “யதி:ஶ்மிஷ்” என்று
 முன்பிருவர் மத்யமராமாப்போலே பின்பு நம் தேசிகர் பர்யந்தம்
 மூவர் ஶஶ்யசர்களாக அநுஸந்திக்கும்படிக்கும், அம்முகத்தாலே
 நாயமுநிகள் முதல் நம் தேசிகரளவாக உள்ள ப்ரவ்ஶநிவ்ஹர்களையும்
 ப்ரவ்ஶகர்த்ர்களையும், பின்னோர்கள் அநுஸந்திக்கும்படி உபகரித்
 தருளினாரென்று வெண்ணை கூத்த ஜீயர் அருளிச்செய்ய இப்படிச்
 குள்ள திருவுள்ளம். ஶ்ரீமதஸ்வதந்த்ர ஜீயர் செய்தருளின ஶிவ்யசூரி-
 ஶ்தோத்ரத்திலே காணலாம் என்று நயிரோராசார்யர் அருளிச்செய்த
 தாக உபபாதித்து இதற்கநுகுணமாக, அடியாந் முனிந் ஶ்ரீநிசார-
 நாய, ஶதாரிஶ்வரீ குலசேகரீ தம் । ஶடாய்மோதே ஶஹ்மீரேஷ் ஶ்ரீபாணநாய் கலிவீரணவ் ।
 ஶ்ரீமந்நாய் யாமுந் ஶாஷ்காரீ புலநாம்மாலபுலார்புலாயந் । ஶிவ்யந் சூரிந் ஶ்ரீமதஸ்வதந்த்ர:

स्तोत्रस्तौत्तत् तदंशादिवृत्तः ॥ என்கிற ஸ்லோகங்களையும் பன்னீராயிரத்தி லருளிச் செய்தார்.

இங்கு शठारिभक्तौ-मृदुयंगोदे இந்த த்விவசனமிரண்டும், பின்புற்ற யோஜனையை ப்ரகாசிப்பிக்கிறது. ஆகையாலிரண்டு யோஜனைகளையும் ஸுஸங்கதமென்று நம்மாசார்யர்களருளிச் செய்வார்கள்.

திருக்குறுகைப்பிரான்பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

ஆக இவ்வளவால் நாலாயிரங்களாவன, நாலாயிரத்தனியன் களாவன, தேசிகப்ரபந்தங்களாவன அநுஸந்திக்கும்போது ஆரம் பத்தில் அவஸ்யாநுஸந்தேயமான ஸ்லோகங்கத்தையும் வ்யாசான பண்ணிற்றாய்த்து.

श्रीमते वात्स्याहोबिलायंमहादेशिकाय नमः ।

அ:

(ஆழ்வாரெம்பெருமானார் தேசிகன் திருவடிகளே சரணம்)

सव्याख्यानங்களான திருவாய் மொழித்தனியன்கள்.

(ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் அருளிச்செய்தது)

भक्तामृतं.....वेदसागरम् ॥

श्रीवात्स्याहोबिलदेशिकन् அருளிச்செய்த வ்யாக்யானம்.

கீழ் प्रणवनमःशब्दाथங்களான முதலாயிரம் திருவாய் மொழி, இவற்றின் தனியன்கள் வ்யாசாதங்களாய்த்தன. இனி நாராயண சப்தார்தமும் திருமந்த்ரார்த்தமுமான திருவாய்மொழித்தனியன் கள் வ்யாக்யாதங்களாகின்றன. भक्तामृतம் மனத்தாலும் இவ்விரண்டு தனியன்களாலும் கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பால் நம்மாழ்வாரை யோக தசையில் ப்ரவீகரித்து நாலாயிரங்களையும்திகரித்து—பின்பு திருவாய்மொழி யனுஸந்தானத்திற்காக திருவத்யயனோத்ஸ வத்தை திருமங்கையாழ்வார் பண்ணிவைத்தாரென்று கேட்டு அத் திருவாய்மொழியினர்த்தத்திலீடுபட்டு அத் திருவாய்மொழி விஷயமாகவும், ஆழ்வார் அடியார் விஷயமாகவும், ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் அருளிச்செய்ததாயிருக்கும். भक्तामृतம்

“தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன் மாலை” களாகையாலே பக்தர்களுக்கு அமृतமென்றபடி. (विश्वजानुमोदनं) “பார்பரலின் கவி”யாகையாலே அநுகூல பரிகூலோதாசீன விசாகமற அனைவருக்கும் அநுமோதக மென்றபடி. அன்றிக்கே “பாலேழ் தமிழரிசைக்கார பத்தர் பரவுமாயிர” மென்றதை நோக்கி, அருளிச்செய்ததாகவு மாம். (सर्वार्थं) सर्वपुण्यार्थप्रद மென்றபடி. “நாடுநகரமுநன் குடன் காண நலனிடையூர்தி பண்ணிவிடும் பெறுத்தித்தன் மூவுலகுக் குந்தரு மொருநாயக” மென்பதை நோக்கி அருளிச்செய்தபடி. “மிக்க வேதியர் வேதத்தினுட்பொருள் நிற்கப்பாடி” என்கிறபடியே சூசுக்களுக்கு அவ்யாஜேதவ்யமான ஸகலார்த்தத்தையும் தெளிவிக்கை யாலே ஸர்வார்த்தப்ரத மென்றதென்னவுமாம். (श्री शठकोपवाङ्मयं) பொய்யில் பாடலான குருகூர்ச்சடகோபனருளிச் செயலென்ற படி (सहस्रशाखोपनिषत्समागमम्) “எய்தற்கரியமறைகளை யாயிறமின்ற மிழாற் செய்தற்குலகில் வருஞ்சடகோப”னென்கிறபடியே सर्वोप-निषत्सारसमागमத்தை யுடையதென்கை. सहस्रशाखं सामवेदमायं அதன் உபநிஷத் சாந்தோயமாய் அதன் சாரத்வம் பிரகாசமென்கை. (द्रामिडवेदसागरं) ஸமுத்ரம் போலே உள்ளாழமறியக் கூடாத டிரமிடவேதத்தை யென்ற படி. सहस्रशाखां योऽद्राक्षीत्, द्रमिडोपनिषद्ब्रह्म: என்னக்கடவதினே. (अहं नमामि) அப்படிக்கொத்த திருவாய்மொழியைச் சரணமடைகிறே னென்ற படி.

இங்கு प्रयोजनान्तरपरदेवार्थामृतத்தையுடையதாயும் समस्तजनदशनीय மாயும் अगस्त्यवाङ्मयமாயும் ஸமீபவர்த்திகளான सहस्रशाखிகளுடைய ஸமாகமத்தையுடையதாயும், सगरपुत्रखनितமாயுடிருந்துள்ள ஸமுத்ரத்தைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமான द्रमिडवेदान्वத்தைச் சரணமடை கிறேனென்றபடி.

இத்தால் “பண்டுநான் மறையோர் காக்கும் நிதியிவை யனைத்தும், கண்டவர் விள்ளார், விள்ளக்கருதுவார் காண் கிலாறே” என்கிறபடியே ऋतुसुखங்களாய் இதர துஃகங்களான மஹார்த்தங்களையுடைய திருவாய்மொழியைச் சரணமடைகிறபடி சொல்லிற்றாய்த்து.

ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் திருவடிகளைச் சரணம்.

(திருவழுதிநாடு) இத்தனியன் நம்மாழ்வார் திருநாட்டுக் கெழுந்தருளின பின்பு அர்ச்சையாக திருநகரியில் திருப்ரதிஷ்டை

செய்வித்து தாமே ஆராதித்துக் கொண்டுவரும்போது ஒருக்கால் திருவாய்மொழி அநுஸந்தானத்தில், ஆழ்வார் உகந்தருளின் அந்நாட்டிலும் ஊரிலும் ஆறிலும் குடிகொண்ட நெஞ்சினராய் ஈடுபட்டு அவ்விஷயமாக மதுரகவிகள் அருளிச்செய்ததாயிருக்கும். இதெல்லாம் திருவாய்மொழித்தனியனாக இருக்க இத்தனியனுக்குப் பின்பு ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் அருளிச் செய்த ஸ்காஸூத் மனத்தாலும் என்கிற தனியன்களை அநுஸந்தியாதே சங்குதரமான ஸ்காஸூதத்தை ஸாஸாஸ்ய வைபவத்தாலே முன்னமநுஸந்தித்து பின்பு திருவழுதி-மனத்தாலும் என்கிற தனியன்களை யசாகம் அநுஸந்திக்கும்படி புள்ளான் நியமித்தருளினார். அப்படியே ப்ரபந்தச்சாற்றுகரமத் திலும் ஸாஸாஸ்யத்தைக்கொண்டு ஶிஸ்ய ஶிஷ்யஹ்யஸாராதி சங்குத வாக்ய ஶ்லோகங்களை முன்னம் அநுஸந்தித்து பின்பு ப்ரபந்தாதிகளை முன்னோர்கள் அநுஸந்திக்கக் காணாநின்றோம்.

(திருவழுதியித்யாதி) அருமறைகளந்தாதி செய்தானடியிணையே என்று “வழுதிவளநாடன், தென்குருகூர்ச்சடகோபன், பொருநற் சங்கணி துறையன்” என்று ஆழ்வாரே அந்த தேசநகரநதிகளை அருளிச் செய்கையாலே அவைகளை திருவழுதி வளநாடென்றும் தென்குருநென்றும் மருவுகைக்கினிதான வண்பொருநலென்றும் சொல்லி ஶாஸாஸ்யமான வேதங்களை அந்தாதியாக திருவாய்மொழி யாகச் செய்தருளிய வாழ்வாருடைய கூட்டழகுடைய திருவடிகளையே யென்றபடி. பொருநல்லென்கிற தாம்ரபர்ணிக்கு வன்மையாவது-மேன்மைதாழ்மை பாராதே தன்னுடைய தீர்த்தத்தால் ஸர்வஜனங்களுக்கும் ஆழ்வாரிடத்தில் பக்தியை உண்டாக்குகை, “நெஞ்சே தெளிந்து எப்பொழுதுஞ் சிந்தியாய்,” “துஞ்சும்போதும் விடாது தொடர்கண்டா” யென்னுமாப்போலே எப்பொழுதும் ஶேஷமுடையதாய் தயானம் பண்ணென்றபடி.

இத்தால் தேசநகராதிகளுடைய திருநாமத்தைச் சொன்னால் ஆழ்வார் திருவடிகளைச் சரணமடைந்தானு மென்றதாய்த்து.

மதுரகவியாழ்வார் திருவடிகளைச் சரணம்.

(ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளருளிச் செய்தது)

மனத்தாலும் வாயாலும்.....யாமுடையபற்று ||

(மனத்தாலுமித்யாதி) இதில் ஆழ்வார் திருவடிகளான மதுர கவி ப்ரப்ருதிகளை சரணமடைகிறார் (மனத்தாலும் வாயாலும் வண்குருகூர் பேணுமினத்தாரையல்லாதிரைஞ்சேன்) மனஸ்ஸாலும் வாக்காலும் அத்தால் னித்தமான சரீரத்தாலும் ஆக விவித கரணங்களாலும் மஹோதாரமான குருகூர்நகரைச் சரணமடையும்கூட்டத்தாரான மதுரகவி முதலானார்களைத் தவிர மற்றவர்களை ஒரு கரணத்தாலும் பூஜியேன் என்றபடி. இத்தால் ஆழ்வார் அடியார்களை எப்பொழுதும் கரணவத்தாலும் சரணமடைவேனென்றபடி. (தனத்தாலும் ஏதும் குறைவிலேன்) அவர்கள் "ஹ்ரீநிதி என்கிற ஸ்ஹ்ரீநிதியை அடைவிப்பிக்கும் ஆழ்வாரை அடைந்தவர்களாகையாலே தனத்தாலொரு குறைவுமுடையனல்லே னென்றபடி. (எந்தை சடகோபன் பாதங்கள் யாமுடையபற்று) சவே சாதா விஸ்வதிஸ்வம் என்கிறபடியே எனக்கு ஸ்வாமியான ஆழ்வாருடைய திருவடிகளை சர்வநுபந்திகளோடே கூடி அடியேனுக்கு ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளருளிச் செய்தது.

இத்தால் ஆழ்வாரையும் அவர் திருவாய்மொழிபடி, அநுஸந்திக்குமடியார்களையும் ஆதரிப்பதும் மற்றவர்களை அநாதரிப்பதும் ஸ்வரூப ப்ராப்தமென்றும் இப்படி ஸகோபவாசகர்களுக்கு ஒன்றும் குறையில்லையென்றுஞ் சொல்லிற்றாய்த்து.

ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் திருவடிகளை சரணம்.

(ஏய்ந்தவித்யாதி) இம்முன்று தனியன்களும் எம்பெருமானார், ஒருக்கால் "திருமாவிருஞ்சோலை மலையென்றேன்" என்கிற திருவாய்மொழியை மனனம் பண்ணிக்கொண்டிருக்க "பிடித்தேன் பிறவி கெடுத்தேன்" என்பாட்டில் அபிநயத்தாலே திருப்பேர் திருவாய் மொழியோ, என்று கேட்க, நம்புள்ளானோ? என்று கட்டியணைத்து ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் வம்சத்தில் பிறவித்துவக்கால் அறிந்தீர்? என்று அருளிச்செய்து அவரை ஸ்ரீபுத்ரராக ஸ்லீகரித்து "திருக்குருகைப்பிரான்புள்ளா"னென்று திருநாமம் ப்ரஸாதித்து அவரைக்கொண்டு திருவாய்மொழிக்கு ஆராயிரப்படி வ்யாக்யானத்தைப் பண்ணிவைத்து அதையே ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளருளிச் செய்தது.

பகவத் விஷயமாக்கி ஆளவந்தார் சூரியாபிபிராயத்தை நிறைவேற்றின போது அத்திருவாய்மொழியினர்த்தத்திலும் தத்ப்ரவர்த்தகஸ்தா பகர்களிலுமீடுபட்டு திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளானருளிச் செய்ததாயிருக்கும். (ஏய்ந்த பெருங்கீர்த்தியிராமாநுச முனிதன் வாய்ந்த மலர்ப்பாதம் வணங்குகின்றேன்). ஸர்வதேசவ்யாப்த ஸஹசர்கிரீஷாஸியான வெம்பெருமானுடைய ஆச்ரித ஜனங்களுக்கு ஸ்வரூபப்ராப்தமான மலர் போன்ற திருவடிகளை சரணமடைகிறே னென்றபடி (ஆய்ந்த பெருஞ்சீரார் சடகோபன் செந்தமிழ் வேதந்தரிக்கும் பேராத உள்ளம் பெற) பரிசுத்த மஹாகுண பூர்ணரான (परिशुद्धमहा) ஆழ்வாருடைய செந்தமிழ் வேதமான திருவாய்மொழியை (ஐ) தரிக்கும்படி சாஷ்யரஹிதமான மனதை அடைகைக்காக என்றபடி. ஆய்ந்த ட்யாடி, உள்ளம் பெற, ஏய்ந்த இத்யாதி வணங்குகின்றேன் என்றன்வயம்.

இத்தால் தாம் எம்பெருமானார் கடாக்ஷம் பெற்று திருவாய் மொழியினர்த்தத்தை - அறிந்தவராகையாலே மற்றவர்களும் அவ்வர்த்தங்களை அங்கிரிக்க எம்பெருமானார் திருவடிகளை முன்னம் சரணமடைய ப்ராப்தமென்றதாய்த்து.

— x —

இப்படி திருவாய் மொழியினர்த்தம் நெஞ்சின்பட எம்பெரு மானாரை சரணமடைந்து திருவாய்மொழிக்கு ஆழ்வாரோப்பாதி யெம்பெருமானாரும் உபகாரகரென்கிறார். (வான்றிகழுமித்யாதி)

(இதுவுமது)

(வான்றிகழுஞ்சோலை.....யிராமானுசன்)

(வான்றிகழுஞ்சோலை மதிளரங்கர்வண்புகழ்மேல்) அகாஷ்யாஸங்க ளான தோப்புகளையும் மதிள்களையுமுடைய திருவரங்கத்தைப் பதியாக உடைய பெரியபெருமானுடைய ஸஹோரகிரீஷிஷயமாக என்றபடி. (ஆன்ற தமிழ் மறைகளாயிரமும்) என்று சொல்லப் பட்ட திருவாய் மொழியாயிரத்தையு மென்றபடி. (ஈன்றமுதற்றாய்

சடகோபன்) உண்டாக்கின முதல்மாதா நம்மாழ்வாரென்றபடி. (மொய்யம்பால் வளர்த்த விதத்தாயிராமானுசன்) தேவகிமகனான கண்ணனை யசோதை வளர்த்தாப்போலே ப்ரீதியாலே ஸ்தாபித்து அபிவ்ருத்தி பண்ணிவைத்த மாதா எம்பெருமானாரென்றபடி.

இத்தால் “சேவாயோஸ்திபோய்” என்கிற ஸ்லோகத்தின் படியே திருவாய் மொழியில் வசனாதகநிஷ்டைங்களுளான ஸேவா யோஸ்தாதிசுணங்களை திருவரங்கர் விஷயமான ‘சங்குலும் பகலும்’ பத்துப்பாட்டுகளிலும் செங்கயல்பாய் நீர்திருவரங்கத்தாயென்று சேவாயோஸ்தவத்தையும், தாமரைக் கண்ணு முகில் வண்ணுவென்று அதிபோஸ்தவத்தையும் காருத்தா கண்ணனே? யென்று சூசுசுமதநுத்தையும், வட்டவாய் நேமி வலங்கையா வென்று சர்வபோஸ்தாதிசாயித்தையும் “அவுண்ணுட லிடந்தானே, அலைகடல் கடைந்தவாரமுதே” என்று ஸ்ரேஸ்ததேவதாஸ்தவத்தையும் “வெய்யவாள் தண்டு சங்கு சக்கரம் வில்லேந்துட விண்ணோர் முதலென்று அநிஷ்டவிஷ்வசஸித்தவத்தையும், குன்றேந்திக்கோ மழை காத்தவன் என்று ஸக்தசந்தானுவூத்தித்தையும், என் திருமகள் சேர் மார்பனே! என்னுடையாவியே என்று நிரூபாதிசு சூதவத்தையும் மூவுலகாளியே, வடிவுடை வாணோர் தலைவனே யென்று சர்ப்பவீசஹ்யவத்தையும், ஆக இப்படி சேவாயோஸ்தாதி சூசுவிஸிஷ்டனான ஸ்ரீமந்நாராயணனே முகில் வண்ணனென்று நிரமனத்திலும் ஆழ்வார் அருளிச்செய்கையாலே இத்திருவாய்மொழியாயிரமும் திருவரங்கர் விஷயமாய் இப்படிக்கொத்த திருவாய்மொழியை அருளிச்செய்த வாழ்வாராகையாலே அவர் முதல் தாய் என்றும், அப்படிக்கொத்தஆழ்வாரை கோயில் முதலான திவ்யதேசங்களில் திருப்ரதிஷ்டை செய்து வைத்து திருவத்யயனோத்தஸவத்தையும் நடப்பிவித்து அத்திருவாய் மொழியை ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யானத்தால் அஸ்யாஹதமாய் வளர்ப்பித்தவராகையாலே எம்பெருமானார் ஹிதமாக வளர்த்த தாயென்றும், சொல்லிற்றாயிற்று.

இப்படி, பெற்ற தாயும் வளர்த்த தாயுமான ஆழ்வாரையும் எம்பெருமானாரையும் பவர்கராயும் ஸ்ரீபகராயும் உபபாதித்து திருவாய்மொழியில் ப்ரதிபாதிதமான ஸஹ்யபஹகத்தை விவரித்தருளிச் செய்கிறார்.

மிக்கவித்யாதி (மிக்கவிற்றைநிலையும்) மிக்கவிற்றை சர்வரர்களாய் அவர்கள் தாமும், “ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலா நிற்பக் கண்டசதிர், அகலகில்லேனிறையு மென்றலர் மங்கையுறை மார்பா? உன்னடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே, பண்டை நாளாலே நின் திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளங் கொண்டு வேரிமாறாத பூமேலிருப்பாள் வினைதீர்க்குமே, திருமாலிருஞ்சோலை மலையென்றேனென்னத்திருமால் வந்தென்னெஞ்சு நிறையப் புகுந்தான்” இத்யாதிகளிற்படியே அந்த திவ்ய தம்பதிகளாய், அவர்களுடைய ஸ்வரூபஸ்திதியையும் என்றபடி. அநித்யத் ச்வயாதேகம் ; க்ஷணாஜிநேன சர்வபவ் வஹ் வசஸ்யலாலயா, திருக்கண்டேன் பொன்மேனிகண்டேன் என்று மோரேதமின்றி யிரவியுமொளியும் போலவொன்றி நின்றாலகளிக்கும் ஐத்யாதிகளிற்படியே என்றும் பிரிவற்ற சேர்த்தியையுடைய பெரியபிராட்டியையும் ஐசுவரவாக்மமான இறை சப்தத்திலடக்கி “இறைநிலை யுணர்வரிதுயிர்காள்” என்று மறைத்து சேமித்தருளிச்செய்து அசுரபக்திகளான அசுரேசிக சமுதாய விரோதிகளை முன்புவிரோசனணைவாங்கித்தாப்போலே ஆழ்வாரும் பிள்ளாளும் வஞ்சித்தபடி. (மெய்யாமுயிர்நிலையும்) ஸத்யமாய் நித்யமான ஜிவாஹ்ஸ்வரூபத்தையு மென்றபடி. இவ்வர்த்தத்தை “முன்னீர் ஞாலம், எய்த்தாரெய்த்தார்” இத்யாதி பாட்டுகளில் கண்டு கொள்வது. (தக்கநெறியும்) சுவரூபாநுரூபக்தி பரபூபமான உபாய ஸ்வரூபத்தையும், என்றபடி. தக்கநெறி தகுந்தமார்கமாய், ஸ்வாநுரூபோபாயத்தைச் சொல்லிற்று, (தடையாகித் தொக்கியலு முழுவினையும்) “ஈவிலாத தீவினைகளெத்தனை செய்தனன்கொல்” ஐத்யாதிகளிற்படியே உபாய ஜானதநுஷானங்களுக்கு விரோதிகளாய் பெருங்கூட்டமாய்க் கூடின அநாதிபாபத்தையுமென்றபடி. இத்தால் ஈசுவரஸ்வரூபத்தில் பிராட்டியை சொருகிச் சொன்ன படியால் சுவரூபஜானமில்லாதவர்களாய் பிராட்டி வ்ஸூபத்தால் உபாயஜான தநுஷான விரோதிகளாகியவர்களாய் அப்பாபத்தாலே பரம புருஷார்த்தத்தையுமிழப்பவர்களாயிருந்துள்ள நித்யஸம்ஸாரி சேதனர்களுடைய பாபம் தடையாகித்தொக்கிய லுமுழுவினையென்றதாய்த்து. (வாழ்வினையும்) உயிர் கொண்டலொழிய இத்யாதி செயல் தீரச்சிந்தித்து வாழ்வார் வாழ்வையுமென்றபடி.

இத்தால் அவாவற்று வீடுபெற்றவாழ்வென்றதாய்த்து. (குரு கையர்கோன் யாழினிசை வேதத்தியல்) ஆழ்வாருடைய கானரசபாந மாந திருவாய்மொழியாகிற வேதஸாவமென்றபடி, (ஓதும்) முன்பு சொன்ன அர்த்தபஞ்சகத்தையும் சொல்லும் என்றபடி. இத்தால் எம்பெருமான் திருவுள்ளத்தை உள்ளபடியறிந்த ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தை ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் வழியாய் கேட்டருளின எம்பெருமானாருடைய உபதேசத்தாலே அவ்வர்த்தங்களை இத் தனியன்களால் அருளிச்செய்த திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளானுடைய திருவுள்ளக்கருத்தை நம் தேசிகர் பலபடியாய் வெளியிட்டருளின படியால் இவ்வர்த்தங்களால் தெனியாதார்க்கு தெளிவிசும்பரு ளும் பெருவாழ்வு ஒருக்காலு முண்டாகாதென்றதாய்த்து. இவ்வர்த்தங்களையெல்லாம் நம் தேசிக ரஹஸ்யாதிகளால் பரக்கக் கண்டு கொண்டு வழியல்லா வழியாற் காடுபாயுமவர்களை “வயன மொன்றறிந்துரைப்பார்” என்கிற பாட்டின்படியே நல்வழியால் வீடுசேரும்படி திருத்த ப்ராப்தம்.

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளன் திருவடிகளே சரணம்.

இவ்வளவால் நாராயணசப்தார்த்தமும், திருமந்த்ரார்த்த முமான திருவாய்மொழித் தனியன்கள் வ்யாக்யாதங்களாய்த்தன.

ஸ்ரீமதே வாத்ஸ்யாஹோபிலார்ய மஹா தேசிகாய நம :

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹா தேசிகாய நம :

ஸ்ரீமதே பகவதே பாஷ்யகாராய மஹா தேசிகாய நம :

ஸ்ரீமதே வகுளபூஷண மஹா தேசிகாய நம :

அஸ்மத்தேசிக பரம்பராயை நம :

— x —

द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलि व्याख्याप्रारंभः ।

ஸ்ரீ வேங்கடேசாசார்யர் அருளிச்செய்தது.

विगाहे निगमान्तार्यदयादिव्यतरङ्गिणीम् ।

संसारधर्मसंतप्तसज्जीवनविचक्षणाम् ॥

पारं पारम्परीतो भवजलधिभवन्मञ्जनानां जनानां

प्रत्यक् प्रत्यक्षयेत्: प्रतिनियतरमासन्निधानं निधानम् ॥ 1 ॥

प्रज्ञाख्ये मन्थशैले प्रथितगुणरुचि नेत्रयन् संप्रदायं

तत्तल्लब्धिप्रसवतरनुपधिविवुधंरथितो वेंकटेश: ।

तल्पं कल्पान्तयून: शठजिदुपनिषद्बुधसिन्धुं विमथन्

अभ्याति स्वादुगाथा लहरिदशशती निगंतं रत्नजातम् ॥

सारा: सारस्वतेति

ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்தியானது சரசுவதியிலுள்ளதங்களுக்கெல்லாம்
 சார் "யதாரபூதம் ததுபாதித" என்றும் ஐஜத் சாரதம் சாஸ்வ் என்றும்
 சொல்லுகிறபடியே ஸர்வோபாதேய சாஸ்த்ர ஸாரமென்றபடி.
 சாந்திரசத்திற் காவாஸபூமி. இதர ரஸங்கள் ததுபயுத்தங்களாய் ப்ரதி
 பாதிக்கப்படும். (சுடான்த சிமா) என்கையாலே சாந்தியானது
 ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்தியைவிட்டு அந்யத்ர சலியாதென்று
 ஸூசிக்கப்படுகிறது. அதிகங்களான ரஜஸ்தமோ குணவிஸ்தாரங்களாலே எல்
 லாரையும் பாடியாநிற்கிற ப்ரக்ருதியைப்பானம் பண்ணிப்போடா
 நிற்கிறது நிவாரணம் பண்ணுகிறதென்றபடி. இத்தை அத்யயனம்
 பண்ணுவார்கள் ப்ரகூதிவீதாலி பரவசர்களாகா ரென்றபடி. பஃபரயா பவசார
 த்தில் ப்ராத்மஜந்ரான ஜநங்களுக்குக் கரையாகிறது. இவற்றை
 ஆச்ரயியாதபேர்கள் ஸம்ஸாரஸாகரத்தில் மூழ்கிக்கொண்டு நிற்ப
 ரென்றபடி. ஏவம்ருபையான ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்தி த்ரஸ்ப்ரதாயஸ்த்ரான
 நமக்கு நிரதிசயப்ரகாசயுக்தமாய் பெரியபிராட்டியாரோடு
 பிரிவில்லாத எம்பெருமானாகிற நிதியை பிரகாசிப்பிக்கக்கடவது.
 (ந:) ப்ரத்யக்ஷேத் என்கையாலே ஏதத் சப்ரதாய ரஹிதராய் உபயுபரி சஞ்ரியா
 நிற்கிற இதர ஜனங்கள் அந்நகுண விபூதிவிசிஷ்டமான இம் மஹா
 நிதியைக் காணமாட்டார்களென்று சொல்லிற்றாயிற்று. (1)

திருவேங்கடமுடையான் விபூதர்களாலே ப்ரதிக்கப்பட்டுக்
 கொண்டு திருப்பாற்கடலைக் கடைந்து அதில் ஸாரமான
 அம்ருதத்தை அவர்களுக்கு ப்ரஸாதித்தருளிப்போலே, நாமு
 மிந்த லோகத்தில் விபூதர்களாலே ப்ரதிதராய்க் கொண்டு திருவாய்
 மொழியாகிற திருப்பாற்கடலைக் கடைந்து அதிலே உண்டான
 ததுபாதிதங்களாகிற ரத்னங்களை எல்லாரும் அனுபவிக்கும்படி

பண்ணுநிற்கிறோ மென்றருளிச் செய்கிறார். (प्रज्ञेत्यादि) அந்தந்த ஈடவார்த்தங்களாகிற ரத்னங்களை அனுபவிக்கிறதிலே அனுரக்தர்களான பெரியோர்களாலே பரிசுக்கப்பட்ட சிவஹ்ருதா தேசிகர்தம்முடைய ஜ்ஞானமாகிற சுவசந்திலே பரிசுடபுணசோபையை யுடைத்தான ஸம்பந்தாயத்தை யோக்த்ரமாக்கி நித்யமுகையாலே பரிசுகாலத்திலும் யுவாவாயிருக்கிற எம்பெருமானுக்கு வாஸஸ்தானமாகையாலே திருப்படுக்கையாயிருக்கிற பரிசுடபு நிஷத்தாகிற திருப்பாற்கடலே சுவியா நின்றுகொண்டு அதிமதுரைகளான சுவர்களாகிற ஆயிரமலைகளினின்றும் உத்பன்னங்களாய் சுவங்களான எம்பெருமான் திருக்கல்யாணகுணங்களாகிற ரத்னங்களை யெல்லாரும் ஹ்ருதயத்தில் தரித்து அனுபவிக்கும்படி சாலாஹ்மாகச் செய்தருளுகிறார். (2)

ஆழ்வார் புருஷராய் வைராக்கிய நிஷ்டராய் துபுடேஷாவாய் எம்பெருமானை ஸர்வதா அனுபவியாநிற்க இவருக்கு சுவிபாவமும், வ்ராய்விரோடியான வ்யாபாரமும் கதாவிஹ்ருதமும், அபேக்ஷிதத்தைக் கேட்டெம்பெருமான் பக்கலிலே சொல்லுகைக்கு ஸம்பாவிதங்களான பக்ஷிகளை தூய்த்திலே நியோரிக்கிறதும் அத்யந்தானுபவமன்றோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார். (पाञ्चालीत्यादि) पाञ्चाल्याः पञ्चपत्राक्ष्याः स्नायन्त्याः जघनं घनमं याः स्त्रियो दृष्टवत्यः ताः पुंभावं मनसा ययुः ॥ என்கிறபடியே பாஞ்சாலியினுடைய வாஸசோபையைக்கண்டு அபஹ்ருதயங்களான ஸ்த்ரீகளுக்கு புருஷபாவத்திலே அபிபாவமுண்டானுற்போலே நிரதிசயஸௌந்தர்ய விசிஷ்டனாய் ச்ரீயஃபதியாய் அபிபரிபத்திலே அத்யந்தப்ரணயியான எம்பெருமானிடத்திலே ஸ்த்ரீகளைப் போலே பாரத்யத்தை ஈஜியாநிற்கிற ஆழ்வாருடைய அனுராகாதி சயத்தாலே ஈக்திதானே ஈவார வ்யாபாரமாக பரிணமியாநிற்கிறது. இவர்தானே யோகதசையிலுண்டான ஸாக்ஷாத்காரத்தாலே பாஹ்யஸம்சலேஷஸாபேக்ஷராய் அது கி டையா மையாலே ஈவராக அந்த ஸாக்ஷாத்காரம் ஸங்குசிதமாம். அதுதானிவர்க்கு விரஹமென்று சொல்லப்படும். அந்த ஸமயத்திலே வரகரான ஆசார்யர்களைத்தானே தத்புணயோரத்தாலே ஹசாரசாதிபக்ஷிகளாக நிரூபித்து தூதராக ப்ரேஷியாநிற்பர். இப்படியாகையாலே எல்லாம் உபபன்னமென்று கருத்து. (3)

ஸ்தீர் சூத்ரர்களுக்கொழிய ப்ராம்மணருக்கு பாபாநந்திஷித்த மாயிருக்க இத்தை ஸர்வோபாதேயமென்று சொல்லக்கூடுமோ? வென்றும் ஸுதிஸ்மृதிதிஹாச புராணங்களிருக்க இதற்கு ப்ரயோஜன மென்னவென்றும், வரும் சங்கைகளைப் பரிஹரித்தருளுகிறார். (भावेत्यादि) எம்பெருமானிடத்தில் பாபாநன் ப்ரஸத், அந்யத் நிஷித்தமென்ற படி. हरिकीर्ति विनैवान्यत् ब्राह्मणेन नरोत्तम । भाषागानं न गतव्यं तस्मात् पापं त्वया कृतम् ॥ என்கிற மாத்யபுராண வகுத்தாலேயும், ராஜாவைப்போலே எம்பெருமானையுபசரிக்கச் சொல்லுகிற ஸாஸ்த்ரத்தாலேயும், ராஜஸ்தோத்ரமாக ராஜஸேவகர் எல்லா பாஷையாலும், ஸ்தோத்ரம் பண்ணுவார்களிறே. அந்தபாஷைகளிலே ட்ரமிடபாஷையானது அஸ்த்யக்ஷி நிமித்யாகையாலே ஶ்ரீஸூரியாதி ஶ்ரீமகாபெருமானுக்கு ஶ்ரீமகாபெருமானுக்கு யோக்கை என்னுசார்யர்களாலே பரிஶ்ரஹிக் கப்பட்டது. ஸகல ரிஷிகளாலும் பண்ணப்பட்ட இதஹாசபுராணங் களாலே வேதங்களுக்குப் பண்ணப்படுவதான கார்யம் யாதொன் றுண்டு, அந்த கார்யத்திலே ஸத்வநிதியான ஶக்ஷிபுருடைய ஶ்ரீஸூரிக்கித்தானே ஶ்ரீஸூரிக்கித்தையாயிருக்கிறது. அவைகளைப்போலே உபஶ்ரஹமாகிறதென்றபடி. (4)

இப்பிரபந்தத்தான் வேதோபப்ரம்மணமாத்ரமன்று. வேதங் களுக்கெல்லாம் ஸத்ருசமாயிருக்குமென்னுமர்த்தத்தை இப்பிர பந்தத்தானே சூசிப்பிக்கிறதென்று அருளிச்செய்கிறார் (आदावित्यादि).

आदौ शारीरकार्थक्रममिह विशदं विशतिवृत्ति साधना

संक्षेपोऽसौ विभागं प्रथयति च ऋचां चारुवाढोपपन्नं ।

सम्यग्गीतानुबद्धं सकलमनुगतं सामशाखासहस्रं,

संलक्ष्यं साभिधेयैर्यजुरपि शतकं भात्यथर्वारसैश्च ॥ 5 ॥

प्राच्ये सेवानुगुण्यात् प्रभुमिह शतकेऽमस्त मुक्तेरुपायं,

मुक्तप्राप्यं द्वितीये मुनिरनुबुद्धे भोयताविस्तरेण ।

प्राप्यत्वोपायभावां शुभमुभगतनोरित्यवादीतृतीये,

अनन्यप्राप्यश्रुतुं समभवदितरैरप्यनन्याद्युपायः ॥

அடியிலே இருபத்தொரு காங் வேதாந்தாஸ்தாங்கமத்தை விசதமாகச் சொல்லுகிறது. இந்த ஸங்க்ரஹந்தான் எகவிசிதி ஸாங்களாகப் படிக்கப்படுகிற ஈக்குக்களுடைய ஸேதத்தைப் பிரகாசிப்பியா நிற்கிறது. இதில் காசாஹ்ஸத்தாலே ரிதத்தோடேகூடி ஸமக்ரமான ஸாம ஸாஹ ஹ்ஸமும் பின் சொல்லப்படுகிறது. ப்ரிபாஹமான ஓரர்த்தத் தோடே கூடியிருக்கிற தசகங்களாலே எகஸ்தாஹமான யஜுஸ்ஸும் காணப்படுகிறது. ஸாந்திபாஹமான இப்பிரபந்தத்திலே அதற்கு உபயுக்தமாக இதர ரஸங்களெட்டும், ப்ரிபாதிக்கப்படுகையாலே அஷ்ட ஸாஹமான அய்வ்ணவேதமும் தோன்றுகிறது. இப்படியாலிது ஸர்வவேத ஸத்ருசமென்றபடி. (5)

இப்படி நிர்வஹிகவைபவமான இப்பிரபந்தத்திலே எம்பெருமானுடைய ஸபாஸ்த்வ ப்ரிபாஸ்த்வங்களையும் தம்முடைய அநந்யப் ப்ரிபாஸ்த்வ அநந்யோபாயத்வங்களையும் ஆழ்வார் வெளியிட்டருளினாரென்றருளிச்செய்கிறார். (பாஹ்ய ஹ்யாதி). ஆழ்வார் ப்ரிபாஸ்த்வத்திலே ஸேவ்யத்வானுக்ரணமாக எம்பெருமானை மோகேஷாபாயமென்று அஹ்வனித்தருளினார். த்விதீயஸதகத்திலே அவனுடைய ப்ரிபாஸ்த்வத்தை விஸ்தரித்துக்கொண்டு ஸுக்ரபாஸ்த்வமவனையென்று நிஷ்கர்ஷித்தார். இவ்வுபாயத்வ ப்ரிபாஸ்த்வங்களிரண்டும் ஹிவ்யமங்கலவிஹ்விஷிஸ்டனுக்கே என்று த்ருதீயஸதகத்தில் அருளிச்செய்தார். நாலாம் ஸதகத்தில் எம்பெருமானையொழிய வேறு ப்ரிபாஸ்த்வமில்லையென்று தம்முடைய அநந்யபாஸ்த்வத்தை வெளியிட்டருளினார். அஞ்சாம் ஸதகமுதலாக தம்முடைய அநந்யோபாயத்வாதிக்கை அருளிச்செய்து தலைக்கட்டினார். (6)

(7) தேவ: ஸ்ரிமான் ஸ்வஸிஹ்: கரணமிதி வதந் எகமய் ஸஹ்ஸே

ஸேவ்யத்வாதிந் தஸாந்யாந் ப்ரிபாஸ்த்வ ஸத்க்வக்தி தத்ஸ்தாபநாந்யாந் ।

ஏகேக்ஸ்யாஸ்பரஸ்தாதிபு தஸககுணேவாயதந்ந் தயா த்,

தத்ஸத்காந்யாநாமநுவிதததி தத்ஸத்கு: பத்கு: சங்ஹா: ॥

இப்படி எம்பெருமானை உபாயமென்றும் உபேயமென்றும் உக்தமான அர்த்தத்தை இன்னபடியென்று விஸ்தரித்து ப்ரிபாதித்தருளுகிறார் (தேவ ஹ்யாதி). காசாஹ்ஸத்தை உடைத்தான த்ருவாய்மொழியிலே ஸ்ரிமானுன நாராயணன் ஸ்வப்ராப்தியிலே

[illegible]

(9) ब्रूते गाथासहस्रं सुरमयनगुणस्तोमगर्भं मुनीन्द्रः

प्रत्येकं चात्र गाथाः प्रथितविभुगुणाः स्पष्टमध्यक्षयामः ।

तत्रासंकीर्ण तत्तद्दशक गुणशतस्थापनौचित्ययुक्ता

नैवपर्याविरुद्धानगणितगुणितां स्तद्गुणानुद्गृणीमः ॥

இப்படி சேவ்யத்வம் முதலான பத்து குணங்களையும் प्रतिபாடித்தருளி அனந்தரம் எதஸ்யாபகமான பரவாதிசுணசதகத்வத்தையும் தஸாபகமான ஂாபாபாதிசுணசதகத்வத்தையும் प्रतिபாடிக்கிறோமென்றருளிச்செய்கிறார் (ब्रूते इत्यादि). யோகிகளுக்கெல்லாம் தலைவரான ஆழ்வார் திருவாய் மொழியில் ஂாபாபாதிசுணசதகத்வத்தையும் எம்பெருமானுடைய கல்யாணகுண ஂர்மமாக அருளிச்செய்கிறார். அப்படியே நாமும் அந்த ஂாபைகளை प्रत्येकं प्रथितங்களான பகவத் குணங்களையுடைத்தானதாக ஸ்பஷ்டமாகக் காணுநின்றோம். அதிலே அபுநரூபங்களாக தத்ததசகங்களாலே प्रतिபாடிக்கப்படுகிற பரவாதிசுண சதகத்தினுடைய ஂாபனத்திலே யோக்யங்களாய் ததேகபரத்வ நிவ்நங்களாய் புனருக்தங்களானாலும் உபயோகாதி சயமுண்டாகையாலே தோஷ ரஹிதங்களாய் தத்ததாபைகளாலே ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற ஸஹஸ்ரகுணங்களையும் ஸங்க்ரஹித்துச் சொல்கிறோம்.

(9)

(10) इच्छासारथ्य सत्यापित गुणकमलाकान्त गीतान्तसिध्यत्

शुद्धान्ताचार शुद्धरियमनघगुण ग्रन्थिबन्धानुबद्धा ।

तत्तादृक्ताम्रपर्णी तटगत शठजिदृष्टे सर्वोयशाखा

गाथातात्पर्यरत्नावलि रखिलभयोत्तारणी धारणीया ॥

இப்படி உகரகாரத்தாலே திருவாய்மொழியினுடைய அர்த்த ப்ரகாசிகையாகத்தாம் அருளிச்செய்கிற இந்த தாத்தபர்யரத்ன வளியை சத்வஸ்யரெல்லாரும் ஂரிக்கக்கடவர்களென்கிறார் (इच्छेत्यादि). தன்னை ஂாபயித்த பாண்டவர்களுக்கு ஂாரத்ய தூதாதிசுணப்பண்ணி அத்தாலே ஂாபிதபாரத்வரூபகுணத்தை எல்லாரும் விவ்ஸிக்கும்படி ப்ரகாசிப்பித்த க்ருஷ்ணன் அருளிச்செய்த ஂரமஶூகத்தில் சித்தித்த தாய் चक्रवर्तिத்திருமகனிடைத்திலே ந்யஸ்தபர்யான பிராட்டி தத்வஸ்ய சதூஷ் ஂவேத் என்றும் “एकस्थहृदय नूनं राममेवानुपश्यति” என்றுஞ் சொல்லுகிற

படியே ரக்ஷணத்திற் கு அவன் நகையப்பார்த்துக்கொண்டு
 நடத்திக்காட்டின அந்யோபாயத்வ அந்யபயோஜனத்வங்களாலே பரிசுடரான
 பரமைகாந்திகளாலே ஜ்ஞாப்யகுணசம்பந்தானுவூத்தியையுடைத்தாய் ஸமஸ்த
 த்ராஸ ஹாரிணியாய் "தாசுரணீ நதி யத்" என்கிறபடியே பகவத்பவணபாது ப்ரீத
 பூமித்வென ப்ரசித்தவீகர தாசுரணீதீரநிகேதந ஶக்ஷிபமுநிதூஷ்ட சர்வாபிகாரிஸ்ய ட்ரமிடவேத-
 மாயா தாத்பயர்நாவலியான இது ஹ்ருதயத்திலே ஧ரிக்கப்படுவது.

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः

— * —

श्रीः

श्रीरङ्गनाथ परब्रह्मणे नमः

श्रीरङ्गनाथ दिव्यमणि पादुकाभ्यां नमः

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் தேசிகன் திருவடிகளே சரணம்

திருவாய்மொழி மூலம்

உயர்வற வுயர்நலமுடையவன் யவனவன்
மயர்வற மதிநல மருளினன் யவனவன்
அயர்வறு மமரர்களதிபதி யவனவன்
துயரறு சுரடி தொழுதெழுன் மனனே.

திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்
திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் அருளிச் செய்த

ஆரூபிரப்படி

தனியன்

கிடாம்பி ராமநுஜப் புள்ளான் அருளிச்செய்தது

विख्यातो यतिसार्वभौमजलधेश्वन्द्रोपमत्वेन यः
श्रीभाष्येण यदन्वयात्सुविदिताः श्रीविष्णुचित्तादयः ।
व्याख्यां भाष्यकृदाज्ञयोपनिषदां यो द्रामिडीनां व्यधात्
पूर्वं तं कुरुकेश्वरं गुरुवरं कारुण्यपूर्णं भजे ॥

ज्ञानवैराग्यानुष्ठानशेषविश्रीमद्वेदान्त रामानुजமஹாदेशிகாய நமः

श्रीसाक्षात्स्वामी என்கிற श्रीमद्वेदान्तரामानुஜस्वामी அருளிச் செய்த

இருபத்து நாலாயிரப்படி

தனியன்

श्रीरङ्गनाथगुरुपादसरो जहंसं वेदान्तदेशिकपदाम्बुजभृङ्गराजम् ।
श्रीमद्यतीन्द्रशठकोपदयावलम्बं वेदान्तलक्ष्मणमुनिं शरणं प्रपद्ये ॥

௨- श्रीरङ्गराजं शरणं श्रीसखं संश्रयेमहि ।

श्रितश्रीनलिनीभानुं श्रुति श्रेणिशिरोमणिम् ॥ १ ॥

समेधयतु मे लक्ष्मीः कटाक्षैः करुणाधनैः

श्रीरङ्गराजमहिषीशेमुषीं श्रुतिमेयुषीम् ॥ २ ॥

सापराधेषु रङ्गेन्दोर्वारयन्तीव निग्रहम् ।

श्रियः सर्वस्य मातुर्मामव्यादभयमुद्रिका ॥ ३ ॥

स्वाधीनकमलाकान्त लीलाभोगविभूतिकम् ।

सदीक्षं सर्वरक्षायां सेवे सूत्रवतीसखम् ॥ ४ ॥

वकुलाभरणं देवं वन्दिषीय यदीयया ।

सारवत्या सरस्वत्या त्रयीचूडोपबृंहिता ॥ ५ ॥

नाथयामुनयोगीन्द्र सम्प्रदाय धुरन्धराम् ।

त्रिवेदीभद्रवेदीकां वन्दे कामपि देवताम् ॥ ६ ॥

वन्दे तं कुरुकाधीशं यतिराजनियोगतः ।

यः श्रीमद्यामुनाचार्य मनोरथमपूरयत् ॥ ७ ॥

वन्दे वेङ्कटनाथस्य घण्टां वेदान्तनादिनीम् ।

कुट्टष्टिविकटाटोप पिशाचोच्चाटनोद्धृताम् ॥ ८ ॥

लक्ष्मीनायकसन्तान शाखिशाखापरम्पराम् ।

श्रीरङ्गनाथपर्यन्तां वन्दे याचार्यसन्ततिम् ॥ ९ ॥

द्रमिडोपनिषद् व्याख्याः सम्यगालोच्य भूयसीः ।

देशिकानां नियोगेन व्याकुर्वे षट्सहस्रिकाम् ॥ १० ॥

श्रीरामानुजयोगिनैव विदुषां या कारिता श्रेयसे

ज्ञेयोऽर्थस्सकलोऽपि वेदशिरसां यस्यां प्रतिष्ठापितः ।

सद्ग्रीची यतिराजराजफणिते गर्भभीरुहृद्याकृतिः

सूक्तिरसा कुरुवेश्वरस्य सरसा सूतां प्रसादं मयि ॥ ११ ॥

श्रीरङ्गनाथयतिराज मुपासिषीय ॥ १३ ॥

அபாகுதெயாதி லீலம் இதுயுத் நிரவதிகபுரிதிஜனநுபயுக்தங்களான பூக்யத்வ
பரத்வசூலப்யங்களா வ்யஜிபிக்குறது. இந்த அபாகுதெயாதிவாக்யத்திலே

இ-ஸ்ரோத்ருவூத்சமாधानாத் வ்யாசிவ்யாஸித ப்ரவ்ந்நாத்ஸம்ஸேபமும்பண்ணித்தாகிறது. இப் ப்ரவ்ந்நாத்ஸம்ஸேபத்தாலே வஸ்துநிர்देशரூபமங்ဂலமும் ஆழ்வாருடைய வௌக்ஷண்யவர்ட்நம் த்தாலே ஸ்துத்யாத்மகரூபாஸநரூபமங்ဂலமும் அர்த்தாக்ரதமாகிறது.

இந்த வ்யாசிவ்யாஸித ப்ரவ்ந்நத்திற்கு ப்ரதிபாடினது அதிங்ஙனே ஸம்ஸேபமாகிற படிதா னெங்ஙனே யென்னில்,

देवः श्रीमान् स्वसिद्धेः करणमिति वदन्नेकमर्थं सहस्रे
सेव्यत्वादीन् दशार्थान् पृथगिह शतकैर्वक्ति तत्स्थापनार्थान् ।
आद्ये पश्यन्नुपायं प्रभुमिह परमप्राप्यभूतं द्वितीये
कल्याणोदारमूर्तेर्द्वितयमिदमिति प्रेक्षमाणस्तृतीये ॥
ऐश्वर्यादेश्चतुर्थे विषमधुतुल्याऽनन्यभोग्यत्वमिच्छन्
षड्भिः स्वां पञ्चमाद्यैरनितरगतितामाचचक्षे मुनीन्द्रः ।

என்று தாத்பர்யரத்நாவலியிலும் . ட்ரமிடோபநிபத்ஸாரத்திலும் ஆசார்யர் நிஷ்க்ஷித் தருளின படியே இப் ப்ரவ்ந்நத்திற்கு ப்ரதிபாடின உபாயத்வோபேயத்வவிசிஷ்டஞ் ஸ்ரீய:பதி. அதில் முதற்பத்தில் உபாயத்வமும் இரண்டாம் பத்தில் உபேயத்வமும் மூன்றாம் பத்தில் இவ் உபாயத்வோபேயத்வோபயுக்ததீவ்யமங்ဂல விப்ரஹ்மயோகமும் சொல்லப் படுகிறது. நாலாம் பத்து உபேயத்வத்தை ஸ்திரீகரிக்கிறது, மேலாறு பத்துக் களும் உபாயத்வத்தை ஸ்திரீகரிக்கின்றன. ஆக, இப் ப்ரவ்ந்நத்திற்கெல்லாம் உபாயத்வோபேயத்வவிசிஷ்டஞ் ஸ்ரீய:பதியே ப்ரதிபாடினாகிறது. இவ் அவதாரிகையில் ந்த்யவிஹூதியோகத்தைச் சொல்கிற ப்ரதமபடத்திலே ஹோயத்வம் ஸித்திக்கையால் உபேயத்வமும் காரணம் து ட்யேய:என்கையாலே காரணத்வாதிகளைச் சொல்கிற த்விதீயபடத்தில் உபாயத்வமும் ஫லிக்கிறது. ஆக இவ்விரண்டு படங்களால் ப்ரவ்ந்நாத்ஸம்ஸேபம் பண்ணித்தாய்த்து.

அபாக்ரத-ஸ்தாஸாஹாரண- தீவ்யஎன்கிற விசேஷணத்ரயமும் ரூபாதிகளிலே ப்ரத்யேக் அந்வயிக்கிறது. அபாக்ரதத்வம் ஸுஹ்ரஸத்வத்ரவ்யாத்மகத்வம் । ஸ்தாஸாஹாரணशब्दம் सर्वाति शब्दशैवत्यसौगन्ध्यादिगुणपरम्. தீவ்யத்வம் அதிவிசித்ரஸன்னிவేశத்வம் । ரூபங்கள் பரஸ்யூஹாதிவிப்ரஹ்ங்கள். இந்த ரூபங்கள் 'முடிச்சோதி' ஏழையரானி' முதலான திருவாய்மொழிகளிலும் ஹூஷணாயுதங்கள் "அந்தாமத்தன்பு" முதலானவைகளிலும் ப்ரஹ்மீபரிஜநஸ்தானங்கள் 'தேவிமாராவார்' இत्याதிகளிலும். இந்த ரூபாதி-விசிஷ்டத்வமும் லீலாவிஹூதியோகமங்கூட 'புகழுநல்லொருவன்' இत्याதிகளிலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகின்றன. இவைகள் மற்றும் அநேகஸ்தலங்களிலும் விப்ரகோணங்களாகப் ப்ரதிபாடினவாகுகின்றன.

இவருள்ளபடியே அறிந்தாரென்னக் கூடுமோ? ஋ஷிகளல்லாத மனுஷ்யருடைய வंசத்திலே பிறந்தவராகையாலே, ஒருவர் தமக்கு உபதேசித்த அर्थத்தைப் பேசுமத்தனையன்றோ, அந்த உபதேஷாக்களுக்கு ஋மப்ரமாதங்கள் சம்பாவிடங்களன்றோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் — தாமென்று. மனுஷ்யருடைய வंசத்திலே பிறந்தாரேயாகிலும் ஜனநக்ஷண்துடங்கி மனுஷ்யதர்மங்களான ஆஹாரநித்ராதி களொன்றுமின்றிக்கே, ‘உண்ணுஞ் சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணன்’ என்கிற படியே, ஋கவத்ஸுணானுதர்மவக்தாரகபுஷ்பகபுஷ்பராய்க்கொண்டு மஹர்ஷிகளிற்காட்டிலும் அதிசயிதவ஋வராயிருக்கையாலே உபதேசநிரபேக்ஷமாக ஋கவத்ஸுசாதத்தாலே தாமநிந்தாரென்றறியலாய்த் தென்று கருத்து. இப்படி இவருக்கு சர்வஸ்வரன் அக்ஷரகமாக ஜ்ஞானப்ரதானபண்ணினொன்னுமிடமும், ‘மதிநலமருளினன்’ என்கிற சர்வாக்யத்தாலே சித்தென்று அபிபிராயம்.

இ- இப்படியிவருக்கு **शास्त्रोपदेश**மில்லையாகில் **शास्त्रयोनि**தவாழிகரணத்தின் படியே **प्रत्यक्षानुमान**குசரனல்லாத **सर्वेश्वर**னையறிகைக்கு **शास्त्र** மொழிய வேறு **प्रमाण**ம் கிடையாமையாலிவரவனை **अनुभवि**ப்பதெத்தாலே யென்ன வருளிச்செய்கிருர்-தம்முடைய **इत्यादि**யால். இவருக்கு **शास्त्रोपदेश**மில்லையாகிலும் **कारणविशेष**மின்னதென்றறுதியிடவரிதாயிருப்பதொரு **भगवत्कटाक्षविशेष**த்தாலே **अयत्नलब्धभगवदनुभवशक्ति**மான திருவுள்ளத்தாலே **अनुभवि**த்தாரென்று கருத்து. இப்படியிவர் திருவுள்ளத்தாலே **अनुभवि**த்தாரென்னுமிடம் 'கண்டாயே நெஞ்சே' என்கிற பாட்டு முதலான **स्वाक्य**ங்களாலே **सिद्ध**மென்று **अभिप्राय**ம்.

இப்படி **अप्रवृत्तनिखिलकरणव्यापार**ராய் **अनुभवैकतानमान**சராயிருக்கிறவி வருக்கு **मैत्रेयः परिप्रच्छ 'कुरु राम कथां पुण्या' मित्यादि**களிற்போலே **प्रश्ननियमन**ங்களும்ன்றிக்கேயிருக்க **प्रबन्ध**ரவனத்தல் **प्रवृत्ति**கூடுமோ? கூடித்தாகில் **छन्दस्सु वृत्तं अन्तादि**யிவை முதலான **कवितालक्षण**ங்கள் தப்பாமே கவிபாடுகிறாராகையாலே **काव्यं यशसेऽर्थकृते** என்கிற கணக்கிலேயிவருக்கு **ख्यातिलाभाद्यभिसन्धि सम्भावित**மாகையாலே **यथादृष्टार्थवादित्व**ம் கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிருர்-அவ் **अनुभवेत्यादि** . **अप्रवृत्तनिखिलकरणव्यापार**ரேயாகிலும் **अनुभवजनितप्रीति निरवधिक**மாய், உள்ளடங்காமையாலே **तत्परिवाह**மாகப்பேசக்கூடுமென்று **अभिप्राय**ம். இப்படி **प्रीतिपरिवाह**மாகப் பேசுகிறுரல்லது **ख्यातिलाभाद्यभिसन्धिया**லே பேசுகிறுரல்லாமையாலே யிவருக்கு **यथादृष्टार्थवादित्व**ம் கூடுமென்று கருத்து. இவர் **निरवधिकप्रीति**யாலே பேசுகிறுரென்னுமிடம் 'சொன்னால் னிரோதம்', 'ஒரு'நாயகம்' என்கிற திருவாய்மொழிகளிலே **सिद्ध**மென்று **अभिप्राय**ம். இவருடைய **प्रीतिवेगपरिवाह**மாக இப் **प्रबन्ध**ம் **प्रवृत्त**மாய்த்தாகில் **कवितालक्षण**ம் தப்பாதிருக்கக் கூடுமோ வென்னில், **श्रीवाल्मीकिभगवानु**டைய **शोकवेगपरिवाह**மான, 'मा निषाद प्रतिष्ठां त्व'என்கிற **श्लोक**ம் **लक्षणयुक्त**மாக **प्रवृत्त**மானுப்போலே இவருடைய **प्रीतिवेगपरिवाह**மான இப் **प्रबन्ध**மும் **भगवत्सङ्कल्प**த்தாலே **लक्षण**த்தப்பாமல் **प्रवृत्ति**க்கக் குறையிவ் லே யென்று கருத்து.

இப்படி **प्रीत्यतिशय**த்தாலே பேசுகிறுராகில் இப் **प्रबन्ध**ம் **अत्युक्ति**சம்பாவனையாலே **प्रमाण**மன்றிக்கேயொழியாதோவென்ன? வருளிச்செய்கிருர் — **अनुभवि**த்தபடியே யென்று **अनुभवि**த்தபடியே பேசுகிறுரென்னுமிடம் 'பெராய் யில் பாடலாயிரத்துள்' என்னும் தப்புதவின்றித்தகைக் கவிதான் சொல்லி"யென்னும் **स्वाक्य**த்தாலே **सिद्ध**மென்று கருத்து. **अनुभवि**த்தபடியே அருளிச்செய்கிறுரென்று **बहुमानोक्ति**யாலே இப் **प्रबन्ध**த்தையருளிச் செயலாகச் சொல்லுகை **उचित** மரயி

இ-ருக்கப்பேசுகிருர் என்றித்தைப் பேச்சாகச் சொன்னது இப் ப்ரவ்நத்திற்கு பாபா
 ருப்தவ்யஜ்ஜனமுஷேன சர்வாஹிகார்த்வ சரலத்வாதிதகளை வ்யஜ்ஜி ப்பிக்கைக்காக. உள்ள
 படியேஹ்யாடியநுபவித்த படியே என்னுமளவாலேவக்தாவினுடைய ஹ்மதமத்வமும்
 மற்றுமுள்ள வுலக்ஷணமும், அவனையென்கிற வித்தாலே விஷயவுலக்ஷணமும்
 பேசுகிருரென்கிறவித்தாலே ப்ரவ்நவுலக்ஷணமும் சொல்லிற்குய்த்து, அவனைப்
 பேசுகிருரென்கிறவித்தாலே சிகிரிபித ஹ்ந்யத்திற்குப் பரமபுரூஷன் பரமவிஷய
 மென்றும் திருவாய்மொழி ஹ்வாந்தரவிஷயமென்றும் சூசிதம் । பரமபுரூஷ ன
 பரமப்ரயோஜனமென்றும் திருவாய்மொழியினுடைய சம்யக்ஜ்ஞானம் ஹ்வாந்தரப்ரயோஜன
 மென்றும் இங்கே ஹ்மிப்ரேதம் । நிரவஹிகாரிதியாலே யென்கிற வித்தாலே
 ப்ரவ்நமவதரித்தபடி சொல்லிற்குய்த்து. பேசுகிருரென்றது. 'ஐஷ்ட'ஹி விதுஷா லோகே
 சமாசவ்யாசஹாரணம்'என்கிற ந்யாயத்தாலே சஹ்ந்ரஹ்மாயும் விஸ்தாரமாயும் பேசு
 கிருரென்றபடி. சஹ்ந்ரஹ்மாகம் பேசுகிரது முதற்றிருவாய்மொழி. விஸ்தாரமாகப்
 பேசுகிறது 'வீடுமின் முற்றம்' துடங்கி மேலெல்லாம். பேசுகிருரென்றதற்கிப்படி
 ஹ்ம்மாயகையால் முதற்றிருவாய்மொழியவதரித்தபடியிவ் வாக்யத்தாலே தானே
 சொல்லிற்குய்த்து.

இப்படி இப் ப்ரவ்நத்திற்குமிதில் முதற்றிருவாய்மொழிக்குமிதுவே ஹ்வ
 தாரிகையென்றுமிடம் ஹ்மாஹுதேத்யாடியாலேயிங்கு ஹ்மகாந்தமான ஹ்மயவிஹூதியோ
 த்தை இப் ப்ரவ்நத்திற்கு நிகமனமான 'ஹ்வாவஹச்சுழ்' என்கிற பாட்டின்
 வ்யாஹ்யானத்திலும் முதற்றிருவாய்மொழியின் நிகமனவ்யாஹ்யானத்திலும் ஹ்மசஹ்ந்ர
 க்கிற இவ் வாக்யங்களாலேயநியலாய்த்து.

ஹ்நந்தர்பாட்டுகளுக்கு ப்ராயேண ஹ்நவ்யக்ரமத்திலே ஹ்ந்ரஹ்ங்களையும் காட்டா
 நின்று கொண்டு தாஹ்மய்மருளிச்செய்வதாகக் கோலி, முதற்பாட்டுக்கு வ்யாஹ்யான
 ம் செய்தருளுகிறார் - ஹ்ஷேத்யாடியால். அதில் நிரதிசயானந்ந்ராலிதவ் சொல்லுகிற
 ப்ரஹ்மபாத்திலே ஹ்ம்மதிசிடிக் கிற ஹ்ம்மத்தை ஹ்ருளிச் செய்கிறார் - ஹ்ஷேதோ
 ப்ரத்யநிகமாயென்று. ஹ்நந்நத்திற்கு நிரதிசயத்வம் ஹ்ஷேதோப்ரத்யநிகத்வம் விநா ஹ்நி யா
 மையாலிதற்கு நிரதிசயத்வம் சொன்னவாறே ஹ்ஷேதோப்ரத்யநிகத்வமும் ஹ்ம்மதிசிடிக்
 க்கு மென்று கருத்து. ஹ்நந்நத்திற்கு ஹ்ஷேதோப்ரத்யநிகத்வமாவது, ஹ்நத்வாஸ்தி
 ர்த்வஹ்: ஹ்மூலத்வாதிதோபாத்யந்நாஹ்வவத்வம் । நிரதிசயானந்ந்ரவிசிஷ்டணயவனென்று
 ப்ரதிசிட்ந்நவ்நாஹ்வதிக்கிற இப் பாத்திற்கு ப்ரதிசிட்ந்நவ்நாஹ்வதிமான ஹ்நிஷ

ஆ- ते ये शतमित्यनुक्रमத்தினாலே निरतिशयदशाशिरस्कமாக अप्यस्यमानமாயிருந்த

இ- த்தை प्रतीकप्रहणमुखेन காட்டாநின்றனுகொண்டு, அதினுடைய निष्कृष्टार्थத்தை யும் காட்டுகிறார் ते ये शतमित्यादियால். 'यतो वाचो निवर्तन्ते' என்கிற वाक्यத்-
தின் अर्थத்தை நினைத்தருளிச் செய்கிறார்— निरतिशयदशाशिरस्कமாக வென்று.
न विद्यतेऽतिशयो यस्मात्सः என்கிற விதற்கு समानार्थकமான निरतिशयपदத்தா-
லே உயர்வறவுயரென்கிறது व्याख्यातम् । यद्वा, अशेषदोषप्रत्यनीक மாயென்று
दोषाभावத்தை आर्थिकமாகச் சொன்னபடியன்றிக்கே, உயர்வற என்கிற शब्द
த்திற்கே अर्थமாகச் சொன்னபடி யென்னவுமாம். இப்போது निरतिशयशब्दத்-
தாலே உயர்நலமென்கிறவிடத்திலே உயர் शब्दमात्रं व्याख्यातम् । இப் பक्षத்
தில் உயர்வற என்கிற वाक्यं உயர்வு शब्दத்தாலே प्रयासापरपर्याय மான
வறத்தத்தைச் சொல்லி, அறவென்று तदभावத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு, மற்று
முள்ள अल्पत्वास्थिरत्वादिदोषाभावங்களுக்கும் उपलक्षणமாகிறதென்றும், உயர்
நலமென்கிறவிடத்தில் உயர் शब्दम् उच्छ्रायवाचिயாய்க்கொண்டு, सङ्कोचे
नियामकाभावात् सर्वोत्कृष्टत्वपरமாகையாலே निरतिशयत्वं सिद्धिக்குமென்றும்
अभिप्रेतम् । இந்த योजनाद्वयமும் மேல்பாட்டுக்கு शब्दार्थம் சொல்லுகிறவிடத்
தில் व्यक्तமாகிறபடி கண்டு கொள்வது, निरतिशयदशा - निरतिशयस्य अवस्था
निरतिशयत्वमिति यावत् । भगवदानन्दத்திற்கு निरतिशयत्वं नित्यமாகையாலே
आगन्तुकधर्ममல்லாமையாலிதை दशै என்று சொல்லுவதென்னென்னில், இது
आगन्तुकधर्ममन्றேயாகிலும், 'ते ये शतं ते ये शतमென்றுண்டாக்கிற शतगुणन-
परम्परैக்கு अनन्तरप्रतीयमानत्वमात्रेणागन्तुकधर्मமாக நினைத்து दशात्वोपचारम्,
अभ्यस्यमानमாயிருந்த— गुणிக்கப்படாநின்ற. गुणनं वर्धनम् । ते ये शतं ते ये शतं
என்று ஒரோர் आनन्दं शतगुणமாக वर्धिப்பிக்கப்படுகிறதினே! ஆனால் ते ये शतं
ते ये शतं என்று प्रजापतिपर्यन्तरान क्षेत्रज्ञருடைய आनन्दम् गुणि க்கப்படுகிற-
தத்தனையொழியभगवदानन्दं गुणிக்கப்படாதிருக்க, இத்தை अभ्यस्यमानமென்று
சொல்லக்கூடுமோ வென்னில், ब्रीहिचतुष्टयं गुञ्जाஎன்னுமாப்போலே शतगुणित
प्राजापत्यानन्दத்தையே स एको ब्रह्मण आनन्दःஎன்று भगवदानन्दமாகச் சொல்
கிற விவ் अभेदोपचारத்தாலே भगवदानन्दத்திற்கு अभ्यस्यमानவொக்தியென்று
आनन्दमयाधिकाण श्रुतप्रकाशिकैயிற் சொன்ன निर्वाहத்தையங்குங் கண்டுகொள்
வது. ஆனாலும் भगवदानन्दத் திற்கு गुणितत्वं, ते ये शतं प्रजापतेरानन्दाः स-
एको ब्रह्मण आनन्दःஎன்ற இவ்வொரு वाक्यमात्रத்திலே सिद्धிக்கிறதாகையால்
ते ये शतमित्यनुक्रमத்தினாலே अभ्यस्यमानமென்றுசொல்லக் கூடுமோ வென்னில்
स एको मनुष्य गन्धर्वाणामानन्दः स एको देवगन्धर्वाणामानन्दः इत्यादियாலே,
पूर्वपूर्वानन्दத்திற்கு उत्तरोत्तरानन्दத்தோடே अभेदोपचारम् अनुस्यूतமாய்வருகையா
லே ते ये शतं प्रजापतेरानन्दाः, स एको ब्रह्मण आनन्दःஎன்கிற वाक्यத்தில்
मनुष्यानन्दप्रभृति सर्वानन्दங்களுக்கும் भगवदानन्दத்தோடே अभेदोपचारम्

ஆ- **ஆனந்தாசுபக்யேயகல்யாண குணமஹோதயியாய்** இந்த **ஆனந்தாதி கல்யாணகுணங்-**
களையுடையனான மேலே தான் பொன்னுமாய் நாளினுப் போலே
நிஹேதுகமாக வெனக்குத்தன் திறத்தில் **அஜ்ஞானகந்தமில்லாததொருபடி**

இ- **புலிக்கையாலே** **தே தே** **சதமத்யநுகமத்தினாலே** **பகவதானந்தம் அப்யஸ்யமான**
மென்று சொல்லக்குறையில்லை. ஆக, **அப்யஸ்யமான**மென்றது **குணததத்-**
தானந்த **சதசசுவேகதேசதயா ப்ரதிபாச்யமான**மென்றதாய்த்து. **ஆனந்த**சந்தத்தாலே
நலம் **சந்தம் வ்யாக்யாதம்** । **ஆனந்தோபயுக்தங்களாக** ஓதப்படுகிற **யுவத்வாதி-**
குணங்கள் **நிரதிசயானந்தவத்வம்**சொன்னவாறே, தாங்களும் **நிரதிசயங்**
களாய்க்கொண்டு **அர்த்தாதிசுத்திக்கு** மென்கிற கருத்தாலே **அருளிச் செய்**
கிருர்—(அசுபக்யேயேத்யாதி)தத்சுபக்யேயமான அவன் **சந்தத்தை** **பூவோக** **குண**
விசிஷ்டானுதாதகமாக உரைக்கிருர்—(இந்த **ஆனந்தேத்யாதி**யால்.) இந்த **குணங்**
களிற்காட்டில் மேற்பட்டதொரு **குணாத்ர**சொல்லுகைக்காகவிவ் **அநு-**
வாதமென்று கருத்து. இத்தால் பாட்டில் **ப்ரதமபாதத்திற்கு** **யதாபாதம்** **திரதீய**
பாதத்தோடே **அந்வய**மென்று **சூசிதம்** ।

தானென்கிறதற்கு இம் **மஹா**குணத்தையுடையனாய் என்கிறத்
தோடே **அந்வயம்**. மேல் சொல்லப்புகிற **குணம்** கீழ்ச்சொன்ன
குணங்களுக்குங்கூட **அதிசயாவஹ**மென்று அவன் 'மயர்வறமதிநல மருளி
னன்' என்கிற **வாக்யத்திலே** தோற்றுகிற**அர்த்தத்தை** **விசத**மாக்குகைக்காக
அநுரூபமான **தத்யாத்ர**த்தைக்காட்டுகிருர்- (பொன்னுமாய் **இத்யாதி**யால்)
சுவர்ணமானது தான் **சுவர்ண**முமாய் அதின்மேலே **பரிமலிப்பதும்** செய்-
தாற்போலே என்றபடி. நாளுகை-**பரிமலிக்கை**. நாளினுப்போலேயென்
கிறதற்கு **மஹா**குணத்தையுடையனாயென்கிறத்தோடே **அந்வயம்** மதிநல
மருளினென்கிறவிடத்தில் **ஹேதுநிதேசம்** பண்ணுமையாலே **லக்ஷ**மான
அர்த்தத்தையருளிச் செய்கிருர்-நிஹேதுகமாகவென்று. தன் **காருண்ய**மொழிய
வேறொரு **ப்ரதானஹேது**வன்றியே யென்றபடி. ஆக, தம்பக்கலுள்ள **ஹேது**ப்ரதான
மன்றென்கிற கருத்தாலே **ஹேதுநிதேசம்** பண்ணித்திலரென்றதாய்த்து.
நிஹேதுகமாக வென்றதற்கு உள்ளபடியறிவித்து, உண்டாக்கின என்கிற
விரண்டிடத்திலும் **அந்வயம்**. மயர்வறவென்கிறவிடத்தில் **அபிப்ரேதார்த்த**
மருளிச் செய்கிருர்-(எனக்குத்தன்றிறத்திலென்று.)மயர்வறவென்கிறத்
தையுரைக்கிருர்- (**அஜ்ஞானேத்யாதி**யால்.) மதியையும் நலத்தையும் அருளி

இருபத்து நாலாயிரப்படி **சந்தார்த்த**:

ச- உயர்வு-**உச்சாயம்**. அற-அறும்படி. மற்றொரு வஸ்துவுக்கும்
சுபாபேக்ஷயா **உச்சாய**மில்லாதபடி யென்கை. **நிரதிசய**மாக வென்றதாய்த்து.

ஆ- தன்னை உள்ளபடியே அறிவித்துத் தன் திருவடிகளிலே **நிர்வஹிக்**
भक्तियை உண்டாக்கின இம் **மஹா**குணத்தையுடையவனாய், இந்த **கல்யாண**

இ- னன் என்று **அर्थமாக்கி**, அதில் மதியருளினனென்கிறதற்கு **तात्पर्य**
மருளிச்செய்கிறார்-(தன்னை **इत्यादि**யால்.) நலமருளினனென்கிறதற்குத்
तात्पर्यமருளிச்செய்கிறார்-(தன்றிருவடிகளிலே **इत्यादि**யால்.) **भक्तியை** யுண்
டாக்கின இம் **மஹா**குணத்தை யென்றது **भक्तியை** யுண்டாக்கின இந்த
कारुण्यवाः सत्यादि **மஹா**குணங்களை யென்றபடி. **कारुण्यादிகள் भक्तिजनकत्वेन**
बुद्धिस्थங்களாகையாலும் **महागुण**த்தையென்றிவற்றை **परामर्शिक**கை
उपपन्नम् ।

யஹ, **भक्तியை** யுண்டாக்கின இம் **மஹா**குணத்தை யென்றது **भक्तியை**
யுண்டாக்கித் தந்தமையாகிற இந்த **மஹா**குணத்தை என்றபடி. **भक्ति-**
जनकत्वरूप **மஹா**குணத்தையென்கை. **अज्ञानगन्ध**மில்லாதபடி தன்னை யறி
வித்து **भक्तियை** யுண்டாக்கின இந்த **महागुण** த்தையென்றால் **निश्शेषा-**
ज्ञाननिवर्तकत्व **ज्ञानप्रदत्व** **भक्ति प्रदत्वरूप** **गुणत्रय**மும் சொன்னதாக **पर्यवसि**க்
கையாலே **महागुण**த்தையென்றது **जातावेकवचनम्** । **अन्यथा**, இதை
अनुवदिक்ஈறமேல் **वाक्य**த்தில் இந்த **कल्याणगुण**ங்களை யென்கிற **बहुवचन**த்
தோடே **विरोध**ம் வரும். இந்த **द्वितीयपाद**த்தில் அவன் என்கிறதை
உரைக்கிறார்-(இந்த **कल्याणेत्यादि** யால்.) இந்த **गुण**ங்களிற் காட்டில்
मेरुப்பட்டதொரு **गुणान्तर**சொல்லுகைக்காக இங்கும் **अनुवाद**மென்று
கருத்து. இத்தால் இந்த அவன் **शब्द**த்திற்கு **तृतीयपाद**த்தோடே **अन्वय**
மென்று **सूचितम्** । இப்படி இந்த அவன் **शब्द**ம் மேலோடே **अन्वयि**க்கு
மிடத்தில் இங்குற்ற அவன் **शब्द**த்திற்கு **अन्वय**ம் சொல்லவேண்டுகை
யாலும் அருளினன் **इत्यन्त**மும் முன்பே **प्रथमपाद**த்தோடே **अन्वित**மாய்
போகையாலும், அவன் **शब्द**த்திற்கு **अन्वय** **द्विवचन**மாக அருளினன்
इत्यन्तத்தை **आवर्ति**த்து **यथापाठं तृतीयपाद**த்தோடே **अन्वयि**ப்பதென்று
கருத்து. **आवृत्त्या** **अन्वयप्रकार**த்தை இப்பாட்டுக்கு **शब्दार्थ**ம் சொல்லுகிற
விடத்தில் கண்டுகொள்வது. இந்த அவன் **शब्द**ம் **प्रथमान्त**மாயிருந்தாலு
மிவர் **तात्पर्यवर्णन** **प्रधान**ராகையாலே தன்னை யென்று **द्वितीयान्त**மாகத்
தாம் **निर्देशिक** குறையில்லை.

ச- உயர் - **उच्छ्रित**மான. நலமுடையவன்-**आनन्द**த்தையுடையவன்.
யவன் யாவனொருவன். **यद्वा**, உயர்வு-வருத்தம், **प्रयास**மென்றபடி.
அற இல்லாமல். **योगतपः प्रभृति** **प्रयास**மின்றிக்கேயென்றபடி. இத்தால்
दुःखपूल **स्वाभाव**ம் சொல்லிற்றாய்த்து. இது **अल्पत्वास्थिर** **त्वादिदोषाभाव**த்திற்

ஆ- குணங்களை யுடையனான தன்னைச் சுவாவத எவ நிரஸ்தஸமஸ்ததோஷராய் அஸ்தலிதஜ்ஞானராயி ருந்துள்ள சேஷசேஷாஸநவீனதேய ப்ரஹ்மஸஹ்யேயதீவ்யபுருஷர்களுக்குக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிற பரமோதாயத்தையுடையனாயிருந்த எம்-பெருமானுடைய ஆஸ்திதஜனஸமஸ்தது: ஸாபநோதனஸுவாவமான திருவடிமலர்

இ- அயர்வறுமென்கிறவிடத்தில் காலாவச்சேதம் பண்ணுமையால் சதா அஸ்தலிதஜ்ஞானரென்று ஫லிக்கையாலே சித்திக்கிற அர்த்தத்தை யருளிச் செய்கிறார்-ஸுவாவத எவ நிரஸ்தஸமஸ்ததோஷ ராயென்று. அமரர்களென்கிற விடத்தில் ப்ரஹ்மவநத்திற்கு சஹோசே நியாமகமில்லை யென்கிற கருத்தாலே யருளி செய்கிறார்-அஸஹ்யேயவென்று. நிர்வாஹகத்வபரமான அதிபதி ஸ்ஷத்தையை ரைக்கிறார்-(கொடுத்து இத்யாதி யால்) இப் பதத்தில் அவன் ஸ்ஷத்தையை ரைக்கிறார்-(எம்பெருமானுடைய)வென்று. இங்குற்ற அவன் ஸ்ஷத்திற்கும் அந்வயஸாபார்த்தமாக முன் சொன்ன கணக்கிலே, அதிபதி இத்யஸ்தத்தையை ஆவர்த்தித் து யதாபாஸ அந்வயிப்பதென்றிங்கே அபிப்ரேதம். துயரறு என்கிறத்தையுரைக்கிறார்-(ஆஸ்திதேயாதியால்)அடிதொழுதென்கிறதற்கு

ச- கும் உபலக்ஷணம் । உயர்-உச்சிஸ்தமான. சர்வோக்ஷஸ்தமான என்றபடி. நலமுடையவன்யவன்-பூர்வத் । அவன்-அந்த ஆனந்தகுணமுடையவன், இப் பதத்திற்கு அருளினன் என்கிறத்தோடே அந்வயம். மயர்வு-அஜ்ஞானம் । அற-அறும்படி. நிர்ஸேஷமாக நசிக்கும்படியென்கை. மதி-ஜ்ஞானத்தையும். நலம்- ஸ்நேஹத்தையும் பக்தியையுமென்றபடி. நலம்-ஸ்நேஹம் அருளினன்-தந்தருளினான், எனக்கு இத ஸேஷ: । மயர்வற மதிநலம் பூர்வத் । அருளினன்-அருளினவன். யவன்-யாவனெருவன். அவன்-அந்த ஜ்ஞானபக்திப்ரதன். இப் பதத்திற்கு அதிபதி என்கிறதோடே அந்வயம். அயர்வு-விஸ்ஸரணம் । அறும்-அற்றிருக்கும் ஸுவாவரான. சதா சர்வஜ்ஞரான என்றபடி. அமரர்கள் - நியத்யஸூரிகளுக்கு. அதிபதி - அபிபாதி । புருஷார்த்த நிர்வாஹகென்றபடி. அயர்வறு மமரர்களதிபதியவன்-பூர்வத் । அவன் அந்த நியத்யஸூர்யபதியினுடைய. இதற்கு சுடரடி என்கிறதோடே அந்வயம். துயரறு - து:ஸ்வச்சேதிகளான. ஆஸ்திதானாமிதி ஸேஷ: । துயர்-து:ஸம் । சுடரடி - அப்ராகுததேஜரூபமான திருவடிகளை. சுடர்-தேஜஸ்ஸ. தொழுது-ஸேவித்து. திருவடிகளிலே ஸேஷ்வானுரூபமான வுத்தியைப் பண்ணியென்றபடி. என்மனனே- என்னுடைய மனஸ்ஸே. மனனே யென்றது மனமேயென்றபடி. சேதனத்வாரோபத்தாலே, மனனேயென்கிறு ரென்னவுமாம். எழு - வஹி । உஜ்ஜீவிக்கப்பாரென்றபடி. எழுகை வஹிக்கை. இப்படியிப்பாட்டுக்கு வாக்யைவாக்யயோஜனை யிருக்கும்படி. இந்த

ஆ- களிலேசர்வதேசசர்வகால சர்வவஸ்யோசித சர்வசேஷவृத்தியையும் பண்ணி
உஜ்ஜிவி என்று தம்முடைய திருவுள்ளத்தைக் குறித்தருளிச்செய்கிறார். (1)

இ- தாத்ପர୍ୟமருளிச் செய்கிறார்-(திருவடி இत्याடியால்.) எழுளன்கிறதை
யுரைக்கிறார்-உஜ்ஜிவியென்று. சர்வசேஷவृத்தியையும் பண்ணுகை உஜ்ஜிவந
மென்று கருத்து. முதற்பத்து, 'आद्ये पश्यन्नुपायम्' என்கிற படியே
उपायत्वरமாயிருக்க பிராசித்யில் வரும் சர்வவிதிகேத்யத்தை இதன் उपक्रम
த்திலே சொல்லக் கூடுமோ வென்னில், இப்பாட்டு, उपायत्वप्राप्यत्व
विशिष्टा என்கிற श्रियः पतियை प्रतिपाதிக்கிற இப்பவந்தத்திற்கெல்லாம் सङ्ग्रह
மாகையாலே, இதில் துயரறு என்று अनिष्टनिवर्तकत्वमुखेन சுடரடியினு
டைய उपायत्वத்தை முற்படச்சொல்லி अनन्तर்தொழுதெழென்று सर्व-
विधकैङ्कर्योद्देश्यत्वरूप प्राप्यत्वத்தையும் சொல்லுகை सुसङ्गतமென்று
கருத்து. (தம்முடைய இत्याதி.) मनस्सु अचेतनமாகையாலே இதைக்

குறித்தருளிச் செய்யக்கூடுமோ வென்னில் मनसि चेतनत्वारोपेण அருளிச்
செய்யக் கூடுமென்று கருத்து. இப்படி பாட்டுக்குத் தாத்पர्यமருளிச்
செய்தாராய்த்து. तत्पर्यानुगुणமாக अन्वयமும் शब्दार्थமும் கண்டு
கொள்வது. எங்ஙனையென்னில், உயர்வறவுயர்நலமுடையவன்
யவன், அவன் மயர்வற மதிநல மருளினன்-மயர்வற மதிநல மருளின
ன் யவன், அவன் அயர்வறு மமரர்களதிபதி. அயர்வறு மமரர்
களதிபதி யவன், அவன் துயரறு சுடரடி தொழுதென் மனனையெழு
என்று द्वितीयतृतीयपादयोरावृत्त्या वाक्यकवाक्यமாக अन्वयிப்பது.

ச- யோஜனையின்படியே நஞ்ஜீயரிப்பாட்டிற்கு व्याख्यानசெய்தருளி
अनन्तरं वाक्यत्रययोर्जனையையும் அருளிச்செய்தார். அந்த யோஜனையெங்-
ங்னையென்னில், உயர்வறவுயர்நலமுடையவன் யவன் - அவன்
றுயரறு சுடரடி தொழுதென் மனனையெழு என்றிப்படி மேல் पादद्वय
த்தில் அவன் शब्दத்தோடும் तुरीयपादத்தை आवर्तित्तु प्रत्येकमन्वयिப்பது.
இந்த யோஜனையிரண்டையும் நம்பிள்ளை வெளியிட்டருளினார். இந்த
याज्जனை களிரண்டையும் அழகிய மணவாளஜீயர் உரையிலே அருளிச்
செய்து, अनन्तरमेकवाक्यமாகவுமொரு योजनையருளிச் செய்தார். அதெ
ங்ஙனையென்னில், योऽसौ तपन्नुदेति, स यश्चायं पुरुषः, यस्य देवो मया दृष्टः यत्तत्
कृत्यं श्रुतीनां என்கிற கணக்கிலே யவனவன் शब्दமிரண்டுங்கூட यच्छब्दार्थ
कम् । तृतीयपादத்தில் யவனென்கிற शब्दமொன்றுமே यच्छब्दार्थகமாய்,
இதன் மேலிருக்கிறவவன் शब्दம் இந்த यच्छब्दत्रयத்திற்கும் प्रतिसम्बन्धि
யாகிறது. तथा च உயர்வறவுயர் நலமுடையவன் யாவனொருவன், மயர்
வற மதிநலம் மருளினவன் யாவனொருவன், அயர்வறுமமரர்களதி
பதி யாவனொருவன், அவன் துயரறு சுடரடி தொழுதென் மனனே
யெழுளன்று योजिப்பது. (1)

மு- மனனக மலமற மலர்மிசை யெழுதரு
மன்னுணர் வளவிலன் பொறியுணர்வளவிலன்
இன்னுணர் முழுநலமெதிர் நிகழ் கழிவினும்
இன்னிலனென்னுயிர் மிகுநரையிலனே. (2)

ஆ- மனனகம். இந்த குணங்களுக்கு ஆசிர்யமான த்வியாत्मஸ்வரூபத்தி
னுடைய ஹேயபுத்யநிகதயா கல்யாணைகதானதயாவுள்ள விசஜாதியத்வம்சொல்லு

இரண்டாம் பாட்டு

இ- இப்பாட்டில் பூர்வாத்திலே வாக்யாந்த:கரண ஜந்ய ஜ்ஞான வேதவாபாவஞ்
சொல்லுகையாலும், மேல் ஜ்ஞானஸ்வரூபெனென்கையாலே ஜ்ஞானாசுயத்வாபாவ
ம் பூலிக்கையாலும், மிகுநர் என்றது மிகுந்தவர் என்றதாய் அவசிஷ்டபுரீ
யமாகையாலே மிகுநரையிலனென்கிற இது ஸ்வயதிரிக்குவஸ்துநிபேஷபரமா
கையாலுமிப் பாட்டு நிர்விசேஷமாக ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறதாகத்
தோற்றுகையால் குணவிபூதியோபரமான இப் பகரணத்திற்குச் சேருமோ
என்ன அவதரிப்பிக்கிருர்-(இந்த குணங்களுக்கு இத்யாடியால்.) இந்த
குணங்களுக்கு ஆசிர்யமான என்றது சாபிபுராயவிசேஷணம். இப்பாட்டு
நிர்விசேஷாत्मபரமாகில் உயர்வற வுயர் நலமுடையவெனென்று அஸங்ஹேய
குணாசுயத்வம்சொல்லுகிற உபகூமத்தோடே விருதிக்கு மென்று அபிபுராயம்.
ஸ்வரூபத்தினுடைய என்கிற இதற்கு விசஜாதியத்வமென்கிற தோடே
அந்வயம். (ஹேயபுத்யநிகதயேதி 1) இப் பூர்வா வதவாபாவபரமென்று. ததேவ ப்ரஹ் த்வம்
விஹி நேத யதிதமுபாஸதே இத்யாதிகளைப்போலே சேதனவீலப்யமுதேன ஹேயபுத்யநிக
கத்வபரம், அந்யதாமயர்வற மதிநலமருளினன், மயர்வறவென் மனத்தே
மன்னினான் இத்யாதிகளோடே விருதிக்கு மென்று கருத்து. மிகுநர்,
என்கிற பதமப்யதிகபரமாய் மிகுநரையிலனென்கிற இதுவும் அப்யதிக
ராதியமுதேன நிகூர்த்வரூபஹேயபுத்யநிகத்வபரமன்றிக்கே ஸ்வயதிரிக்குவஸ்துநிபேஷபர
மாகில், அயர்வற மமரர்காதிபதி, துயரறு சுடரடி, இலனதுவுடைய
யன் இத்யாதி விபூதிவரண த்தோடே விருதிக்கு மென்று திருவுள்ளம்.
(கல்யாணைகதானதயேதி) உணர்முழு நலமென்றது ஜ்ஞானாசுயத்வநிபேஷபரமென்று.
த்வியாत्मஸ்வரூபத்திற்கு காதுஸூய்ன் ஜ்ஞானாந்஢ரூபத்வமாந்ரபுதிபாநபரம். அந்யதா, நல
முடையவெனென்று ஆனந்஢ரூபஜ்ஞானாசுயத்வம்சொல்லுகிற உபகூமாதிக்களோடே
விருதிக்கு மென்று கருத்து. (விசஜாதியத்வமதி-) ந து நிர்விசேஷத்வமதி

ச- பொறியுணர்வு - பொறிகளாலுணரப்படும் பதார்த்தங்களுடைய.
ந்நித்யபூதவஸ்துக்களுடையவென்றபடி. இது அசேதனங்களுக்கெல்லாம்

ஆ- கிறது. बाह्येन्द्रियजन्यज्ञानविषयமான அचेதனத்தில் காட்டில் யாதொரு படி விலक्षणஞயிருக்கும், அப்படியே योगाभ्यासपरिशुद्धान्तःकरणजन्य-

இ- भावः। स्वेतरसवपेक्षयेति शेषः। இந்த குண ங்களுக்கு ஆசிரயமான என்கிறவித்தாலே சக்தியும் சூசிதை. எங்ஙனையென்னில், 'गुणैर्दास्य प्रमुपागतः' என்கிறபடியே தாமகப்பட்ட துறையாகையாலே கல்யாணகுணங் களை முற்படப் பேசி, இந்த குணங்களுக்கு ஆசிரயமாக யவ்னென்று ப்ஸ்துதமான ஸ்வரூபத்தை அனந்தர்பேசுகிறுரென்று கருத்து. அவ்யக்ரமத் தில் வ்யாக்யான்செய்தருளக்கோலி, பொறியுணர்வென்கிறத்தை விவரி க்கிறார். (बाह्येत्यादियால்) பொறி ஶ்ஷம் इन्द्रियसामान्यवाचियாயிருந்தா லும் மனனுணர்வென்று மனஸ்ஸைத் தனியேயெடுத்திருக்கையா லிங்கே, பொறி ஶ்ஷம் बाह्येन्द्रियमात्रपरमेன்று கருத்து. (ज्ञानविषयेति) உணர்வு ஶ்ஷம் உணரப்படும் पदार्थ ங்களைச் சொல்லுகிறதென்று கருத்து. மனனகம் इत्यादियாலே चेतानादुत्कर्षம் சொன்னபோதே அचेதனாட்விலक्षण्यं कैमुत्यसिद्धமாகையாலே, पुनस्तत्कथनं दृष्टान्तार्थம் மென்று நினைத்தருளிச் செய்கிறார்- (யாதொருபடியென்று.) இந்த दृष्टान्तोक्ति யாலே, ईश्वरனுக்கு जीवादत्यन्तवैजात्यं सिद्धிக்கு மென்று கருத்து. அவையிலென்றதற்கு फलितार्थம்ருளிச்செய்கிறார் - (विलक्षणशब्दत्ता लै) मनोमलमறுகைக்கு योगाभ्यासம் उपयुक्तமாகையாலே, மலமற என் கிறவிடத்தில் இந்த योगाभ्यासம் अर्थसिद्धிக்கு மென்று நினைத்தருளிச் செய்கிறார் (परिशुद्ध வென்று.) மனனுணர்வென்கிறதை விவரிக்கிறார்- (अन्तःकरणेत्यादियால்.) एकशब्दம் चक्षुरादीन्द्रियजन्य ज्ञानव्यवच्छेदार्थம். शुद्ध- मनोज्ञज्ञानगम्यत्वं चेतनங்களுக்கும் सम्भविक्कையால், तद्वावृत्त्यर्थमन नुணர்வொன்றுக்குமே विषयமாகிற शुद्धस्वरूपமென்றிப்படி மனனுண ள்வென்கிற விடத்திலே अवधारणं गर्भितமென்று கருத்து. அளவிலென

ச- उपलक्षणम्। அவை-அந்தந்த ஸ்வभावங்கள். इन्द्रियग्राह्यत्वादिस்வभावங்க ளென்றபடி. இலன் - இல்லாதவன். இத்தால் அचेதன விலक्षणென ன்றதாய்த்து. மனன்-மனஸ்ஸு. அகம்-உள். இங்கு चेतनत्वारोपमனपेक्षित மாகையாலே மனென்றது மனமென்றபடி. மனனகமலம்-மனஸ்சுக்கு ள்ளேயிருக்கிற மலங்கள்- रजस्तमस्सुக்கள். तत्कार्यங்களான अविद्याकाम क्रोधादிகளாகவுமாம். அற- योगाभ्यासத்தாலே கழிந்தவாறே. மலர் विकसितமாய். மிசை-மேலே. எழுதரு-जम्भिया நின்ற. उत्तरोत्तरं वर्धियா நின்றவென்றபடி. स्वार्थेतरु प्रत्ययம். மனனுணர்வு-मनोज्ञज्ञानम्. लक्षणया

ஆ- ஜானைகவிஷயமான பரிசுடாஸ்வரூபத்திற் காட்டிலும் விசஜாதியனாய் காலநயத்திலு மொருபடியாலுமொப்பில்லாதானாய், சமாஹ்யதிகரஹித

இ- ன்கிறதையுரைக்கிறார் (விசஜாதியனென்று.) எதிர்நிகழ் கழிவினும் என்கிறதை சஹ்யதிக்ஹி - (காலநயத்திலு மென்று.) பூர்வத்திற் சித்- சித்திலக்ஷணத்வஞ்சொன்னபோதே, சஹ்யதிக்ஹித்வம் சித்தமாயிருக்க; இன்னில னென்று பின்னையும் சஹ்யநிஷேதம் பண்ணுவானெனென்ன, அதற்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார். (ஒருபடியாலுமொப்பில்லாதானாய் என்று) ஒப்பு-சஹ்யம். பூர்வமாக ஒப்பில்லாவிடினும், ஒருவகையாலேயாகி லும் ஒப்பில்லையோயென்ன, ஒருபடியாலுமொப்பில்லாதவெனென் றிங்கும் சொல்லுகிறதாய்கையாலே புனர்ஹித்யில்லை யென்று கருத்து. யத்யா ஒருபடியாலுமொப்பில்லாதானாய் என்று வைய்யத்தாலும் ஹ்யந்தமில் லாதானாய் என்றபடி. ஒப்பு- ஹ்யந்தம். சாஹ்யத்தாலே ஹ்யந்தமில்லையெ ன்றார் கீழ். இங்குவைய்யத்தாலும் ஹ்யந்தமில்லையென்கிறாரென்று கருத்து. அதாவது என்னென்னில், பர்வதோ மஹாநசவஹ்யதிக்ஹித்வம் மஹாந- சம் சாஹ்யஹ்யந்தம். பர்வதோ மஹாஹ்யதிக்ஹித்வம் மஹாஹ்யதிக்ஹித்வம். இப்படி இஹ்யன் ஷெதநாஷெதநங்கள் போலல்லன் என்கிறவிட த்தில் ஷெதநாஷெதநங்கள் சாஹ்யஹ்யந்தங்கள் லெவென்றும், வைய்யஹ்யந்த ங்களென்றும் சித்திக்கும். இப்படி சித்தித்த வைய்யஹ்யந்தங்களை இன்னி லெனென்றிங்கே நிஷேதிக்ஹித்வம். முன்பு வைய்யஹ்யந்தங்களாகச் சொல்லி, பின்பு அப்படியல்லெவென்று நிஷேதிக்ஹித்வம் அசஹ்யதமன்றோ என்னில், இஹ்யன் ஷெதநாஷெதநங்கள் போலல்லெவென்று முன்பு நிஷேதிக்ஹித்வம் வர் இப்படி நாம் நிஷேதிக்ஹித்வம் சாஹ்யதிக்ஹித்வம் மில்லையென்று பின்பு நிஷேதிக்ஹித்வம் 'அஹ்ய: சவ்யமுக்தத்ய திக்ஹித்வம் விவாரணாத்' என்கிறகணக்கிலே

ச-தாஹ்யஜானைகமயனான ஆத்மாவினுடையவென்றபடி. அளவு-படி. பகாரம். மாநசஜானபரிஷேததவமென்றபடி. இலன்-இல்லாதவன். இத்தால் ஷெதந விலக்ஷணென்றதாய்த்து. யத்யா, உணர்வு ஜானம். அவை பொறிபுணர்வு- அந்த இந்நியஜனயஜானங்கள். இலன் - சவிய்யத்திலே யில்லாதவன், அந்த ஜானத்திற்கு விஷயமாகாதவென்றபடி. இத்தால் அஷெதநாஷெ- லக்ஷணம் ஫லிக்கும், மனனகம் இத்யாதி எழுதரு இத்யந்தம் பூர்வத். மனனு ணர்வு-மானசஜானத்தாலே. அளவு-பரிஷேதிக்ஹித்வம் விஷயிக்ஹித்வம். இலன் சவிய்யத்திலில்லாதவன். இத்தால் ஷெதநாஷெதநாஷெதநம் ஫லிதம். இலன்- இப்படிப்பட்டவன். உக்தாகாரத்தையாதல் வஹ்யமானாகாரத்தையாதல் சொல்லுகிறது. எதிர்-பவிய்யதிக்ஹித்வம், நிகழ்-வர்தமானகாலத்திலே. கழி

ஆ- னாய்ஹிபுர்புரணானந்ஸ்வரூபாய், எனக்கு ஹரகனுமாயிருந்த எம் பெருமானுடைய துயரறு சுடரடியைத் தொழுதெழென் மனனே யென்கிருர். (2)

இ- நிபேஷிக்கிருராகையாலே சங்கதமென்று கருத்து. மிகுநரையில்-
னென்கிறதற்குத் தாத்மியம்ருளிச்செய்கிருர்-(சமாஹ்யாஹிதஹ்யென்று)
மிகுநரையில்னென்கிறவிதற்கு அஹிகரஹித்யமாந்மயம்மாயிருக்க, சமா-
ஹ்யாஹிதஹ்யென்றது ஷெதநாஷெதந வ்லக்ஷணயாடிகளாலே கீழ் சித்தித்த
சமரஹித்யத்தையும் கூட்டிக்கொண்டு அருளிச் செய்தபடி. அதெதற்
காக வென்னில், கீழ் சமரஹித்ய் சித்தமானபோதே அஹிகரஹித்ய் கீமூத்ய
சித்தமாயிருக்க அதின்மேலே அஹிகரஹித்ய்ஷொன்னது கீழ் சித்தித்த
சமரஹித்யத்திற்கு டிஷ்ணத்வெந விவக்ஷிதமென்று காட்டுகைக்காக, அஹிகரில்
லாதப் போலே சமருமில்லை என்று காட்டித்தாய்த்து. ந தத்ஸமஹ்யாஹ்ய
ஹிக்ஷ் டிஷ்யதேஎன்கிற ஶ்ரதித்ரத்யஹிஷாபந முமிதற்கு த்ரயோஜநம் । காஹிஷ்ணயா
யெநமுமுஷ்ஷ் த்தை த்ரவோத்தரததங்களோடே ஶ்வயித்து உரைக்கிருர்-
(ஹிபுர்புரணாதியால்.) இப்படி நிரதிஷ்யகல்யாணமான வஸ்துவோடே தமக்கு
அத்யக்ஷித்ய்ஸ்வரூபலாபமுண்டாய்த்தென்று டிஷ்த்தாலே [பேசுகிருரென்று
ஶ்யஜ்ஜிப்பிக்கைக்காக என்னுயிரென்கிறதைப் பாட்டிற்கு முடிவிலே
ஶ்வயித்து உரைக்கிருர் (எனக்கு டிஷ்யாதியால்.)இத் திருவாய் மொழியி
ன் நிஹமநத்திலே, தரநடிமேற் குருகூர்ச்சடகோதன் ஷொல் என்
கையாலே, இப்பத்துப்பாட்டுகளுக்கும் முதற்பாட்டில் துரீயதாத்தோ
டே ஶ்வயமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அதை ஶநுஷ்ஜிக்கிருர் (துயரறு
டிஷ்யாதியால்.) (2)

ச- வினும்- ஶூதகாலத்திலுமென்றபடி. கழிவினும்மென்கிறவிடத்தில் லகார
த்திற்கு நகாராடேஷம் வந்திருக்கிறது. இப்படி இல் என்கிற சத்யமிக்கு
தாஹிகமான நத்வ்எங்குமுண்டு. இன்னிலன்-சடஷ்ரஹிதன் இன்ன-சடஷ்ரன்
மிகுநரை-அஹ்யாஹிகரை. இலன் உடையவனல்லன். முமுவுணர்-பூர்-
ஶ்ணம்-காட்ஸ்ந்யேந ஶ்ணஸ்வரூபன் என்றபடி. முமுநலம் - பூர்நந்நம், காட்ஸ்ந்யே
நந்நஸ்வரூபன் என்றபடி. என்னுயிர்-எனக்கு ஶந்தராத்தா । என் என்கிற
தின் மேலே அன்னென்னும் ஶ்வாதிக்கத்யயம். (2)

மூ- இலனதுவுடையனிதென நினைவரியவன்
நிலனிட விசும்பிடை யுருவினனருவினன்
புலனெடு புலனலனெழிவிலன் பரந்த வந்
நலனுடையொருவனை நனுகினம் நாமே (3)

ஆ- இலனது-இப்படி சுவேதரஸமஸ்தவஸ்து விலக்ஷணஸ்வரூப குண விபூதிகளுள்
எம்பெருமானுடைய ஜகதேஷ்வர்ய்சொல்லுகிறது. பृथிவ்யந்தரிக்ஷாதி சகல-

மூன்றாம் பாட்டு

இ- ஒரு வஸ்து வில்லாதவனென்றும் ஒரு வஸ்துவுடையவனென்றும்
நினைக்கக்கூகு ஶக்னல்லனென்றிப்படியிப்பாட்டில் ப்ரதமபாத்திலே
பாவாபாவரூபமயவித ஶமாத்ரயத்வத்தை நிபேதிக்കையும் அரு ஶதவாச்யமான
அசெதனத்திற்கும் உரு ஶதவாச்யனான சேதனனுக்கும் சதவனென்று
இனன் ஶதத்தாலே சொல்லுகையும் பரஸ்பரவிருத மன்றே வென்ன
அவதரிப்பிக்கிறார் - (இப்படி இத்யாதியால்.) விலக்ஷணஸ்வரூபகுணவிபூதிகளெ
ன்றது சாபிபாயம். இங்கு இனன் ஶதம் சதவாசியாகில், சமஸ்த
விலக்ஷணத்வசொன்ன கீழ்ப்பாட்டோடே விரோதிக்കையானிந்த இனன்
ஷதம், காராயினகாள நன்மேனியினன் இத்யாதிகளிற்போலே மதுஸ்தா
நியமென்றுமிந்த ப்ரதமபாத்தம் பாவாபாவரூபமாத்ரயத்வத்தை நிபேதிக்கிறதா
கில் நிதோஷகுணவிபூதிபரமான முதற்பாட்டோடே விரோதிக்കையால் ப்ரதம
பாத்தமிவனுக்கொரு வஸ்துவுண்டு ஒரு வஸ்துவில்லையென்றிங்ஙனே இவ
னுடைய ஶேஷ்ரயத்தை அவசிக்ஷமாக நினைக்கமுடியாதென்று இப்படி
விபூதிபினுடைய காத்ஸ்ந்யபரமென்று ம் அபிபாயம். ஜகதேஷ்வர் லீலாவிபூதி
மத்வம்இத்தால் தாமகப்பட்ட துறையான குணங்களை முற்படப்
பேசுகிறவிடத்தில் நியவிபூதியோகத்தையும் பேசி, அந்த குணங்களுக்கு
அாத்ரயமாக ப்ரஸுதமான ஶரூபத்தை அனந்தர்சொல்லி, பரிசிஷ்டமான
லீலாவிபூதியோகத்தைப்பேசுகிறுரென்று சத்யத்யும் சூசிதே । நிலனிட
விசும்பிடை என்கிறதையுரைக்கிறார். (பृथிவீத்யாதியால்.) பृथிவீவாசி
யான நிலன் ஶதம் பாதாலாதிக்குக்கும், அந்தரிக்ஷவாசியான விசம்பு
ஷதம் ஁ர்வலோகங்களுக்குக்கும் உபலக்ஷணமென்றும் இங்கேயிடை ஶதம்
சதமீஸ்தானியமாகையாலே ததீதீத்வ த்தைச்சொல்லுகிற தென்றும்

ச- அது இலன் - அந்த வஸ்துதனக்கில்லாதவன். இது உடையன்-
இந்த வஸ்துவைத் தனக்கு ஶேஷமாக உடையவன். என நினைவு-
இப்படி நினைக்கக்கூகு. அவசிக்ஷவிபூதிகளுக வெண்ணுகக்கென்ற

ஆ- லோகவர்த்தியான சேதனாசேதனாत्मகசமஸ்தவஸ்துக்களுக்கும் ஷேஷியாய் சவ்-
ஜகதாत्मமூலமாய் தட்பததொபைரஸஸ்பூஷமாய், சவசரீரமூலஜகநியமன ரூபைவ்யந்தை
யுடையமாய், சுவேதரஸமஸ்த விசஜாதிமாயிருந்த எம்பெருமானை
நாமம் பெற்றோம். அவன் துயரறு கூடரடி தொழுதெழென்
மனனையென்கிறார். (3)

இ-அபிபிரேதம்! உரு அருவென்கிற ஷடங்களை யுரைக்கிறார்-(சேதனாசேதனாत्मக
என்று.) ப்ரதமபாடத்திற்குப் ப்ரய்வஸிதார்த்தமருளிச்செய்கிறார் - (சமஸ்தஸட்தத்
தாலே.) த்விதீயபாடத்திலே ஷேஷித்வம் ஷாட்யமாகையாலே ப்ரதமபாடம் ஷேஷவஸ்து
க்களுடைய காத்ஸ்யமாந்பரமென்று கருத்து. இன்ன ஷடங்களை யுரைக்
கிறார்-(ஷேஷியாயென்று.) புலனெடு என்கிறதற்குத் தாத்ப்யம்ருளிச் செய்
கிறார்-(சவ்யேத்யாடியால்) இந்த இந்ரீயப்ராஹ்மங்களைச்சொல்லுகிற புலன் ஷடம்
ப்ரமாணப்ராஹ்மான ஜகத்தையெல்லாம் லக்ஷிக்கிறதென்று கருத்து. புலனெ
ன்கிறதற்குத் தாத்ப்யம்ருளிச்செய்கிறார் - (தட்பததெத்யாடியால்.) ஒழிவிலன்
பரந்த என்கிறதற்கு ிபலிதார்த்தம்ருளிச்செய்கிறார் -(சவசரீரமூலவென்று.)
கேவலவ்யாஸிதானது விபுபதார்த்தங்களுக்கெல்லாம் சாபாரணையாகையாலே
பரந்த வென்கிறவிடத்தில் நியந்த்ரவென வ்யாபித்வம் ப்ரவானுக்கு விவக்ஷிதமா
கையாலே ஜகத்துக்கு ப்ரவச்சரீரத்வம் ப்ரலி க்கு மென்று கருத்து. அந்
ந ல னு டை ய என்கிறதையுரைக்கிறார் - (ஜகநியமனெத்யாடியால்.)
ஒருவனையென்கிறதையுரைக்கிறார்-(சுவேதரெத்யாடியால்.) நான் நனுகி
னன் என்னுதே, நாம் நனுகினம் என்று வஹுவந மாகச்சொன்ன
வித்தாலே தம்முடைய திருவுள்ளத்தோடே கூட மந்யே ப்ராப்தா: ஸ த்
தேஷம் என்ற பரதாழ்வானைப்போலே ப்ரீதராய் விஸ்தராகிருரென்று
தோற்றுகிறதென்று கருத்தாலே, தாமும் வஹுவநமாக உரைக்கிறார்
(நாம் பெற்றோமென்று.) பூர்ணமாக அநுபவிக்கக்கிடிகேமென்றபடி.
அநுபஃ பூர்வத் । (3)

ச-படி. அரியவன்- ஷக்யனல்லாதவனான. இது ஒருவனையென்கிற
தற்கு விசேஷணம் । நிலன்-நிலம். இது பாதாலாடிகளுக்கும் உபலக்ஷணம் ।
விசும்பு - ஆகாஷம், அந்தரிக்ஷ மென்றபடி. இது ஃவ்லோகங்களுக்கெல்
லாம் உபலக்ஷணம் । இடை- சதம்யய்யவ்யம் । பூதீவ்யாடிகளிலும் அந்தரிக்
ஷாடிகளிலுமுள்ளவென்றபடி. உருவினன் - உருக்களையுடையவன்.
உரு-ரூபித்வம் । இது சேதனர்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம் । அருவினன்
அருக்களையுடையவன். அரு-ரூபியல்லாத வஸ்துக்கள், ஆத்மாக்களைச்
சொன்னபடி. புலனெடு-புலப்படும் பதார்த்தங்களோடே, இந்ரீயப்ராஹ்வஸ்து

மூ- நாமவனிவனுவனவளிவருவளெவள்

தாமவரிவருவரதுவிதுவுதுவெது

வீமவையிவையுவையவை நலந்திங்கவை

யாமவையாயவையாய் நின்றவவரே

(4)

ஆ- நாமவன்- இனியித்திருவாய்மொழிக் குறையுமிப்பாட்டை விஸ் தரிக்கிறது. விவிநிதேஷங்களாலே நிர்दिश्यमानसमस्तवस्तु க்களினுடைய स्वरूपं भगवदधीनமென்று சொல்லுகிறது. (4)

நாலாம் பாட்டு

இ- முதற்பாட்டிலே गुणविग्रहविभूतिकளும், இரண்டாம் பாட்டிலே स्वरूपवैलक्षण्यமும் மூன்றாம் பாட்டில் लीलाविभूतियोगமு மிப்படி सर्व மும் சொல்லியான பின்பு மேற்சொல்லவேண்டிய துண்டோ, இதையே சொல்லித்தாகில்पुनरुक्तியாகாதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்- (இனி इत्यादियால்.) संक्षिप्तமான. अर्थத்தை विस्तरிக்கிறதாகையால் पुनरुक्तியாகாதென்று கருத்து. இப்பாட்டை विस्तरிக்கிறதென்றது, இப் பாட்டிற் சொன்ன नियन्त्वादிகளை कृत्स्नजगत्स्वरूपस्थितिप्रवृत्त्यादिगोचरமாக विशदीकरிக்கிற தென்றபடி. नित्यविभूतिगोचरமான नियन्त्वादிகளை विस्तरियாதே இவ்விभूति गोचरமான नियन्त्वादிகளை विस्तरिப்பானே னென்னில் अन्यशेषत्व स्वस्वातन्त्र्यादि भ्रमங்கள் நடையாடுகிறதிவ் விभूति யிலேயாகையாலேயிதைத் தவிர்க்கைக்காக வென்று கருத்து: இனி இத்திருவாய்மொழி परोपदेशமன்றிக்கே स्वानुभवरूपमायிருக்கவிந்த भ्रमங்களைத் தவிர்க்கைக்காகச் சொல்லுகிற தென்னக் காட்டுமோ வென்னில், இவருக்குப் परोपदेशगर्भस्वानुभवமென்றும், स्वानुभवगर्भपरोपदेशமென்றுமிரண்டாகையால், இத்திருவாய்மொழி परोपदेशगर्भस्वानुभवமென்று अभिप्रायமென்பார்கள். மேற்பாட்டுகள் இப்பாட்டை विस्तरிக் கிறன வென்னக் கூடுமோ! நாலாம் பாட்டிலே मृदयं घटः என்னுமாப் போலே सामानाधिकरण्यத்தாலே जगद्ब्रह्मणोः स्वरूपैक्यமன்றோ சொல்லு கிற தென்னில், இப்பாட்டிற்குத் तात्पर्यமருளிச் செய்கிறார்- (विविधेत्यादि யால்.) இஸ் सामानाधिकरण्यं स्वरूपैक्यनिबन्धन மன்று नीलमुत्पलमित्यादिवद- पृथक्सिद्धत्व निबन्धनम् । अन्यथा जगदीश्वरयोरत्यन्तभेदं சொல்லுகிற மனனகம் इत्याद्युपक्रमத்தோடே विरुद्धமாமென்று கருத்து. இப்படி सामानाधिकरण्यத்தாலே ईश्वरனைக் குறித்து जगत्तिर्கு अपृथक्सिद्ध विशेषणत्वं சொல்லவேயிதன் स्वरूपं तदधीनமென்று சொல்லிற்றமென்று திருவுள்ளம். (4)

மு- அவரவர் தமதம் தறிவறி வகைவகை
 அவரவரிறையவரெனவடியடைவர்கள்
 அவரவரிறையவர் குறைவிலரிறையவர்
 அவரவர் விதிவழி யடைய நின்றனரே.

(5)

ஆ- கர்மங்களுக்கு ஆராத்ய ஸ்ரூபம் ஸ்வரூபம் மென்று சொல்லுகிறது.

ச- க்களோடேயென்றபடி. கலந்து நின்றாலும் इति शेषः । புலனலன்
 इन्द्रियग्राह्यवस्तुக்களல்லாதவனான, तत्समानधर्मावல்லாதவனான வென்ற
 படி. ஒழிவிலன்-விரதியில்லாதவனாய்க்கொண்டு. सर्वकालமென்று
 पर्यवसन्नार्थம். பரந்த வந்நலனுடை-வ்யாபித்தவந்த கல்யாணகுணத்தை
 யுடையவனான. सर्वदा सर्ववस्तुக்களையும் नियन्त्रत्वेन व्याபிக்கையாகிற
 குணத்தையுடையவனானவென்றபடி. நலன்- ந ல ம். குணமென்றபடி.
 ஒருவனை - அஃதியனை. நாம்-அநாதிகாலம் சன்சாரத்திலே மங்குகிற ஸ்வரூப
 கயாந்நரஹிதரான நாம். நனுகினம்-கிட்டிகேனும். (3)

நாம்- வயம் । மேல் சொல்லப் புகுகிற தூர்வாதுபாசிகளுக்கு ஸ்வ
 மாக நாமென்று தம்மை முந்துற நிர்देशித்தது. அவன் புலிந்நசு
 निर्देश्यரில் தூர்ஸ்திதனும். இவன் - சமீபஸ்திதனும். உவன் - மஃயஸ்தித
 னும், அதூர்விபக்ஷண மென்றபடி. அவன் - ஸ்ரீலிந்நசுநிர்देश்யரில் தூர்ஸ்தி
 தையும். இவன் - சமீபஸ்திதையும். உவன் - அதூர்விபக்ஷணமும். எவன்-புஷ்ய-
 दशापन्नैयானவனும். தாம்- பூஜ்யரும். அவரிவருவர்-அந்த பூஜ்யரில் தூர்
 न्तिकमध्यस्थரும், அதுவிதுவது - நபு'சகலிந்நிர்देश்யங்களில் தூர்ந்நிக
 मध्यस्थங்களும். எது - புஷ்யதசாயந்நமானதுவும். வீமவையிவையுடை-
 नश्वरங்களான தூர்ந்நிகமஃயஸ்தங்களும். வீ என்று நாசவாசிசுந்நம்.
 இது வீம் என்று மகாரயுக்தமானால் நாசயோக்யவஸ்துவைச்சொல்லும். இது
 மேல் पदत्रयத்திலும் அந்வயிக்கிறது. அவை ந ல ம் - கீழ்ச்சொன்ன
 அந்தந்த வஸ்துக்களுடைய குணங்களும். நலம்-குணம் தீங்கவையென்
 பதை மாறி அந்வயிப்பது. அவை தீங்கு - அவைகளுடைய தோஷங்
 களும். ஆமவை - இனிமேலாகத்தக்கவைகளும், भविष्यத்துக்களு
 மென்றபடி. ஆயவை-ஆய்க் கழிந்தவையும், भूतवस्तुக்களுமென்றபடி.
 இச் சுந்நங்களெல்லாமிங்கு तत्तत्परोक्षपरमात्मपर्यन्तங்கள். அவரே
 ஆய்நின்ற-அந்த परमात्माவே இவைகளெல்லாமாய் நின்றாரென்கை.
 இவையித்தனையும் प्रकारமாகவுடையவராய் நின்றாரென்றபடி. நின்ற
 வென்றவீது நின்றாரென்கிறதைத் தலைக்குறைத்தலாக பயோகித்தபடி.

(4)

ஆ- அவரவர். ஸ்ரீதீபாதிபூதஜ்யோதிஸ்தோமாதிகர்மநிபுரான அவ்வவ பூரூபர் கள் தந்தாமுடைய ஜ்ஞானானுபூதமாக அவ்வவ ஈந்தாதிக்களை தந்தாமுடைய கர்மங்களுக்கு ஈராஃயராகவும் ஸாபிலபித பல் ப்ரராகவும் ஂநுஸந்நிததுக் கொண்டு ஂந்த கர்மங்களாலே ஂஂயிப்பார்கள். ஂஂயிக்கப்பட்ட

ஂந்தாம் பாட்டு

ஂ- அவரவர் ஂன்கிறதை விவரிக்கிறார் (ஸ்ரீதீபாதியால்) அவரவர் ஂன்கிறது ஸாமான்யநிதீஸ்ரூபமாகையாலே ராஜாதிக்களையாஸ்ரயிக்கிறவர்களையும் ஸொல்லத்தக்கதாயிருந்ததேயாகிலும் விதிவழியடையவென்று ஸாஸ்ரோகமார்த்தாலே ஂஂயணத்தை ஂப்பாட்டிலே ஸொல்லக் காண்கையாலே ஂச் ஸ்ந்த்தை ஜ்யோதிஸ்தோமாதிகர்மநிபுரமாக விஸேபித்தது. தமதமதென்கிறதையுரைக்கிறார் - (தந்தாமுடையவென்று.) ஂறிவறிவகைவகையென்கிறதை ஸஃந்நித்க்கிறார் - (ஜ்ஞானானுபூதமாக வென்று.) ஂடியடையவர்களென்கிறதற்குக் கர்மம் ஂகாஃஃஃதமாகையாலே ஂரண்டாமவர் ஸ்ந்த்தை திரீதியான்தமாக ஂரைக்கிறார்-(அவ்வவ ஈந்தாதிக்களையென்று.) ஂந்த அவரவர் ஸ்ந்மும் ஸாமான்யநிதீஸ்ரூபமாயிருந்தாலும் ஜ்யோதிஸ்தோமாதிகர்மநிபுருக்கு ஂஂயணியரைச் ஸொல்லவந்ததாகையாலே, ஈந்தாதிவிஸேபரமென்று கருத்து. ஈந்தாதிக்களை ஂன்கிறதற்கு ஂநுஸந்நிததுக் கொண்டு ஂஂயிப்பார்களென்கிறவிரண்டோடேயும் ஂந்வயம். ஂறையவரென்கிறதற்குத் தாத்பர்யம்ருளிச்செய்கிறார் - (தந்தாமுடைய கர்மங்களுக்கு ஂத்யாதியால்.) (ஂராஃயராகவும் ஂத்யாதி) ஸ்வாதந்யே னேதி ஸேப: । ஂஸ்வரத்வவாசியானவிறையவர் ஸ்ந்மிங்கே ததஸமநியதங்களான ஂராஃயத்வபல்பத்வங்களைக் காட்டுகிற தென்று கருத்து. ஂனவென்கிறதையுரைக்கிறார்-(ஂநுஸந்நிததுக் கொண்டென்று.) ஂநுஸந்நிததுக் கொண்டென்கிறவித்தாலேயிவர்கள் ஸ்வஸுவூஃவிஸத்தாலே அவர்களை ஸ்வாதந்யேஂராஃயராகவும் பல்பப்ரராகவும் ஂபிமானிக்கிறார்களத்தனை போக்கி வஸ்துவூதியில் அவர்களப்படியல்லரென்று தோற்றுகிறது. ஂடியடையவர்களென்கிறதற்குத் தாத்பர்யம்ருளிச்செய்கிறார்-(ஂந்த கர்மங்களாலே ஂஂயிப்பார்களென்று.) தூதியபாத்தில் அவரவரிறையவர் ஂன்கிறதை விவரிக்கிறார்-(ஂஂயிக்கப்பட்ட ஂத்யாதிபால்) குறைவில்

ஃ- அவரவர்-ஂந்தந்த பூரூபர்கள். தமதமது - ஸ்வஸஸந்நித்களான ஂறிவறி - ஂந்தந்த ஜ்ஞானங்களுடைய. யஜந்தே ஸாத்விகா தேவான்' ஂத்யாதி களிற்படியே ஸத்வரஜஸ்தமாமூலங்களான தத்ததாராஃந நியதஜ்ஞானங்களுடைய வென்றபடி. வகைவகை - தத்தத்பகாரங்களாலே, தத்தஜ்ஞானானுபூதமாக

நான்கு பக்ஷங்களிலும் அநுஜதயாபாவம் என்னுமிடத்தில் “பஞ்சாட்சம்மாவினோரநு” என்கிற கோசபுத்தியாலே அநுசந்தம் பின் என்கிற அந்தத்தைக் காட்டி தேசிகன் அவதரித்தபின்பு என்றாய், இவர்களுடைய அவதார காலத்திற்குப் பின்பு இவர் திறத்தில் பரிவரான சக்ரவர்த்தி மாதா பிதாக்களென்ன, வசிஷ்ட ருக்மிணி மஹிசிகளென்ன. ஆழ்வாருடைய அவதாரங்களில் நிறுபாதி மாதா பிதாக்களான ஸ்ரீ: பதியென்ன. சடூர்போல்வாருடைய அவதாரத்திற்குப்பின்பு அழகிய மணவாளன் ஸ்ரீரங்க நாச்சியாரென்ன இவர்கள் பஹுவிதமான ரக்ஷணை செய்து தங்களுடைய சந்தைய விஷயமாகச் செய்தருளின தோபாதி இவரையும் தங்கள் சந்தைய விஷயமாக்கினபடி சொல்லுகிறது. அथவா அநுசந்தம் சம்பாவினையிலே யாய் தாங்கள் சத்ரு விஜயாதிக்களைப் பண்ணி நின்ற காலத்தில் பஹாதி களும் இங்குள்ளவர்களும் பவானாராயணோ தேவ: இत्याதிகளிலே கொண்டாடி வரவான ருபே தங்களை தயாவிஷயமாக்கின தோபாதி கவிதாக்கி சிஹ நாத்தைப் பண்ணி வேதாந்த பாகத்தில் சததூஷணாதிக்களாலே பஹு குதூஷிகளையும் சதுஸ்ரோகி ஸ்தோத்ர பஹாப்ய ருபமான ரஹ்ய ரக்ஷையென்ன ஸ்ரீமதரஹ்யநய சாராதி களில் சித்தோபாய சாஹ்யோபாய சோதநாதிக்காரங்களென்ன தயாதிக்கார சமர ஸ்ரோகாதிக்காரங்களென்ன பின்புண்டான விருத்தபரிஹாராதி ப்ரந்யங்களென்ன இत्याதி களாலே அந்தர குதூஷிகளையும் நிரசித்து அவர்களால் ஒரு குறைவும் வராதபடி திருநாரணனென்னுந் தெய்வமுஞ் சித்து மசித்துமென்று இत्याதி ஸூக்திகளினாலே லக்ஷணோ லக்ஷி சம்பந: என்கிறபடியே ஸக்தாரணவஸ்துவை லக்ஷி சம்பநமாக்கித் தாம் கீட்யு லக்ஷி சம்பநரென்னும்படி வெற்றி கொண்டு நிற்கிற தர்ஸியிலே தங்களுடைய சம்பாவினையினாலேயுண்டா யிருக்கிற தயா விஷயத்வைத் காட்டுகிறது. இத்தால் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்தித: என்றும், பஹிநி மெ வ்யதிதானி ஜந்மானி என்றும், பரிவாணாய சாஹநா சம்பவாமி யுரே யுரே என்றும், எதிர் குழல் புக்கு என்றும், உயிரளிப்பா நென்னென்ன யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய் என்றும், சர்வக்தாதிநந்தஸ்ய என்றும், ரக்ஷயுத்தான பஹாபாழ்வானையே பாசுரமிடும்படி ஹிரண்யகசிபு போல்வாராலே நலிவு வாராதபடி தனக்கு அஹ்மயுத்தான அவனை நோக்கினென்கிற வுத்தாந்த தோபாதி நிரசநாந் க்ருமதி மஹிஸ்திரான நம் தேசிகனையும் ப்ரதமாசாய்னான ஸ்ரீ: பதி பலபடியாலும் இவருடைய ரக்ஷாந் க்ருபா பரிவாத்தைப்பண்ணி நோக்கினபடி காட்டுகிறது. இவ் விடத்தில் இன்னும் பஹுவிதமான யோனைகள் யதோசிதம் கண்டு கொள்வது. அथவா, ராமானுஜஸ்தாதிசேஷே என்கிறபடியே ராமானுஜவென்றது திருவனந்தாழ்வானுக்கு யோகரூபமான சஜ்ஜா விசேஷமாய் தன்னுடைய பரம ஹ்யோம நிலயான தர்ஸியிலும் அநந்தரம் ப்ரகூதியிலே அவதரித்தபோது இனைய

மு நின்றனரிருந்தனர் கிடந்தனர் திரிந்தனர்
 நின்றிலரிருந்திலர் கிடந்திலர் திரிந்திலர்
 என்றுமோரியல்வினரெனநினைவரியவர்
 என்றுமோரியல் வொடு நின்ற வெந்திடரே. (6)

ஆ- ஆகஇப்பாட்டாலே சொல்லிற்றாயித்தென்னென்னில், எம்பெரு
 மான் சர்வதேவதான்தரமதயா சர்வகர்மசமாராஹ்யஞய் சகலபலபுரூபாயிருக்கை
 யாலே ஜகத்க்ஷணமும் தததீனமென்கிறது. (5)

இ-மீதாபாயதாத்யய்ச்சந்திரகயோர்யாஹ்யாதம்। ததா ச நசுவராணா கர்மணா சவபலசாஹன
 பூததேவதாபிரிதரூபாதிசயபாக்த்வம் ததததேவதாசரீரகபரமாத்மாயததமியுத்யாபரமாத்மன
 தவ தததத்கர்மசு பதானதயா ஂராஹ்யத்வம் பலபுரதத்வம் சத்யுத்யுதம் பவதி। நனு இந்ராதி
 களுக்கு பலபுரதத்வசமர்த்நமிப்பாட்டிற்ரு பதான 'மாகத்தோற்றுகையாலே
 பகவந்நியந்நுவாதிவிசதீகரணபதானமான இப் பகரணத் திற்ரு இப்பாட்டு
 சேருமோவென்ன வருளிச் சத்ய்கிரூர்-(ஆகவிப்பாட்டில் இத்யாதி 1)
 இந்ராதினா ப்லபுரதத்வசமர்த்நம் சத்யுத: பதானமாய்த் தோற்றித்தேயாகிலும்
 அர்த: பதானமான சர்வரக்ஷணபயுதபகவந்நியந்நுவத்திலேயிப் பாட்டுக்குத்
 தாத்யய்மென்துதாய்த்து. ஆனல் சர்வரக்ஷணம் தததீனமென்திப்படியே
 சொல்லலாயிருக்க, இந்ராதிகள் பகவததீனராய்க்கொண்டு ப்லபுரதரென்
 றிங்ஙனே சொல்லுவானேனென்னில் இந்ராதிகள் த்ரீலோகயரக்ஷகராக
 பமானசித்ராபிருக்க சர்வரக்ஷணம் பகவததீனமென்னக்கூடுமோவென்று சத்யு
 வாராமைக்காக அருளிச்செய்ததென்று திருவுள்ளம். இந்ராதிருத்கரக்ஷணம்
 பகவததீனமென்று சொல்லவே ராஜாதிருத்கரக்ஷணமும் தததீனமென்னு
 மிடம் கீமத்யசித்ராமாமென்று கருத்தாலே ஜகத்சத்யம். ரக்ஷணம்-இத்யபாபணமநித
 நிவர்தனமவாதிவச்யாபநசுவ। ரக்ஷணமமென்கிறவிடத்தில் சகாராத்தாலே.
 கீழ்ப்பாட்டிற்சொன்ன சவரூபதாததீனம் சமூததிமாதிறது. (5)

ச- நின்றனர்- நின்றவர்கள், சித்யர்களைந்றபடி. இருந்தனர்-அசினர்.
 கிடந்தனர் - சயானர். திரிந்தனர் - சசுரரியா நின்றவர்கள். நின்றிலர்
 நில்லாதவர்கள். சிததிநிவூதரெந்றபடி. இருந்திலர்-இராதவர்கள்,
 தபவசகரியாநிவூதரெந்றபடி. கிடந்திலர் சயனகரியாநிவூதர். திரிந்திலர்-
 சசுரரியாநிவூதர். இச் சத்யங்களைல்லாம் பரமாத்மபய்ய்தமாகச்சொல்லு
 கிறன. இச் சத்யங்களுக்கு எந்திடரென்கிறத்தோடே அந்வயம். என்னும்
 சர்வகாலமும். ஓரியல்வினரென-ஒரு சபாவத்தையுடையவரென்று.
 இயல்பு-சபாவம். நினைவரியவர்-நினைக்கைக்கு அருமையானவர். அநந்
 வஸ்து பகாரராகையாலே தகபகாரரென்று நினைக்கவும் கூட சர்வதாசசத்யம்

ஆ- நின்றனர்-**चेतनाचेतनात्मक समस्तवस्तुக்களினுடைய समस्तप्रवृत्ति-
निवृत्तिकளும் परमपुरुषसङ्कल्पाधीनமென்று சொல்லுகிறது.** (6)

ஆறும்பாட்டு

இ- நாலாம்பாட்டு போலே. யிப்பாட்டும் **सामानाधिकरण्यनिर्देशरूपमा** யிருக்கையாலே **पुनरुक्तियாகा**தோவென்னவிதுக்குத் **तात्पर्यम**ருளிச் செய்கிறார் - (**चेतनेत्यादियाल.**) நின்றனர் **इत्यादिपदங்கள்** **धर्मिपर्यन्तங்** களாயிருந்தாலும் **धर्मिकளான चेतनाचेतन** **स्वरूपங்களுக்கு** **भगवदधीनत्वं** நாலாம்பாட்டிலே சொல்லித்தாகையால் **लोहितोष्णीषा ऋत्विजः प्रचरन्ति** என்கிற **वाक्यத்துக்கு** **लौहित्यादिविधियிலே** **तात्पर्यमा**னாப்போலே, இப்பாட்டுக்கு **चेतनाचेतनधर्मங்களான प्रवृत्तिनिवृत्तिकளுக்கு** **भगवत्सङ्कल्पाधीनत्वं** சொல்லுகையிலே **तात्पर्यमென்று** கருத்து. இப்பாட்டிலே **चेतन**ருடைய **व्यापारம்** **भगवदधीनம்** என்ற போதே, **अचेतन**ங்களுடைய **व्यापारம்** **तदधीनம்** என்னுமிடம் **कैमुत्यसिद्धमென்ற** கருத்தாலே **अचेतन** **शब्दம்** **प्रयोगित्तது.** யதா, நின்றனர் **इत्यादிகள்** **चेतन**ரைச் சொல்லா நின்றாலும் **चेतन**ருக்கு இங்கு சொல்லுகிற **स्थितिगत्यादिव्यापारங்களெல்** லாம் **शरीरद्वारकங்களாகையாலே** இச் **शब्दங்களிலே** **अचेतन**ங்களும் **अन्तर्भूतங்களென்கிற** கருத்தாலே **अचेतन** **शब्दம்** **प्रयोगित्तதென்னவுமாம்.** **समस्त**வென்றது **नின்றனர்** **इत्यादिबहुवचनத்தின்** **अर्थம்.** **स्थितिगत्यादிகள்** **सर्वव्यापारोपलक्षणங்களென்ற** கருத்தாலே **द्वितीयसमस्तशब्दம்.** **अचेतन** ருடைய **प्रवृत्तிகள்** **स्थितिगत्यादिव्यापारानुकूलप्रयत्नங்கள்.** **अचेतन**ங்களுடைய **प्रवृत्तிகள்** - **स्थितिगत्यादिक्रियைகள்.** (**परमपुरुषेति**) **जगत्प्रवृत्तिनिवृत्ति** களுக்கு **भगवत्स्वरूपाधीनत्वं** **प्रमाणविरुद्धமாகையாலே** **तद्युदासार्थं** **सङ्कल्प-
शब्दप्रयोगம்.** இப்பாட்டில் **सामानाधिकरण्यத்தாலே** **जगत्स्वरूपத்துக்கு** **भगवत्स्वरूपाधीनत्वं** **सिद्धिக்கு** **मिத்த** **ज्ज्ञेय** **याम्** **जगत्प्रवृत्त्यादिकளுக்கு** **तत्सङ्कल्पाधीनत्वं** **सिद्धिக்கு** **मोवென்னில்,** இங்கு **सामानाधिकरण्यத்தாலே** **जगदीश्वरयोःशरीरात्मत्वं** **सिद्धிக்கையாலும்** **शरीरத்தினுடைய प्रवृत्तिनिवृत्ति** கள் **आत्मसङ्कल्पाधीनங்** **களென்னுமிடம்** - **लोकवेदप्रसिद्धமாகையாலும்** **तत्तत्प्रवृत्त्यादिकளுக்கு** **तत्सङ्कल्पाधीनत्वं** **फलக்கு** **மென்று** கருத்து. (6)

ச- என்றபடி. ' என்று **मोरीयल्वொடு** **நின்ற** - **यः सदास्तीति** **கவல** **इत्यादிகளிற்படியே** **सदास्तित्वरूपैक** **स्वभाव** **த்தையுடையவராய்** **நின்ற.** **எந்திடரே.** **என்னுடை** - **स्वामि** **யான** **दृढरै.** **திடர்** - **दृढं.** **दृढप्रमाण** **सिद्ध** **ரென்றபடி.** (6)

மு திடவிசம் பெரிவளி நீர்நில மிவைமிசை
படர் பொருள் முழுவது மாயவை யவை தொறும்
உடன் மிசை யுயிரெனக் கரந்தெங்கும் பரந்துளன்
சுடர்மிகு சுருதியு ளிவையுண்ட சுரனே (7)

ஆ- திடவிசம்பு. கீழ் மூன்று பாட்டாலும் ஜகத்தினுடைய स्वरूप स्थितिபுவூ்திகள் ஢கவததீனமென்றுமிடத்தை சாமானா஢ிகரணத்தாலே சொல்லிற்று. இனி இந்த சாமானா஢ிகரணமானது ஜகதீஸ்வரயோ: ஶரீரா஢்மத்வநிவந்ந மென்று சொல்லுகிறது. இந்த ஶரீரத்தை இவ் ஢ா஢்மா

ஏழாம் பாட்டு

இ- இப்படி சாமானா஢ிகரண நிதீஸ்த்தாலே ஜகதீஸ்வரயோ: ஶரீரா஢்மத்வநிவந்ந சி஢்஢ி க்கச்செய்தே, திடவிசம்பு இதாடியாலே ஶரீரா஢்மத்வநிவந்நைக வ்யர்த்த மன் றே ரு வெ ன் னவருளிச்செய்கிருர் - (கீழ் இதாடி) ஜகத்ஸ்வரூபஸ்திதி புவூ்திநா ஢கவததீனத்வதா஢்யக்மாகக் கீழ்ச்சொன்ன சாமானா஢ிகரணத்தை ஶ்வரூபைக்யநிவந்நமாகச் சிலர் ஶக்ஷியாமைக்காக ஁பக்ரமவிரோ஢ா஢ிகளைக் கொண்டு பண்ணுகிற ஶரீரா஢்ம஢ாவகல்பனமும் ஢நபேஶிதமாம்படி ஶா஢்஢் மாக ஶரீரா஢்ம஢ாவத்தை யிப்பாட்டு ப்ரதிபா஢ித்துக் கொண்டு கீழ்ப் பாட்டுகளில் சாமானா஢ிகரணத்தை ஶரீரா஢்ம஢ாவநிவந்நமாக சமர்த்திக்கிற தாகையாலே சார்த்தமென்றபடி. இத்தாலிப்பாட்டுக்கு ஶக்ஷித்யும் சொல்லித்தாயிற்று. ஶ்வரூபஸ்திதிபுவூ்திகளென்கிறவிடத்திலே ஶ்வரூபபூர்விகா ஶ்திதி: ஶ்திதிபூர்விகா புவூ்தி:என்கிற ஢ர்த்தக்ரமத்தாலே கீழ் மூன்று பாட்டு களுக்கும் பரஸ்பரஸக்ஷித்யும் ஶூத்ரீ. ஁பரவரென்ற பாட்டிலே சாமா ஢ா஢ிகரணமில்லாதிருக்க, கீழ் மூன்று பாட்டாலும், சாமானா஢ிகரண த்தாலே சொல்லிற்றென்றது 'விதி வழியடைய நின்றனரே' என்கிற விடத்திலே இந்ராதிகளாய் என்று ஁த்யா஢்ரித்து நின்றனரென்கிறதோ டே ஁ந்வயிக்கவேண்டுமென்று கருத்தாலே. யதா ஁த்ரின்யாத்தாலே யென்னவுமாம். சொல்லிற்று என்றது, சொல்லப்பட்டதென்றபடி. (ஶரீரா஢்மத்வநிவந்நமித்யாடி)சாமானா஢ிகரண ஶரீரா஢்மத்வநிவந்நமென்று ஁஢ிபித மாம்படி ஶரீரா஢்மத்வநிவந்நைக. சொல்லுகிறதென்றது சொ ல்லப்படுகிறதென்றபடி. இப்பாட்டாலே இதி ஶேஶ: 1 உடல் உயிரென் கிற ஶ்஢்஢்கள் சாமான்யே ஶரீரா஢்மவாசிகளாயிருந்தாலும் 'உடன் மிசை யுயிரென' என்று ஢்ஷாந்நமாகச் சொல்லுகையாலே ப்ரஸி஢்஢்த்வ் விவக்ஷித மென்று நினைத்து இச் ஶ்஢்஢்களை ப்ர஢்஢்ஷ்யமானஶரீரா஢்மபர஢்களாக விசேஷிக்கிருர் - (இந்த ஶரீரத்தையிவ் ஢ா஢்மாவென்று) எனவென்கிறது இவ்ஶ்஢்஢்஢்மப்பாலே ஶா஢ாரண஢்மவாசினன்று நினைத்து இச் ஶ்஢்஢்மிங்கே

ஆ- நியந்த்யா व्यापि த்திருந்தாப்போலே எம்பெருமானும் அபாதிதபுமாண
சித்தமான பூத்யாதிபூதபஞ்சகங்களையும் ததாரவ்ஹங்களான சமஸ்தவஸ்துக்
களையும் நியந்த்யா व्याபித்திருக்கும். இப்படி காரணகாரணோபயாவஸ்தா-
வித்யஸ்துவிற்றகாட்டிலும் வஹ்முந்யநியதிவித்யவித்யநிற்றகாட்டிலும் விலக்ஷண
ஜ்ஞானநந்தாமலஸ்வரூபமாய் ஹேயபுத்யநிக கல்யாணீகதானாபரிமித குண விபூதிகமாய்
அகிலபுவன நிர்மாண த்ராண சஹரணாதி லீலாவிநோதமாய் சர்வஜகதாத்மாவாய்

இ- நியந்த்யா व्यापित्वரூபசாஹாரணமஃபரமென்றுகாட்டுகிறார் - (நியந்த்யை
த்யாதித்யால்.) சுரனென்கிறதையுரைக்கிறார் (எம்பெருமானுமென்று.) வஹ்
சஹ்மபுத்யமாய் திட சஹ்மததுக்குத் தாத்புத்யம்ருளிச்செய்கிறார் - (அபாதித
த்யாதித்யால்.) விசும்பெரிவளிநீர்நிலமென்கிறதே சஹ்மஹிக்கிறார் (பூத்யி-
த்யாதித்யால்.) பூதபஞ்சகங்களையுமென்கிற வஹ்வசனம் ததானந்த்யபுத்யநாத்யம்
இவை மிசை படரென்கிறதற்குத் தாத்புத்யம்ருளிச் செய்கிறார் (ததாரவ்ஹங்
களானவென்று.) பொருள் முழுவதென்கிறதையுரைக்கிறார் - (சமஸ்த
த்யாதித்யால்.) பரந்து என்பதற்கு தாத்புத்யம்ருளிச்செய்கிறார் - (நியந்த்யை
த்யாதித்யால்.) பரந்து என்றது व्यापित्वமாத்ரவாசியானுமிதற்கு, 'உடன்
மிசையுயிரென' என்கிற வஹ்மந்தஸ்தரஸ்யத்தாலே நியந்த்யா व्यापित्वம்
விவக்ஷிதமென்று கருத்து. பாட்டெல்லாங் கூட ஃகவாக்யமாயிருக்க
நியந்த்யா व्याபித்திருக்குமென்றிப்படியிங்கே தாம் வாக்யமேதம் பண்ணி
னது, இவ்வளவுமிப்பாட்டின் அர்த்தம். மேற்சொல்லுகிறது கீழ்ப்பாட்டு
களினுடைய அநுவாதிமென்று ஜாபிக்கைக்காக. சுடர்மிகு சுருதியு
ளென்றிப்பாட்டின் அர்த்தத்திலே துதியை ப்மாணமாகச் சொன்னவிது,
கீழ்ப்பாட்டுகளின் அர்த்தங்களுக்கும் துதியே ப்மாணமென்கைக்கு உப-
லக்ஷணமென்று நினைத்து, அவையெல்லாத்திற்கும் விவக்ஷித ப்மாணவாக்ய
ங்களைக் காட்டுகைக்காக அவற்றை அநுவதிக்கிறார் - (இப்படி இத்யாதி
த்யால்.) இப்படியென்றது, இவ்வேழுபாட்டுகளிலும் உகரீத்யா என்ற
படி. சர்வாத்யத்வென திவ்யாத்மஸ்வரூபமானது சர்வபுத்யமாதையால் தத்புத்யபாதித
மான இரண்டாம் பாட்டை முற்பட அநுவதிக்கிறார் - (காரணத்யாதித்யால்.)
லீலாவிபூத்யபேக்ஷயா குணவிபுத்யாதித்யகள் அபுத்யிதங்களாகையால் தத்புத்யபாதித
மான முதற்பாட்டை அநந்தரமநுவதிக்கிறார் - (ஹேயபுத்யநிகத்யாதித்யால்.)
மூன்றும்பாட்டு துடக்கமான பாட்டுகளுக்குசமூதிதார்த்தத்தை சூதிரக்ஷணா
த்யுத்யமத்தாலே அநுவதிக்கிறார் - (அகிலத்யாதித்யால்.) அகிலபுவன சஹ்மத்தா
லே மூன்றும் பாட்டின் அர்த்தம் சூதினம். புவனநிர்மாண்படர்பொருள் முழு
வதுமாய் என்கிறதின் அர்த்தம். த்ராணஜந்தாம்பாட்டின் அர்த்தம். சஹ்மஜ்ஞான
யுண்ட சுரனென்கிறவிடத்திலே சித்தம். அதிசஹ்மம் நாலாம்பாட்டு
ஆறும் பாட்டுகளிற் சொன்ன த்ராணநியமநபரம். இவைகளுக்குலீலாத்வ
முமிங்கே அபிபுத்யமென்ற கருத்தாலே லீலாபதிதம். சர்வஜகதாத்மாவாய்

சு- சர்வஜகஞ்சரீரஞ்சயம் சுவத எவாகர்மவச்யஞ்சைகயாலே சுவசரீரமூதவைநாசைநா
நாத்தக சமஸ்தவஸ்துதஸுபது:கவிகாராதி சர்வதோபைர்சஸ்பூஷஞ யிருந்த பரம
புருஷன் சத்யம் ஜ்ஞானமனந்தம் ப்ரஹ்ம, ஆனந்தோ ப்ரஹ்ம யஸ்சர்வஜ்ஞஸ்சர்வவித், பராஸ்ய சக்திர்விவிதீவ
சூயதே சுவாபாகிகி ஜ்ஞானவலகியா ச, மனோமய: ப்ராணசரீரோ பாரூபஸ்சத்யசங்குலப
ஆகாசாத்தமா சர்வகர்மா சர்வகாமஸ்சர்வகந்தஸ்சர்வரஸஸ்சர்வமிதம்ப்யாத்தோஸவாக்யநாதர்:
தஸ்ய நாம மஹத்யச:, அத்ய பரா யயா ததக்ஷரமபிசமயதே, யத்தததேச்யமப்ராஹ்மமகோத்ர-
மவரணம்சக்ஷு: சூத்ரந்ததபாணிபாதம் । நத்யம் விசும் சர்வகதம் சூசூக்ஷமந்ததவ்யயம் யதமூத
யோநிம் பரிபச்யந்தி தோரா: அபஹதபாப்யமா விசரோ விமூத்யு விசோகோ விசித்யதஸோஸபிபா
ச: சத்யகாமஸ்சத்யசங்குலப:, ய எபோஸ்தராதத்யே ஹிரண்மய: புருஷோ தத்யதே ஹிரண்யசம்
சூஹிரண்யகேச ஆப்ராணவாத்தசர்வ எவ சுவரணஸ்தஸ்ய யதா கப்யாசம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணி,
சர்வே நிமேசா ஜக்திரே வித்யுத: புருஷாதபி, ஆதத்யவரணம் தமச: பரஸ்தாத் ஆதத்யவரணம்
தமசஸ்து பாரே நீலதோயதமத்யஸ்தா வித்யுலலேகேவ பாஸ்வரா, மாஹாரஜனம் வாச: ஹிசூ
தே லக்ஷ்மீசூ பத்த்யோ, அஸ்யேசானா ஜகதோ விண்மபத்தி, இசூவரீ சர்வமூதானாம் த்வாமிஹோ
பஹ்யே ச்ரத்யம், யத்ர பூர்வே சாப்யாஸ்சந்தி தேவா:, யத்ரப்ய: ப்ரத்யமஜா யே புராணா: தத்வி

இ- ஂன்றது, உடன்த மிசைசயுபிரெனகம் கரந்தெங்கும் பரந்தென்கிற
தின்த அர்தம். சர்வஜகஞ்சரீரஞ்செயன்றது இவ்விடத்தில் ஑லிதார்தம் ।
சுவத எவாகர்மவச்யஞ்சைகயாலே ஂன்றது, புலனலனென்கிறவிடத்தில்
அர்திச஑ம் । சுவசரீரேத்யாதி, புலனலனென்கிறதின்த தாத்பர்தம் । பரமபுருஷ
னென்கிறதற்கு மஹாவாக்யான்தத்தில் உளனென்கிற க்ரத்யேயோடே அந்வயம்.
சுருதியுள் ஂன்கிற பதத்துக்கு விவக்ஷிதங்கலான சூதிவாக்யங்கலை உதா-
ஹரிக்கிருர் - (சத்யம் ஜ்ஞான மித்யாதித்யால்) சத்யம் ஜ்ஞானம் ஆனந்தோ ப்ரஹ்ம ஂன்கிற
வாக்யங்கல் சுவரூபவீலக்ஷண்பரங்கல். யஸ்சர்வஜ்ஞ இத்யாதி தஸ்ய நாம மஹத்யச
இத்யன்தம் கல்யாணகுணவத்வபரம் । சர்வ சுவரூபதோ ஜானந் சர்வஜ்ஞ: । சர்வப்காரதோ
விதந் சர்வவித் । மனோமய: - விசுதம்மனோப்ராஹ்ம: । பாரூப: - பாஸ்வரரூப: । சர்வமிதம்
பூர்வக்தகுணஜாதம் । அப்யாத்த: - சுவீகூதவான் । அவாகி - வாக: - உக்தி:, சோஸ்ய
நாஸ்தீத்யவாகி । குத இத்யாஹ - அநாதர் இதி - அவாப்தசமஸ்தகாமத்வென ஆதர்தவ்யா
பாவாத் ஆதரரஹித: அத எவாவாகி । அஜலபாக: - பரிபூர்ணைவர்த்வாத் நிவிலம்
ஜகத் துணிகூத்ய ஜோபமாசீன இத்யர்த: । மேல் அபிபாச இத்யன்தமவில ப்ரத்யநீகத்வ
பரம் । சத்யகாம இதி விமூதிபரம் । சத்யசங்குலப இதி குணபரம் । மாஹாரஜனம் வாசம்
இத்யன்தம் திவ்யவிப்ரஹ்பரம் । மேல் உபஹ்யே ச்ரத்யமித்யன்தம் மஹிபிவிசித்யத்வபரம் ।

சு- இவை - இந்த ஆகாசாதிபதார்தங்கலை. உண்ட - அத்தாசராசரப்ரஹ்மாத்
ஂன்கிறபடியே ப்ரலயகாலத்திலே சந்தரித்தவனான. சுரன் தேவன்
திட - ததப்ரமாணசி஑மான. விசம்பு ஆகாசம் । ஂரி அபி. தேஜஸு
ஂன்றபடி. வளி-வாயு. நீர் ஜலம் । நிலம்-தூதீவி. ஆகாசானந்தர் வாயுவைச

அ- ப்ராஸோ விபந்யவோ ஜாஸ்யுவாஸஸ்சமிந்நதே விஷ்ணோர்யத்பரமபதம், தத்விஷ்ணோ: பரமபதம்
 சதா பश्यन्ति सूरयः, यो वेद निहितं गुहायां परमे व्योमन्, यो अस्याध्यक्षः परमे
 व्योमन्, प्रधानक्षेत्रज्ञपतिर्गुणेशः क्षरं प्रधानममृताक्षरं हरः, क्षरात्मानावीशतेदेव
 एकः, स कारणं करणाधिपाधिपः, द्वास्तुपर्णा सयुजा सखाया समानं वृक्षं परिष-
 खजाते, तयोरन्यः पिप्पलं स्वाद्वत्ति अनशनन्नन्यो अभिचाकशीति, समाने वृक्षे
 पुरुषो निमग्नो अनीशया शोचति मुह्यमानः । जुष्टं यदा पश्यत्यन्यमीशमस्य
 मद्भिमानमिति वीतशोकः, पृथगात्मानं प्रेरितारं च मत्वा, भोक्ता भोग्यं प्रेरितारं
 च मत्वा, एतमानन्दमयमात्मानमुपसङ्क्रम्य, रसं ह्येवायं लब्ध्वानन्दी भवति, तथा
 विद्वान्नामरूपाद्विमुक्तः परात्परं पुरुषमुपैति दिव्यं, तदा विद्वान् पुण्यपापे विधूय
 निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति, सोऽश्नुते सर्वान् कामान्सह ब्रह्मणा विपश्चितेति,
 यः पृथिव्यां तिष्ठन् पृथिव्या अन्तरो यं पृथिवी न वेद यस्य पृथिवी शरीरं य
 आत्मनि तिष्ठन्नात्मनोऽन्तरो यमात्मा न वेद यस्यात्मा शरीरं य आत्मानमन्तरो
 यमयति स त आत्मान्तर्याम्यमृतः, एष सर्वभूतान्तरात्मा अपहृतपाप्मा दिव्यो देव
 एको नारायणः, अन्तः प्रविष्टश्शास्ताजनानां सर्वात्मा, सदेव सोम्येदमग्र आसीत्
 एतो वा इमानि भूतानि जायन्ते, ब्रह्म वा इदमेक एवाग्र आसीत्, सर्वाणि ह वा
 भूतानि आकाशादेव समुत्पद्यन्ते, आत्मा वा इदमेक एवाग्र आसीत् एको ह वै
 नारायण आसीत् न ब्रह्मेशानो नेमे द्यावापृथिवी न नक्षत्राणि, न तस्येशे कश्चन
 पतिं विश्वस्थात्मेश्वरं, यच्च किञ्चिज्जगत्यस्मिन् दृश्यते श्रूयतेऽपि वा, अन्तर्बहिश्च
 तत्सर्वं व्याप्य नारायणः स्थितः, स ब्रह्मा स शिवस्तेन्द्रसोक्षरः परमः स्वराट्
 इत्यादियाम्, अविकाराय शुद्धाय, शुद्धे महाविभूत्याख्ये, सर्वभूतप्रकृतिं

இ- பிராட்டி இஷ்வரகோடிகள் என்னைக்காக, இஷ்வரீர் சர்வபூதானாள் என்கிற ஶ்ருதியை
 எடுத்து, இஷ்வரஸ்ய பத்னீ இஷ்வரீர் என்று சொல்லக்கூடாதென்று வாய்மையுத்
 திலே ஆசார்யருளிடச் செய்தாரிதே. இஷ்வரீர் - இஷ்வராமுத்யய: , சாந்தஸோ
 ஹித்யய: । யத் தூர்வ் இந்யாதி அடியக்ஷ: பரமேவ்யோமநித்யந் த் பரிஜநதிவ்யஸ்தானோபய
 பரம் । மேல், கரணாதிபாதி இந்யந் த் லீலாவிபூதிமத்வபரம் । மேல், ப்ரோக்தா
 ப்ரோக்யம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வெத்யந் த் ப்ரோக்தாதிவ்வித்க்ஷணத்வபரம் । மேல் ப்ரஹ்மணா விப
 ச்விதெத்யந் த் ப்ரோக்தாதிவ்வித்க்ஷணத்வபரம் । மேல் சாஸ்தா ஜநானா் சர்வாத்மா இந்யந் த்
 ப்ரோக்தாதிவ்வித்க்ஷணத்வபரம் । மேல் நக்ஷத்ராணித்யந் த் சூர்யாதிவ்வித்க்ஷணத்வபரம் । மேல்
 ச்வராடித்யந் த் நிஸ்சமாப்யாதிவ்வித்க்ஷணத்வபரம் । சுடர் மிகு வென்கிறவிடத்திலே
 ஶ்ருதிக்கு ஸ்மூத்யாதுபவூஹிதத்வமும் அபிப்ரேதமென்று கருத்தாலேயருளிடச் செய்
 கிறார்- (அவிகாராயேத்யாதி) சுடர் மிகு விடத்தில் அர்த்தாதிவ்வித்க்ஷணத்வம் என்கிற

ச- சொல்லாதே தைஜஸஸ்ச் சொன்னது ஆத்மந் ஆகாசஸ்ச்சம்பூத: என்று
 தைத்திரீயத்திற் சொல்லுகிற ஆகாசப்ராத்தம்யமும், தத் தைஜோ: ஶ்ருஜத என்று சாந்தோக்ய
 த்தில் சொல்லுகிற தைஜ: ப்ராத்தம்யமும் தோற்றுகைக்காக. இவை மிசை

சு- விகாராந் ருக்மாபம் ஸ்வபுத்திமயம் சமஸ்தாஸக்தயஸ்சைதா நய யத்ர ப்ரதிஸ்திதா: । தத்விஸ்வரூபவैரூப்யம் ரூபமந்யத்ரேமஹத், பூஷணாஸ்வரூபஸ்ய, ந பூதஸஹ்ஸம்ஸ்தானோ தேஹோஸ்ய பரமாत्मன:, தமஸ: பரமோ ஧ாதா ஶஹ்வக்ரகாடா஧ர: । ஶ்ரீவத்ஸவக்ஷா ந்த்யத்ரீரஜய்ய: ஶாஸ்வதோ ஧்ருவ: । ந்த்யைவையா ஜகந்மாதா விஷ்ணோ: ஶ்ரீரநபாயினி । தையா தத்பரம் ஶ்தானம் யத் வை பश्यन्ति सूरय:, दिव्यं स्थानमजरं चाप्रमेयं दुर्विज्ञेयं चागमैर्गम्यमाद्यं, वैकुण्ठे तु परे लोके श्रिया साधं जगत्पति: आस्ते विष्णुरचिन्त्यात्मा भक्तैर्भागवतैस्सह, कलामुहूर्तादिमयश्च काल:, कालं स पचते, पू: प्राणिन: सर्व एव गुहाशयस्य, सर्वं समाप्नोषि ततोऽसि सर्व:, तानि सर्वाणि तद्वपु:, तत्सर्वं वै हरेस्तनु:, स एव सर्वभूतात्मा विश्वरूपो यतोऽव्यय:, जगत्सर्वं शरीरं ते, जगद्व्यापारवर्जं प्रकरणाद् सन्निहितत्वाच्च, भोगमात्रसाम्यलिङ्गाच्च, जगद्व्यापारवर्जं समानो ज्योतिषा, इदं ज्ञानमपाश्रित्य मम साधर्म्यमागता: सर्गेऽपि नोपजायन्ते प्रलये न व्यथन्ति च विष्णोस्सकाशादुद्भूतं, इत्यादि स्मृतीतिहासपुराणोपबृंहित मायं अपौरुषेयमाकैक्यालौ निर्दोषमायं अवाधितप्रामाण्यरूपतेज: प्रचुरमायिरुन्ध श्रुतिकलीलैः
 உளனென்கிருர். ஆதலால் லோகாயதமாयाவாத் பாஸ்கரீயயாத்வப்காஸாதி வேதவிருத்தஸமயங்களெல்லாம் நிரஸ்தமாய்த்தன. (7)

இ- அர்த்தத்தையருளிச்செய்கிருர்-(அபூரூபேயம்த்யாத்யால்.) சுடர்மிருவென் கிறதற்குத் தாத்பர்யம்ருளிச்செய்கிருர் - (அவாஸிதெய்யாத்யால்.) ஶ்ருதியானது ஶப்தாத்மகமாகையாலே, இதற்குச் சுடரில்லாமையாலிங்கு சுடர் ஶப்தம் ரூபகாதிஸயோக்தியாய் அவாஸிதப்ராமாண்யபரமென்று கருத்து. சுருதியுள் உளன் என்று அந்வயித்துரைக்கிருர் -(ஶ்ருதிகளிலே உளன் இत्याதியால்.) எம்பெருமானுக்கு நிஸிதவேதவேத்யரூபவैபவத்தை ஆழ்வார் ப்ரீத்யதிஸயத் தாலே அநுஸந்தித்தவாறே அர்த்தபரமதங்கள் நிரஸ்தங்களென்கிருர் - (ஆதலால் இत्याதியால்.) ஆதலாலென்கிறது, அவாஸிதப்ராமாண்யஸாலினியென் கையாலும் இந்த ஶ்ருதியானது, இஶ்வரன் அனந்தகுணவிபூத்யாதிவிஸிஷ்ட னென்றும் ஜகத்பேஷ்யாத்யந்த்மித்ரனென்றும் இஃ ஜகத்திற்கு ஶரீரியென் றும் ப்ரதிபாதிக்கிற தென்கையாலுமென்றபடி. ஆதிஸந்தேன கபிலகணாத் சௌகதாதிநா் ப்ரஹ்ணம் । (7)

ச- இந்த பஶ்ரபூதங்களின் மேலே. படர்பொருள் - படராநின்றுள்ள பதார்த்தங்கள். பஶ்ரபூதங்களாலே அரவ்ஶங்களான வஸ்துக்களென்றபடி. முழுவதும் - கூதஸ்னமும். இச் ஶப்தங்களெல்லாம் அந்தர்யாமிபரங்களாய் வஹுஸ்யா் ப்ராஜாயேயிதென்கிற ஶ்ருதியின் படியே தானே இவையெல்லா மாய் ஜனித்து என்றபடி. உடன் மிஸை - தேஹத்தின் மேலே, தேஹத்தி லே யென்றபடி. உயிரென - ஜிவாத்மாவானவன் போல, உயிர்

மு- சுரரறி வருநிலை விண்முதன் முழுவதும்
 வரன் முதலாயவை முழுதுண்ட பரபரன்
 புரமொருமுன்றெறித் தமராக்கு மறிவியந்து
 அரனயனெனவுல கழித்தமைத்துளனே. (8)

ஆ- சுரரறிவருநிலை-இப்படி ஸ்ரூதிபிரஸித்தாகிற சர்வீஸ்வரனாகிறான் ப்ரஹ்மாவாக வடுக்கும் ஜகத்ஸூட்சிமனாகையாலே யென்றதல், ருத்ரனாக வடுக்கும் சந்தரக்ஷமனாகையாலே யென்றதல் சொல்லுகிற குடிகளை நிராகரிக்க

எட்டாம் பாட்டு

இ- நாலாம்பாட்டு துடங்கியிவ்வளவாலே எம்பெருமானுக்கு சர்வீஸ்வர த்வத்தையும் தடுபயுக்தமான ஸ்ரூத்வசந்தரத்வங்களையுஞ் சொல்லி, இவை யெல்லாம் ஸ்ரூதிபிரஸித்தங்களென்றுஞ் சொல்லியான பின்பு, இப்பாட்டிலே அவற்றைச் சொல்லுகையும், கீழே சகலசெதனஸ்வரூபஸ்திதிபவூச்சிகளும் ப்ரஹ்மதீநங்களென்றபோதே ப்ரஹ்மரூர்களுடைய ஸ்வரூபாதிகளும் ததீநங்களென்னுமிடம் சித்தமாயிருக்க, அவற்றையிங்கே சொல்லுகையும் புனர்கூதியன்றோவென்ன அவதரிப்பிக்கிறார்-(இப்படி இத்யாதியால்.) இப்படியென்றது, சத்ய் ஜ்ஞானமனந்தமீத்யாதுதாஹத ஸ்ரூதுகரீத்யா என்றபடி. (ஜகத்ஸூட்சிமனா 1) ஸ்ரூதிபிரஸித்தஸ்சர்வீஸ்வரோ விரிஷ்னோ ப்ரஹ்மநாமஹி, விரிஷ்னமதயா ப்ரஸித்தஸ்ய ஜகத்ஸூட்சிமனா சத்வாத் என்றதல், அய் ருத்ரோ ப்ரஹ்மநாமஹி ருத்ரமதயா ப்ரஸித்தஸ்ய ஜகத்ஸந்தரக்ஷமனா சத்வாத் என்றதல் சொல்லுகிற குடிகளை யென்றபடி. இப்படியிப்போது ஸ்ரூத்கீழ்க்கையாலே, தந்நிரஸநாத்யம் எம்பெருமானுக்கு கீழ்ச்சொன்ன சர்வீஸ்வரத்வாதிகளை யுக்திபூவ்ஹமாக ஸ்திரீகரிக்கையும் தத்ய் ப்ரஹ்மரூர்களுடைய ஸ்வரூபஸ்திதிபவூச்சிகள் ப்ரஹ்மதீநங்களென்று இங்கே விசேஷித்துச் சொல்லுகையும் சப்ரயோஜனமாகையால் புனர்கூதிஇல்லை யென்று கருத்து. எங்ஙனையென்றது, பாட்டிலே நிராகரணோபயுக்தயுக்திகள் தோற்றுகிருக்க, நிராகரிப்பதெங்ஙனே யென்ற படி. இப்பாட்டில் ப்ரஹ்மநாமம் அஷ்டாஹிபூதானா ப்ரஹ்மநாமஹிபூதானா ப்ரஹ்மரூர்களுடைய ஸ்வரூபஸ்திதிபவூச்சிகள் சொல்லுகிறதாய்கையாலே இவ்விடத்திலே பூவ்ஹாநி

ச- ஆத்மா, இந்த தேஹத்தை ஜீவாத்மா நியந்தரதயா வ்யாபித்திருக்குமாப் போல என்றதாய்த்து. அவையவைதொறும் -அந்தந்த வஸ்துக்கள் தோறும். தோறுமென்கிறதற்குதொறுமென்று ஹ்ஸ்வப்ரயோகமுண்டு. அவையவை யென்கிற பதம் நிஷ்கர்ஷிவச்யையாலே, விசேஷணமாந்ரபரம். கரந்து-மறை

ஆ- கிறது. எங்ஙனையென்னில், தஸிந்ஷண்டே஽भवद् ब्रह्मा सर्वलोकपितामहः । कल्पादावात्मनस्तुल्यं सुतं प्रध्यायतस्ततः । प्रादुरासीत्प्रभोरङ्के कुमारो नील लोहितः । यस्य प्रसादादहमच्युतस्य भूतः प्रजासृष्टिकरोऽन्तकारी । क्रोधाच्च रुद्रः स्थितिहेतु भूतो यस्माच्च मध्ये पुरुषः परस्मात् । एतौ द्वौ विबुधश्रेष्ठौ प्रसाद क्रोधजौ स्मृतौ तदादर्शितपन्थानौ सृष्टिसंहारकारकौ । यन्न देवा न मुनयो न चाहं न च शङ्करः । जानन्ति परमेशस्य तद्विष्णोः परमं पदम् । अहं भवो भवन्तश्च सर्वं नारायणात्मकम् । तवान्तरात्मा मम च ये चान्ये देहिसंज्ञिताः इत्यादिवाक्यங்கள் அண்டத்திற்குள்ளே ப்ராஹ்மபிறந்தானென்றும் அந்த ப்ராஹ்மாவின் பக்கலிலே ருத்ரன் பிறந்தானென்றும் சொல்லுகையாலே

இ- வாரணோபயுக்யுக்திகள் க்ஷிபிதங்களென்று நினைத்தவற்றைக் காட்டக் கோலி ப்ரஹ்மருத்ரயோரண்டம்க்கு ஜனனம் ப்ரக்யாதினா ப்ராஹ்மாதிதுவோபதவ்ஸாஸகமாக்கையாலே, இது ப்ராணமாகவிங்கே அபிப்ரேதமென்று காட்டுகிறார்-(தஸிந்ஷண்டே஽ஹிதாதி யால்.) ப்ராடூராஸித்ப்ராஹ்மோரங்கு இதி । ப்ராஹ்மோ - விர்ஷிஸ்ய நநு விஷ்ணுவுமண்டத்துக் குள்ளே பிறந்தானாகையாலே அவனுக்கும் ப்ரக்யாதிகள் துவோபதங்களா காவோ? அவன் பிறந்தது ச்வேக்ஷாகுதமான அவதாரமென்னில் ப்ரஹ்மருத்ரங் கள் பிறந்ததுவும் அவதாரமானாலோ வென்கிற ஷங்குக்கு ப்ராஹ்மார்த்தங் களான வசனங்களைக் காட்டுகிறார்-(யஸ்யேத்யாதித்யால்.) இவ் வசனங்களா லே ப்ரஹ்மருத்ரயோர்ஹ்மவததீனத்வாஜ்ஜ்வாதிகள் சொல்லப்படுகையாலே இவர் களுடைய ஜனனம் க்ஷிபிதமத்தனையாழிய ச்வேக்ஷாகுதமன்றென்று கருத்து. அந்தகாரி ருத்ர இத்யன்வய: । ருத்ரஸ்யக்ரோதஜத்வ வசனம் கல்பமேதவிஷயம். ச்விதிஹேது ப்ரூத: பூரூஷ இத்யன்வய: । பூரூஷோ விஷ்ணு: । மக்கு - அவயோர்மக்கு இத்யர்த்த: । ப்ரூத இத்யநுபங்கு: । இஹ விஷ்ணோர்ஹ்மத்வம், அவதீர்ணத்வம் । ததாடர்ஸிதபந்நானோ - ஹ்மவததீரோத ச்வித்சிஹாரப்காரோ । ததவிஷ்ணோ: பரம் பதமிதி । பதம்-திவ்யாத்மஸ்வரூபம் । ப்ராஹ்ம-

சு- ந்து. யம் பூதீஸ்ரீ ந வேத, யஸாத்மா ந வேத இத்யாதிகளிற்படியே அந்யேரஹ்மனய்க் கொண்டென்றபடி. எங்கும் - சர்வத்ர, அந்ரவ்ஹிஷ்ரளன்றபடி. பரந்து- நியந்ரததயா வ்யாபித்துக் கொண்டு. சுடர் மிகு - சுடராலேமிகுந்த, அவாதிதப்ராஹ்மண்ய ரூபதேஜ: ப்ராசூரமான வென்றபடி. சுருதியுள்-சூர்திகளிலே. ஁ளன்-ப்ராதிபாத்ததயாஇரா நின்றான். (7)

சுரர் - சூரருக்கு. அறிவு - அறிகைக்கு. அரு - அருமையான, அசக்யமானவென்றபடி. நிலை - ச்வபாவத்தையுடைத்தான. நிலை- ச்வபாவம். அருநிலையென்ற வஹ்விஹி । விண்முதல்-அகாஸப்ராப்தியான, ப்ராப்திமுதலானவென்றபடி. முழுவதும்-ஹ்மநத்திற்கும். ப்ராப்த்யம் ப்ராப்தமா । வரன் முதலாய் - வரிஷ்காரணமாய், சர்வவிஷ்காரணமாயென்றபடி. அவை-

ஆ- அண்டாந்தரான ப்ஹரூடிகளர் அண்டாஹி஢்த்மான ப்ஹிதமஹதஹாராதி பதா஢ங்களை அறியமாட்டாமையாலும் அவற்றினுடைய சூஹிசஹாரங் களைப் பண்ணமாட்டாமையாலும் அவற்றினுடைய சூஹிசஹாரங்களை எம்பெருமானர் பண்ணுகையாலும் யோ ப்ஹாணம் விதயாதி பூவ்ளன்றும்

இ- பாத்திற்குத் தாத்பயம்ருளிச் செய்கிருர்-(ப்ஹரூடிகளர் இத்யாடியால்.) ப்ஹரூடயோர்யோரேவ பரத்வசஹா நிராசே கர்த்வேசுரரென்று சாமான்யேந நிர்தேசித்தது, ப்ஹத்யாஹநபிஹத்வே ப்ஹரூடயோரிதரதேவதானாஹ ந விசேஷ இதி ஹாபநா஢்யம்மென்று கருத்தாலே, ரூடாதி க ள ன் கிற ஂதிசஹத்ம். அண்டாஹி஢்த்மான வென்றது அ஢்யசிஹத்யா஢்யநம் । (ப்ஹதீதி)இப்பாட்டில் விண்சஹத்ம் கசிஸ்நு ஸ்வாकाश ओतश्च प्रोतश्च என்கிறவிடத்தில் ஂकाशசஹத்ம் போ லே மூலப்ஹதிபரமென்று கருத்து. நநுசுரறிவருநிலே என்று விண்ணை விசேஷித்திருக்கையாலே, இந்த விண் சஹத்ம் அண்டாந்த்மான ஂकाशத் தைச் சொல்லமாட்டாதாகிலும் அண்டவஹி஢்த்மான ஂकाशத்தைச் சொல்லமாட்டாதோ? இதை ப்ஹதிபரமாக்கவேண்டுமோ வென்னில் அறிவருநிலையென்கிறவிடத்தில் சஹ்ஞேவி நியாமகாஹாதிசஹித்திற் அத்யந்த துர்வோஹ்வமண்டவஹி஢்தாकाशादप्यत्यन्त सूक्ष्मமான மூலப்ஹதியிலே யிருக்கையா லிந்த விண் சஹத்மாகாசத்தை விட்டு ப்ஹதிபரமாகை ஂचितமென்று கருத்து. சுரறிவரு நிலே யென்கிறது ஹேதுகர்஢்விசேஷணமென்று காட்டு கிருர் -(அறியமாட்டாமையாலு மென்று.) இதில் ஢லிதமான ஹேத்வந்தர த்தை யருளிச் செய்கிருர் - (அவற்றினுடைய இத்யாடியால்.) வரன் முதலாயவை முழுதுண்டவென்கிறத்தையும் ஹேதுகர்஢்விசேஷணமாக உரை க்கிருர் -(இரண்டாமவற்றினுடைய இத்யாடியால்.) பண்ணுகையாலு மென்கிறதற்கு எம்பெருமானே ப்ஹரூடிகளுக்கும் இஹ்வரன் என்கிற தோடே ஂவ்யம். ஹானப்ஹான ப்ஹயோகத்வபரமான அமரர்க்கறிவியந்தென் கிற விடத்திலே ஂபிப்ரேதமான ப்ஹாணத்தைக் காட்டுகிருர் - (யோ ப்ஹாண மித்யாடியால்.) யோ வ் வேதாஹ் ப்ஹிணோதி தஸ்மீ என்று மளவுமிங்கே விவஹிதம் ।

ச- அந்த ப்ஹத்யாதிகளை. முழுது - க்ஹத்ஸ்நங்களையும். உண்ட - ப்ஹித் தவனானவென்றபடி. அத எவபரபரன் - ஂஸ்ஸதாதிஹ்ய: பரரான ப்ஹாதி களுக்கும் பரன். ஒரு - ஂதிரதீயமான. புரம் மூன்று - புரத்ரயத்தை. எரித்து - த்ஹித்து. ரூடாத்மாவாய் நின்று த்ஹித்தென்றபடி. அமரர்க்கு இந்ராதிதேவர்க்கு. அறிவு - ஹானத்தை. இயந்து - கொடுத்து, விரிஹாத்மாவாய் நின்று ஹானத்தைக் கொடுத்தென்றபடி. அரனய

ஆ- விष्णுராत्மா भगवतो भवस्यामिततेजसः என்றுமிப்படி. ப்மாணங்களாலே
 चतुर्मुखद्रान्तभूतனாய்க் கொண்டு अमरजनज्ञानप्रदानமும் त्रिपुरदहनமும்
 பண்ணினாற் போலே अण्डान्तर्गतமான पदार्थங்களினுடைய सृष्टिसंहारங்
 களையும் முன்பு சொன்ன न्यायத்தாலே चतुर्मुखद्रान्तभूतनாய் अत एव
 तद्वाचकशब्दवाच्यனாய்க்கொண்டு அவர்களுக்கும் தெரியாதபடி எம்பெரு
 மானருளே செய்தருளுகையாலும் எம்பெருமானே ब्रह्मरुद्रादிகளுக்கும்
 ईश्वरன் என்கிறார். (8)

இ- புரமொரு மூன்றெரித்தென்று त्रिपुरदहन प्रयोजकत्वं சொல்லுகிறவிடத்
 திலே अभिप्रेतமான ப்மாணத்தைக் காட்டுகிறார் - (विष्णुरात्मेत्यादियால்.)
 तस्मादनुर्ज्यासंस्पर्शं स विषेहेमहेश्वरः என்னுமளவுமிங்கே विवक्षितम् । ப்மாண
 ங்களாலே யென்ற अनन्तरं சொல்லுகிறபடி யென்று अध्याहार्यम् तृतीय
 पादத்திற்கு अभिप्रेतार्थமருளிச்செய்கிறார் - (चतुर्मुखेत्यादियால்.) अन्तर्भूत
 नாயென்றது अन्तरात्मतया निगूढनாயென்றபடி. चतुर्मुखकर्कमान
 अमरजनज्ञान प्रदानं त्रिपुरदहनात्पूर्वभावियாகையாலே அமரர்க்கறிவியந்
 தென்கிறதை முற்பட உரைக்கிறார் - (अमरेत्यादियால்.) புரமொரு மூன்
 றெரித் தென்கிறதை யுரைக்கிறார் - (त्रिपुरेत्यादियால்.) உலகு என்கிற
 தை விவரிக்கிறார் - (अण्डान्तरित्यादियால்.) அழித்தமைத்து என்கிற
 शब्दத்தினுடைய अर्थத்தைக் காட்டுகிறார் - (सृष्टिसंहारங்களையுமென்று.)
 இங்கே अभिप्रेतமான अर्थத்தையருளிச் செய்கிறார் - (முன்பு சொன்ன
 न्यायத்தாலேயென்று.) அதாவது இந்த शरीरத்தையிவ் आत्मा नियन्त्र
 तया व्यापित्तिருந்தாப் போலே யென்று கீழ்ச் சொன்ன न्यायத்தாலே
 யென்றபடி. अरण्यனை என்கிறவிடத்தில் अभिप्रेतार्थமருளிச்
 செய்கிறார் - (अत एवेत्यादियால்.) உளனென்கிறதற்குத் तात्पर्यमருளிச்
 செய்கிறார் - (அவர்களுக்கும் இத்யாடியால்.) இந்த तुरीयपादமும் हेतुगर्भ
 மென்று காட்டுகிறார் - (செய்தருளுகையாலு மென்று.) பரபரனென்
 கிறதை யுரைக்கிறார் - (எம்பெருமானே இத்யாடியால்.) முழுதுண்ட
 பரபரனென்று समस्तपदमायிருக்கையாலே பாட்டிற்கு यथापाठमे
 अन्वयमायிருக்க, பரபரனென்கிற இப் पदத்தை முடிவிலேயுரைத்
 தது இப்பாட்டிற்கு भावत्परत्व वहीकरणத்திலே प्रधानतात्पर्यமென்று
 காட்டுகைக்காக. (8)

ச- நென -ஹன் அஜன் என்று தன்னைச் சொல்லும்படி. உலகு-லோக
 த்தை, व्यष्टिलोकத்தை யென்றபடி. அழித்து नशिப்பித்து. அமைத்து
 सृष्टித்து. உளன் -உள்ளேயிருக்கிறவன், ब्रह्मरुद्रादிகளுக்கு अन्तरात्म
 वायிருக்கிறவனென்றபடி. (8)

மு- உளனெனிலுள்ளவனுருவ மிவ்வுருவுகள்
 உளனலனெனிலவன ருவமிவ் வருவுகள்
 உளனென விலனென விவைகுணமுடைமையில்
 உளனிருதகைமையோடொழிவிலன் பரந்தே. (9)

ஆ- உளனெனிலுளன்- இப்படி வேதாவலம்பிகுடிகளை நிராகரித்து ப்மாண முமில்லை ப்மேயமுமில்லை சர்வமும் ஸூயமாகையாலே வேதமும் வேதவேதானை இஷ்வரனும் அவனுடைய ஐஷ்வர்யமான ஜகத்துமில்லை என்கிற ஸூயவாடியை நிராகரிக்கிறது. ஸூயவாடியான உன்னைக் கேட்போம் இஷ்வரனுடைய இல்லாமைையை சாதிக்கிற நீ, இஷ்வரனுளனென்றே இலனென்றே ப்ரதிபண்ணுவது, இவையிரண்டு ப்ரகாரத்தாலும் நீ நினைக்கிற இல்லாமை சம்பவியாது. எத்தாலேயென்னில் லோகத்தில் பாபாபாவ

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ- இஷ்வரஸ்வரூபவிப்ரவிமூயாதிகளையும் ஜகஞ்சரீரத்வத்தையும் சொல்லி, இவை பித்தனையும் ஐத்ரிப்மாணசிவங்கொன்று கீழே சாதித்திருக்க, உளனென்றிப்பாட்டிலே இஷ்வரனுக்கு சட்டாவஞ் சொல்லுகையும், அவனுருவமிவ்வுருவுகளென்று ஜகஞ்சரீரத்வ் சொல்லுகையும் நிரத்ய்கமன்றேவென்ன அவதரிப்பிக்கிரூர் - (இப்படிவேதாவலம்பியாதியால்.) இப்படியென்றது, கீழிரண்டுபாட்டுகளிலும் உகரீத்யாஎன்றபடி. ப்மாணஸ்வரஸ்யத்தாலே ஸங்க்ரஹேவாதிமதங்களை நிரசித்து சுவமதத்தை நிவ்ஹித்தவாறே ப்மாணப்மேயங்கொன்றுமில்லை யென்று ஐத்யேபிக்கிறவனை நிராகரிக்கைக்காகச் சொல்லுகிறதாகையாலே, இப்பாட்டு சாத்ய்கமென்று கருத்து. உளனெனில் உளனலனெனில் என்றிப்பாட்டிலே கோடிக்ரயத்தை அநுவதிக்ரையாலே, இங்கே விக்ரயம் அபிப்ரேதமென்று நினைத்து, அவ் விக்ரயத்தையுமிதில் ப்ராபிமதகோடிரிசனத்திற்கு சாபகத்வெனாபிப்ரேதமான யுக்தியையுங் காட்டுகிரூர் - (ஸூயவாடியான உன்னை இத்யாதியால்.) விக்ரயத்திலுளனென்றேவென்கிற கோடியானது ட்ரஹ்நாத்ய்சொல்லப் பட்டது. (இவையிரண்டு இத்யாதி.) உளனென்றால் இஷ்வரனுடைய இல்லாமை சிவ்ரீயாதாப்போலே, இலனென்றாலும் நீ நினைக்கிறவில்லாமை சிவ்ரீயாதென்றபடி. உளனென்கிற கோடிரிப்படி ட்ரஹ்நாத்ய் மென்னுமிடம், சர்வயானுபரத்வஎன்கிற சூத்ரத்தில் பாப்யத்திலே காணலாம். (நீ நினைக்கிறவில்லாமை யென்றது) துஞ்சத்வமென்றபடி. எத்தாலே யென்றது ஶ்வேரய்கம். இலனென்றாலில்லாமை சம்பவியாதென்னக் கூடாதென்றபடி. (பாப பாதி) ஐத்யாவஸ்த்யேபிலே ஐத்யாஸ்தி

[illegible]

ஆ- வரும். இப்படி இவ்வயதிரிபுதர்பதாங்கனையும் உளவென்னில், இவை யும் அஸ்திவதம்திஷ்டங்கனாய்க்கொண்டு உள என்று சொல்லிற்றாய் வரும். தத்யதிரிபுதர்பதாங்கன இல்லையென்னிலும் அவை நஸ்திவதம்திஷ்டங்கனென்று சொல்லிற்றாய்வரும். அந்தந்த அஸ்தினஸ்திரூபதர்பதாங்க

இ- கருத்து. இவ்வுருவுகளிவ் வருவுகள் என்று ஸ்தூலசூக்தமவஸ்துக்களை ப்ரமண ப்ரதிபக்ஷங்கனாக நிதீஸிக்கையும்த, அவனுருவமென்றவைத்துக்கு இவ்வர்ப்ரதி ப்ரகாரத்வம்சொல்லுகையும்த தेषா் துச்சேதரத்வம் விநா த்ரபியாமையாலே இவற்றுக்குமிங்கே ஸத்யத்வஸமர்த்தநமபிப்ரேதமென்று காட்டுகிறார் - (இப்படி இவ்வயதிரிபுதர்பதாங்கன இல்லையென்றது, ப்ரமணங் கனையும் ப்ரமணஸேஷமான வேதத்தையும் மற்றுமுள்ள ஜகத்தையும் சொன் னபடி. இத்தாலிப்பாட்டிலே யிவையெல்லாத்திற்கும்த ஸத்யத்வ ஸமர்த்தந் ஸித்யமாயிற்று. உருவுகள் அருவுகளென்கிற பதங்கனையுரைக்கிறார் (அந்தந்த அஸ்தினஸ்திரூபதாங்கன) அஸ்தினஸ்திரூபதாங்கன திஹந்தப்ரதிரூபங் களான அய்யங்கனாகையாலே, அஸ்தினஸ்திரூபதாங்கனென்று ஸமாஸமும் அஸ்தினஸ்திரூபங்கனென்று கீழ்ப் ப்ரயோகித்த த்வப்ரத்யயான்த்வமும் உபபக்ஷம். அஸ்தினஸ்திரூபதாங்கனென்றது ஸதஸத்யமான ஜகத்தென்ற படி. ஜகத்துக்கு ஸத்வமாவது, தேவமனுஷ்யாதி நாமரூபவத்வம். அஸத்வமா வது நாமஹ்ரஹித்வம். 'ஜகதஸத்வதமோ நாமரூபே, அஸத்வதம்தஸ்து ததிரோதிநி ஸூக்தமாவஸ்தா' என்று ப்ரஹ்மத்திலே நிபக்ஷிக்கப்பட்டதிறே. நனுஉருவுகள் அருவுகளென்கிற பதங்கன ரூபிகனையும் ரூபரஹிதங்கனையுஞ் சொல்லு மத்தனையொழிய அஸ்தினஸ்திரூபதாங்கனாச் சொல்லுமோ வென் னில், இப் பதங்கனிங்கே லக்ஷணயா நாமரூபவிஷிஷ்டவஸ்துக்கனையும் தத்ரஹித்வ- வஸ்துக்கனையுஞ் சொல்லுகின்றன. ஆகையாலேயிவை அஸ்தினஸ்திரூப தாங்கனபரங்கனென்னக் குறையில்கை. இவையிங்கே நாமரூபவிஷிஷ்டதத்ரஹி தவஸ்துபரங்கன தானாவானென்னில், உளென்னும் உளனலென ன்றும் இவ்வருவுக்குச் சொன்ன அஸ்திவநஸ்திவங்கன நாமரூபவதஸ்து ப்ரகாரத்வமும் நாமரூபரஹிதவஸ்துப்ரகாரத்வமும் என்று காட்டுகைக்காக.

ச- உளெனில் - அஸ்தியென்று சொல்லில். உளன் - அஸ்திவவிஷிஷ்டன். அஸ்திவவிஷிஷ்டெனென்று சொல்லப்பட்டவெனென்றபடி. ஆவன் இதி ஸேஷ: | உளனலெனில் - அஸ்திவவிஷிஷ்டனல்லெனென்று சொல்லில். உளன் இத்யனுஷ்ஜநியம். உளன் - வித்யமானன், நஸ்திவவிஷிஷ்டயா வித்ய மானெனென்று சொல்லப்பட்டவெனென்றபடி - அந்ரபிஆவன் இதி ஸேஷ: | இவ்வுருவுகள் இந்த ரூபிகள். தேவமனுஷ்யாதிநாமரூபயுக்தவஸ்துக்கனென்ற படி. அவனுருவம் - தஸ்ய ரூபம். தஸ்ய ப்ரகாரமென்றபடி. இவ்வுருவு கள் - இந்த அரூபிகள், தேவமனுஷ்யாதிநாமரூபரஹிதங்கனாய் ஸூக்தமதாபக்ஷங்

ஆ- ங்களும் அவனுக்கு ரூபாயிருக்கும். கீழ்ச்சொன்ன ப்ராணங்களா-
லே இப்படி அஸ்திவநாஸ்திவங்களாகிற குணங்களை யுடையனென்று சொல்-
லுகையாலே அஸ்தி என்னிலுமுளன் நாஸ்தி என்னிலுமுளன் உ ள னு
மிடித்து சர்வாந்தராத்தாவாய்க்கொண்டுள்ளனென்கிறார். இப்படி ஶூன்யவாதி-
யை நிரசித்தது. (9)

இ- அவனுருவமவனருவமென்கிற பதங்களை சङ्ग्रஹிக்கிறார் - (அவனுக்கு இत्याடியால்) இங்கு ரூபமென்றது பகாரமென்றபடி. இஃவரனுக்கிங்கு சொன்ன அஸ்தித்வநாஸ்தித்வமங்கள். கிரூபங்களென்று விசேஷஜிஶ்ணாஸாயா, அஸத்வா இதமய் அஸித், ததோ வஃ சதஜாயத என்கிறவிடத்திலே போலே நாமரூபவத்ஸுபகாரத்வமாகிற சத்வமும், நாமரூபரஹிதவத்ஸுபகாரத்வமாகிற அஸத்வமுமென்று நிஷ்கர்ஷிக்கைக்காக அவனுருவம் இஃத்யாடியாலே தத்ஸுபகாரத்வகதனமென்று கருத்து. அஸத்வ்யபதேஷான்னேதி சேந்ன என்கிறசூத்ரத்திலே இப்படி நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டதினே. அவனுருவமென்கிறவிடத்தில் அபி-ப்ரேதமான ஹேதுவைக்காட்டுகிறார் - (கீழ் இஃத்யாடியால்) கீழ்ச்சொன்ன ப்ரமாணங்கள், யஸ்யாத்மா ஶரீர், யஸ்ய பூத்ரிவி ஶரீர் தானி ஶர்வணி தத்ஸுபு: விஃவரூபோ யதோ஽ய்ய: இஃத்யாதிக்கள். பூர்வாதத்தின் அர்த்தத்திற்கு உபஸஹாரரூபமுத்தராத்மென்று காட்டுகைக்காக இப்படி யென்கிற ஶத்வம். உளனெனவிலனென விவையென்கிற நிஷ்குஸ்த்யம்ருளிச் செய்கிறார் - (அஸ்தித்வநாஸ்தித்வங்களாகிற வென்று.) குணமுடைமையிலென்கிறதற்குத் தாத்பர்யம்ருளிச்செய்கிறார் - (குணங்களை இஃத்யாடியால்.) அஸ்திநாஸ்தி ஶத்வங்கள் இதி ஶேஷ: || அஸ்திநாஸ்தி ஶத்வங்கள், அஸ்தித்வநாஸ்தித்வ ரூப குணவிஶிஸ்த்வாசியாகையாலே யென்றபடி. உடைமையிலென்றது தூதீயாத்ம் ஶத்ஸமீஎன்று கருத்து. இரு தகைமையோடுளன் என்று அந்வயித்து இதற்குத் தாத்பர்யம்ருளிச் செய்கிறார் - (அஸ்தியென்னிலும் இஃத்யாதி) 'ஓழிவிலன் பரந்து' என்கிறதற்குத் தாத்பர்யம்ருளிச் செய்கிறார் - (உள்ளுமிடத்தில் இஃத்யாடியால்.) இப்படியிப்பாட்டிற்கு ஶூந்யவாதிநிர்ஸனத்திலே தாத்பர்யமாகில், எம்பெருமானுடைய லீலாவிஶ்ருதியோகத்தை விஸ்தரிக்கவந்தவிப் ப்ரகரணத்திற்கு இப்பாட்டு, சேராதொழியாதோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் - (இப்படி இஃத்யாடியால்) இப்படியென்றது எம்பெருமானுடைய லீலாவிஶ்ருதியோகம் த்ஹிஹிதமாம்படியென்கை. ததா'ச, ஶூந்யவாதிநிர்ஸனம் லீலாவிஶ்ருதியோகத்ஹிஹிதரணசேஷமாய் வந்ததாகையாலே, இப்பாட்டு இப் ப்ரகரணத்திற்கு நன்றாகச் சேருமென்றதாய்த்து. (9)

க- களான இந்த வஸுக்களென்றபடி. அவனருவம். - அவனுடைய
அஸ்யம், அவனுடைய அபாவம் நாஸ்தித்வமென்றபடி. சூஃமசித்வித்ரகார-
கத்வமிதே இஃவரனுக்கு நாஸ்தித்வம் । உ ள னெ ன இலனென- உ ள
னென்றும் இலனென்றும் சொல்லப்படுகிற. இவை குணம் - இந்த

மு- பரந்த தண்பரவையுணர் தொறும் பரந்துளன்
பரந்த வண்டமிதென நிலவிசும்பொழிவறக்
கரந்த சிலிடந்தொறு மிடந்திகழ் பொருடொறும்
கரந்தெங்கும் பரந்துளனவையுண்ட கரணே. (10)

ஆ- பரந்த சமுद्रஜலபரமானுக்களிலும் பृथிவ்யந்தரிக்ஷாடிலோகான்தர்வீதியாய்
அதिसूक्ष्मமாயிருந்த அசிவ்ஸ்துக் களிலும் வ்யாபித்து அவற்றினுள்ளே

பத்தாம் பாட்டு

இ- பரவையுள் நீர்தொறு மென்கிறதையுரைக்கிறார் - (சமுद्रேத்யாதி
யால்) நீர் 'शब्दம்' ஜலமாत्रவாचியாயிருக்க, இதை 'ஜலபரமானுபரமாக'
विशेषिப்பானேனென்னில், ईश्वரனுக்கு स्थलपदार्थங்களிலே 'पूर्णत्व' திட
விசும் பெரிவளி' इत्यादிகளிலே सिद्धிக்கையாலும், சிலிடந்தொறு
மென்றும் இடந்திகழ் பொருடொறுமென்றும் இப்பாட்டிலே अनुपदार्थ
ங்களைபெட்டுக்கையாலே இப்பாட்டு भगवतः परमाणुष्वपि पूर्णत्व' சொல்லு
கிறதர்கத் தோற்றுகையாலும் இந்த நீர் 'शब्दம்' ஜலபரமானுபரமென்று
கருத்து. 'சிலிடந்தொறுமென்று அதिसूक्ष्मமான அசிவ்ஸ்துக்களை மேலே
சொல்லார் நிற்கச் செய்தே ஜலபரமானுக்களை யிங்கே தனித்துச்
சொன்னது, 'देवमनुष्यादिव्यष्टि' வஸ்துக்களொன்று மின்றிக்கே 'जलमय' மாயி
ருந்த காரणद्वैதிலும் அதिसूक्ष्माசிவ்ஸ்துக்களிலே வ்யாபியைக் காட்டுகை
க்காக்க வென்று கருத்து. 'तथा च' 'समुद्रशब्द' காரणद्वैதிலேயிருந்த
एकान्त'பரமென்று கண்டுகொள்வது. இது உரையிலே சொன்ன
निर्वाहம். 'நிலவிசும்பொழிவறக்' கரந்த 'என்கிறதை யுரைக்கிறார் -
(पृथिवीत्यादि'யால்) நிலவிசும்பென்றது 'सर्वलोकोपलक्षण'மென்று கருத்து.
சிலிடந்தொறு மென்கிறதையுரைக்கிறார் - (अतिसूक्ष्मेत्यादियால்) பரந்
தென்று प्रथमपादத்திலிருக்கிற 'शब्द'த்திற்கு இங்கே अनुषङ्ग'மென்று
காட்டுகைக்காக, 'அதையிங்கேயுரைக்கிறார் - (व्यापित्तென்று) வ்யாபித்

ச- குணங்களை, இந்த ஧்ம்ங்களை என்றபடி. अस्तित्व'னாஸ்திவ'தம்ங்களை
யென்கை. குணம் - ஧்ம்ம். உடைமையில் - உடையவனாகையாலே,
உடையனென்று சொல்லப்படுகையாலேயென்றபடி. உளன் இலன்
என்கிற 'शब्द'ங்களாலே इति शेषः. இருதகைமையோடு - இரண்டு
स्वभावங்களோடே. नामरूपवद्वस्तु प्रकारकत्वமும் तद्रहित वस्तुप्रकारत्वமுமா
கிற स्वभावங்களோடே யென்றபடி. தகைமை - स्वभावம். உளன்
विद्यमानன். பரந்து - व्यापित्तु. ஒழிவிலன் - ஒழியாதவன். சர்தத்தை
யும் सर्वदा व्यापि திருப்பவனென்றபடி. (9)

ஆ- **प्रकाशिकी** चिद्वस्तुக்களிலும் स्थूलமான அண்டத்தில் व्यापित்தாப் போலே अनायासத்தாலே असङ्कुचितனாய் अन्यैरदृष्टनாய்க்கொண்டு जगत्संहर्ताவுமாய் सुदृढप्रमाणसिद्धனுமாயிருந்த எம்பெருமானுடைய துயரறுசுடரடி தொழுதெழென் மனனே என்கிறார். (10)

இ- தென்கிறதற்கு असङ्कुचितனா யென்கிறதோடே अन्वयம். இடந்திக் கழென்கிறதை உரைக்கிறார் - (அவற்றினுள்ளே इत्याடியால்) பொரு டொறுமென்கிறதற்குத் तात्पर्यமருளிச் செய்கிறார் - (चिद्वस्तु க்களிலு மென்று) चिद्वस्तुக்களிலுமென்று समुच्चयம் கீழ்ச் சொன்ன जलपरमाण्वा दि सङ्ग्राहकम् । பரந்தவண்டமிதென என்கிற दृष्टान्तं जलपरमाण्वा कளுக்கு सन्निहितமாயிருந்ததேயாகிலும் औचित्यத்தாலே அணுக்களெல்லா த்திற்குமிந்த दृष्टान्तं तुल्यமென்று காட்டுகைக்காக. அதையிங்கே யுரைக்கிறார் - (स्थलेत्याடியால்) இந்த दृष्टान्तத்தாலே फलित्त अर्थத்தை யருளிச்செய்கிறார் - (अनायासத்தாலே इत्याடியால்) ज्यायानन्तरिक्षात् என்கிற वस्तु அணுக்களிலே व्यापியா நின்றால், நெருக்குப் பட்டிருக்கு மோ வென்னில், அண்டத்தில் व्यापित்தாப்போலே आयाससङ्कोचங்களின் றிக்கேயிருக்கு மென்கிறாரென்று கருத்து. विभुवान ईश्वरன் அணுக் களிலே असङ्कुचितனாகையாவது, एकैकपरमाण्ववच्छिन्नस्वप्रदेशमे सर्वत् तையும் निर्वहिकवல்ல शक्तिययुடைத்தாயிருக்கை. இப்படி அணுக் களிலும் पूर्णரென்று சொல்லுகிறாரென்கிறவித்தாலே ஒழிவிலன் பரந் தென்று கீழ் प्रस्तुतமான व्याप्तिप्रकारத்தை विस्तरिकிறதிப்பாட்டென்று सङ्गतियும் सूचितை. கரந்தென்கிறதையுரைக்கிறார் - (अन्यैरित्याடியால்) இவையுண்டவென்கிறதையுரைக்கிறார் - (जगदित्याடியால்) கரனென் கிறதற்குத் तात्पर्यमருளிச்செய்கிறார் - (सुदृढेत्याடியால்) இப்பத்துப் பாட்டிற்கும் முதற்பாட்டின் तुरीयपादத்தோடே अन्वयமென்று கீழ்ச் சொன்ன अर्थத்தை सूचि ப்பிக்கிறார் - (துயரறுஇत्याடியால்) (10)

ச- இவையுண்ட - இந்த जगत्துக்களை संहरित்தவனான. கரன்-சுரன் दृढप्रमाणसिद्धனான ईश्वரனென்றபடி. இதற்குப் பரந்துளன் என்கிற தோடே अन्वयம். இது பரந்த அண்டமென வென்று अन्वयிப்பது. இது இந்த அணு வானது. பரந்த அண்டமென-विस्तृतமான அண்டமென்னும் படி, இந்த दृष्टान्तத்துக்கு மேற் சொல்லப் புகுகிறजलपरमाण्वादिवस्तुत्रयத் திலும் अन्वयம். பரந்த - विस्तृतமான. लवणेशुसुरादिरूपेण सप्तधा विभाग मिன்றிக்கே एकमாய் व्याप्तமானவென்றபடி. தண் - शीतलமான.

மு- கரவிசும் பெரிவளி நீர்நில மிவைமிசை
வரநவிறிறல் வலி யளிபொறையாய் நின்ற
பரனடிமேற் குரு கூர்ச் சடகோபன் சொல்
நிரை நிறையாயிரத் திவைபத்தும் வீடே.

(11)

ஆ- (கரவிசும்பு) - லீலோபகரணமோபகரணோபயவித விபூதிவிசிஷ்டனான எம்
பெருமானை பதிபாதிக்கிறது இத்திருவாய்மொழி என்கிற இப்பொருளை
ஔசியத்தாலே அவன் திருவடிகளை பதிபாதிக்கிறதென்கிறார். இத்

நிகமனம்

இ- இத்திருவாய் மொழி எம்பெருமானுடைய குணவிபூதாதி வர்ணபுதான
மாயிருக்க, 'பரனடிமேற்குருகூர்ச்சடகோபன் சொல்' என்றிதை
மகவசுரணவர்ணபுதானமாகச் சொல்லக் கூடுமோ வென்ன இதற்குத் தாத்பயம்
மருளிச் செய்கிறார் - (லீலேத்யாடியால்) ஔசியத்தாலே யென்றது, தாச
னுக்கு இழியுந்துறை திருவடிகளென்கிற ஔசியத்தாலே என்றபடி.
ததா ச திருவடிகளை புதானமாகச் சொன்னது ஔபசாரிகமென்றதாய்த்து.
விசிஷ்டனான எம்பெருமானென்னுமளவாலே இப்பாட்டில் பூர்வாதத்தின்
அர்த்தம் சொல்லித்தாயிற்று. இப் பூர்வாதத்தில் லீலாவிபூதியோமம் சொன்
னது மோகவிபூதிக்கும் உபலக்ஷணமென்று கருத்து. நிரையென்கிற பதத்
திற்குத் தாத்பயம்மருளிச் செய்கிறார் - (இத்திருவாய் மொழியின் சொற்
கள் இத்யாடியால்) சொற்கள் - பதங்கள், அவற்றிற்கு அழகாவது
புசாதமாபூர்த்திகளான சத்யகுணங்கள். சந்தர்த்துக் கழகாவது, 'பதானா
சுபூதாதிநிமிஷநிஷேத்யம் த்ரவணயோ: என்று சொல்லப்பட்ட சத்யாவிசேஷம்.
நிறை என்கிற பதத்திற்கு தாத்பயம்மருளிச்செய்கிறார் - (பொருளின் சீர்
மையும் இத்யாதிபார்த்துமென்னுமளவாலே) 'இங்கு பொருள் மகவசு
ரூபகுணவிபூதாதிக்கள். அவைத்துக்குச் சீர்மை கல்யாணத்வம். அதாவது

ச- தபநவத்யாதிதேசசங்கோமில்லாமையாலே அதிசுதலமான வென்றபடி.
இந்தவிசேஷணத்யத்தால் வ்யதி சுத்யநந்தரமாவி சமுதேத்யோ வ்யாவுத்திசொல்லிற்று.
பரவையுள்-சமுதத்தில். வ்யதிசுதே: பூர்வாதியான ஈகார்பதத்தில் என்றபடி.
நீர்தொறும் - கலபரமாணுக்களெல்லாத்திலும். பரந்துளன் - வ்யாபித்
திருப்பவன். விசும்பு - மூய்ந்தரிசுங்களிலே. இது உபலக்ஷணம், சர்வலோக
ங்களிலு மென்றபடி. ஒழிவற - ஒழிவில்லாதபடி, ஒரு புதேசமுமொழி

द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलिः

(உயர்வற வுயர் நலம்)

निस्सीमोद्यद्गुणत्वादमितरसतयाऽनन्तलीलास्पदत्वात्
स्वायत्ताशेषसत्तास्थितियतनभिदावैभवाद्भैश्वरूप्यात् ।
त्र्यक्षब्रह्मात्मभावात्सदसदवगतेः सर्वसत्त्वेषु पूर्तेः
पश्यन् योगी परन्तकमलनतावन्वशादात्मचित्तम् ॥

இப்படி, பத்து ஸ்லோகங்களாலே திருவாய்மொழியின் தாत्पर्यத்தை
सम्भावितशङ्कापरिहार पूर्वமாக निष्कर्षித்தருளி, अनन्तरं अद्वैतविशेषे तत्त
दशकार्यத்தை அருளிச் செய்யக் கடவராய் प्रथमं प्रथमशतकத்தில் प्रथम
गाथादशकार्यத்தை सङ्ग्रहिத்தருளுகிறார் - (निस्सीमोद्यद्गुणत्वादित्यादि)
निस्सीमोद्यद्गुणत्वात् உயர்வறவுயர் நலமுடையவன், इतोऽप्युत्कृष्टமி
லாதபடி, उत्कृष्टकल्याणगुणங்களை யுடைத்தாகையாலும், (अमितरसतयान
मुमु नलम् - निरवधिकानन्दस्वरूपकैकयாலும், (अनन्तलीलास्पदत्वात्) நில
னிடையிசும்பிடையுருவினனருவினன் - पातालमारभ्य परमपदपर्यन्त
மாகவுண்ட चेतनाचेतनविभूतिकैकயாலும் (स्वायत्ताशेषसत्तास्थितियतन
भिदावैभवात्) இது क्रमेणநாமவனிவனுவன், அவரவர் தமதமது,

திலே ளகாரத்திற்கு தகாரே பரே டகாரமேகாदेशமாய்த்து. एवं सर्वत्र द्रष्टव्यम् ।
எங்கும் பரந்து - सर्वत्र व्याபித்து. नित्यमुक्तரைப்போலே धर्मभूतज्ञानத்
தாலன்றியே स्वरूपத்தாலே सर्वत्र व्याபித்தென்றபடி. கரந்து - अन्तर्हित
னாய், सर्वैरदृश्यकै யென்றபடி. உளன்-இருப்பன். (10)

ச- கரவிசும்பு - கரந்த ஆகாசம். वाय्वपेक्षया सूक्ष्मமாகையாலே दुर्दर्श
மான ஆகாசமென்றபடி. எரி - अग्नि । வளி - वायु । நீர் - जलम् ।
நிலம் - पृथिवी । இவை மிசை - இந்த ஆகாசாதிகளின் மேலிருக்கிற
வர - वरिष्ठமான. நவில் - शब्दம். திறல் - सामर्थ्यम् । இங்கு அறிந்த
மான दाहसामर्थ्यं विवक्षितम् । வளி - वायुधर्मமான வலம் । அளி - जल
गुणமான शैत्यम् । பொறை - भूमिगुणமான क्षமै, सर्वधारणसहत्वமென்
றபடி. ஆய் நின்ற - இவையெல்லாமாய் நின்றவனான, तत्तत्प्रकारक

நின்றனாரிருந்தனர் என்ற மூன்று பாட்டின் அর্থம் 'வिविधनिर्देशनिर्दिश्यमान समस्तवस्तुस्वरूपமும்' பகவத்கீனமென்றும், எம்பெருமான் சகலதெவதான்த ராத்மதயா ஂராடியனாய் சகலபலபுதனாகையாலே ரக்ஷணமும் தத்கீனமென் றும் ஂதெனாஂதெனசமஸ்தவஸ்து புவுத்தி நிவுத்திகளும் தத்சக்ஷல்பாகீனமென்றும் காபாத்தயத்திலே சால்லுகையாலே ஸாபீனத்ரிவிகஂதென(ர்த்மக) ஸரூபஸ்திதி புவுத்திபெதனாகையாலும், (वैश्वरूप्यात्) திடவிசும் பெரிவளி - ககத்துக்குந் தனக்கும் ஂக்யஞ்சால்லுகிற குதபிபக்ஷம் அசக்ஷதமென்று தோற்றும்படி தான் ஸரீரியாய் ககத்துத ஸரீரமாக உடைத்தாகையாலும், (अक्ष ब्रह्मात्मभावात्) ஂரனயனெனஂஇந்த ககத்துக்கு நிர்வாகத்வென ஸக்ஷிதரான ப்ரஹ்ரதூர்களுக்கு அந்தராத்மாவாய் நிற்கையாலும் (सदसदवगतेः) உளனெ னிலுளன் = ஂவ்஡ூதன ஂஸ்வரண யில்லை யென்று ஸூந்யவாதிகளாலே சால்லிமுடிக்கவாண்னாதபடி அவஸ்தாபெதத்தாலே சத்சக்ஷதவாக்ய னாய் ஂறியப்படுகையாலும், (सर्वतत्त्वेषु पूर्णः) பரந்த தண்பரவையுள் ஂதெனன் ஸரீரே கதெதத்திலே நின்ற ஂனத்தாலே எங்கும் வ்யாபிக்கும் படியன்றிக்கே ஸர்வஸ்து க்களிலும் ஸரூபெளங்குமொக்க வ்யாபித்து நிற்கையாலும், (पश्यन् योगी परं) எம்பெருமானே ஸர்வஸாத்பரனென்று ஸாக்ஷாத்கரியா நின்ற காண்டு யோகித்ரெதரான ஂழ்வார் தம்முடைய திருவுள்ளத்தைக் குறித்து, அவனுடைய திருவடிமலர்களைத்தொழு தெழென்று ப்ரத்யமதக்ஷத்திலே ஂருளிச் செய்தாரென்கிறார்.

ஂழ்வாரெம் பெருமானார் சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

னாய் நின்றவனானவென்றபடி. பரனடி மேல் - ஸர்வஸாத்பரனான எம்பெருமானுடைய திருவடிகளின் விஷயமாக. குருகூர்ச் சடகோ பன் சால் - திருநகரியில் அவதரித்த ஂழ்வாராலே ஂருளிச் செய்யப் பட்ட. இது, பத்துக்கு விசேஷணம். शठेभ्यः कृप्यतीति शठकोपः, இத்தால் வக்துராஸதமத்வஞ்சால்லிற்றாய்த்து. நிரை - நிரையையுடைத்தான, சமீகீன ஸந்தர்஡்ஷாலியானவென்றபடி. நிறை - பூர்ணமான. அர்யபௌக்லயயுகமான என்றபடி. இவையிரண்டும் பத்துக்கு விசேஷணங்கள். ஂயிரத்து- ஸஹஸ்தத்தில். இவை பத்தும் - இந்தப்பத்துப்பாட்டுக்களும். வீடு - மோக்ஷம் போலே நிரதிசயமோக்யம் என்றபடி.

(11)

ज्ञानवैराग्यानुष्ठानशेवधि श्रीमद्देवान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः ।

மு- வீடு மின் முற்றவும், வீடுசெய்தும் முயிர்,
வீடுடையானிடே, வீடு செய்மினே.

(1)

ஆ- (வீடு மின் முற்றவும்) இப்படி **परमपुरुषार्थयाथाम्यानुभवजनित निरव
धिकप्रीतियானது** **भगवदेकभोगरायிருப்பார்** பலரோடே கூட **भगवत्स्व
रूपरूपगुणचेष्टितविभवங்களைச்** சொல்லியும், கேட்டும் **अनुभविक्क
வேணு** மென்னும் **अपेक्षையைப்** பிறப்பிக்கையாலே, அந்த **अपेक्षानु
गुणमाक अनुभविक्कைக்கு** இந்த **लोकத்தில்** **आत्माக்களில்** **भगवदेकभोगराय**

இரண்டாம் திருவாய்மொழி

இ- நடு, இப்படி ஆழ்வாருக்கு **विशदमाक अनुभवம்** நடவாநிற்க, இவ்
अनुभवगोचरன **परमपुरुषன்** 'கொள்ளமாளாவின் பவள்ளம்' என்றும்
'தனக்குந் தன்றன்மை யறிவரியான்' என்றும் சொல்லுகிறபடியே
अनुभविத்துத் தலைக்கட்டி முடியாதபடி **अपरिच्छिन्न**மாயிருக்கையாலே,
अनुभवம் முடிந்து கையொழிந்த தென்னவுங் கூடாதிருக்க, காதல்
கடலின் மிகப் பெரிதால்' என்றும் சூழ்ந்ததனிற் பெரிய வென்னவா
என்றும் சொல்லுகிறபடியே இவற்கு **भगवदनुभवाभिनिवेशமும்** **निस्सम
मாயிருக்க,** எப்பொழுதும் நாள் திங்களாண்டுழி யூழிதொறும்ப்
பொழுதைக் கப்பொழுதென் னராவமுதம்' என்று தமக்கவன், **नित्य
मपूर्वबुद्ध्यमாயிருக்கு** மென்று தாமே சொல்லுகையாலே இவர்க்குக்
कालभेदத்தாலே रुचिवैकल्य சொல்லவுமொண்ணாதிருக்க இப்போது **भगव
दनुभवத்தை** யொழிந்திவரித் திருவாய்மொழியிலே **परोपदेशप्रवृत्तराकிற**
இது கூடுமோ வென்ன அவதரிப்பிக்கிருர் - (இப்படி **इत्यादियाல்**) இப்
படி யென்றது, கீழ்த்திருவாய் மொழியில் **उक्तरीत्या** என்றபடி. இங்கு
याथात्म्यமாவது, **स्वरूपगुणावभवादिभिस्सर्वोत्कृष्टत्वम्** । இத்தால் **ईश्वर
னுடைய उपायत्वोपयुक्तமான** **परत्वं** கீழ்த்திருவாய்மொழிக்கு **प्रतिपाद्यं**
என்ற தாய்த்து. 'பிறப்பிக்கையாலே' என்கிறவிதுக்கு 'उपदेशिक्
கிருர்' என்கிற வித்தோடே **अन्वयம்**. இப்படி, **अपेक्षै** பிறந்ததாகில்
அவர்களோடே வந்து **अनुभविक्कुம** தொழிய, அவர்களுக்கு **उपदेशिप्
பானே** நென்ன அருளிச்செய்திருர் - (இவரந்த **अपेक्षेत्यादि**) **भगवदेकभोग**

ச- முற்றவும் - சர்த்தையும், **भगवद्यतिरिक्त**ங்களெல்லாத்தையு மென்ற
படி. வீடு செய்து. **त्यागம்** பண்ணி. உம்முயிர் - உங்களுடைய
आत्माவை. வீடு மின் - விடுங்கோள், **समर्पियुங்கோள்** என்றபடி.
'மின்' என்றது, **लोणमध्यमबहुवचनम्** । வீடு - **समर्पण**மாவது. உடை
யானிடே - உடையானிடத்தில். மற்றொருவனிடத்திலே **उचित**

ஆ- இருப்பாரில்லாமையாலே, இவர்களை **भगवदेकभोगராக்கிக்** கொண் டாகிலும் **अनुभविक்கவேணுமென்று** இவ் **आत्माக்களைக்குறித்து** **भगवदेक भोगत्वोपायமான** **भक्तियोगத்தை** **भगवद्व्यतिरिक्त** **विषयवैराग्यपूर्वकமாக** **उपदेशி** க்கிறார். **भगवद्व्यतिरिक्तसर्वविषयसङ्गத்தையும்** விட்டு, இவ் **आत्माவை**

இ- ரில்லையாகில், அந்த **अपेक्षையைத்** தவிருமத்தனை **यொழிய** **आभि** **मुख्यமில்லாதார்க்கு** **उपदेशிக்கை** **उचितமோ** வென்ன **अनुளிச்செய்கிறார்** (இவர்களை **इत्यादि**) **उत्कटाभिनिवेशம்** **औचित्यத்தைப்பார்க்க** **வொட்டா** தென்று கருத்து. (**भगवदेकभोगत्वेत्यादि**) **भगवदेकभोगत्वமாவது**, '**संश्लेष वियोगैकसुखदुख**' **इत्याद्युक्तமான** **दशै** । இந்த **दशै**, **भक्तियोगपरिवाहமாகை** யால், **भक्तियोगம்** **तदुपायமென்கிறது**. **भक्तियोगशब्दத்தாலே** **सङ्गत्यन्तर** மும் **सूचितமாகிறது**. எங்ஙனெயென்னில், **शारीरकशास्त्रத்திற்படியே** **प्रधानोपायமான** **परमपुरुषனை** முதல் **திருவாய்மொழியில்** **பேசி**, **तद्वशी करणार्थमायं** **प्रधानமான** **भक्तियोगத்தை** **अनन्तरं** **पेसுகிறுரென்று** **सूचितम्** । **सुं** **नारिकளை** **भगवदेकभोगராக்குகைக்காக** **भक्तियोगத்தை** **उपदेशிக்கிறார்** கண்கிறவித்தாலே, எம்பெருமானுடைய **उपायत्वोपयुक्तமான** **सर्व** (**सत्वमिति** **திருவாய் மொழிக்கு** **प्रतिपाद्यமென்று** **सूचितम्** ।

முதற் பாட்டு

'முற்றவும் வீடு' என்கிறதற்குத் **तात्पर्यमनुளிச்செய்கிறார்** - (**भगव** **द्व्यतिरिक्तेत्यादियால்**) **सर्वத்தையும்** **स्वरूपेण** **விடச்சுடாமையால்** **सङ्गत्याग** மிங்கே **विवक्षितமென்று** கருத்து. 'உம்முயிர் வீடுமின்' என்று **अन्वय** மாக்கியுரைக்கிறார் - (**இவ் आत्माவை** **इत्यादियால்**) **வீடு** **டை**

ச- மன்றென்று கருத்து. **வீடு** **செய்மினே** **समर्पणरूपமான** **விடுகை** யைப் பண்ணுங்கோள். இசைகை - **अभ्युपगमம்**. 'வீடுமின்' என்று சொல்லப்பட்ட **समर्पणமாவது** **शेखवाभ्युपगमமென்று** **तात्पर्यम्** । இப்படி இவ்வாறாயிரப்படி **वाक्यस्वारस्यानुगुणத்தாலே** **இப்பாட்டை** **वाक्य** **त्रयமாக்கிக்** சொல்லுகை **उचितम्** । நஞ்ஜீயருள்ளிட்டாரிப்பாட்டை **वाक्यद्वयமாகவும்** **योजिப்பார்கள்**. எங்ஙனெயென்னில், முற்றவும் **வீடுமின்** - **सर्वத்தையும்** - **त्यजियுங்கோள்**. **வீடு** **செய்து** - **त्यागத்தைப்** **பண்ணி**, **आदरातिशयात्** **त्यागस्यानुवादः** । **உம்முயிர் வீடு** - **உங்களு** **டைய** **आत्माவை** **समर्पिக்குமிடத்தில்**. **सप्तम्यर्थे** **प्रथमा** । **உடையானி** **னிடை** **வீடு** **செய்மினே** - **सपष्टम्** । **உம்முயிரை** **வீடுடையானி** **டை** **मोक्षनिर्वाहक** **ன** **स्वामिபக்கவிலே** **வீடு** **செய்மினென்று** **योजिப்பாரு** **முண்டு**. **ஆறாயிரப்படி** **वाक्यத்தையும்** இந்த **योजनैக்கு** **अनुगुणமாக** **कथञ्चिन्नयिப்பித்துக்** கொள்ளவுமாம்.

மு- மின்னின்னிலையில்-மன்னுயிராக்கைகள்
என்னுமிடத்திறை - யுன்னுமினீரே

(2)

சு - ஷெப்த்வென சமர்ப்யுங்கோள். சமர்ப்யுக்கு மிடத்தையுடையவன் பக்கலிலே சமர்ப்யுங்கோள். சமர்ப்யுமாவது, இவ் ஆத்மாஅவனுக்கு ஷெப்த்மென்று சந்திக்கை என்கிறார். (1)

(மின்னின்னிலை) சிரகாலவாஸிதமான விஷயங்களை விடமுடியுமோவென்னில், இவ் ஆத்மசம்பந்தியான ஶரீராதி பாகுதவிஷயங்களினு

இ- யானிடை யென்கிறதைத் தனியே ஒரு வாக்ய மாக்கி, இதற்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் - (சமர்ப்யுக்கு மிடத்தை இत्याதியால்) 'வீடு செய்மினே' என்கிறதற்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் - (சமர்ப்யுமாவதுஇत्याதியால்) சமர்ப்யுவிஷயவீடுமென்கிறவிடத்திலே சித்தமாகையாலிவ் வாக்யத்துக்கு, சமர்ப்யுஸ்வரூபசோதனமாத்ரத்திலே தாத்பர்யமென்று கருத்து. ஆத்மசமர்ப்யுநித்யசித்தஸேஷத்வாப்யுபகமமாத்ரமென்று அறியாதே, ஶ்வேயத்யந்தை ராஜ்யத்துக்கு உபஹாரமாகக்கொடுக்குமாப்போலே, சமர்ப்யுக்கில் ஆத்மாபஹாரத்யாயம் யற்றதாகா தென்கைக்காக சமர்ப்யுஸ்வரூபத்தை ஶோதிக்கிறார் என்கருத்து. இஸ் சமர்ப்யு ஶக்தியோகாந்த: ப்ரவிஸ்தமென்று திருவுள்ளம். முற்றவுவீடு செய்தும் முயிர் வீடுமின், வீடுடையானிடை வீடு செய்மினே என்றிப்படி யிப்பாட்டை வாஸ்ய த்ரயமாக்கி விவரித்தாராய்த்து. (1)

இரண்டாம் பாட்டு

இப்பாட்டிலே ஶரீரங்களினுடைய அஸ்திரத்வவிசாரத்தை விதிக்கை இந்த ப்ரகரணத்துக்கு அஸ்திரமன்றோ? இதுக்கு பாகுதவிஷயத்யாகவிதியிலே தாத்பர்யமென்னில் இது, கீழ்ப்பாட்டிலே சித்தமன்றோ என்ன அவதரிப்பிக்கிறார் - (சிரகாலேந்யாதியால்) கீழ்ச்சொன்ன விஷயாந்தர சஜ்ஜாதாபுக்ரமென்று ஶக்ஷிபிறந்தவாறே, அதுக்கு ஶுக்ரத்வோபாயம் சொல்லுகிறதாகையால் இப்பாட்டு ஶுசஜ்ஜாதமென்று கருத்து. 'மன்னுயிராக்கைகள்' என்கிறதை விவரிக்கிறார் - (இவ் ஆத்மசம்பந்தித்யாதியால்) சம்பந்தித்வம் சமாசார்யமென்று கருத்து. இங்கு ஶரீரத்தைச் சொன்னது பாகுதவிஷயாணாமப்யுபலக்ஷணமென்று கருத்தாலே அபிஷேகம். மின்னின்

ச- மன்னுயிராக்கைகள் - ஶ்விதான ஆத்மாவினுடைய தான ஶரீரங்கள். மன் - ஶ்விதம். மின்னின்னிலையில் - மின்னினுடைய ஶ்விதியில்லாதவை. என்னுமிடத்து - இப்படி அந்யந்தமஸ்திரங்களென்ற அர்த்தத்தில். இறை - இஷத். நீரே-நீங்களே. உன்னுமின்-விசாரியுங்கோள். (2)

மு- இல்லதுமுள்ளது - மல்லதவனுரு
வெல்லையி லந்நலம் - புல்குபற் றற்றே.

(4)

ஆ- (இல்லதும்) த்யாய்மாகச் சொல்லப்படுகிற பாகுத விசயங்களிற் காட்டில், சமாசயணியமாகச் சொல்லப்படுகிற விசயம் நன்னுயிருக் கிலன்றே, இத்தைவிட்டத்தைப் பற்றலாவதென்னில், ஹேயபுத்யநிகதயா கல்யாணிகதானதயா இந்த ஷேதநாஷேதநங்களிற் காட்டில் ஸத்யந்தவிலக்ஷணஸ்வரூப னாய் நிரவதிக கல்யாண குண விசிஸ்டனாகையாலே நிரவதிகபொக்யபூதனாயா யிற்றவனிருப்பது. ஆதலாலிந்த ஹேயமான விசயங்களில் சஜ்ஜத்தை விட்டு அவனைப் புல்கு என்கிறார்.

(4)

நாலாம் பாட்டு

இ- இஷ்வரனுக்கு, மனனகமென்கிற பாட்டாலே சொல்லப்பட்ட ஷேதநா ஷேதநவிலக்ஷணயாதிகளை ஷேராமபூவ்கமக்தியொபேதேசபரமான இப் பகரணத்திலே இல்லதுமுள்ளதும் இத்யாதியாலே சொல்லுகை ஸசஜ்ஜதமுமாய் புநஹிக யுமாகாதோ வென்ன அவதரிப்பிக்கிறார். (த்யாய்யேத்யாதியால்) பூவ் தாமாக ஸநுபவித்த ஸத்யத்தை இப்போது பசகமான இச் சஜ்ஜைக்கு ஸதர மாக பரருக்கு ஸபேதேசிக்கிறுரென்கையாலே ஸசஜ்ஜதயும் புநஹிகயுமில்லை யென்று கருத்து. பூவாத்ததுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஹேயேத்யாதி ஸ்வரூபனயென்னுமளவாலே) அதில் ஷேதநாஷேதநசஜ்ஜத்தாலே யில்லது முள்ளது மென்றது வ்யாஹ்யாதம். 'யதஸ்தி யந்நாஸ்தி ச விபரவய்' இத்யாதி களைப்போலே, இல்லதுமுள்ளது சஜ்ஜங்கள் நாஸித்வநித்யத்வரூப பவூத்திநிமித்த ங்களாலே ஷேதநாஷேதநபரங்களைன்று கருத்து. ஸ்வரூபசஜ்ஜத்தாலே ஸரு சஜ்ஜம் வ்யாஹ்யாதம். எல்லையிலந்நலமென்கிறதையுரைக்கிறார் (நிரவதிக கல்யாணேத்யாதியால்) இதற்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஆகையாலே இத்யாதியால்) இது ஹேதுபம்மென்று நினைத்தருளிச் செய்கிறார் (ஆதலா லென்றது) பற்றென்கிறதை விவரிக்கிறார் (ஹேயமான இத்யாதியால்) அற் றென்கிறதையுரைக்கிறார் (விட்டென்று)

(4)

ச- நீர்நுமதென்றிவை - நீங்களைன்று முங்களதென்றும் நடக்கிற ஸஹஜாரமசகாரங்களை, வேர்முதல் - வேர்துடக்கமாக, சவாஸநமாக வென்றபடி. மாய்த்து - நசிப்பித்து விட்டென்றபடி. இறை - இஷ்வரனை. சேர்மின் - ஸாஸுதியுங்கள். ஸயிர்க்கு - ஸதமாவுக்கு. அதனைர் - ததஸதாஸ மான. நிறை - பூதி, ஹிதமும் ப்ரியமுமென்றபடி. இல்லையே.

(3)

மு- அற்றது பற்றெனில் உற்றது வீடுமீர்

செற்றது மன்னுறில் - அற்றிற்ற பற்றே

(5)

ஆ- (அற்றது) விषயத்தில் சங்கத்தை விடுமளவில் 'प्रकृतिविनिर्मुक्त'மாய்
சுபரூபமாயிருந்த ஆத்மாதோன்றும். அதிலகப்படாதே 'भगवच्छेषत'கர
மான உன்னுடைய சரூபத்தைப் பெற்று நிலைநிற்கவேண்டியிருக்கில்
முதலிலே விषयசங்கத்தை விடும் போதே எம்பெருமானைப் பற்றி விடுவ
தென்கிறார், (5)

ஐந்தாம் பாட்டு

இ- 'பற்று அற்றது எனில்' என்று 'अन्वयित्तु'த் தாத்பர்யமருளிச் செய்
கிறார் (विषयத்தில் 'इत्यादियाல்') உயிர் வீடுற்றதென்று 'अन्वयित्तु'த்
தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (प्रकृतीत्यादि'யால்) வீடுற்றதென்று 'स्वस्व-
रूपच्छादक'प्रकृति' 'विनिर्मुक्त'ம் சொன்னவாதே, 'सुखरूपत्व'பகாரமும்
சொல்லித்தாமென்று கருத்து. தோன்றுமென்றது, 'ज्ञानयोग'தையில்
ஆத்மாவலகனத்தைச் சொன்னவாடி, அது செற்று என்று 'अन्वयित्तु'த்
தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார். (அதிலகப்படாதே 'यென்று') திசற்ற தென்கிற
தில் 'अभिप्रेतार्थ'மருளிச் செய்கிறார் ('भगवद'इत्यादि'யால்) மன்னுறிலென்
கிறத்தையுரைக்கிறார் ('நிலை 'इत्यादि'யால்) அற்றுபற்றென்கிற 'सद'ங்
களில் 'प्रत्य'ங்களை மாராடி, 'இறை பற்றியது' என்று 'योजित्तु'த்
தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் ('முதலிலே 'इत्यादि'யால்) இத்தால் 'கீழ்க்'
சொன்ன 'भगवदाश्रय'னத்துக்கு 'अन्तराय'परिहार'மருளிச்செய்கிறு ரென்று
சங்கதியும் 'सूचित'ை. (6)

ச- அவனுரு - அவனுடைய 'स्वरूप'மானது. இல் லது முள்ளது
மல்லது - 'चेतन'மும் 'अचेतन'மும் மல்லாதது, 'तद्विलक्षण'மென்றபடி. எல்லை
யில்ந்நலம் - எல்லையிலாத (அந்த 'प्रसिद्ध'மான 'कल्याण'गुण'ங்களை
யுடையதாயிருக்கும். பற்று - சங்கத்தை, 'हे'विषय'சங்கத்தை 'यென்ற
படி, அற்று - விட்டு. புலகு-परिष्वज'ஸ்வ, 'आश्रय'என்றபடி, அவனை 'इति'
शेष: । 'अङ्गना'परिष्वङ्गம் போலே, 'भगवदाश्रय'ம் 'भोग्य'மென்கைக்காத
புலகு வென்றது. புலகு வென்கிற 'एकवचनं' 'जात्येकत्व'परम् । (4)

பற்று, - விषयசங்கமானது. அற்றதெனில் - நிலைவிட்டதென்னில்
நசித்தவளவிலே 'यென்றபடி. உயிர் - ஆத்மாவானது. வீடு - 'प्रकृति'
विनिर्मुक्त'த்தை, 'आत्मानुभव'த்தை 'यென்றபடி. உற்றது - 'प्रापित्तु'து.

மு- பற்றிலனீகனு - முற்றவும் தின்றனன்
(1) பற்றிலையாயவன் - முற்றிலடங்கே. (6)

ஆ-1 (பற்றிலன்) எம்பெருமானை நாம் பற்றினால், அவன் நம்மை விசயீகரிக்குமோ, அவன் சர்வீசரனல்லவே வென்னில், சர்வீசரனே யாகிலும், அஹிரெல்லார் பக்கலிலும் ஒக்க ச்நேஹ்ஸ்வभावனாயிருக் கும் ஆதலால் நீயும்வன் பக்கலிலே ச்நேஹ்ஸ்வभावனாய் அவனுடைய சர்வீசரவூதியிலும் புகுவென்கிறார். (6)

ஆறும் பாட்டு

இ- கீழ்ப்பாட்டுகளிலே भगवदाश्रयம், विहितமாயிருக்க, அவன் முற் றிலடங்கே யென்றிப்பாட்டிலுமதை விதிப்பானேன் என்ன அவதரிப் பிக்கிறார் (எம்பெருமானை இத்யாதியால்) இச் சங்கீத்குப் परिहारம் சொல் லுகையிலே இப்பாட்டுக்கு तात्पर्यமென்று கருத்து. ஈசனுமென் கிறதையுரைக்கிறார் (சர்வீசரனே யாகிலுமென்று) முற்றவு மென்கிற தையுரைக்கிறார் (அஹிரை இத்யாதியால்) பற்றிலன் தின்றன்னென்று அந்வயித்துத் तात्पर्यமருளிச்செய்கிறார் (ச்நேஹ்ஸ்வभावனாயிருக்குமென்று) இது हेतुமென்று காட்டுகிறார் (ஆதலாலென்று) பற்றிலை யென் கிறதை விவரிக்கிறார் (நீயும் இத்யாதியால்) அவன் முற்றில் என்கிறதற் குத் तात्पर्यமருளிச் செய்கிறார் (அவனுடைய இத்யாதியால்) அடங்கே என்கிறதையுரைக்கிறார் (புகு என்று) (6)

ச- प्रापिक्क योग्यமானது. ஆம் इति शेषः । प्रापिक्क योग्यமாகையாவது ज्ञानयोगदशையிலே अवलोकन विषयமாகை. அது-அந்த आत्मानुभवத்தை. செற்று - नशिपपित्तु, उपेक्षित தென்றபடி. மன்னுறில் - மன்னவறில். स्थिरமாயிருக்க अपेक्षिकி லென்றபடி. மன்னுக்கை स्थिरமாகை. இறை- ईश्वरனே. அற்று என்கிறவிடத்தில். त्यर्थप्रत्ययத்தையும் பற்று. என் கிறவிடத்தில் मध्यमपुरुषवचनத்தையும் மாருடி योजिப்பது. பற்றி- आश्रयित्तु. அறு - त्यजि, विषयसङ्गத்தை इति शेषः । (5)

1 ஈசனும் - சர்வீசரனேயாகிலும். முற்றவும் - சர்வீசரிடத்திலும் அஹிரை ரெல்லாரிடத்திலுமென்றபடி. - பற்றிலன் - ச்நேஹ்ஸ்வभावனாய்க் கொண்டு. பற்று - ச்நேஹம். இல் - गृहம், பற்றை இல்லாக, वासस्थानமாகவுடைய வனாய்க் கொண்டென்றபடி. ச்நேஹ்விரதனாய்க்கொண்டென்கை. தின் றனன் - இராதின்றான். பற்றிலையாய் - நீயும் ச்நேஹ்ஸ்வभावனாய்க் கொண்டு. அவன் முற்றில் - அவனுடைய சர்வத்திலும், சர்வீசரவூதி யிலுமென்றபடி. அடங்கு - प्रवृत्तिயென்றபடி. (6)

மு- அடங்கெழில் சம்பத் - தடங்கக் கண்டச

னடங்கெழில்ஃதென் - றடங்குக வுள்ளே.

(7)

ஆ- (அடங்கெழில்) ச்நேஹஸ்வभावனாயிருந்தானேயாகிலும் இந்த லீலோப
கரணமான ஜகதிமூலியையும் மோகோபகரணமான அபாகுதமஹாவிமூலியையு
முடையனாயிருக்கிறவிருப்பைக் கண்டால்சென்றணுகலாயிருக்குமோ
வென்னில் அந்த சம்பத்தெல்லாம் என் சுவாமியுடைய சம்பத்தென்று
அனுசந்திக்கவே கூசாதே சென்றணுகலாம். அப்படி அனுசந்தித்துக்
கொண்டு கூசாதே போய் அடிமை செய்யுங்கோள் என்கிறார். (7)

ஏழாம் பாட்டு

இ- எம்பெருமானை ஆசிரியிக்குமிடத்தில், தடுதல்பத்தைக் கொண்டு
பிறக்கும் சாஷ்டைக்குப் பரிஹாரம் கீழ்ப்பாட்டிலே சொல்லியிருக்க, இப்
பாட்டிலுமதுக்குப் பரிஹாரம் சொல்லுவானேனென்ன அவதரிப்பிக்
கிறார் (ச்நேஹேத்யாதியால்) நிகுஷ்டே தஸ்ய ச்நேஹவீகல்யசாஷ்டைபு பரிஹரித்தார்
கீழ். ஆசிரியப்பார்களுக்கு அவனுடைய விமூலிபுரகர்த்தால் பிறக்கும்
மயத்துக்குப் பரிஹாரஞ் சொல்லுகிறாரிப்பாட்டிலே யென்று கருத்து.
அடங்கெழில் சம்பத்தடங்க என்றது சாஷ்டைவிஜானுவாதரூபமென்று வ்யாஜி
ப்பிக்கைக்காக. இத்தை சாஷ்டைவாக்யமத்யை அர்த்தவிவரணமாக்குகிறார் -(லீலோப
கரணேத்யாதியால்) அஃதடங்க ஈசனெழிலென்று அந்நயித்து, அஃதடங்
கவென்கிறதையுரைக்கிறார் (அந்த சம்பத்தெல்லா மென்று.) ஈசனெழி
லென்கிறதையுரைக்கிறார் (என் சுவாமி யுடைய சம்பத் தென்று)என்று
என்கிறதில் அபிபிரேதார்த்தமருளிச் செய்கிறார் (அனுசந்திக்கவே இத்யாதியால்)
என்று என்கிறதற்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (அப்படி இத்யாதியால்)
அடங்குகவுள்ளே என்கிறதற்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (கூசாதே
இத்யாதி யால்) (7)

ச- அடங்க - காதுந்யேன், எழில் - உஜ்வலையாயிருந்த. சம்பத்து - உமயவி
மூலிரூபசம்பத்தை. அடங்கக் கண்டு - கருதனத்தையையும் கண்டு.
அஃதடங்க - அந்த சம்பத்தெல்லாம். ஈசன் - மஃசுவாமியினுடைய.
எழிலென்று - அதிசயமென்று. அதிசயாவஹமான சம்பத்தாக அனுசந்தித்
தென்றபடி. உள்ளே அடங்குக - அந்த சேஷவஸ்துக்களுக்குள்ளே
நீங்களும் சேஷத்வென ப்ரவేశிப்பது. அடங்குகவென்று மாவே ப்ரயோகம் (7)

மு உள்ளமுரை செய - லுள்ளவிம் மூன்றையும்
உள்ளிக்கெடுத்திறை - யுள்ளிலொடுங்கே. (8)

மு- ஒடுங்க வவன்கண் - னெடுங்கலுமெல்லாம்
விடும்பின்னுமாக்கை- விடும் பொழுதெண்ணே. (9)

ஆ- (உ ள் ள ம்) என்ன उपकरणங்களைக் கொண்டடிமை செய்வ
தென்னில், सम्पाதிக்கவேண்டாதே, பண் டே सम्पन्नமாயிருந்த
वाङ्मनः कायங்கள் மூன்றையும் भगवत्परिचर्याकरणार्थமாக परिकल्पित
மென்னுமிடத்தை अनुसन्धித்து, तद्वतिरिक्तविषयங்களினின்றும் निवर्ति
ப்பித்து भगवद्विषयமாக்குவதென்கிறார். (8)

(ஒடுங்க) இப்படியவன் பக்கலிலே கரணங்களை ஒடுங்கப்பண்ண
வே, भगवत्कैङ्कर्यप्रतिबन्धकங்களெல்லாம் போம். பின்னையுமில் வர்त्तमान
शरीर்போந்தனையும் பார்த்திரு, அத்தனையே विलम्बமுள்ளதென்கிறார். (9)

எட்டாம் பாட்டு

இ- உள்ள வென்கிறதற்குத் तात्पर्यமருளிச்செய்கிறார் (सम्पाதிக்க इत्या
दियால்) உள்ள முரை செயலிம் மூன்றையுமென்று अन्वयித்துரைக்
கிறார் (वाङ्मनः कायेत्यादियால்) மூன்றையுமென்கிறதுக்கு निवर्ति
பித்து, ஆக்குவது என்கிற இரண்டிடத்திலும் अन्वयம். உள்ளி
என்கிறதற்குத் तात्पर्यमருளிச்செய்கிறார் (भगवदित्यादि अनुसन्धिத்தென்னு
மளவாலே) உள்ளுகை -परामर्शிக்கை. विचित्रा देहसम्पत्तिरीश्वराय निवे
दितुम् । पूर्वमेव कृता ब्रह्मन् हस्तपादादि संयुता, என்று சொல்லப்பட்ட
திறே. கெடுத்து என்கிறதற்குத் तात्पर्यमருளிச் செய்கிறார் (तद्व्य
तिरिक्तेत्यादियால்) இறையுள்ளிலொடுங்கே என்கிறதற்குத் तात्पर्य
மருளிச் செய்கிறார் (भगवदित्यादियால்) (8)

ஒன்பதாம் பாட்டு

அவன் கணென்கிறதையுரைக்கிறார் (அவன்பக்கலிலேயென்று)
ஒடுங்க வென்கிறதற்குத் तात्पर्यमருளிச்செய்கிறார் (करणங்களை इत्यादि
யால்) ஒடுங்கலுமெல்லாமென்கிறதற்குத் तात्पर्यमருளிச் செய்கிறார்
(भगवदित्यादियால்) விடுமி னென்கிறதையுரைக்கிறார் (போமென்று)
இத்தால் கீழ்ச்சொன்ன भक्तियोगத்துக்குப் फलंसொல்லுகிறாரென்று
सङ्गतियும் सूचितै । பின்னுமாக்கை விடும்பொழுதென்கிறதையுரைக்
கிறார். (பின்னையும் इत्यादियால்) எண்ணு என்கிறதையுரைக்கிறார்
(பார்த்திருவென்று) இதுக்குத் तात्पर्यमருளிச்செய்கிறார் (அத்தனையே
इत्यादियால்) (9)

மு- சேர்த்தடத் தென்குரு - கூர்ச்சடகோபன் சொற்
சீர்த்தொடையாயிரத் - தோர்த்தவிப் பத்தே. (11)
ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஆ- நாராயணன். ய அश्रितரை ஒருக்காலும் கைவிடாதே ரक्षிக்கும்
स्वभावமான திருவடிகளை आश्रयியென்கிருர். (10)

(சேர்த்தட) भगवद्गुणप्रतिपादकமாயிருந்த, இவ்வாயிரத்திலும்
இத்திருவாய்மொழி எம்பெருமானையுணர்ந்து சொல்லிற்று. (11)

இ- வென்று) பாட்டிலே நாரணன் திண்புகழலென்று समस्तपदமா
யிருக்க, உடையனாயிருந்த நாரணனென்றிங்கே वाक्यभेदம் பண்ணி
னது. இப்பாட்டுக்கு उपास्य परदेवतानिष्कर्षத்திலே तात्पर्यமென்று காட்
டுகைக்காக. திண்கழல் சேரே என்கையாலே, இப்பாட்டுக்குப்
प्रपदनविधियிலும் तात्पर्यமென்று காட்டுகைக்காக, இவ் वाक्यभेदமென்
றும் சொல்லுவார்கள். நாரணன் திண்கழல் என்கிற समासத்தில்
षष्ठ्यर्थத்தைக்காட்டுகிருர் (அவனுடைய வென்று) அவனுடைய
என்கிறதற்குத் திருவடிகளை யென்கிறதோடே अन्वयம். சுகுமாரங்
களான திருவடிகளுக்குத் திண்மைசொல்ல வொண்ணாமையாலே
திண் शब्दத்துக்குத் तात्पर्य மருளிச்செய்கிருர் (அश्रितரை इत्याद்யால்)
கழலென்கிறதையுரைக்கிருர் (திருவடிகளையென்று) சேரே என்கிற
தையுரைக்கிருர் (आश्रयियென்று) (10)

நிகமனம்

சீர்த்தொடையாயிரத்து என்கிறதற்குத் तात्पर्यமருளிச்செய்கிருர்.
(भगवदित्याद்யால்) இப்பத்தே ஓர்த்த என்று अन्वयத்துத் तात्पर्य
மருளிச்செய்கிருர் (இத்திருவாய் மொழி इत्याद்யால்) எம்பெருமானை
யுணர்ந்து என்றது, द्येयत्वेन निष्कर्षित்தென்றபடி. तथा च आलोडय
सर्वशास्त्राणि विचार्य च पुनः पुनः । इदमेकं सुनिष्पन्नं द्येयो नारायणः सदा ।
என்னுமாப்போலே चेतனர்க்கு தீதமாக நாராயணனுடைய द्येयत्वத்
தை निष्कर्षित்து, இத்திருவாய்மொழி சொல்லப்பட்ட தென்கை.
ஆகையால் सुमुख्यக்கு இது, अत्यं शोभदेयமென்கிறதாய்த்தென்று
கருத்து. (11)

ச- எண்பெருக்கு - எண் सङ्ख्यै, பெருக்கு - प्रवाहम्, आनन्त्यத்தை
லாஷக்கிறது. सङ्ख्यानन्त्ययुक्तங்களான வென்றபடி. அந்நலத்து -
प्रसिद्धगुणங்களான, प्रसिद्धज्ञानानन्दादि गुणशालிகளான வென்றபடி.
நலம் - गुणम्. ஒண் - विलक्षणங்களான, स्वयं प्रकाशங்களான வென்ற

श्रीः

द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलिः

(வீடுமின்)

स्वामित्वात्सुस्थिरत्वान्निखिलनिरुपधिस्वात्मविद्ग्राह्यभावात्
तादृक्सर्वानुकூल्याच्च्यवनवदितரप्राप्यவैஷ்ணவத்வாत् ।
सर्वत्रापक्षपाताच्छुभविभवतया मानसाद्यर्च्यभावात्
सङ्कोचोन्मोचकत्वाज्जगदयनतयोपादिशत्सर्वयोग्यम् ॥

(स्वामित्वात्) உம்முயிர் வீடுடையான் - எல்லாருக்கும் स्वாமியா கையாலும். (सुस्थिरत्वात्) மின்னின்னிலையில் - स्वव्यतिरिक्तरெல்லா ரும் अस्थिरராய்த்தானொருவனே सुस्थिरனாகையாலும். (निखिलनिरुपधि स्वात्मविद्ग्राह्यभावात्) நீர்நுமதென்றிவை வேர்முதன் மாய்த்து - अहङ्कार மமகாரங்களாகிற विरोधिकளை விட்ட பேர்களாலே सुग्रहனாகையாலும். (तादृक्सर्वानुकूल्यात्) எல்லையில்ந்நலம் புல்கு பற்றற்றே அப்படி யெல் லாருக்கும் अनुकूलனாயிருக்கையாலும். (च्यवनवदितरप्राप्यवैषम्यवत्वात्) உற்றது வீடுயிர் செற்றது மன்னுறில் - नश्वरமான कैवल्यத்திற்காட்டி லும் विलक्षणமான स्वप्राप्तिरूपமோஷத்தையுடைத்தாகையாலும். (सर्वत्रापक्षपातात्) பற்றிலனீசனுமுற்றவு நின்றனன் - अनादियாக आश्रयित்த

ச- படி. பொருள்-படாங்களை யுடையவனான, ஆத்மவஸ்துக்களையுடைய னானவென்றபடி. எண்பெருக்கந்நலத்தொண் பொருளென்று வு பதவதுவீதி. ஈறில் - ஈறு - அந்தம், அந்தரஹிதங்களான, परिच्छेदரஹிதங் களான வென்றபடி. வண்புகழ் - கல்யாணங்களான குணங்களையுடையவனான. ஈறில் வண்புகழ் என்றதுவும் வுபத வதுவீதி. நாரணன்- நாராயணனுடைய. திண் - டஹமான. கழல் - திருவடிகளை. சேர் - அசுரயி. (10)

சேர்த்தட - சேர்ந்த தடாகத்தையுடையதாய். தடம் - तटाकम्. தென் - सुन्दरமான. குருகூர்ச் சடகோபன் சொல் - திருநகரியை யுடையரான ஆழ்வாருடைய श्रीसूक्तியான. சீர்த்தொடையாயிரத்து- भगवद्गुणसन्दर्भरूपமான सहस्रத்திலும். சீர் - குணம். தொடை - सन्दर्भम्. இப்பத்து. இந்தப்பத்துப்பாட்டுக்களும் - ஓர்த்த - विचारिक்கப்பட்டன. विचारित்துச் சொல்லப்பட்டன. ஓர்க்கை - विचारिक்கை. (11)

‘ज्ञानवैराग्यानुष्ठानशेवधि श्रीमद्देवान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः ।

மு- பத்துடையடியவர்க்கெளியவன் பிறர்களுக்கரிய
வித்தகன் மலர்மகள் விரும்பு நமரும் பெறலடிகண்
மத்துறு கடை வெண்ணெய் களவினிலு ரவி டையாப்புண்
டெத்திற முரலிஞைடிணைந்திருந்தேங்கிய வெளிவே (1)

ஆ- (பத்துடையடியவர்) एवंविधभक्तियும் इतरविषयवैराग्यமும் எம்பெரு
மாணை चक्षुरादिकरणங்களாலே அநுபவித்தாலல்லது பிறவாது. तादृ
शानुभवந்தானும் बाह्येन्द्रियங்களுக்கும் योगाभ्यासपरिशुद्धமான मनस्ஸு

மூன்றும் திருவாய்மொழி

இ- நनु भक्तियைப் பண்ணுங்கோள் என்று उपदेशித்த இவர், अनन्तर
तत्प्रकारविशेषங்களை उपदेशிக்க வேண்டியிருக்க, அதை விட்டுத் தாம்
सौलभ्यத்திலே ஈடுபடுவானெனென்ன अवतरிப்பிக்கிறார் (एवं विधेत्यादि
யால்) चक्षुरादिकरणங்களாலே யென்றது, चक्षुरादिकरणेषु येनकेनचित्
என்றபடி. அப்படி अनुभविக்கத்தட்டென்ன. இங்கு अनुभवமாவது,
परिच्छिन्नतया अनुभवமோ? अपरिच्छिन्नतयानुभवமோ? என்று विकल्पमभि
प्रेत्य, அதில் भक्तियोगமில்லாமையாலே द्वितीकल्पங்கூடாதென்று सिद्ध
वत्करித்து, प्रथमकल्पकூடாதென்று சொல்லுகிறது. (तादृशेत्यादियால்)

ता-स-सूरिकளிற்காட்டிலுமின்று आश्रयित्त चेतनரிடத்தில்மிகவும் वात्सल्य
த்தையுடைத்தாகையாலும். (शुभविभवतया) அடங்கெழில் சம்பத்து-
கட்டடங்க நன்றான सम्पत् தையுடைத்தாகையாலும். (मानसाद्यर्च्य
भावात्) உள்ளமுரை செயலுள்ள விம் மூன்றையும் - मनोवाक्कायங்
களாலே भजிக்கப்படுமவனாகையாலும், (सङ्कोचोन्मोचकत्वात्) ஓடுங்கலு
மெல்லாம் விடும் - अविद्यादிகளாலே யுண்டான ज्ञानसङ्कोचத்தை விடு
விக்கையாலும் (जगदयनतया)வண்புகழ் நாரணன் लोकங்களுக்கெல்
லாம் आधारமுமாய், अन्तर्यामியுமாய் उपायமுமாய் நிற்கையாலும், எம்
பெருமான் सर्वाराध्यனாயிருக்கும். அவனை भजியுங்கோளென்று வீடு
மின் முற்றவுமென்கிற दशकத்திலே परரைக்குறித்து ஆழ்வார் उपदेशித்
தருளினாரென்கிறார்.

ஆழ்வாரெம் பெருமானார் சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான்
திருவடிகளே சரணம்.

முதற்பத்தில் இரண்டாம் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஆ- க்கும் **गोचर**னல்லென்று 'மனனகம்' என்கிற பட்டாலேசொல்லப்பட்ட எம்பெருமான் பக்கல் கூடாது. ஆதலானினி யெம்பெருமானையிழந்து போமத்தனையாகாதே என்று **अवसन्न**ரானவர்களைக் குறித்து, எம்பெருமானைக்காண வேணுமென்று **अपेक्षै**யுடையராயிருப்பார்க்குக் காணலாம்படியெளியனும் **प्रतिकूल**ர்க்கவனரியனாவது.

இ- **गोचर**னல்லென்று **परिच्छिन्न**தயா **गोचर**னல்லென்றபடி. இப்படியிறே மனனக மென்கிற பாட்டிலே சொல்லிற்று. **विग्रह**விசிஷ்டவேஷ **परिच्छेद**ித்து **अनुभव**ிக்கலாமோ என்னில் **विग्रह**மும் **दुर्लभ**மாயிரா நின்றதே யென்று கருத்து. அத்தால் **हानि**யெதென்னச் சொல்லுகிறது. (ஆதலால் **इत्यादि**) ஆதலால் என்றது **स्वरूप**விग्रஹயோர**अनुभव**ங்கூடாமையாலே, **एवंविध**பகிபிறவாமையாலே என்றபடி. இழந்து போமித்தனையாகாதே யென்றது, இழந்து போமித்தனையன்றோ வென்றபடி. **अवसन्न**ரானவர்களைக் குறித்தென்கிறதற்கு **सुलभ**தையை யருளிச்செய்யத் துடங்கியென்கிறதோடே **अन्वय**ம். பத்து என்கிற **पदं** **भक्तियोग**பரமானுவனைக் கண்டால் **भक्तियु**ண்டாம், **भक्तियु**ண்டானால் காணலாமென்றிப்படி **अन्योन्याश्रयणं** **प्रसङ्ग**ிக்கையாலே **तत्परिहा**ராய்பத்துடையடியவரென்கிறதற்குத் **तात्पर्य**மருளிச் செய்கிறார் (எம்பெருமானை **इत्यादिया**ல்) எளியவென்கிறதற்குத் **तात्पर्य**மருளிச் செய்கிறார் (காணலாம் **इत्यादिया**ல்) **सुलभ**த்வம் சொல்லவந்தவிவர், பிறர்களுக் கரிய வென்று **दुर्लभ**த்வம்சொல்லுவானெனென்ன இதற்குத் **तात्पर्य**மருளிச்செய்கிறார் (**प्रतिकूल**ர்க்கு **इत्यादिया**ல்) அவனரியனாவது **प्रतिकूल**ர்க்கென்று **अन्वय**ம். **तथा च दुर्लभ**த்வம்சொல்லுகிற **शास्त्र**ங்களுக்கு **गति**சொல்லுகிறுரென்றதாய்த்து. வித்தகென்றதற்குத் **तात्पर्य**மருளிச்

ச- மலர்மகள் - **पद्म**ஜையான பெரிய பிராட்டியாராலே. மலர்-**पुष्प**ம், இங்கு **पद्मं** **विवक्षित**ம். 'साहं वै पङ्कजे जाता' என்று சொல்லப்பட்ட திறே. விரும்பும் - விரும்பப்படுமவரான, **पार्थि**க்கப்படுமவரான வென்றபடி. அரும்பெறல் - அருமையான பெறலையுடையரான, பெறல் - **लाभ**ம். **दुर्लभ**ரானவென்றபடி. **सर्वस्मात्पर**ரான வென்று **पर्यवसितार्थ**ம். நம்மடிகள் - நம்முடைய **स्वामी** | அடி **शब्द**ம் **स्वामि** **वाचक**முமாம். **पूजायां** **बहुवचन**ம் | இதற்கு ஆப்புண்டென்கிறதோடே **अन्वय**ம். மத்துறு கடை - மத்து **मन्थान**டண்டம். மத்தாலுறுத்திக் கடையப்பட்ட தயிர் **बहु**மாகையாலே யசோதைப் பிராட்டியாலே **आयासित**த்துக் கடையப்பட்ட வென்றபடி. வெண்ணெய்- வெண்ணெ

ஆ- அரியனாமிடத்து ஆசிரிர்க் கெளரியனான இவ் ஆகாரத்தாலே பிறர் களுக்கரியனாயிருப்பானொரு விசயனியனென்று கொண்டெம்பெரு மானுடைய ஆசிரிசுலமையை யருளிச் செய்யத் தொடங்கி, மத்துறு கடைவெண்ணெய் களவினிலுரலிடையாப்புண்டுரலினை ஊந்து உள்ளும் மெய்யாக நடுங்கினபடியே யிருக்கிற வெளிமையைக் கண்டு இவ் அதிமாநாசிரிசுலமதவமஹாபுணத்திலே ஈடுபட்டு ஆசிரி சமா ஶ்ரயணியனாயிருக்கைக்கு தத்சஜாதியனாய் வந்து பிறந்தருள வமையா தோ, இங்ஙனே யுரலிலே கட்டுண்டு நடுங்கினபடியே யிருந்தருள வேணுமோ பிரானே ! இதென் செய்தருளினாய், ஏதுக்காகச் செய் தருளினாயென்கிறார்

(1)

இ- செய்கிறார் (அரியனாமிடத்து இத்யாதி விசயனியனென்னுமளவாலே.) ஶ்ரணாமபுக்மய்யோ஽பி லுதவமமகத்பே: இத்யாதிகள் அபிபுரேதங்கள். இப்படி பருக்கு சௌப்யோபதேசம் பண்ண ஶ்ருதரான இவர் எத்திறமென்று தாம் அநுபவிக்கும்படியெங்ஙனையென்ன அருளிச் செய்கிறார் (எம்பெரு மானுடைய இத்யாதிஈடுபட்டென்னுமளவும்) தத்யா ச ப்ராசங்கிக மென்ற தாய்த்து. உள்ளம் மெய்யாக நடுங்கின வென்றது, உள்ளம் மெய் யாகத் தோன்றும்படி நடுங்கின வென்றபடி, இது, ஏங்கிய வென் கிற பதத்தன் தாத்பயம் । எத்திறமென்கிறதற்குத் தாத்பயம் அருளிச் செய் கிறார் (ஆசிரிசுலமதவமதவியாதியால்) என் செய்தருளினாயென்றது, ஶ்வஸ்தாபரனான உனக்கு இத்தனை தாழ்ச்சியான தென்னாலேயளவிட முடிகிறதில்லை யென்றபடி. இப்படி, சௌப்யநிரதிசயபுணதவோபபாநாந் மாக பரதவ்இங்கே அபிபுரேதமாகையாலே திரிதயபாநாந்மும் ஶட்யுதீத மாய்த்து.

(1)

ச- யினுடைய, களவில்- சௌய்த்திலே. உரலிடைய - உரஸுரலிலே. இடை யென்று ஶதமய்யத்யயம் । உதரத்திலே யென்னவுமாம். உதரனன்கிறது உர வென்று லுதமத்யமாசுரமாகவிருக்கிறது. ஆப்புண்டு- கட்டுண்டு, உரலினை ஊந்து - உரலோடே ஶதசனாயிருந்து. இனை ஶதசம். ஶசுசுசுனாயிருந்தென்றபடி. ஏங்கிய - அதட்டுகிற தாயாரைக் கண்டு அழவும் மாட்டாதே பயப்பட்டு நின்ற. ஏங்கம் - வ்யாபாராசமதவ ப்யந்த மான மயம் । ஏங்கிய வெளிவு - ஏங்கின சௌப்யம் । ஏங்குகை யாகிற சௌப்ய மென்றபடி. எத்திறம் - என்ன பகாரம் ? அவாஶ்மன ஶகோசரமென்றபடி.

(1)

மு- எளிவருமியல்வின னிலைவரம்பில பலபிறப்பா
 யொளிவரு முழுநல முதலிய கேடில வீடாந்
 தெளி தரு நிலைமைய தொழிவிலன் முழுவது மிறையோ
 னளிவரு மருளிஞைகத்தனன் புறத்தனனமைந்தே (2)

ஆ- (எளிவரும்) இப்படி எம்பெருமான் திருவவதாரம் பண்ணிக்
 கொண்டெளியனும் படியைச் சொல்லப்புகு, அந்த சூலம்தவ் ப்ரசுத்த
 தாலே, உரலோடே கட்டுண்டு நடுங்கினபடியே யிருக்கிற நிரதிசய
 சூலம்தவ்தைக அநுசந்தித்து அபகூதிஐதரான ஆழ்வார், நெடும்போது
 கூட [பகூதிஐதராய், பின்னையும், ப்ரசுதமான சூலம்தவ்தையருளிச்

இரண்டாம் பாட்டு

இ- நநு, உரலோடே கட்டுண்டு நடுங்கினபடியே யிருக்கையாகிற
 நிரதிசய, சூலம்தத்திலே ஈடுபட்டவிவர், பல பிறப்பாயென்று, ததோஐஐ
 தரமான அவதாரஐசூலம்தத்தை அநுபவிக்க விழியக்கூடுமோ? இங்கு
 ஸ்யமநுபவிக்கிறுரல்லர். ப்ரசுதமான சூலம்தத்தைப் பிறருக்கு ஐபதேசிக்
 கிறுரென்னில், நிரதிசயசூலம்தானுசாந்நாத்நாலே மோஐத்த இவர் உப
 தேசிக்கக் கூடுமோ வென்ன, அவதரிப்பிக்கிறார் (இப்படி இயாடியால்)
 அபகூதிஐதரானவென்றது, மோஐதரான வென்றபடி. இத்தால் மஹாஐுண
 த்திலே ஈடுபட்டு என்று கீழ்ப்பாட்டிலே சொன்னது மோஐபய்ந்ந
 மென்று சொல்லித்தாயிற்று. நெடும்போது கூடவென்று - விரகால
 மான பின்பென்றபடி. பகூதிஐதராயென்றது, ஸ்ஓவாமான தெளியைப்
 பெற்றவராயென்றபடி. அருளிச் செய்கிறுரென்றது ஓபகாரமாக
 அருளிச் செய்கிறுரென்றபடி. ப்ரதமபாத்ததுக்கு சூலம்த பகார விசேஷ
 பதேசத்திலே தாத்பய்யமென்று காட்டுகைக்காக எளிவருமியல்வின

ச- நிலை-வ்யஸ்தை இந்த யோநியிலே ஜந்மம், இந்த யோநியிலே ஜந்மமில்லை
 யென்கிற வ்யஸ்தையென்றபடி. வரம்பு - இந்த வெஐயாம் இந்த வெஐயா
 கா தென்கிற வ்யஸ்தை. இல் - இவையிரண்டுமில்லாத, பல பிறப்
 பாய் - வஹுஜந்மங்களைஐடையவனாய், மத்யகூர்மாதிகைவதாரயுக்தனாயென்ற
 படி. எளிவருமியல் வினன் - எளிவருகை - எளியனாகுகை, சூலம்த
 மென்றபடி. அதையியல்வாக - ஓவாமாகவுடையவன். முதலில்,
 ஐத்பதியில்லாத முதல் - ஐத்பதி கேடில் - கேடில்லாத கேடு - நாசம்,
 ஒளிவரும் - ஐஜ்வல்ய்வாராநின்ற. ஐஜ்வலமாக நின்றவென்றபடி. முழு
 நலம் பரிபூர்ணமான ஐநந்நுஐுணத்தையும். வீடாந்தெளி - மோஐரஐபஸா
 ஐத்காரத்தை தெளி - தெளிவு. ஓஐத்காரமென்றபடி. தருநிலைமையது

ஆ- சுலபனாமிடத்தில், ஜன்மவேதிகங்களினுடைய உத்கர்ஷபகம்பாராதே, ஆஸ்திதசஜாதினாய்க்கொண்டு, அபயந்தமான பிறவிகண் பிறந்து வந்து சுலபனாம், பிறந்தருளும் போது, நியத்சித்தகலாணகுண பரிபூர்ணநிந்தஸ்வ சாஸ்தாக்காரரூபமோக்ஷபுத்தவசவ்ஷ்வரவாதி சவ்ஙுணங்கனையுமொன்று மொழியாமே

இ- நென்றது அனுவாதமென்று ஶாபிக்கிருர் (சுலபனாமிடத்திலென்று நிலைவரம்பில வென்றதற்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிருர் (ஜன்மேத்யாதியால்) நிலை, வரம்பு என்கிற இரண்டு பதங்களும் வ்யவஸ்தாபாபிகளாகையாலே புனஹகியாகாமைக்காக, ஒன்று ஜன்மவ்யவஸ்தையையும் மற்றது வேதிக வ்யவஸ்தையையும் காட்டுகிறதென்று கருத்து. பல பிறப்பாயென்பதற்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிருர் (ஆஸ்திதேத்யாதியால்) பிறவிகண் - பிறவிகளிலே. கண்ணென்று சத்யமய்யேவ்யயம். எளிவருமியல்வின நென்கிறதை சத்யமய்யேவ்யயம் (சுலபனாமிடத்து) த்விதீயதூதீயபாதங்களக்கும் சூலமய்ய பகாராந்தரோபதேஸத்திலே தாத்பர்யமென்கைக்காக அவதாரத்தை அனுவதிக்கிருர் (பிறந்தருளும் போதென்று) முதலில கேடில வென்கிறதற்கு நிஷ்கூலமய்யமருளிச் செய்கிருர் (நியத்சித்தகலாணகுண) ஒளிவருமென்கிறதற்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிருர் (கலாணகுண) முழுநலமென்கிறதையுரைக்கிருர் (பரிபூர்ணநிந்தவென்று) விடாந்தெளிதரு நிலைமைய தென்கிறதற்குத் தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிருர் (வேத்யாதியால்) பரிபூர்ணநிந்தஸ்வ சாஸ்தாக்காரரூப மோக்ஷபுத்தவசவ்ஷ்வரவாதி த்விதீய: | சாஸ்தாக்காரரூபவென்றது மோக்ஷவிஸேஷம். இறையோ நென்கிறதின் அர்த்தத்தைக் காட்டுகிருர் (சவ்ஷ்வரவென்று) இது ஜான வலாதிகளக்கும் உபலக்ஷணம் என்று கருத்தாலே அதிஸத்யம். முழுவது மென்கிறதை யுரைக்கிருர் (சவ்ஷ்வரவென்று) ஒழிவிலநென்கிறதற்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிருர் (ஒன்றும் இத்யாதியால்) தூதீயபாதத்துக்கு சூலமய்ய பகாராந்தரோபதேஸத்திலே தாத்பர்யமென்று காட்டுகைக்காகவவ் அவதாரத்தை

ச- தருகையாகிற வந்த பரிசுத்தமான சுவாபத் தையும். நிலைமை சுவாபம். முழுவதும் - இவையித்தனையும் - ஒழிவிலன் - ஒழியாத வனாய், விடாதவனாயென்றபடி. இறையோன் - இஷ்வரனாய்க் கொண்டு இஷ்வரசுவாபத்தை விடாதவனாய்க் கொண்டென்றபடி. அளிவரும் - அளிவராநின்ற. அளி - சூத்யம், சூதிலமான வென்றபடி, சூதகரமான வென்கை. அருளினை - கூபே யோடே, சூதத்தோடே யென்றபடி. அமைந்து - அமைந்து. விஸேஷனாயென்றபடி. அகத்தனன் - அகம் சூதம். அகத்திலேயிருக்குமவன், அகத்தனன், அத்யந்தசுலபநென்ற படி. யதா, அந்தரஜ நென்னவமாம். ஆஸ்திதர்க்கு இதி ஶே: | புறத் தனன் - புறம்பேயிருக்குமவன், துலபநென்ற படி, அநாஸ்திதர்க்கு இதி ஶே: |

மு- அமைவுடை யறநெறி முழுவது முயர்வற வுயர்ந்த
அமைவுடை முதல்கெடல் ஓடிவிடை யறநிலமதுவாம்
அமைவுடை யமரரும் யாவையும் யாவரும் தானும்
அமைவுடை நாரணன் மாயையை யறிபவர் யாரே? (3)

ஆ- கொண்டு வந்து பிறந்தருளும். இப்படி பிறந்தருளி, ஆசிரிதர்க்கு
சஸ்னேஹமாக ஆத்மதானப்பண்ணிக்கொண்டெளியனும். அநாசிரிதர்க்கரியனா
யிருக்குமென்கிறார். (2)

(அமைவுடை) அவிகலசர்வநிரதிசயபுண்யமார்ப்சித்ருமாய், இதரசர்வ
புருஷார்ப்ங்களிற் காட்டில் உத்ருத்ருமாய் நிரபேக்ருமாயிருந்த ஜகத்ருத்ருசித்ருஹாராவா

இ- அநுவதிக்கிருர் (இப்படி இத்யாதித்யால்) அளிவருமருளிதேனாடகத்தன
னென்கிறதில் அர்த்தசித்ருதார்த்தத்தையருளிச் செய்கிருர் (ஆசிரிதர்க்கென்று)
அளிவருமருளிதேனாடென்கிறதற்குத் தாத்பர்யம்ருளிச் செய்கிருர் (சஸ்னேஹ
மாகவென்று) அமைந்தென்று விதேயத்ருவ்சொல்லுகையாலே, இங்
கருள் ஸத்ருதம் லக்ருஷணயா ஸ்னேஹமென்று கருத்து. அமைந்தென்கிறதற்குத்
தாத்பர்யம்ருளிச் செய்கிருர் (ஆத்ருமேத்யாதித்யால்) ஆத்ருததானமாவது தன்னை
விதேயனாக்குகை. அகத்தனனென்கிறதற்குத் தாத்பர்யம்ருளிச் செய்கிருர்
(எளியனாடுமென்று) புறத்தனனென்கிறதற்குத் தாத்பர்யம்ருளிச் செய்
கிருர் (அநாசிரிதர்க்கு இத்யாதித்யால்) (2)

மூன்றும் பாட்டு

அமைவுடையென்பதற்குத் தாத்பர்யம்ருளிச்செய்கிருர் (அவிகல
வென்று) முழுவது மென்கிறதையுரைக்கிருர் (சர்வஸத்ருதத்தாலே) உயர்
வறவுயர்ந்தென்று ஈலத்ததை உத்ருத்ருமாகச் சொல்லவே, ததஸாதனமிதர
ஈலஸாதனாதுத்ருத்ருமென்று அர்த்தாதிசித்ருதிக்கு மென்று கருத்தாலே நிரதிசய
ஸத்ருதம். இங்கு அவிகலத்ருவமாவது அக்ருலோபாதிர்ஹித்ருவம் । நிரதிசயத்ருவ்,
வதுநரவித்ருவ்யயகாய் ஈலேஸகாலதேஹ்யாதிமிருத்ருத்ருத்ருவம் । அதிசயிதபராவத்ருவ் வா
அறநெறி யென்கிறதையுரைக்கிருர் (புண்யமார்ப்வென்று) இங்கு துதீயார்த்த
பரய்மே யென்று நினைத்து அந்த துதீயையால் ஈலித்த அர்த்தத்தையருளிச்
செய்கிருர். (சித்ருதமாயென்று) உயர்வறவுயர்ந்த வென்கிறதற்குத்
தாத்பர்யம்ருளிச் செய்கிருர் (இதரேத்யாதித்யால்) இதரசர்வபுருஷார்ப்ங்களிற் காட்டி
லென்றது, ஸ்வர்பாதிக்களைக் காட்டிலுமென்றபடி. இரண்டாமமைவுடை
யென்கிறதற்குத் தாத்பர்யம்ருளிச்செய்கிருர் (நிரபேக்ருமாயிருந்தவென்று)
பராவதித்ருக்ருஷணபுண்ய ஸக்ருல்ப்யதிர்ருக்ருஸஹகார்யந்தர நிரபேக்ருமென்றபடி. முதல்
கெடலென்கிறதற்குத் தாத்பர்யம்ருளிச் செய்கிருர் (ஜகதித்யாதித்யால்)

ஆ-ந்ரஸஹரகர்வங்கள் கைவந்திருக்கையாகிற இவ்வுய்யத்தையுடைய ராய் நிரபேஷராயிருந்த ஶ்ரஹ்ருதாதிதேவர்களுக்கும் மற்றுமுள்ள ஶேதநாஶேதநங் க ளு க் கும் ஆத்மாவாயிருக்கையாகிற நிரபேஷ்வுய்யத்தையுடையனாயிருந்த நாராயணன்- ஶஜாதீயனாய்க் கொண்டு பிறந்தருளியெளியனாயிருக்கிற இந்த ஆஷ்யமானகுணமொருவர்க்கு நிலமோவென்கிருர்.(3)

இ- வ்யஹி ஶுஹிஸஹரங்களைச் சொன்னபடி. இடையொடி யென்று அந்வுயித்து தாத்பயம்ருளிச் செய்கிருர். (அவாந்தரேத்யாடியால்) ஶதுமுஶ்டினாந்த ஶஹாராதினைச் சொன்னபடி. அது அறநிலமாம் என்று அந்வுயித்து விவரிக்கிருர்(கைவந்து இத்யாடியால்)மூன்றாமமைவுடை யென்பதற்குத் தாத்பயம்ருளிச்செய்கிருர் (நிரபேஷராயிருந்த வென்று) அமரரும்யாவையும் யாவருந்தானும் என்கிற ஶாமாநாஶிகரணத்துக்குத் தாத்பயம்ருளிச் செய்கிருர் (ஶ்ரஹ்ருதாதி இருக்கையாகிற வென்னுமளவாலே) நான்காமமைவுடையென்கிறதற்குத் தாத்பயம்ருளிச்செய்கிருர்(நிரபேஷ்ருதாதிடியால்) மாயையையென்பதற்குத் தாத்பயம்ருளிச்செய்கிருர் (ஶஜாதீயனாய் இத்யாதி குணமென்னுமளவாலே.) அறிபவர் யாரென்பதற்குத் தாத்பயம்ருளிச்செய்கிருர் (ஒருவர்க்கு நிலமோவென்று) இத்தாலெம்பெருமான் ஶவ்ஷ்வரத்வாதிகுணங்களோடே வந்து பிறந்தருளுமாகில், தத்கால ஶ்வித ஶிஷுபாலாதிகள் ஶதிகூலிக்கக் கூடுமோவென்றவிவ் அவதாராஷ்யம் ஒருவர்க்கும் நிலமல்ல வென்கிருரென்று கருத்து. (3)

ச- அமைவுடை - பூர்திமந்தான, அமைவு - பூர்தி. அறநெறி முழுவதும்- ஶம்மார்ட்மெல்லாத்தாலும். அறம் - ஶம்ம். துதீயாதி ஶயமா. உயர்வற-உஶ்ஶாய் மற்றுமபடி. ஶ்ரஶ்வித்யிலே இதரபுருஷாதிங்களினுடைய உஶ்ஶாயம் அஸ்தகல்ப மாம்படியென்கை. உயர்ந்த - உஶ்ஶுதங்களான. அமைவுடை - பூர்தி யுடையதுகளான. ஶகவத்ஸஶ்ருதானுபுந்வுஶ்ர ஶஶ்ருதாதிருக ஶஶ்ருதாதி நிரபேஷங்களான வென்றபடி. முதல் - ஶுஹி. கெடல் - ஶஹரம். இடையொடிவு - மஶ்யஶஶ்ருதம், அவாந்தரஸஹரமென்றபடி. அது - அந்த ஶுஶ்ருதாதி களெல்லாம். அற - அந்வுயித்து. நிலமாம் - ஶரிஶிதமாம்படியிருக்கிறவர்களான. நிலமாமென்றது அமரர்களுக்கு ஶிஷேஷம். அமைவுடை- பூர்தியையுடையரான, ஶயோஜநநிரபேஷரானவென்றபடி. அமரரும் - தேவதீ களும். யாவையும்-ஶர்வாஶேதநங்களும். யாவரும்-ஶர்வாஶேதநரும். தானும். தானேயிவையெல்லாமாயிருக்கிற. அமைவுடை - பூர்தியுடையநான. நாரணன் மாயையை - நாராயணனுடைய ஆஷ்யத்தை. யாரறிபவர்- ஒருவருமறியமாட்டாரென்கை. (3)

மு- யாருமோர் நிலைமையனென வறிவரியவெம்பெருமான்
 யாருமோர் நிலைமையனென வறிவெளியவெம்பெருமான்
 பேருமோராயிரம் பிறபல உடையவெம்பெருமான்
 பேருமோ ருருவமு முளதில்லை மிலதில்லை பிணக்கே. (4)

ஆ- (யாருமோர்) **பிரதிகூலர்**க்கறியவரியனாமிடத்தில் அவர்களெத்தனை
 யேனும் **உத்கூழ்** ரேயாகிலும், அவர்களுக்கு இன்ன **சுபாவத்தை**
 யுடையவன் என்றறியவரியன். **அனுகூலர்**க்கறிய வெளியனாமிடத்
 திலவர்களெத்தனையேனுந் தண்ணியரேயாகிலும், இன்ன **சுபாவத்**
 தையுடையனென்றறிய வெளியன். இன்ன 'சுபாவத்தையுடைய

நான்காம் பாட்டு

இ- **இஷ்வரன்** ஶ்ரூத் **சக்ய**னல்லனென்றும் **சக்ய**னென்றுஞ் சொல்லு
 கிறனவாகையாலே, இப்பாட்டில் **புரமபுரீதீயபாடங்கள்**, **அந்யோந்யவிரூப**
 ங்களன்றோ வென்ன இப் பாடபுரீதீயத்துக்குத் **தாத்பர்ய**மருளிச்செய்யக்கோனி
 அதில் **புரமபாடத்துக்குத் தாத்பர்ய**மருளிச்செய்கிறார் (**பிரதிகூலர்**க்கு **இத்யாதி**
யால்) இத்தால் **புரமபாண்டா**திகள் அவன் **மாயையை** யறிந்திருக்கக் கீழ்ப்
 பாட்டிலே **மாயையை**யறிபவர் யாரென்றது **பிரதிகூலவிபர**மென்று இப்
 பாட்டிலே **விசேஷிக்கிறாரென்று சங்கதியும் சூचितை** । **புரமபாடத்திலே**
யாருமென்கிறதற்கு அயோசியத்தாலே, **உத்கூழ்**வரூபவிசேஷத்திலே **தாத்பர்ய**
 மென்றுகாட்டுகிறார் (அவர்கள் **இத்யாதி**யால்) ஓர் நிலைமையனென
 வென்கிறதையுரைக்கிறார் (இன்ன **சுபாவத்தை** **இத்யாதி**யால்) **புரீதீய**
பாடத்துக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (**அனுகூலர்**க்கு **இத்யாதி**யால்) இவ்
 விடத்தில் யாரு மென்கிறதற்கு **அயோசியத்தாலே நிகூழ்**வரூபவிசேஷத்தி
 லே **தாத்பர்ய**மென்று காட்டுகிறார் (இரண்டாமவர்கள் **இத்யாதி**யால்)
 தண்ணியரென்றது **நிகூழ்**ரென்றபடி. கீழ்ப்பாட்டிலே **புரமபாண்ட** **விசேஷ**
 ததைப் **புரீதீய**வந்த இப்பாட்டிலே **சுபாவநாமவரூப**திகளைச் சொல்
 லுகை **அனுகூல**மன்றோ வென்னவிறை **புரீதீயபாடவிவரண**மாக **அவதரி**
பிக்கிறார் (இன்ன **சுபாவத்தை** **இத்யாதி**யால்) **பேருமோராயிர**

ச- யாரும் - எத்தனையேனும் **உத்கூழ்**ரானார்க்கும். **புரமபுரீதீய** **புரமபாண்ட**. ஓர்
 நிலைமையனென - ஒரு **சுபாவத்தையுடையவ**னென்று. நிலைமை
 யுடையவன் நிலைமையன். அறிவரியவெம்பெருமான் - அறியவரு
 மையான வென்னுடைய **சுபாவ** । யாரும் - எத்தனையேனும் **நிகூழ்**ரான
 வர்களுக்கும். ஓர் நிலைமையனென - **புரமபுரீதீய** । அறிவெளியவெம்

ஆ- வனென்றறிய வெளியனுவதென்னென்னில் **அசङ्ख्यேயகल्याணகுண** **விசிஷ்டனயம்**, மற்றும் **ஆश्रित परित्राणार्थமாக** **அசङ्ख்யேயதீவ்யரூபவிசிஷ்ட** **னென்றறியவெளியனும்**. இப்படியோர் பேருமோருருவமும், தங்க ளுக்குத் தோற்றமுமையாலே **பிரதீக்ஷரீலீயென்ன** **அநுகூலர்க்குத்** **தோற்றுகையாலே**, அவருண்டென்ன, இப்படி **விபிரதிபன்னங்களா** **யிருக்குமென்கிறார்**. (4)

இ- மென்பதற்குத் **தாத்ரயம்ருளிச்செய்கிறார்** (**அசङ्ख்யேயேத்யாதியால்**) **நாமவத்வமாத்ரமோர்** **அதிசயமல்லாமையாலும்** **நாமங்களுக்கு** **குணங்கள்** **ப்ருத்திநிமித்தங்களாகையாலும்** **நாமசஹசுராலித்வவரணத்** **துக்கு** **தத்ததகுண** **விசிஷ்டத்யிலே** **நோக்கென்று** **திருவுள்ளம்**. பிறபலவுடைய என்கிற தற்குத் **தாத்ரயம்ருளிச்** **செய்கிறார்** (மற்றும் **இத்யாதி யால்**) **பிறவென்றால்** **அந்யத்** **என்றதாமத்தனையொழிய** **ரூபங்களைக்காட்டுமோ** **வென்னில்**, **நாமரூபே** **வ்யாகரவாணி**, **நாமரூபச்** **பூதானா** **இத்யாதிகளிலே** **நாமத்தோடே** **ரூபத்** **தைச்** **சொல்லுகையாலும்** **பேருமோருருவமென்றிதை** **அநந்தரமே** **ரூப** **வாசகசப்தத்தாலே** **அநுவதிக்கையாலும்** **இச்** **சப்தமிங்கே** **ரூபபரமென்று** **கருத்து**. இந்த **பாடம்** **ததோயபாடத்துக்கு** **விவரணமென்று**, **இவ்** **அர்த்ததை** **வ்யாசிப்பிக்கைக்காக** **அறிவெளியவென்கிறதை** **அநுவதிக்கிறார்**. (**அறிய** **வெளியனாமென்று**) **உளதில்லையிலதில்லை** **யென்று** **நாமரூபயோஸ்சத்வா** **சத்வங்களிரண்டையும்** **நிபேதிக்கையாலே** **இத்** **தூரீயபாடம்** **விருத்தார்த்தம்** **மன்றோ** **வென்ன** **இதற்குத்** **தாத்ரயம்ருளிச்செய்யக்கோலி**, **அதில்** **பேருமோருருவமுமுளதில்லை** **யென்கிறதற்குத்** **தாத்ரயம்ருளிச்செய்** **கிறார்** (**இப்படி** **இத்யாதி யால்**) **இலதில்லை** **யென்கிறதற்குத்** **தாத்ரயம்** **ருளிச்செய்கிறார்** (**அநுகூலர்க்கு** **இத்யாதி யால்**) **பிணக்கென்கிறதற்குத்** **தாத்ரயம்** **ருளிச்செய்கிறார்** (**இப்படி** **இத்யாதி யால்**) **இப்படி** **விபிரதிபன்னமாகை** **யாலே**, **அநுகூல்ய** **பிரதீக்ஷங்களிரண்டு** **மில்லாத** **ததஸ்யருக்கும்** **இவ்** **அவதாராச்யநிலமாகாதென்று** **தாத்ரயம்** **மென்று** **கருத்து**. (4)

ச- பெருமான் - அறிய **சச்யனான** **வென்னுடைய** **சுவாமி**. ஓராயிரம் **பேரும்** - **விலக்ஷணங்களான** **சஹசுரநாமங்களும்**. பிறபல - **அந்யங்களான** **ரூபங்களனைகங்களும்**. உடையவெம்பெருமான் - **ஸ்பஷ்டம்** | ஓர்பேரும் **ஒருருவமும்**. ஒருநாமமும் - ஒருரூபமும். உளதில்லை - உண்டாயி **ருப்பதில்லை**. **இலதில்லை** - **இல்லாதிருப்பதில்லை** என்று **இதி** **பதமத்யா**

ஹாய்ம் । என்று பிணக்கு-இப்படி கலஹம். அநுகூலபதிகூலயோரिति ஷேஷ: ।
 எம்பெருமானென்று வஹுவர்சொன்னது, அஹிதர்க்கெளியனாய் அநாஹித
 ர்க்காரியனான படியை அநுசாந்திக்கிறபடி. (4)

ஆ- யைக்கடிந்து, அவற்றின் சங்கத்தையும் விடுங்கோள். எங்ஙனே விடும்படி என்னில் அவனருளிச் செய்த **श्रीगीतैयாலே समस्तकल्याण**

இ- உரைத்தவென்றது **कर्मसाकाङ्क्ष**மாகையாலே **कर्म**ங்களை **अध्याहरि**க்கிருர். (**साङ्गेत्या**தியால்) அம்பகவன் என்பதற்குத் **तात्पर्य**மருளிச் செய்கிருர் (**स्वाभाविकेत्या**தியால்) **ज्ञानशक्तिबलैश्वर्यवीर्यतेजांस्यशेषतः । भगवच्छब्दाच्यानि विनाहेयैर्गुणादिभिः** என்கிற **प्रमाण**மிங்கே **अभिप्रेतम् । यद्वा स्वाभाविक**வென்றது, **अन्त**மில் **आदि**என்கிறதற்குத் **तात्पर्य**மென்னவாமாம். இப் படித்தில் அந்த மில் **आदि**யென்கிற விடத்திலே அம்பகவனென்று சொல்லப்படுகிற **सार्वज्यादि विशिष्टत्वेन नित्यत्वं विवक्षित**மென்று கருத்து. உரைத்தவனென்கிறதற்குத் **तात्पर्य**மருளிச் செய்கிருர் (**श्रीगीतैयிலே इत्या**தியால்) இங்கு **श्रीकृष्णावतारं प्रकृत**மாகையாலே உரைத்தவென்றது **गीताविषय**மென்று கருத்து. உரைத்தகணக்கறு நலத்தனென்று **समस्तपद** மாயிருக்க, அருளிச்செய்தானின் நிங்கே இவர் **वाक्यभेदं** பண்ணினது, இவ் **विशेषण**ங்களுக்குக் கீழ்ச்சொன்ன **शङ्क**யைப் **परिहरि**க்கையிலே **तात्पर्य**மென்று காட்டுகைக்காக. கணக்கறு நலத்தனென்பதற்குத் **तात्पर्य**மருளிச் செய்கிருர் (இப்படி **वेदेत्या**தியால்) அம்பகவன் என்பதற்கு, வணக்குடைத்தவநெறி யென்கிறதோடே **सप्तमीसमास**மென்று நினைத்தருளிச் செய்கிருர் (எம்பெருமானற்றிமான வென்று) திறமான - **विषय**மான. வணக்குடைத்தவநெறி வழி நின்றென்கிறதை **सङ्ग्रहि**க்கிருர் (**भक्तीत्या**தியால்) புறநெறிகளை கட்டென்கிறதற்குத் **तात्पर्य**மருளிச் செய்கிருர் (**प्राकृतेत्या**தியால்) உணக்குமின் பசையற வென்கிறதற்குத் **तात्पर्य**மருளிச்செய்கிருர் (அவற்றின் **इत्या**தியால்) இங்கே **विषयत्याग विधानं पुनरुक्ति**யன்றோ வென்ன **त्यागोपायविशेषोपदेश**மாகத்திலே **तात्पर्य**மென்று காட்டுகைக்காக, அவ் அங்கத்தில் **आकाङ्क्ष**காட்டுகிருர் (எங்ஙனே விடும்படியென்று) அவனுடையுணர்வு கொண்டென்பதற்குத் **तात्पर्य**

ச- அறுவகைச் சமயமும் - **पङ्क्ति**வசமயங்களுக்கும். **पष्ठ्यर्थे प्रथमा । वैदिकர்க்கும் इति शेषः ।** பிணக்கு - கலஹம். அற - அறும்படி, **निवृत्त**மாம்படி. தெறி - **मार्ग**த்தை யென்றபடி. உள்ளி - **विचारित्तु**. உரைத்த - அருளிச் செய்தவனான. கணக்கறு - **परिच्छेद**மற்றிருந்துள்ள, நலத்தனன் - குணத்தையுடையவனான. நலமுடையவன் நலத்தனன். அந்தமில் - **अन्तरहित**மான. ஆதி - **जगत्कारण**மான. அம்பகவன் - அழகான **भगवान्** விஷயத்தில். அம் - அழகு **स्वाभाविक**

மு- உணர்ந்துணர்ந் திழிந்தகன் றுயர்ந்துரு வியந்தவிந்நிலைமை
உணர்ந்துணர்ந் துணரிலும் இறைநிலையுணர்வரிதுயிர்காள் !
உணர்ந்துணர்ந்துரைத் துரைத் தரியய னரனென்னு மிவரை
உணர்ந்துணர்ந் துரைத்துரைத் திறைஞ்சுமின் மனப்பட்ட
தொன்றே. (6)

ஆ- गुणात्मकஞானவவணையுணர்ந்து व्यतिरिक्तசுத்தை விடுவதென்
கிறார். (5)

(உணர்ந்துணர்ந்து) ஜாத்வைகஸ்வரூபமாய் ஜானதஸ்ஸர்வாதமாய்

இ- மருளிச்செய்கிறார் (அவனருளிச்செய்த இत्याதியால்) ஜானவாசியான
உணர்வு ஶ்வுதம் ஜானஹேதுகமான ஶ்ரிஜிதீயை லக்ஷிக்கிறதென்று கருத்து.
உணர்ந்தேயென்றது கர்மசாகாஷ்ஷமாகையாலே கர்மத்தை அஶ்யாஹரிக்
கிறார் (சமஸ்தேத்யாதி யால்) ஜிதயா ஜானசம்பாदनம் விஷயத்யாஜோபாயமென்கிறு
ரென்றதாய்த்து. இந்த உபாயோபதேஸத்திலே இத் துரீயபாத்ததுக்குத்
தாத்பர்யமென்னுமிடத்தை வ்யக்தமாக்குகைக்காக த்யாகத்தை அநுவதிக்க
கிறார் (வ்யதிரிஸ்தேத்யாதித்யால்). (5)

ஆறும் பாட்டு

உணர்ந்துணர்ந்து என்கிறதற்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஜாத்
வ்யேத்யாதித்யால்) இந்த வீஸ்யாலே ஆத்மாவுக்கு ஜாத்வமாஶ்நுதமன்று,
ஸ்வாஶாவிகநித்யதர்மமென்கிறதென்று கருத்து. இழிந்தகன்று யர்ந்து
என்கிறதற்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (ஜானத இत्याதியால்) ஜீவன்
அநுவாகையாலே இந்த வ்யாஸித்யானது தர்மஶூதஜானதூரக மென்று கருத்து.

ச- மான ஜானாதிகளையுடையவனானவன் விஷயத்தி லென்றபடி.
வணக்குடை-வணக்கு - நமநம் மாந் நமஸ்குரு என்கிறபடியே நமஸ்யையை
யுடைத்தான. தவநெறி - தபரூபமான உபாயம். ஶக்தியோஶமென்றபடி.
வழி நின்று - அதாகிற வழியிலே நின்று. புறநெறி - அந்யஜாதி ஶாகூத
விஷயங்களைச் சொல்லுகிறது. களை - அதாகிற களையை, விரோத்யை.
கட்டு - பறித்து, ஶரிஹரித்தென்றபடி. அவனுடையுணர்வு கொண்டு
அந்த ஶஜவானுடைய தாய் ஜானசாஶனமான ஶ்ரிஜிதீயாலே. யதா, தஜ்ஜா
நஜந்யீதான ஶ்ரிஜிதீயாலே யென்னவுமாம். உணர்ந்து - நன்னுகத்/
தெளிந்து, அவனை இதி ஶேஷ: | பசை - சஜ்ஜத்தை. அற - அந்யந்தம்,
உணக்கு மின் - ஶோஷிப்பியுங்கோள் விடுங்கோளென்றபடி. (5)

ஆ- ப்ருதிவினிமுகுமாயிருந்த 'பரிசுடாட்மஸ்வரூபத்தையுள்ளபடியே விசத்
மாயுணரிலும், ஆத்ரிதஸமாஸ்ரயணியத்வாத்மாக தேவமனுஷ்யாடிரூபேணாவதிர்ணான
இந்த சர்வஸ்வரணாகிருன் ப்ரஹ்மாவோ? ருத்ரனோ? நாராயணனோ? என்றறிகை
யரிது. ஆகில் எங்ஙனேயறியும் படி யென்னில், அரியயனரனென்

இ- உருவியந்த வென்கிறதை யுரைக்கிருர் (ப்ருதீத்யாடியால்) இந்
நிலைமை யென்பதற்குத் தாத்பர்யம்ருளிச் செய்கிருர் (பரிசுடேத்யாடியால்)
உணர்ந்துணர்ந்துணரிலு மென்கிறதற்குத் தாத்பர்யம்ருளிச் செய்கிருர்
(விசத்மீத்யாடியால்) இறைநிலையுணர்வரிது என்கிறதற்குத் தாத்பர்ய
ம்ருளிச்செய்கிருர் (ஆத்ரிதேத்யாடிஅரிதென்னு மளவாலே) ஆட்மஸ்வரூபத்
தை சாஸ்தா஑்ரிக்கக் கூ டிலும், தேவதாபாரமாத்ர்யம்றியக் கூடாதென்று
கருத்து. அத்யந்ததுல்பமென்று தாத்பர்யம் । தேவமனுஷ்யாடிரூபேணாவதிர்ணான
என்றது நிலை வரம்பில் பல பிறப்பாய் என்றதைப் பற்ற, இது சாபி
ப்ராபிவிசேஷணம் । தேவமனுஷ்யாடிரூபேணபிறக்கையாலே ப்ரஹ்மரூடாடிகளோடும்
சஜாதீயனாய்ப் பிறந்து, தத்ஸதஷய்யாபாரங்கனையும் பண்ணிக்கொண்டு
நிற்கையாலே, சங்ஷயமுண்டாகிறதென்று அபிப்ராபம். இறைஞ்சுமி
னென்றிங்கு ஆஸ்ரயணத்தைச் சசால்லுகை புனருக்தியன்ருவென்ன
அவதரிப்பிக்கிருர் (ஆகில் இத்யாடியால்) த்ரிமூர்தியில் பரதேவதானிஷ்஑ர்஑ாபாய
ப்ரதர்சனமாத்ரத்திலே இவ் உத்தராத்ரத்துக்குத் தாத்பர்யமாகையால் புனருக்தி
யில்லை என்று கருத்து. இத்தால் சர்வஸ்வரன் சுலபனாகைக்காக ப்ரஹ்
மரூடாடிகளோடு சஜாதீயனாய்த் திரு அவதாரம் பண்ணுகையாலே,
ஸமாஸ்ரயணியனின்னென்று நிர்ணயிக்கவொண்ணாமையால், பழைய
துல்பத்வஷக்ரீமீள ப்ரஸங்க்ரக மூர்தித்ரயத்தில் ஸமாஸ்ரயணியவிசேஷநிர்ணயாபாயத்தைச்
சசால்லிக்கொண்டந்த தூர்லம்யத்தைப் பரிஹ்ரிக்கிருரென்றிப்பாட்டிற்கு
சங்க்ரதீயும் சூசிதே । தூரீயபாடத்துக்குத் தாத்பர்யம்ருளிச் செய்கிருர். (அரி
இத்யாடிபண்ணுவதென்னுமளவாலே) இன்னானையென்று விசேஷியாதே

ச- உயர்காள் - ப்ராணிகாள். இது ஸம்வாடனம் । உணர்ந்துணர்ந்து -
தத்தத்ஸுக்கனையறிந்தறிந்து கொண்டு, ஶாத்ரத்வக்ஸவாபனயென்றபடி.
இழிந்து - அ஑:ப்ரதேஷமெல்லாம் வ்யாபித்து. அகன்று - தீர்யக்ப்ரதேஷமெல்
லாம் வ்யாபித்து. உயர்ந்து - ஶூர்வப்ரதேஷமெல்லாம் வ்யாபித்து. ஶானதூரா
என்று கருத்து. உரு - ரூபயா்யமான அசித்திர்காட்டிலும். வியந்த-
விஸக்ஷணமான. இந்நிலைமை - இந்த ஸ்திதியை. இந்த ஆட்மாவினு
டைய ஸ்திதியை. உணர்ந்து - ஶ்ரவணத்தாலே அறிந்து. உணர்ந்து
மனனத்தாலே தெளிந்து. உணரிலும் - யா்யத்தாலே சாஸ்தா஑்ரித்தாலும்.

மூ- ஒன்றெனப் பல வென வறிவரும் வடிவினுணின்ற
நன்றெழினாரணனான் முகனரனென்னு மிவரை
யொன்றதும் மனத்து வைத் துள்ளிதும் மிருபசையறுத்து
நன்றென நலஞ் செய்வ தவநிடை நம்முடை நாளே. (7)

ஆ- னுமிவர் திறமாக வஹுசாஸ்வரணமனங்களைப் பண்ணுவது, இப்படி
வஹுசாஸ்வரணமனங்களைப் பண்ணவேயவர்களி லொருவன் இஃவர்
னென்று தோற்றும். அவனை ஆஹ்யங்கோளென்கிருர் (6)

(ஒன்றென)एकाधिष्ठितமோ அனேகாधिष्ठितமோ என்றறியவரிதானவடி
விலே நின்ற நன்றெழினாரணனான் முகனரனென்னுமிவர்களுடைய

இ-மனப்பட்ட தொன்றென்று सामान्येन சொன்னதற்கு வஹுசாஸ்வரணாதி
களைப்பண்ணவே, அந்த विशेषந்தானே தோற்றுமென்று व्यञ्जिப்
பிக்கையிலே तात्पर्यமென்று காட்டுகிருர் (இப்படி इत्याद்யால்) இறைஞ்
சுமினென்கிறதையுரைக்கிருர் (அவனை इत्याद்யால்) उत्तरार्धமெல்லாங்
கூட एकवाक्यமாயிருந்தாலும் तत्तत्पदங்களுக்குத் தனித்தனியே विवक्षित
மான तात्पर्यத்தை வெளியிடுகைக்காக व्याख्यानமனேகवाक्यமாய்த்து. (6)

ஏழாம் பாட்டு

ஒன்றெனப் பலவென வென்கிறதற்குத் तात्पर्यமருளிச்செய்கிருர்
(एकेत्याद்யால்) அறிவருமென்கிறதையுரைக்கிருர் (அறியவரிதான
வென்று) வடிவினுள் நின்ற என்கிறதையுரைக்கிருர் (வடிவிலே
நின்ற வென்று) இதற்கு, இவர்களுடைய வென்கிறதோடே अन्वयம்.

ச- இறைநிலை-இஃவரனுடைய स्वभावம். உணர்வரிது-அறிய अशक्यम् ।
அறியயனரனென்னுமிவரை-हरि अज्ञன் हरனென்கிறவர்களை. உணர்ந்
துணர்ந்து - श्रवणमनங்களாலே தெளிந்து. உரைத்துரைத்து-तत्तन्
प्रतिपादकशास्त्रங்களையும் भूयो भूयो व्यवहरित்து. மனப்பட்ட தொன்றே-
இந்த भूयः श्रवणादிகளாலேயுங்கள் मनस्सुலிலே இஃவரனாகத் தோன்றின
ஒரு वस्तुவை, இதற்கு இறைஞ்சுமினென்கிறதோடு अन्वयம். உணர்ந்
துணர்ந்து - तद्गुणविग्रहादिप्रीत्या पुनः पुनश्चिन्तित்து. உரைத்துரைத்து
तन्मन्त्रनामादிகளையும் पुनः पुनः पठित்து இறைஞ்சுமின் - आश्रयियங்
கோள். (6)

ஒன்றெனப் பலவென - ஒன்றென்றும் அனேகமென்றும், एकात्मिय
மென்றும் அனேகாत्मியமென்று மென்கை. அறிவரும் - அறியவருமை
யான. வடிவினுள் - मूर्तिकளிலே. நின்ற - இ ர ா நின்ற. இது,

(7)

(7)

மு- நானூ நின்றடு நம் பழமையங் கொடுவினையுடனே
 மாளுமோர் குறைவில்லை மனனக மலமறக் கழுவி
 நானூ நந்திருவுடையடி கடந் நலங்கழல் வணங்கி
 மாளுமோரிடத்திலும் வணக்கொடு மாள்வது வலமே. (8)

ஆ- (நானூ நின்றடும்) இப்படி **अन्यप्रयोजन**ராய்க் கொண்டு நந்திரு
 வுடையடிகள் தந்நலங்கழல் வணங்கவே இடைவிடாதே நின்று
 நமக்கு **वाधक**மாய் **अनादिकाल** **सञ्चित**மாய் **भगवदनुभवविरोध**யான நம்
 முடைய கொடுவினையெல்லாம் வணங்கின அப்பொழுதே மாளும்.

எட்டாம் பாட்டு

இ- இப்படி **सौलभ्योपदेश**த்தாலே **सुकर**மாக **समर्थित**மான **भक्तियोग**த்
 திற்கு **फल**சொல்லுகிறதிப் பாட்டிலே -யென்று **सङ्गति**யை **सूचि**ப்பிக்
 கைக்காக (இப்படி) என்கிற **शब्द**ம். மனனக மலமறக் கழுவியென்
 கிறதற்குத் **तात्पर्य**மருளிச் செய்கிறார் **!(अन्येत्यादियाல்)** வணங்கி
 யென்று **पाठ**மானாலும், வணங்கவென்று **अर्थ**ஞ் சொல்லவேணு மென்
 கிற கருத்தாலே யருளிச் செய்கிறார் (வணங்கவேயென்று) ானூ
 நின்றென்கிறதற்குத் **तात्पर्य**மருளிச் செய்கிறார் (இடைவிடாதே நின்
 றென்று) அடுவென்கிறதை விவரிக்கிறார் (நமக்கு **वाधक**மாயென்று)
 பழமையென்கிறதையுரைக்கிறார் (**अनादीत्यादियाல்**) அங்கொடு வென்
 பதற்குத் **तात्पर्य**மருளிச் செய்கிறார் (**भगवदित्यादियाல்**) வினைக்கு
 அம்மென்று சொல்லப்பட்ட அழகாவது **महापुरुषार्थ** **विरोधित्व**மென்று
 கருத்து. உடனே மாளுமென்கிறதையுரைக்கிறார் (வணங்கின**इत्यादि**
याல்) **तदधिगम उत्तरपूर्वाघयोरित्यादिक**ளிங்கே**अभिप्रेत**ங்கள். **[तृतीयपादத்தில்**

ச- இவரையென்கிறதற்கு **विशेषणम्** । நன்றெழில்-நல்லதான **औज्वल्य**த்
 தை யுடையவனான. எழில்-**औज्वल्यम्** । **सर्वातिशायिगुणोत्कर्ष**த்தையுடை
 யவனான வென்றபடி. நாரணன் - **नारायण**ன். நான்முகன்-**चतुर्मुख**ன்.
 அரன்-**हर**ன். என்னுமிவரை - என்கிற இவர்களை. ஒன்ற-ஒன்றும்
 படி. **मनस्ஸ**ஸிலே **गाढलग्न** மாம்படி. நும் மனத்துவைத்து - உங்க
 ளுடைய **मनस्ஸ**ஸிலே வைத்துக் கொண்டு. உள்ளி - **विचारित्तु**.
 நும் - உங்களுடையதான. இருபசை - இருவரிடத்தில் நசையை,
ईश्वरत्वशङ्कயை யென்றபடி. அறுத்து - **छेदित्तु**, விட்டென்றபடி.
 அவனிடை - அவனிடத்திலே. நம்முடை நாளே - நம்முடைய
 காலத்துக்குள்ளே. நன்றென - நன்றாக, **अन्यप्रयोजन**மாக வென்ற
 படி. நலஞ்செய்வது -**भक्ति**யைப் பண்ணுவது, **भक्तिकार्य**மான **कैङ्कर्य**த்
 தைப் பண்ணுவதென்கை. (7)

ஆ-இனியொரு நானூற்றொரு குறையில்லை. நாம் அபேஷித்தபடி எம்பெருமானை அநுபவிக்கப் பெறலாம். இப்படி சிரகாலங்கூட வலவ்ஸாஹ்யமான பக்தி யோகத்தை சாதிக்கைக்குக் காலமும் வலமுமின்றியே, அந்திமதசா பன்னராணரிழந்துபோ மித்தனையோ வென்னில், அந்த அந்திமதசையிலே யாகிலும் ஓர் அஜ்ஜலிமாத்திரமாதல் ஓர் உக்திமாத்திரமாதல் ஒரு ச்ருதிமாத்திரமாதல் அவன்றிறத்திலே செய்ய, அந்த பக்தியோகத்திலும் நன்றென்கிறார்.

(8)

இ- நானும் சாத்தையோர் குறையில்லை என்கிறதோடே அந்நிதித்து உரைக்கிறார். (இனி இत्याடியால்) இதற்கு பாவமருளிச்செய்கிறார் (நாம் இत्याடியால்) ஒடுங்கவவன்கண் என்கிற பாட்டிற் சொன்ன அநிதிநிவृத்தியை இஃபாதிபர்யந்தவ்ஸிநிஷ்பத்யாதிதளாலே இப்பாட்டு விவரிக் கிறதாக்கையால் புநருக்தியில்லை யென்று கருத்து. நநு பக்தி யோகத்தை உபதேசிக்க வந்த இவர், மாணுமோரிடத்திலும் இत्याதியாலே அந்திமதசையில் ப்ரணாமத் தைப் பண்ணுங்கோளென்று விதிப்பானென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (இப்படி இत्याடியால்) மாணுமிடத்திலும் என்று அந்நிதித்து உரைக்கிறார் (ஓர் அஜ்ஜலிமாத்திரமாதல் செய்ய வென்னுமள வாலே) வணக்கைச் சொன்னது உக்த்யாதிதளாக்கும் உபலக்ஷணமென்று கருத்து. வலமென்கிறதற்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (அந்த பக்தி யாடியால் பக்தியோகத்திலும் நன்றென்கையாலே, இங்கு சொன்ன வணக்கம் ப்ரபத்திரூபமென்று தோற்றுகிறது. கெவலநமஸ்காரரூபமானால் பக்தியோகத்திலும் நன்றென்றது ப்ரஸாபரமாகக் கடவது.

(8)

ச- மனனகம் - மனஸ்ஸுக்குள்ளில். மலம் - ப்ரயோஜனாந்தரேஜ்ஜரூபதோஷம். அற - போம்படி. கழுவி - ஸுத்தமாக்கி. நம்-நம்முடையவரான. திருவுடை - த்ரியைய யுடையவரான. அடிகள் தம் - ஸ்வாமியினுடைய. தம்மென்று ஸ்வர்த்தேஸுபயோகம். அடிகள் தம் என்கிறவிடத்தில் ளகாரத் திற்குத் தகாரே பரே தகாரமேகாதேஷம். நலங்கழல் - நன்மைகளை யுடைத் தான திருவடிகளை. வணங்கி - வணங்கவே என்றபடி. யதாவணங் கிலென்று பாடம். இந்த பாடமுரையிலே காணலாம். நானும்- சதா. நின்று - ஸ்தாயியாய்க் கொண்டு. அடு - வாஹகமான. நம் - நம்முடையதான. பழமை - அநாதியான. அங்கொடு - நல்ல கர்மான. அம் - அழகியது, அந்யந்தகர்மான வென்றபடி. வினை - கர்மம். ப்ராரத்ஹேதரகர்மங்களென்றபடி. உடனே - சதா. மாணும் - சமாஸுமாம்.

ஆ- **ஆश्रितர்க்குக் காணலாம்படி வந்து திரு அவதாரம் பண்ணியருளும்** இவனுடைய **குணங்களைச் சொல்லப் புகிலிவை பின்னையும் உள்ளுள்** ளும் **अपर्यन्त**மாயிருக்கும். இந்த **குணங்கையுடையவனானவனை** எல் லாரும் ஒக்க அறிந்து **आश्रयியாதொழிவானென்னில் தன் பக்கல் स्नेह**மில்லாதார்க்குத் **தன்னையுள்ளபடியறிய** வெண்ணுததொருபடி யவர்களை **मोहि**ப்பித்து வைக்கு **மென்கிருர்.** (9)

இ-**பண்ணுகைக்காகவே अवतरि**க்கிருனென்கிருரென்று**सङ्गति**யும் **सूचित** அகத்தனென்கிறதற்குத் **ता - ருர்** (திருவவதாரம் **इत्यादियाல்**) சொலப் புகிலென்கிறதற்குத் **ता - ருர்** (இவனுடைய **इत्यादियाல்**) வயிற்றுள வென்கிறதற்குத் **ता - ருர்** (உள்ளுள்ளும் **इत्यादियाல்**) இவ் **अवतारादि** களெல்லாம் **रक्षणार्थ**மாயிருக்க, இவையவன் துயக்கென்று இவற்றை **मोह**கங்களாகச் சொல்லக் கூடுமோ வென்ன, **अवतरि**ப்பிக்கிருர் (இந்த **इत्यादियाல்**) இவையவன் துயக்கே யென்கிறதற்குத் **ता - ருர்** (தன் பக் க ல் **इत्यादियाல்**) **अनाश्रितர்க்கு मोहविषय**மென்கையாலே **विरोध**மில்லை யென்றதாயிற்று. (9)

ச- ருதல் **प्रतिदिशं** **मुख**ங்கையுடையவென்றுதல் **व्युत्पत्ति** । படைத்த நல்லுலகமும் - **स्वसृष्ट**மான நல்ல லோகங்களும். லோகங்களுக்கு நன் மையாவது, எம்பெருமான் வந்து **आश्रित**ரோடே **संश्लेषि**க்கைக் கீடா யிருக்கை. தானும் - **स्वयञ्च** । இடம் பெற - **सविकास**மாக, **संमर्द** மின்றியே யென்றபடி. துந்தித் தலத்து - துந்தித்தலத்தனன் - **नाभि** **स्थल**த்திலே யிருக்குமவென்றபடி. துந்தி - **नाभि** । பின்னும் - பின் னையும். தானே - **स्वयमेव** । **कर्म**த்தாலன்றிக்கே **स्वेच्छया** என்றபடி. புலப் பட - **चक्षुरिन्द्रियविषय**னும்படி, **आश्रितர்க்கு इति** **शेषः** । புலன் **इन्द्रियम्** । தன்னுலகத்தில் - தன்னுடைய **लोक**த்தில். அகத்தனன்-உள்ளேயிருக் குமவன். அவதரிக்குமவ னென்றபடி. சொலப்புகில்-சொல்ல புகுந் தால். இவை-இந்த குணங்கள். பின்னும்-**भूयोभूयः** । வயிற்றுள-வயிற் றுக்குள்ளேயிரா நின்றன. **अत्यन्त**மகாபங்களாயிரா நின்றன வென்ற படி. **अपरिच्छेद**ங்களென்றதாயிற்று. இவை -இந்த குணங்களோடே கூடின அவதாரங்கள். அவன் துயக்கே - அவனாலுண்டான **संशय** **मोह**ங்கள், துயக்கு - **संशयम्**, இது **मोह**த்துக்கும் **उपलक्षणम्** । **संशय** **मोहविषय**ங்களென்றபடி. அவனாலே மறைக்கப்பட்டிருக்கு மவை யெறந்தாயிற்று. (9)

மூ- துயக்கறு மதியினன் ஞானத்துளமரரைத்துயக்கும்
மயக்குடை மாயைகள் வானிலும் பெரியன வல்லன்
புயற்கரு நிறத்தனன் பெருநிலங் கடந்த நல்லடிப் போது
அயர்ப்பில னலற்றுவன் தழுவுவன் வணங்குவ னமர்ந்தே. (10)

ஆ- (துயக்கறு) निर्दोषान्तः करणराम्य, सम्यग्ज्ञानिकளான ब्रह्मरुद्रादि
களுங்கூட அறியவரிதாயிருந்த दिव्यावतारந் தொடக்கமாகவுள்ள महा
श्रयங்களைச் செய்தருள வல்லனாய் काळमेघनिभனான दिव्यरूपத்தை
யுடைனாயிருந்த எம்பெருமானுடைய திருவுலகளந்த நல்லடிப்
போதை उपदेशनिरपेक्षமாக, நான் என்னுடைய सर्वकरणங்களாலும்

பத்தாம் பாட்டு

இ- துயக்கறு மதியிலென்கிறதையுரைக்கிறார் (निर्दोषेत्याद்யால்) நல்
ஞானத்துள் என்று மேலோடே ज्ञानத்தைத் தனித்தெடுக்கையாலே
இந்த மதி शब्दம் अन्तःकरणपरமென்று கருத்து. நன் ஞானத்து
ளென்கிறதையுரைக்கிறார் (सम्यगित्याद்யால்) அமரரைத்துயக்கும்
மயக்குடையென்கிறதையுரைக்கிறார் (ब्रह्मेत्याद்யால்) வானிலும் பெரி
யன மாயைகள் வல்லனென்று अन्वयித்துத் तात्पर्यமருளிச் செய்கிறார்
(दिव्येत्यादिவல்லனொயென்று மளவாலே) அதில் வானிலும் பெரியன
வென்கிறதற்கு உரை महच्छब्दம். புயற்கரு நிறத்தனென்கிறதற்கு
तात्पर्यमருளிச் செய்கிறார் (काळमेघेत्यादिஉடையவென்னு மளவாலே)
பெருநிலங் கடந்த வென்கிறதையுரைக்கிறார் (திருவுலகளந்தவென்று)
அயர்ப்பிலென்கிறவிடத்தில் अभिप्रेतமான अर्थத்தையருளிச் செய்
கிறார் (उपदेशेत्याद்யால்) அயர்ப்பிலென்கிறவிடத்தில் कालावच्छेदஞ்
சொல்லாமையால் जन्मप्रभृति विस्मरणமில்லை யென்று सिद्धிக்கையால்
उपदेश निरपेक्षत्वं सिद्धிக்கிறதென்று கருத்து. तुरीयपादத்திற்குத் तात्पर्य
மருளிச்செய்கிறார் (நான் इत्याद்யால்) सर्वकरणங்களாலுமென்றது
मनोवाक्कायங்களாலே யென்றபடி. அயர்ப்பிலென்கிற மானसानुभव
மும் அலற்றுவனென்று वाचिकानुभवமும், தழுவுவன் வணங்குவ

ச- துயக்கறு - संशयविपर्ययरहितமான. மதியில் - मनस्ஸையுடைய
ரான. இல்லென்று मतुस्थानीयम् । நன் ஞானத்துள் - நல்ல ज्ञानத்
தையுடையவரான, அமரரை - ब्रह्मादிகளை. துயக்கும் - मोहिப்பிக்கத்
தக்கதான. மயக்குடை - मोहकत्वशक्तியையுடையவையான, வானி
லும் - आकाशத்திற் காட்டிலும் பெரியன் - अधिकங்களான, अपरिच्छेद्यங்

மூ- அமரர்கடொழுதெழுவலைகடல் கடைந்தவன்றன்னை
 அமர் பொழில் வளங் குருகூர்ச் சடகோபன் குற்றேவல்கள்
 அமர் சுவையாயிரத்தவற்றினுளிவைபத்தும் வல்லார்
 அமரரோடுயர்விற் சென்றறுவர்தம் பிறவியஞ்சிறையே (11)
 ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆ- अनन्य प्रयोजनனாய்க் கொண்டு, अनुभविக்கப் பெற்றேனாகாதே
 யென்று கொண்டு स्वस्वभाव (स्वलाभ) த்தைப் பேசுகிறார். (10)

(அமரர்கள்) आश्रित समाश्रयणीयत्वार्थமாக அண்டமயேऽवतीर्ணனாய்
 देवादिसकलजनங்களுக்கும் दास्यावहமான अमृतमथनादि दिव्यचेष्टितங்களை

இ- நென்று कायिकानुभवமும் சொல்லப்படுகிறதிறே. अनन्यप्रयोजननா
 யென்றது அமர்ந்தென்கிறதற்கு विवरणम् । இப்பாட்டிற்கு सङ्गதியை
 सूचिப்பிக்கைக்காக அருளிச் செய்கிறார். (स्वस्वभावेत्यादियால்) स्वलाभ
 த்தை யென்று पाठान्तरम् । இவை யவன் துயக்கேயென்று अवतार
 रहस्यमितरருக்குத் दुर्योधमेன்றருளிச் செய்த இவர், தமக்கிது सर्वकरण
 ங்களாலும் अनुभाव्यமான படியைக் கண்டு प्रीत्यतिशयத்தாலே स्वलाभ
 த்தைப்பேசுகிறாரென்று सङ्गதியும் सूचितையாயிற்று. ஆக, இது
 प्रासङ्गिकமென்றதாயிற்று. (10)

நிகமனம்

अमृतमथनलीलையைச் சொல்லுகிற प्रथमपादத்திலேअर्थात्सिद्धமான अर्थத்தை
 யருளிச் செய்கிறார் (आश्रितेत्यादियால்) அமரர்கள் தொழுதெழுவென்
 பதற்குத்தாत्पर्यமருளிச் செய்கிறார் (देवादीत्यादियால்) அலைகடல் கடைந்
 தவன்றன்னை யென்கிறதை सर्वचेष्टितोपलक्षणமாக்கியுரைக்கிறார் (अमृतेत्या

ச- ங்களான வென்றபடி. मायैகள் - आश्चर्यங்களை, आश्चर्यங்களான
 அவதாரங்களை யென்றபடி. வல்லன் - कर्तुं समर्थனான. புயல் கரு
 நிறத்தனன். மேகம் போலே கறுத்த वर्णத்தை யுடையவனுடைய.
 இதற்கு நல்லடிப்போதென்கிறதோடே अन्वयम् । புயல் - மேகம்
 நிறம் - वर्णம். நிறத்தையுடையவன், நிறத்தனன். பெருநிலங்
 கடந்த - महापृथिवियை யளந்த. நல்லடிப் போது - நல்லதான திரு
 வடித்தாமரையை, போது - पुष्पम्அமர்ந்து - प्रतिष्ठितனாய், अनन्यप्रयोजन
 னாயென்றபடி. அயர்ப்பிலன் - மறவேன், மறவாமல் अनुभविப்பே
 னென்றபடி அயர்ப்பு-विस्मरणम् । அலற்றுவன் - अक्रमமாக ஸ்துதிப்
 பேன். தழுவுவன் - கட்டிக் கொள்வேன். வணங்குவன் - शिरसाणै
 விப்பேன். (10)

ஆ- யுடையனாயிருந்த எம்பெருமானுக்கு ஷேவூதிரூபமாய் நிரதிசயர
சரூபமாயிருந்த வாயிரந் திருவாய் மொழியிலும் வைத்துக்கொண்டு
இத் திருவாய் மொழிவல்லாரை, எம்பெருமான். ப்ரிவந்஑ங்களைப்
போக்கித் திருவடிகளிற் கொண்டுபோகப் பற்றுமை முந்தற திருவடி
களிலே கொண்டுபோய், அந்தமில் பேரின்பத்தடியரோடிருந்த
பின்னை ப்ரிவந்஑மான ப்ருதிரசவந்஑த்தைப் போக்கியருளுமென்
கிருர். (11)

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

இ- டியால்) குற்றேவலென்கிறதையுரைக்கிருர் (ஷேத்யாடியால்) அமர்
சுவை யென்கிறதையுரைக்கிருர் (நிரதிசயேத்யாடியால்) இவை பத்தும்
வல்லா ரென்கிறதை யுரைக்கிருர் (இத்திருவாய் மொழிவல்லாரை
யென்று) நநு வந்஑நிவூதிபூர்வாவியாயும் ப்ருவத்ராசி பத்வா஑ாவியாயும் ப்ருமா
சி஑்஑ங்களாயிருக்க அமரரோடு இத்யாடியாலே ப்ருவத்ராசியை பூர்வாவி
யாகச்சொல்லக்கூடுமோ என்ன இதற்குத் தாத்பயம் மருளிச்செய்கிருர்
(எம்பெருமான் இத்யாடியால்) பற்றுமை யென்றது, பற்றுமையாலே
யென்றபடி. இப்படி ப்ருவானுக்கு விலம்யாச஑்வ்ஸொன்னவித்தால்
இவ் உத்தராத்஑ிற்கு இத்திருவாய்மொழி வல்லார் விஷயத்திலே,
எம்பெருமானுடைய ப்ருமோத்஑கத்யவ்யஜ்நமாத்஑த்திலே தாத்பயம்மென்றதாய்த்து
உயர்விலமரரோடு சென்றென்று அவ்வித்தத் தாத்பயம்மருளிச் செய்
கிருர்(அந்தமில் இத்யாடியிருந்த பின்னை யென்னுமளவாலே) அந்தமில்-
அந்ந஑ிதமான. பேரின்பத்து - ம஑ானந்஑த்தை யுடையரான. இன்பம்
ஆனந்஑ம் । அடியரோடு - நியசூரிகளோடே யென்றபடி. அஞ்சிறை
யென்பதற்குத் தாத்பயம்மருளிச் செய்கிருர் (ப்ரிவந்஑மானவென்று) தம்
பிறவியென்கிறதையுரைக்கிருர் (ப்ருதிரசவந்஑த்தை யென்று) அறுவ
ரென்கிறதற்குத் தாத்பயம் மருளிச் செய்கிருர் (போக்கியருளுமென்று)
(11)

ச- அமரர்கள் - தேவர்கள், இது சவ்ஜநோபலக்ஷணம் । தொழுது
ப்ருணாம் பண்ணி. எழ - எழும்படி. அமூதமயநவிலையிலே யழகாலே
பர்வதராய், திருவடிகளிலே விழுந்து கிளம்பிக் கூத்தாடும்படி. அமரர்
கள் தொழுது என்கிற விடத்தில், ளகாரத்திற்கு தகாரே பரே ஑்வமேகா
தேச: । அலைகடல் - அலையா நிற்கிற சமூத்஑தை. கடைந்தவன்
தன்னை - மயித்தவனை, உ஑ிசயேதி ஷேப: । தன்னை என்று சுவாய்ஸு

श्रीः

द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलिः

(பத்துடை)

बन्धार्हत्वात्स्वभक्तैरधिकतरगुणानन्त दिव्यावतारात्
सर्वेष्व्वासक्तिमत्वान्नतसुगमतया स्वप्रबोधप्रदत्वात् ।
ख्याताभिख्यादिचिह्नात्स्वरुचिवितरणात्सर्वकालाश्रयत्वात्
शर्वादेः स्वाङ्गदानात्प्रहितपदतयाऽनन्तसौलभ्यमाह ॥ १३ ॥

(बन्धार्हत्वात्स्वभक्तैः) கடைவெண்ணெய் களவினிலுரவிடையாப் புண்டு - भक्तजनங்களாலே கட்டுண்ணும்படி. भव्यனாயிருக்கையாலும் (अधिकतरगुणानन्तदिव्यावतारात्) இதிரண்டு பாட்டில் அறியும். நிலைவரம் பிலபலபிறப்பாய், அமைவுடை நாரணன்மாயை-அசङ्ख्यேயகल्याणगुण विशिष्टனாய் அபாகுதஸஸ்தானத்தோடே வந்து அனேகாவதாரங்களைப் பண்ணு கையாலும், அவதரிக்கும் போது ब्रह्मरुद्रादிகளுக்கும் नियन्ताவானதான் 'वितरं रोचयामास' என்கிற படியே स्वनिर्ग्रामான ஒருவனுக்குப் புத்ரனும்

ச- प्रयोगम्. கடைந்தவன் தன்னை யென்கிறவிடத்தில் னகாரத்திற்கு தகாரே பரே றத்வமாदेशமாயிற்று. இப்படி யெங்குங்கண்டு கொள்வது அமர் - அமர்ந்த, சேர்ந்தவென்றபடி. निविडங்களான வென்கை. பொழில் - उद्यानங்களுடைய. வளம் - सम्पत्தையுடைத்தான. குரு கூர்ச்சடகோபன் - திருநகரிக்கு 'निर्वाहक'ரான வாழ்வாருடைய. குற்றேவல் अन्तरङ्गकैर्करूपமான. அமர்சுவை - அமர்ந்த ரசத்தை யுடைய, रसग्रन्थமான வென்றபடி. சுவை - रसம். ஆயிரத்துள்- सहस्रத்துக்குள்ளே. இவைபத்தும் வல்லார் - सौलभ्यपरமான இப் பத்துப் பாட்டையும் अभ्यसित்தவர்கள். அமரரோடு - नित्यसूरि களோடே, உயர்வில் - ऊर्ध्वभागத்திலே, பரமபடத்திலே யென்றபடி. சென்று - போய். தம் பிறவி - தங்களுடைய संसारமாகிற. அஞ் சிறையை - அழகான कारागृहसम्बन्धத்தை. சிறைக்கு அழகாவது कौर्यम् । அறுவர் - விடுவர்களென்றபடி. (11)

ज्ञानवैराग्यानुष्ठानशेवधि श्रीमद्वेदान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः ।

மு- அஞ்சிறைய மடநாரா யளியத்தாய் நீயுநின்
 அஞ்சிறைய சேவலுமா யாவா வென்றெனக்கருளி
 வெஞ்சிறைப் புள்ளுயர்த்தார்க்கென் விடுதூதாய்ச் சென்றக்கால்
 வஞ்சிறையி லவன்வைக்கில் வைப்புண்டாலென் செய்யுமோ (1)

நாலாந் திருவாய்மொழி.

இ-இப்படி சौलभ्यத்தை उपदेशித்த இவர், இன்னும் भक्तियोगोपयुक्तங்
 களை उपदेशிக்க வேண்டியிருக்க, அதை விட்டு இத்திருவாய் மொழி
 யில், எம்பெருமானுக்குத் தூது விடுகை असङ्गतமன்றோ? भगवदनु
 भवविच्छेदத்தால் பிறந்த ஆற்றுமையால் செய்கிருரென்னில், आहारनि
 द्रादि व्यापारங்களொன்று மின்றிக்கே, अनुभवैकतानमानसरायிருக்கிற
 இவருக்கு अनुभवविच्छेदहेतु உண்டோ? बाह्यसंश्लेषத்திலே प्रवृत्तरாய்

ता-ச- படி आश्रयமாக வந்து பிறக்கையாலும் (सर्वेष्वासक्तिमत्वात्) யாரு
 மோர் நிலைமையெனவறிவெளிய வெம்பெருமான் - जन्मवृत्तங்களா
 லெத்தனையேனும் தண்ணியரான गुह शवरी वानर गोपालमालाकारादि
 களான எல்லாரிடத்திலும் अनुरक्तனாகையாலும் (नतसुगमतया) வணக்
 குடைத்தவநெறிவழி நின்று - வணங்கின பேர்களாலே सुप्रापனாகை
 யாலும் (स्वप्रबोधप्रदत्वात्) உணர்ந்துணர்ந்துரைத்துரைத்திறைஞ்சுமின்
 स्वविषयज्ञानத்தை யுண்டாக்குகையாலும் (ख्याताभिख्यादिचिह्नात् स्वरुचि
 वितरणात्) நன்றெழில் நாரணன் உள்ளி நும் மிருபசை யறுத்து -सुवा
 लतैत्तिरीयमैत्रायणीय महोपनिषत्प्रभृतिकளிலே प्रसिद्धமான नारायणனென்கிற
 திருநாமத்தையும் तदर्थமான नियन्त्रत्वத்தையும் चिह्नமாக வுடைத்
 தாகையாலும் தன்னை मनस्ஸிலே चिन्तिத்தவாறே इतरविषयத்தில்
 நசையைப்போக்கி स्वविषयத்தில் रुचियை யுண்டாக்குகையாலும்
 (सर्वकालाश्रयत्वात्) மாளுமோரிடத்திலும் வணக்கொடு மாள்வது வலம்
 आश्रयத்திற்குக் காலம் 'अतिक्रान्त'மாயிற்றென்று கைவாங்க வொண்
 ணைதபடி अन्तिमसमयத்திலும் आश्रयமாகையாலும் (प्रहितपदतया) பெரு
 நிலங்கடந்த நல்லடிப் போது त्रिविक्रमावतारம் பண்ணி निम्नोन्नतविभाग
 மற எல்லார் தலையிலும் திருவடிகளை வைக்கையாலும் எம்பெருமான்
 निरवधिकसौलभ्यविशिष्टனென்று பத்துடையடியவர்க்கென்கிற திருவாய்
 மொழியில் ஆழ்வார் प्रतिपादिத்தருளினாரென்கிறார் (13)

ஆழ்வா ரெம்பெருமானார் சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான்

திருவடிகளே சரணம்.

முதற்பத்தில் மூன்றாந் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஆ- (அஞ்சிறைய) ஆழ்வாரிப்படி **दर्शनसमानाकारमानज्ञानத்தாலே** எம் பெருமானை **अनुभवித்து**, **बाह्यसंश्लेषத்தில்** **अपेक्षைபிறந்து**, அதில் **प्रवृत्तरாய்** அது **கைவாராமையாலே** **अत्यन्तमवसन्नராய்** எம்பெருமானுடைய **सर्वापराधसहत्वादिगुणங்களை** **अनुसन्धिத்து**, இப்படி **गुणवाचानவன்**, நம்மைக் **கைவிடா**னென்று **பார்த்து** **दूतवाक्यத்தினாலே** **स्वाभिलषितத்தை** **யெம்பெருமானுக்கு**விண்ணப்பம்செய்கிறார். ஒரு பிராட்டியினுடைய

இ- அதைப் பெருமையாலே வந்த **अवसादமே** **हेतु**வென்னில், இப்போதிவருக்கு நடக்கிறது **मानसानुभवमात्रமாய்** **चक्षुरादिजन्यानुभव** மன்றிக்கேயிருக்க இவருக்கு **बाह्यसंश्लेषத்திலே** **प्रवृत्ति सम्भविக்குமோ** என்ன **अवतरिப்பிக்கிறார்** (**ஆழ்வார்** **इत्यादियால்**) இப்படி என்கிறதற்கு **अनुभवित்தென்கிறதோடே** **अन्वयம்**. இப்படியென்றது **आश्रितர்க்குக்** **காணலாம்** படியான **अवतारसौलभ्य** **विशिष्ट**னாக வென்றபடி. **दर्शनसमानाकारज्ञानத்தாலே** **யவனை** **अतिसुलभ**னாக **अनुभवित்தவாறே** **கண்ணாலே** **கண்டதாக** **भ्रமித்து**, **बाह्यसंश्लेषத்திலே** **प्रवृत्तरான**ரென்று **கருத்து**. இப்போதிவர் **बाह्यसंश्लेषத்திலே** **प्रवृत्तरான**ரென்னுமிடம், 'திருவடிக் கீழ்க் குற்றேவல்' என்றும், **अनुளாழிப் புட்கடவீரவர்** **வீதியொரு நாள்** என்றும் **बाह्यसंश्लेषத்தை** **இத்திருவாய்** **मोழியில்** **प्राथिक्कையாலே** **தோற்றுகிறதென்று** **अभिप्रायம்**. **கைவாராமையாலே** **யென்றது** **शक्य**மாகாமையாலே **யென்றபடி**. **अवसन्नராய்** என்கிறதற்கு **விண்ணப்பஞ்** **செய்கிறாரென்கிறதோடே** **अन्वयம்**. **अत्यन्तमवसन्नராயென்றது**, **நம்** **பக்கல்** **दोषदर्शनம்** **பண்ணிக்கைவிட்டா** **னென்று** **கலங்கி**, **मानसानुभवமும்** **विच्छिन्न**மாம் **अवसन्नராயென்ற** **படி**. ஆனால், **தூது** **விடுகைக்குப்** **பற்றுகாதானென்ன** **அவதரிப்** **பிக்கிறார்** (**எம்பெருமானுடைய** **इत्यादियால்**) **இத்தானித்** **திருவாய்** **மொழிக்கு** **अपराधसहत्वமாகிற** **भगवद्गुणं** **प्रतिपाद्य**மென்கிறபடி. **ननु**, **இத்திருவாய்மொழியில்**, **ஆழ்வார்**, **दूतवाक्यத்தினாலே** **स्वाभिलषितத்தை** **விண்ணப்பஞ்** **செய்கிறாரென்னக்** **கூடுமோ?** 'மதியிலேன் வல்வினையே **மாளாதோ**வென்றெருத்தி' என்று ஒரு பிராட்டியினுடைய **वाक्यरूप**மாயன்றோ **இத்திருவாய்** **मोழியிருப்பதென்ன?** **अवतरिப்பிக்கிறார்** (ஒரு பிராட்டியினுடைய **इत्यादियால்**) **तदनन्याहंशेषत्व**, **तत्पारतन्य** **तदेकभोगत्व** **तद्विरहासहत्वादிகளாலே** **தமக்குப்** **பிராட்டிமாரோடு**

ஆ- வாक्यापदेशத்தாலே ஸாமிலபிதத்தை விண்ணப்பஞ் செய்கிறார். எம்பெருமானோடே கலந்து பிரிந்தாளொரு பிராட்டி, தன் முன்னே

இ- சாம்யமுண்டாகையாலும் பुरुஷோத்தமனான ஸ்ரீய: பதியினுடைய நிரதி ஶய சௌந்தர்ய லாபன்யாடிகளை அநுபவித்து பரவசராய், பாசால்யா பஷபநாக்யா: ஸ்நாயந்த்யா ஜயந் யநம் । யா: ஸ்வித்யோ ட்ஷவத்யஸ்தா: பு'பாவ் மனஸா யயு: ॥ என்கிற ந்யாயத்தாலே தாம் ஒரு நாயிகையாயிருந்து இவனை அநுபவிக்க வேண்டு மென்று ஆசை பிறக்கையாலும், தம்மை 'ஒரு நாயிகையாக பவித்துக் கொண்டு வாஶ்யஸர்ஸலேபத்திலே ப்ரவூத்தராய் அது லக்ஷமாகா தொழிந்தவாறே விரஹினியைப்போலே ஶோகாத்ராய், ஒரு பிராட்டி யினுடைய வாक्याபदेशத்தாலே ஸாமிலபிதத்தை விண்ணப்பம் செய் கிறாரென்று திருவுள்ளம். இப்படி இவருக்கு பாவவந்நமுண்டென்னு மிடத்தை

பாசாலி காந்நஸோபாஹதஹதயவஹ் வர்ணபு'பாவனீத்யா
பத்யௌ பஷாஸஹாயே ப்ரணயினி பஜத: ப்ரேயஸீபாரதந்யம் ।
பக்தி: ஶஜ்ஜாரவூத்யா பரிணமதி முனேபாவவந்நப்ரத்யிஸ்தா
யோகாப்ராஸூத்தராவஸ்திதிரிஹ விரஹோ டேஸிகாஸ்த்ர டூதா: ॥

என்று ட்ரமிடோபநிபதாத்தப்யர்ஸாவலியிலே அசார்யருளிச்செய்தார்.

புகீபவஹ்நிஸுதீரபி மந்நயானா
யத்காந்தி ஸிந்ஹுபூபதானுகூதிந் ஶப்யா ।
ஸப்ரேஸ்ய த் யதுபதி யமினோ஽பி ந்
ஸுதீபாவமேவ மனஸா விபராஸ்வபூ: ॥

என்று யாட்வாஸ்யுதயத்திலும் இவ் அர்த்தத்தை சூசிப்பித்தருளினார். இப்படி ஆழ்வார் நாயிகாபாவத்தை வஹிக்கையாலே இத்திருவாய் மொழியை ஒரு பிராட்டி வாक்யமாக உரைக்கக்கோலி, அதில் முதற் பாட்டையுரைக்கிறார் (எம்பெருமானோடே இத்யாடியால்) நாரைகளைக் கண்டென்றது, தன்னுடைய லீலோத்யானத்திலே தோழிமாரும் தானும் வினையாடா நிற்கச்செய்தே டேவயோகத்தாலே தோழிமாரும் அந்யபர் களான ட்ஷேயிலே எம்பெருமான் ஶூக்யாவிஹாரத்தாலே வந்து ஶர்ஸலேபி த்து விர்ஸலேபிக்க மிகவும் நோவுபடுகிறாளொரு பிராட்டி, அவனருளே வரப்பற்றாமையால், தான் அவனுக்குத் தூதுவிட நினைத்து, அவ் உத்யானத்திலே தன் முன்னே ஶர்ஸலேபித்து வதிக்கிற நாரைகளைக் கண்டென்றபடி. இதற்குச் சொல்லுகிறுளென்கிறதோடே ॥ அந்வயம். வாதீயை யறியாத திர்யக்குகளைக் குறித்து வாதீசொல்லுகை அநுபபந்

ஆ- **संश्लेषित्तु वतिक्कि** நாரைகளைக் கண்டு, தான் **व्यसनातिशयத்** தாலே அறிவழிந்திருக்கையாலே தன் வார்த்தைகளையறியாவென்னுமிடத்தை **विவேकिक्कமாட்டாதே**, அவற்றினுடைய **संश्लेषस्वभावத்** தைக் காண்கையாலே, தன்னோ பாதி யளவுடையவாகக் கொண்டு, அவற்றைக் குறித்துத் தன்னளவிலே வார்த்தை சொல்லுகிற விடத்தில், **शेवலை**க் குறித்துச் சொல்லுகையீடல்லாமையாலே, அதைக் குறித்துச் சொல்லுகிற வார்த்தையையும் **औचित्यத்தாலே** பேடையை நோக்கி, நினைத்த விடத்தே நினைத்த போதே செல்லுகைக் கீடான **उपकरणங்களை** யுடையையாய், **संश्लेष**த்தையே **धारक**மாக உடையையாய், **दुःखासहिष्णु**வுமாயிருந்த நீ **यென்பக்கவிலே** **कृपै**பண்ணி

இ- மன்றோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தான் **व्यसनेत्यादियाல்**) இருக்கையாலே என்கிறதற்கு மாட்டாதே **यென்கிறதோடே** **अन्वयம்**. தன்னோபாதி - தன்னைப் போலே. அளவுடையவாக - **प्रमितियुक्तங்** களாக. கொண்டு - **मत्वा**, **भ्रमि**த்து என்றபடி. பேரளவுடையரான பெருமானும் **श्रीजनकराजன்** திருமகளும் **विरहம்** **प्रसक्त**மானவாறே **युक्तयुक्तनिरूपणक्षम**ரன்றிக்கே, '**अशोक शोकापनुद**' என்றும், '**हंसकारण्ड वाकीर्णा**' என்றும் அலற்றும்படி கலங்கினாப் போலே **यென்று** கருத்து. அஞ்சிறைய **शेव**லுமென்று புருஷபகூழியையும் **दूत्य**த்திலே **समुच्चय**க்கிற இவள், **मद**நாராயென்று **स्त्रीपक्षिमात्रத்தை** **सम्बोधि**ப்பானே னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அவற்றைக் குறித்து **इत्यादियाல்**) தன்னளவிலே **यென்றது**, தன் விஷயத்திலே **यென்றபடி**. தன் **वृत्तान्त** **विषय**மாகவென்கை. **शेवல்** - **पुरुषपक्षि** । நோக்கி **यென்கிறதற்கு**, சொல்லுகிறுளென்றதோடே **अन्वयம்**. அஞ்சிறைய வென்கிறதற்குத் **तात्पर्यம்** அருளிச்செய்கிறார் (நினைத்த **इत्यादियाல்**) இங்கு **उपकरण**ங்கள் **पक्ष**ங்கள். இத்தால், **दूत्योपयुक्त**மான **सामर्थ्य** சொல்லிற்றாயிற்று. **मद** **शब्दத்தை** **स्त्रीत्व**பரமாக்கி, அதற்கு **व्यङ्ग्यार्थம்** அருளிச் செய்கிறார் (**संश्लेष**த்தை **इत्यादियाல்**) இத்தால் **विरहव्यसनानभिज्ञत्वं** சொல்லிற்றாயிற்று. அளியத்தாயென்கிறதற்குத் **तात्पर्यம்** அருளிச்செய்கிறார் (**दुःखेत्यादियाல்**) **परदुःखासहिष्णु**மாயென்றபடி. இத்தால் **कारुणिकत्वं** சொல்லிற்றாயிற்று. **अवतारिकै**யிலே **शेवலை**க் குறித்துச் சொல்லுகிற வார்த்தையையும், பேடையை நோக்கிச் சொல்லுகிறுளென்றதாலே நின்னஞ்சிறைய **शेव**லுமாயென்றது **अर्थाद्व्याख्यातम्** । ஆவாவென்றெனக் கருளி **यென்கிறதை** **सङ्ग्रहि**க்கிறார் (என்பக்கவிலே **इत्यादियाல்**)

ஆ- ஆश्रितருடைய समस्तदुःखनिरसनस्वभावான பெரிய திருவடியை दिव्यवाहनமாகவுடைய வெம்பெருமானுக்கென் விடு தூதாய்ச் சென்று, என் திறம் சொல்லவேண்டுமென்று अपेक्षித்துப் பின்னையும் அவை போகாதிருந்தவாறே சொன்ன வார்த்தையைவன் अङ्गीकरिया தொழியிற் செய்வதென் னென்றுபோகாதிருந்தன வாகக் கொண்டு, அப்படி आश्रितवत्सलான அவன் अङ्गीकरियाதொழியுமோ? அவனென்

இ- வெஞ்சிறையென்கிறதற்குத் தாत्पर्यம்ருளிச்செய்கிருர் (ஆश्रितருடைய इत्याடியால்) புள்ளாயர்த்தார்க்கு என்கிறதற்குத் தாत्पर्यம்ருளிச் செய்கிருர் (பெரிய इत्याடியால்) என் விடு தூதாய்ச் செல்ல வேண்டுமென்று முற்பட प्रार्थनं विनाசென்றக்கால் इत्याடியான वचनभङ्गிகூடா மையாலிந்த प्रार्थनंஇங்கே अर्थसिद्धமென்று நினைத்தருளிச் செய்கிருர் (என் விடுதூதாய் इत्याடியால்) என் திறம் - என் விஷயம் என் விஷயமான வார்த்தையை யென்றபடி. தூது போகக் கூடாதென்று அவை சொல்லாதிருக்க, சென்றக்காலென் செய்யுமென்று சொல்லுவானெனென்ன அருளிச் செய்கிருர் (பின்னையும் इत्याடியால்) அவை போகாதிருந்தது வன்சிறையிலவன் வைக்கிலென்கிற शङ्कையாலன்றிக் கே वार्तानभिज्ञतையாலேயாயிருக்க, அவற்றைக் குறித்து சொல்லுகிற இந்த तुरीयपादம் असङ्गतமன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிருர் (சொன்ன इत्यादि) கொண்டென்றது भ्रमित்தென்றபடி. இப்படி भ्रमित்துச் சொல்லுகிறதாகையாலே असाङ्गत्यமில்லையென்ற தாயிற்று. வைக்கிலென்கிற यद्यर्थं தாலே வன்சிறையில் வையானென்று व्यञ्जितமாகிறதென்று கருத்தாலே யருளிச் செய்கிருர் (அப்படி इत्यादि யால்) அவனென்கிற प्रसिद्धवन्निर्देशத்திற்குத் தாत्पर्यம்ருளிச் செய்கிருர் (ஆश्रितவत्सலான வென்று) 'परिष्वङ्गो हनूमतः' 'व्यसनेषु मनुष्याणाम् इत्यादிக்இங்கே अभिप्रेतங்கள். வன்சிறையிலென்கிறதற்குத் தாत्पर्यம்ருளிச் செய்கிருர் (அவன் इत्याடியால்) रिपूणामपि वत्सलானவன்

ச- அளியத்தாய் - कृपावतियான. அளி - कृपैஅளியையுடையவள், அளியத்தாள், तस्याः सम्बुद्धिः அளியத்தாய். அஞ்சிறைய - அழகிய தான சிறையையுடையவளான. சிறை - சிறகு. மடநாராய் - स्त्री யான நாராய். மடப்பம் - स्त्रीत्वम् । நீயும் - एवंविधैயான நீயும். நின்- உன்னுடைய. அஞ்சிறைய சேவலுமாய் - शोभनपक्षशालियான புருஷ னுமாய், இருவரும் கூடிக் கொண்டென்றபடி. ஆவாவென்று ஹாஹாவென்று, என்னுடைய दुर्दशையைக் கண்டு शोकाविष्टரா

ச- யென்றபடி. எனக்கருளி-என்பக்கல் கூபைபண்ணி. வெஞ்சிறை
உயங்களான பஶங்களையுடையனான. அஶ்ரீதது:வநிரசனேஷு ஈரங்களான
பஶங்களை யுடையனான வென்றபடி. புள் - பஶ்யாலே, ஈரநாலே
யென்றபடி. உயர்த்தார்க்கு-வஹிக்கப்பட்ட வெம்பெருமானுக்கு. என்
விடுதூதாய்-என்னாலேவிடப்பட்ட தூதாய். சென்றக்கால்-போனால்
அவன் - அந்த வத்ஸலனவன். வன்சிறையில் - வலிய சிறை
யிலே. ஈஹமான காரா஘்ருத்திலென்றபடி. வைக்கில்-வைத்தானாகில்.
உங்களை இதி ஶேஷ: | வைப்பு - நிவேஷத்தை, அந்த காரா஘்ருநிவேஷத்தை
யென்றபடி. உண்டால் - அநுபவித்தால் என்செய்யும் - என்ன
அவதத்தையுண்டாக்கும், ஒரு அவதத்தையும் உண்டாக்காது, குண
வஹமே யாமென்று கருத்து. அந்த காரா஘்ருநிவாஸம் இதி ஶேஷ: | ஒ
என்ற அவ்யய் கூடாதது கூடுமோ என்றபடி. (1)

ஆ- (என் செய்ய) பின்னையும்ந்த நாரைகள் போகாதிருந்தவாறே, சிலகுயில்களை நோக்கி, தன்னழகாலே என்னைத் தோற்பித்தடிமையாக்கினவனுக்கு நீங்களென்திறஞ் சொன்னாற்றுகென் செய்யுமென்று சொல்ல, அவையும் போகாதிருந்த விடத்தில், சொல்லும் வார்த்தையைக் கேட்டுப் போகைக்கு நின்றன வாகக் கொண்டு, என்னுடைய ஜ்ஞாந்தரபாபத்தாலே, உன் திருவடிகளிலடிமை செய்கைக்குப் பண்டு ஶ்யம்பண்ணப் பெற்றிலேன், இனியுன் திருவடிகளை நானகன்றேபோமித்தனையோ? வென்று சொல்லுங்கோளென்கிறான். (2)

இரண்டாம் பாட்டு

இ- நாரைகளைத் தூதாகத் தான் வரித்திருக்க, அதன்மேலே கோகிலங்களை ஶ்யிப்பானென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (பின்னையும் இत्याடியால்) நோக்கி யென்கிறதற்குச் சொல்ல என்கிறதோடே அவ்யம். செய்ய தாமரைக் கண் என்கிறது हेतुगर्भं विशेषणமென்று நினைத்தருளிச் செய்கிறார் (தன்னழகாலே யென்று) என் என்கிற படித்திற்குப் பெருமானார்க்கென்கிறதோடே அவ்யமென்று நினைத்து இதற்கு तात्पर्यம் மருளிச் செய்கிறார் (என்னை இत्याடியால்) இத்தால் அவன்திறத்தில் தனக்கு मान்கூடாதென்கிறாரென்று கருத்து. என் தூதாயென் செய்ய முரைத்தக்கால் என்கிறதற்குத் तात्पर्यம் மருளிச்செய்கிறார் (நீங்கள் இत्याடியால்) என் தூதாயென் கிறவித்தாலே என்னுடைய वृत्तान्तமவனுக்கு विज्ञापनीயமென்றிவ் அய்ம் सिद्धமாயிருக்க முன் செய்த இत्याடியான विज्ञापनप्रकारம் சொல்லவேணுமோ வென்ன அருளிச் செய்கிறார் (அவையும் இत्याடியால்) கொண்டு - ஶ்மித்து. அப்படி सिद्धமானாலும் வாய்வார்த்தையுங் கேழ்க்கைக்காக நின்றன வென்று ஶ்மித்தாளென்று கருத்து. முன் செய்த முழுவினையா லென்கிறதையுரைக்கிறார் (என்னுடைய இत्याடியால்) திருவடிக் கீழ் குற்றேவலென்கிறதையுரைக்கிறார் (உன்திருவடிகளிலடிமையென்று) செய்ய முயலாதேன் என்கிறதற்குத் तात्पर्यம் மருளிச் செய்கிறார் (செய்கைக்கு இत्याடியால்) இனமகல்வதென்று அவ்யித்துத் तात्पर्यம் மருளிச் செய்கிறார் (இனி இत्याடியால்) இனியென்றது இன்னுமென்றபடி. என்று சொல்லுங்கோளென்றது अध्याहृतम् । (2)

ச- இனக்குயில்காள் - சஹீபூதங்களான கோகிலங்காள். இனம்-சஹம். என் செய்ய தாமரைக் கட்பெருமானார்க்கு - என்னுடைய அருள்

மு- விதியினுற் பெடை மணக்கு மென்னடைய வன்னங்காண்
 மதியினுற் குறண்மானு யுலகிரந்தகள்வற்கு
 மதியிலேன் வல்வினையே மாளாதோ வென்றொருத்தி
 மதியெல்லா முள் கலங்கி மயங்குமாலென்னீரே. (3)

ஆ- (விதியினால்) பாப்பண்ணினாலது மாளுந்தனையும் அநுபவிக்க
 வேண்டாவோ என்னில், என்னுடைய பாபமேயோ காலமெல்லாம்

முன்றும் பாட்டு

இ- உன்னுடைய வினையானது காலமெல்லாம் அநுபவித்தாலும்
 மாளாதென்று எம்பெருமான் சொல்லாதிருக்க, மதியிலேன் வல்
 வினையே மாளாதோ என்றிப்படி இவள் சொல்லுவானே நென்ன
 अवतरिப்பிக்கிருர் (पापमित्याद்யால்) வேண்டாவோ வென்னில்- வேண்
 டாவோ வென்று சொன்னானாகில். இதற்கு, தோற்பித்தவனுக்குச்
 சொல்லுங்கோள் என்கிறதோடே अन्वயம். பின்னையும்ந்த कोकिल
 ங்கள் போகாதிருந்தவாறே, பாபம் மாளுந்தனையும் அநுபவிக்க
 வேண்டாவோ என்று, எம்பெருமானருளிச் செய்தானாகிற் செய்வ
 தென்னென்று போகாதிருந்தனவாக उत्प्रेक्षित்ததுக்குச் சொல்லும்
 उत्तरத்தை, தன் व्यसनातिशயத்தாலே கலங்கி हंसங்களைக் குறித்துச்
 சொல்லுகிறுளென்று सङ्गतिசொல்லித்தாயிற்று. இத்தனை கலங்கித்
 திள்ளாகிலிவள் பிரிந்த விஷயத்துக்கும், நாட்டார் பிரிந்த
 விஷயத்துக்கும் வாசியின்றிக்கே ஒழியுமென்று கருத்து. மாளா
 தோவென்கிறவிடத்தில் स्वारस्यलब्धार्थம்ருளிச் செய்கிருர் (காலமித்யாதி
 யால்) चिन्तयन्ती पापமானு லரை க்ஷணத்திலே மாளலாமோவென்று

ச- तामरस विलोचनரான स्वாமிக்கு. என் தூதாய் - எனக்கு दूतरாய்.
 உரைத்தக்கால் - என் வார்த்தையை விண்ணப்பஞ் செய்தக்கால்.
 என் செய்யும் - என்ன குற்றத்தையுண்டாக்கும். நீரளிரே-நீங்களல்
 லிகோளே. मधुरालापशालிகளான कोकिलங்களல்லிகோளேயென்றபடி,
 ஆகையாலுங்கள் வார்த்தையை அவனாதரிக்குமென்று கருத்து.
 முன் - पूर्वजन्मங்களிலே. செய்த முழுவினையால் - செய்த पूर्णपापத்
 தாலே. திருவடிக்கிழ் - त्वत्पादभूलத்திலே. குற்றேவல் - अन्तरङ्गकैङ्कर्य
 த்தை. செய்ய-பண்ண. முன் முயலாதேன் - पूर्वमुद्योगियात நான்.
 कैङ्कर्यलाभहेतुவான सुकृतங்களைப் பண்ணாத நான் என்றபடி. இனம்-
 இன்னும். इतः परமுமென்றபடி. அகல்வதுவோ - विश्लेषित்துப்
 போமித்தனையோ. विधि - सङ्कल्पित்தது. (2)

ஆ- அநுபவித்தாலும் மாளாததென்றொருத்தி மதியெல்லாமுள் கலங்கியறிவிழந்தாளென்று தன்னுடைய **दिव्यचेष्टित**ங்களாலே என்னைத் தோற்பித்தவனுக்குச் சொல்லுங்கோளென்று **भाग्यातिशय**த்தாலே **परस्परं संश्लेषित**து **वर्तित**க்கிற சில அன்னங்களைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

இ- **उपालम्भगर्भित**மென்று கருத்து. மயங்குமென்பதை யுரைக்கிறார் (அறிவிழந்தாளென்று) **द्वितीयपाद**த்திற்குத் **तात्पर्य**மருளிச்செய்கிறார் (தன்னுடைய **इत्यादिया**ல்) என்னீரே யென்கிறதையுரைக்கிறார் (சொல்லுங்கோளென்று) விதியினாலென்கிறதையுரைக்கிறார் (**भाग्येत्यादिया**ல்) தங்களுடைய **भाग्यातिशय**த்தாலென்றபடி. இவளுடைய **भाग्यातिशय**த்தாலே யென்னவுமாம். அவைகளுடைய **विरहक्लेश**த்தை யிவளுக்குப் பார்க்கவேண்டாத படியாகவும், அவை **विरह**த்தாலே **अवसन्न**ங்களாகாதே **प्रस्तुतकार्यक्षम**ங்களாம்படி **संश्लेषित**த்திருக்கையும் இவளுடைய **भाग्य**த்தாலேயிறே. பெடை மணக்குமென்கிறதற்குத் **तात्पर्य**மருளிச்செய்கிறார் (**परस्परमित्यादिया**ல்) (3)

ச- விதியினால் - **भाग्य**த்தாலே. பெடை மணக்கும் - **स्त्रीपक्षि** யோடே **संश्लेषिया** நிற்கிற. மணம் - **संश्लेष**ம். மென்னடைய - **मृदु** **गमनशालि**களான. நடையழகாலே அவனை **वशीकरित**துக் கார்யங் கெரள்ளவத்தான என்றபடி. அன்னங்காள் - ஹம்ஸங்காள். மதியினால் - **दैत्यौदायेंद्रयाच्नाविहति**மென்கிற **श्लोक**த்தின்படியே, **इन्द्र**னுடைய **अपेक्षित**த்திற்கு **भङ्ग**மும் **महावलि**க்கு **वध**மும்வாராதே அவனுக்கு கார்யமாம்படியான **बुद्धिचातुर्य**த்தாலே, குறள்மாணாய் - **वामनब्रह्मचारि** யாய். மாண் - **माणव**கன் உலகிரந்த கள்வற்கு - **लोक**த்தை யாவித்த **वञ्चक**னுக்கு. **वामनावतारदिव्यचेष्टित**த்தாலே என்னை **वशीकरित**த்தவனுக் கென்றபடி. மதியிலேன் - **मतिहीन**ையான என்னுடைய. போம் போது தகையமாட்டாத மதிக்கேடியான என்னுடைய என்றபடி. வல்வினையேயோ - **दृढ**மான பாபமேயோ. மாளாது - காலமெல்லாம் அநுபவித்தாலும் **नशिया**து. என்றொருத்தி - ஒருத்தி யென்றால் அவன்தானே யறியுமென்று கருத்து. மதியெல்லாமுள் கலங்கி **बुद्धि**களெல்லா முள்ளுங் கூடக் கலங்கி, **अत्यन्त**க் கலங்கி யென்றபடி. மயங்கும் - **मोहिया** நின்றாள். ஆலென்று **विषादद्योतकम्** । என்னீரே என்னுங்கோள். இப்படிச் சொல்லுங்கோளென்றபடி. (3)

மு- என்னீர்மை கண்டிரங்கி யிதுதகா தென்னுத
 வென்னீல முகில் வண்ணற்கென் சொல்லியான் சொல்லு
 கேளு
 நன்னீர்மை யினியவர்கட் டங்காதென்றெருவாய்ச்சொல்
 நன்னீல மகன்றில்கா ணல்குதிரோ நல்கீரோ. (4)

ஆ- (என்னீர்மை) நான் தம்மைப் பிரியிலொரு கூணமாத்ரமுந்
 தரிக்கமாட்டாத **स्वभावै**யென்னுமிடத்தை யறிந்து வைத்து என்
 பக்கவிலே **कृपै**பண்ணி, இவள் நம்மைப் பிரிந்திருக்கைக்கீடல்ல
 ளென்று பாராதவர்க்கு நானென்ன வார்த்தையைச் சொல்லுவ
 தென்று எம்பெருமானையின்னோதாய், பின்னையுமவனை விடமாட்டா

நான்காம்பாட்டு

இ- என் னீ ர்மை கண்டென்கிறதற்குத் **तात्पर्य**மருளிச்செய்கிறார்.
 (நான் **इत्यादि**அறிந்து வைத்தென்னுமளவாலே) **क्षणमात्रशब्द**த்தாலே
 இப்பாட்டுக்கு **सङ्गतियும்** **सूचितै**யா கிற து. எங்ஙனையென்னில்,
 பின்னையுமந்த ஹம்ஸங்கள் போகாதிருந்தவாறே, **अत्यन्तदीर्घकाल**
विलम्बமன்றிக்கே **कतिपयकालानन्तरं**வருகிறோமென்று அருளிச் செய்
 தானாகிற் சொல்லுவதென் னென்று போகாதிருந்தனவாக **उत्प्रेक्षित**த்து
क्षणमात्रविरहத்திலும் **घरि**க்கமாட்டாத வென் விஷயத்திலே, **कतिपय**
कालविलम्बந்தான் சொல்லுகை **शुक्त**மோ வென்றெம் பெருமானை
 வெறுத்துச் சொல்லுகிறுளென்றிப்படி **सङ्गति** **सूचितै**யாயிற்று.
 அறிந்துவைத்தென்றது, **संश्लेषदशै**யிலணைத்தகை நெகிழ்ந்தவளவிலே
 வெளுத்து வருகிறபடியைக் காண்கையாலே அறிந்திருந்தென்றபடி.
 இரங்கி யென்பதற்குத் **तात्पर्य**மருளிச்செய்கிறார் (என்று **इत्यादियाல்**)
 இது தகாதென்னுத வென்னீல முகில் வண்ணற்கென்கிறதற்குத்
तात्पर्यமருளிச் செய்கிறார் (இ வள் **इत्यादियाல்**) என் சொல்லி
इत्यादिயை **सङ्ग्रहि**க்கிறார். (நான் **इत्यादियाல்**) இன்னோதாயென்றது,
 வெறுத்து **निराशै**யா யெ ன் றபடி. இப்படியொன்றுஞ் சொல்ல
 மாட்டேனென்று **निर्विण्णै**யானவள், திரும்பவும் **सन्देश**ம் சொல்லு
 வானெனென்ன **अवतरि**ப்பிக்கிறார் (பின்னையும் **इत्यादियाல்**) மாட்டா

ச- என்னீர்மை - என்னுடைய **स्वभाव**த்தை. கண்டு - **संश्लेषदशै**யில்,
आलिङ्गनशैथिल्याதிகளில் **अङ्गविकार**த்தாலே **प्रत्यक्ष**மாகக் கண்டு வைத்து

ஆ- மையாலே, அவளுடைய நல்லுயிரானது இனியவள் பக்கல் ஒரு ஷணமாசமுந்தங்காதென்றொரு வார்த்தை சொல்லவேணுமென்று சிலவன்றில்களை நோக்கிச் சொல்ல, அவையும் போகாதிருந்த விடத்தில், இத்தனையுஞ் சொல்ல வல்லிகோளோ மாட்டிகோளோ வென்கிறாள். (4)

இ- மையாலேயென்கிறதற்கு அன்றில்களை நோக்கிச்சொல்ல என்கிற தோடே அந்வயம். நன்னீர்மையென்கிறதையுரைக்கிறார் (அவளுடைய இत्याடியால்) இனியவர்கள் தங்காதென்றொருவாய்ச் சொல் என்கிறதற்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (இனிஇत्याடியால்) பதின்காற் சொன்னால் மறுத்தாரைச் சொல்லுமாப்போலே முதல் வார்த்தையிலே நல்குதிரோ நல்கீராவென்று சொல்லக் கூடாமையாலிங்கு அர்யசித்யாத்யந்தையருளிச் செய்கிறார் (சொல்லவேணு மென்று) அவற்றிற்கு உபேக்ஷைகாணாதிருக்க, உபேக்ஷித்தாரைக்குறித்துச்சொல்லுமாப்போலே சொல்லக் கூடுமோ வென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (அவையும் இत्याடியால்) நல்குதிரோ இत्याதிக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (இத்தனையும் இत्याடியால்) இத்தனையுமென்றது, இவ் உக்திமாசத்தை யுமென்றபடி. (4)

ச- இரங்கி - கற்பைபண்ணி. இது தகாதென்னாத - இந்த விரஹிவளுக்கு யோగ்யமன்றென்றெண்ணாதவரான. என்னில முகில் வண்ணற்கு - என்னுடையவரான நிலமேவண்ணற்கு. யான் - நான். என்சொல்லிச் சொல்லுகேன் - எந்த அபூர்விய்த்தைச் சொல்லி, சந்தேசஞ் சொல்லக் கடவேன். ஒவென்று நிவந்தயோதகம். நன்னீர்மை - நல்லவுயிர். உமக்கு ஆதரணியமாம்படி நன்றான உயிரென்றபடி. இனி-இத்தனைக்கு மேல். அவர்கள் - அவர் பக்கல், கள் என்று சமஸ்யர்த்தஃயயம். அவரென்கிற வஹுமானாகிதான் நாயிகையான வஹுமானத்தாலே, டூனர்தங்கள் வார்த்தையாகச் சொல்லுகிறாள். தங்காதென்று - நிற்கமாட்டா, தென்று, கள் - தங்காதென்னுமிடத்தில், ளகாரத்துக்கு தகாரே பரே உபயோ: த்வமாदेश: । ஒரு வாய்ச் சொல் - ஒரு வார்த்தை சொல்லுதலை நன்னீலமகன்றில் காள் - நல்ல நிலவண்ண சௌபக்ஷிகள். நல்குதிரோ நல்கீரோ - உபகரிக்கவல்லி கோளோ மாட்டிகோளோ? நல்குதக - ஸ்நேஹமும் ரக்ஷணமும், நிறமவனைப் போலையிருந்து செயலுமவனைப் போலையாகிறதோ என்னுடைய அபேக்ஷிதஞ் செய்கிறீர்களோ மாட்டிக் களோ வென்று கருத்து. (4)

இ- பொழிலேழு மென்கிறது **பிரகரணானுசூனமாக லக்ஷணயா சர்வாத்மபர** மென்கிருர் (**சர்வாத்மத்யாடியால்**) நல்கித்தான் காத்தளிக்கு மென்கிற இடத்தில் **அர்த்தசித்தார்த்தந்தையருளிச்செய்கிருர்**(**சர்வத்யாடியால்**) காத்து என்கிறதற்கு **நாத்பரியம்**ருளிச்செய்கிருர் (**அவர் இத்யாடியால்**)நல்கியென்கிறதை யுரைக்கிருர் (**சஸ்நேஹமாகவென்று**) அளிக்குமென்கிறதையுரைக்கிருர் (**ரக்ஷித்து இத்யாடியால்**) இதில் **பலிதார்த்தம்**ருளிச் செய்கிருர்(**பரமத்யாடியால்**) **யதநாரணன்** ஸ்வுத்தத்துக்குத் **நாத்பரியம்**ருளிச்செய்கிருர் என்னவுமாம். **காரணயாதிகள்** **நாரஸ்வவிவக்ஷிநங்களென்று** கருத்து... என்கையிப்படி **உபேக்ஷித்தால்** எல்லாரையும் **ரக்ஷிக்கையாலே பரிபூர்ணமான தன்னுடைய நாராயணத்வ விக்ரஹமாகாதோ** என்று அறிவியுங்கோளென்கிருளென்று **அபிபிராயம்.** எம்பெருமானாகக் கென்கிறதற்குச் சொல்லியென்கிற தோடு **அந்வயம்.** வினையேற்கேயோ நல்கவாகாது என்று **அந்வயி**த்துத் **நாத்பரியம்**ருளிச் செய்கிருர் (**நான் இத்யாடியால்**). ஓகாரத்தை யிங்கே **அந்வயித்தது உபாலக்ஷயாதிவ்யக்த்யம்** । நான் செய்த பிழையைப் பொறுத்தருளியென்கிற வித்தாளிப் பாட்டுக்கு **சஜ்ஜிதீ சூচিতை** । எங்ஙனெயின்னில், **க்ஷணமாத்திரமும் சஹிக்க மாட்டேனென்று** கீழ்ப்பாட்டிற் சொன்னவாறே, **அபரா஧ம் ப்ரவரமாயகையாலே சஹியாதே தீருமோ** வென்று எம்பெருமான் **உபேக்ஷித்தானாகிற்** செய்வதென்னென்ன? சொல்லுகிருளென்று **சஜ்ஜிதீ சூচিতை** । மல்குநீர்க் கண்ணெற்கென்கிறதை **சஜ்ஜிதீக்கிருர்** (எனக்கென்று) அருளாயென்பதற்குத் **நாத்பரியம்**ருளிச் செய்கிருர் (**சொல்லவேணுமென்று**) (5)

மூ- அருளாத நீரருளி யவராவி துவராமுன்
 னருளாழிப் புட்கடவீரவர் வீதியொரு நாளென்
 றருளாழி யம்மானைக் கண்டக்காலிது சொல்லி
 யருளாழி வரிவண்டே யாமுமென் பிழைத்தோமே. (6)

ஆ- (அருளாத நீரருளி) எல்லாருடைய பிழைகளையும் பொறுத்து
 எல்லாரையும் ரக்ஷிக்கக் கடவோமாகிலும், *அत्यन्तவिसदृशै*யான

ஆறும் பாட்டு

இ- எம்பெருமானோடே *सर्वदा सर्वविध संश्लेष*ங்களையும் *अपेक्षिया*
 நின்ற இவளிப் போது *स्ववीथियिलே*யொரு நாளெழுந்தருளுகிற
*मात्र*த்தை யொரு *पुरुषार्थ*மாக *अपेक्षि*ப்பானேனென்ன *अवतरि*ப்பிக்கிறார்
 (எல்லாருடைய *इत्यादि*யால்) இப்படி வண்டுகள் *शङ्कि*த்ததாக *भ्रमि*த்துச்

ச- மல்குநீர் - *प्रवहज्जल*மான. புனற்படப்பை - நீர்நிலத்திலே. புனல்
जलम् ! படப்பை - கொடித்தோட்டம். இரை - *आहार*த்தை. தேர்-
 பிள்ளைக்காகத் தேடாநின்ற. வண்சிறு குருகே- *औदार्य*த்தையுடைய
*वालसारसपक्षि*யே. வண்மை-*औदार्य*மும் அழகும். *परार्थ* *आहार*ம் தேடிக்
 கொடுக்கும்படியான *औदार्य*த்தாலும் தூதுபோம்படி சிறுமையால்
 உண்டான *शरीरलाघव*த்தாலும் *दृत्ययोग्य*தே உனக்கு *पुष्कलै*யென்று
 கருத்து. நாரணனைக் கண்டக்கால்-நாரயணனைக் கண்டவளவிலே.
 பொழிலேமும்-*सप्तलोक*ங்களையும், *सर्वमा*க்களையுமென்றபடி. பொழில்-
 லோகம். தான் - *स्वयमेव* ! அவர்களுடைய நல்குதலை *अपेक्षिया*தே
 யென்றபடி. நல்கி - *स्नेहि*த்து. தன் பேருகவென்றபடி. காத்து
*निवृत्तानिष्ट*ங்களாக்கி, அளிக்கும் - *रक्षि*க்கும். தான் - இப்படி *सर्व*
*रक्षक*னான தான். வினையேற்கேயோ *पापि*யான எனக்கு *मात्र*மோ,
 தன்னுடையவளாயிருந்தும் நாடோடொத்த *रक्षण*முமில்லாதபடி,
*पापि*யான வென்விஷயத்திலே *मात्र*மோ என்றபடி. நல்கவாகாது
*स्नेहि*க்கவாகாது, என்று சொல்லி என்று *अध्याहार्यम्* ! மல்குநீர்க்
 கண்ணேற்கு -*प्रवहदधुनेत्रै*யான வெனக்கு. அவற்றுக்கு *दयै*பிற்க்கும்
 படி தன் *दशै*யைச் சொல்லுகிறான். ஓர் வாசகம்- ஒரு *प्रत्युत्तरम्* !
 கொண்டருளாய்-கொண்டு *सादि*த்தருள வேணும். அருளாயென்கை
 யாலே *तिर्यक्*காகிலும் *भगवद्विषये*பகாரகர்திறத்தில் *उपचारोक्ति*யொழிய
*केवलोक्ति*நடக்கலாகாதென்று *सूचितम्* ! (5)

ஆ- அவளுடைய பிழைகளைப் பொறுத்து, அவளோடே கலந்து பரிமாறும் பரிமாற்றத்தாலே வரும் **காஷ்யாதி**குணங்களும் வேண்டா வென்றிருந்தானாகிலவனுக்குச் சொல்லுவதென்னென்னில், அவளோடு கலந்து பரிமாறுகை திருவுள்ள மன்றாகிலும், உம் முடைய **கூபைக்கும் சர்வீசுவரவத்திற்கும்** தாழ்வுவாராமே அவளும் **உஜ்ஜிவிக்கலாம்** படி, அவள் பக்கவிலே **கூபைபண்ணி**, அவள் முடிவதற்கு முன்னே **பரமகாஷிக**னான பெரிய திருவடி மேலேறியருளி

இ- சொல்லுகிறுளென்று கருத்து. **காஷ்யாதி**யென்கிறவிடத்தில் **அதி** **சுத்தம் சர்வீசுவரவரம்**. தாம் அல்லாதாருடன் **சர்வலேபித்தால்** வரும் **அவதத்திற்காட்டில் நாராயணத்வம் விகல**மாய்த்தாகிலுமாகவமையுமென்றிருந்தானாகிலென்றபடி. அருளாத நீரென்கிறதற்குத் **தாத்பர்யம்**ருளிச் செய்கிறார் (அவளோடே **இத்யா**டியால்) அருளியென்கிறதில் **அபிபிரேதா**ய்மருளிச் செய்கிறார் (உம்முடைய **இத்யா**டியால்) **குண**ஹானிவந்தாலும் வரலாம். **அவதவரப்போகாதென்று** அருளாதிருக்கிறவனையருளச் சொல்லக் கூடாமையானிவை யெல்லாமிங்கே **அபிபிரேத**ங்களென்று கருத்து. அருளியென்கிறதற்குத் **தாத்பர்யம்**ருளிச் செய்கிறார் (அவன் **இத்யா**டியால்) **கூபைபண்ணியென்றது** **வீதியிலே** யெழுந்தருளுகிற **மா**த்ருத்துக்காட்டிலும் **கூபைபண்ணியென்றபடி**. அவரானி துவராமுன் என்கிறதற்குத் **தாத்பர்யம்**ருளிச்செய்கிறார் (அவள் **இத்யா**டியால்) **பின்பு** **கூபைபண்ணி** னுலென்னுடைய **அபேஷிதம்** செய்தீராகிரென்கிருளென்று கருத்து. அருளாழி யென்கிறதற்குத் **தாத்பர்யம்**ருளிச் செய்கிறார் (**பரமேத்யா**டியால்) **பரமகாஷிக**னாகையாலே யவனைக் கொண்டுவருமென்று கருத்து. அவளுக்காகவவன் **வீதியிலே** வருகையும் நமக்கு **அவத**மென்றிருந்தாலோ வென்கிற **சுத்த**க்குப் **பரிஹார**மாக **இத்யா**பாதத்திலே **அபிபிரேத**மான **அர்த்த**தையருளிச் செய்கிறார் (பெரிய திருவடி மேலே **இத்யா**டியால்) **அந்யா**ய்மருகையால் **அவதவாராதென்கிருளென்று**

ச- ஆழி - **ரம்மீர**மான, சிறு திருவடியைப் போலே சொன்ன கார்யத்துக்கு மேலே சில கார்யஞ் செய்யும் படி **அகா**தவூதியான வென்றபடி. வரி - அழகியதான. வரி - அழகு. வண்டே-**மூல**மே. அருளாழியம் மானைக் கண்டக்கால் - **கூபாயுக்கசுதர்சன**தருணை **சுவாமி**யைக் கண்டவளவிலே. அருளாதநீர் - **சர்வலேபிக்கைக்குக்** **கூபைபண்ணுத** நீர். அருளி - **வீதியிலே** யெழுந்தருளுகிற **மா**த்ருத்துக்குக்

ஆ-அश्रितपरित्राणार्थமாக எழுத்தருளும் போது பெரிய திருவடியை யொருநாளந்தத் தெருவே கடாவிருளிரென்று சொல்வது. அது வுங்கடவதன் றென்னில், இம்மாத்திரத்தையுஞ் செய்தருளா தொழி கைக்கு நாங்களென்னபிழை செய்தோமென்றித்தைப் **परमदया**லு வான திருவாழியை யேந்தி **सर्वात्मा**க்களையும் **रक्षित**த்தருளுகிற எம் பெருமானைக் கண்டக்கால் சொல்லவேணுமென்று வண்டு தன்னைக் கொண்டாடியிரக்கிருள். (6)

இ- கருத்து. புள் **शब्द**த்தை யுரைக்கிறார் (பெரிய திருவடியை யென்று) கடவீர் **इत्यादि**க்கு **अन्वयक्रम**த்திலே **तात्पर्य**மருளிச் செய்கிறார் (ஒரு நாள் **इत्यादि**யால்) ஒரு தெருவிலே பலகாலம் போகப் புக்கவாறே வெறுமனென்றென்று **शङ्कित**யார்களோ வென்றவன் சொல்லாமைக்காக வொரு நாளென்கிறு ளென்று கருத்து. தன்னிடத்திலே **अपराध**ங்களை **अङ्गीकरित**திருக்கிறவிவள் யாமுமென் பிழைத்தோமென்னக் கூடுமோ வென்ன விதுக்குத் **तात्पर्य**ம் சொல்லுகைக்காக **अवतरि**ப்பிக்கிறார் (அதுவும் **इत्यादि**யால்) அதுக்குத் **तात्पर्य**மருளிச் செய்கிறார் (இம் மாத்திரத்தையும் **इत्यादि**யால்) **संश्लेषि**யாதொழிகைக்குத்தான் பிழைசெய்தோமேயாகிலும் வீதியிலேயொருக்காலெழுந்தருளாதொழிகைக்கும் பிழை செய்தோமோ வென்கிறுளென்று கருத்து. **पूर्वाध**த்திலென்றென்கிற **पद**த்தை இங்கே **आकर्षित**துக் கொண்டு இது என்கிற **शब्द**த்தையுரைக்கிறார். (என்றித்தையென்று) அருளாழி என்கிறதற்குத் **तात्पर्य**மருளிச்செய்கிறார் (**सर्व**ீயா**दि**யால்) அருளாழி யம்மாளை பென்கிறது **मध्यपरदलोपि समासद्वयवदित**மென்று கருத்து. சொல்லி யருளென்கிறதை யுரைக்கிறார் (சொல்லவேணுமென்று) ஆழிவரிவண்டென்கிறதற்குத் **तात्पर्य** மருளிச் செய்கிறார் (வண்டு **इत्यादि**யால்) (6)

ச- **कृपै**பண்ணி, அவராவி - அவளுடைய **प्राण**ன். துவராமுன்-**शुष्क** மாவதற்கு முன்னே, **मरणावस्थै**க்கு முன்னேயென்றபடி. அருளாழிப் புள் - **कृपा**சமுதமான **पश्चिराज**னை. ஒரு நாள் - பல நாள் வேண்டா. அவர் வீதி - அவளுடைய வீதியிலே. கடவீர் - கடத்தியருளவேணும். யாமும்-நாங்களும். என் பிழைத்தோம்-என்ன **अपराध**ஞ் செய்தோம். வாராததாமே யென்றியே நாங்களுமென்ன தப்பு செய்தோமென்றபடி. என்றிது - இந்த இரண்டு வார்த்தையையும். சொல்லியருள் - சொல்லவேணும். அருளென்று **उपचरोक्ति** । (6)

மூ- என்பிழை கோப்பது போல பனிவாடையீர்கின்ற,
 வென்பிழையே நினைந்தருளியருளாத திருமாலார்க்,
 கென்பிழைத் தாடிருவடியின்ற கவினுக்கென்றெருவாய், சொல்
 லென்பிழைக்குமிளங்கிளியே யான்வளர்த்த நீயலையே. (7)

ஆ- (என்பிழை) தன்னைப் பிரிந்து படுகிறவ்யஸனத்தின் மேலே
 யெலும்பிலே யிழை கோத்தாற் போலே யென்னை பனிவாடையீரா
 நிற்கச் செய்தேயும், தன்க்ருபையொன்றும் நினையாதே யென்
 பிழையே நினைந்தருளியருளாதிருக்கிறவருக்கு, நான் ஏதேனும்
 பிழைசெய்தால், தம்முடைய க்ருபைக்கு விஷயமல்லாததொரு
 பிழையுமுண்டோ என்றெருவார்த்தை சொல்லவேணும் உன்
 னுடைய நிறத்தைக் காட்டியு மவனுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லியு

ஏழாம் பாட்டு

இ- உடம்பிழை கோப்பதென்னுதே என்பிழை கோப்பதென்ற-
 தாலிவருடைய शरीरमस्थिशेषமென்று தோற்றுகையால் முன்புற்ற
 व्यसनமும் தோற்றுகிறதென்று நினைத்தருளிச் செய்கிறார் (தன்னை
 इत्याடியால்) என்பிழை கோப்பது போலவென்கிறதை யுரைக்கிறார்
 (எலும்பிலே इत्याடியால்) பனிவாடையீர்கின்ற வென்றதற்குத்
 तात्पर्यமருளிச்செய்கிறார் (பனி इत्याடியால்) என்பிழையே என்கிற
 தற்குத்तात्पर्यமருளிச்செய்கிறார். (தன்க்ருபை யொன்றும் इत्याடியால்)
 த்விதீய பாதத்தையுரைக்கிறார் (என்பிழை इत्याடியால்) வினையேற்
 கென்று கீழ்ச்சொன்ன விவளிங்கே, என்பிழைத்தாளென்னக் கூடு
 மோ வென்ன; தானெத்தனையேனு மபராதம் பண்ணினாலுமவன்
 க்ருபைக்கு விஷயமல்லாததில்லை யென்கையிலே तात्पर्यமென்று
 காட்டுகிறார் (நான் इत्याடியால்) இத்தால் கீழ்ச்சொன்ன शङ्कைக்கிப்
 பாட்டை मुख्यமானவுத்தரமென்று ஸூசிதமாயிற்று, உம்முடைய
 க்ருபைக்கு விஷயமென்றது திருவடியின் தகவினுக்கென்றதின்
 விவரணம், ஒருவாய்சொல் என்கிறதையுரைக்கிறார்(ஒரு வார்த்தை
 इत्याடியால்)என் பிழைக்கு மென்கிறதற்குத் तात्पर्य மருளிச் செய்கிறார்
 (உன்னுடைய इत्याடியால்)श्यामवर्णं सादृश्यத்தாலே नायकस्मारकமென்று
 கருத்து. வளர்த்த கிளியாகையாலே திருநாமமப்யஸ்தமாயிருக்கு
 மென்று கருத்து. திருமாலார்கென்கிறதற்கு भावமருளிச் செய்கிறார்

மூ- நியலையே சிறுபூவாய் ! நெடுமாலார்க்கு என்தூதாய்
 நோயெனது நுவலென்ன நுவலாதே இருந்தொழிந்தாய்
 சாயலொடு மணிமாமை தளர்ந்தேன் நான் இனி உனது
 வாயலகில் இன்னடிசில் வைப்பாரை நாடாயே. (8)

ஆ- மென்னுடைய வெலும்பையிழைக்கிற விளங்கினியே அவருக்குச்
 சொல்லுமிடத்திலவர் வார்த்தையை மறுத்தருளிலும் பிராட்டி திரு
 முன்பே வைத்துச் சொல்ல வேணும். இத்தனைக்கு முறவு போ
 ராதோ வென்கிறாள். (7)

(நியலையே) தன்னுடைய அவசாதத்தைக்கண்டு அவசனமாகிற

இ- (அவருக்கு இத்யாதியால்) 'न कश्चिन्नापराधयति, என்கிறவள்முன்னே
 மறுக்கமாட்டாநென்று கருத்து. யான் வளர்த்த நியலையே யென்
 கிறதற்குத் तात्पर्यம்ருளிச்செய்கிறார்(இத்தனைக்கும்இத்யாதியால்)இத்தால்
 நாரை முதலானவையுறவில்லாமையா லுபேக்ஷித்தனவாக நினைக்
 கிறுளென்றதாயிற்று. (7)

எட்டாம் பாட்டு

பூவையைக் குறித்து மொருஸந்தேசஞ் சொல்லுகை யுசிதமா
 யிருக்க வார்த்தாந்தரஞ் சொல்லுவானேனென்ன? अवतरिப்பிக்கிறார்
 (தன்னுடைய இத்யாதியால்) பூவை शारिकाख्यपक्षि, கிளியும் போகா

ச- என்பிழைக்குமிளங்கினியே - எலும்பைச் செதுக்குகிற பால
 சுகமே என்பு - अस्थि, இழைக்கை - செதுக்குகை-பணிவாடை-शीत
 மாருதமானது. பணி - சீதம், என்பிழை கோப்பது போல - எலும்
 பிலே நூலிழை கோர்க்குமது போலே अरुन्दமாய், ஈர்கின்ற - ஈர்
 கின்றது, துவுக்கு லோபம் - ஈர்கை भेदிக்கை-இவ்வவஸ்தையிலும்
 என்பிழையே நினைந்தருளி தம்முடைய க்ருபையை நினைப்பாதே
 என்னுடைய अपराधங்களை யே ஸ்மரித்து. அருளாத - க்ருபை
 பண்ணாதேயிருக்கிற. திருமாலார்க்கு- பிராட்டியினிடத்திலே व्यास
 ரானவர்க்கு, ஆர் என்றது पूज्यवाचिप्रत्ययम् இதுக்குச் சொல்லென்கிற
 தோடே अन्वयம். திருவடியின் தகவினுக்கு स्वामியினுடைய கற்புக்கு
 என்பிழைத்தாளென்று, என்ன தப்புச் செய்தாளென்று, இது உன்
 க்ருபைக்கு, ஒரு கவலத்திற்குப் போருமோ என்றபடி - ஒருவாய்
 சொல் - ஒரு வார்த்தை சொல்லு, मध्यमपुरुषैकवचनम् யான் வளர்த்த
 நியலையே, நீ என்னாலே வளர்க்கப்பட்டாயல்லையோ, இவ்வளவு
 உபகரிக்கைக்கு உறவு போராதோ வென்கை. (7)

மு- நாடா த மலர்நாடி நாடோறும் நாரணன்றன்
வாடா த மலரடிக்கீழ் வைக்கவே வகுக்கின்று
வீடாடி வீற்றிருத்தல் வினையற்ற தென்செய்வதோ
ஊடாடு பனிவாடாய் உரைத்திராய் எனதுடலே. (9)

ஆ- பூவையை நோக்கி எனக்கரியனாகையே தனக்கு **स्वरूप**மா
யிருக்கிறவர்க்கு நோயெனது நுவலென்ன நுவலாதேயிருந்
தொழிந்தாய் நீயலையே, என்னுயிரானது முடிந்தது கிடாய்,
உனக்குரகுகரைத் தேடா யென்று சொல்லுகிறுள். (8)

இ- திருந்தவாறே இனி நமக்காசையில்லையென்று மிகவும் **अवसन्न**
யான தன் **अवसाद**த்தைக் கண்டு பூவையானது தானும் **अवसन्न**
மானவாறே, **स्वरहित**மறியாத அதினுடைய **वात्य**த்தைக்கண்டு
நிர்வேதத்தாலும் **कारुण्य**த்தாலும் **उपालंभगर्भ**மாய்த் தன்னுடைய **महा**
वसादத்தைச் சொல்லுகிறுளென்று கருத்து. சிறு பூவாயென்கிறதை
நினைத்தருளிச்செய்கிறார் (பூவையைநோக்கியென்று) நெடுமாலார்க்
கென்கிறதற்குத் **तात्पर्य**மருளிச் செய்கிறார் (எனக்கு **इत्यादिया**ல்)
சாயல் **इत्यादि**க்குத் **तात्पर्य**மருளிச் செய்கிறார் (என்னுயிர் **इत्यादिया**ல்)
இனி **इत्यादि**களுக்குத் **तात्पर्य** மருளிச் செய்கிறார் (உனக்கு **इत्यादिया**ல்)
(8)

ச- சிறுபூவாய், **बालशारि**கையே நெடுமாலார்க்கு - **दुर्लभतयादूर**
भूतனான **सर्वेश्वर**னுக்கு, நெடுமையிங்கே **दूरत्वं** । மால் - **सर्वेश्वर**ன்,
என்றாதாய் - என்னுலே விடப்பட்டதாதாய், எனது நோய்-
என்னுடைய தான் விரஹவ்யாதியை, நுவலென்ன-விண்ணப்பஞ்
செய்யென்னச் செய்தேயும், நுவலாதேயிருந்தாய் விண்ணப்பஞ்
செய்யாதேயிருந்துவிட்டாய். நான் - **अत्यन्त** மார்த்தையான நான்,
சாயலொடு - **छायै**யோடே, ஸமுதாய **शोभै**யோடே யென்றபடி.
மணிமாமை - **श्लाघ्य**மான அவயவ சோபையை, மணி - **श्लाघ्यं**,
மாமை - **कान्ति**, தளர்ந்தேன் - இழந்தேன். இனி - **इतः परं**, உனது
வாயலகில் - **त्वदीयचञ्चु**புடத்தில். இன்னடிசில்வைப்பாரை - **मधुर**
மான பாலடிசிலூட்டுவாரை, இனிமை - **माधुर्यं** - நாடாயே- நாடிக்
கொள், நாடுகை - தேடுகை, தேடி ஸம்பாதித்துக் கொள்ளென்கை.
(8)

ஆ- (நாடாத மலர்) ஒரு வாடை வந்து தன்னையீரப்புக, அது எம்பெருமானுடைய நியோகத்தாலே வந்திருக்கிறதாகக் கொண்டத் தைக் குறித்து சர்வசாமியான தன் திருவடிகளிலே அபயந்த்ரநிபுணாதி சர்வபரிசுரோபகரணங்களைக் கொண்டு சர்வகாலமும் சர்வசேஷவृத்தியும் பண்ணுகைக்காகவன்றோ என்னுடைய ஸ்வரூபம் பரிசுத்தமா

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ- நிராசையானவிவள் பின்னையும்வாடையை [நோக்கிச் சொல்லக் கூடுமோ வென்ன? அவதரிப்பிக்கிருர் (ஒரு வாடை இத்யாதியால்) ஈரப்புக - ஹிம்ஸரிக்க ப்ருத்தமானவாறே யென்றபடி- ஈர்கை-மேதிகை. ஈர்கைக்கு வந்த வாடையை தூது போகச் சொல்லுகை சுதரா விரும்புமன்றோ வென்ன வருளிச் செய்கிருர் - (அது இத்யாதியால்) காட்டில் நாரை முதலானவை போலன்றியே அதெம்பெருமானுக்குக் கிண்கரமாகையால் தன் ஸ்வாமிக்கு சேஷவஸ்துலாபவருகிற தென்றால் தன்பேருக கார்யஞ் செய்தாலாகாதோ வென்கிற வாசையாலே சொல்லுகிறுளென்று திருவுள்ளம் விரஹ தசையிலே சம்பாவத: சந்தாபகரமான வாடையை சாபராஜ்யான தன்னுடைய நிபந்தனையாக வவனாலே ப்ருத்தமாக உபேக்ஷிக்கிறுளென்று கருத்து. நாரணன் தன் வாடாத மலரடிக் கீழ் என்கிறதை யுரைக்கிருர் (சர்வகாலமுமென்று) வைக்கவே யென்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச் செய்கிருர் (சர்வசேஷேத்யாதி யால்) வகுக்கின்றென்கிறதற்குத் தாத்ரயம்ருளிச் செய்கிருர் (என்னு டைய இத்யாதியால்) பூர்வீர்த்தில் ஫லிதார்த்தமாய் உத்தரார்த்தத்திற்கு அபேக்ஷித

ச- ஊடாடுபனிவாடாய் - எம்பெருமானுக்கு மெமக்கும் நடுவோ வேட்டையாடித்திரிகிற சீதமாருதமே? ஊடு-மத்யம். ஆடுகை-ஸஞ்சரிக் கை, நாடாதமலர் - தேடுகைக்கரிய புஷ்பங்களை. நாடி - தேடி நா டோ டாறும் - ப்ருதிநிபுணம். நாஸ்தோறும் இத்யத் ங்காரதகாரயோ: உத்வமேகாदेश: । நாரணன் - நாராயணனுடைய. வாடாத மலரடிக் கீழ் - அமலானபுஷ்பசத்யமான திருவடியின் கீழே, வைக்கவே - சமர்ப்பிக் கைக்காகவே, வகுக்கின்ற - வகுக்கப்பட்டது. ஸங்கல்பிக்கப் பட்ட தென்கை. மத்வரூபமिति சேஷ: । வீடு-விசுலேஷத்தை. ஆடி- அவ்ளாடித்து. விசுலேஷத்தை அடைந்தென்றபடி. வீற்றிருத்தல்-விசுலேஷ த்திலே மூர்ஷாமிசுதையாயிருக்கையாகிற, வினையற்றது - மாயாஹீனகூத்ய

மூ- உடலாழிப் பிறப்புவிடுமிர் முதலா முற்றுமாய்
கடலாழி நீர்தோற்றி யதனுள்ளே கண்வளரும்
அடலாழி யம்மானைக் கண்டக்கால் இதுசொல்லி
விடலாழி மடநெஞ்சே வினையோமொன் றுமளவே. (10)

ஆ- யிற்று. ஆன பின்பு இப்படி **शेषतैकसभावैयान** நான் தன்னை
விசுலேபித்து **विश्लेषத்திலே** **अभिषिक्तैयாயிருக்குமிப்** பொல்லா விருப்
பென் செய்வதோ, வென்றெம் பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ்
செய்தாலவனுபேகித் திருந்தானாகில் பின்னைவந்தீர வேணு
(மன்கிருள். (9)

(உடலாழி) **सर्वजगत्सृष्टियைப்** பண்ணி ஸ்ருஷ்டமான **जगत्**
னுடைய **रक्षणार्थமாக**, திருப்பாற்கடலிலே திருவாழி துடக்கமாக
வள்ள **दिव्यायुधங்களை**யுமேந்திக் கொண்டு கண் வளர்ந் தருளுகிற

9-மான **अर्थத்தை**யருளிச் செய்கிறார் (ஆனபின்பு **इत्याद்யால்**) வீடாடி-
யென்றதை யுரைக்கிறார் (தன்னை விசுலேஷித்தென்று) வீற்றிருத்த
லென்கிறதற்குத் **तात्पर्यம்**ருளிச் செய்கிறார் (**विश्लेषத்திலே** **इत्याद்யால்**)
வினையற்றதென்கிறதற்குத் **तात्पर्यம்**ருளிச்செய்கிறார் (இப்பொல்லா
விருப்பென்று) உரைத்தீராயென துடலென்கிறதற்கு **अभिप्रायம்**ருளிச்
செய்கிறார் (எம்பெருமானுக்கு **इत्याद்யால்**) (9)

பத்தாம் பாட்டு

प्रथमபாதத்திற்குத் **तात्पर्यம்**ருளிச் செய்கிறார் (**सर्वजगत्सृष्टियைப்**
பண்ணியென்று) **द्वितीय**பாடத்திலே **आर्थिक**மானவர்த்தத்தை யருளிச்
செய்கிறார் (**सृष्टि**மான **इत्याद்யால்**) அதனுள்ளேயென்கிறதையுரைக்கிறார்
(திருப்பாற்கடலிலே யென்று) அடலாழி யென்று **उपलक्षण**மென்று
நினைத்துத் **तात्पर्यம்**ருளிச் செய்கிறார் (திருவாழி **इत्याद்யால்**) இங்கு
उपयुक्तமாய் **पूर्वा**ர்த்தத்திலே **फल**மான **गुण**த்தை யருளிச் செய்கிறார்

9- மானது. வினையென்றது கர்மமாயிங்கே நல்ல கர்மத்தைச்
சொல்லுகிறது. என்செய்வதோ -என்ன **प्रयोजन**செய்யக்கடவதோ?
व्यर्थமன்றோ வென்றபடி. என்றாரைத்து -இப்படி எம்பெருமானுக்கு
விண்ணப்பம் செய்து. எனதுடல் - **मदीयदेह**த்தை. ஈராய் -**भेदि**க்க
வேணும். (9)

परम कारुणिकன வெம்பெருமானைக் கண்டக்கால், நாடாத மலர்
நாடி इत्यादि வினையற்ற தென்செய்வதோ என்றிது சொல்லி அவன்
நம்முடைய अपेक्षितம் செய்தருளுமளவு மென்னை நீ ஧்ரித்துக்
கொண்டிருவென்று தன் திருவுள்ளத்தைக் குறித்துச் சொல்கிருள்.
(10)

(परमकारुणिकன வென்று) இது என்றது सन्निहितपरामर्शியாகை
யாலே கீழ்ப்பாட்டிற்சொன்ன सन्देशத்தை परामर्शிக்கிற தென்று
காட்டுகிறார் (நாடாத इत्याद்யால்) வினையோமொன்றுமளவே யென்
கிறதற்குத் तात्पर्यமருளிச் செய்கிறார் (அவன் इत्याद்யால்) விடலென்
கிறதற்குத் तात्पर्यमருளிச்செய்கிறார் (என்னை इत्याद்யால்) உன்னை
யென்று पाठान्तरम् । இப்பாடத்திலே शरीரத்திலே உன்னை நீ ஧்ரித்
திரு என்றபடி, शरीரத்தை விட்டுப் போகாயென்கை. தன் திரு
வுள்ளத்தை इत्याद்யாலே संगतिஸூசிதை. எங்ஙனையென்னில் கீழ்ப்
பாட்டிலே कैङ्कर्यं प्रस्तुतமானவாறே, தாய்முலையை நினைத்த கன்று
போலே பதறித் தன் திருவுள்ளம் தன் शरीரத்தை விட்டுப் போகப்
புக நம் கார்ய மொன்றறுதி பிறக்கு மளவும் நீ என்னை விடாதே
என்று प्रार्थिंச்சிருளென்று सङ्गति सूचितै ।
(10)

ச- ஆழிமடநெஞ்சே - गंभीरमाय - भव्यमान மனஸ்ஸே ஆழி-अगाधं,
(உடல்इत्यादि), உடலுடைய, देहத்தினுடைய ஆழிப்பிறப்பு - चक्रवत्प
रिवर्तमानजन्म । வீடுயிர் முதல்-देवादिदेहस्थனான आत्माप्रभृतிகள், வீடு-
गृहं । गौणवृत्त्यादेहத்தைச் சொல்லுகிறது. ஆய் - தானேயிதுவெல்லா
மாய், முற்றுமாய் - மற்றுமுள்ள भोग्य भोगोपकरणादियான ஸர்வமு
மாய், सूक्ष्मचिदचिद्विशिष्टனான தானே स्थूलरूपेण परिणமித் தென்றபடி -
கடலாழிநீர் - ஸமுத்ரத்திலே, अगाधமான ஜலத்திலே தோற்றி -
आविर्भवित्तु. அதனுள்ளே கண்வளரும் - அந்த समुद्रத்திலே கண்
வளராநிற்கிற, அடலாழியம் மானை பராக்ரமசாலியான திருவாழி
யுடைய स्वामியை. கண்டக்கால்-கண்டவளவிலே, இது சொல்லி-
கீழ்ப்பாட்டிற் சொன்ன ஸந்தேசத்தைச் சொல்லி, வினையோம்-
பிரிவிற் கடியான पापத்தையுடையோமான நாம். ஒன்றுமளவே-
அவனோடு கூடுமளவும். விடல்-விட்டுப் போகாதே கொள் என்னை
इति शेषः ।
(10)

மூ- அளவியன்ற ஏழுலகத் தவர்பெருமான் கண்ணனை
வளவயல் சூழ்வண்குருகூர்ச்சடகோபன் வாய்ந்துரைத்த
அளவியன்ற அந்தாதி யாயிரத்துள் இப்பத்தின்
வளவுரையால் பெறலாகும் வாணோங்கு பெருவளமே. (11)
ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆ- (அளவியன்ற) **अपरिच्छेद्यमहि**மையையுடையனாய் **सर्वलोकेश्वर**னாய்
आश्रितसुलभतैकस्वरूपனாயிருந்த வெம்பெருமானை **प्रतिपाद**ிக்கிற **अपरिच्छे**
द्यमहिமையையுடைத்தானவித் திருவாய் மொழியை அழகிய தாகச்
சொல்ல வல்லவர் திருநாட்டிலே சென்று **भगवत्कैङ्करूपमहा सम्पन्न**
தைப்பெறுவர்களென்கிறார், (11)
திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

நிகமனம்

இ- அளவியன்ற வென்கிறதற்கு **तात्पर्य**மருளிச் செய்கிறார் (**अपरिच्छे**
द्येत्याद்யயால்) ஏழுலகத்தவர் பெருமானென்று தம்மையுமகப்பட
ரகூழிக்கையிலே **उद्युक्त**னானென்று **प्रीतराय**ச்சொல்லுகிறாரென்று
கருத்து. கண்ணனையென்கிறதற்குத் **तात्पर्य**மருளிச் செய்கிறார்
(**आश्रितेत्याद்ய**யால்)இத்தால் நாராயணத்வம் **विकल**மாகாதபடி **सर्वेश्वर**
னானென்ற தாய்த்து. **प्रतिपाद**ிக்கிறவென்றதற்கு இத்திருவாய்
மொழி யென்கிறதோடே **अन्वय**ம். இரண்டாமளவியன்ற வென்கிறதை
யுரைக்கிறார் இரண்டாம் (**अपरिच्छेद्येत्याद்ய**யால்) இப்பத்தென்கிறதை
யுரைக்கிறார் (இத்திருவாய் மொழியையென்று)வளவுரையாலென்கிற
தற்குத் **तात्पर्य**மருளிச் செய்கிறார் (அழகியதாக **इत्याद்ய**யால்)வாணோங்கு
பெருவள மென்கிறதற்குத் **तात्पर्य**மருளிச் செய்கிறார் (திருநாட்டில்
इत्याद்யயால்) பெறலாகுமென்கிறதை யுரைக்கிறார் (பெறுவர்களென்று)
(11)

ச- அளவியன்ற - **अवधि**யை **अतिक्रम**ித்தவ னான - **अपरिच्छेद्य**னான
வென்றபடி. அளவு - **अवधि**. வியத்தல் - **अतिक्रम**ணம். ஏழுலகத்தவர்
பெருமான் - **सप्तलोकवासिजन**ங்களுக்கு ஸ்வாமியான, கண்ணனை -
க்ருஷ்ணனை. வளவயல் சூழ்-ஸம்பத்ஸம்ருத்தமான வயல்களாலே
சூழப்பட்ட. வளம் - ஸம்பத். வண் - ஸுந்தரமான. குருகூர்ச்
சடகோபன் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார். வாய்ந்து-
கிட்டி. ஸ்நேஹித்தென்றபடி, உரைத்த - அருளிச் செய்த.

ஆழ்வா ரெம்பெருமானார் சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான்
திருவடிகளே சரணம்.

முதற்பத்தில் நாலாந் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

மு- வ்ளவே முலகின் முதலாய வாணோரிறையை அருவினையேன்
களவேழ் வெண்ணெய்தொடுவுண்ட கள்வா என்பன்பின்னையும்
தளவேழ் முறுவல் பின்னைக்காய் வல்லானாயர் தலைவனாய்
இளவே நேழும் தழுவிய எந்தாய் என்பன் நினைந்துநைந்தே .
(1)

ஆ- (வ்ளவேமுலகு) இப்படி யாழ்வாரெம் பெருமானை விசுலேசித்து
அத்யந்தமவசவராய் தேவரீருடைய நிரவதிககூபையாலே அடியேனுடைய
சர்வாபராசங்கனையும் ஐமித்தருளி யடிமைகொண் டருளவேணும்”
என்றெம் பெருமானை அகேஷிக்க எம்பெருமானும் தம்மோடு சர்வவித
சர்ஸலேஷ் பண்ணுகைக்கீடாம் படி யெழுந்தருள, அவனுடைய சர்வ
பகாரத்தாலுமுள்ள நிரதிசயோத்கர்ஸ்ததையும், தம்முடைய சர்வபகாரத்தாலு
முள்ள நிரதிசயநிகர்ஸ்ததையும் பார்த்து இப்படி நிஹீனனான நான்
அவன்திருவடிகளிலடிமை செய்யில் அவனுக்கு அவதாவஹம் ஆதலால்
அவனுக்கு அவதாவஹமாம்படி அடிமை செய்து உஜ்ஜீவிக்கையில்

ஐந்தாம் திருவாய்மொழி

இ- இப்படி வாஹ்யசர்ஸலேஷத்தை யபேக்ஷித்தவர் இத்திருவாய்மொழியில்
தாமவனை அகல நினைக்கவும், இதற்கு முன்பு எம்பெருமான்திறத்துப்
பட்டதுக்குத் தம்மை ரஹிக்கையும் கூடுமோ? அவனுடைய
உத்கர்ஷத்தையும் தம்முடைய நிகர்ஸ்ததையும் பார்த்துச் செய்கிரு
ரென்னில், முன்பு இவற்றைப் பாராதவிவர் இப்போது பார்ப்
பானேன்? அவன் சர்வவித சர்ஸலேஷய் சந்நிஹிதனாகையாலே பார்த்தா
ரென்னில் தாம் தூதுவிடவேண்டும்படி அவன் தூரதானயன்றோ
விருப்பதென்ன? அவதரிப்பிக்கிருர் (இப்படி இத்யாடியால்) இப்படி
யென்றது கீழ்த்திருவாய் மொழியில் உகரீத்யா என்றபடி. இப்படி
யென்கிறதற்கு அபேக்ஷிக்க என்கிறதோடே அந்வயம். நிகர்ஷத்தைப்
பார்த்தால் அகல வேணுமோவென்ன? அருளிச் செய்கிருர் (இப்படி
நிஹீனனானத்யாடியால்) அகன்றால் ஜீவிக்கவல்லரோவென்ன, அருளிச்
செய்கிருர் (-ஆதலால் இத்யாடியால்) ஆத்மலாபமென்றது சவரூபானுரூபயாபார

ச- வ்ளவேமுலகின் முதலாய-சம்பயுகங்களான ஸப்தலோகங்களுக்கும்
காரணபூதனான, வ்ளம்-ஸம்பத்து, வாணோரிறையை நியத்யசூரிகளுக்குமீசுவர
பூதனாயிருக்குமவனை. வான் - ஆகாசம், இங்கு பரமாகாசம்விவக்ஷி
தம். வானிலே வஸிக்குமவர்கள், வாணோர், நித்யஸூரிகளென்றபடி

ஆ- அடிமை செய்யாதே முடிந்து போமதுவே யெனக்காத்மலாபம், ஆனபின்பினி “**आत्मान्तமாக** அவன் திறத்துப் படுவேனல்லேன்” என்று பார்த்து **परमपुरुषचरणारविन्दपरिचरणத்தினின்றும்** **निवृत्तरாய்** இதுக்குமுன்பிப்படிநிருபியாதே யெம்பெருமான் திறத்துப்பட்டதுக்குத் தம்மை **गर्हिकிருர்**. **सर्वलोककारणभूतனாய்** அயர்வறுமமரர்களதிபதியான வெம்பெருமானை அத்யந்த நிஹீனனான நானென் வாயாலே களவேழ்வெண்ணெய் தொடுவுண்டகள்வாவென்பன் அதின் மேலே பின்னையும் **निरतिशयसौन्दर्यादि** **गुणங்களை** யுடையளான நப்பின்னைப்

இ- மென்றபடி. **शेषवस्तु**விற்கு **शेषियுடைய** **अवयपरिद्वारा**ய் வந்த **विनाश** மும் **आत्मलाभ**மென்று கருத்து. இவ்வர்த்தம் பெருமாளுக்கும் தேவ தூதனுக்கும் **मन्त्रं** **प्रवृत्तமான** தசையிலே **दुर्वासा**பெருமானை சபிக்கு மென்னும் பயத்தாலே அவனுடைய **आगमन**த்தை விண்ணப்பம் செய்து பெருமாளுடைய **प्रतिज्ञानुगुणமாக**த்தம்முடைய **व्यसन**பாராதே விடைகொண்ட இளைய பெருமாளுடைய **वृत्तान्त**த்திலே காணலாம். **आत्मान्त**மென்றது **आत्मस्वरूप**முள்ள கால மெல்லாமென்றபடி. அவன் திறத்துப்படுவேனல்லே னென்றது, அவன் விஷயத்தில் ஸம்பந்திக்குக்கடவேனல்லே னென்றபடி.

முதற்பாட்டு

வளவேமுலகின் முதலாயவென்கிறதற்குத் **तात्पर्य**மருளிச் செய்கிருர் (**सर्वेत्यादि**யால்) வாணோரிறையை யென்கிறதை யுரைக்கிருர் (அயர்வறும் **इत्यादि**யால்) என்பனென்கிறவிடத்தில் உத்தமனில் **अभिप्रेत**மான அர்த்தத்தை யருளிச் செய்கிருர் (**अत्यन्तेत्यादि** யால்) தம்மை **गर्हित**துக் கொள்கிருரென்னுமிடம் **व्यक्त**மாக்குகைக்காக என்பனென்கிற **धातु**வில் **आक्षिप्त**மான அர்த்தையருளிச் செய்கிருர் (என்வாயாலே யென்று) தளவேழ் முறுவலென்று **मन्दसित**த்தைச் சொன்னது **सर्वगुणोपलक्षण**மென்று காட்டுகிருர் (**निरतिशयेत्यादि**யால்)

ச- இறை-ஈச்வரன். நினைந்து-ஸ்மரித்து. நைந்து-பேசத்தாலே **शिशि** **लगात्र**னாய், இதற்கு என்பனென்கிறதோடே **अन्वय**. களவேழ்-**चौय** எழும்படி. களவு - **चौय**, எழும்படி - **प्रसिद्ध**மாம்படி, வெண்ணெய்-வெண்ணெயை, தொடுவு- தொடுவாலே, **चौय**க்தாலே யென்றபடி. உண்டகள்வா-**अक्षि**த்த க்ருத்ரிமனே, என்பன்-என்று சொன்னேன்

ஆ- பிராட்டியோடே கலக்கைக்காக அவன் குலத்தோடு சடசுமான குலத்திலே வலியையுடையரானவானாய் தலைவனாய் வந்து பிறந்தருளி இளவேறேழுந்தமுனிய வெந்தாய் என்று சொல்லுவன் சொல்லுமிடத்தில் குணங்களை யென் நெஞ்சாலே நினைந்து சொல்லுவன், என்ன அதிநிக்ருஷ்டனோ, என்ன அயுக்தகாரியோ, என்று கொண்டு தம்மை நிந்தித்து அவன் குணங்களை இப்படி சொல்லி வைக்கிறது, அவன் பக்கலிலே எனக்குள்ள நிரதிசயஸ்னேஹமாகிற பாபமிறே என்று நோகுகிறார். **பரமபுருஷம்மான பரமபுருஷவிஷய**

இ- பின்னைக்காயென்பதை விவரிக்கிறார் (நப்பின்னை இत्याதியால்) நப்பின்னைப் பிராட்டி - **नीलादेवी। नीलाकल्याणं हरिचंशத்தில்** பின்னைக்காய் வல்லானாய் தலைவனென்கிற **समभिव्याहारத்தாலே** லபித்தவர்க்கத்தையருளிச் செய்கிறார் (அவள் இत्याதியால்) **तुल्या भिजनलक्षणां** என்கிறபடியே இருதலையும் குறைவற்றிருக்கைக்காக வென்று கருத்து. வல்லானாய்தலைவனாய் என்கிறதை விவரிக்கிறார் (வலியை இत्याதியால்) வலி - **बलं।** நினைந்து என்கிறதற்கு **भाव** மருளிச் செய்கிறார் (சொல்லுமிடத்தில் இत्याதியால்) என்மனஸ்ஸாலுமவனுக்கு அவதமுண்டாக்கினேனென்கிற ரென்றதாயிற்று. சொல்லுவனென்றது சொன்னேனென்று **भूतार्थपरम्।** பாட்டுக்கு **भाव**மருளிச்செய்கிறார் (என்ன இत्याதியால்) **दुर्गुणங்களாலே** நிக்ருஷ்டன், **दुर्व्यापारங்களாலே** அயுக்தகாரி, என்னுடைய **निकृष्टत्वादிகளைச்** சொல்லமுடியாதென்றபடி **धार्मिकன்** **दैवमोहितனாய்** **गृहத்திலே** **अग्निप्रक्षेपத்தைப்** பண்ணி **सत्वं** தலையெடுத்தவாறே **अनुतपिக்கு** மாப்போலே **अनुतपிக்கிற** ரென்றதாயிற்று. அருவினையென் என்கிறதை **भिन्नवाक्यமாக்கி** இதற்கு **भाव**மருளிச் செய்கிறார் (அவன் குணங்களை இत्याதியால்) (**परमेत्यादि**) அருவினையென்கிற பதம்

ச- பின்னையும்-அதன்மேலேயும், தளவேழ் - முல்லையரும்பைபக்காசிப் பிக்குமதான, தளவு-முல்லையரும்பு, **सादृश्यத்தாலே** தத்ஸ்மாரகமான வென்றபடி. முறுவல்-**मन्दसिद्ध** த்தையுடையவளான. பின்னைக்காய்-நினைக்காக, வல்-**बलवान्**களான, ஆனாயர்க்கு-**गोपां**க்கு தலைவனாய். **प्रधान**னாய். ஆக்களை-பசுக்களை உடையவர் ஆனாயர். இளவேறேழும்-**तरुणवृषभसप्तकத்தையும்,** தமுனிய-ஆலிங்கித்து ஸம்ஹரித்த,

மூ- நினைந்து நைந்துள் கரைந்துருகி இமையோர் பலரும் முனிவரும் புனைந்த கண்ணி நீர்சாந்தம் புகையோ டேந்தி வணங்கினால் நினைந்த எல்லாப் பொருள்கட்கும் வித்தாய் முதலில் சிதையாமே மனஞ்செய் ஞானத்துன்பெருமை மாகுணதோ மாயோனே. (2)

ஆ-ப்ரேமத்தை பாபமென்று சொல்லுவானே நென்னில்? **दुःखजनक**மானது பாபமாகையாலும், எம்பெருமானுக்கு **अवयम्** வருகை தமக்கு துக்கமாகையாலும் தம்முடைய வாயாலே யவனைப் பேசுகை அவனுக்கு **अवयम**மாகத் தாம் கருதுகையாலும், இப்படியவனுக்கு அவத்யமாகையாலே தமக்கு **दुःखरूप**மான இப்பேச்சை **तद्विषय स्नेह**மானது வினைவிக் கையாலும், தமக்கவன் பக்கலுள்ள **स्नेह**த்தையே பாபமென்கிறார். (1)

(நினைந்து)நீரென்திறத்துப் பண்ணும் வருத்திகளெனக்கேற்றமாம்

இ- **परमपुरुषविषयस्नेह**த்தைச் சொல்லுகிற தென்கைக்கு நியாமகமெது **परमपुरुषार्थ**மான இத்தை **पाप**மென்கைக்குத்தான் மூலமெது? என்று **शंकावाक्याभिप्रायं** । அதில் இரண்டாம் **शं**கையை பரிஹரிக்கிறார் (**दुःखजनक मित्यादि**தாங்கருதுகையாலு மென்றுமளவாலே) முந்தின சங்கையை பரிஹரிக்கிறார் (இப்படி **इत्यादि**யால்) ப்ரேமம் இப்போது தமக்கு **दुःखजनक**மாகையே அதை **पाप**மாகச் சொல்லுகைக்கு மூலமென்றும், தம்முடைய பூர்வதுஷ்கர்மம் **भगवद्गुण**ங்களைப் பேசுவிக்கிறதல்லா மையாலே அதையிங்கே வெறுக்க **प्रसक्ति**யில்லை யென்றும் **अभिप्रायम्** ।

இரண்டாம் பாட்டு

இப்படி அவன் திறத்தில் படுவேனல்லேனென்ற விவர பின்னை யுமவனை நோக்கிப் பேசுவானென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (நீர் **इत्यादि**யால்) இப்படி ஈச்வராபிப்ராயமாக சங்கித்துப் பேசுகிற

ச- வருஷபஸம்ஹாரம் நீளையினுடைய **स्तनाश्लेष**ப்போலே **अनायाससुख**ரூபமாய் தோற்றுகையாலே தழுவிய என்றது. எந்தாயென்பன்- இத்தாலே என்னை வசீகரித்து எனக்கு ஸ்வாமியானவென்று சொன்னேன். அருவினையேன், கழிக்கைக்கு அருமையான **भगवत्स्नेह**மாகிற பாபத்தையுடையேன். (1)

ஆ- அத்தனையல்லது எனக்கு அவதமோ வென்னில் ஜாதிगुणवृत्त ஜானாதி களால் உத்கூழரான ब्रह्मेशानாदிகள் பலரும் சனகாதி परमयोगிகள் பலரும் கल्याणமான உபகரணங்களைக் கொண்டு परमभक्तியுத்தமாக உனக்கடிமை செய்தாலும் நிखिलभुवन निर्माण त्राणसंहरणादிகளைப் பண்ணினாலும் குறியழியாதே யிருக்கிற दिव्यसंकल्पादिकल्याणगुणங்களை

இ- என்று கருத்து. என் திறத்து -என் விஷயத்திலே. இமையோர் பலருமென்கிறதை விவரிக்கிறார் (जातिगुणेत्यादियால்) மேற்பாட்டிலே மாயோனி களாய் நடைகற்றவென்று शाब्दमायச்சொல்லுகிற जाति गुणाद्यत्कृष्टत्व மிங்கும் अभिप्रेत மென்று கருத்து. முனிவருமென்கிறத்தை விவரிக்கிறார் (सनकेत्यादियால்) புனைந்தகண்ணி நீர்சாந்தம் புகை யோடேந்தி யென்கிறதை - ஸங்க்ரஹிக்கிறார் - (कल्याणेत्यादियால்) நினைந்துநைந்துள் கரைந்துருகி யென்கிறதற்குத் तात्पर्यमருளிச் செய்கிறார் (परमेत्यादियால்) வணங்கினாலென்கிறதற்குத் तात्पर्यमருளிச் செய்கிறார் (உனக்கடிமை செய்தாலு மென்று) இதற்கு மழுங்காதோ வென்கிற தோடே अन्वयம். நினைந்தவெல்லாப் பொருள்கட்கும் வித் தாயென்று उपादानकारणत्वंசொன்னது उपलक्षणமென்று காட்டுகிறார் (निखिलेत्यादियால்) முதலில் சிதையாமேயென்கிறதற்குத் तात्पर्यमருளிச் செய்கிறார் (குறி इत्यादियால்) पूर्वस्थितिக்கு वैकल्यமின்றியே யென்ற படி. मृत्पिण्डं घटशरावादिकार्यमानवाधे विशिष्टाकारनसिक्कुம், இதுக்க தில்லையென்றபடி. மனஞ்செய்ஞானத்து என்கிறதற்குத் तात्पर्य मरुளிச் செய்கிறார் (दिव्येत्यादियால்) दिव्यत्वं, लोकविलक्षणत्वं । நாட்டில்

ச- மாயோனே-आश्चर्यभूतने -பலரிமையோரும்-बहुक्कளான अनिमिष ர்களும், ब्रह्मादिदेवர்களுமென்றபடி. பலர் முனிவரும் - बहुक्कளான ரிஷிகளும், सनकादियோகிகளு மென்றபடி. நினைந்து - त्वद्गुणங்களை ஸ்மரித்து. நைந்து - प्रेमத்தாலே शिथिलगात्रராய். உள் - अन्तः करण कரைந்து - प्रशिथिलमाय, உருகி-அனந்தரம் द्रवीभूतमाय, புனைந்த கண்ணி - இந்த प्रेमपरीवाहமாகத்தொடுத்த மாலையையும். நீர் - अर्ध्या द्युपयोगिஜலத்தையும், சாந்தம் - சந்தனாதி गन्धद्रव्यத்தையும், புகை யோடு-धूपத்தோடே கூட. ஏந்தி-त्वत्समर्पणार्थமாக धरित्तुக் கொண்டு. வணங்கினால் - आराधित्तாலு மென்றபடி. நினைந்த வெல்லாப் பொருள்கட்கும் - सृष्टिதசையிலே दयमानमनस्कனவுன்னாலே நினைக் கப்பட்ட सर्वपदार्थங்களுக்கும். வித்தாய் - உபாதான காரணமாய்,

மூ- மாயோ னிகளாய் நடைகற்ற வானோர் பலரும் முனிவரும்
நீயோ னிகளைப் படை என்று நிறைநான் முகனைப் படைத்தவன்
சேயோ னெல்லா அறிவுக்கும் திசைகளெல்லாம் திருவடியால்
தாயோன் எல்லா எவ்வுயிர்க்கும் தாயோன் தானே ருருவனே.
(3)

ஆ- யுடையையாயிருந்த உன்பெருமைமழுங்காதோ ஆச்சர்ய
பூதனே! ஆனபின்பு சர்ப்பகார நிகழ்னான நான் உனக்கடிமை
செய்தால துனக்கு அவயாவஹமா மென்னுமிடஞ் சொல்லவேணுமோ,
ஆதலால் நான் உனக்கடிமை செய்தவிதமும் அத்யந்தாயுகம்! இனி
யடிமை செய்வது மயுக்த மாதலால் உனக்கடிமை செய்வேனல்லே
னென்றகல்கிருர்.
(2)

(மாயோனிகளாய்) இப்படி தம்முடைய நிகர்நிஸந்தானத்தாலே

இ- கார்யங்களை உண்டாக்குவதான காரணத்தின்படி யல்லவிதன்படி
யென்றதாயிற்று. ஆனால் ஸங்கல்பமே ஜகத்பாதிமோ வென்னில்
சங்கல்ப விசிஷ்டபாதிமோனாலும் “வஹு ச்யா”மென்கிற சங்கல்பபாதிமோ
தாலே சொல்லுகிறதென்று நிர்வஹிப்பார்கள். உன்பெருமை
மாதிரியானமாயோனே யென்கிறதை யுரைக்கிருர் (உன் பெருமை
இत्याடியால்) “நீர் என் திறத்து இத்யாதி சங்கல்புக்கு உத்தரமென் சொல்
லிற்றாயிற்றென்னவிப் பாட்டின் தாப்யத்ததை வெளியிடுகிருர். (ஆன
பின்பு இத்யாடியால்) பரமதாப்யம்ருளிச்செய்கிருர் (ஆதலால் இத்யாதி
யால்)
(2)

மூன்றாம் பாட்டு

தம்முடைய ஸம்பந்தமவனுக்கு அவயாவஹமென் றகன்றுபோன
விவர் பின்னையுமவனைக் கொண்டாடக் கூடுமோ வென்ன
அவதரிப்பிக்கிருர் (இப்படி இத்யாடியால்) சிந்தித்து என்கிறதற்குக்

ச- முதலிற்சிதையாமே-அசங்க்யாதங்கனானகார்யங்களைப் பிறப்பித்தாலும்,
தான்குறியழியாதேயிருப்பதாய், மனஞ்செய்-மனஸ்ஸாலேபண்ணப்
பட்டதான, சௌவ்யா சங்கல்பரூபமான வென்றபடி. ஞானத்துன்
பெருமை - ஞானத்தையுடையான உன்னுடைய மாஹாத்ம்யமானது,
மாதிரியான - மனினமாகாதோ.
(2)

ஆ-யெம்பெருமானையகல, அவனுமிவரைப்பிரியில் ஧ரிக்மமாட்டாமையாலே, இவரை ஸமாதானம் பண்ணுகைக்குமுபாயமெதோவென்று சிந்தித்து **देवादिस्थावरान्तमान चतुर्विध भूतजातங்களுக்கும், कारणभूतன** **ब्रह्मा**விற்கும் காரண பூதனாய், **वाङ्मनसापरिच्छेद्य महिम**னாயிருந்து வைத்து **अनालोचितविशेषமாக** ஸர்வாத்மாக்களையு மொக்க **मातृवत्** **सस्नेह**மாக ரக்ஷிக்கும், ஸ்வபாவனாயிருக்கிற தன்னுடைய **सौशील्यगुण** த்தைக் காட்டியருள அந்த **गुणविशिष्ट**னான வவனைக்கண்டு தம் முடைய **प्रीत्यतिशय**த்தாலே யொருவனே தானோருருவனென்றவனைக் கொண்டாடுகிறார். (3)

இ- காட்டியருளவென்கிறத் தோடே **अन्वय**ம், இம் மஹாவாக்யம் **कृत्स्न** முமவதாரிகை. இதிலே பாட்டின் **व्याख्यान**மும் **अन्तर्गत**, எங்ஙனே யென்னில்? மாயோனிகளாய் நடைகற்றவென்கிற பதங்களினர்த்தம் கீழ்ப்பாட்டிலே ஸூசிதமாகையாலே அதைவிட்டுவானோர் பலரும் முனிவருமென்கிறதை **उपलक्षण**மாக்கி இதற்குத் **तात्पर्य**மருளிச் செய்கிறார் (**देवेत्यादिया**ல்) நீயோனிகளைப் படையென்றென்கிறதின் **फलितार्थ** மருளிச்செய்கிறார் (**कारणभूत**னான வென்று) நிறைநான் முகனைப் படைத்தவனென்கிறதை யுரைக்கிறார் (**ब्रह्मेत्यादिया**ல்) சேயோனெல்லாவறிவுக்குமென்கிறதற்குத் **तात्पर्य**மருளிச்செய்கிறார் (**वागित्यादिया**ல்) எல்லாவெவ்வுயிர்க்குந்தாயோன், என்கிறதற்குத் **तात्पर्य**மருளிச் செய்கிறார்) (**अनालोचितेत्यादिया**ல்) திசைகளெல்லாம் திருவடியால் தாயோன் என்கிறதற்குத் **तात्पर्य**மருளிச் செய்கிறார் (**सौशील्यशब्द**த் தாலே) இவரிப்பாட்டிலே **सौशील्यगुण**த்தை **अनुसंधि**க்கிறதேயவனித்தைக் காட்டியருளினமைக்கு **ज्ञापक**மென்று கருத்து. (3)

ச- மாயோனிகளாய் - **महायोनि**களாய். யோனி - **जन्म**, **उत्कृष्टजन्म**க் களாயென்றபடி. நடைகற்ற - **चारित्र्याभिज्ञ**ரான, இத்தால் **ज्ञानोत्कर्ष सूचित**ம். வானோர் பலரும் **असंख्यात**ரான தேவதைகளும், **रुद्रा**திகளு மென்றபடி. முனிவரும் - **दक्ष**ாதிரிஷிகளுமான, யோனிகளை - ஜந்துக்களை. காரண பூதரையென்னவுமாம், நீ படையென்று-நீ ஸ்ருஷ்டியென்று. நிறைநான் முகனை - **ज्ञानशक्त्यादिपूर्ण**னான சதுர் முகனை படைத்தவன் - ஸ்ருஷ்டித்தவன், எல்லாவறிவுக்கும் - **सर्वविधज्ञान**த்துக்கும். சேயோன்-**दूरग**ன். **अपरिच्छेद्य**னென்றபடி-திசைகளெல்லாம்-**सर्वदिक्**குகளையும், **तत्रत्यसर्वजन्तु**க்களையு மென்றபடி - திருவடியால்-

மூ- தானோ ருருவே தனிவித்தாய்த் தன்னில் மூவர் முதலாய
வானோர் பலரும் முனிவரும் மற்றும் மற்றும் முற்றுமாய்
தானோர் பெருநீர் தன்னுள்ளே தோற்றி அதனுள் கண்வளரும்
வானோர் பெருமான் மாமாயன் வைகுந் தன்எம் பெருமானே.
(4)

ஆ- (தானோருருவே) இப்படியிவனுடைய சौशील्यத்தைக் கொண்
டாடி, लीलोपकरणமாயும் भोगोपकरणமாயுமிருந்த उभयविभूतिविशिष्टனான
வெம்பெருமானுடைய இந்த சौशील्यமானது अत्यन्तनिहीनனான
வென்றோடே संश्लेषியாவிடிலவனுக்கு सिद्धியாது. ஆதலாலந்த
सौशील्यगुणसिद्ध्यर्थமாக, இனியவனுக்கு आत्मान्तமாக सर्वशेषवृत्तियும்
பண்ணுவேனென்கிறார்.
(4)

நான்காம் பாட்டு

இ- இப்பாட்டி னார்த்தங்களெல்லாம் கீழே असकृदुक्तங்களாகையாலே
இப்பாட்டு पुनरुक्तिமாத்ரமன்றோ? இப் ப்ரகரணத்திற்குத் தானிது
சேரும்படி யெங்ஙனே, என்ன? விதின் तात्पर्यமருளிச்செய்கிறார்
(இப்படி इत्यादिவாக்யத்தாலே) கீழ்ப்பாட்டிலே सौशील्यத்தைக் கண்டு
கொண்டாடினமாத்ரம், தம்முடைய अनहंतानुसंधानத்தைக் கழித்துத்
தாம்ஸமாஹிதராகிறதிப்பாட்டிலேயென்று கருத்து. पादत्रयार्थத்தை
संग्रहिक्किருர் (लीलेत्याद்யால்) வானோர் பெருமான் வைகுந்தனென்
கிற பதங்களை ஸங்க்ரஹிक्किருர் (भोगेत्याद்யால்) மாமாயனென்கிற
தற்குத் तात्पर्यமருளிச் செய்கிறார் (எம்பெருமானுடைய इत्याद்யால்)
மாமாயனென்றது ஸ்வநிகர்ஷத்தைப் பார்த்தாத்மாந்தமாக வகலு
கிற தம்மை இந்த सौशील्यமவனுக்கென்றோடு संश्लेषியாவிடில் सिद्धि
யாதென்றனு ஸந்தானத்தாலே आत्मान्तமாகவடிமை செய்யப்
பண்ணின महाश्चर्यமான शीलवर्तையைச்சொல்லுகிறதென்று கருத்து
எம்பெருமானே என்கிறதற்குத் तात्पर्यमருளிச் செய்கிறார் (ஆதலால்
इत्याद்யால்)
(4)

ச- मृदुपवित्र மானவடியால், தாயோன் - ஸ்பர்சித்தவன், त्रिविक्रमा
वतारத்திலே யென்று கருத்து. எல்லாவெவ்வுயிர்க்கும் - जन्मवृत्तादिक
ளாலே எவ்வகைப்பட்டவுயிர்க்கும், नानाविधங்களான सर्वप्राणिकளுக்கு
மென்றபடி. தாயோன், मातृभूतனான தான், ஒருருவன், वाङ्मनस
गोचरமல்லாத ரூபத்தையுடையவன், உருவம் - ஸ்வபாவம் सौशील्य
த்தைச்சொன்னபடி.
(3)

மூ- மானேய் நோக்கி மடவானை மார்பில் கொண்டாய் மாதவா
கூனே சிதைய வுண்டைவில் நிறத்தில் தெறித்தாய் கோவிந்தா
வானார் சோதி மணிவண்ணு மதுசூதா நீயருளாய் உன்
தேனே மலரும் திருப்பாதம் சேரு மாறு வினையேனே. (5)

ஆ- (மானேய்நோக்கி) இ ப் ப டி எம்பெருமானுடைய சौशील्यத்
தாலே ஆழ்வார் वशीकृतராயிருக்கச் செய்தே, பின்பும் தானே
சென்று, संश्लेषிக்கிலிவர் பண்டு போலே தம்முடைய अनहंतासु
सन्धानத்தாலே யகலுவரென்று, இவர்தாமே நம்மோடே संश्लेषிக்க
வேணுமென்றபேக்ஷித்துப் பதறினால், பின்னையவரோடே संश्लेषிக்
கைக்காக வென்றேற வாங்கியிருக்க இவருமவனை யபேக்ஷிக்கிறார்

ஐந்தாம் பாட்டு

இ- தம்மோடு संश्लेषிக்கைக்காக வெம்பெருமான் அபிநிவிஷ்டனா
யெழுந்தருளியிருக்கவிரஹதசையிலேபோலே நீயருளாயென்று प्राथि
ப்பானென்ன, அவதரிப்பிக்கிறார் (இப்படி इत्यादियால்) அகலுவ
ரென்றென்றது, அகலுவரென்றாலோசித்தென்றபடி. இதுக்கேறவாங்கி
யிருக்கவென்கிறதோடே अन्वयं । अपेक्षித்துப் பதறினென்றது अपेक्षि
த்து த்வரித்தாலென்றபடி. ஏறவாங்குகை अपसर्पण்பண்ணிநிற்கை

ச- தானே ஓர் தனி உருவித்தாய் என்றன்வயம், தானையென்ற
வித்தால் उपादानान्तरமும், ஒரென்ற வித்தால், सहकार्यन्तरமும் தனி
யென்றவித்தால் अधिष्ठात्रन्तरமுமில்லை யென்கிறது. உருவித்தாய்-
அழகிய त्रिविधकारणமுமாய். உரு - அழகு. தன்னில் மூவர் முதலாய-
தன்னோடு மூவரான त्रिमूर्तிகள் துடக்கமான, வானோர் பலரும் -
असंख्यात தேவதைகளும், முனிவரும் - ரிஷிகளும், மற்றும் - तद्भिन्न
மனுஷ்யஜாதிகளும், மற்றும் - திர்யக்ஸ்தாவரங்களும். முற்றுமாய்-
“ऐतदात्म्यमिदं सर्वं” என்கிறபடியே தானே இவையித்தனையுமாய்,
தான் - ஸ்வயம், ஓர்பெருநீர் தன்னுள்ளே - विलक्षणமான பெரிய
ஜலத்துக்குள்ளே, समुद्रத்திற்குள்ளே என்ற படி. தன்னென்று
स्वार्थे अनुप्रयोगம் । தோற்றி - आविर्भावத்து. அதனுள் கண்வளரும் -
அந்த समुद्रத்திலே நித்ராணனாய், வானோர்பெருமான் - नित्यसूरि
நாயகனான. வைகுந்தன் - வைகுண்ட நிலயனான. மாமாயன்-

ஆ- எங்ஙனேயென்னில்? லக்ஷ்மீகடாஶதத்ஸர்லேஷைக்மோகனாகையாலே மாஶ்வ
னென்னுந் திருநாமத்தை யுடையவனுயிருந்துவைத்து, ஆஶ்ரிதபரி
வாணரீமாக மனுவ்யஸஜாதீயனாய் வந்து பிறந்தருளி, ஆஶ்ரிதர் பக்கனி
லுள்ள அவத்யப்ராபாதே அவர்களை விஷயீகரித்துப் பின்னை தத்ஸுததோஷ
ங்களைப்போக்கும் ஸ்வபாவனாய், தீர்யக்யோனிகதமான ஜந்துக்
களுக்கும் ரக்ஷகனாய், ஸ்வதேஜஸ்ஸினாலே ஆபூரிதமான நிகில
புவனங்களையும் திருநாட்டையுமுடையையாய், நிர்மலமாய், ரமணீ

இ-எங்ஙனேயென்றது-தான் ஸர்லேஷத்துக்கிசைந்திருக்கச் செய்தேயும்
அவன் அபஸர்ப்ணம் பண்ணினவாறே தம்முடைய அநஹ்வமே வஹீகூத
மாய்த் தென்றிவர் கலங்கி அகலப் பாராதே தெளிந்திருந்து
அவனையபேக்ஷிக்கிறதெங்ஙனே யென்றபடி. பாட்டில் பூர்வாஶ்ரிதாத்ய
த்தை பராமசிங்கவே இச்சோத்யம் பரிஹதமாமென்று திருவுள்ளம்
பற்றியருளி ப்ரதமபாத்தாத்யம் மருளிச்செய்கிருர் (லக்ஷ்மீத்யாதியால்) த்விதீய
பாத்ததிலே ஆரீகமான வர்த்தத்தை யருளிச் செய்கிருர் (ஆஶ்ரிதேத்யாதி
யால்) கூனே சிதையவித்யாதிக்கு தாத்யம் மருளிச் செய்கிருர் (ஆஶ்ரிதர்
பக்கல் இத்யாதியால்) த்ரிவக்ரீயைச் சொன்னது சர்வாஶ்ரிதோபலக்ஷணமென்று
கருத்து. அநுலேபநதானத்தாலே அவளும் ஆஶ்ரிதேயீறே (அவத்யப்ராபாதே
இத்யாதி) த்ரிவக்ரவங்குலையாதிருக்கச் செய்தே அவனையங்கீகரித்து, பிற்
பாடாகவிறையவளுடைய வக்ரங்களைப் போக்கின தென்று கருத்து.
கோவிந்தா வென்கிறதற்குத் தாத்யம்மருளிச் செய்கிருர் (திரிங்கீத்யாதி
யால்) க்ருணாவதாரத்தில் ஸோக்களை ரக்ஷிக்கையானிறே கோவிந்த
னென்று திருநாமமாயிற்றென்று கருத்து. தான் லக்ஷ்மீவல்லபனா
யிருந்து வைத்தத்யந்த நிஹீனையான த்ரிவக்ரீயுள்ளிட்டாரோடும்
ஸர்லேஷிக்கிற சௌலீத்யத்தைக் காண்கையால் தம்மையுமிப்படியங்கீ
கரிக்குமென்று தெளிந்து அவனை அபேக்ஷிக்கிறுரென்று சூசிதமாயிற்று.
வானார் சோதியென்கிறதை யுரைக்கிருர் (ஸ்வதேஜஸ்ஸினாலேஇத்யாதி
யால்) வான் சப்தம் சர்வலோகோபலக்ஷணமென்று கருத்து. மணிவண்ணா
வென்கிறதற்குத் தாத்யம் மருளிச்செய்கிருர் (நிர்மலேத்யாதியால்) மதுகுதா

ச-மஹாஶ்வரீமான சௌலீத்யகுணமுடையவன், எம்பெருமானே - எனக்கு
ஸ்வாமியே, நானவனுக்கடிமையே யென்று கலிதம் । இனி யாவதான
அவனுக்கு சர்வஸேவூத்தியையும் பண்ணுவேனென்று தாத்யம் (4)

மூ- வினையேன் வினைதீர் மருந்தானாய் விண்ணோர் தலைவா கேசவா
மனைசே ராயர் குலமுதலே மாமாயனே மாதவா
வினையேய் தழைய மராமரங்கள் ஏழும் எய்தாய் சிரீதரா
இனையாய் இனைய பெயரினாய் என்று நைவன் அடியேனே. (6)

ஆ- யமான, दिव्यरूपத்தை யுடையையாய், आश्रितविरोधिनिरसन
स्भावனா யிருந்தவனே? உன்தேனே மலரும் திருப்பாதத்தை
வினையேன் சேருமாறருளாயென்கிறார். (5)

(வினையேன்) உன்னோடு संश्लेषிக்கைக்கு विरोधि யான வென்னு
டைய अनहंतानुसंधानமாகிற வினையைப் போக்கின सौशील्यத்தை
யுடையவனே! அயர்வறு மமரர்களுக்கு உன்னைக்கொடுத்துக்

இ- வென்பதற்குத் तात्पर्यமருளிச் செய்கிறார் '(आश्रितेत्याद்யால்) मधु
सूदयतीति मधुसूदनः என்றிறே निरुक्तியென்று கருத்து. (5)

ஆறும் பாட்டு

வினையேன்வினைதீர் மருந்தானாயென்கிறதற்கு प्रकरणानुगुणமாகத்
तात्पर्यमருளிச் செய்கிறார் (உன்னோடு इत्याद்யால்) विरोधियான
வென்று வினை शब्द प्रयोगनिदान் சொன்னபடி. விண்ணோர் தலைவா
என்கிறதற்குத் तात्पर्यमருளிச் செய்கிறார் (அயர்வறும் इत्याद்யால்)

ச- மான் - ஹரிணத்தோடு, ஏய்-ஒத்திருக்கிற, நோக்கி-நோக்கை
(கடாக்கத்தை) யுடையவளான. மடவானை - गुणपूर्णயான ஸ்த்ரீ
யை. பெரியபிராட்டியாரை யென்றபடி. மார்பிற்கொண்டாய் -
வக்ஷஸ்ஸில் வைத்துக் கொண்டவனாய், மாதவா - அத்தாலே
மாதவனென்று திருநாமமுடையவனாய், கூனே சிதைய - त्रिवक्त्र
யுடைய அவயவாந்தரங்களுக்கு வாட்டம் வாராமே கூன்மாத்ரம்
சிதையும்படி, (அடங்கும்படி). உண்டை வில்நிறத்தில் - உண்டை
வில்லின் ரீதியிலே. உண்டைவில்கை ऋजूकरिக்கு மாப்போலே
யென்றபடி. தெறித்தாய் - अनायासेन நிமிர்த்தவனாய். கோவிந்தா
கோவிந்தனாய், வானார் சோதி - திருநாடெல்லாம் வ்யாபிக்கும்
படியான ஜ்யோதிஸ்சையுடையவனாய். மணிவண்ணா - इन्द्रनील
वर्णனா. மதுசூதா - मधुसूदनனே. வினையேன் - பாபியான
நான், அடிமை செய்வோமென்றிவரிசைந்த பின்பும் கிடையாமை
யாலே வினையேனென்கிறார். உன்தேனே மலருந்திருப்பாதம் - உன்
னுடைய मधुसूदनியான श्रीचरणारविन्दத்தை. यद्वा தேனேய் மலரும்-

ஆ- கொண்டிருக்கிற **परमोदारணே!** **आश्रितविरोधि** **निरसनस्वभाव**னானவனே! **आश्रित**ரிருந்தவிடத்திலே வந்து அவர்களுக்கு **सुलभ**னானவனே! **आश्रित**ர்பக்கல் **निरतिशयव्यामोह**த்தையுடையவனே! **निरतिशयभोग्यभूत**னே! **आश्रितनियोगकर**னானவனே! **प्रणयस्वभाव**னே! மற்றும் **एवंविध**மான சேஷ்டிதத்தையும், குணங்களையுமுடையவனே! உன் திருவடிகளைச் சேரப்பெருமையாலே அலற்றி **अत्यन्तमवसन्न**னானேன். உந்தேனே மலரும் திருப்பாதம் சேருமாறருளாயென்கிறார். (6)

இ-கேசவாவென்கிறதற்குத் **तात्पर्य**மருளிச்செய்கிறார் (**आश्रितेत्याद்யால்**) **केशिहन्ता केशव:** என்று கருத்து. மனை சேராயர்: குலமுதலே என்கிறதற்குத் **तात्पर्य**மருளிச் செய்கிறார் (**आश्रित**ர் **इत्याद்யால்**) மாமாயனே என்கிறதை விவரிக்கிறார் (**आश्रित**ர் பக்கல் **इत्याद்யால்**) **पौनरुक्त्यं** பரிஹரிக்கைக்காக மாதவ சப்தத்திற்குத் **तात्पर्य**மருளிச்செய்கிறார் (**निरतिशयेत्याद்யால்**) **अत्यन्तभोग्यभूत**ையான லக்ஷமிக்கும் வல்லபனென்கையாலே **निरतिशयभोग्यत्व**மிங்கே **फल**ிக்கு மென்று கருத்து. “**तथा स राजर्षिसुतः**” **इत्यादि**களிற் படியே **लक्ष्मीसंश्लेष**த்தால் அதிகतर **भोग्य**னானென்கிறாரென்னவுமாம். சினையேய் தழைய மராமரங்களேழு மெய்தாயென்கிறதற்கு **प्रकरणानुगुण**மாக **तात्पर्य** மருளிச்செய்கிறார் (**आश्रितेत्याद்யால்**) **श्रीसुग्रीवनियोग**த்தாலேயிறே **सप्तसालवेधन**பண்ணினது, சிரீதராவென்கிறதற்குத் **तात्पर्य**மருளிச் செய்கிறார் (**प्रणयेत्याद்யால்**) **श्री**யை வக்ஷஸ்ஸிலே தரிப்பது **प्रणयातिशयकायं**மாகையாலே **प्रणयस्वभावत्व**மிங்கே **अर्थ** சிद्धமென்று கருத்து. இனையாயென்கிறதற்குத் **तात्पर्य**மருளிச் செய்கிறார் (மற்றும் **इत्याद்யால்**) இனைய பெயரினாய் என்கிறதற்குத் **तात्पर्य** மருளிச் செய்கிறார் (**குணங்களையும் इत्यादि யால்**) பெயர் - நாமதேயம், **नामवान्** என்றவாறே **तत्तन्नामवाच्य**குணங்களை யுடையவெனென்று **सिद्धि**க்கு மென்று கருத்து. என்று என்கிறதற்குத் **तात्पर्य**மருளிச்செய்கிறார் (**உன் திருவடி इत्याद்யால்**) நைவனடியேனே யென்கிறதையுரைக்கிறார் (**अत्यन्तमित्याद்யால்**) கீழ்ப்பாட்டிற் சொன்ன **प्रार्थनै** இங்கும் **अभिप्रेत**மென்று நினைத்து **अनुबं**கிக்கிறார் (**உந்தேனே इत्याद்யால்**) (6)

ச- **मधुसदृश**மாய் **विकासि**யான வென்னவுமாம், சேருமாறு-கிட்டும்படி **निय**ருளாய் - நீ க்ருபை பண்ணவேணும். (5)

வினையேன்வினை - **पापिष्ठ**னான வென்னுடைய **पाप**த்தை. தீர்மருந்தானாய் - தீர்க்குமெளஷதமானவனே. இங்கு **पाप**ம் **स्वानहता**

மு- அடியேன் சிறிய ஞானத்தன் அறித லார்க்கு மரியானை
கடிசேர் தண்ணந் துழாய்க்கண்ணி புனைந்தான் றன்னைக்
கண்ணனை
செடியார் ஆக்கை யடியாரைச் சேர்தல் தீர்க்கும் திருமலை
அடியேன் காண்பான் அலற்றுவன் இதனில் மிக்கோர் அயர்
வுண்டே. (7)

ஆ- (அடியேன்) இப்படி எம்பெருமானைக் காணவேணு மென்று
அபேஷிக்கிற ஆழ்வார், பின்னையும் அவனுடைய உத்கர்ஷத்தையு
ம் தம்முடைய நிகர்ஷத்தையும் அனுஸந்தித்து, கெட்டேன்,

ஏழாம் பாட்டு

இ- சौशील्यानुसंधानத்தாலே தேறியிருந்தவிவர் அருவினையேனென்று
முன்பு தம்மை நிந்தித்தாப்போலே இப்பாட்டிலும் நிந்திக்கக்கூடுமோ
வென்ன! அவதரிப்பிக்கிருர் (இப்படி इत्याद்யால்) இவர் “நைவ
னென்றவாறே, இவரை அவன் நையக்கொடுக்க மாட்டாமையாலே
அவன் வந்து முகங்காட்ட அவனைப் பார்த்து நம்மால் வரும்
गुणाधिक्यமவனுக்கு வேண்டா வென்றகலுகிருரென்று கருத்து.
அடியேன் காண்பானலற்றுவன் என்கிறதற்குத் तात्पर्यமருளிச் செய்

ச- नुसन्धानं, விண்ணோர் தலைவா - நித்யஸூரிநிர்வாஹகனே, கேசவா -
கேசியை ஸம்ஹரித்தவனே, மனைசேர் - கோபாளுடைய மனையிலே
(க்ருஹத்திலே) நீயே வந்து சேர்ந்தவனான, மனைசேர் என்கிறது
குலமுதலுக்கு விசேஷணம், ஆயர்குல முதலே - गोपकुल प्रधानனே,
மாமாயனே - निरतिशयाश्चர் மான नवनीतचौर्यादिचेष्टितத்தை யுடைய
வனே, மாதவா - ஸ்பஷ்டம். சினையேய் - शाखैகளாலே நிபிடங்
களான, சினை - शाखै, ஏய்கை - நெருங்குகை. தழைய - பத்ரபுஷ்பங்
களாலே தழைந்திருந்த. மராமரங்களேழும் - सालवृक्षसप्तकத்தையும்,
எய்தாய் - एकवाणத்தாலே वेधनம் பண்ணினவனே. சிரீதரா - श्रीधर,
இனையாய் - एवंविधனே, மற்றும் एवंविध चेष्टितமுடையவனே யென்ற
படி. இனைய பெயரினாய் - एवंविधनामங்களை யுடையவனே, என்று-
இப்படி சொல்லிச் சொல்லி, அடியேன் நைவன் - शिथिलனாகா
நின்றேன். (6)

ஆ- அவனையாகாதே நான் காணவேணுமென் றபேஷிக்கிறது. என்ன அஃனோ! வென்று தம்மை நிந்தித்து “இவனைக் காணவேணு” மென்றசைப்படாதே இவன் பக்கலிலே கைவலாதிபயோஜனங்களைக் கொண்டு அகன்று போவார்களென்ன ஞானப்பண்ணினாரோ! நானு மங்ஙனையாகப் பெற்றிலே எனன்று நோகுகிருர் (7)

இ- கிருர்(கெட்டேன் இत्याதியால்)அவனையென்கிறத்தால் கண்ணனை யென்கிற பதம் व्याख्याதம். இதனில் மிக்கோரயர்வுண்டே யென்கிறதற்குத் தாत्पर्यமருளிச்செய்கிருர் (என்ன இत्याதியால்) தृतीयபாடத் தில் அடியாரை என்கிற பதத்தை கைவலாதிபரமாக்கியிந்த பாதத்துக் குத் தாत्पर्यமருளிச்செய்கிருர் (இவனை இत्याதியால்) இங்கு கைங்கர் யத்தை பலமாகச் சொல்லாதே பாகுததேஹசம்வநிவृத்திமாத்ததை பலமாகச் சொல்லுகையாலும் அடியாரென்கிறபதம் கைவலாதிபரமானால் பாட்டுக்கு சாரதாதிசயம் சித்திக்கையாலும் இப்பதம் கைவலாதிபரமேயாக வேணும் என்று கருத்து. தம்மைப் போலேயவனோடே பரிமாறியவனுக்கு அவதத்தை வினையாதே பயோஜனாந்தரங்களைக் கொண்ட கலுகையாலே கைவலாதிபரமே யடியார்களென்றிருக்கிருர் களென்று திருவுள்ளம், அடியேன் சிறிய ஞானத்தன் என்கிறதற்குத் தாत्परய மருளிச்செய்கிருர் (நானும் இत्याதியால்) (7)

ச- ஆர்க்கு மறித லரியானை - எத்தனை அதிசயிதஜ்ஞார்க்கும், ஜாது ஶக்யனல்லாதவனை, கடிசேர் - கடி - பரிமளம், சேருகை - வந்து கிட்டுகை. நாள் செல்ல நாள் செல்ல, பரிமளம் ஏறிவரா நின்று ள்ள என்றபடி. தண் - சீதளமான. அம் - ஸுந்தரமான. துழாய்க் கண்ணி - துளஸீதாமத்தை. புனைந்தான் தன்னை - தரித்தவனை. தன்னையென்று சுவர்த்து அநுபயோகம், கண்ணனை - கிருஷ்ணனை. செடி காந்தாரம். கௌவ்யாஸம்ஸாரத்தைச் சொல்லுகிறது. செடி போலே யிருக்கிற ஸம்ஸாரத்தாலே. ஆர் - பூர்ணமான. ஆக்கை - தேஹமானது. அடியாரைச் சேர்தல் - காஸ பூதரான கேவலரை ஸம்பந்திக்கையை. தீர்க்கும் - நிவர்த்திப் பிக்குமவனான. கைவலாதிபர களுக்கு சுவாமானுபவவிருத்தி தேஹசம்வநிவ்ருத்தி கொடுக்கு மவனான வென்றபடி. திருமலை - லக்ஷ்மீவ்யாமுக்ஷனை, அடியேன்-தாஸ பூதனாயிருந்து வைத்து. காண்பான் - காணவேண்டு மென்று இச்

மு- உண்டா யுலகேழ் முன்னமே உமிழ்ந்து மாயை யால்புக்கு
உண்டாய் வெண்ணெய் சிறுமனிசர் உவலை யாக்கை நிலையெய்தி
மண்தான் சோர்ந்த துண்டேலும் மனிசர்க் காகும் பீர் சிறிதும்
அண்டா வண்ணம் மண்கரைய நெய்யூண் மருந்தோ மாயோனே.
(8)

ஆ- (உண்டாய்) இப்படியாழ்வார் தம்மை நிந்தித்துக் கொண்டு
எம்பெருமானையகல, அவனும் அநாலோசிதகுணாசுணமாக ஆஸ்திசர்ஸலேபைக்
஧ாரகத்வமாகிற தன் ஸ்ரூபத்தைக் காட்டியிவரை ஸமாதானம் பண்ணு
கிறான். அதிஷ்டமநுய்யசஜாதீயனாய் வந்து பிறந்த ருளி திருவாய்ப்
பாடியிலே போய்ப்புக்கு ஆய்ச்சியருடைய வெண்ணெயையும்

எட்டாம் பாட்டு

இ- இப்படியகன்றவிவர் க்ருஷ்ணனுடைய நவநீத பக்ஷணத்தை
வர்ணிக்கை அசங்கதமன்றோ! என்னவவதரிப்பிக்கிருர் (இப்படி
இत्याடியால்) சர்ஸலேபை஧ாரகத்வம் சௌசீல்யகாஸ்த்ரே । முன்பு சௌசீல்யத்தைக்
காட்டியிருக்கச்செய்தேயும், இவர் அகன்றவாறே சௌசீல்யகாஸ்த்ரேயைக்
காட்டினுனென்று கருத்து. தன் ஸ்ரூபத்தையென்றது ஸ்ரூபமுக்
மான ஸ்ஹாவத்தை யென்றபடி. சமா஧ானப்பண்ணுகிறுனென்றது,
இவருக்கு ஸமாதானம் பிறக்கும்படி இந்த குணனுபவத்தையுண்
டாக்கி இவரைப் பேசுவைக்கிருரென்றபடி, சிறுமனிசருவலையாக்
கைநிலையெய்தி யென்பதற்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிருர் (அதிஷ்டேத்யாதி
யால்) புக்குண்டாய் வெண்ணெயென்கிற விடத்தில் அர்ய்சி஧்யாத்
தை யருளிச் செய்கிருர் (திருவாய்ப் பாடியிலே என்று) நெய்யூண்

ச-சையையுடையவனாய்க் கொண்டு. அலற்றுவன்-அலற்றுகின்றேன்.
நான் இதி ஸே: । தாஸபூதனாகையாலே ஸ்வாமிக் கவத்யம் வராத
படி பார்க்க வேண்டியிருக்க அவனுக் கவத்யம் வரும்படியவனை
தி஧்ஷுவாய்க்கொண்டு அலற்றுகின்றேன் என்றபடி. இதனில்மிக்கு-
இதோ஧ிகமாய், ஓரயர்வுண்டே - ஒரு அஶ்நமுண்டோ, அடியேன்-
அடிமைதவிர்ந்திருக்கிறவர், அடியேனென்றது பூர்வாசனையாலே,
சிறிய ஞானத்தன் - அத்யல்பஶ்நமுடையவன். ஞானமுடையவன்-
ஞானத்தன். க்வல்யாஸிகளைப்போலே ஸ்வாமிக்கவத்யம் வராதபடி
பூர்ணஶ்நமுடையேனாகப் பெற்றிலேனென்றபடி.
(7)

மாயோனே - அர்ச்சய்ஶூதனே.

ஆ-நெய்யையும் அபினிவெசத்தாலேயவர்களுக்கொன்றும் ஷெய்யாததொரு படி யுண்டருளிற்று! பண்டிந்த லோகங்களை உண்டுமிழ்ந் தருளுகிற போது ஏதேனும் மண்டான் ஷெய்த்ததுண்டாகிலும் அந்த மண்கரைகைக்கு மருந்தாகவோ! அன்றிறே, ஆச்ரிதரோடு கலந்து பரிமாறியல்லது ஷரிக்மாட்டாத தன்மையாகையாலே செய்தருளின யத்தனையிறே யென்கிறார். (8)

இ- என்று மேலே நெய்யைச் சொல்லுகையாலே வெண்ணெயென்பது நெய்க்குமுபலக்ஷண மென்று காட்டுகிறார் (நெய்யையு மென்று) மாயையாலென்பதற்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (அபினிவெசத்தாடியால்) மனிசர்க்காகும் பீர் சிறிது மண்டாவண்ணம் நெய்யூண் என்றன்வயமாக்கியிதற்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (அவர்களுக்கு இத்தாடியால்) உண்டாயுலகேழ் முன்னமே உமிழ்ந்து என்கிற தினர்த்தத்தைக் காட்டுகிறார் (பண்டு இத்தாடியால்) மண்தான் சோர்ந்ததுண்டேலும் மண்கரைய வென்றன்வயமாக்கி யுரைக்கிறார் (ஏதேனும் இத்தாடியால்) மருந்தோ வென்கிறதை ஷெபார்யமாகவுரைக்கிறார் (மருந்து இத்தாடியால்) மாயோனே யென்கிறது சாபிபாயமென்று நினைத்து இதற்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (அத்ரிதர் இத்தாடியால்) தன்மை -ஸ்வாவம் । (8)

ச- அத்ரிதரோடு கலந்து பரிமாறியல்லது ஷரிக் மாட்டாத படியான சௌல்யத்தை யுடையவனே என்றபடி. முன்னமே- பூர்வகாலத்திலே. உலகேழும் - ஸப்தலோகங்களையும். உண்டாய் - வயிற்றிலே வைத்தாய், உமிழ்ந்து - ப்ரலய்நிவृத்தமானவாறே அதை உத்கிரணம் பண்ணி, சிறுமனிசர் - ஷுட்ரமனுஷ்யருடைய, உவலை யாக்கைநிலை- அதிஹேயசரீரஸ்திதியை. உவலை- ஹேய் । எய்தி -அடைந்து ஸோபசத்ஷாகுதி யுக்தனாய் என்றபடி. புக்கு - ஸோபகூலத்திலே ப்ரவெசித்து. மாயையால்- அபினிவெசரூபானத்தாலே, “மாயாவயுந் ஜான” என்றதிறே. வெண்ணெயுண்டாய். மனிசர்க்காகும் பீர் - மனுஷ்யருக்குபயுத்த மாகத்தக்க பரமானுக்கள் - ப்ரமாணவாசியான பீலுசப்தம், த்ரிமீதத்திலே பீரென்று கிடக்கிறது. சிறிதும் - ஸ்வல்பமும், அண்டாவண்ணம் -பாண்டத்திலே சேஷியாதபடி. நெய்யூண் - நெய்யை யமுது செய்தது. இதற்கு மருந்தோ வென்கிறதோடே ஸ்வயம் । மண்டான்- மண் தான்.

மூ- மாயோம் தீய அலவலைப் பெருமா வஞ்சப் பேய்வீயத்
தூய குழவி யாய் விடப்பால் அமுதா யமுது செய்திட்ட
மாயன் வாணோர் தனித்தலைவன் மலரான் மைந்தனெவ்

வுயிர்க்கும்

தாயோன் தம்மான் என்னம்மான் அம்மா மூர்த்தியைச்சார்ந்தே.

(9)

ஆ- (மாயோம்) सर्वेश्वरனாய் அயர்வறுமமரர்களதிபதி யாயிருந்து
வைத்து आश्रितपरित्राणार्थமாக ஸாஸாधारणदिव्यरूपத்தோடே வந்து
பிறந்தருளி आश्रित विरोधिनिरसनैक स्वभावனாய், अनालोचितगुणदोषமாக

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ- தம்மானென்கிறதை யுரைக்கிறார் (सर्वेश्वरனாயென்று) வாணோர்
தனித்தலைவனென்கிறதற்குத் तात्पर्यமருளிச் செய்கிறார் (அயர்வறும்
इत्यादियால்) தூயகுழவியாயென்கிறதற்குத் तात्पर्यमருளிச் செய்கிறார்
(आश्रितेत्यादियால்) विशुद्धिवाचियான தூய சப்தத்தாலே अवतारं सुख
भोगार्थமன்றியே आश्रितपरित्राणार्थமாயும் दिव्यமாயுமிருக்கும் प्रकारம்
விவக்ஷிதமென்று கருத்து. ஸாஸாधारணत्वமும் दिव्यत्वமும் அம்மா
மூர்த்தி யென்கிறவிடத்திலே ஸித்திக்கு மென்று கருத்தாகவுமாம்.
தீயவித்யாதி மாயனித்யந்தத்துக்குத் तात्पर्यमருளிச்செய்கிறார் (आश्रित
विरोधेत्यादियால்) பூதணையை முடித்தாப்போலே நானல்லேனென்
றகலப்புக்க வென்றிப்பந்தமாகிற विरोधியை நிரஸித்தானென்று வ்யஞ்
ஜிதமாகிறதென்று கருத்து. இத்தால் கீழ்ப்பாட்டிலெனக்குக்காட்டின
सौशील्यकाष्ठेயாலென்னுடைய விரோதி நிவ்ருத்தமாகையாலினியொரு
காலமு மவனைவிடே என்கிறுரென்றிப் பாட்டுக்கு सङ्गतियும் सूचितै ।
எவ்வுயிர்க்கும் தாயோனென்கிறதற்குத் तात्पर्यमருளிச்செய்கிறார் (अना
लोचितेत्यादियால்) என்னம்மா என்கிறதற்குத் तात्पर्यमருளிச்செய்கிறார்

ச- जगदुद्गिरणத்தில் அவசிஷ்டமான यत्किञ्चिन्मृदंशந்தானென்றபடி.
மண் தானென்கிறவிடத்திலே णकारात्परस्य तकारस्य टत्वं. சோர்ந்த
துண்டேலும் - உதரத்திலே சேஷித்ததுண்டாகிலும். மண்கரைய-
அந்த மண் கரைந்து போகைக்காக, மருந்தோ - ஓளஷதமோ,
அன்றிறே என்றபடி.

(8)

மூ- சார்ந்த இருவல் வினைகளும் சரித்து மாயப் பற்றறுத்து
 தீர்ந்து தன்பால் மனம் வைக்கத் திருத்தி வீடு திருத்துவான்
 ஆர்ந்த ஞானச்சுடராகி அகலம் கீழ்மேல் அளவிறந்து
 நேர்ந்த வருவாய் அருவாகும் இவற்றினுயிராம் நெடுமாலே. (10)

ஆ- समस्ताश्रितजन परित्राणैकधारकणाय अत एव எனக்கு ஸ்வாமியா
 யிருந்த எம்பெருமானுடைய இந்த ஆசிரித சர்லேபைகதர்வ ஸ்ரூபஸிஃயத்
 அவனைப் பற்றி பின்னையொருகாலமும் விடேனென்கிருர். (9)

இ-(அதரவேத்யாடியால்)தாமவனோடு சர்லேபைகைக்கு ப்ரயோஜனமாக நாலா ம்
 பாட்டிலே சொன்ன வர்த்த மிங்கும் அபிப்ரேதமென்று காட்டுகிருர்
 (எம்பெருமானுடைய இத்யாடியால்) அம்மா மூர்த்தியைச் சார்ந்தே
 என்கிறதை ஸங்க்ரஹிக்கிருர்(அவனைப் பற்றி யென்று) மாயோமென்
 கிறதற்குத் தாத்ப்யம்ருளிச்செய்கிருர் (பின்னை இத்யாடியால்) (9)

ச- மலரான் மைந்தன் - लक्ष्मिக்கு யுவா, லக்ஷ்மிக்கு போக்யெனன்ற
 படி. மலரிலே வஸிக்குமவன், மலரான். மைந்தன் - युवा । தம்
 மான் - தனக்குத்தானே ஈச்வரன். अनन्याधीनனென்றபடி. வானோர்-
 நித்யஸூரிகளுக்கு, தனித்தலைவன் - अद्वितीयनिर्वाहकன், தூய - பரி
 சுத்தமான. குழவியாய் - சிசுவாய் (தீயவித்யாதி) தீய - க்ருரை
 யாய், அலவலை - பஹுபாஷிணியாய். பெருமாவஞ்சப்பேய்-ஸர்வ
 ஜ்ஞானும் மாதாவோவென்று ப்ரமித்தானோ வென்னும்படி, अत्यन्त
 महावञ्चकையான பூதநாக்யபிசாசியானவன். வீய -நசிக்கும்படி. விடப்
 பால்-விஷமிச்ரமான ஶ்ரீரத்தை, स्तन्यத்தை யென்றபடி. அபுதாயமுது
 செய்திட்டமாயன் - स्तन्यं तद्विशसं मित्रं स्यामासी जगद्गुरोः, என்கிறபடியே
 अमृततुल्यமாக வமுது செய்த ஆர்வய்வேபிதன். இட்டவென்று स्वार्थेऽनु
 प्रयोगम् । எவ்வுயிர்க்குந் தாயோன், என்னம்மான் ஸ்பஷ்டம்,
 அம்மா மூர்த்தியை - அம் - ஸுந்தரமாய், மா - ஸ்வயம் ப்ரகாசத்
 வாதிகளாலே மஹத்தான, மூர்த்தியை யுடையவனை, சார்ந்து -
 கிட்டி. சர்லேபித் தென்றபடி. மாயோம்- நசியோம். ஒரு காலத்திலும்
 விடக்கடவோமல்லோ மென்றபடி. (9)

ஆ- (சார்ந்த) இப்படி என்னுடைய நிகர்ஷத்தைப் பாராதே என்பக்கலுள்ள **स्वसंश्लेषविरोधியான** மஹா **पापங்களை**யெல்லாம் போக்கி **पापनिबन्धनமான** **प्राकृतविषयसङ्गத்தை**யும் போக்கி, **प्राप्यமும்** **प्रापकமுந்** தானே யென்னும் **व्यवसायपूर्वकமாக** **अनवरतस्वानुसन्धानैकभोग**னும்படி என்னைத் திருத்தி பின்னையெனக்குத் திருநாட்டையுந்தந் தருளுகைக்காக வாகாதே எம்பெருமானுடைய **सर्वज्ञत्व सर्वशक्तित्व परम**

பத்தாம் பாட்டு

இ- **प्रकरणानुगुण** மாகப் பாட்டில் **अभिप्रेतार्थ**மருளிச் செய்கிறார் (இப்படி **इत्यादियால்**) சார்ந்த இருவல்வினைகளுஞ்சரித்து என்கிறதற்குத் **तात्पर्य**மருளிச் செய்கிறார் (என்பக்கல் **इत्यादियால்**) மாயப்பற்றறுத் தென்கிறதற்குத் **तात्पर्य**மருளிச் செய்கிறார் (**पापेत्यादि**) தீர்ந் தென்கிறதை விவரிக்கிறார் (**प्राप्यமும்** **इत्यादियால்**) தன்பான் மனம் வைக்கத்திருத்தி யென்கிறதற்குத் **तात्पर्य**மருளிச்செய்கிறார் (**अनवर तेत्यादियால்**) வீடுதிருத்துவா னித்யாதியான மேலுக் கெல்லாம் **तात्पर्य**மருளிச் செய்கிறார் (பின்னை **इत्यादियால்**) இப்படி **तात्पर्यम्** கொள்ளாத போது **उत्तरार्ध**த்திற் சொல்லுகிற விசேஷணங்கள் நிஷப்ரயோஜனங்களுமாயிந்த ப்ரகரணத்திற்கும் சேரா தொழியு மென்று கருத்து. தந்தருளுகைக்காக வாகாதே யென்றது. தந்ததருளுகைக்காகவன்றோ வென்றபடி. ஈச்வரனுடைய ஞானசக்த்யாதிகளுக்கு ரக்ஷணர்த்தத்வமே **स्वाभाविकाकारம்**, **निग्रह हेतुत्वमौपाधिक** மென்று கருத்து. ஸர்வஜ்ஞத்வ சப்தத்தாலே ஆர்ந்த ஞானச் சுடராகியென்றது **संगृहीतं**. **सर्वशक्तित्वशब्द**த்தாலே அகலமித்யாரப்ய உயிராமித்யந்தம் ஸங்க்ரஹீதம். இங்கு ஸர்வசக்தித்வம் **आर्थिक**மென்று கருத்து. **परमकारुणिकत्वाश्रितवत्सलत्वपद**ங்களாலே நெடுமாலென்றது

ச- ஆர்ந்த ஞானச்சுடராகி - **परिपूर्णज्ञानप्रभाशालियாய்**, அகலம் கீழ்மேல் - **तिर्यगध ऊर्ध्वप्रदेश**ங்களிலே. அளவிறந்து- **परिच्छेद शून्य**னாய். **सर्वदेशव्याप्त**னாயென்றபடி. நேர்ந்த - ஸூக்ஷ்மங்களான, உருவாயருவாகும் - **अचेतन**ங்களாயும் சேதனங்களாயுமிருந்துள்ள. இவற்றின்-இவ்வஸ்துக்களுக்கு, உயிராம் - அந்தராத்மாவாக நின்றுள்ள. நெடுமால் - என்பக்கல் நிரதிசயவ்யாமோஹத்தை யுடையவன். சார்ந்த - **मदाश्रित**மான. இருவல்வினைகளும் - **पुण्यपाप रूपेण द्विविध**மாய், **प्रबल**மானகர்மங்களெல் லாவற்றையும். சரித்து - **निशेष**மாகவொருக்காலே தள்ளி. மாயப்பற்று - **प्राकृत**விஷயங்களிலே **संग**த்தை

மூ- மாலே மாயப் பெருமானே மாமாயனே என்றென்று
மாலேயேறி மாலருளால் மன்னுகுரு கூர்ச் சடகோபன்
பாலேய் தமிழ் ரிசைகாரர் பத்தர் பரவும் ஆயிரத்தின்
பாலே பட்ட இவை பத்தும் வல்லார்க் கில்லை பரிவதே. (11)

ஆ- காரணிக்ஷாஸ்திவத்ஸலத்வமென்ற விப்படி அப்யந்தகுணங்களெல்லா
மென்கிறார். (10)

இ-வ்யாख्याத் | அவனுக்கு சौशील्यसिद्ध्यம்மாகவவனைப் பற்றி விடேனென்
கிறார் கீழ், இப்பாட்டிலே அவனுடைய ஜ்ஞானशक्त्याद्युत्कर्षம்மெல்லாம் மதக்ஷ
ணாந்யமாகையாலே அவனுடைய இந்த उत्कर्षம் வந்யமாகாமைக்
காகவும், நானவனைப் பற்றி யினியொரு காலமும் விடேனென்கிறு
ரென்று: संगति सूचितै । (10)

மாயை - प्रकृति । அறுத்து - छेदित்து, இதுக்குத் திருத்தியென்கிற
தோடே अन्वयம். தீர்ந்து - தன்னையே நான் प्राप्यप्रापकங்களாக
அத்யவஸித்து, தன்பால் மனம்வைக்க - தன் விஷயத்திலே மன
ஸ்ஸை வைக்கும்படி. பாலென்றது, सप्तम्यर्थेऽव्ययम् । திருத்தி -
என்னை நன்றாகப் பண்ணி. வீடுதிருத்துவான் - எனக்காக பரம
பதத்தையலங்கரியா நின்றான். (10)

(பாடாந்தரம்)

ச- சார்ந்த வித்யாதி, திருத்தி - என்னை நன்றாகப் பண்ணி इत्यन्तம்
तुल्यम् । வீடு - பரமபதத்தை. திருத்துவான் - திருத்துகைக்காக
பரமபதத்தை இப்போது விசேஷமாக அலங்கரிக்கைக்காக வென்ற
படி. இதற்கு இவற்றினுயிராமென்கிறதோடே अन्वयம், இங்கு
திருத்துவானென்றது प्रथमान्तமன்று.

“அலங்கலந் தொடையல் கொண்டடியினை பணிவான்”

“இயக்கரு மயங்கினர் திருவடி தொழுவான்”

உன்னைக் கூவுவான் வந்து நின்றோம் इत्यादிகளைப்போலே तुमन् प्रत्य
यान्तं । நெடுமால் - என்பக்கல் निरतिशयव्यामोहத்தை யுடையவன்
मद्विषयத்தில் निरतिशयवात्सल्यादிகுணசாலியான வென்றபடி. ஆர்ந்த
ஞானச் சடராகி - इत्यादि இவைத்தின் இவ்வஸ்துக்களுக்கு इत्यन्तं,
तुल्यम् । உயிராம் - अन्तरात्मாவாகாநிற்கிறான். எனக்கு பரமபதத்தை
அலங்கரித்து தந்தருளுகைக்காக வெம்பெருமானுக்கு ஜ்ஞானशक्ति सर्व
व्याप्ति सर्वान्तरात्मत्वादि குணங்களெல்லாமிருக்கின்றன வென்றுघट्टतात्पर्य
என்றிருக்கிறது. இது ஆரூயிரப்படிக்கு அநுகுணமாயிருக்கிறது. (10)

ஆ- (மாலே) இப்படி எம்பெருமானுடைய **आश्चर्यமான** **सौशील्य** **वात्सल्यादि** கல்யாண குணங்களையும் **आश्चर्यமான** திவ்ய சேஷ்டிதங் களையும் காலதத்வ மெல்லாம் பேசினாலுமாராத வபிநிவேசத்தை யுடையவனாய், அந்த குணங்களையே **धारक**மாகவுடையவனான குரு கூர்ச் சடகோபன் சொன்ன ஸர்வஜனபோக்ய மான வாயிரத்தின் பாலே பட்ட விவைபத்தும் வல்லார்க்கு எம்பெருமானை விச்லேஷிக் கையாகிற தீங்கில்லை யென்கிறார். (11)

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

நிகமனம்

இ- மாயப் பெருமானே யென்கிறதற்குத் **तात्पर्य** மருளிச் செய்கிறார் (இப்படி **इत्यादियால்**) ஸ்வாமித்வம் சொல்லுகிற வெம்பெருமான் சப்தத்தாலே மாலே யென்றதுவும் வ்யாக்யாதம். இத்தாலித் திருவாய் மொழிக்கு **सौशील्यं प्रधानप्रतिपाद्यं** என்றதாய்த்து. மாமாயனே யென்கிறதற்குத் **तात्पर्य** மருளிச் செய்கிறார் (**आश्चर्यமான** **इत्यादि** யால்) என்றென்று என்கிற **वीक्षै**க்குத் **तात्पर्य** மருளிச் செய்கிறார் (**कालतत्व** **मित्यादि** பால்) மாலே பேசி யென்கிறதற்குத் **तात्पर्य** மருளிச் செய்கிறார் (**ஆராத** **इत्यादियால்**) ஆராத-த்ருப்தி பில்லாத. மாலருளால் மன்னு என்கிறதற்குத் **तात्पर्य** மருளிச் செய்கிறார் (அந்த குணங்களை **इत्यादि** யால்) அருளாலென்றது ஸர்வ குணோபலக்ஷணமென்று கருத்து. குருகூர்ச்சடகோபன் என்கிறவிடத்திலே லுப்தஷஷ்டிக்குத் **तात्पर्य** மருளிச் செய்கிறார் (சொன்னவென்று) பாலேய் தமிழரிசை காரர் பந்தர் பரவுமென்கிறதற்குத் **तात्पर्य** மருளிச் செய்கிறார் (**सर्वेत्यादियால்**) இல்லைபரிவதென்றதை **प्रकरणानुगुणமாக** விவரிக்கிறார் (எம்பெருமானை **इत्यादियால்**) தீங்கு-அனர்தம். (11)

ज्ञानचैराग्यानुष्ठानशेवधि श्रीमद्देवान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः ।

3- மாலே - பெரியவனே. ஸர்வஸ்வாமியே என்றபடி. மாயப் பெருமானே - ஆச்சர்யமான **सौशील्यादிகளாலே** **अपरिच्छिन्न**னானவனே! மாமாயனே - மஹத்தான ஆச்சர்ய சேஷ்டிதமுடையவனே. என்றென்று - இப்படி ஸர்வதா சொல்லி, மாலேயேறி - அபிநிவிவேசமே அதிகமாய். மாலருளால் - மால் - ஸர்வேச்வரன்,

श्रीः

द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलिः

(வளவேமுலகு)

क्षुद्राह्वानाभिमुख्यात् निजमहिमतिरस्कारकाच्चाप्रियत्वात्
सर्वत्राप्यङ्घ्रिदानात् सविधशयनतः स्वाङ्घ्रिसक्तैकरस्यात् ।
गोपाद्याप्तेरशेषेक्षणविषयतया भक्तवस्तु प्रसक्तेः
शिल्प्यन्नाशव्यपोहात्तदहितशमनात्प्राह नाथं सुशीलम् ॥

(क्षुद्रாஹ்வானாபிமுஹ்யாத்) வளவேமுலகினித்யாதி- அகிலஜகதேககாரணமூத்
னாய் அயர்வறுமமரர்க ளதிபதியானவனை வெண்ணெய் களவு
கொண்டமுது செய்த க்ருமினே யென்று ஶ்ருமான பீராலே
சொல்ல, அது கொண் டபிமுகனாகையாலும் (நிஜமஹிமதிர்ஸ்காரகாச்சி
பிரியத்வாத்) இமையோர் பலருமித்யாதி -ப்ரம்மாதி ஸகல பதார்தங்களை
யும் ஸங்கல்பத்தாலே ஸ்ருஷ்டித்த ஆச்சர்யமான தன் மஹிமைக்கு
அவத்யாவஹமான ப்ரம்மாதிகள் செய்கிற பூஜனத்தாலே ப்ரீதனாகை
யாலும் (சர்வத்ராய்யங்கிரிடானாத்) திசைகளெல்லாம் திருவடியால் தாயோன்
குணாபுநிருபணம் பண்ணுதே எல்லார் தலையிலும் திருவடியை
வைக்கையாலும் (சவித்யசயனத:) தானோர் பெருநீர் தன்னுள்ளே
தோற்றி யதனுள் கண்வளரும் அணித்தாக ஶ்ரீரார்ணவத்திலே கண்
வளர்ந்தருளுகையாலும் (ஸாங்கிரிஸக்தைகரஸ்யாத்)நீயருளாயுன் தேனே

ச- அவனுடைய க்ருபையாலே. மன்னு - ஶ்ரீக்கு மவரான. குருகூர்
சடகோபன் - சடகோபனுடைய, இதுக்காயிரத் தென்கிற தோடே
அந்வய், பாலேய் தமிழர் -பாலுக்குஏய் -ஸத்ருசமான ட்ரமிடகவிதாபிஷர்
இசைகாரர்-அதிலே ஶானாபிஷர். பத்தர் -பக்தர் அதிலர்த்த மறிந்து குண
நுபவ்பண்ணவல்ல பக்தி மான்கள். பரவும் - இவர்களெல்லாராலும்
கொண்டாடப்படும் தான. ஆயிரத்தின்பாலே - ஆயிரத்தினிடத்
திலே. பால் - இடம். பட்ட - கடலிலே முத்துப்பட்ட தென்கிற
கணக்கிலே ஆயிரத்திலே யுண்டான வென்றபடி. இவைபத்தும் -
இந்த பத்து பாட்டுகளையும். வல்லார்க்கு - அறிந்தவர்களுக்கு. பரிவ
தில்லை -துக்கமில்லை.

மலருந்திருப்பாதஞ் சேருமாறு - निरतिशय भोग्यமான தன் திருவடிகளிலே - अनुरक्त ரானவர்களிடத்தில் தானு மனுரக்தனாகையாலும் (गोपाद्याप्तः) விண்ணோர்தலைவா इत्यादि ஸூரிகளுக்கெல்லாம் தலைவனான தான் கோப ஜாதிகளோடே பொருந்தி நிற்கையாலும் (अशेषेक्षणविषयतया) அடியேன் காண்பானலற்றுவன் - எல்லார்க்கும் காணவேண்டும் விஷயமாகையாலும் - (भक्तवस्तुप्रसक्तेः) உண்டாய் வெண்ணெய் आश्रितருகந்த द्रव्यैकधारकனாகையாலும் (शिल्प्यन्नाश्व्यपोहात्) அம்மா மூர்த்தியைச் சார்ந்தே மாயேயாம் - தன்னை आश्रयित்தவர்கள் மாயாதபடி பண்ணுகையாலும் (तदहितशमनात्) சார்ந்த விருவல் வினைகளும் சரித்து आश्रितர்க்கு விரோதிகளான புண்ய பாப ரூபகர்மங்களை शमिப்பிக்கையாலும். எம்பெருமான் सौशील्यத்தை யுடையவனென்று “வளவேமுலகு” என்கிற தசகத்திலே ஆழ்வார் அருளிச் செய்தாரென்கிறார்.

ஆழ்வா ரெம்பெருமானார் சீரார் தூப்புல் 'திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

முதற்பத்தில் ஐந்தாந் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

மூ- பரிவதி லீசனைப் பாடி, விரிவது மேவ லுறுவீர்
பிரிவகை யின்றி நன்னீர் தூய்ப், புரிவது வும்புகை பூவே. (1)

ஆறும் திருவாய் மொழி

ஆ- (பரிவதிலீசனை) இப்படி எம்பெருமானுடைய 'சौशील्यादिगुणानु
भवजनित' மான தம்முடைய நிரவதிகப்ரீதியாலே 'हेयप्रत्यनीक'னாய்

முதற் பாட்டு

இ- இப்படியெம்பெருமான் 'संश्लेषाभिमुख'னாய், 'स्वानहंतानु' சங்கரரூப விழ
மும் 'निवृत्त' மானவனந்தரம், நம்நீர்மையினியவர்கட் டங்காதென்
னும்படியான முன்புற்ற வார்த்தி யெல்லாம் தீரும்படி அந்த 'संश्लेष'
த்தையே அநுபவிக்க வேண்டியிருக்க இவர்க்கு இத்திருவாய்
மொழியில் 'परोपदेशप्रवृत्तिकூ'டினபடி யெங்ஙனேயென்ன? அவதரிப்பிக்
கிருர் (இப்படி'इत्यादि' யால்) இப்படியென்றது? கீழ்த் திருவாய்மொழி
யில் 'उक्तरीत्या' என்றபடி, 'सौशील्यानुभवजनित' பரிதியானது 'निरवधिक'மாகை
யாலே இந்த 'सौशील्यादि'குணங்களைப் பலரோடே பேசியல்லது 'घरि'க்க
மாட்டாமையாலே 'परोपदेश'த்திலே 'प्रवृत्त'ராகிருரென்று கருத்து. ப்ரீதியா
லென்கிறதற்கு 'महावाक्यान्त'த்தில் 'क्रीयेय'யோடே 'अन्वयம்', இப்படி
ப்ரீதியுள்ளடங்காமல் பேசுகிருராகில் இந்த 'सौशील्य'த்தையே பேச
வேண்டியிருக்க 'स्वाराध'த்தை 'उपदेश'ப்பானேனென்ன, அருளிச்
செய்கிருர் ('हेयप्रत्यनीक'னாய்'इत्यादि) இந்த 'सौशील्य'த்தைப் பலரோடே
அநுபவிக்க வேணு மென்று பார்த்து இதுக்காக பத்துடையடிய
வரிலே 'ஸௌலப்'யோப தேசத்தாலே 'भक्तियोग'த்திலே 'प्रवृत्त'ரானவர்
களை 'परामर्श'க்க அவர்களாராதன துஷ்கரத்வாதிகளாலே இப்போது
'विषण्ण'ராயிருந்தவாறே யவர்களைக் குறித்து 'स्वाराध'த்தையுபதேசிக்
கிருரென்று கருத்து. 'भक्तियोग'த்தை 'अविकल'மாக 'अनुष्ठि'க்கமுடியா
மையாலும் என்கிறதற்கு 'भक्तियोगोचितोपकरण'ங்கள் 'दुर्लभ'ங்களாகை
யாலே 'आराधनं' 'विकल'மாகையால் அதுக்கு 'चित्तशुद्धिवैकल्य'த்தாலே
'भक्तियोग'மும் 'विकल'மாமென்று கருத்து. 'विषण्णர்', 'भग्नोत्साह'ர். 'विषा
दश्चेतसो भंग उरायाभावचिन्तनैः ।' என்றதினே! இவ்வவதாரிகையிலே
பாட்டின் 'व्याख्यान'மும் 'अन्तर्गम'ம். எங்ஙனேயென்னில் ('हेयप्रत्य
नीक'சுத்தாலே) பரிவதில் என்றது 'व्याख्यातम्' । 'दुःख' 'वाचक'மான்

இ- பரிவது சப்தம் सर्वहोपलक्षणार्थமென்று கருத்து. (सर्वेश्वरशब्दத்தாலே) ஈசனை யென்றது व्याख्यातं (निरस्तेत्यादि பிரியாதே யென்னுமளவும்) பாடிவிரிவதென்கிற விடத்தில் अर्थसिद्धार्थकथनम् (திருப்பல்லாண்டு इत्यादि அபேகைகூடியுடைய வரித்யந்தத்தாலே) பாடிவிரிவது மேவலுறுவீ ரென்றது व्याख्यातं । (सर्वसुलभशब्दத்தாலே) “புரிவது மாமதுபூவே” என்று துரியபாதத்திற்குப் பாடமாய் அதில் ஆமது என்றது व्याख्यातமாயிற்று. இந்த பாடமுரைகார ரருளிச்செய்வர். यद्वा புரிவதுவும் புகை பூவேயென்று पाठமானாலும் सर्वसुलभமென்றது புஷ்பாதிகளுடைய ஜாதிவிசேஷத்தை நிர்தேசியாதே புகைபூவே யென்று सामान्यமாகச் சொன்னதற்குத் तात्पर्यம் சொன்னதாகவுமாம். (पत्रपुष्पसप्तத்தாலே) பூவேயென்றது उपलक्षणமென்றதாயிற்று (केवलतोयशब्दத்தாலே) நன்னீரென்றது व्याख्यातं । तोयादियென்றவிடத்திலே ஆதிசப்தத்தாலே புகைபூவே என்கிற पाठத்தில் புகை யென்றது संगृहीतं । “पत्रं पुष्पं फलं तोयं” इत्यादிகளிங்கே अभिप्रेतங்கள். (அவன் திருவடிகளித்யாதி கைக்கொண்டருளு மென்றளவும்) உக்தரார்த்தத்தில் अभिप्रेतार्थकथनं । “तदहं भक्त्युपहतं” याः क्रियाः संप्रयुक्ताः स्युः इत्यादிகளிங்கே अभिप्रेतங்கள். (ஆனபின்புइत्यदि विषण्णराकाதே யென்னுமளவும்) பிரிவகையின்றி யென்கிறதற்குத்தாத்पर्यम् (அடிமை செய்புங்கோளென்றது) பாட்டுக்கு परमतात्पर्यम् । (1)

மூ- மதுவார் தண்ணந் துழாயான், முதுவேத முதல்வனுக்கு
எதுவே தென்பணி என்னு, ததுவே யாட் செய்யு மீடே (2)

ஆ- (மதுவார்) இப்படி எம்பெருமானாக் கடிமையெளிதானு லென்

இரண்டாம் பாட்டு

இ- கீழ்ப்பாட்டிலே उपकरणसौकर्यத்தைச் சொல்லி भगवदाराधनத்தில
நதிகாரசங்கையைப் பரிஹரித்து सर्वाधिकारत्वं சொல்லியிருக்க இப்
பாட்டிலும் अनधिकारशंकापूर्वமாக सर्वाधिकारत्वஞ் சொல்லுகைபுनरुक्ति
யன்றோ வென்னவவதரிப்பிக்கிறார் - (இப்படி इत्याடியால்) நாங்க
ளர்ஹரோவென்றது जातिगुणादிகளாலே தண்ணியரான நாங்கள் அர்
ஹரோவென்றபடி. இத்தால் கீழ்பாட்டிலே उपकरणदौर्लभ्यத்தால் வந்த
சங்கையைப் பரிஹரித்து ஸர்வாதிகாரத்வஞ்சொன்னார். இப்பாட்டி
லே जातिगुणादि निकर्षத்தால் வந்த சங்கையைப்பரிஹரித்து ஸர்வாதி
காரத்வஞ் சொல்லுகிறு ரென்றதாயிற்று. இச் ஶ்ங்கா வாக்யத்திலே
பாட்டினுடைய பூர்வார்த்தத்தின் வ்யாக்யானமும் अन्तर्गतम् எங்ஙனே

ச- பரிவதில் - துக்கமில்லாதவனுன. ஈசனை - ஸர்வநியந்தாவை.
பாடி - குழந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டே, யென்கிறபடியே திரு
மாமணி மண்டபத்திலே போய்ப்பாடி. விரிவது - விஸ்த்ருதராகை,
ज्ञानद्वारा कैङ्कर्यद्वारा च விஸ்த்ருத ராகையாகிற, மேவல்-ஸம்பத்தை.
உறுவீர் - அடையவேண்டு மென் றபேசைக் யுடையவர்களே, பிரி
வகையின்றி - பிரிகையாகிற வகையில்லாமல். வகை - பிரகாரம்
उपकरणங்களில் குறைவு பார்த்து, அகலுகை தவிர்ந்தென்றபடி,
நன்வீர்-சுத்தஜலத்தை. ஏலாதி ஸம்ஸ்காரங்கள் வேண்டுமென்று
நிர்பந்தமில்லை யென்றபடி. தூய் - தூவி, यथा तथा वा தெளித் தென்ற
படி. புரிவதுவும் - समर्पिப்பதும். புகைபூவே - ஏதேனுமொருபுகை
யும், ஏதேனு மொருபூவும், புகை - धूपम् । புரிவதுமாமது பூவே
என்கிற பாடத்தில், புரிவதும் - ஸமர்ப்பிப்பதும், ஆமது பூவே-
ஸம்பவிக்கும தானபூ, ஸர்வஸுலப பூ வென்றபடி. ஆமது -ஸம்ப
விக்குமது. चम्पकादिक ளே யாக வேணுமென்று निर्वन्धामில்லை
யென்கை.

ஆ- நிர்दोषமான அசேஷவேத ப்ரதிபாद्यனுமாய் நிர்வद्यமான ஸ்வரூப ரூபகுணவிபூதியையயுமுடையவ னானவனுக்கு நாங்கள் அடிமை செய்கைக்கர் ஹரோவென்னில்! அடிமை செய்கைக் கர்ஹதையாவது தம்தாமுடையஅநஹ்தையைப்பாராதொழிகை. எத்தாலே 'யென்னில்? அடிமை செய்கையிலே அபேகைஷ யுடையாரை ஜாதிகுண வृत्ताதிகளாலே தண்ணியரென்று பொகடும் ஸ்வபாவனல்லாமையாலேயென்கிருர். (2)

இ- யென்னில் (நிர்दोषமீत्याதியாலே) முதுவேத முதல்வனுக்கென்றது व्याख्यातம்। முதுவென்று அநாதீதவ் சொன்னத்தாலே நிர்दोषत्वமும் வேதசப்தத்தினுடைய அஸ்கோவத்தாலே அசேஷत्वமும் ஸித்திக்குமென்று கருத்து. (நிர்வद्येत्याதியால்) மதுவார் தண்ணந்துமாயானென்றது व्याख्यातम्। மதுவார் தண்ணந்துமாயானென்றது அநஹ்தா சங்கைக்கு உபயுக்தமான ஸ்வரூபாதிவீலக்ஷணத்துக் கெல்லாம் உபலக்ஷணமென்று கருத்து. ஆள்செய்யுமீடென்கிறதை யுரைக்கிருர் (அடிமை இत्याதியால்) எதுவே தென்பணி யென்னுததுவே என்கிறதற்குத் तात्पर्यம் மருளிச் செய்கிருர் (தந்தாம் இत्याதியால்) இவ்வர்த்தத்தில் அபேक्षிதமாய் பாட்டி லபிப்ரேதமான ஹேதுவை ப்ரச்சனபூர்வகமாக அருளிச் செய்கிருர் - எத்தாலே இत्याதியால்) தண்ணியர் - நிக்ருஷ்டர், பொகடுகை, யிங்கே அநாதரிக்கை. (2)

ச- ஆள்செய்யுமீடு- அடிமை செய்கைக்கு யோக்யதையாவது. மதுவார் - மதுஸ்யந்தியான, தண் - சீதளமான அம் - ஸுந்தரமான. துமாயான் - துளஸியையுடையவனான. முதுவேத - அநாதியான வேதங்களுக்கு. முதுமை - அநாதீதவ், முதல்வனுக்கு - ப்ரதானனாயிருக்கு மவனுக்கு. ப்ரதான ப்ரதிபாद्यனாயிருக்குமவனுக்கு என்றபடி பணி சப்தத்தை ஆவர்த்தித்து பணியெது, என்பணி எது என்றன்வயிப்பது. பணி - கைங்கர்யம், அவனுக்கு யோக்யமான பணியெது. நான் பண்ணும்பணியெது. அவனுக்கு யோக்யமாவது நியதீசூரிகள் பண்ணும்பணி, நான் பண்ணும் பணியவனுக்கு யோக்ய மன்றென்றதாயிற்று. என்னுததுவே - இ ப் ப டி அநுஸந்தியாதிருக்கையே. அடிமைசெய்கைக்கு யோக்யதையாவது - அவனுக்குயோக்யமான பணியெது, என்பணியெது, என்றனுஸந்தியாதிருக்கையே என்றபடி. புரிவதுவும் புகை பூவே என்றவிடத்தில் மதுவார் என்றெடுத்தவந்தாதிபுரிவதுவும் என்கிறவிடத்தில் மகாரூபவ்யஜ்ஞம் முதலாக வெடுத்த

மூ- ஈடு மெடுப்பு மில் ஈசன், மாடு விடாதென் மனனே

பாடு மென் நா அவன் பாடல், ஆடுமென் அங்க மணங்கே. (3)

ஆ- ஈடுமெடுப்பும், இப்படிதனக்கு அடிமைசெய்கையிலே அபேகை யுடையராயிருப்பார்பக்கல் உத்கர்ஷாபகர்ஷம்பாராதே யவர்களெல் லாரையுமொக்கவடிமை செய்வித்துக்கொள்ளும் ஸ்வபாவனாயிருந்த வெம்பெருமானே, என்னுடைய ஸர்வகரணங்களாலு மனுபவித்து அவ்வனுபவஜனிதப்ரீதியாலே, தைவாவிஷ்டரைப் போலே நின்று நானாடப்பெற்றேனென்கிறார் (3)

மூன்றாம் பாட்டு

இ- त्यागोपादानराहित्य वाचि யான ஈடுமெடுப்பில் शब्दம் तद्धेतुवानான अनुसंधान राहित्यपर மென்று நினைத்து प्रमाणानुगुण्यத்தாலே இது आश्रितविषय மென்று காட்டுகிறார். (இப்படி इत्यादियால்) இதற்கு பனிதார்த்த மருளிச் செய்கிறார் (அவர்கள் इत्यादियால்) இப்படியென் கிறதற்கு செய்வித்துக் கொள்ளும் ஸ்வபாவ னென்கிற தோடே अन्वयம். இப்படி என்கிறபதத்தாலே கீழ்ப்பாட்டில் ஹேதுதயா अभि प्रेतमान अर्थத்திற்கு विशदीकरणार्थमनुवादமிப் பாடமென்று सूचितमा யிற்று - மேல்பாதத்ரயத்துத் तात्पर्यமருளிச் செய்கிறார் (என்னுடைய इत्यादियால்) அதிலணங்கென்பதற்குத் तात्पर्य மருளிச் செய்கிறார் दैवा विष्टரைப் போலேயென்று (3)

ச- தென்று கண்டு கொள்வது “ஏபாவம்பர” மென்கிற பாட்டில் ஸ்வரம் முதலான வோபாதி யென்று உரைகாரர் நிர்வஹிப்பர் (2)

ஈடு-விடுகை- अनादर மென்றபடி. எடுப்பு- ஸ்வீகரிக்கை இல்- இவையிரண்டுமில்லாதவனான, अश्रितர் பக்கல் तारतम्यப்பாராதவனான வென்றபடி. ஈசன் - ஸ்வாமியினுடைய, மாடு-பரிஸரத்தை. என் மனன் - என்னுடைய மனஸ்ஸானது. விடாது, ஏகாரத்தை கிரி யையோடே சேர்ப்பது. இது अयोग व्यवच्छेदाय । என்னுவு - என் னுடைய நாவானது. அவன் பாடல் - तद्विषयங்களான गायैकனை, பாடும் - பாடா நிற்கும். எனங்கம் - என்னுடைய சரீரமானது அணங் காடும்- அணங்கு - தைவம் தைவாவிஷ்டம்போலே ஆடாநின்றது. ஆடுகை - हर्षकृतधूर्णनं । नर्तनमिति केचित् । தனித்தனியே, என்னென்று சொல்லுகையாலே கரணத்ரயத்திலும் தம்முடையவுகப்புத் தோற்று கிறது. (3)

மு- அணங்கென ஆடுமெ னங்கம்-வணங்கி வழிபடு மீசன்
பிணங்கி யமரர் பிதற்றும்-குணங்கெழு கொள்கையி னானே.
(4)

ஆ- (அணங்கென) **अन्यैरनुभूयमानगुण** ங்களிற்காட்டில் **स्वैरनुभूयमान** **गुण**ங்களுக்கு, **परस्परं**விவாதமாக உத்கர்ஷத்தை **प्रतिपादित्या** நின்று கொண்டு அயர்வறு மமரர்கள்க்ரமமாகக் கொண்டநுபவிக்கிற கல்யாண குணங்கள் சேருகைக்கு கொள்கலமாய், ஸர்வேச்வர னான வெம்பெருமானை நானனுபவித்து, **प्रीत्यतिशयத்தாலே** **दैवाविष्ट** ரைப்போலே அக்ரமமாக நின்றபடியவனை வணங்கி அடிமைசெய்யு மிதுவே ஸ்வபாவமாகப் பெற்றேனென்கிறார். (4)

நான்காம் பாட்டு

இ- பிணங்கியென்கிறதை விவரிக்கிறார் (**अन्यैरित्यादि** நின்றுகொண் டென்னு மளவாலே) அமரர் பிதற்று மென்கிறதை யுரைக்கிறார் (அயர்வறும் **इत्यादि** யால்) குணங்கெழு என்கிறதை யுரைக்கிறார் (கல்யாண **इत्यादि** யால்) கொள்கையினு னென்கிறதை யுரைக்கிறார் (கொள்கலமா யென்று) கொள்கலம் - பாத்ரம், ஈச னென்கிறதை லுப்தத்விதீயாந்தமாக வுரைக்கிறார் (**सर्वेत्यादि** யால்) **प्रथमपादத்துக்குத்** **तात्पर्य** மருளிச்செய்கிறார் (நான் **इत्यादि** யால்) **द्वितीयपादத்திற்குத்** **तात्पर्य** மருளிச்செய்கிறார் (அவன் **इत्यादि** யால்) இதுவே **स्वभावமாகப்** பெற் றேனென்னும் இவ்வர்த்தமிப் பாட்டுக்கு விசேஷமாகையாலே கீழ்ப் பாட்டோடே **पुनरुक्ति**யில்லை யென்றதாயிற்று. (4)

ச- அணங்கென - தைவாவிஷ்டம்போலே - ஆடுமெனங்கம் - ஆடா நிற்கிறவென்னுடையதேஹமானது, இதற்கு வழிபடுமென்கிற தோடு **अन्वय**ம், பிணங்கி-விவதித்துக் கொண்டு, பிணங்கு-**विवादम्** । **स्वैरनुभूय** **मान** குணங்களுக்கு **उत्कर्ष** **प्रतिपादनाथ** ஸரஸவிவாதம் பண்ணிக் கொண்டென்றபடி. அமரர் - நித்யஸூரிகள், பிதற்றும் - ஜ்வரஸந்தி பதிதரைப்போலே அக்ரமமாகக் கூப்பிடும் படியான, பிதற்றுகை- அக்ரமஜல்பனம், குணங்கெழு - குணங்கள் சேருகைக்கு. கெழுகை சேருகை, கொள்கையினுன்-கொள்கலமான. **आश्रय** மான வென்ற படி. ஈசன் - ஈச்வரன் - **ईश्वर**னை வணங்கிவழிபடும், கைங்கர்யம் பண்ணாநிற்கும். இதுவே **स्वभाव**மாயிருக்கு மென்றபடி. (4)

மூ- கொள்கை கொளாமையி லாதான், என்கல் இராக மிலாதான்
விள்கைவிள் ளாமையிரும்பி, உள்கலந் தார்க்கோரமுதே. (5)

ஆ- (கொள்கை) இப்படி **निर्हेतुक**மாகத் தாம் பெற்ற ஸம்ருத்தியைத் தம்முடைய ப்ரீத்யதிசயத்தாலே நடுவே பேசிப்பின்னையும் **भगवत् परिचर्योन्मुख**ராய், தங்களுடைய **अनर्हता**யாலே கூசியிருந்தவர்களைக் குறித் தவர்களுடைய கூச்சம் போம்படி பின்னையு மெம்பெருமா னுடைய குணங்களைச் சொல்லுகிறார் **स्वचरण युगल परिचर्यापेक्षै**யுடையராயிருப்பாருடைய **उत्कर्षापकर्ष**ம் பாராதே யடிமை செய்வித்துக் கொள்ளும், **स्वभाव**னென்னுமிடம் ஈடுமெடுப்பும் என்னும் பாட்டா லே பிறந்தது. இனியவர்களையடிமை செய்வித்துக் கொள்ளுமிடத் தில் அவர்களையெல்லாரு மொக்க வந்தரங்க பஹிரங்க **सर्वशेषवृत्ति**

ஐந்தாம் பாட்டு

இ- ஈடுமெடுப்பு மித்யாதி யான விரண்டு பாட்டும் **प्रासङ्गिक**ங்க ளென்று காட்டி க்கொண்டு கொள்கை கொளாமையென்கிற இப் பாட்டிற்கு மதுவாரென்கிற பாட்டோடே ஸங்கதியென்று காட்டு கிறார் (இப்படி **इत्यादियால்**) இப்படியென்றது, ஈடுமெடுப்பும் **इत्यादि** யான விரண்டு பாட்டிலுத்தரீத்யா வென்றபடி. இப்படி யென்கிற தற்குப் பேசி யென்கிறதோடே **अन्वय**ம், **निर्हेतुक**மாக வென்றது **शास्त्रश्रवण कर्मयोगानुष्ठानादिरूपहेतु**க்களின்றியே யென்றபடி. பின்னையு மென்கிறதற்குக் கூசியிருந்தவர்களை யென்கிறதோடே **अन्वय**ம். முன் கைங்கர்யத்திலே அந்நிறைதையைப் பரிஹரித்திருக்கச் செய்தேயும், அந்தரங்ககைங்கர்யத்தில் கூசியிருந்தவர்களை யென்றபடி, கூச்சம்- ஸங்கோசம். “ஈடுமெடுப்புமிலீசன்” கொள்கை கொளாமையிலா தான் என்கிற இரண்டும் **समानार्थ**ங்களாகையாலே புனருக்தியன் றோவென்ன? விரண்டுக்கும் விஷயபேதத்தைக் காட்டுகிறார். (**स्वचरणे**யாடி) இனியென்ற வனந்தர மந்தரங்க கைங்கர்யங்களிலு மெல்லாரையும் ஸ்வீகரிக்கு மென்னுமிடம் சொல்லுகிறதென்று கூட்டிக்கொள்ளுக. இரண்டும் **सामान्यशब्द**ங்களாகையாலே உசித விசேஷங்களிலே பர்யவஸிக்கலா மென்றுகருத்து. **प्रथमपाद**த்திற்கு **तात्पर्य**மருளிச் செய்கிறார் (அவர்களை **इत्यादियால்**) **द्वितीयपाद**த்திற்கு

ச- கொள்கை - ஸ்வீகரிக்கை. கொளாமை - ஸ்வீகரியாதொழிகை, இலாதான்-இல்லாதவன். அந்தரங்கவ்ருத்தியிலே, சிலரைஸ்வீகரிக்கையும் சிலரை ஸ்வீகரியாமையு மில்லாதவனென்றபடி என்கல்-

ஆ- யையுஞ் செய்வித்துக் கொள்ளும் **स्वभावனுமாய்**, அவர்கள் பக்கல் **स्नेहोपेक्षावैषम्यம்** பண்ணுதே ஸமனுமா யிருக்கும். இப்படி சீலனா யிருக்கிறவன் **आश्रयித்தா** ரெல்லார்க்கு மொக்கத் தன்னையே **प्राप्य**மாகக் கொடாதே சிலர்க்கே தன்னைக் கொடுப்பானென்னில் அதற்குக் காரணம்-வேறையொரு ப்ரயோஜனத்தைப் பற்றி தன்னை விடுகையும், தன்னையே **प्राप्य**மாகப் பற்றித் தன்னை விடாமையும். இவற்றைப் பார்த்து தன்னையே ப்ராப்யமாகப் பற்றி விடாதவர்களுக்குத் தன்னையே **भोग्य**மாகக் கொடுக்கும், அல்லாதார்க்குத் தன்னை யொழிய ப்ரயோஜனந்தரங்களைக் கொடுக்கும். (5)

இ- **तात्पर्य**மருளிச் செய்கிறார் (அவர்கள் பக்கல் **इत्याद்யால்**) **वृत्ति**கொள்ளும்போது வைஷம்ய மில்லையாகிலும் திருவுள்ளத்திலே தான் நினைத்திருக்குமோ வென்ன, அதுவு மில்லை யென்கிற ரென்றபடி. ஸர்வர்க்கும் **आश्रयणीय**னென்று சொல்லவந்த விப்ரகரணத்திலே **अनन्यप्रयोजनभोग्य** எனென்று சொல்லுகிற விவ்வுத்தரார்த்தம், ஸங்கத மோவென்ன? அவதரிப்பிக்கிறார் (இப்படி **इत्याद்யால்**) இந்த ஶ்கைக்கு **परिहारार्थ**மாகையால் ஸங்கதமென்று கருத்து **उक्तशंकापरिहारार्थमुक्त** ராஜ்த்தில் அபிப்ரேதார்த்தத்தை வெளியிடுகிறார் (அதுக்கு **इत्याद்யால்**) சிலர்க்குத் தன்னையே **प्राप्य**மாகக் கொடுக்கையும் சிலர்க்கு ப்ரயோஜ நாந்தரத்தைக் கொடுக்கையும், **तत्तदिच्छानुगुण**மாகக்கொண்டு **फल**ங் கொடுத்த வத்தனையொழிய தன்னுடைய வைஷம்யத்தாலேகொடுத்த தன்றென்றதாயிற்று. விடுகையும், விடாமையும், என்கிறபதங் களாலே விள்கை விள்ளாமை யென்கிற சப்தங்கள் **व्याख्या**தங்கள். இவற்றைப் பார்த்த தென்கிற வித்தாலே விருப்பென்றது **व्याख्या**தம். உள்கலந்தார்க்கு என்பதற்கு **तात्पर्य**மருளிச்செய்கிறார் (தன்னை **इत्याद்யால்**) ஓரமுதேயென்பதற்குத் **तात्पर्य**மருளிச் செய்கிறார் (தன்னையே **भोग्यमित्याद்யால்**) இங்கபேக்ஷிதமாய் அபிப்ரேதமான வர்த்தத்தை யருளிச் செய்கிறார். (அல்லாதார்க்கித்யாதியால்) (5)

ச- உபேக்ஷை, இராகம் - ராகம். இலாதான்-இல்லாதவன். சிலர் பக்க லுபேக்ஷையும் சிலர் பக்கல் ராகமுமில்லாதவ னென்றபடி. **वृत्ति**யிலே வைஷம்யமில்லாதபடி மனஸ்ஸிலும் வைஷம்யமில்லாதவனென்கை விள்கை-தன்னை விடுகை. விள்ளாமை-விடாமை, இவை விரும்பி-

மு- அமுதம் அமரர்கட் கீந்த, நிமிர்சுட ராழி நெடுமால்
அமுதிலு மாற்ற இனியன், நிமிர்திரை நீள்கடலானே. (6)

ஆ (அமுதம்) **आश्रितवत्सल**னாய் **आश्रित**ர்க்காத்மதானம் பண்ணும் **स्वभाव**னாய், நிரவதிகதேஜோவிசிஷ்டனான திருவாழியை யேந்தின வழகாலே அம்ருதத்திற் காட்டிலும் **परमभोग्य**னாயிருந்தவனுடைய திருவாழியும் கையுங்கண்டு வைத்து சில ரதிக்ஷுத்ரமானப்ரயோ ஜனாத்ரங்களைக் கொண்டு போவதே, என்ன **भाग्यहीन**ரோ? என்று கொண்டு கீழ்ப்பாட்டில் **प्रस्तुत**மான **प्रयोजनान्तरार्थिक**ளுடைய விழவை யனுஸந்தித்தின்னதாகிருர். (6)

ஆரும் பாட்டு

இ- நெடு மாலென்கிறதற்குத் **तात्पर्य** மருளிச்செய்கிருர் (**आश्रितेत्यादि** யால்) **तुरीयपाद**த்திற்கு தாற்பர்ய மருளிச் செய்கிருர் (**आश्रितர்க்கு** **इत्यादि**யால்) தூரஸ்தனன்றிக்கே தேவர்களுக்குக் காணலாம் படி கடலிலே **सन्निहित**னாகையாலே **आश्रितसुलभ**வ்**स्वभाव**ந்தோற்றுகிற தென்றுகருத்து - நிமிர் சுடராழி யென்கிறதை **हेतुगर्भ**மாக்கியுரைக் கிருர் **निर्वधिकेत्यादि** யால்) **तृतीयपाद**த்தையுரைக்கிருர். (**अमृत**த்தில் **इत्यादि**யால்) பாட்டுக்குத் **तात्पर्य**மருளிச்செய்கிருர் (அவனுடைய **इत्यादि** யால்) தேவர்களுக்கம்ருதங் கொடுத்தவ னந்தவம்ருதத்தைக் காட்டிலும் **भोग्य**னென்ற விவ்வசன வ்யக்தியாலே, அவனைவிட்டு க்ஷுத்ர **पुरुषार्थ**மான வம்ருதத்தைக் கொண்டு போவார் என்ன **भाग्यहीन**ரோ என்று **व्यञ्जित**மாகிறதென்று கருத்து. சிலர் அதிக்ஷுத்ர**प्रयोजन**ங்களைக் கொண்டு என்கிறவித்தாலே **प्रथमपादं व्याख्यातं** । அமரரைச் சொன்னது **प्रयोजनान्तरपर**ர்க்கு முபலக்ஷணமென்று கருத்து. **स्वाराध्वोपदेश** **प्रकरण**த்திலே **प्रयोजनान्तरार्थिक**ளை நிந்திச்சு கை ஸங்கதமோ வென்ன வருளிச்செய்கிருர். (கீழ்ப்பாட்டில் **इत्यादि**) இத்தால் **प्रासंगिक** மென்ற தாயிற்று, இன்னதாகிருர்-நிந்திக்கிரு ரென்றபடி. (6)

ச- இரண்டையும் ஸாதரம் பராமர்சித்து. உள்கலந்தார்க்கு -உள்ளே கலந்தவர்களுக்கு. அநந்ய ப்ரயோஜனர்க் கென்றபடி. ஓரமுதே - **अद्वितीय**மான அம்ருதம். போக்யனுமென்றபடி. (5)

மு- நீள் கடல் சூழிலங் கைக்கோன், தோள்கள் தலைதுணி செய்தான்
தாள்கள் தலையில் வணங்கி, நாள்கடலைக்க ழிமினே. (7)

ஆ (நீள்கடல்) இப்படி பரமசீலவானாய் ஆசிரிதவிரோதி நிரசனேகபோக
னாயிருந்தவெம் பெருமானுடைய திருவடிகளை, ஒன்றுங் கூசாதே
உங்கள்தலையாலே வணங்கிக்கொண்டு காலத்தைப் போக்கிக் கொள்
ளுங்கோளென்கிறார். (7)

ஏழாம் பாட்டு

இ “கொள்கை-கொளாமை” என்கிற பாட்டோடிப் பாட்டிற்கு
ஸங்கதியென்று காட்டுகிறார் (இப்படி இत्याடியால்) ‘இப்படி யென்றது
கொள்கை கொளாமை யென்கிற பாட்டிலுத்த ரீதியா, என்றபடி.
पूर्वाधत्तिर्குத் तात्पर्यमருளிச் செய்கிறார் आश्रितेत्याடியால்) “दशेन्द्रियाननं
घोरं यो मनोरजनीचरम् । विवेकशरजालेन शमन्नयति योगिनामित्याद्यभिप्रेतम् ।
तृतीयपादத்திற்குத் तात्पर्यमருளிச் செய்கிறார் (திருவடி இत्याடியால்)
ஒன்றுங்கூசாதேயென்றது ஈஷத்தும் ஸங்கோசப்படாதே என்றபடி.
இது प्रकरणलब्धम् । तुरीयपादத்தைஸங்கிரஹிக்கிறார் (காலத்தை இत्यादि
யால்) அவனுடைய भोग्यतै நெஞ்சிலேபட்டால் அவனைப்பிராபிப்
பதற்கு முன்பு நடுவுபட்ட நாள் ஒரு நாள் ஒரு கடல் போலே
தோற்றி காலக்ஷேபமரிதானால் பெருமானுடைய வீரசரிதத்தையனு
ஸந்தித்துத் திருவடிகளைத் தலையாலே வணங்கிக் காலத்தைப்
போக்குங்கோ ளென்கிறாரென்று सङ्गति सूचितै । (7)

ச- நிமிர்திரை நீள்கடலான், நிமிராநின்ற - जूष्मिया நின்ற. திரை
களை -तरङ्गங்களையுடையதாய், நீள் - விபுலமான. கடலிலே - ஸமுத்
ரத்திலே யிருக்குமவன். அமரர்கட்கு-தேவர்களுக்கு, அமுதம்-அம்ரு
தத்தை, ஈந்த - கொடுத்தவனான. நிமிர்சுடராழி நெடுமால்- நிமிர்-
जूष्मियाநின்ற, சுடர் - தேஜஸ்ஸையுடைய, ஆழியை - சக்ரத்தை
யுடையவனான. நெடுமால் - आश्रितவி ஷ ய த் தி ல் தீர்க்கவ்யா
மோஹத்தையுடையவன். அமுதிலும் - தேவர்கள் புருஷார்த்தமாகப்
பற்றின அம்ருதத்தைக் காட்டிலும். ஆற்ற -மிகவும், இனியன்- भोग्य
மாயிரா நின்றான். இப்படியிருக்க அம்ருதத்தைக் கொண்டு இவனை
விட்டுப் போவதே? என்றபடி. (6)

மூ- கழிமின் தொண்டர்கள் கழித்துத், தொழுவின் அவனைத் தொழு
தால்
வழிநின்ற வல்வினை மாள் வித்து, அழிவின்றி யாக்கம் தருமே.
(8)

ஆ (கழிமின்) அவனைத்தொழுமிடத்து முந்தற तद्व्यतिरिक्त सर्वविषयங்
களையும் விடுங்கோள், அவனைத்தொழுவே स्वविषयकैङ्कर्य प्रतिबन्धक
மானவுங்கள் வினைகளைப் போக்கி, நித்யஸித்தமான, அந்த கைங்கர்ய
रूपमहा सम्पत् தையுங்களுக்குத் தந்தருளு மென்கிருர். (8)

எட்டாம் பாட்டு

விஷயாந்தரத்யாகமும் भगवद्भजनமும் வீடுமின் முற்றவும் इत्यादि
களிலே उपदिष्टமாயிருக்கக் கழிமினித்யாதியாலே யிங்கு மவற்றைச்
சொல்லுகை पुनरुक्तியன்றோவென்ன இதற்கு तात्पर्य மருளிச் செய்
கிருர் (அவனை इत्यादि யால்) விஷயாந்தரத்யாகம் अवश्यकर्तव्यமென்று
दृढीकरிக்கையிலே யிவ்விடத்திற்குத் तात्पर्य மாகையால் புனருக்தி
யில்லையென்றதாயிற்று. இவ்வர்த்தம் கழிமின் என்கிறதின் மேலே
கழித்து என்று பின்னையுஞ் சொல்லுகையால் தோற்றுகிற தென்று
கருத்து. தொழுதாலென்கிறதை யுரைக்கிருர். (தொழுவேயென்று)
வழிநின்ற வென்கிறதற்குத் तात्पर्यமருளிச் செய்கிருர் (स्वेत्यादியால்)
வினைமாள்வித்து என்கிறதற்குத் तात्पर्य மருளிச் செய்கிருர் (உங்கள்
इत्यादि யால்) அழிவின்றியென்கிறதை யுரைக்கிருர் (नित्येत्यादियால்)
ஆக்கந்தரு மென்கிறதற்குத் तात्पर्य மருளிச் செய்கிருர் (அந்தகைங்
கர்ய इत्यादियால்) நாளு நின்றடு என்கிற ,பாட்டிலே प्राप्तिप्रतिबन्धक
निवृत्तियைச் சொல்லியிருக்கவிங்கும் அத்தைச் சொன்னது आगन्तुक
மான प्राप्तिप्रतिबन्धकத்தினுடைய निवृत्तियைச்சொன்னபடி-यद्वा அங்கே
उपाय विरोधि निवृत्तियைச்சொன்னதாகவுமாம். (8)

ச- நீள்கடல் சூழ்-நீண்ட கடலாலே சூழப்பட்ட. இலங்கைக்
கோன் - இலங்கைக்கு நாயகனான ராவணனுடைய. தோள்கள்
தலை - தோள்களையும், தலைகளையும், துணிசெய் தான் - शक्ती
கரித்தவனுடைய. தாள்கள்-திருவடிகளை. தலையில்-शिरस्ஸாலே.
தலையிலென்றது पञ्चमीविभक्तियென்பார்கள். வணங்கி - ஸேவித்து
நாள்கடலை - காலமாகிற ஸமுத்தரத்தை. கழிமின் - கழியுங்கோள்.
தோள்கள் தலை, தாள்கள், தலையில் என்கிற விடங்களில் ளகார
த்திற்கு तकारे परे एव मेकादेशமாய் வந்தது. (7)

மு- தரும் அரும்பயனாய், திருமக ளார்தனிக் கேள்வன்
பெருமை யுடைய பிரானார், இருமை வினைகடி வாரே. (9)

ஆ- (தரும்) प्रतिबन्धक ங்களைப்போக்கி அந்த பெறுதற்கரிதான
ஸம்பத்தை தந்தருளுமிடத்தில் பிராட்டியோடே கூடநின்று தந்த
ருளுமென்கிறார். (9)

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ- तुरीयपादத்தினர்த்தத்தைக் காட்டுகிறார் (प्रतिबन्धकेत्यादि யால்
அரும்பயனாய் வென்கிறதினர்த்தத்தைக் காட்டுகிறார் (अन्तइत्यादि
யால்) தருமென்றது अनुवादமென்று நினைத்திதை द्वितीयपादத்தோடே
அன்வயித்துத் तात्पर्य மருளிச் செய்கிறார் (தந்தருளும் इत्यादि யால்
லக்ஷமீவிசிஷ்டனாய்க் கொண்டே மோக்ஷங் கொடுக்கு மென்கையி
லே இப்பாட்டுக்குத் தாத்பர்ய மாகையாலே புனருத்தியில்லை யென்
றதாயிற்று.

“लक्ष्म्या सह हृषीकेशो देव्या कारुण्यरूपया ।

रक्षकस्सर्वसिद्धान्ते वेदान्तेऽपि च गीयते ॥

इत्यादிகளிவ்வர்த்தத்தில் प्रमाणங்களென்று கருத்து. தன்னையாச்ரயித்த
மாத்ரத்திலே இப்பேற்றைத் தரக்கூடுமோ வென்ன परमोदारैயான
பிராட்டியோடு ऐकरस्यத்தாலே தரக்கூடு மென்கிறாரென்று सङ्गति
सूचितै। (9)

ச- தொண்டிர்கள் - வாரீர் தொண்டிர்களென்று संवोधनம். தொண்டு-
चापलम् । भगवद्विषयचापल முடையீர்காள். கழிமின் - விஷயாந்தரங்
களைக் கழியுங்கோள். கழித்துத் தொழுவின் - மெள்ளக்கழிக்கிறோ
மென்றிராதே முந்தறக்கழித்து பின்னைபஜியுங்கோள். அவனை - கீழ்
பாட்டில் சொன்ன चक्रवर्तिத்திருமகனை, தொழுதால் - आश्रयित्तமாத்
ரத்திலே. வழிநின்ற -வழியிலே நின்ற. आगन्तुकமாய் வந்துநின்ற
வென்றபடி. வல்வினை - प्रवलकर्मங்களை. மாள்வித்து - மாளப்
பண்ணி. அழிவின்றி - ஒருநாளு மழிவில்லாத. ஆக்கம் - ஸம்பத்
தை, தரும் - தந்தருளும். (8)

இருமைவினை - पुण्यपापरूपेण द्विप्रकारங்களான கர்மங்களை. கடி-
வார் -போக்குப் ஸ்வபாவரான. பெருமையுடைய - श्रियः पतिवृत्तिபந்
தனமான மாஹாத்மியத்தை யுடையவரான. பிரான் - உபகாரக

மூ- கடிவார் தீய வினைகள், நொடியாரும் அளவைக்கண்
கொடியா அடுபுள் ஞயர்த்த, வடிவார் மாதவ னாரே. (10)

ஆ- (கடிவார்) பிராட்டியோடே கூட நின்று பெரிய திருவடிக்குக்
கொடுத்தருளுமாப்போலே தந்தருளும், அதுக்கு ப்ரதிபந்தகங்களை
யும் ஒருகூணத்திலே போக்கியருளுமென்கிறார். (10)

பத்தாம் பாட்டு

இ- மாதவனாரென்கிறதற்குத் **तात्पर्यं** மருளிச் செய்கிறார். (பிராட்டி-
इत्यादियால்) கொடியாவடு புள்ளுயர்த்த வென்கிறதற்குத் **तात्पर्यं**
மருளிச்செய்கிறார் (பெரிய **इत्यादियால்**) பெறுவதற்கரிதானஸம்பத்
தை **इति शेषः** । பெரியதிருவடிக்குக் கொடுக்குமாப்போலே இன்று
தன்னை **आश्रयित்தார்க்குங்** கொடுக்கு மென்றபடி. தீயவினைகளென்கிற
தை யுரைக்கிறார் (அதுக்கு **इत्यादियால்**) நொடியாருமளவைக்
கணென்கிறதற்குத் **तात्पर्यं** மருளிச் செய்கிறார் (ஒரு கூணத்திலே
யென்று) கடிவாரென்கிறதை யுரைக்கிறார் (போக்கியருளுமென்று)
தன்னையாச்ரயிக்கு மிடத்தில் வினைகள் போக்குமென்றார் கீழ்.
போக்குமிடத்தில் கூணத்தில் போக்குமென்கிறாரிப் பாட்டி லென்று
सङ्गति सूचितै । (10)

ச- ரான. திருமகளார் -பெரிய பிராட்டியாருடைய. தனிக்கேள்வன் -
கल्याणகுணங்களாலே **अद्वितीय**னான நாயகன். அவரும்பயனாய - உப
நிஷத்ப்ரஸித்தங்களாய், **दुर्लभ**ங்களான **पुरुषार्थ**ங்களானவை யெல்லாத்
தையும், தரும்- தந்தருளும். (9)

அடுபுள் -சத்ருஸம் ஹாரகனான பகூரிராஜனை. அடுகை-**संहारि**க்கை
கொடியாவுயர்த்த - **वज्र**மாக எடுக்கையே **स्वभाव**மாகவுடைய
வரான. ஆர்வடிவு - அழகிய வடிவை யுடையவரான. ஆர்-
அழகு. வடிவு விக்ரஹம். மாதவனார் -**श्रियः पतिः** । தீயவினைகள் -
कर्मமானகர்மங்களை, நொடியாரு மளவைக் கண் - கூணம் பூர்ண
மாமளவிலே, ஒருகூணத்துக்குள்ளே என்றபடி, நொடி -கூணம்.
ஆர்கை - பூர்ணமாகை. கண்ணென்று, **सप्तम्यर्थेऽव्ययम्** । கடிவார்
போக்குவார். (10)

மாதவன் பால்சட கோபன், தீதவ மின்றி யுரைத்த
ஏதமிலாயிரத் திப்பத்து, ஓதவல் லார்பிற வாரே.

(11)

ஆ- (மாதவன்பால்) கவிபாடுகிற தமக்கும் பாட்டுண்டருளுகிற எம் பெருமானுக்கு மிக்கவிகளுக்கு மொருதீங்கில்லாதபடி மாதவன் பாற் சடகோபனுரைத்த வாயிரத்திப் பத்தோத வல்லார்! भगवत्संश्लेष विरोதி யானஸம்ஸாரத்தில் புகாரென்கிருர்.

(11)

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

நிகமனம்

இ- தீது, அவம், ஏதம், என்கிற பதங்கள் மூன்றும் பர்யாயமாகையாலே புனருக்தியன்றோவென்ன மூன்றுக்கும் விஷய பேதங்காட்டுகிருர் (கவி இत्याதியால்) பாட்டுண்டருளுகிற வென்றது பாட்டுக்கு उद्देश्यतया भोक्ताவான வென்றபடி.. द्रमिडத்திலே கவி शब्द்பாட்டுக்கு वाचकम् । தீங்கு - தோஷம், கவிபாடுகிறவர்க்கு दोषं भ्रमविप्रलिप्सादிகளாதல் प्रयोजनान्तरस्पृहादிகளாதல், उद्देश्यனுக்கு दोषं-दुराराधत्वशंकाविषयत्वादிகள் பாட்டுக்கு दोषं लक्षणस्खालित्यं । பிறவாரென்கிறதற்குத் तात्पर्यம் மருளிச் செய்கிருர் (भगवदित्याதியால்)

(11)

ச- தீது - தமக்கு अवद्यமும் அவம் எம்பெருமானுக்கு अवद्यமும். இன்றி - இல்லாமல். மாதவன்பால் - மாதவ விஷயத்திலே. சட கோபன் - சடகோபனாலே. உரைத்த - உரைக்கப்பட்ட. ஏதமில் - அவத்யமில்லாத. ஆயிரத்திப்பத்து - ஆயிரத்திலிப்பத்தை. ஓதவல் லார்-अध्ययनं பண்ணவல்லவர்கள். பிறவார்-ஸம்ஸாரத்தை யடையார்.

(11)

श्री:

द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलि:

:(பரிவதிலீசனை)

अक्रीतैरर्च्यभावादनियतविविधाभ्यर्चनादल्पतुष्टे:

प्रह्लावज्यैशभावात्स्वविषयनियतेष्वादरात्स्वादुभूम्ना ।

पादासक्तप्रसक्तेः सकृदुपसदने मोक्षणाद्धर्मसौस्थ्ये

क्षिप्रक्षिप्ताहितत्वात् सुकरभजनतां माधवस्याभ्यधत् ॥

(अक्रीतैरर्च्यभावात्) நன்னீர் தூய்புரிவதுவும் புகைபூவே, அர்ஹ்யயம் பண்ணிஸம்பாதிக்க வேண்டாதபடி ஸுலபமான புஷ்பஸலிலாதிகளி னாலே பூஜிக்கப் படுமவனாகையாலும் (अनियत विविधाभ्यर्चनात्) எது வேதென் பணியென் னாததுவே யாட்செய்யுமீடே அதிகாரி நியம மில்லாதபடி பஹுவிதமான பூஜனத்தை யுடைத்தாகையாலும் (अल्प तुष्टे:) ஈடுமெடுப்புமிலீசன் இதுயோக்யம் இது அயோக்யம் என் னாதே நாம்செய்கிறது அல்பமானாலும் அதனாலே ப்ரீதனாகையாலும் (प्रह्लावज्यैशभावात्) வணங்கிவழிபடுமீசன் ப்ரஹ்மாவத்தாலே தானே அவஜி க்கப்படுமவனாகையாலும் (स्वविषयनियतेष्वादरात्) உள்கலந்தார்க்கோர முதே, தன்னையேபயோஜனமாகப்பற்றினரிடத்திலே ஆதரயுக்தனாகையாலும் (स्वादुभूम्ना) அமுதிலுமாற்றவியின், அத்யந்த மோக்யனாகையாலும் (पादा सक्तप्रसक्ते:) 'தாள்கள்தலையில் வணங்கி நாள் கடலைக்கழிமினே - தன் திருவடிகளை தலையாலே வணங்கினவர்களிடத்தில் மிகவும் ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணுகையாலும் (सकृदुपसदने मोक्षणात्) அவனைத் தொழு தாலித்யாதி ஒருக்கால் உபஸத்திபண்ணினார்க்கு விரோதி நிரசனपूर्वकமாக अपुनरावृत्तिलक्षण मोक्षத்தைக்கொடுக்கையாலும் धर्मसौस्थ्ये) தரும வரும் பயனாய், ஧்ம்ங்களினுடைய ப்ரமுகலரூப னாயிருக்கையாலும், (क्षिप्रक्षिप्ताहितत्वात्) கடிவார் தீயவினைகள் நொடியாருமளவைக் கண் விரோதிகளை நிரஸிக்குமிடத்தில் ஒருகூணத்திலே தானே போக்கு கையாலும், எம்பெருமான் ச்வராஹென்று பரிவதிலீசனை என்கி தசகத்தில் ஆழ்வார் ப்ரதிபாதித்தருளினரென்கிறார். ஆழ்வா ரெம்பெருமானார் சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளை சரணம்.

முதற்பத்தில் ஆறாம் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

மூ- பிறவித் துயரற ஞானத்துள் நின்று
துறவிச் சுடர் விளக் கம்தலைப் பெய்வார்.
அறவனை யாழிப் படையந் தணனை
மறவியை யின்றி மனத்துவைப் பாரே.

(1)

ஏழாம் திருவாய் மொழி

ஆ- (பிறவித்துயர்) இப்படி பரமை காந்திகளான இவர்களோடு யாதொருபடி சர்லேஷித்தருளும், அப்படியே கீவல்யாதி க்ஷுத்ரபயோஜனாதி மாக தன்னை ஆசிரித்து வர்த்திக்கிறவவர்களோடொரு வாசிபாராதே

முதற் பாட்டு

இ- இதில் முதற் பாட்டில் கீவல்யாதிக்களை நிந்திக்கிறது. அமுதமமரர் கட்கீந்தவென்கிற பாட்டோடே புனர்மனோ. எம்பெருமானுடைய பரமதர்மிக்ஷத்தைக் கொண்டாடுகையிலே தாத்மியமென்னில் - அதற் கிங்கே சங்கதியே தென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (இப்படி இत्याடியால்) இப்படி யென்கிறதற்கு யாதொருபடி சர்லேஷித்தருளமென்கிறதோடே அந்வயம். இப்படி யென்றது. கீழ்த்திருவாய் மொழியி லுத்தரீத்யா என்றபடி. அதாவது ஜாதிகுணாதாரதமயமாகிற வாசிபாராதேயென்கை. (ஒரு வாசியித்யாதி) பரமேகாந்திவிஷயத்தில் போலே பயோஜனாந்தராரி விஷயத்திலும் ஜாதிகுணவृத்தத்யதாரதமயபாராதேயென்றபடி. (பரமதர்மிக்ஷத்தைஇत्याதி) கீழ்பரமைகாந்திகள் பக்கல் தாரதமய பாராணென்ற வாறே தத்பசஜாத் பயோஜனாந்தராரிகள் பக்கலிலு மெம்பெருமானுக்கிக் குணம் உண்டென்னுமிடம் வுத்தித்யமாகையாலே அதை யனுபவித்து அந்த ப்ரீதி யுள்ளடங்காமையால் பேசுகிறாரென்று சங்கதிசொல்லிற் ருயிற்று. இவ்வாக்யம் க்ருத்ஸநமவதாரிகை. இதிலே பாட்டினர்த் தமும் அந்தர்கதம், அதில் பாட்டில் ப்ரவீர்த்தின் அர்த்தத்தை நிஷ்க்ஷித் துக்காட்டுகிறார் (கீவல்யைஇत्याடியால்) பிறவித்துயரறவென்று ஜன்மஜராதி டு:ஃ நிவृத்தியையே பரமப்ரயோஜன மாகச்சொல்லுகையாலே இப் ப்ரவீர்த்தம் கைவல்யார்த்திபரமென்று கருத்து. பாட்டில் கைவல்யத் தைச் சொன்னது உபலக்ஷணமென்று கருத்தாலே ஆதிசப்தம். ஆழிப் படையித்யாதியை ஸங்கரணிக்கிறார் (தன்னை இत्याடியால்) அற

ச- பிறவித் துயர் -பிறவியாலே உண்டாகிற துக்கம். பிறவி -ஜன்ம். இது வுத்தித்யாதிகாரங்களுக்கு முபலக்ஷணம். துயர் டு:ஃ. அற

மு- வைப்பாம் மருந்தாம் அடியரை வல்வினைத்
துப்பாம் புலனைந்தும் துஞ்சக் கொடானவன்
எப்பால் எவர்க்கும் நலத்தா லுயர்ந்துயர்ந்து
அப்பா லவன் எங்க ளாயர் கொழுந்தே. (2)

ஆ- சர்ஸேஷிக்கும் சுவாவதே யாகிற வெம்பெருமானுடைய பரமதாமிக்தவத்
தை அநுஸந்தித்து ப்ரீதராய், என்ன தாமிக்தேஎன்ன தாமிக்தே
வென்கிருர். (1)

(வைப்பாம்) பின்னையும் தந்திருவடிகளையே பரமபாப்யம் என்று

இ-வனென்று சொல்லப் பட்ட தாமிக்தவத்தை ஒளசித்யத்தாலே விசேஷி
க்கிருர் (அவர்களோடு இத்யாடியால்) அவர்களோடு சர்ஸேஷிக்கை
யாவது அவர்களுக்கு த்யானாதிசோசரனாயிருக்கை. இந்த குணத்தைக்
கொண்டாடுகையிலே பாட்டுக்கு தாத்பர்யமென்று காட்டுகிருர் (என்ன
தாமிக்தே இத்யாதி யால்) (1)

இரண்டாம் பாட்டு

ப்ரேயோஜனாத்ரபரர் எம்பெருமானை பாப்யமாகப் பெற்றாரென்று
கீழ்ப்பாட்டிலே சொல்லியிருக்க இப்பாட்டிலே வைப்பாமென்றிவர்
களுக்கு இவனை பாப்யமாகச் சொல்லுகை விருத்தமன்றோ! அந்ய
பயோஜனர்க்குச் சொல்லு! கிறதென்னில் அதுவும் கீழ்த்திருவாய்மொழி
யிலே சொல்லிற்றேயென்ன அவதரிப்பிக்கிருர் (பின்னையும் இத்யாடியால்)

ச-போகைக்காக. ஞானத்துள்-ஆத்மாவலோகனமாகிற ஞானத்திலே. நின்று-
நிஷ்டையுடையராய், துறவி-ஆத்யோகாதிசோசரமான ஆத்மாவலோகனத்தைப்
பெற்று என்றபடி. துறவி - துறக்கை. சுடர் - ஸ்வப்ரகாசத்வேந ஜ்யோதிஸ்ஸான ஆத்மாவினுடைய,
விளக்கம் - ஆவிர்வாதத்தை. தலைப் பெய்வார் - தலைப்பட வேண்டு
மென்று இச்சையுடையவர், தாதுகாமரென்றபடி. அறவனை - தர்ம
முடையவனான. சர்வசமத்வமாகிற தர்மமுடையவனான வென்றபடி.
அறம் - தர்மம். ஆழிப்படை - சகாயுதனான. ஆழி - சகா. படை -
ஆயுதம். அந்தணனை - பரமபாபனனை. அந்தணன் - ப்ராம்
மணன், இங்கே துறவியை பாபனத்வத்தைச் சொல்லுகிறது. மறவியை
யின்றி - விசரணமில்லாமல், மனத்து - மனஸ்ஸில், வைப்பார்-
நிரந்தரமாக த்யானிப்பாரென்றபடி. கைவலர் - ஸ்வபுருஷார்த்தஸித்
யர்த்தமாக ஸ்வயம் ப்ரேயோஜன பூதனான ஸர்வேச்வரனை சாதனத்வ
நினைப்பதே யென்று கைவலர் விஷயத்தில் நிந்தையும், அறவனை
யென்று எம்மெருமான் விஷயத்தில் ஸ்துதியும் தோற்றுகிறது. (1)

ஆ- தன்னை ஆசிரயித்தார் பக்கலெம்பெருமானுடைய அபிநிவేశத்தைச் சொல்லுகிறார். ஆனந்தாதி கல்யாண குணங்களால் ப்ராஹ்மாதிகளைக் காட்டிலும் உத்த்ரஞாய்வைத்து ஆசிரதசஜாதீயஞாய்வந்து பிறந்தருளி அவர்களுடைய சுவஸ்லேபவிரோஹியான ஸம்ஸாரத்தைப் போக்குகைக்கு மருந்துமாய் ப்ராப்யமுமாயிருக்கு மென்கிறார். (2)

இ- கீழ்ப்பாட்டிலே பரமேகாந்தி விஷயத்திற்போலே ப்ரயோஜனான்தரார்தி விஷயத்திலும் எம்பெருமான் ஜாதிகுணாதாரதம்யம் பாராதே சஸ்லேபிக்கு மென்றவாறே இப்படியாகில் பரமேகாந்திகளுக்கு இதரரிற் காட்டில் விசேஷமேதென்ன முன்பு சொன்ன பரமப்ராப்யத்வாதிகளே விசேஷ மென்று காட்டுகைக்காக பின்னையுமத்தைச் சொல்லுகிறு ரென்று கருத்து. பின்னையு மென்கிறதற்குச் சொல்லுகிறுரென்ற தோடே அந்வயம். இத்தால் சங்ரதீயும் சொல்லிற்றாயிற்று. நலத்தா லென்கிறதை உபலக்ஷணமாக்கி யுரைக்கிறார் (ஆனந்தேத்யாதீயால்) எப்பால்யவர்க்கு மென்கிறதற்குத் தாத்பரீய்மருளிச்செய்கிறார் (ப்ராஹ்மேத்யாதி யால்) உயர்ந்துயர்ந் தப்பாலவனென்கிறதற்குத் தாத்பரீய்மருளிச் செய்கிறார் (உத்க்ருஷ்டன் இத்யாதீயால்) எங்களாயர் கொழுந்தென்கிற தற்குத் தாத்பரீய் மருளிச் செய்கிறார் (ஆசிரதேத்யாதீயால்) (ப்ராப்யமித்யாதி யால்) (2)

ச- நலத்தால் - ஆநந்தத்தால், எப்பால் யவர்க்கும் - ப்ரஹ்மன்தரிஷாதீ யான எல்லா ஸ்தானத்திலும் உள்ளவரெல்லாரில் காட்டிலும், பால் - ஸ்தானம். ப்ரஹ்மயர்தீ ப்ரஹ்மீ । உயர்ந்துயர்ந்து - ஆனந்தவல்லியில் படியே உத்த்ரனோத்த்ரதஞாய், அப்பாலவன் - அப்பாலேயிருக்குமவன். “யதோ வாசு நவதன்ந்” என்கிற படியே வாஹ்மனசங்ராதர னல்லாதவ னென்றபடி. எங்களாயர்கொழுந்து - அந்யப்ரயோஜனானவெங்களுக்காக ஸோபப்ரதானனவன், ஆயர் - கோபர், கொழுந்து - ப்ரதானன். அவன்- அந்தஸர்வேசவரன், அடியரை - தாஸ்யரஸிகரை, வல்வினைத்துப் பாம் - வல்வினைக்குத் துப்பாக நின்ற. துப்பு - ஸாமர்த்யம், துக்ரமங் களிலே மூட்டுகைக்கீடான ஸாமர்த்யத்தை யுடைத்தாகா நின்ற வென்றபடி. புலனைந்து - இந்திரியப்ரஹ்மங்களிலே. துஞ்சக் கொடான்- நசிக்கவிடான், அத எவ மருந்தாம் - ஸம்ஸார பேஷஜமாவன். வைப்பாம் - நிதியாவன். வைப்பு - நிஷேபம் । ப்ராப்யனுவென்றபடி. (2)

மூ- ஆயர் கொழுந்தாய் அவரால் புடையுண்ணும்
மாயப் பிராணையென் மாணிக்கச் சோதியை
தூய அமுதைப் பருகிப் பருகி 'என்
மாயப் பிறவி மயர்வறுத் தேனே. (3)

ஆ- (ஆயர்) இப்படி **आश्रितवात्सल्य सौशील्यसौन्दर्यौ ज्वल्यादिकल्याणगुण**
விசிஷ்டனாயிருந்த வெம்பெருமானாகிற தூயவமுதைப் பருகிப்பருகி
ஸர்வகாலமுமவனோடு **संश्लेषिकैकै**க்கு விரோதியான ஸம்ஸாரத்தை
ப்போக்கினெனென்கிருர். (3)

மூன்றாம் பாட்டு

இ- ஆயர் கொழுந்தா யென்பதற்குத் **तात्पर्य** மருளிச் செய்கிருர் (**वात्सल्य**
शब्दத்தாலே) அவராற்புடையுண்ணு மென்பதற்கு **तात्पर्य** மருளிச்
செய்கிருர் (**सौशील्य** **शब्दத்தாலே**) மாயப் பிராணையென்பதற்குத் **तात्पर्य**
மருளிச் செய்கிருர் (**सौन्दर्य** **शब्दத்தாலே**). "**देवमायेव निर्मिता**" என்னுமாப்
போலே இங்கும் **मायशब्द** ஆச்சர்ய) ஸௌந்தர்ய பரமென்று கருத்து.
என் மாணிக்கச்சோதியை என்பதற்குத் **तात्पर्य** மருளிச் செய்கிருர்
(**ஒளஜ்வல்யசப்தத்தாலே**) (தூய வித்யாதி) **भगवद्भजनमसृतपानं** போலே
सरस மாயிருக்கு மென்று **ज्ञापि**க்கிருரென்று கருத்து. பருகிப்பருகி
யென்றது அனுபவித்தனுபவித்தென்றபடி. **तुरीयपाद**த்திற்குத் **तात्पर्य**
மருளிச் செய்கிருர் (**सर्वकाल**மும் **इत्यादि**யால்) ஸம்ஸாரமெனக்குவாழ்க
மாகநிற்கிறதில்லை யென்றபடி. **यद्वा** ஸம்ஸாரத்தையென்றது, அஜ்நா
த்தையென்றபடி, **भोगरूप**மாகப்பால் குடித்தவனுக்குப் பித்தம் தன்ன
டையே தணியுமாப்போலே, **भोगरूप**மாக வவனையனுபவிக்கச்
செய்தே அஜ்நாடிகள் தன்னடையே போயிற்றென்கிருரென்றதாயிற்று
இத்தால் **भगवदेक** **भोग**ராயிருப்பார் பக்க லெம்பெருமானுடைய வபி
நிவேசத்தைக் கீழ்ப்பாட்டிலே சொன்னவிவர் நானுமிங்ஙனையாகப்
பெற்றேனென்று **प्रीत्यतिशय**த்தாலே **स्वलाभ**த்தை **सूचि**ப்பிக்கைக்காக
விங்ஙனே பேசுகிருரென்று **सङ्गति सूचितै** । (3)

ச- ஆயர்கொழுந்தாய், ஆயர்க்கு - கோபர்க்கு. கொழுந்தாய் - ஏக
தேசமாய். கொழுந்து - **वालपल्लवम्** । **वृक्ष**த்துக்கு கொழுந்து **एक**
देशமிதே. அவரால்-அந்த கோபர்களாலே, ஊரிலுள்ளா லெல்லாராலு
மென்றபடி. புடையுண்ணும் - **नवनीतचौर्यादि दौर्लालित्य**ங்களிலே **प्रहार**ப்
படுமவனான. மாயப் பிராணை - **आश्चर्य सौन्दर्ययुक्त**னாயுபகாரகனான.

மு- மயர்வற என்மனத்தே மன்னினான் றன்னை
உயர்வினை யேதருமொண் சுடர்க்கற்றையை
அயர்வில் அமரர்கள் ஆதிக் கொழுந்தை என்
இசைவினை யென்சொல்லி யான்விடு வேனோ? (4)

ஆ- (மயர்வற) இப்படி யெம்பெருமானோடு ப்ருத்தமான சர்லேபத்துக்
கொருபடியாலும்மேலொழிவில்லையென்கிருர்தன்றிறத்திலெனக்குள்ள
அஹ்னமெல்லாம் போம்படியென்னுள்ளே புகுந்தருளி தன்னுடைய

இ- எம்பெருமானை யினியொரு காலமும் விடேனென்னுமிடம்
“மாயோந்தீயவலவலை” என்கிற பாட்டிலே சொல்லியிருக்க பின்
னையுமத்தையிங்கே நாலேந்து பாட்டுக்களாலே பலகாலுஞ் சொல்லு
வானேனென்ன, அவதரிப்பிக்கிருர் (இப்படிஐத்யாடியால்) மாயோன்
தீயவென்கிற பாட்டில் ஸ்னஹ்தானுஸ்தானமடியாக விடேனென்றார்,
இங்கேயொருபடியாலும் சர்லேபவிச்சேமில்லையென்கிருரென்று கருத்து
இப்படியென்றது கீழ்ப்பாட்டிலே சொன்னபடியே யென்றபடி.
ப்ருத்தமான சர்லேபமாவது மானஸானுபவ் । ஒருபடியாலுமென்றது என்னு
டைய அஹ்னமடியாகவும் விஷயாந்தரஸங்கமடியாகவும் ப்ருவத்ஸாத்ய
மடியாகவும் என்னுடைய ப்ருவஹ்யாகவுமென்றபடி, இத்தால் கீழ்ச்
சொன்ன தன்னுடைய ப்ருவதேகப்ருவத்தை ப்ருவதிஸயத்தாலே மேல்
பாட்டுக்களாலே டீஹிகரிக்கிருரென்று ஸங்கதி ஸூசிதை. மயர்வற
வென்கிறதையுரைக்கிருர், (தன்றிறத்திலித்யாதியால்) என்மனத்தே
மன்னினான் தன்னையென்பதற்குத் தாத்ய மருளிச்செய்கிருர் (என்னு
ள்ளே ஐத்யாடி யால்) ஒண் சுடர்க்கற்றையை என்கிறதி னர்த்தத்தைக்
காட்டுகிருர்- (தன்னுடையவித்யாதியால்) உயர்வினையே தருமென்

ச- என்மானிக்கச்சோதியை - எனக்கு ப்ருவமாய் ஐந்நிலஸமயோதி
ஸஸையுடையவானான். தூயவமுதை-ப்ருவமானவம்ருதத்தை. தூய்து-
சுத்தம், தேகாலாஹிகார்யாதிநியமங்களுண்டிறே லோகத்தில் அம்ருதத்
திற்கு. இந்த நியமங்களில்லாதே இவ்வம்ருதம் ஸர்வத்ர, ஸதா ஸர்
வர்க்கும் ப்ருவமாகத்தக்கதாகையால் ப்ருவ மென்றபடி. ப்ருகிப்ப்ருகி-
பானம்பண்ணி, பானம் பண்ணி. நிரந்தரமாகவனுபவித் தென்ற
படி. என் மாயப்பிறவி மயர்வு - என்னுடைய மாயப் பிறவியால்,
ப்ருதிகார்யமான ஜன்மத்தாலுண்டான. மயர்வு - அஹ்னத்தை. அறுத்
தேன் - போக்கினேன். (3)

ஆ- கல்யாணமான குணஸ்வரூபங்களை யத்யந்த விசதமாம்படி யெனக்குக் காட்டியருளி தனக்கு ஸத்ருசரானவயர்வறு மமரர் களோடு **சंश्लेषிக்குமாப்போலே** என்னோடு **संश्लेषित** தருளினவனை எங்ஙனே நான்விடும்படியென்கிறார். (4)

இ- கிறதற்குத் **तात्पर्य** மருளிச் செய்கிறார் (**अत्यन्तेत्यादियால்**) அயர்வில மரர்களாதிக் கொழுந்தை யென்பதற்குத் தாத்தப்ர்ய மருளிச்செய்கிறார் (தனக்கித்யாதி யால்) இவ்விசேஷணம் **दाष्टन्तार्थ** மென்றருளிச் செய்கிறார் (**संश्लेषिக்குமாப்போலே** யென்று) என்னிசைவினை யென்பதற்குத் தாத்தப்ர்ய மருளிச்செய்கிறார் (என்னோடித்யாதியால்) என் சொல்லி யான்விடுவேனோ என்பதற்குத் தாத்தப்ர்ய மருளிச் செய்கிறார் (எங்ஙனேயித்யாதியால்) தன்னுடைய **कल्याण** குணங்கள் **विषय** மாக எனக்கு உள்ள **अज्ञान** ங்களை யெல்லாம் போக்குகையாலே யென்னுடைய வஜ்ஞான மடியாகவவனை நான் விடப் ப்ரஸக்தியில்லை யென்கிறு ரென்றதாயிற்று (4)

ச- மயர்வற - **अज्ञान**ம் போம்படி.. என்மனத்தே - என்னுடைய மனஸ்ஸிலே. மன்னினுன்தன்னை - மன்னினவனை. தன்னையென்று **स्वाथ** அநுப்ரயோகம், **स्थिर** மாக **प्रतिष्ठित** னானவனை யென்றபடி. மன்னினுன்றன்னை யென்கிறவிடத்திலே **नकारादुत्तरस्य** தகாரஸ்ய றத்வ்வந்தது. இப்படி வந்த இடமெங்கும் கண்டு கொள்வது. உயர்வினையே தரும் - **ज्ञानाद्युच्च** ஞாயத்தையே தருமவனான. உயர்வு - **उच्च** ஞாயம். ஒண் சுடர்க்கற்றையை - **विलक्षण** ஸ்வபகாஷ்ஜானபுஜ்ஜமூதனை. அயர்வி லமரர்கள் - விஸ்மரண மில்லாத நித்ய ஸத்ரிகளுக்கு. ஆதிக்கொழுந்தை, ஆதிவேர். கொழுந்து - இலை. **धारक** னுமாய் **प्रधान** னுமானவனை யென்றபடி. என்னிசைவினை - எனக்குத் தன்னுடைய அனுபவத்திலே இசைவை யுண்டாக்கினவனை. இசைவு - **अभ्युपगम**ம். என்சொல்லி- எத்தைச் சொல்லி. யான்விடுவேனோ - நான்விடக்கடவனோ. **अज्ञान**த் தைப் போக்கித்தில்லை யென்று விடுவேனோ **सन्निहित** னல்லனென்று விடுவேனோ, விலக்ஷண **भोग्य** னல்லனென்று விடுவேனோ, ஸௌ சீல்யத்தைக் காட்டி யென்னை யிசையப் பண்ணித்தில நென்று விடுவேனோ வென்று கருத்து. (4)

மூ-

விடுவேனோ என் விளக்கைகள் னுவியை
நடுவே வந்துய்யக் கொள்கின்ற நாதனை
தொடுவே செய்திள ஆய்ச்சியர் கண்ணினுள்
விடவே செய்து விழிக்கும் பிரானையே.

(5)

ஆ-(விடுவேனோ) நிர்ஹேதுகமாகத் திருவாய்ப் பாடியில் பெண்
பிள்ளைகளுடைய கண்களிலே தோற்றி மற்றொருத்தருக்குத் தோற்றாத
படி கனவிலே சில செயல்களைச் செய்தும் திருக்கண்களாலே பார்த்த
தருளியுமவர்களை வசீகரித்து, அவர்களோடு சர்வலேபித்தாப்போலே

ஐந்தாம் பாட்டு

இ- இந்த उत्तरार्धं दृष्टान्तार्थ மென்று நினைத்து நடுவேவந் தென்று
दार्ष्टान्तिकத்திற் சொன்ன நிர்ஹேதுகத்வமிந்த दृष्टान्तத்திலு மபிப்ரேத
மென்றுகாட்டுகிறார் (நிர்ஹேதுகமாகவென்று) நிர்ஹேதுகமென்றது
வர்த்தமானதேஹத்தில் பண்ணின ஸுக்ருதம் ஹேதுவாகவன்றியே
யென்றபடி.

“अत्रोपविश्य सा तेन काचित् पुणैरलंकृता,

अन्यजन्मनि सर्वात्मा विष्णुराराधितो यया ॥ इत्यादि களிலே
சொன்ன जन्मान्तरीय ஸுக்ருதமும் प्रधानஹேதுவன்றென்று கருத்து. निह
துகமாக வென்கிறதற்கு வசீகரித்தித்யாதியோடே अन्वயம், இளவாய்ச்
சியர் கண்ணினுள் என்கிறதற்குத் தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார்
(திருவாய்ப்பாடியி லித்யாதியால்) தொடுவே செய் தென்கிறதற்கு
நிஷ்க்ருஷ்டார்த்த மருளிச் செய்கிறார் (களவிலேயென்று) விடவே
செய்தென்பதற்குத் தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (சிலவித்யாதியால்)
விழிக்கு மென்கிறது साविप्रायமென்று காட்டுகிறார் (திருக்கண்
इत्याद்யால்) उपकारकशब्दபர்யாயமான பிரான் சப்தத்திற்கு தாத்பர்ய
மருளிச்செய்கிறார் (அவர்களோடு इत्याद்யால்) நடுவே வந்தென்

ச- தொடுவே செய்து - ந வ நி தா தி செளர்யங்கனையே பண்ணி
தொடுவு - चौर्यम् । இளவாய்ச்சியர் - तरुणगोपிகள். இவன் களவு
கொண்டானென்று முறையிட வந்த தருணகோபிகளுக்கு மறுநாக்
கெடுக்க வொண்ணாதபடி. வேறொருவருக்குந் தெரியாதே யவர்கள்
கண்ணுள்ளே படும்படியாக. விடவே செய்து - धूर्तकृत्यங்களைச்
செய்து, விடவு - धूर्तकृत्यं । விழிக்கும்- सविलासமாகக் கடாக்கிக்கு

மூ- பிரான் பெருநிலங் கீண்டவன் பின்னும்
 விராய் மலர்த்துழாய் வேய்ந்த முடியன்
 மராமர மெய்த மாயவன் என்னுள்
 இரானெனில் பின்னை யானொட்டு வேனோ. (6)

ஆ- நிர்ஹேதுகமாக வந்தெனக்குத் தன்னுடைய குணசேஷிதங்
 களைக்காட்டி இவற்றிலே என்னை வசீகரித்து எனக்கு ஧ரகனாய்,
 என்னோடே கலந்தருளினவக்கலவியாலே யென்னையுய்யக் கொள்
 கின்றநாதனை நான்விடுவேனோ என்கிறார். (5)

(பிரான்) அவன்றான் விடில் செய்வ தென்னெனில் தன்

இ- பதற்குத் தாத்ପரம்ருளிச் செய்கிறார் (நிர்ஹேதுகமாக வந்தென்று)
 தன்காருண்யத்தைத் தவிர प्रधानஹேதுவன்றியே என்றபடி. விளக்கை
 யென்பதற்குத் தாத்ପரம்ருளிச் செய்கிறார் (எனக்கு இத்யாதியால்)என்னு
 வியை யென்கிறதற்குத் தாத்ପரம்ருளிச் செய்கிறார். (இவற்றால் இத்யாதி
 யால்) இங்கே ஧ரகனாயென்றது. “நன்னீர்மை யினியவர் கண்
 தங்கா” தென்கிற துர்ஷைய நீக்கி ஸத்தையை யுண்டாக்கி யென்ற
 படி. ஆத்மாவாசியான ஆவிசப்தம் ப்ரகரணானுபயத்தாலே ஧ரகத்வவிசேஷ
 பரமென்று கருத்து. உய்யக்கொள்கின்ற வென்கிறவிடத்திலே அர்த்த
 சிद्धிக்கிறவர்த்தத்தை யருளிச் செய்கிறார் (என்னோடு இத்யாதியால்)
 ஸோபிகளுக்குப்போலே விஷயாந்தர வைத்யம்வரும்படி யெனக்குத் தன்
 பக்கலிலே நிரதிசயரஸத்தை யுண்டாக்குகையாலே விஷயாந்தரஸம்மதி
 யாக நான்வனைவிட ப்ரஸகியில்லையென்கிறுரென்றதாயிற்று (5)

ஆறாம் பாட்டு

தம்மால் வரும் விசேஷத்தை யைப் பரிஹரித்தார், இனியவனால்வரும்
 விசேஷங்கையைப்பரிஹரிக்கிறுரென்றுவிபாகந்தெளிகைக்காகவருளிச்
 செய்கிறார் (அவன் இத்யாதியால்)பிரான்சப்தம் விநா ப்ரதமபா த்ரதீயபா த்ரங்

ச-மவனா. பிரானை-உபநாசனை. அந்தேநாக்காலே யிடைப் பெண்
 களை யநந்யாரஹைகளாக்கினுப் போலே யென்னையு மனன்யார்
 ஹனாக்கிக்கொண்டவனையென்றபடி. என்விளக்கை -என்னுடைய
 தீபத்தை, தீபவத் ப்ரகாசனை யென்றபடி. என்னுவியை-ஸ்பஷ்டம்.
 நடுவே வந்து - நிர்ஹேதுகமாக வந்து. உய்யக் கொள்கின்ற - உஜ்
 ஜீவிப்பியாநின்ற. நாதனை -ஸ்வாமியை. விடுவேனோ-விடுகைய
 ஸம்பாவிதமன்றோ என்றபடி. (5)

மு- யானொட்டி யென்னுள் இருத்துவ மென்றிலன்
தானொட்டி வந்தென் தனிநெஞ்சை வஞ்சித்து
ஊனொட்டி நின்றென் உயிரில் கலந்து இயல்
வானொட்டு மோஇனி யென்னை நெகிழ்க்கவே. (7)

ஆ-னுடைய அतिमनोहरமான दिव्यचेष्टங்களாலும் அழகாலுமென்னைத்
தோற்பித்தடிமையாக்கினவன் என்னை விடுவேனென்றால் நான்
வனைவிட வொட்டுவேனோ வென்கிறார். (6)

இ- களுக்கு निष्कृष्टार्थம் மருளிச்செய்கிறார் (தன்னுடைய इत्याद்யால்)
द्वितीयपादத்திற்கு निष्कृष्टार्थம் மருளிச்செய்கிறார் (அழகாலுமென்று) இவை
हेतुगर्भविशेषणங்க ளென்று கருத்து. பிரானென்கிறதற்குத் தாத்பர்ய
மருளிச் செய்கிறார் (என்னை யித்யாத்யால்) என்னுள்ளிரானெனில்
என்கிறதற்குத் तात्पर्यம் மருளிச் செய்கிறார் (என்னை इत्याद்யால்) பின்னை
யானொட்டுவேனோ என்கிறதற்குத் तात्पर्यம் மருளிச் செய்கிறார் '(நான்
इत्याद்யால்) என்னுடைய வீச்வரபாரதந்தர்யம், போலே அலங்கனிய
மன்றோ வவனுக்கும் आश्रितपारतन्त्र्यம், என்னிசைவின்றியே யவனாஸ்
போக்கப்போமோ வென்கிறாரென்று கருத்து. (6)

ஏழாம் பாட்டு

அவனென்னை விடுவே னென்றாலும், நான் விடவொட்டே
னென்றிப்படி व्यवसितராகாநிற்கச் செய்தே யிவரவனை விடுவரென்று
மிடம் प्रसक्तமல்லாமையாலே யிப்பாட்டு अप्रसक्तप्रतिषेधமுமாய் ஸங்கத

ச- பெருநிலம் - महापृथिवியை. கீண்டவன் - प्रलयार्णवத்தில் அண்ட
भित्तியோ டொட்டிக் கிடந்ததை विभजित்து ஧ரித்தவன். பின்னும்
விராய்மலர் - தொடுக்கப்பட்டு பரிமளயுக்தமாய் விகளிதமான.
பின்னுகை - தொடுக்கை. விரை - பரிமளம். விரை யென்றது
விராயென்று நீட்டிக்கிடக்கிறது. துழாய் - துழாயாலே, வேய்ந்த-
வேஷ்டிதமான, முடியன்-கிரீடத்தையுடையவன். ஏய்ந்தவென்று
पा त்திலு மிதுவே शब्दार्थம் । மராமரம் - 'सालवृक्षங்களை, जातावेकवचन'
எய்தமாயவன் - एकवाणத்தாலே वेधनம் பண்ணின आश्रयभूतன். महा
राजர் விச்வஸிக்கைக்காக மராமர மொன்றளவி னில்லாதே ஏழு
மரமும் மலையும் பாதாளமு 'முருவவெய்த आश्रयंவிவக்ஷிதம். பிரான்-
உபகாரகன். என்னுள்- என்னுடைய மனஸ்ஸிலே, இரானெனில்-
இராதே விட்டுப் போவே னென்றால். பின்னை யானொட்டுவேனோ-
நான் ஸம்வதிப்பேனோ (6)

ஆ- (யானொட்டி)என்னுடைய भाग्यहानியாலே யவனென்னை விட்டு எனக்கு மொருபுத்தி தன்னோடு பிறக்கில் செய்வ தென்னென்னில், என்னுடைய ஸம்வாத மின்றியேயிருக்கச் செய்தே தானையொட்டிக் கொண்டு வந்து தன்னுடைய गुणचेष्टिताविष्कारத்தாலே யென்னெஞ் சைவஞ்சித்தகப்படுத்தி இந்த ஹேயமான प्रकृतியோடே ஸம்பந்தித் திருக்கிற வாத்மாவோடே संश्लेषித்து வர்த்திக்கிறவிவன் தன்னை விடுவே நென்றால் என்னைவிடவொட்டுமோ வென்கிறார். (7)

இ- முமன்றிக்கே யொழியாதோ வென்ன அபிப்ராயத்தை வெளியிடுகிறார் (என்னுடையவித்யாதியால்) எனக்குமித்யாதி) ஒரு बुद्धि யென்றது स्वानर्हतानुसंधानமாதல் प्रयोजनान्तरासक्तியாதலாகிற बुद्धिविशेष மென்றபடி.தன்னோடென்றதுதदनुसारியாயென்றபடி.प्रथमपादத்திற்குத் तात्पर्यமருளிச்செய்கிறார் (என்னுடைய संवादेत्याதியால்) இசைவு என்னாலே வந்ததாகிலன்றோ விடுகையும் என்னாலே வந்ததாவதென்கிறுரென்று கருத்து. இத்தாலென்னுடைய भाग्यहानि अप्रयोजकையென்கிறார் என்றதாயிற்று. தானொட்டி வந் தென்கிறதை யுரைக்கிறார் (தானே யித்யாதியால்) ஒட்டிக்கொண்டென்கிறது, प्रतिज्ञैபண்ணிக் கொண்டென்றபடி. ஒட்டு-प्रतिज्ञै,என்றனிநெஞ்சை வஞ்சித் தென்கிற விடத்திலர்த்த ஸித்தார்த்தத்தை யருளிச் செய்கிறார் (தன்னுடைய इत्याதியால்) இ ன் கு கு ண ம் सौशील्यादि चेष्टितं । नवनीतचौर्यादि॥ ணொட்டியித்யாதி இயல்வானித்யந்தத்திற்குத் தாத்பர்யம் அருளிச் செய்கிறார், (இந்தஹேயேத்யாதியால்) என்னுடைய தேஹத்தைப் பாராதே என்னோடு संश्लेषித்திருக்கிறவ நென்னை யினிவிடவொட்டு மோவென்கிறுரென்று கருத்து. ஒட்டுமோவினிஎன்னை நெகிழ்க்கவே என்கிறதற்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (தன்னையித்யாதியால்) (7)

ச- யான்-நான், ஒட்டி-இசைந்து, अंगीकरित்தென்றபடி. என்னுள்- என்னுடை ஹ்ருதயத்தில், இருத்துவம்-இருத்தக்கடவோம். அவனை इति शेषः, என்றிலன் - இப்படி நினைத்திலன், தான் -[ஸ்வயமேவ, ஒட்டிவந்து - प्रतिज्ञैபண்ணிக் கொண்டு வந்து, என்றனி நெஞ்சை- தன்னாலும் திருத்தவொண்ணு தென்னும்படி, स्वतंत्रமானவென்னுடைய மனஸ்ஸை, வஞ்சித்து - நானறியாதபடி வசீகரித்து.

மு- என்னை நெகிழ்க்கிலும் என்னுடை நன்னெஞ்சந்
தன்னை அகல்விக்கத் தானும்கில் லானினி
பின்னை நெடும்பணைத் தோள்மகிழ்ப் பீடுடை
முன்னை யமரர் முழுமுத ருனே. (8)

ஆ- (என்னை) आश्रित वत्सलனாகையாலே யவன்னு மென்னை
விடான் என்பக்கலுள்ள गुणहानியாலே என்னைவிட நினைக்கிலும்
सर्वेश्वरன்றன்னாலு மென்னுடைய நெஞ்சை விடமுடியாது.

எட்டாம் பாட்டு

இ- என்னைநெகிழ்க்கிலுமென்கிறவிடத்தில் अपि शब्दத்திற்குத் तात्पर्य
மருளிச் செய்கிறார் (आश्रितेत्याद்யால்) என்னை நெகிழ்க்கிலு மென்
கிறதற்குத் तात्पर्यமருளிச் செய்கிறார் (என்பக்கல் इत्याद்யால்) तुरीय
पादத்திற்கு நிஷ்க்ருஷ்டார்த்த மருளிச் செய்கிறார் (सर्वेश्वरशब्दத்தாலே)
தானுமென்கிறதற்குத் तात्पर्यமருளிச் செய்கிறார் (தன்னாலுமென்று)
அகல்விக்ககில்லா னென்கிறதற்குத் तात्पर्यमருளிச் செய்கிறார் (விட
முடியாதென்று) முடியாதென்றது, शक्यமாகா தென்றபடி. இதற்கு

ச- ஊனொட்டி நின்று - ஊன் - மாம்ஸம் லக்ஷணயா தேஹத்தைச்
சொல்லுகிறது. மாம்ஸமயதேஹத்தோடே ஒட்டிக் கொண்டுநிற்கிற,
என்னுயிரில் - என்னுத்தமாவிலே, நின்ற வென்னுயி ரென்னுமிடம்
நின்றென்னுயி ரென்றிருக்கிறது. கலந்தியல்வான் - संश्लेषित்து
வார்த்திக்கிறவன். இனி - இத்தனைக்கு மேல். |என்னை நெகிழ்க்க
வொட்டுமோ - என்னைத் தன்பக்கல் நின்றும் நெகிழ்ந்து போக
ஸம்வதிப்பனோ संवदियானென்றபடி. (7)

பின்னை - நீளையினுடைய. நெடும்பணைத்தோள் - பணை - மூங்கில்
पीनवृत्तश्यामलादிகளாலே दीर्घावशकाण्ड सदशभुजங்களாலுண்டான.
மகிழ் - ஆனந்தமாகிற. नीलाभुज संश्लेष जनितानंदமாகிற வென்றபடி.
பீடுடை - உத்கர்ஷத்தை யுடையவனான. பீடு - உத்கர்ஷம். முன்னை -
அனாதியான. அமரர் - நித்யஸூரிகளுக்கு. தானே - தானொருவனுமே.
முழுமுதல் - स्वरूपस्थितिप्रवृत्त्यादि सर्वத்திற்கும் நிர்வாஹகனானவன்.
என்னை நெகிழ்க்கிலும் - தன் பக்கலில் நின்று மென்னை விடுவித்
தாலும், என்னுடை நன்னெஞ்சந்தன்னை - என்னுடைய நல்லதான

மு- அமரர் முழுமுத லாகிய ஆதியை
அமரர்க் கமுதிந்த ஆயர் கொழுந்தை
அமர வழு(ளு)ம்பத் துழாவியென்னுவி
அமரத் தழுவிற் றினிஅகலுமோ. (9)

ஆ- நெஞ்சோடுள்ள சுவந்தாலே யென்னையும் விடமுடியாது.
நெஞ்சை விடமுடியா தொழிவானென்னென்னில் அது நப்பின்னைப்
பிராட்டியடிமையன்றோ வென்கிறார். (8)

ஆ- (அமரர்) அயர்வறு மமரர்களதிபதியாய், அரிகல்பகனாய் நிரதிசய

இ- லலதாய்மருளிச்செய்கிறார்(நெஞ்சோடு இயாதி யால்)இத்தால் கீழ்ப்
பாட்டிலே தம்மைவிட அவனுக்கு இச்சையில்லை யென்றார். இங்கே
சக்தியில்லை யென்கிறாரென்று. சங்கதி சூக்தி ! நன்னெஞ்ச மென்கிற
விடத்தில் நல் என்கிற விசேஷணமிங் கபேகுகிதமான ஹேதுபர
மென்னுமிடத்தை ப்ரநபூர்மாகக் காட்டுகிறார் (நெஞ்சை இயாதியால்)
இங்கே சொன்ன நன்மை, நீலாசேப்தவ ரூபமென்னுமிடம் துதியயாத்
தாலே ஐபிதமென்றுகருத்து. (8)

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ- அமரர் முழுமுதலாகிய வென்கிறதற்குத் தாத்பய் மருளிச்செய்கிறார்
(அயர்வறும் இயாதியால்) அமரர்க்க முதிந்தவென்கிறதற்குத் தாத்பய்
மருளிச் செய்கிறார் (அரிகல்பகனாயென்று) ஆயர்கொழுந்தை யென்
கிறதற்குத் தாத்பய்மருளிச்செய்கிறார் (நிரதிசயேத்யாதியால்) தன்னழ

ச- மனஸ்ஸை, தன்னை யென்று சுவய் அநுபயாங்கம் | நெஞ்சுக்கு நன்மை
யாவது நீலாசேப்தவ் | அகல்விக்க-தன்பக்கலினின்றும் விசுலேபிப்பிக்க,
தானும்- சர்வசக்தி: சுவயமபி | இனி-இத: பர் | கில்லான் - சக்தனல்லன்.
முதருளேயென்கிறவிடத்தில் லகாரத்திற்கு தகார்பரமாயிருக்க. றத்வ
மேகாதேசமாயிற்று. ஆகையால் முதருளே யென்றுபாடம், இப்படி
லகாராத்பர் சுவரயவதானமின்றியே தகாரம் வந்த விடமெங்குங் கண்டு
கொள்வது. (8)

ச- அமரர் முழுமுதலாகிய -நித்யஸூரிகளுடைய சுவரூபஸ்தியாதிகுத்சுநத்
திற்கும் நிர்வாஹகனான. ஆதியை-லீலாவிபூதிக்குக்காரணபூதனான.
அமரர்க்கு - இந்ராதி தேவர்களுக்கு. அமுது - அம்ருதத்தை. ஈந்த -

மு- அகலில் அகலும் அணுகில் அணுகும்
புகலு மரியன் பொருவல்ல நெம்மான்
நிகரில் அவன்புகழ் பாடி யிளைப்பிலம்
பகலும் இரவும் படிந்து குடைந்தே.

(10)

ஆ- சौन्दर्यத்தை யுடையனான வெம்பெருமானோடே பृथङ்நிர்देशம்
மாம்படி சர்வலேபிக்கையாலே இனியென்னாலு மவனைவிட முடியா
தென்கிருர்.

(9)

இ-கிலையீடுபட்டார்க்காககூணாய் அவதரிக்கையாலேயிங்கே சौन्दर्य
மபிபுரெமென்று கருத்து. அமரவித்யாதி தழுவிற் றென்றுமளவிற்குத்
தாத்பர்யம்ருளிச் செய்கிருர் (புத்தி த்யாடியால்) புத்திநிர்देशம் புத்திநிர்देशம்
தமக்கு தம் பக்கல் புத்திநிர்देशம்கூடாதபடி ஸ்வரயோரபுத்தி சித்தத்வ சாஷாந்காரம்
பிறந்து சர்வலேபிக்கையாலே யென்றபடி. புத்திநிர்देशம் ஐம்கிடந்தாலிறே
புத்திநிர்देशம் கூடுவது, இனியகலுமோ வென்கிறதற்குத் தாத்பர்ய
மருளிச் செய்கிருர் (இனி யித்யாதி யால்) தமக்கவனை விட இச்சு
யில்லையென்றார் கீழ், இங்கே தாம் விடுகிறோ மென்றாலும்விட ஸக்தி
யில்லை யென்கிருராகையாலே புனருத்தியில்லை யென்று கருத்து,
கீழ்ப்பாட்டிலே தம்மை யவன்விட ஸக்தனல்லனென்றார். இப்
பாட்டிலே தாம் அவனை விட ஸக்தரல்ல ரென்கிறாரென்று சக்தி
நிர்देशம்.

(9)

பத்தாம் பாட்டு

அகலிலகலுமென்கிற வித்தாலொரு குணம் சொல்லித்தாமோ,
புத்திநிர்देशம் சொல்லித் தாகாதோ வென்ன இதுக்குத் தாத்பர்யம்ருளிச்

ச- கொடுத்தவனான. ஆயர் கொழுந்தை-மோபர்குத் தலைவனானவனை,
அமரவேண்டா, நீவேண்டு மென்பார்க்காக வந்தவதரித்து தன்னைக்
கொடுக்குமவனை யென்றபடி. இதுக்குத் தழுவிற்றென்கிற தோடே
அந்வயம். என் னா வி - என் னாத்மாவானது. அமர - அமரும்படி.
அந்யாத்வஐமம் கழியும்படி. வழு(ளு)ம்ப - காஹமாக. ஸ்வாத்ந்யஐமாதிகளான
தண்ணீர்த் துரும்பறும்படி யென்கை. துழாவி - மகவத்ஸ்வரூபாதிசமஸ்தத்
தையும் ஐமஐதநானதாரா - அவகாஹித்து. அமர - புத்திநிர்देशம். ஐமலேசமு
மில்லாதபடி. தழிவிற்று - அர்வலேபித்தது. இனி - இது: பர், அகலுமோ -
வ்ரலேபிக்குமோ. ஐநாஹாஸாஷாந்காரம் பிறந்த பின்பு வ்ரலேப சம்பாவநையுண்
டோவென்றபடி.

(9)

ஆ- (அகலிலகலும்) **பயோனான்தராய்**மாகத் தன்னையாச்ரயித்துத் தன் பக்கலிலையிந்த **பயோனத்தைக்** கொண்டு, தன்னையகலில், தானிழவானாய்க் கொண்டு அவனையகலும் ஸ்வபாவனாய் அவர்களேயந்த **பயோனத்தைவிட்டு**, தன்திறத்திலே **அத்பாமிமுக்யத்தைப்** பண்ணினால் அவர்கள் பக்கல் நிரதிசயாபிநிவேசத்தோடேவிழும் **ஸ்வபாவனாய்** **பரிகூலர்க்கு** **துபாபனாய்** **சமாசுரணோம்சுலராயிருப்பார்க்** கொரு தடையின்றியேபுக்கு **அசுரயிக்கலாம்படி** யெனியனாய் எனக்கு **ஸ்வாமியாயிருந்த** வெம்பெருமானுடைய வெப்பில்லாத **கலயாணகுணங்களிலே** படிந்து குடைந்து பாடிப்பின்னையும் த்ருப்தனாகப் பெறுகிறிலேன் என்று கொண்டு தம்மோடு **‘சர்லேபித்தருளின** வெம்பெருமானுடைய கல்யாணகுணங்களை அனுபவிக்கிறார்.

(10)

இ-செய்கிறார் (**பயோனெத்யாதி ஸ்வபாவனையென்னுமளவாலே**) இழவு-**ஸ்வகீய ப்ரியவஸ்துதானி** இழவை யுடையவன், இழவானன், இப்படி விவக்ஷிதமாகையாலே இவ்வர்த்தத்தில் **குணமே** சொல்லித்தாய்த் தென்று திருவுள்ளம். அணுகிலணுகுமென்கிறது **லோகஸாஸாரணமாகையாலிது** குணமோ வென்னவிதுக்குத் **தாத்பர்யம்ருளிச்** செய்கிறார் (அவர்களே **இத்யாதி ஸ்வபாவனையென்னுமளவாலே**) இவ்வளவு விவக்ஷியாவிட்டாலிவ்வாக்யத்திற்கு **பயோனாதிசயம்** **சித்தியாதென்று** கருத்து. புகலும்ரியனென்கிறதற்குத் **தாத்பர்யம்ருளிச்** செய்கிறார் (**பரிகூலர்க்கு இத்யாதி**யால் பொருவல்லனென்கிறதற்குத் **தாத்பர்யம்ருளிச்செய்கிறார்** (**சமாசுரணெத்யாதி**யால்) எம்மானென்பதை யுரைக்கிறார் (எனக்கு **இத்யாதி**யால்) நிகரிலவன் புகழ் என்கிறதை யுரைக்கிறார் (ஒப்பில்லாத **இத்யாதி**யால்) இளைப்பில் மென்கிறதற்குத் **தாத்பர்யம்ருளிச்** செய்கிறார் (பின்னையும் **இத்யாதி**யால்) இத்தால் **பகவதூஜனம்** **நிரதிசய** **சுலவரூபமென்கிரு** ரென்றதாய்த்து, இப்பாட்டுக்கு ஸங்கதியைக்காட்டுகிறார் (தம்மோடு **இத்யாதி**யால்)

(10)

ச- அகலில் - **விர்லேபிக்கில்**, **பயோனான்தரத்தைக்** கொண்டு தன்னையிர்லேபிக்கி லென்றபடி. அகலும் - தானிழவானாய்க் கொண்டு **விர்லேபிக்கும்**. அணுகில் - **சர்லேபிக்கில்**. **அந்யபயோனாய்க்** கொண்டு **அத்பாமிமுக்யம்** பண்ணி லென்றபடி. அணுகும் - **அத்யாஸக்தியோடே** **சர்லேபிக்கும்**. புகலும் - **ப்ரவேசிக்கைக்கும்**, அரியன் - **சக்ரயமல்லாதவன்**. **இரிகளுக்கென்று** கருத்து. பொருவல்லன் - தடையாகாதவன், **சுலப**

மு- குடைந்துவண் ணெண்ணும் துழாய்முடி யானை
அடைந்த தென்குரு கூர்ச்சட கோபன்
மிடைந்த சொல்தொடை யாயிரத் திப்பத்து
உடைந்து நோய்களை யோடு விக்குமே. (11)
ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆ- (குடைந்து) இத் திருவாய்மொழிவல்லாருடைய ஸமஸ்த துக்
கங்களையு மித்திருவாய்மொழிதானே யுடைந்தோடும்படி பண்ணு
மென்கிறார். (11)

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

நிகமனம்

இ- நோய்களையோடுவிக்குமென்று பொதுவிலே சொல்லுகையாலே
சर्वருக்கும் दुःखान्वृत्ति प्रसंगியாதோ வென்னவிதுக்குத் तात्पर्य மருளிச்
செய்கிறார் (இத்திருவாய்மொழி इत्याद்யால்) (11)

ச-என்றபடி. अनुकूलர்க்கென்றுகருத்து. பொருளன்று, प्रतिभटवाचक
இங்கு 'தடையைக் காட்டுகிறது. எம்மான் இக்குணங்களாலே
என்னை வசீகரித்து, எனக்கு ஸ்வாமியானவன். நிகரில் - सहस्र
மில்லாத. அவன் புகழ்-அவனுடைய கல்யாண குணங்களை. இதுக்கு
பாடி யென்கிற தோடே அன்வயம். பகலுமிரவும் - दिवाच नक्तञ्च,
படிந்து - प्रतिष्ठितनाय. विच्छेदமில்லாதவனா யென்றபடி. குடைந்து-
எங்கு மவகாழறித்து, பாடி - गानं பண்ணி. இளைப்பிலம் - இளைப்பு-
விராமம். விரக்தராதிரிலோம்-तृप्तरात्रि ரோமல்லோமென்றபடி. (10)

குடைந்து - புஷ்பங்களுக்குள்ளே ப்ரவேசித்து. வண்டுண்ணும்-
भ्रमरங்களாலே புஜிக்கப்படும்தான். துழாய்-துள்ளியை. முடியானை,
முடியிலே-கீரீடத்திலே யுடையவனை, அடைந்த-ஆச்ரயித்தவரான.
தென்குருகூர்ச்சடகோபன் ஸுந்தரமான திருநகரிக்கு நிர்வாஹக
ரான ஆழ்வாருடைய. தென் - ஸுந்தரம், மிடைந்த - நிபிடமான.
परस्परसुशिलप्रमान வென்றபடி. சொல்தொடை - सूक्तिसन्दर्भத்தை
யுடைத்தான. ஆயிரத்து - सहस्रத்திலே, இப்பத்து-இத்தசகமானது,
நோய்களை - दुःखங்களை. உடைந்து ஓடுவிக்குமே - प्रशिथिलங்களாய்
கொண்டோடப்பண்ணும். (11)

ज्ञानवैराग्यानुष्ठानशेवधि श्रीमद्देवान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः ।

श्री:

द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलि:

: (பிறவித்துயரற)

सच्चित्ताकर्षहेतोरघशमननिधे नित्यभोग्यामृतस्य
त्यागे हेतूज्ञितस्य प्रवहदुपकृतेर्दुस्त्यजस्वानुभूते: ।
त्यागाकांक्षानिरोद्धुः श्रितहृदयपृथक्कार नित्याक्षमस्य
स्वात्मशिलष्टस्य गायच्छ्रमहरयशसः सेवनं स्वाद्वोचत् ॥

(सच्चित्ताकर्षहेतोः) மறவியையின்றி மனத்து வைப்பாரே ஸத்துக் களுடைய சித்தாகர்ஷத்திலே ப்ரவீணனுமாய் (अघशमननिधेः) வைப்பா மருந்தாமித்யாதி தன்னை ப்ரபிக்கைக்கு விரோதியான பாபத்தைக் கழிக்குமவனாய் (नित्यभोग्यामृतस्य) தூயவமுதை, சதாசேவ்யமான அமृत முமாய் (त्यागे हेतूज्ञितस्य) என்சொல்லி யான் விடுவேனோ - தன்னை விடுகைக்கு हेतुरहितனுமாய் (प्रवहदुपकृतेः) பிராணையே உபகாரபரம் பராநிரதனுமாய் (दुस्त्यजस्वानुभूतेः) என்னுள்ளிராணெனில் பின்னையா னெட்டுவேனோ - விடுவேனென்றாலும் விடவொண்ணாத படியான அனுபவத்தை யுடையவனுமாய் (त्यागाकांक्षानिरोद्धुः) ஒட்டுமோவினி யென்னை நெகிழ்க்கவே - விடவேணு மென்கிற இச்சைக்கு நிரோத கனுமாய், श्रितहृदय पृथक्कारनित्याक्षमस्य) என்னுடைய நன்னெஞ்சத் தன்னை யகல்விக்கத்தானுங்கில்லான் - आश्रितருடைய மனஸ்ஸைத் தன் பக்கல் நின்றும் விடுவிக்கத் தான் नित्याशक्तனுமாய் (स्वात्मशिल ष्टस्य) அமரத்தமுவிற்றினி யகலுமோ - ஒருவராலும் பிரிக்கவொண் ணாதபடி 'தம்மோடே ஒரு நீராகக் கலந்து நிற்குமவனாய் (गायच्छ्रम हरयशसः) நிகரிலவன் புகழ்பாடியினைப்பிலம். தன்னைத் துதிக்கிறபேர் களுடைய இளைப்பைப்போக்கவல்ல கल्याणகுணங்களை யுடையனுமா யிருக்கிற எம்பெருமானுடைய भजनம் सुखरूपमा யிருக்கு மென்று "பிறத்விதுயரற" என்கிற ட்ஷகத்தில் ஆழ்வார் प्रतिपादित்தருளினார் என்கிறார்

(13)

ஆழ்வா ரெம்பெருமானார் சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

முதற்பத்தில் ஏழாம் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

மூ- ஓடும் புள்ளேறி-சூடும் தண்டுழாய்
நீடு நின்றவை- ஆடும் அம்மானே. (1)

எட்டாம் திருவாய் மொழி

ஆ- (ஓடும்புள்) இப்படி தம்மோடு கலந்தருளின வெம்பெருமா
னுடைய दिव्यैश्वर्यஞ்சொல்லுகிறது. அதில் முதற்பாட்டில் திரு
நாட்டில் ஐசுவர்யஞ் சொல்லுகிறது. (1)

முதற் பாட்டு

இ- தம்மோடு संश्लेषிக்க எழுந்தருளின வெம்பெருமானிருக்கச்
செய்தே “தண்ணூர் வேங்கடவிண்ணோர் வெற்பனே” யென்று
திருவேங்கடமுடையானைச் சொல்லுகையாலே இத்திருவாய் மொழி
அசங்கமன்றோவென்ன अवतरिப்பிக்கிருர் (இப்படி इत्याடியால்) இப்படி
யென்றது ஒருபடியாலும் மேலொழிவில்லாதே யென்றபடி. தம்மோடு
கலந்தவனைச் சொல்லுகிறதித் திருவாய் மொழியென்னுமிடம் பொய்
கலவாதென் மெய் கலந்தானே என்கையாலே தோற்றுகிறதென்றும்,
இவனுக்கே वेङ्कटाचल वासित्वरूपसंपत्தைச் சொல்லுகையாலே தண்
னூர் வேங்கட விண்ணோர்வெற்பனே யென்றது विरुद्धமன்றென்றும்
अभिप्रायं । आश्रितवात्सल्यத்தையுள்ளபடி பேசித்தித் திருவாய்மொழி
என்று இத்திருவாய் மொழியின் निगमनத்திலே சொல்லுகையாலே
இங்கு இவ் ऐश्वर्यஞ்சொல்லுகிற தென்றது, இத்திருவாய் மொழிக்கு
प्रधानप्रतिपाद्यமான वात्सल्यத்திற்கு अतिशयितत्वसिद्ध्यर्थமாக மூன்று பாட்
டாலே ऐश्वर्यஞ்சொல்லுகிற தென்றபடி. उत्कर्ष மில்லாதவனுடைய
वात्सल्यादிகளுக்கு अतिशयமில்லையிறே आर्जवगुणமென்று आचार्यரித்
திருவாய்மொழிக்கு आर्जवगुणं प्रतिपाद्यமாகச் சொல்லுகையாலே இந்த
वात्सल्यशब्दं वात्सल्यकार्यமான आर्जवपरमென்னுவுமாம், அன்றிக்கே
योजनाभेदமாய் वात्सल्यத்தையே சொல்லுகிற தென்னவுமாம். (1)

ச- அம்மான் - स्वामी. புள் - பக்ஷியை. ஏறி - आरुह्य, ஓடும் - सवेग
மாகஸஞ்சரிப்பன். தண்டுழாய்-शीतलமானது ளளியை. णकारात्परस्य
तकारस्य ट्वं,. இப்படி வந்தவிட மெங்கும் கண்டு கொள்வது. சூடும்-
शिग्गिस्ஸிலே धरिப்பன். நீடுநின்றவை - दीर्घकालस्थायिकளானவை.
நீடு - दीर्घम् । नित्यविभूतियில் - நித்யங்களான வஸ்துக்களை யென்ற
படி. ஆடும் - अवगाहिக்கும், संश्लेषிப்பனென்றபடி. (1)

பூ- அம்மா னாய்ப்பின்னும்- எம்மாண் பும்ஆனான்
வெம்மா வாய்கீண்ட -செம்மா கண்ணனே. (2)

கண்ண வான் என்றும் -மண்ணோர் விண்ணோர்க்குத்
தண்ணார் வேங்கட -விண்ணோர் வெற்பனே. (3)

ஆ- (அம்மானாய்) नित्यसिद्धமான அந்த ऐश्वर्यத்தின்மேலே असंख्येय
दिव्यावताररूपமான निरवधिकैश्वर्यத்தையுடையவ னென்கிறார். (2)

(கண்ணவான்) அந்த ஐச்வர்யத்தின் மேலே அயர்வறுமமரர்
களுக்கு மிந்த லோகத்திலுள்ள ஆத்மாக்களுக்கு மொக்க दृष्टिभूत

இரண்டாம் பாட்டு

இ- அம்மானாய்ப் பின்னுமென்கிறதற்குத் तात्पर्यமருளிச் செய்கிறார்
(नित्येत्यादियால்) எம்மாண்புமான னென்கிறதற்குத் तात्पर्यमருளிச்
செய்கிறார் (असंख्येयेत्यादियால்) ,(2)

மூன்றாம் பாட்டு

மண்ணோர் விண்ணோர்க் கென்கிறதை अभ्यर्हितक्रमத்தாலே
யுரைக்கிறார் (அயர்வறும் इत्यादियால்) ஒக்கவென்றது தாரதம்ய
மின்றியே யென்றபடி. இது மண்ணோர் விண்ணோர்க் கென்கிற
समभिव्याहारத்தால் कलितமான அर्थத்தைச் சொன்னபடி. देवानां दान
वानां च सामान्यमधिदैवतं, इत्याद्यभिप्रेतम् । கண்ணாவானென்கிறதை
யுரைக்கிறார் (दृष्टीत्यादियால்) दृष्टिवत् प्रवृत्त्यादि प्रयोजकனாயென்றபடி.
“चक्षुर्देवानां उत मर्त्यानां” என்கிற अत्यर्थविवक्षित மென்று கருத்து.

ச- வெம்மாவாய்கீண்ட- कर्मान केश्याख्यतुरगத்தினுடைய வாயை
विदारण்பண்ணின. வெம்மென்று, कौयं. மாவென்று, तिर्यक्सामान्य
वाचि । இங்கே अश्वरूपविशेषத்திலே பர்யவஸித்து கேசியைச்
சொல்லுகிறது. செம்மாகண்ணன் - அருணவிசாலலோசனன். அம்
மானாய் - கீழுத்தமான நித்ய विभूதிக்கு சாமியாயிருந்து. பின்னும்-
அந்தநித்யைச்வர்யத்தின் மேலே. எம்மாண்புமானான் - மாண்பு-
सौन्दर्यम् । எவ்வகைப்பட்ட सौन्दर्यங்களை யு முடையவனானான். अनेक
सौन्दर्यविशिष्टனானென்றபடி. अनेकसुन्दरावतारयुक्तனானென்று पय
वसिताथम् । (2)

மு- வெற்பை யொன்றெடுத்து -ஒற்க மின்றியே
நிற்கும் அம்மான்சீர் -கற்பன் வைகலே. (4)

ஆ- னாய்க்கொண்டு அயர்வறு மமரர்களுக்கும் ப்ராய்மான திருமலை
யிலே நிற்கையாகிற மஹாஸம்பத்தை யுடையனாயிருக்கு மென்
கிறார். (3)

(வெற்பை) एवंविधமான ऐश्वर्यपरस्परैகனையுடையனான வெம்

இ- விண்ணோர் வெற்பனே யென்கிறதற்குத் तात्पर्य மருளிச்செய்கிறார்
(அயர்வறும் इत्याद்யால்) (3)

நான்காம் பாட்டு

அம்மானென்கிறதை விவரிக்கிறார் (एवंविधेत्याद்யால்) வெற்பை

ச- மண்ணிலே வளிக்குமவர், மண்ணோர். भूलोकवासிகள், ஸம்
ஸாரிகளுக் கெல்லா முபலக்ஷணம், விண் - ஆகாசம். परमव्योमं
विवक्षितं । விண்ணிலே வளிக்குமவர் 'விண்ணோர். மண்ணோர்
விண்ணோர்க்கென்று इन्द्रसमासம் । மண்ணோர்க்கும் விண்ணோர்க்கு
மென்றபடி. என்றும் - सर्वदा । கண்ணாவான் - दृष्टिभूतான
सर्वेश्वरன். தண்ணார்-शीतलत्वத்தினாலே व्याप्तமான. வேங்கட விண்
னோர் வெற்பன் - வேங்கட மென்று திருநாம முடைத்தான நித்ய
ஸூரிப்ராப்யமான பர்வத முடையவன், வெற்பை யுடையவன்,
வெற்பன். இங்கு சீதளத்வமாவது, ईश्वरனுக்கு रक्ष्यம் பெருத
தாபமும், चेतनர்க்குரக்ஷகனைப்பெருத தாபமுமாரும்படியான குளிர்ச்சி
யென்றபடி. (3)

வெற்பை யொன்றெடுத்து- गोकुलसंरक्षणार्थं गोवर्धनाख्यமான பொரு
பர்வதத்தையெடுத்து, இத்தால் காருண்யாதிகள் व्यञ्जितங்களாகிறன-
வெற்பு -பர்வதம். ஒற்கமின்றியே-स्वकल्याणगुणप्रकाशसंकोचமில்லாதே.
ஒற்கம் - संकोचं । प्रकाशसंकोचமிங்கே விவக்ஷிதம், स्वकल्याणகுணங்களை
யெனக்குநன்றாக प्रकाशिப்பித்துக்கொண்டு என்றதாய்த்து, நிற்குமம்
மான்சீர் - विश्वस्मै तिष्ठमानं - என்கிற கணக்கிலே என்பொருட்டு
நில்லாநிற்கிற सर्वस्वामியினுடைய गुणங்களை. வைகல் - सर्वदा ।
கற்பன் - अभ्यसियाநிற்பன். निरन्तरंசொல்லாநிற்பனென்றபடி. (4)

மூ- வைக லும்வெண்ணெய் -கைக லந்துண்டான்
பொய்கலவாது என்-மெய் கலந்தானே. (5)

ஆ- பெருமான் தன்னுடைய காருண்யாதி கல்யாண-குணங்களைக் காட்டியருள, நானுமவற்றைக்கண்டநுபவித்து அவ்அநுभवजनित प्रीत्य तिश्यமென்னைக்கற்பிக்க, सर्वकालமுமந்த குணங்களைக் கற்கப்பெற்றேனென்கிறார் (4)

(வைகலும்) தாரார் தடந்தோள்களுள்ளவங்கைநீட்டி ஆராத

இ- யொன்றெடுத் தென்கிறதற்கு व्यङ्ग्यार्थமருளிச் செய்கிறார் (தன்னுடையஇत्याதியால்) காருண்யாதி என்கிற விடத்தில் आदिशब्दத்தாலே दीनरक्षणोपयुक्तங்களான वात्सल्यादிகள் விவக்ஷிதங்கள். ஒற்கமின்றியே நிற்குமென்கிறதற்கு पर्यवसितार्थமருளிச் செய்கிறார் (कल्याणेत्याதியால்) இதற்கிப்படி அर्थம் पर्यवसितமாமென்னுமிடம் மேலே शब्दार्थकथनத்திலே காணலாம். இத்தாலே फलितமான அर्थத்தையருளிச் செய்கிறார் (நானும் இत्याதியால்) கற்பன் வைகல் என்கிற இடத்தில் अर्थसिद्धமான अर्थத்தை அருளிச் செய்கிறார் (அவ்வநுபவ इत्याதியால்) प्रीत्य तिश्यமில்லா விடில்வைகலுங் கற்கை संभवியாதிதே. வைகலென்கிறதையுரைக்கிறார் (सर्वकालमु மென்று) சீர்கற்பனென்கிறதையுரைக்கிறார் (அந்த குணங்களை इत्यादि யால்) கற்கப்பெற்றேனென்றது நிரந்தரம் பேசப் பெற்றேனென்றபடி. (4)

ஐந்தாம் பாட்டு

पूर्वाङ्गं திருமடல் பாசுரத்தாலே व्याख्याதமென்று காட்டுகிறார் (தாரார் इत्यादि யால்) अस्यार्थः - தார்-மலை. मुक्तामालादि களாலே ஆர்-பூர்ணங்களான. தடந்தோள்கள்- விபுலங்களான सव्यदक्षिणांसங்கள். உள்ளவம் -வெண்ணைக் குடத்திலுள்ளவம் புகும்படி. கைநீட்டி - கைகளைநீட்டி, कुम्भத்தில் नवनीतं पूर्णमायிருக்கச் செய்தேயுமாஸக்தியாலும், मौढ्यத்தாலும் தோள்களிரண்டும் குடத்துக்குள்ளே முழுகும்படி கைநீட்டியென்றபடி. ஆராத - स्वादुत्वத்தாலுமாஸக்தியாலும் த்ருப்தி வாராத படியான. வெண்ணெய் - வெண்ணெயை, விழுங்கினவன் - எல்லா வெண்ணெயையுந் தானே யுண்ணவேணுமென்று दवरैयाலை चर्वणம் பண்ணப்பற்றாமே விழுங்கியே முடித்தான்

ஆ- வெண்ணெய் விழுங்கினவன் வெண்ணெயனைந்த திருவுடம் போடே கூட வந்து, தன்னுடைய **आनशंस्य गुणरक्षणार्थமாக कार्यबुध्या** என்னோடு **संश्लेषிக்கையின்றியே**, என்னோடு **संश्लेषित்தல்லது घरिक** கமாட்டாத **स्वभाव**னாய்க்கொண் டென்னுடைய விந்தவுடம்போடே **संश्लेषित்தருளி**னென்கிருர். (5)

இ- என்றபடி. இதில் தோள்களென்கிற **द्विवचन**த்தாலே கைகலந்தென்கிறதி னர்த்தமும் ஆராத வென்கிறபதத்தாலே வைகலுமென்கிற **पद**த்திற் கபிப்ராயமும் காட்டப்பட்ட தென்று கருத்து. பொய் கலவாதென்கிறதற்குத் **तात्पर्य** மருளிச்செய்கிருர் (வெண்ணெயனைந்த **इत्यादि** யால்) இதுக்கிப்படி தாத்தபர்யமாம்படி எங்ஙனையென்னில் இங்கு பொய்கலவா தென்றது, தான் பண்ணின **नवनीत भक्षण**த்தில் பொய்கலவாதேயென்றபடி. அதாவது, க்ருஷ்ணன் **चौर्य**த்தாலே வெண்ணெயை புஜித்து திருவுடம் பை நிர்லேபமாக்கிக் கொண்டுவந்து யசோதைப் பிராட்டி முதலானார் நீ வெண்ணெயை **भुजित**தாயென்று பிடித்தால் - “நான் புஜிக்கவில்லை” என்னுடைய கையைப்பார் - வாயைப்பா ரென்று பொய்யைச் சொல்லும், அப்படி பொய்கலவாதே அந்த **नवनीतभक्षण**மெல்லாமெனக்கு **प्रकाशित** மாம்படி வெண்ணெயனைந்த திருவுடம்போடே கூடவந்து **संश्लेषित** தானென்கிரு ரென்றுகருத்து. இத்தால் யசோதைப் பிராட்டியிலும் க்ருஷ்ணனுக்குத் தன்பக்கலந்தரங்க ஸ்நேஹ மென்கிரு ரென்ற தாயிற்று, இத்தாலார்ஜவ காஷ்டை சொல்லிற்று. இனிப்பொய் கலவாதென்கிறது **पूर्वाधोक्त**மான **नवनीतभक्षण**த்திலன்வயித்தாப்போலே **तुरीयपादार्थ**மான **संश्लेष**த்திலு மன்வயிக்கிறதென்றுநினைத்து அதற்குத் **तात्पर्य**மருளிச் செய்கிருர் (தன்னுடைய வித்யாதி**स्वभाव**னாய்க்கொண் டென்னுமளவாலே) **अयं भावः** இங்கு **संश्लेष**த்திலும் பொய்கலவாதே **संश्लेषित**தா னென்று **शब्दार्थ**ம் **वक्तव्यम्** । அதில் **संश्लेष**த்தில் பொய் கலக்கையாவது ஹ்ருதயத்தில் **प्रीति मन्दै**யாயிருக்க **कार्यबुध्या** **संश्लेष**ிக்கை. **कार्यबुद्धि**யாவது, நாம் **संश्लेष**ியாவிடில் நமக்கு **आनशंस्य गुण रूपहानि** **प्रत्यवायं** **प्रसंग**க்கும், **तस्मात्संश्लेष** **कर्तव्य**என்கிற **बुद्धि**யென்று கருத்து. பொய்கலவா தென்கிற விது **सामान्य**மாயிருக்கை யாலே கீழ்ச்சொன்ன **अर्थद्वय**த்திற்கும் **एकावृत्ति**யாலே **बोधक**மாம். என்மெய் கலந்தானே யென்கிறதை யுரைக்கிருர் (என்னுடைய **इत्यादि** யால்) (5)

மூ- கலந்தென்தனாவி, நலங்கொள் நாதன்
புலன்கொள் மாணாய், நிலம் கொண்டானே. (6)

ஆ- (கலந்தென்தனாவி) இப்படி என்னோடே கலந்த கலவியாலே
தோற்பித்தடிமையாக்கினவிவன் எனக்கு भोग्यமாகைக்காக, सकल
जनमनोनयनहारியான தன்னுடைய வழகிய திருவடிவைக் காட்டி
महावलियை வசீகரித்து இந்த லோகத்தையுங் கொண்டானென்
கிருர். (6)

ஆறும் பாட்டு

இ- என்னாவி நலங்கொ ளென்கிறதற்குத் तात्पर्यமருளிச் செய்கிருர்
(தோற்றுபித்துइत्याதியால்) என்னை इति शेषः। தோற்பித்தென்றது, त्वं मे
என்றால் अहं मे என்கிற अनादि विवादத்தை விடுவித்து என்றபடி.
அடிமையாக்கினவிவனென்றது, என்னையு மிசையப் பண்ணினவன்
என்றபடி. என்னை शेषित्वेन स्वीकरित்தவன் நிலங் கொண்டானென்ற
வாறே, எனக்காகக் கொண்டானென்று फलिக்கு மென்று நினைத்
தருளிச் செய்கிருர் (எனக்கு इत्याதியால்) என்னிற்றினாயாங்கே
என்கிற उपसंहारानुगुणத்தாலே இங்குமப்படி विवक्षितமென்று நினைத்
தருளிச் செய்கிறதாகவுமாம். எனக்கு भोग्यமாகைக்காக என்கிற
தற்குக் கொண்டா னென்கிறதோடு अन्वयம். புலன்கொளென்கிற
தற்குத் तात्पर्यमருளிச்செய்கிருர் (सकलेत्याதியால்) மாண் शब्दத்தைக்
காட்டுகிருர் (தன்னுடையइत्याதியால்) வடிவு - विग्रहம். மாணாய்
நிலங்கொண்டான் என்கிறதற்குத் तात्पर्यमருளிச் செய்கிருர் (காட்டி
इत्याதியால்) (6)

ச- கைகலந்து - வெண்ணெயில் आसक्त्यतिशयத்தாலும் शैशवमौग्यத்
தாலு மிடக்கையும் வலக்கையுங் கலந்து. வைகலும் - सर्वदा, तृप्ति
யில்லாமையாலே யென்று கருத்து. வெண்ணெய் - नवनीतத்தை.
द्वितीयार्थे प्रथमा । உண்டான் - உண்டவன். பொய்கலவாது - नवनीत
भक्षणத்திலு மென்னோடு संश्लेषத்திலும் பொய்கலவாதே. என்மெய்-
என்னுடைய देहத்திலே, लुप्तसप्तमीकं पदं । கலந்தான் - संश्लेषित
தான். (5)

கலந்து-என்னோடே संश्लेषித்து. என்னாவி நலங்கொணாதன்-
मदात्मாவாகிற आनन्दवस्तुவை स्वीकरित்த नाथன். புலன் கொண்

மு- கொண்டான் ஏழ்விடை, உண்டான் ஏழ்வையம்
தண்டா மஞ்செய்து என், எண்டான் ஆனானே. (7)

ஆ- (கொண்டான்) திருநாட்டிற் பண்ணும் **ப்ரேமத்தை** என்பக்கலிலே பண்ணி, தன்னோடு **சேஷ்வேன** **சங்லேஷிக்கவேணு** மென்றுள்ள என்னுடைய **மனோரதத்தை** தான் கைக்கொண்டு என்னோடு **சங்லேஷித்** தருளின இவன் எனக்கு **ப்ரோக்யமாகைக்காக**, இன்னம் **எருதேழுடர்த்தது** துடக்கமாக **அபர்யந்திவ்யசேஷிதங்களை**ப் பண்ணி யருளாநின்றருனென்கிறார். (7)

ஏழாம் பாட்டு

இ- தண்டாமஞ் செய்து என்கிறதற்குத் **தாத்ரயம்**ருளிச் செய்கிறார் (திருநாட்டில் **இத்யாடியால்**) தான் என் எண்ணானான் என்று **அந்வய** மாக்கி, இதுக்குத் **தாத்ரயம்**ருளிச் செய்கிறார் (தன்னோடு **இத்யாடி யால்**) இம் **மனோரதத்தை** தான் கைக்கொள்கையாவது, இத்தோடு **சடச**மான **மனோரதத்தை** யுடையனாகை. அதாவது, ஆழ்வாருக்கு **சேஷ** மாய்க் கொண்டு, ஆழ்வாரோடே **சங்லேஷிக்க வேணுமென்று**, தான் **மனோரதத்தை**. **பூர்வாந்தரில்** **அபிப்ரேதாய்**ருளிச் செய்கிறார் (எனக்கு **இத்யாடியால்**) **ப்ரதமபாத்ரயம்**ருளிச் செய்கிறார் (எருதேழு **இத்யாடியால்**) துடக்கமென்கிற **பதத்தாலே** **திரிதீயபாத்ரயம்** **சடசு**தீதம். இது **அபலக்ஷ** மென்று காட்டுகிறார் (**அபர்யந்திவ்யாடியால்**) (7)

ச- மாணாய்-**இந்திரியாக்ஷக** **சுந்தர**னாய். மாண்-**சுந்தரன்**, **சுந்தரவாமன** **வ்ரஹ்** **வாரி** யாயென்றபடி. நிலம் - **பூமியை**. இது **வ்ரலோக்ய** **அபலக்ஷண**மென்பாரு முண்டு. கொண்டான் - **அபஹரித்தான்**. (6)

தண் - சீதளமான. தாமம் - **தாமமாக**. **சங்ஸாரதாபஹர்**மாயாகையாலே சீதளமான **ப்ரதமபதமாக** என்றபடி. செய்து - பண்ணி. என்னை **இதி சேஷ**: | என்னை **ப்ரதமபதமாக** நினைத்தென்றபடி. **ப்ரதமபதத்திலே** பண்ணும் **ப்ரேமத்தை** என்பக்கலிலே பண்ணியென்கை. தான் - **சுயம்**. என்னெண் - என்னுடைய எண்ணுக்கு **சடசமான** என்னை யுடையவனாகை. எண் - **மனோரதம்**. ஆனான்-ஆனவன். ஏழ்விடை- **சத** **வ்ருஷம்**ங்களை. விடை-**வ்ருஷம்**. கொண்டான்-**ஜயித்தான்**. கொள்கை- **வ்ருஷிகரிக்கை**. ஏழ்வையம் - **சதலோகங்களை**. வையம் - **லோகம்**. உண்டான் - **ப்ரதயாபத்**திலே **திருவயிற்றிலே** வைத்து **ரக்ஷித்தான்** (7)

மூ- ஆனா னானாயன், மீனோ டேனமும்
தானா னானென்னில், தானாயசங்கே. (8)

சங்கு சக்கரம், அங்கையில் கொண்டான்
எங்கும் தானாய, நங்கள் நாதனே. (9)

ஆ- (ஆனன்) தன்னுடைய दिव्यचेष्टितमात्रமேயோ எனக்கு भोग्यமாகச் செய்தருளிற்று. 'தன்னுடைய दिव्यावतारங்களுமெல்லாம் என்பக்கலுள்ள सङ्गத்தாலே எனக்கு भोग्यமாகச் செய்தருளினுனென்கிறார். (8)

(சங்குசக்கரம்) இப் படி எனக்காக सर्वयोनிகளிலும் வந்து

எட்டாம் பாட்டு

இ- ஏனமுமென்கிற समुच्चयத்தாலே व्यञ्जितமான அர்த்ததை யருளிச் செய்கிறார் (தன்னுடைய इत्याद்யால்) यद्वा प्रकरणबलத்தாலே, பாட்டில் अभिप्रेतार्थம்ருளிச்செய்கிறாரென்னவுமாம். पूर्वार्धத்தின் அர்த்ததை सङ्ग्रहिக்கிறார் (தன்னுடைய दिव्यावतारங்களும் इत्याद்யால்) என்னிற்றானாயசங்கே யென்றதை யுரைக்கிறார் '(என்பக்கல் इत्याद்யால்) இதுக்கு भावம்ருளிச்செய்கிறார் (எனக்கு इत्याद்யால்) தானானென்கிறதற்குத் तात्पर्यம்ருளிச் செய்கிறார் (செய்தருளினுனென்று) (8)

ஒன்பதாம் பாட்டு

நங்கள் நாதனென்கிறதற்கு भावம்ருளிச் செய்கிறார் (இப்படி எனக்காக என்று) எங்குந் 'தானாய என்கிறதற்குத் तात्पर्यம்ருளிச் செய்கிறார் (सर्वेत्याद்யால்) பிறந்தருளுகிறுனென்றது, பிறந்தருளுகிறவ

ச- என்னில் - என்விஷயத்திலே. தானாய சங்கே - தனக்குண்டான सङ्गத்தாலே. आसक्तியாலே என்றபடி. लुप्ततृतीयाविभक्तिकम् । எனக்கு भोग्यமாகைக்காக என்று फलितम् । ஆனாயன் - गोपालனாக. ஆனன் - அவதரித்தான். மீனோடு - मत्स्यத்தோடே கூட. ஏனமுமாய் - वराहரूपனுமாக. मत्सरूपனாகவும், वराहரूपனாகவும் என்றபடி. ஏனம் - वराहம். தானானன் -ससङ्कल्पमात्रத்தாலே அவதரித்தானென்கை. (8)

மூ- நாதன் ஞாலங்கொள், பாதன் என்னம்மான்
ஓதம் போல் கிளர், வேத நீரனே. (10)

ஆ- பிறந்தருளுகிருன், தன்னுடையதிருக்கைகளிலழகிய திருவாழியும்
திருச்சங்கமுமேந்தின அவ்வழகோடு கூட வந்து பிறந்தானென்
கிறார். (9)

(நாதன்) இப்படி எனக்காக அசङ्ख்யமான திரு அவதாரங்

இ- நென்றபடி, அங்கையி லென்கிறதையுரைக்கிறார் (தன்னுடைய
ஐயாடியால்) அம்மென்கிற பதத்தை காசுந்யாயத்தாலே, சங்கு
சங்கரங்களுக்கும் விசேஷமாக்கலா மென்று நினைத்தருளிச் செய்
கிறார் (அழகிய என்று) கொண்டானென்கிற பதத்தை உரைத்துக்
கொண்டு பாட்டுக்குத் தாத்பர்யம்ருளிச் செய்கிறார் (ஏந்தின ஐயாடியால்)
பாட்டுக்கு இப்படித் தாத்பர்யம் கொள்ளாத போது பயோஜனாதிசயமில்லை
யென்று கருத்து. (9)

பத்தாம் பாட்டு

என்னம்மான் என்கிறதற்குத் தாத்பர்யம்ருளிச் செய்கிறார் (இப்படி
எனக்காக என்று) ஞாலங் கொள் பாதனென்று வாமநாவதாரத்
தைச் சொன்னது, உபலக்ஷணமென்று நினைத்து அருளிச் செய்கிறார்
(அசङ्ख்யையையாடியால்) நீரென்கிறதற்கு ஓதம் போற்கிளர் வேத
வென்று சமூதசதசுவேதபிரதிபாத்தவரூப விசேஷத்தைச் சொல்லுகையாலே

ச- எங்குந்தானாய - தேவமனுஷ்யாதி சர்வஜாதியிலு மவதரித்தவனான.
நங்கள்நாதன் - அசுக்ஷாமியானவன். அங்கையில் - சுந்தரங்களான
ஹஸ்தங்களிலே. அம்சங்கு சக்ரம் - சுந்தரங்களான சங்குச்சக்ரங்களை.
கொண்டான் - ஸ்லீகரித்தான். விரித்தானென்றபடி. (9)

நாதன் - நாதன். ஞாலங்கொள்பாதன் - திரிவிசுவதேவியில் பூமியை
விரித்த திரிபாதத்தையுடையவன். ஞாலம் - பூமி. என்னம்மான் -
மகிழ்ச்சி. ஓதம் போல் - ஸமுத்ரம் போலே. ஓதம் - ஸமுத்ரம்.
கிளர் - துள்ளி நின்ற. வேதநீரன் - வேதங்களாலே பிரதிபாத்தமான
நீர்மையை - அபிரக்யமோத்தையையுடையவன். நீருடையவன், நீரன்.
நீராவது, நீர்மை. வேதங்களாலே சொல்லப்பட்ட நீர், வேதநீர்
என்று மஹிமப்பலோபிசமாசம். (10)

மூ- நீர்புரை வண்ணன், சீர்சட கோபன்
நேர்தலாயிரத்து, ஓர்தலிவையே.

(11)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆ- களைப் பண்ணியருளின இவனுடைய இந்த **நிர்வதிகமான** **ஆசிரித** **வ்யாமோஹத்தை**ப் பேசுமிடத்தில், கடலோதம் கிளர்ந்தாப் போலே, கிளர்ந்து கொண்டு, அவனைப் பேசக் கடவிய வேதங்களே பேச வேண்டாவோ என்கிறார். (10)

(நீர்புரை) **அதிशीतலமாய்** **सर्वभोग्यமான** திருநிறத்தையுடையன யிருந்த எம்பெருமானுடைய **ஆசிரிதவாत्सल्यமாகிற** **महागुणத்தை** யுள்ளபடியே பேசிற்றித் திருவாய்மொழியென்கிறார். (11)

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

இ- **पर्यवसित्त** **अर्थத்தை** அருளிச்செய்கிறார் (**निर्वधिक** என்று) நீரெனக் கிறதற்குத் **तापर्यमருளிச்** செய்கிறார் (**आश्रितव्यामोहத்தை** யென்று) ஓதம் போற்கிளர் வேத வென்கிறதற்குத் **तात्पर्यमருளிச்** செய்கிறார் (பேசுமிடத்தில் **इत्यादियால்**) நம்மால் **वर्णिक** **शस्यமன்றென்றபடி.** ஓத மென்று ஜலத்துக்கும் ஸமுத்ரத்திற்கும் பெயர். (10)

நிகமனம்

நீர்புரைவண்ணன் என்கிறதற்குத் **तात्पर्यमருளிச்** செய்கிறார் (**अतिशीतलेत्यादियால்**) சீர் என்கிறதை யுரைக்கிறார் (**आश्रितेत्यादियால்**) ஓர்தல் என்கிறதற்குத் **तात्पर्यमருளிச்** செய்கிறார் (உள்ளபடியே பேசிற் றென்று) இவை என்கிறதை யுரைக்கிறார் (இத்திருவாய்மொழி யென்று). (11)

ச- சடகோபன் - சடகோபனாலே. நேர்தல் - நேரப்பட்ட சொல் லப்பட்ட என்றபடி. ஆயிரத்து - **सदृश**த்தில். இவை - இந்தப் பத்துப் பாட்டுகள். இதற்கு, ஓர்தல் என்கிறதோடே **अन्वयம்** நீர்புரை வண்ணன் - **शैतल्यादிகளாலே**, ஜலத்துக்கு **सदृशமான** வர்ணத்தை - **देहकान्तियை** யுடையவனுடைய. புரை - **सदृशம்**. சீர் **आर्जवगुणத்தை**, **वात्सल्यத்தை** யென்னவுமாம். ஓர்தல் - நன்றாக **विचारिक**கை. **सम्यग्विचारणத்தாலே** சொல்லப்பட்டவை என்றபடி. **धर्मवाचिकளான**, நேர்தல், ஓர்தலென்கிற **शब्दங்கள்** **धर्मियை** **लक्षिक** கின்றன. (11)

ज्ञानवैराग्यानुष्ठानशेवधि श्रीमद्वेदान्तरामानुजमहादेशिकाय नमः ।

श्रीः

द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलिः

(ஓடும்புள்ளேறி)

सूरीणां स्वैरसेव्ये स्वयमवतरति क्षुद्रदिव्यैकनेत्रे
गोपाद्यर्थं धृताद्रौ श्रिततनुरसिके वामनीभावदृश्ये ।
सच्चित्तानन्य वृत्तौ विभवसमतनौ स्वायुधारूढहस्ते
नीचोच्चग्राह्यपादे निरुपधिमृजुतां नीरवर्णे जगाद ॥ १९ ॥

(सूरीणां स्वैरसेव्ये) ஓடும் புள்ளேறி - வனதேயர் முதலான நியத்யசூரி களாலே யதேசுவ்யனுமாய் (स्वयमवतरति) வெம்மா வாய் கீண்ட செம்மா கண்ணனை - விருதினிரசனசீலனான க்ருஷ்ணனுமாய். (क्षुद्रदिव्यैकनेत्रे) கண்ணுவா னென்றும் மண்ணேனார் விண்ணேனார்க்கு - மனுஷ்யர்க்கும் வானவர்க்கும் நிர்வாகனுமாய் (गोपाद्यर्थं धृताद्रौ) வெற்பை யொன்றெடுத்து - தன்னை ஆசிரியத்த கோபரக்ஷணாந்த்மாவ் கோவ ஧்னத்தை ஧்ரித்தவனுமாய். (श्रिततनुरसिके) என்மெய் கலந்தானே - ஆசிரிதருடைய சரீரத்தில் அத்யாத்மயுக்தனுமாய். (वामनीभावदृश्ये) புலன் கொண்மானாய் - பார்க்கிற பேர்களுடைய த்ரிசுசித்தாபஹரியான வாமன ரூபத்தையுடையனுமாய், (सच्चित्तानन्यवृत्तौ) என்னெண்டானானே - ஆசிரிதமனரத சதவ்யாபாரத்தையுடையனுமாய், (विभवसमतनौ) ஆனானாயன் மீனோடேனமும் - தன்னுடைய விவம் போலே அளவில்லாத வராஹாதிருபங்கனையுடையனுமாய் (स्वायुधारूढहस्ते) சங்கு சக்கர மங்கையிற்கொண்டான் - அழகிய திருக்கைகளிலே அனவரத்திருவாழி திருச் சங்குகளை ஧்ரித்துக்கொண்டிருக்குமவனாய், (नीचोच्चग्राह्यपादे) ஞாலங் கொள்பாதன் - நிமனோத்தவிபாகமற எல்லார் தலையிலும் பரப்பின திருவடிகளை யுடையனுமாயிருந்த எம்பெருமானிடத்திலே நிரூபாதி கமான ஆர்வத்தை, 'ஓடும்புள்ளேறி' என்கிற தசகத்திலே ஆழ்வார் உபபாதித்தருளினரென்கிறார்.

(19)

ஆழ்வா ரெம்பெருமானார் சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளை சரணம்.

முதற்பத்தில் எட்டாம் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

மூ- இவையும் அவையும் உவையும் இவரும் அவரும் உவரும்
எவையும் எவரும் தன் னுள்ளே ஆகியும் ஆக்கியும் காக்கும்
அவையுள் தனிமுத லெம்மான் கண்ணபிரான் என்னமுதம்
சுவையன் திருவின் மனானன் என்னுடைச் சூழலு ளானே. (1)

ஒன்பதாம் திருவாய் மொழி

ஆ- (இவையும்) இப்படி எம்பெருமா னென்றோடு சંश्लेषித்தருளின
னென்கிறார், स्वसङ्कल्प कृतनिखिलजगदुदय विभवलयलीलानाम्, सर्वजगदात्म

முதற் பாட்டு

இ- எம்பெருமான் தன்னுடைய தேஹத்திலே கலந்தானென்று
'பொய்கலவாது' இत्याதியாலே கீழே பேசியிருக்க, 'என்னுடைச்
சூழலுளானே' என்றும், என்னருகலிலானே' என்றும் சொல்லுகை
விரुद्धமன்றோ. நாலாம்பாட்டு துடங்கி தம்முடைய தேஹ சंश्लेषத்
தையேசொல்லுகையாலே पुनरुक्तியாகாதோ என்ன அவதரிப்பிக்கிறார்
(இப்படி இत्याதியால்) இப்படி யென்றது, वक्ष्यमाणरीत्या என்றபடி.
அதாவது, தாம் अनर्हानुसन्धानத்தாலே அகலாதபடி தம்மை वशीकरि
க்கைக்காக சூழலிலேயிருந்தும் लक्ष्मीयशोदागरुडादிகளில் பண்ணும்
संश्लेषप्रकारங்களெல்லாததையும் தம்மிடத்தில் பண்ணியும், அதில்
पूर्वपूर्वसंश्लेषம் தமக்கு சாமித்த अनंतरमुत्तरोत्तर संश्लेषத்தைப்பண்ணியு
மென்றபடி. तथा च என்கெய் கலந்தானே' என்று प्रस्तुतமான
संश्लेषத்தினுடைய प्रकारங்களை இங்கு प्रीत्यतिशयத்தாலே विस्तरிக்கிற
தாகையாலே, கீழ் शङ्कित्त विरोधமும் पुनरुक्तியுமில்லை யென்ற
தாய்த்து. இத்தாலேसङ्गதியும் சொல்லிற்றுப்து. पूर्वाधत्तத்தில் अर्था
सिद्धமான अर्थத்தை अनुशीलितेय्मिर् (स्वसङ्कल्पकृतஎன்று)யவையும்
யவரும் इत्यन्तத்தை सङ्ग्रहितिकிறார் (निखिलजगच्छद्दத்தாலே) ஆகியும்
ஆக்கியும்காக்கும் என்கிறதற்குத் ता - र् (उदयेत्यादि याल்) அவை
யுள் தனிமுதல் என்கிறதற்குத் ता - र् (सर्वजगदात्मभूराண என்று)
என்னமுதஞ்சுவை என்கிறதை हेतुगर्भமாக், இதற்குத் ता - र्
(என்றோடு இत्याதியால்) என்னுடைச் சூழலுளான் என்கிற

ச- இவையும் - समीपस्थितங்களும். அவையும் - दूरस्थितங்களும்.
உவையும் - मध्यस्थितங்களும். யவையும்-एवंरूपங்களான सर्वाचेतनங்
களும். இவரும்வரு முவரும் யவரும் - अस्तिकदूरमध्यस्थितரான सर्व

மு- சூழல் பலபல வல்லான் தொல்லையங் காலத் துலகை
கேழலொன் றுகியிடந்த கேசவன் என்னுடை யம்மான்
வேழ மருப்பை யொசித்தான் விண்ணவர்க்கெண்ணல்

அரியான்

ஆழ நெடுங்கடல் சேர்ந்தான் அவனென் னருகலி லானே. (2)

ஆ- भूतानुवன் என்றோடு संश्लेषிக்கையிலுள்ள अभिनिवेशத்தாலே
என்னை वशीकरிக்கைக்காக, என்னுடைய சூழலிலே வந்து புகுந்
தானென்கிறார். (1)

இ- இடத்தில் अर्थात्सिद्धமான अर्थத்தை அருளிச்செய்கிறார் (என்னை
வசீகரிக்கைக்காக என்று)தானொட்டி வந்தென்கிற படியே संश्लेष
भिनिवेशமுடையவன்झटिति संश्लेषிக்க प्राप्तமாயிருக்க அது செய்யாதே
சூழலிலேநின்று நென்றவாறே वशीकरण सोपक्षत्वं தோற்றுகிறதென்று
கருத்து. वशीकरणं विना संश्लेषம் रस्यமாகாதிதே. என்னுடைய சூழ
லுளானே என்கிறதை உரைக்கிறார் (என்னுடையइत्यादि யால்) (1)

ச- चेतनமும். தன்னுள்ளே ஆகியும்-संहृतिसमयத்திலே தன்பக்கலிலே
அடங்கும்படி பண்ணியும். ஆகியுமென்றது, अन्तर्भावितनिजर्थकम् |
ஆக்கியும் - सृष्टिसमयத்திலே இவை யெல்லாத்தையும் உண்டாக்
கியும். காக்கும் - रक्षित்குமவன். அவையுள் தனி முதல் - அந்த
சேதன சேதனங்களுக்குள்ளே अद्वितीयकारणभूतன். तत्तत्प्रवृत्ति निवृत्ति
களுக்கு प्रधानहेतुவானவென்றபடி. அவையுள் தனிமுதல் என்கிற
இடத்தில் ளகாரத்திற்கு தகாநே परे लत्वमेकादेशம். पाक्षिकं द्वित्वं च |
எம்மான் - मत्स्वामी | கண்ணபிரான் - कृष्णरूपेण उपकारकன். என்ன
முதம் - எனக்கு निरतिशयभोग्यभूतன். சுவையன் - मत्संश्लेषத்திலே
निरतिशयरसिकனவ வென்றபடி. சுவை - रसம். சுவையையுடை
யவன், சுவையன் இக்குணங்களுக் கெல்லாம்उत्तम्भकविशेषणஞ்சொல்லு
கிறது. திருவின்மணுளன் -लक्ष्म्याः परिणता | மணம் - विवाहம். மண
முடையவன், மணவாளன், वकारं विहायमणुள வென்றும் प्रयोग
முண்டு. என்னுடைச் சூழல் - मत्पर्यन्तप्रदेशத்திலே. உளான் .
புகுந்தானென்றபடி. உள்ளே चर्तिக்குமவன் உளான். (1)

மூ- அருகலி லாய பெருஞ்சீர் அமரர்கள் ஆதி முதல்வன்
கருகிய நீலநன் மேனி வண்ணன்செந் தாமரைக் கண்ணன்
பொருசிறைப் புள்ளுவந் தேறும் பூமக ளார்தனிக் கேள்வன்
ஒருகதி யின்சுவை தந்திட் டொழிவிலன் என்னோடுடனே. (3)

ஆ- (சூழல்பலபல) இப்படி என்னுயை சூழலிலே வந்து புகுந்து
தன்னுடைய दिव्यचेष्टितங்களையும் ब्रह्मादिवाङ्मनसापरिच्छेद्यமான தன்
னுடைய कल्याणगुणங்களையும் எனக்குக்காட்டி, என்னை வசீகரித்து
பின்னை என்னருகே எழுந்தருளினு ரென்கிருர். (2)

இரண்டாம் பாட்டு

இ- பாட்டுக்குத் தா - ருர் (இப்படி इत्याद்யால்) அதில் (என்னருகே
इत्याद்யால்) என்னரு கலிலானென்றது व्याख्यातम् (எனக்குக் காட்டி
इत्याद்யால்) என்னுடையம்மான் என்கிறதற்குத் तात्पर्यம் சொல்லிற்று
(ब्रह्मादीत्याद்யாலே) விண்ணவர்க் கெண்ணலரியான் என்றதற்குத்
तात्पर्यம் சொல்லிற்று. (தன்னுடைய दिव्यचेष्टितங்களையென்று) பாட்டில்
अवशिष्टपदங்களுக்குத் தாத்தபர்யம்சொல்லிற்று. (2)

ச. பல பல - अत्यन्तबहुக்களான. சூழல் - वशीकरणोपायங்களை. आश्रित
वशीकरणங்களான अवतारங்களை யென்றபடி. வல்லான் - कर्तुं शक्तனான
தொல்லை - प्राचीनமான. அங்காலத்து - அழகியகாலத்திலே. காலத்
திற்கு அழகு, अवतारयोग्यत्वम् । உலகை-லோகத்தை. பூலோகத்தை
யென்றபடி. கேழலொன்றாகி- ஒருவராஹனாய். கேழல்-வராஹம்.
இடந்த - उद्धतवानான. கேசவன் - प्रशस्तकेशனான प्रलयजलத்திலே
நனைந்த மயிரழகையுடையவனான என்றபடி. என்னுடையம்மான்
मत्स्वामியான. வேழமருப்பை யொசித்தான் कुवल्यापीडाख्यगजத்தி
னுடைய दन्तத்தை भग्नமாக்கினவனான. வேழம் - गजम्. மருப்பு -
दन्तम्. விண்ணவர்க்கு - ब्रह्मादिदेवர்களுக்கு. எண்ணல் - चिन्तनத்திற்கு
அரியான் - अशक्यனான. ஆழ் - अगाधமான. நெடும் - दीर्घமான.
உறுத்தாமைக்கு ஆழம், இடம் போருகைக்கு दैर्घ्यम् । கடல் - समुद्र
த்திலே சேர்ந்தான் - शयितனான. அவன்-पूर्वं पर्यन्तத்திலே வந்தவன்
என்னருகலிலான் - என்னுடைய समीपवर्ती । அருகல் - समीपम्,
அருகலிலே वर्तिக்குமவன் அருகலிலான் (2)

ஆ- (அருகலில்) ஹேயபுத்யநீக கலயாணாவதிகாஸஃஸுயேய குணவிஸிஸ்டுனாய், அயர்வறுமமரர்க ளதிபதியாய், நிரதிஸயஸௌந்ரயஸௌகுமார்ய லாவணயயௌவநாஃ பரிமித கலயாணகுண பரிபூண் னாய், பெரியதிருவடியை டிவ்யவாஹநமாக உடையனாய், ஸுரி: பதியாயிருந்த எம்பெருமான் என்னருகே வந்து, பின்னையொருபடியா லென்னோடு ஸ்ஸ்லேபித்து விட்டிலன். ஸர்வபுரகாரத்தாலும் ஸ்ஸ்லேபியாநின்றனென்கிருர். (3)

மூன்றும் பாட்டு

இ-அருகலிலென்கிறதற்குத் தா-ருர்(ஹேயபுத்யநீக என்று) ஆயவென்கிற தற்குத் தா - ருர்(கலயாணவென்று) பெருஞ்சீரென்கிறதையுரைக்கிருர் (அனவதிகேத்யாடியால்) அமரர்களாதி முதல்வன் என்கிறதையுரைக்கிருர்(அயர்வறும் ஐத்யாடியால்) டிவ்யபாடத்துக்குத்தா-ருர்(நிரதிஸயேத்யாடியால்)பொருசிறைப் புள்ளுவந்தேறு மென்கிறதற்குத் தா - ருர் (பெரிய ஐத்யாடி யால்) பூமகளார் கேள்வன் என்று அந்வயித்துத் தா - ருர் (ஸுரி: பதியாடியால்) பகரணலத்யாஃமருளிச் செய்திருர் (என்னருகே ஐத்யாடியால்) ஒரு கதியின் சுவை தந்திட்டாழிவிலன் என்கிற தற்குத் தா - ருர் (ஒருபடியாலும் ஐத்யாடி யால்) என்னோடுடனே என்கிறதற்குத் தா - ருர் (ஸர்வபுரகாரத்தாலும் ஐத்யாடியால்) ஸர்வபுரகாரத்தாலும் மென்றது, வஃயமாணரித்யா யஸோடாலஃபரி கருடாடி ஸ்ஸ்லேபபுரகாரங்கலெல்லாத் தாலும்மென்றபடி. இப்பாட்டில், லஃபரிகருடயோரூபாடான யஸோதைக்கும் உபலக்ஷணமாய்க்கொண்டு, தமக்கு ததத்ஸ்ஸ்லேபபுரகாரங்க ளெல்லாவத்தையுத் தருகிறுரென்று வ்யக்ஷிப்பிக்கைக்காக வென்று கருத்து. (3)

ச- அருகலில் - ஃயரஹிதமான. அருகல் - ஃயிக்கை. இது ஹேயங்களுக் கெல்லாம் உபலக்ஷணம். ஸர்வஹேயரஹிதமான வென்ற தாயிற்று. ஆய-ஆன. நல்லதான வென்றபடி கலயாணமான வென்றதாயிற்று பெருஞ்சீர் - மஹாகுணங்களை யுடையனான. அமரர்களாதி - நியஸூரிகளுக்கு ஸதாடிஹேதுபூதனான. முதல்வன் - பூதானனான. கருகிய - அத்யந்த நேல்யயுக்த மான. நீலம் - நீலரதம். நன்மேனி வண்ணன் தஃக்ஷணகாய கான்திமானான. செந்தாமரைக் கண்ணன்-ஸ்பஸ்டம். பொருசிறை-மகவடாரோஹ ஸந்தோஷத்தாலே அந்யோந்ய கலஹாயிதங்களான பஃஷங்களையுடையனான. பொரு - யுஃஃகருத். சிறை - பஃஷம். புள் - பஃஷிராஜனை. உவந்தேறும் - இவனைப்பெறப் பெற்றோமே என்குந்தாரோஹரிக்கு

மூ- உடனமர் காதல் மகளிர் திருமகள் மண்மகள் ஆயர்
மடமகள் என்றிவர் மூவர் ஆளும் உலகமு முன்றே
உடனவை யொக்க விழுங்கி ஆலிலைச் சேர்ந்தவ னெம்மான்
கடல் மலி மாயப் பெருமான் கண்ணனென் ஒக்கலை யானே.

(4)

ஆ- (உடனமர்) இனிமேலவன் கலந்தருளின ட்ரமத்தைச்சொல்லு
கிறார் பெரிய பிராட்டியாரும் ஸ்ரீஸ்ரீபிராட்டியாரும் நப்பின்னைப்

நான்காம் பாட்டு

இ- சர்வப்காரத்தாலும் சர்வலேஷியாநின்றனென்று சொல்லியான பின்பு,
மேலும்பந்த ப்ரகாரங்களையே சொல்லுகை புனர்ஹியன்றே சர்வப்காரத்
தாலுமென்று சாமான்யெனசொன்னதை ஒக்கலையானே, தோளிணை
யானே இत्यादि ப்காரெண விசேஷித்துச் சொல்லுகிற தென்னில், அப்
போது உக்தார்த்த்ய விவரணமாப்கையாலே ப்ரயோஜனாதிசய மில்லையே
யென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இனிஇत्यादि) க்ரமகதன் சாத்மயபொகப்த்வரூப
சுணப்திபாப்தநத்பரமாப்கையால் ப்ரயோஜனாதிசயமுண்டென்றுகருத்து. இவ்
அர்த்தம் மேல் வ்யாஹ்யானத்திலே சாத்மித்தவாறே என்கிற பதத்தாலே சூசி
தம் । சாத்மயபொகப்த்வமாவது :பூர்வபூர்வபொகம் சாத்மிக்க சாத்மிக்க உத்தரோத்தர
பொகங்களைக் கொடுக்கை. திருமகளென்கிறதை யுரைக்கிறார் (பெரிய
பிராட்டியாருமென்று) மண்மகளென் கிறதை யுரைக்கிறார் (ஸ்ரீஸ்ரீ
(ப்பிராட்டியுமென்று) ஆயர் மடமகளென்கிறதை யுரைக்கிறார் (நற்
பின்னைப் பிராட்டியு மென்று) உடனமர்காதல் மகளிரென்கிறதற்குத்

ச- மவனான. தனி-ரேவ்யத்தாலே அப்திதீயனான. பூமகளார் கேள்வன்-
பப்தவாசினியான பிராட்டிக்கு வல்தப னானவன். ஒருகதியின் சுவை.
ஒருவழியால் வந்த ரசத்தை. சர்வலேஷத்திலொரு ப்காரத்தால் வந்த
ரசத்தை யென்றுபடி. தந்திட்டி-தந்து. இட்டென்று சுவர்த்துப்யொகம்.
ஓழிவிலன் - விடுகிறிலன். என்னோடுடன்-என்னோடுச ஹ்வர்த்மானன்.
மயா சஹ்வ வர்தத இத்யர்த்த: । சர்வவித்யசர்வலே மும் தாரா நின்ற னென்றபடி.

(3)

திருமகள் - ஸ்ரீதேவீ । மண்மகள் - பூதேவீ । ஆயர்மடமகள்- ரோப
சம்வந்நினியாய் முர்த்தியான நீலாதேவீ । என்றிவர் மூவர் ஸ்பஷ்டம் । உட
னமர் காதல் மகளிர், உடன் - பகவாஹோடே கூட. அமர் - ஃகாசிக்
யில், காதல் - அத்யந்தராப்தத்தை யுடையரான மகளிர் - மஹிஷிகள்.

மு- ஒக்கலை ஸ்வத்து முலைப்பால் உண்ணென்று தந்திட வாங்கி
செக்கஞ் செகவன் றவள்பால் உயிர்செக வுண்ட பெருமான்
நக்கபிரானே டயனும் இந்திர னும்முத லாக
ஒக்கவும் தோற்றிய ஈசன் மாயனென் னெஞ்சினு ளானே. 5

ஆ-பிராட்டியுமவனுக்கு दिव्यमहिषிகள். पृथिव्यन्तरिक्षादि सर्वलोकங்களும்
அவனுக்கு लीलोपकरणम् । இந்த லோகங்களினுடைய सृष्टिस्यितिसंहा
ராதிகள் அவனுக்கு லீலை । இன்னும் अवयन्तमाय आश्चर्यமான कल्याण
गुणங்களை யுடையனா யிருந்த கண்ணன், யசோதைப் பிராட்டி
யொக்கலையிலே இருந்தருளுமாப் போலே, என்னுடைய வொக்கலை
யிலே ஏறி யருளினுனென்கிறார் (4)

(ஒக்கலை) ब्रह्मादिस्थावरान्तமான ஸர்வஜகத்துக்கும் स्रष्टावाय, सर्वजगन्नियन्तावाय, आश्चर्यभूतनुमाय, विरोधिनिरसनस्वभावனுமாயிருந்த

இ-தா - ருர் (அவனுக்கு इत्यादि யால்) ஆளுமுலகமு மூன்றே என்கிற
தற்குத் தா - ருர்(पृथिवीत्यादि யால்) तृतीयपादத்துக்குத் தா : ருர் (இந்த
லோகங்கள் इत्यादिயால்) கடன்மலி மாயப்பெருமான் கண்ணனென்
கிறதற்குத் தா - ருர் (இன்னம் इत्यादिயால்) என்னெனக் கலையானே
என்கிறதற்குத் தா - ருர் (यशोदै इत्यादि யால்) (4)

ஐந்தாம் பாட்டு

நக்கபிரான் इत्यादि தோற்றிய इत्यन्तத்துக்குத் தா - ருர் (ब्रह्मादीत्या
दियाல்) ஈசனென்கிறதை யுரைக்கிறார் (सर्वेत्यादि யால்) மாயனென்
கிறதையுரைக்கிறார் (आश्चर्येत्यादि யால்) பூர்வீகத்துக்குத் தா - ருர் (विरो
धेत्यादि யால்) संश्लेषकयनத்துக்கு अभिप्रेतार्थத்தை வெளியிடுகிறார்

ச-ஆளுமுலகமும் - ஆரப்படா நின்ற லோகங்கள். यथेष्टं विनियुज्यमान
மான லோகங்களென்றபடி. மூன்றே - कृतकं. अकृतकं, कृतका कृतक
மென்று त्रिविधங்களான லோகங்கள். அவை - அந்த லோகங்களை.
ஒக்க ஸமமாக. तारतम्यं विना என்றபடி. உடன் - கூட गुणपत्
என்றபடி. விழுங்கி - निगीर्य । ஆலிலைச் சேர்ந்தவன் - वटपत्रத்திலே
शयितான. எம்மான் - இவ்அபதானத்தாலே என்னை யடிமை கொண்ட
ஸ்வாமியான. கடல் - ஸமுத்திரத்திற் காட்டிலும். மலி - மிகுந்த.
மாயம் - ஆச்சர்யமான गुणचेष्टितங்களையுடைய. பெருமான் - ஸர்
வேச்வரனான. கண்ணன் - க்ருஷ்ணன். என்னெனக் கலையான்
मत्पाश्वरूढனான. (4)

மு- மாயன் என்னெஞ்சினுள்ளான் மற்றும் யவர்க்கும் அஃதே
காயமும் சீவனும் தானே காலுமெரியும் அவனே
சேயன் அணியன் யவர்க்கும் சிந்தைக்கும் கோசர மல்லன்
தூயன் துயக்கன் மயக்கன் என்னுடைத் தோளிணை யானே.

(6)

ஆ- தவவன், என்னொக்கலையிலே தானிருந்த இருப்பு, எனக்கு
சாத்தித்தவாரே என் மார்பிலே வந்திருந்தருளினு னென்கிருர். (5)

இ-(என்னொக்கலை இत्याதியால்) என்னெஞ்சினுளா னென்கிறதை
யுரைக்கிருர் (என் மார்பிலே இत्याதியால்) वटदलदेवकीजठरवेद शिरः
कमलास्तनतटத்தில் போலே யென்று अभिप्रायம். ஒக்கலையானே
தோளிணை யானே யென்று पूर्वाध्वங்களிலே, தம்முடைய वाह्यावयवங்
களையே பேசுகையா லிப்பாட்டிலே - நெஞ்சுசப்தம் वक्षस्ஸைக்
காட்டுகிறதென்று கருத்து. (5)

ச- நக்கபிரானோடு - नग्नान्ना उपकारकனோடே. दिगम्बरतया प्रसिद्ध
னாய் स्वगोष्ठிக்கு उपकारகனானருத்ரனோடே கூட என்றபடி. 'அயனும்-
அஜனும். இந்திரனும் - इन्द्रனும் முதலாக - रुद्रसहितब्रह्मेन्द्रர்களாதி
யாக வென்றபடி. सर्वमितिशेषः । ஒக்கவும் - युगपत् । यद्वा, ஸம
மாக சுவேன सृज्यमानत्वे ब्रह्मादிகளுக்கும் சுவரங்களுக்கும் ஒருவாசி
யின்றியேயென்றபடி. सङ्कल्पातिरिक्तयत्नगौरवमन्तरेणेति यावत् । ஒக்கவும்
என்கிற समुच्चयத்தாலே ब्रह्मादि ஸ்ரஷ்ட்ருத்வமே महातिशयமா
யிருக்க यत्नगौरवमन्तरेण தத்ஸ்ரஷ்ட்ருத்வ மதிशयान्तरமென்று தோன்று
கிறது. தோற்றிய - தோற்றுவித்த. ஸ்ருஷ்டித்த என்றபடி. ऋचन्-
नियन्ता வான. மாயன் - आश्चर्यभूतனான. ஒக்கலைவைத்து - पूतனை
யானவள், मातृवत् स्वपाश्वर्भागத்திலே க்ருஷ்ணனை யெடுத்துக்
கொண்டு. முலைப்பாலுண்ணென்று- स्तन्यத்தை भुज्जि யென்றுசொல்லி.
தந்திட - स्तन्यத்தைக் கொடுக்க. வாங்கி - गृहिத்து. செக்கஞ்செக-
नशिपिक्कவேணு மென்கிற पूतनाभिसन्धियானது नशिக்கும்படி. செக்
கஞ்செகுத்தல் - முடித்தல். नाशनமென்றபடி. அன்று - तस्मिन्काले ।
உயிர்செக- ப்ராணன் நசிக்கும்படி.அ வள்பால் -அவளுடைய स्तन्य
த்தை. உண்டபெருமான் - भुजित्त ஸர்வேச்வரன். என்னெஞ்சி
னுள்ளான் - मद्वक्षस्तवर्तियானான். (5)

(மாயன்) देवादिशरीरादிகளுக்கும் तदन्तर्वर्तिकளான ஜீவர்களுக்கும் पृथिव्यादिभूतங்களுக்கும் आत्मாவாய், आश्रितसुलभனாய், अनाश्रितர்க்கு अभूमियாய், अभूमियாமிடத்து அவர்க ளெத்தனையேனும் उत्कृष्टரேயாகிலும். அவர்கள் மனஸ்ஸுக்குங் கூட अभूमियாயிருந்தவன்ரு னென் மார்பிலே யெழுந்தருளி யிருந்தவிருப்பு சாத்தித்தவாரே, संश्लेषैकप्रयोजनனாய், தன்னுடைய குணங்களாலும் செயல்களாலும் என்னை நைவித்து என்னையறி வழித்துக்கொண்டு. பெரிய திருவடி திருத்தோளிலே யிருந்தருளுமாப் போலே என்னுடைய தோளிலே யேறி யிருந்தருளினான். இப்படி மற்றும் ஆரேனுமொருவனுக்குச் செய்தருளினானே, ஒருவனுக் கென்பக்கலுள்ள अभिनिवेशமிருக்கும் படியேயிதென்கிறார். (6)

ஆறாம் பாட்டு

இ- காயமுஞ் சீவனும் इत्यादिसामानाधिकरण्यத்துக்குத் தா - ருர் (देवादित्याद்யால்) அணிய னென்கிறதற்குத் தா - ருர் (आश्रितेत्यादि யால்) சேயினென்கிறதற்குத் தா - ருர் (अनाश्रितர்க்கு'इत्याद்யால்) யவர்க்குஞ் சிந்தைக்குங் கோசரமல்ல னென்கிறதற்குத் தா - ருர் (अभूमियாமிடத்து इत्याद்யால்) என்னெஞ்சினுள்ளானென்கிற अनुवादம் सप्रयोजनமாகைக்காக இதற்குத் தா - ருர் (தானென் மார்பிலேइत्याद்யால்) தூயன் என்கிறதற்குத்தா - ருர் (संश्लेषैकेत्यादि யால்) शुद्धिवाचியான தூயசப்தம் अविद्याराहित्यादिरूप शुद्धिकளெல்லாம் மனனகம் इत्यादிகளிலே उक्तங்களாகையாலே இங்கே आश्रित संश्लेषातिरिक्त प्रयोजनाभि सन्धिराहित्यरूप शुद्धिपरமென்று கருத்து. 'தூயக்கென்கிறதற்குத் தா - ருர் (தன்னுடைய इत्याद்யால்) தூயக்கென்கிறதிங்கு मनः शोभकरत्व वाचियாய்க்கொண்டு गुणादि प्रकाशनकृतमनः शैथिल्यपरमென்று கருத்து. மயக்கென்கிறதற்குத் தா - ருர் (என்னை इत्याद்யால்) आह्लादातिशय जननத்தாலே मोहिப்பித்துக் கொண்டென்றபடி. தோளிணையானென்கிற இடத்தில் இணைशब्दத்தாலே गरुडसादृश्यं सूचितமாகிறதென்று நினைத்தருளிச்செய்கிறார் (பெரிய इत्याद்யால்) மற்றும் யவர்க்குமஃதே என்கிறதற்குத் தா - ருர் இப்படி इत्यादि யால்) மாயனென்கிறதற்குத் தா - ருர் (ஒருவனுக்கு इत्यादि யால்) अत्यन्ताभिनिवेशरूपाश्चर्यवत्त्वं विवक्षितமென்றுகருத்து. (6)

மு- தோளிணை மேலும்நன் மார்பின் மேலும் சுடர்முடி மேலும்
தாளிணை மேலும் புனைந்த தண்ணந்த துழாயுடை யம்மான்
கேளிணை யொன்றுமி லாதான் கிளரும் சுடரொளி மூர்த்தி
நாளிணைந் தொன்று மகலான் என்னுடை நாவினுளானே.

(7)

ஆ- (தோளிணை) தம்மோடு கலந்தருளுகைக்காக, எம்பெருமான்,

ஏழாம் பாட்டு

இ- பாட்டில் अभिप्रेतार्थ 'மருளிச்செய்திருர் (தம்மோடு இத்யாதியால்)
தம்மோடு கலந்தருளுகைக்காக निरवधिकமாய் निरुपमமாய் स्वाभाविक
மானவென்று अन्वयம். கேளிணை யொன்று மிலாதான் என்கிற

ச- காயமும் சீவனும் தானே - कायश्च तदन्तर्वर्तियान जीवश्च वरप्रेत ।
तदुभयशरीरकनिன்றपदि. காலும்- वायुश्च । எரியும் इवलश्च । அவனே-
स एव । அணியன் - समीरस्थन्. आश्रितानामिति भावः । சேயன்-
दूरस्थन्. द्रष्टुमशक्यन्, अनाश्रितानामिति भावः । அவர்கள் அதிசயித
ज्ञानशक्तिमान् களானாலோ வென்ன 'வருளிச் செய்திருர் (யவர்க்கும்
इत्यादि) யவர்க்கும் - எல்லாருக்கும். அதிசயித ज्ञानशक्तिमान்களுக்கு
மென்றபடி. சிந்தைக்குங்கோசரமல்லன் - கண்ணுக்கு गोचरமல்லாத
மாத்ரமன்றியே चिन्तैக்கும் गोचरमல்லாதவ னென்றபடி. என்னெஞ்
சினுள்ளான் - இப்படி யிருந்து வைத்து, என்னுடைய மார்பிலே
யிரா நின்றவன். தூயன் - சுத்தனாய்க் கொண்டு, मत्संश्लेषैकप्रयोजन
னாய்க்கொண் டென்றபடி. துயக்கன் - तु य क् कु - मनः श्लोभम्,
துயக்குப் பண்ணுமவன், துயக்கன், स्वगुणादिकளைக்காட்டி मनःशैथिल्य
करனாய்க் கொண்டு. மயக்கன் - आह्लादातिशयदानத்தாலே मोहक
னாய்க்கொண்டு. என்னுடைத் தோளிணையான் - मदीयांसयुग्मवर्ति
யானான். இணை - युग्मम् । இணையிலேயிருக்குமவன், இணையான்
மற்றும் யவருக்கும் - இன்னுமாரேனு மொருவருக்கும். அஃதே -
இதுண்டோ இந்த அதிசயமுண்டோ வென்கை. अत एवमायन्
आश्चर्यभूतन्.

(6)

கேளிணையொன்று மிலாதான் - கேள் என்றும்இணை என்றும்
இந்த शब्दद्वयமும் सदशवाचि । तथा च தன்னுடைய शोभासमुदायத்
துந்தும் एकदेशத்துக்கும் ईपन्नाம் सदशामில்லாதவ னென்றபடி. கிளருஞ்

மு -நாவினுள் நின்று மலரும் ஞானக் கலைகளுக் கெல்லாம்
ஆவியும் ஆக்கையும் தானே: அளிப்போ டழிப்பவன் தானே
பூவியல் நால்தடந் தோளன் பொருபடை யாழிசங் கேந்தும்
காவிநன் மேனிக்கமலக் கண்ணனென் கண்ணினு ளானே. 8

ஆ- தன்னுடைய நிரவதிகமாய் நிரமமாய் சாபாவிகமான அழகுக்கு
மேலே, என்னோடே சர்லேபிக்கைக்காக, தண்ணந்துழாய் கொண்
டணிந்து, ஒரு ஷணமாநமுமென்னை விடில் ஷரிக்மாட்டாத சவாவ
னாய்க் கொண்டு, என்னுடைய நாவிலே வந்து புகுந்தருளினு
னென்கிருர். (7)

(நாவினுள்) சாஹசகலவெத பரிபாடியாய், தஸ்வரூபஸ்திதி பவூதிஹேதுபூத

இ- இடத்தில் அர்த்தசிடிக்ஹ அர்த்ததையருளிச்செய்கிருர் (நிரவதிகமா
யென்று) இத்தையுரைக்கிருர் (நிரமசஷதத்தாலே) கிளருஞ்சுடரொளி
மூர்த்தி யென்கிறதற்குத் தா - ருர்(சாபாவிகேத்யாடியால்) பூவாத்த்திற்குத்
தா - ருர் (என்னோடு இத்யாடி யால்) நாளனைந் தொன்று மகலான்
என்கிறதற்குத் தா - ருர் (ஒரு ஷணமீத்யாடியால்) (7)

எட்டாம் பாட்டு

ஞானக்கலைகளுக் கெல்லா மாவியும் என்கிறதற்குத் தா - ருர்
(சாஹேத்யாடியால்) ஆக்ஷைக யுந் தானே என்கிறதற்குத் தா - ருர்
(தஸ்வரூபேத்யாடியால்) அளிப்போடழிப் பவன்னுனே யென்கிறதற்குத்

ச- சுடர் - ஶ்ரீமண பராயுக்மாய். ஒளிமூர்த்தி - சபரிசாஷத்யாத்மகமான
மூர்த்தியையுடையவனான. இது அம்மானுக்கு விசேஷம் । தோளனை
மேலும் - ஶ்ரீமணத்தின் மேலேயும். நன்மார்பின் மேலும் - ஶ்ரீமண
சத்யமான வஷ்ணின் மேலேயும். சுடர் முடி மேலும் - தைமயகிரீடத்
தின் மேலேயும். தாளனை மேலும் - சரணயுலத்தின் மேலேயும்.
புனைந்த - சாற்றப்பட்ட. தண்ணந்துழாயுடை - சீதளமாய் ஸுந்தர
மான துளளியை யுடையவனான. அம்மான் - ஸ்வாமியான்வன்.
நாள் - ப்ரத்யஹ் । அனைந்து - சர்லேபித்து. ஒன்று மகலான் - இஷத்
தும் விசுலேபியாதவனாய்க் கொண்டு. என்னுடைய நாவினுளான் -
மதீயஜிஹ்வாபர்தியானான். எனக்கு ஸுதிவிசயனானென்பாருமுண்டு.
(7)

மு- கமலக்கண் னாள் என்கண் னினுள்ளான் காண்பன் அவன்
கண்க ளாலே

அமலங்க ளாக விழிக்கும் ஐம்புலனும் அவன் மூர்த்தி
கமலத் தயன்நர்பி தன்னைக் கண்ணுத லானெடும் தோற்றி
அமலத் தெய்வத்தோ டுலகம் ஆக்கியென் நெற்றியு ளானே. 9

ஆ- னாய், நிखिलजगदुदय विभरलयलीलனாய், पुष्पहाससुकुमारனாய், चतुर्भुज
नாய், शङ्खचक्रगदाधरनாய், इन्दीवरदल श्यामनாய், कमलपत्राक्षनयिरुந்
தவன் என்கண்ணுக்குள்ளே புகுந்தருளினு னென்கிறார். (8)

(கமலக் கண்ணன்) ब्रह्मादिस्थावरान्तमान सकलजगत्तैत्यம்

இ- தா-ருர் (निखिलेत्यादियால்) பூவியலென்கிறதற்குத் தா-ருர் (पुष्पेत्यादि
यायல்) हासो विकास: तद्वत्सुकुमारः हसित पुष्पवत्सुकुमार इत्यावत् ।
நாற்றடந்தோள னென்கிறதை யுரைக்கிறார் (चतुर्भुजनयென்று)
பொருபடையாழி சங்கேத்து மென்கிறதற்குத் தா-ருர் (शङ्खेत्यादियால்)
காவிநன்மேனி யென்கிறதை யுரைக்கிறார் (इन्दीवरेत्यादियால்) கமலக்
கண்ணென்கிறதையுரைக்கிறார் (कमलेत्यादियால்) (8)

ஒன்பதாம் பாட்டு

கமலத்தயன் இத்யாதிஉலகமாக்கி இத்யந்தத்திற்குத் தா - ருர் (ब्रह्मा
दीत्यादि यायல்) கண்ணினுள்ளா னென்று கீழ்ப்பாட்டில் ஸ்வயநப்ரவே
மாச்சொல்லிற்று. இங்கே அதில் अवस्थितियைச் சொல்லுகிறதென்று

ச- நாவினுணின் னுமலரும் - जिह्वैयिरुந்து வரீயாநின்ற, ஞானக்
கலைகளுக்கெல்லாம் - ज्ञानहेतुवाना सर्वविद्यंருக்கும். ஆவியுமாக்கை
யுந்தானே - प्राणस्थानीयமான अर्थமும் शरीरस्थानीयமான சப்தமும்
தானையாயிருக்கும். शब्दानां भगवदपृथक् सिद्धविशेषणत्वात्सामानाधिकर
ण्यम् । அ ளி ப் போடு - ரக்ஷணத் தோடேகூட -அழிப்பவன் - ஸம்
ஹரிக்குமவன். தானே - स्वमेव । जगतामिति शेषः । பூவியல் -
புஷ்பஸ்வபாவன். सुकुमार னென்றபடி. நாற்றடந்தோளன் - चतु
स्तङ्ख्यमायं विपुलங்களான भुजங்களையுடையவன். பொருபடையாழி
சங்கே தந்தும் - युद्धार्थमायुधங்களான चरुशङ्खधरன். பொரு - युद्धम्
படை - आयुधम् । காவிநன்மேனி -कुवलयशोभनविग्रहன். காவி - कुव
लयम्. கமலக்கண்ணன் - एवंविधனான पुण्डरीकाक्षன். என்கண்ணி
னுள்ளான் - என்னுடைய சக்ஷுஸ்ஸுக்குள்ளே புகுந்தான். சக்ஷுர்
விஷயனுனென்னமாய். (8)

ஆ- படைத்தருளின கமலக் கண்ணன் என்கண்ணினுள்ளே புகுந்
தருளினான். நானுமவனை என்கண்களால் காணப் பெற்றேன்.
அவனும் தன்னுடைய शीतलமான அழகியதிருக்கண்களாலே யென்
னுடைய समस्तसन्तापங்களும் போம்படி என்னைக் குளிரப்பார்த்
தருளாநின்றான். இப்படி மற்றுமுள்ள श्रोत्रादिसकलकरणங்களாலும்
அவனையே भुजिக்கப்பெற்றேன். निरवधिकமான निर्वृति எனக்கு सात्मिத்
தவாறே, பின்னையென் நெற்றியுள் நின்றருளினுனென்கிறார். (9)

இ- காட்டுகிறார் (கண்ணினுள்ளே इत्यादियால்) காரணபெனென்ப
தற்குத் ता - றுர் (நானும் इत्यादियால்). चक्षुर्जन्यज्ञानविषयत्वं சொன்ன
படியன்று. चक्षुरादिकरणங்களாலே அனுபவிக்கிறதாக ஒருமனசभावனா
प्रकर्षத்தைஎன்றபடி. இவ் अर्थம், प्रत्यक्षित्ताப் போலே தம்முடைய
திருவுள்ளத்திலே அனுபவித்து, என்று வாயுந்திரையுகளின் प्रवेशத்
திலே அருளிச் செய்கையாலே सूचितम् | அவன் கண்களாலே
யென்கிறதற்குத் ता - றுர் (அவனும் इत्यादियால்) கமலக்கண்ண
னென்கையாலே, அவன் கண்களென்கிற இடத்தில், கண்ணுக்கு
शीतलत्वादிகள் अभिप्रेतங்களென்று கருத்து. அமலங்களாக் விழிக்கு
மென்கிறதற்குத் ता - றுர் (என்னுடைய इत्यादियால்) अमलशब्दமிங்கே
पापाभाववाचिயாய்க்கொண்டு तत्कार्यமான सन्तापாவத்தை லக்ஷிக்கிற
தென்கருத்து. ஐம்புலனுமவுன் மூர்த்தியென் கிறதற்குத் ता - றுர்
(மற்றும் इत्यादियால்) பாட்டில் अभिप्रेतार्थமருளிச் செய்கிறார் (निरवधिके
इत्यादियால்) (9)

ச- கமலத்து - कमलस्थனான். कमलासनனான் என்றபடி அயன் நம்பி
என்கிறதை நம்பி அயனென்றுமாறுக. நம்பி - पूरணனான். ज्ञानादि
पूर्णனான் என்றபடி. அயன்தன்னை - अजனை. தன்னை யென்று अनु
प्रयोगம் கண்ணுதலாடுமும் - கண்ணை நுதலிலே யுடைய வனோடு
கூட. प्रुதல் - ललाटம். रुद्रனோடே கூட என்றபடி. தோற்றி-
தோன்றப்பண்ணி. सृष्टिத்தென்றபடி. அமலத்தெய்வத்தோடு - सर्वो
त्तरரான தேவஜாதியேடே. உலகமாக்கி - लोकங்களை सृष्टिக்கும்
சுவாவனான். நெய்யுண்ணி யென்னுமாப்போலே ஆக்கி யென்றது
ஆக்கும். सुभाव னென்றபடி. கமலக்கண்ணன் - पुण्डरीकाक्षன். என்

மு- தெற்றியுள் நின்றென்னை யாளும் நிரைமலர்ப் பாதங்கள் சூடி
கற்றைத் துழாய்முடிக் கோலக் கண்ணபிரானைத் தொழுவார்
ஒற்றைப் பிறையணிந் தானும் நான்முக னுமிந் திரனும்
மற்றை யமரு மெல்லாம் வந்தென துச்சியு ளானே. (10)

ஆ- (தெற்றியுள்) ब्रह्मेशादि सकलदेवதைகளும், தெற்றியுள் நின்றென்னை
யடிமை கொண்டருளுகிற இந்த திருவடி மலர்களைச் சூடிக்
கொண்டு, கற்றைத் துழாய் முடிக் கோலக் கண்ணபிரானைத் தொழு
வார். அவனே सर्वेश्वரனும் அவாससस्तकामனான எம்பெருமான் என்
தெற்றியுள் நின்றருளின நிலை எனக்கு சாமித்தவாறே பின்னை
யென்னுச்சியுள்ளோ வந்தது புதுத்தருளினு னென்கிறார் (10)

மத்தாம் பாட்டு

இ- ஒற்றைப்பிறை इत्यादि எல்லாம் इत्यन्तं सङ्ग्रहिக்கிறார். (ब्रह्मेत्यादि
யால்) प्रथमपादத்தை யுரைக்கிறார் (தெற்றியுள் इत्यादिயால்) पादत्रयத்
திற்கும் फलितार्थம்ருளிச் செய்கிறார். (அவனே इत्यादि எம்பெருமா
னென்னு மளவாலே) பாட்டில் अभिप्रेतार्थம்ருளிச் செய்கிறார் (என்
தெற்றியுள்ளோ நின்றநிலை யெனக்கு சாமித்தவாறே யென்று) (10)

ச- கண்ணினுள்ளான் - என்னுடைய சக்துஸ்ஸுக் குள்ளேயிரா
நின்றான். காண்பன்-காணாநின்றேன். நான் इति शेषः । அவன்-அந்த
கமலக்கண்ணன். கண்களாலே - स्वनयनங்களாலே. அமலங்களாக-
மலங்கள் போம்படியாக. மலம் - பாபம். तत्कार्यமான सन्तापத்தைக்
காட்டுகிறது. सन्तापம் போம் படியாக என்றபடி. விழிக்கும் -
कटाक्षியாநிற்கும். ஐம்புலனும் - पञ्चेन्द्रियங்களும். அவன் மூர்த்தி-
அவனுக்கு சரீரம் போலே विधेयங்கள், तदेकप्रवणங்களென்றபடி.
என்னெற்றியுள்ளானே - இத்தனை சாமித்த அனந்தம் அவன் मदीय
सत्तास्थானான். (9)

ஒற்றைப் பிறை பாணிந்தானும் - एकमान चन्द्रकलையை அலங்கா
ரமாக धरित்தருந்தானும். நான்முகனும் இந்திரனும்-स्पष्टम् । மற்றைய
மருமெல்லாம் - மற்றுமுள்ள தேவதைக ளெல்லாரும். இதற்குத்
தொழுவாரென்கிற தோடே ஆந்வயம். தெற்றியுள் நின்று - स्पष्टम् ।
என்னையாளும் - என்னை யடிமை கொள்ளா நிற்கிற. நிரைமலர்ப்
பாதங்கள் - நிரைமலர் - நிரைத்த புஷ்பங்கள். நிரை - पङ्क्ति ।

மு- உச்சியுள் ளேநிற்கும் தேவ தேவர்க்குக் கண்ண பிரார்க்கு
இச்சையுள் செல்ல வுணர்த்திய வண்குரு கூர்ச்சட கோபன்
இச்சொன்ன ஆயிரத்துள் இவையுமோர் பத்தெம்பி ராற்கு
நிச்சலும் விண்ணப்பம் செய்ய நிள்கழல் சென்னி பொருமே11
ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆ- (உச்சியுள்ளே) இப்படியுச்சியுள்ளே நிற்கையாலே **सर्वेश्वर**னான
வனுக்கும்படி சொன்ன இத்திருவாய்மொழியை எம்பெருமானுக்கு
நிச்சலும் விண்ணப்பம் செய்ய, நிள்கழல் சென்னிபொரு மென்கிருர்
(11)

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

நிகமனம்

இ- உச்சியுள்ளே நிற்குமென்கிற விசேஷணம் **हेतुगम** மென்றுகாட்டு
கிருர் (இப்படி **इत्यादि** யால்) இப்படி யென்றது, **सात्म्यभोगप्रदानक्रम**த்
தாலே யென்றபடி. தேவ தேவர்க்கு என்கிறதை யுரைக்கிருர் (**सर्वे**
श्वरனானவென்று) '**यदपेक्ष्यमपेक्षितुरस्य हि तत्परि पूरणमी शितुरीश्वरता**' என்
கிறபடியே **आश्रितापेक्षितपूरण**த்தாலே **ईश्वरत्वं प्रतिष्ठिता**மாய்த் தென்கை.
இச்சையுள் செல்ல என்கிறதற்குத் **ता - रुर**ர் (அவனுக்கும் படி
யென்று) **शेषं स्पष्टम्** । (11)

ச- **पङ्क्त्या निवेशित पद्मद्वय सदृशपाद**ங்களை யென்றபடி. குடி - **शिरसा**
धरित्तु. இதுக்கும் தொழுவாரென்கிற தோடே அந்வயம். கற்றைத்
துழாய் - **पुञ्जीकृततुलसि**யை. முடிக்கோலம் - **शिरोलङ्कार**மாக உடை
யனான. கண்ணபிரானை - **कृणरूप**னான உபகாரகளை. தொழுவார்-
ஸேவிப்பார்கள். வந்து, - இப்படி **सर्वोत्कृष्ट**னானவன் நானிருந்த
இடத்திலேவந்து. எனதுச்சியுள்ளானே - **मदीयशीर्षमध्यवर्ति**யானான்.
(10)

உச்சியுள்ளே நிற்கும் தேவ தேவர்க்கு - **मदीयशीर्षमध्यवर्ति**யாய்
தேவதேவரான. கண்ணபிரார்க்கு - க்ருஷ்ண ரூபரான - உபகார
கர்க்கு. **पूजायां बहुवचनम्** । இச்சை - **इच्छे** । உள் - **हृदय**த்திலே.
செல்ல- நடக்கும்படி. க்ருஷ்ணனுக்குத் தம்மிடத்திலே ராகமானது
மனஸ்ஸிலே நடக்கும்படி யென்கை. அவனுக்கும் படி என்று
पर्यवसितार्थम्. இதற்குச் சொன்ன என்கிறதோடே **अन्वयम्**. உணர்த்

-சுரி:

: ட்ரெமிடோபனிஸ்தாப்யர்நாவலி:

(இவையுமவையும்)

: ப்ரய்ந்நெ஽த்கே ஸ்ஹ்ரீ ஸ்விரஹ்விதூர் டிஸ்ஹ்வத்யாஸ்வலீந்

: ஸ்வித்கே க்லுஸ்ப்ரவெஸ் ஸுஜஸிஹ்ரகதம் தாலுஸிஹ்ஹாஸநஸ்த்ஹம் ।

: ஸ்வஸுர்த்யே நிஸிஸ்த் ஸிததமஸ்திகததே - மஸ்திகே தஸ்திஸ்வாஸ்

: ப்ரத்யாஹாரோக்தரீத்யா விஸுமநு வுஸுஜே ஸாத்ஸ்யஹோக்ப்ரதானாத் ॥ 20 ॥

(ப்ய்ந்நெ ஸ்ஹ்ரீ) என்னுடைச் சூழலுளானே - சுற்றடிச் கொண்டு
தோற்றியும். (ஸ்த்கே ஸ்ஹ்ரீ) அவனென்னரு கலிலானே - ஸமீபத்
திலே வந்து தோற்றியும். (ஸ்விரஹ்விதூர்) ஒழிவிலே என்னோடு
டனே - விட்டுப்பிரிய மாட்டாதேயும். (டிஸ்ஹ்வத்யாஸ்வலீநம்) கண்ண
என்னெனக்கலை யானே - குழந்தையைப் போலே ஓக்கலையிலே
வந்திருந்தும். (ஸ்வித்கே க்லுஸ்ப்ரவெஸம்) மாயனென்னெஞ்சிலுளானே - மனஸ்
ஸிலே வந்து ப்ரவேசித்தும். (ஸுஜஸிஹ்ரகதம்) என்னுடைத்தோளிகளை
யானே - தோளிகளை மேலேறியும். (தாலுஸிஹ்ஹாஸநஸ்த்ஹம்) என்னுடை
நாவினுளானே - ஜிஹ்விஸிஹ்ஹாஸநத்திலேயிருந்தும். (ஸ்வஸுர்த்யே நிஸிஸ்தம்)
கமலக்கண்ணென் கண்ணினுளானே - கண்ணினுள்ளேயிருந்தும்.
(ஸிததமஸ்திகததே) என்னெற்றியுளானே - நெற்றியிலேநின்றும். (மஸ்திகே
தஸ்திஸ்வாஸம்) எனதுச்சியுளானே - ஸிஸ்ஸிலேயிருந்தும், இப்படி அநு
பவிப்பிக்கிற எம்பெருமானே 'இவையுமவையு' மென்கிற ட்ஷகத்தில்
ஆழ்வார் ஸுத்யுஜமான ப்ரத்யாஹாரத்தில் - ஸுத்யுதத்தாலே - ஸாத்ஸ்யக்
ஸாத்ஸ்யக் அனுபவித்தருளினாரென்கிறார். (20)

சு. திய-அவனுக்கறிவித்த. வண்- உதாரரான. குருகூர்ச்சடகோபன்-
சடகோபனாலே. இச்சொன்ன - இப்படிச் சொல்லப்பட்ட. ஆயி
ரத்துள் - ஸஹ்ரத்திலே. இவையுமோர் பத்து - இந்த விலக்ஷணமான
தசகத்தை. எம்பிராற்கு - ஸ்மத்ஸ்வாமிக்கு. விண்ணாப்பம் செய்ய-
விஜ்ஞாபனம் பண்ணில். நீள்கழல் - ஸாஸ்திரிருந்த இடத்தளவும் நீண்டு
வருமவையான திருவடிகள். சென்னி- ஸிஸ்ஸிலே. நிச்சலும்-நித்ய
மும். பொரும் - பொருந்தும். ஸுஸ்திதங்களாம். ஸாஸ்திரணபாஸிஸு
ஸோஷம் ஸிஸ்திக்குமென்கை. (!1)

: ஸ்நானவீராக்யானுஸ்தானஸேவதி ஸ்ரீமத்ரேடாந்தராமானுஜமஹாடேஸிகாய நம: ।

ஆழ்வா ரெம்பெருமானார் சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான்
திருவடிகளே சரணம்.

: முதற்பத்தில் ஒன்பதாந் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

மு-

பொருமா நீள்படை யாழிசங் கத்தொடு
திருமா நீள்கழல் ஏழுல கும்தொழ
ஒருமா ணிக்குற ளாகி நிமிர்ந்த அக்
கருமா ணிக்கமென் கண்ணுள தாகுமே.

(1)

பத்தாம் திருவாய் மொழி

ஆ- (பொருமாநீள்படை) இப்படியெம்பெருமான் தம்மோடு கலந்த கலவியால் தமக்குப் பிறந்த **நிரவதிகமான நிவூதியாலே** அக்கல வியைப் பேசுகிறார். **விரோதநிரசனசமயத்தில்**, அவர்களுக்குத் தக்க படியன்றியே அதிகமாகக் கிளர்ந்து கொண்டு செல்லும் ஸ்வபாவ

இ- கீழ்ச்சொன்ன கலவியையே இத்திருவாய்மொழியிலும் சொல்லு வானென்ன அருளிச் செய்கிறார் (இப்படி **இத்யாடியால்**) இப்படி யென்றது **उक्तरीत्या वक्ष्यमाणरीत्या** என்றபடி. அதாவது நெற்றியுள் ளென்கிற பாட்டின்படியே தம்முடைய உச்சியுள்ளே நிற்கையும் ஒரெண்டானுமின்றியே யென்று மேல்சொல்லப் புகுகிறபடியே **निहंतुक**மாகையும், உச்சியுள்ளே நிற்கை எம்மா வீட்டிற்படியே தமக்கு **निरतिशयपुरुषार्थदान**மாகையாலுமிது **निहंतुक**மாக வருகையாலும் **निवृति** யானது **निरवधिक**மாய் அத்தாலே அக்கலவியைக் கொண்டாடுகிற ரென்றபடி. இத்தாலே கீழுக்கு **सात्म्यभोगप्रदान**த்திலே தாத்பர்யம். இத்திருவாய் மொழிக்கு, கலவியைக் கொண்டாடு கையிலே **तात्पर्य** மென்றதாய்த்து. இத்தாலே **सङ्गतियும் सूचितै**யாய்த்து. இத்தாலெம் பெருமானுடைய **अनघविश्राननपरत्वं**இத்திருவாய் மொழிக்கு **व्यङ्ग्य** மென்று **सूचितम्** । **अनघविश्राननपरत्व**மாவது, **उपायलाघव**மும் **उपेयगौरव** மும் **पात्रापकर्ण**மும் பாராதே **स्वात्मप्रदान**ம் பண்ணும் ஸ்வபாவம்.

முதற் பாட்டு

பொருமாநீள் என்கிறதற்குத் தா - ருர் (**विरोधीत्यादि स्वभाव**மான என்னு மளவாலே) படையாழி சங்கத் தொடு என்கிறதை **उपलक्षण**மாக்கி,

ச- பொரு - **युद्धोन्मुख**ங்களாய். மாநீள் - **महादीर्घीभव**த்துக்களான. **वध** **मानत्रिविक्रम** **विप्रदानुगुण**மாக **वर्धिय**ாநின்ற என்றபடி. படை - ஆயுதங் களான. ஆழிசங்கத்தொடு - **चक्रशङ्ख**ங்களோடே. திருமா நீள்கழல்- திரு - **ஐச்வர்யம்**. **ऐश्वर्यसूचक**ங்களான, **शङ्ख** **थाङ्गकल्प**காதி **चिह्न**ங்கள்

மு- கண்ணுள் ளேநிற்கும் காதன்மை யால்தொழில்
எண்ணி லும்வரும் என்லிலி வேண்டுவம்
மண்ணும் நீரும் எரியும்நல் வாயுவும்
விண்ணு மாய்விரி யும்எம் பிராணையே? (2)

ஆ-மான திருவாழிதிருச்சங்கு முதலான दिव्यायुधங்களை யேந்தின அவ்
வழகையும் அளவிறந்த அழகையுடைத்தான தன் திருவடியையும்
ஸர்வாத்மாக்களும் கண்டு தொழும் படியாக ஒரு மாணிக்குறளாகி
நிமிர்ந்தவக் கருமாணிக்கம் அவ்வழ கோடே என் கண்ணுள்ளே
யிருந்த தென்கிருர். (1)

(கண்ணுள்ளேநிற்கும்) सर्वजगदीश्वரனான எம்பெருமான் தன்னு

இ- இதுக்குத் தா - ருர் (திருவாழி इत्यादिபால்) திருமா என்கிறதற்குத்
தா - ருர் (அளவிறந்த इत्यादि பால்) கழல் என்கிறதை யுரைக்கிருர்
(தன் திருவடியையு மென்று) சங்கத்தொ டென்று सहभाव வचनத்
தாலே समुच्चयம் सिद्धமென்று கருத்து. ஏழலகுந்தொழுவென் கிறதற்குத்
தா - ருர் (सर्वेत्यादिபால்) தொழ என்னவே, காண்கையும் अर्थसिद्ध
மென்று கருத்து. அக்கருமாணிக்க மென்கிற இடத்தில் तच्छब्दத்
திற்குத் தா - ருர் (அவ்வழகோடேஎன்று) (1)

இரண்டாம் பாட்டு

उत्तरार्धத்தை सङ्ग्रहிக்கிருர் (सर्वेत्यादिபால்) எம்பிராணையென்றது
प्रथमार्थे द्वितीयே என்று கருத்து. கண்ணுள்ளே நிற்குமென்கிற இடத்தில்
आर्थिकமான अर्थத்தை அருளிச்செய்கிருர் (தன்னுடைய इत्यादिபால்)

ச- विवक्षितங்கள். இந்த திருவையுடைத்தாய், महनीयமாய் आश्रितிருந்த
இடமளவும் நீண்டு வரக்கூடவதான திருவடியை. ஏழலகுந்தொழி-
सप्तलोकங்களும் தொழும்படி. ஒருமாணிக்குறளாகி - अद्वितीयனான
माणवकवामनனாய். நிமிர்ந்த - त्रिविधमरूपेण विजृम्भितமான. அக்கரு
மாணிக்கம் - அந்தநிலரத்வம். என் கண்ணுள்ளதாகும் - मन्त्रयनगोचर
மாகாநின்றது. (1)

மண்ணும் - பூமியும். நீரும் - ஜலமும். எரியும் - ज्वलनமும். நல்
வாயுவும் - धारकतयाநல்லதான வாயுவும். விண்ணுமாய் - ஆகாச
முமாய். तत्तच्छरीरकனையென்றபடி. விரியுமெம் பிராணை - बहु स्याम्

மு- எம்பி ரானையெந் தைதந்தை தந்தைக்கும்
தம்பி ரானை, தண் தாமரைக் கண்ணனை
கொம்ப ராவுநுண் ணேரிடை மார்வனை
எம்பி ரானைத் தொழாய்,மட நெஞ்சமே! (3)

ஆ- டைய अभिनिवेशத்தாலே என்னுடைய मनोरथத்தை விஞ்சும்படி
என்னுடைய கண்கள் துடக்கமாக உள்ள सङ्करणங்களுக்கும் भोग्य
மாக இனி நமக்கு வேண்டுவதுண்டோ என்கிறார். (2)

(எம்பிரானை) இப்படி தம்மோடு கலந்தருளின எம்பெருமான்
பிராட்டியும் தானுமாக எழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பையும், தன்

இ- எண்ணிலுமென்கிறதை पञ्चम्यन्तமாக நினைத்துத் தா-ருர் (என்னு
டைய इत्यादि யால்) கண்ணுள்ளே நிற்கு மென்கிறதை उपलक्षण
மென்று நினைத்துத் தா - ருர் (என்னுடைய கண்கள் इत्यादिயால்)
भोग्यமாகவென்றது भोग्यமான பின் என்றபடி. என்னினி வேண்டு
வம் என்கிறதை உரைக்கிறார் (இனி इत्यादिயால்) (2)

மூன்றாம் பாட்டு

எம்பெருமான் தம்மோடு கலந்த கலவியைப் பேசுவந்த இவர்,
இப்பாட்டிலே அவனுக்கு परमस्वामित्वம்சொல்லுகையும், தொழாய்
மடநெஞ்சமே என்கையும் सङ्गतமோ என்ன அவதரிப்பிக்கிறார்
(இப்படி इत्यादि प्रीतरा யென்னுமளவாலே) (பிராட்டியுந் தானுமாக
எழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பையும் என்கிற இத்தாலே) तृतीयपादத்

ச- என்கிற सङ्कल्प पूर्वकं विस्तीर्णமாக நிற்கிற अस्वस्वामि । காதன்மை
யால்-परमभक्तியாலே. தொழில்-தொழுதால். கண்ணுள்ளே நிற்கும்-
मदीयदृष्टियத்திலே स्थिरமாக இருக்கும். எண்ணிலும் வரும் - எண்-
मनोरथம். मनोरथத்திற் காட்டிலும் விஞ்சிவரும். मदीयमनोरथादधिक
மாக என்னோடே संश्लेषிக்குமென்றபடி. இனி - इतः परम् । என்
வேண்டும் - என்னத்தை आशासिப்போம். इतोऽधिकमाशास्य மொன்று
மில்லை என்றபடி. (2)

மடநெஞ்சமே - भव्यமான மனஸ்ஸே. கொம்பு - शाखै । वञ्जुल
शाखै विवक्षितम्. அராவு-அரவு, सर्पம். நுண்ணென்றும், நேரென்றும்
सूक्ष्मवाचकங்கள். अत्यन्त सूक्ष्मமென்றபடி. वञ्जुलशाखैபிற் காட்டி லும்

௫-

நெஞ்ச மேநல்லை நல்லை உன்னைப் பெற்றால்
என்செய் யோம்? இனி யென்ன குறைவினம்?
மைந்த னைமல ராள்மண வாளனை
துஞ்சும் போதும் விடாது தொடர்கண்டாய். (4)

ஆ-திருக்கண்களாலே, தம்மைக் குளிரப் பார்த்தருளுகிற படியையுங் கண்டு **பிரா**ராய் எம்பிரான் என்றும் எந்தை தந்தை தந்தைக்கும் தம்பிரான் என்றும் அவனையேற்றிக் கொண்டு தமக்குத் துணையாக எம்பெருமானைத் தொழாய் மடநெஞ்சே யென்று தம்முடைய திரு வுள்ளத்தைக் குறித்தருளிச் செய்கிறார். (3)

(நெஞ்சமே) இப்படி தாமருளிச்செய்வதற்கு முன்பேதம்முடைய திருவுள்ளமவனுடைய திருவடிகளிலே விழுந்தபடியைக் கண்டுகந்து

இ-துக்குத் தாத்பர்யஞ் சொல்லிற்றாயிற்று. (தன் திருக்கண்களாலே தம்மைக் குளிரப் பார்த்தருளுகிற படியையும் என்கிற இத்தாலே) தண்டாமரைக் கண்ணனை என்கிறதற்குத் தாத்பர்யஞ் சொல்லிற் றாயிற்று. **शेषं स्पष्टम् ।** (3)

நான்காம் பாட்டு

भगवत्संश्लेषप्रशंसनप्रकरणத்திலே தம்முடைய திருவுள்ளத்தை **प्रशंसि**க்கைசேருமோ தாமே தம்முடைய திருவுள்ளத்தை **प्रशंसि**க்கை **अनुचित**மன்றோ என்ன அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி **इत्यादियால்**) விழுந்த படியை - **प्रवृत्त**மான படியை. **भगवत्संश्लेष प्रवृत्त**மென்றிவ் **आकार**த்தாலே நெஞ்சை **प्रशंसित**தாலிது, **भगवत्संश्लेष प्रशंसयि**லே **पर्यवसि**க்கையால் **प्रकरणानुगुणमात्मप्रशंसनदोष**முமில்லை யென்றதாய்த்து.

ச-சர்ப்த்திற் காட்டிலும் **अतन्तसूक्ष्म**மான இடையையுடையவள. கொம் பராவு¹ நுண்ணேரிடையென்று **बहुवीहि ।** லக்ஷ்மியைச் சொன்ன படி. அவளை மார்பிலே உடையவனுன. தண்டாமரைக் கண்ணனை- **शीतलतामरसाक्ष**னுன. எம்பிரானை - **अस्मत्स्वामि**யான. எந்தை தந்தை தந்தைக்கும் தம்பிரானை - **मत्पितृनपितृ तत्पितृणामपि** **स्वामि**யான. எம் பிரானை - **मत्स्वामि**யை. தொழாய் - நீதொழுவென்றபடி. (3)

நெஞ்சமே - மனஸ்ஸே. நல்லை நல்லை - **साधु साधु ।** உன்னைப் பெற்றால் என்செய்யோம் - உன்னை யடைந்தால் என்ன கார்யத்தை

மு- கண்டாயே நெஞ்சே கருமங்கள் வாய்க்கின்று ஓர்
எண்டானும் இன்றியேவந்தியலுமாறு
உண்டா னையுல கேழுமோர் மூவடி .
கொண்டாணைக் கண்டு கொண்டனை நியுமே. (5)

ஆ-நல்லை நல்லை, உன்னைப்பெற்றால் நமக்கு முடியாததென் இனிநமக்
கென்ன குறையுண்டு? என்று தம்முடைய திருவுள்ளத்தைக் தொண்
டாடி, இனியொரு **தசையிலும்** அவனை விடாதேகிடாயென்கிறார். (4)

(கண்டாயே) உண்டாணை யுலகேழுமோர் மூவடி கொண்டாணை
நியும் நானும் காணப்பெற்றோரும் நெஞ்சமே நமக்கு **அचिन्तितமாக**

இ- என்செய்யோ மென்கிறதற்குத் **தா-ருர்** (நமக்கு **इत्याद்யால்**) நமக்கு
निष्पन्नமாகாத தொன்றுமில்லை யென்றபடி. இனியென்ன குறை
வினம் என்கிறதையுரைக்கிறார் (இனி **इत्याद்யால்**) துஞ்சும்போதும்
என்கிறதற்குத் **தா - ருர்** (இனியொரு **தசையிலுமென்று**) **मरण** **தசையிலு**
மென்றபடி. அதாவது, நான் **अयोरय** என்னற்கலும் போது மென்ற
படி. **विश्लेषம்** **विनाशपर्याय** மென்கை. மைந்தனை **इत्यादि**க்குத் **தா - ருர்**
(அவனை **इत्याद்யால்**) (4)

ஐந்தாம் பாட்டு

நியுமென்கிற இது **अनुक्तसमुच्चयपर** மென்று காட்டுகிறார் (நியும்
நானுமென்று) மேல்பாட்டிலே, நியும் நானுமிந் தேர்நிற்கிலென்கை
யால், இங்குமப்படி **समुच्चयம்** **अर्थமாகை** உசிதமென்று கருத்து.
கண்டு கொண்டனை என்கிறதற்குக் கிழ்ச் சொன்ன **समुच्चयानुगुण**
மாகத் **தா - ருர்** (காணப்பெற்றோ மென்று) (ஓரெண்டானு மின்றியே
வந்து என்கிறதை யுரைக்கிறார் (நமக்கு **इत्याद்யால்**) (கருமங்களென்

ச- ஸாதிக்க மாட்டோம். **सर्व** மும் ஸாதிக்க மாட்டுவோ மென்றபடி.
இனி - உன்னைப் பெற்றபின். என்னகுறைவினம் - எந்தக்குறையை
யுடையோம். ஒருகுறையு முடையோ மல்லோ மென்றபடி.
மைந்தனை - **युवावान**. மிலராண் மணவாளனை - **लक्ष्मीपरिणता** வை.
துஞ்சும்போதும் - அகலுகிற ஸமயத்திலும், நான் **योग्य** னல்லேன்
என்று அகலும் போது மென்றபடி. விடாது- விடாமல். தொடர்
கண்டாய் - **अनुसरिकிடாய்**. கண்டெயென்கிறபதம் **अवश्यकर्तव्यत्वद्योत**
नाथम् । (4)

மூ- நீயும் நானுமிந் தேர்நிற்கில் மேல்மற்றோர்
நோயும் சார்கொடான் நெஞ்சமே சொன்னேன்
தாயும் தந்தையு மாயிவ் வுலகினில்
வாயு மீசன் மணிவண்ணன் எந்தையே (6)

ஆ- வந்து சமூகிகள் விளைகிறபடி கண்டாயேயென்று, தம்முடைய
திருவுள்ளத்தோடே கூட அநுபவிக்கிறார். (5)

(நீயும்) இப்படி (யிருவரு) பொருவண்ண) மெம்பெருமானைக்
காணப்பெற்றோம் இனியுடன் நம்மை விடிற்செய்வதென்னென்னில்
நீயும் நானுமிப்படி யவனை விடாதே நிற்கில், சர்வாத்மாத்களுக்குந்

இ- கிறதை யுரைக்கிறார் (சமூகிகள்) இயலுமாறு கண்டாயே
யென்று அந்நிதித்துத் தா - ருர் (விளைகிற இत्याடியால்) சக்தியருளிச்
செய்கிறார் (தம்முடைய இत्याடியால்) கீழ்ப்பாட்டிலே நெஞ்சை
பகவத்ப்ரணமாகக் கண்டவாறே, அத்தோடே கூடவிங்கே அநுபவித்
கிறாரென்று கருத்து (5)

ஆறாம் பாட்டு

தாமும் தம்முடைய நெஞ்சம் முன்பே பகவத்ப்ரணமாயிருக்கச்
செய்தே, நீயும் நானுமிந்தேர் நிற்கிலென்று யதாலிஐதமாய்ப் பேசு
வானே என்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (இப்படி இत्याடியால்) இந்தேர்
நிற்கிலென்கிறதற்குத் தா - ருர் (இப்படி யவனை இत्याடியால்) தாயுந்
தந்தையும் இत्याதிக்கு, ப்ரதிக்ஷயநிர்देशமில்லாமையாலே சர்வவிபயத்வம்
பிரேதமென்று காட்டுகிறார் (சர்வீत्याடியால்) எந்தை யென்கிறதை

ச- நெஞ்சமே, உலகு - லோகங்களை. உண்டான - ப்ரலயாபந்திலே
வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்தவனை. காக்காஷ்யாந உலகேமும் மேலும்
அந்நிதிப்பது. உலகேமும் ஓர் மூவடி கொண்டானை - ஸ்ரீம. நீயும்
கண்டு கொண்டனையே - , கண்டு கொண்டாயே. நீயுமென்கிற
சமூகியத்தாலே நானுங் கண்டு கொண்டே என்னு தோற்றுகிறது
கருமங்கள் - கார்யங்கள், ப்ரதிக்ஷயநிர்देशம். வாய்க்கின்ற-ப்ரதிக்ஷய
மிடத்தில், ஓர் எண்டானு மின்றியே - ஒரு எண்ணிக்கை யுமில்லா
மலே. வந்து - ஸ்வயமேவாக்ய | இயலுமாறு - ப்ரதிக்ஷயத்தை.
கண்டாயே, 'இயலுமை - ப்ரதிக்ஷயம். (5)

மு- எந்தையே என்றும், எம்பெரு மான் என்றும்
சிந்தையுள்வைப்பன் சொல்லுவன் பாவியேன்
எந்தையெம்பெரு மான் என்று வானவர்
சிந்தையுள்வைத்துச் சொல்லும்செல் வனையே. (7)

ஆ- தாயுந் தந்தையுமாய் சர்வசுமியாய், அபிதசுலபனாய் இப்படி
சந்திரனாயிருந்தவனொருநாளும் நம்மைவிடான். நெஞ்சமே என்னை
விவசித்திரு வென்கிறார். (6)

(எந்தையே) இப்படி, தம்முடைய திருவுள்ளத்தோடே எம்பெரு
மானை அநுபவிக்கிற ஆழ்வார், அவனுடைய உத்கர்ஷத்தையும் தம்
முடைய நிகர்ஷத்தையும் பார்த்து அயர்வறுமமரர்கள் தங்கள் சிந்தை

யுரைக்கிறார் (சர்வசுமி யாயென்று) மணிவண்ணென் நிறதற்குத்
இ- தா - ருர் (அபிதெயாதி யால்) இவ்வுலகினில் வாயுமீசு என்னகிற
தற்குத் தா - ருர் (இப்படி இயாதி யால்) மேன்மற்றோர் நோயுஞ் சார்
கொடானென்கிறதற்குத் தா - ருர் (ஒருநாளும் இயாதி யால்) நெஞ்சமே
சொன்னென்கிறதற்குத் தா - ருர் (நெஞ்சமே இயாதி யால்) (6)

ஏழாம் பாட்டு

பகவத்ச்ஞேஷலாபத்தாலே நிவ்ந்தராகிற இவர் பாவியே னென்று
தம்மை ருஹிப்பானே னென்ன அவதரிப்பிக்கிறார் (இப்படி இயாதி யால்)
பார்த்தென்கிறதற்கு ருஹிக்கிறாரென்கிற தோடே அந்வயம். வானவ
ரென்கிறதை யுரைக்கிறார் (அயர்வறும் இயாதி யால்) சிந்தையுள்
வைத்துச் சொல்லும் என்கிறதையுரைக்கிறார் (தங்கள் இயாதி யால்)

ச- தாயுந்தந்தையுமாய் - மாதாவுமாய் பிதாவுமாய். இவ்வுலகினில் -
இந்தலோகத்திலே. வாயுமீசன் - பிக்குமவரான ஈசுவரன். ச்ஞே
பிக்குமவனான ஈசுவர னென்றபடி. மணி வண்ணன் - மணிஸ்வ
பாவனான. எந்தை - ஸ்வாமியானவன். இதுக்கு, சார் கொடா
னென்கிறதோடே அந்வயம். நீயும் நானும் இந்தேர் நிற்கில் - இந்த
அபிமுக்யத்திலே நிற்கில். நேரென்பது செவ்வை. இங்கு அபிமுக்யம்
விவசிதம். மேல் - பவிச்யகாலத்திலும். மற்றோர் நோயும் - வேறொரு
வ்யாதிகளையும் பகவத்ச்ஞேஷலேதுக்களான அஹ்மிகார்த்தகாமகம்சம்நங்களை
யும் ஸ்விநிகர்யனுசந்தானத்தையுமென்றபடி. சார் கொடான் - நேரவொட்
டான். நெஞ்சமே சொன்னென் - 'உத்யுத்ய ஸுஜமுக்யதே' என்னுமாப்
போலே நான் சொன்னது ஸத்யமென்றபடி. (6)

௫- செல்வ நாரணன் என்றசொல் 'கேட்டலும்
மல்கும் கண்பணி நாடுவன் மர்யமே
அல்லும் நன்பக லும்இடை வீடின்றி
நல்கி என்னை விடான்நர்பி நம்பியே. (8)

ஆ-யுள்ளே வைத்துச் சொல்லுமந்த ஸ்ரீமாணை நான் தரித்ரனாக்
கினைனத்தனை, என்ன நிகழ்வே என்று தம்மை ரஹிக்கிருர். (7)

(செல்வநாரணன்) இப்படி என்னுடைய அயோயதையைப்பார்த்து
அவன்திறத்துப் படுவேனல்லேன்' என்றிருக்கச் செய்தேயும்'
செல்வ நாரணனென்ற சொல்லைக்கேழ்க்கு மளவில் என்னுடைய

இ- செல்வனை யென்கிறதை யுரைக்கிருர் (அந்த ஸ்ரீமாணை யென்று)
பூர்வத்துக்குத் தா - ருர் (நான் இத்யாதியால்) பாவிபேனென்கிறதற்குத்
தா - ருர் (என்ன இத்யாதியால்) (7)

எட்டாம் பாட்டு

எம்பெருமானை இப்போது தாம் ப்ரத்யக்ஷித்தாப் போலே
அநுபவியா நிற்கச்செய்தே, செல்வ நாரணனென்ற சொற்கேட்டலு
மென்றும், நாடுவனென்றும் சொல்லுகை அசङ्஘தமன்றோ என்ன,
இங்கு அபிப்ரேதாய்மருளிச் செய்கிருர் (இப்படி இத்யாதியால்) ஸ்வநிகர்மானு
சந்நானத்தாலே அநுபவத்தை விட்டிருந்து சொல்லுகிரு ராகையாலே
சङ்஘தமென்ற தாய்த்து. சொற்கேட்டலு மென்கிறதை யுரைக்கிருர்
(சொல்லை இத்யாதியால்) மல்குங்கண் பணியென்றது உபலக்ஷணமென்று
நினைத்து இதற்குத் தா - ருர் (என்னுடைய இத்யாதியால்) கண்ணானது
பணிமல்குமென்று கண்ணுக்கு கருத்வஞ்சொல்லுகையாலே தாமதில்

க- வானவர்-பரமவ்யோபவாசிகள். சிந்தையுள் வைத்து-தங்களுடைய
புத்தியிலே வைத்துக் கொண்டு, அநுபவித்துக் கொண்டென்றபடி.
எந்தை எம்பெருமா னென்று சொல்லும் செல்வனை - அஸ்மத்பிதா,
அஸ்மத்சுவாமிஎன்றிப்படி ப்ரீதி பரிவாஹமாகச் சொல்லும் படியான
ஸ்ரீமாணை. எந்தையே யென்றும் - அஸ்மத்பிதாஎன்றும், எம்பெருமா
னென்றும் - அஸ்மத்சுவாமியென்றும். சிந்தையுள் வைப்பன் - அநிநிஹிந
னான நான் சிந்தியா நின்றேன். சொல்லுவன் - சொல்லாநின்றேன்
பாவிபேன் - நிரநிசயகல்யாண குணவஸ்துவுக்கு அந்நமுண்டாக்குகைக்கு
மூலமான பாபமுடையேன். (7)

ஆ- சர்க்கரணங்களும் என் வசமின்றியே யீடழித்துக் கொண்டு அவன்பக்கலிலே விழாநின்றன, நானும் அதிசுபலனாய், 'எங்குற்று யெம்பெருமான்' என்று அவனை நாடுவேன். இதென்ன ஆச்சர்யம், இப்படி நான் அதிசுபலனாய்த் தன்னைவிட மாட்டா தொழிந்தால், அவனென்னை விடலாமிறே. அவனென்னிற் காட்டிலும், அபிநி விசுனாய் என்பக்கலிலே அதிவஹுமானத்தைப் பண்ணிக் கொண்டு, என்னை விடுகிறிலவ் நானன்றேயவனென்று நோகுகிறார். (8)

ஆ-சுதந்நரல்லரென்று வ்யஜ்ஜிப்பிக்கிறாரென்று காட்டுகிறார் (என்வசமித் யாதியால்) ஈடழிக்கை - விகரிப்பிக்கை. நாடுவன் என்கிறதற்குத் தா - ரார் (நானு மித்யாதியால்) மாயமே யென்கிறதை யுரைக்கிறார் (இதென்ன ஆச்சர்யமென்று) उत्तरार्धத்தில் அபிபிரேதாய்மருளிச்செய்கிறார் (இப்படி நானித்யாதி யால்) அல்லுநன் பகலுமிடை வீடின்றி நல்கி என்கிறதற்குத் தா - ரார் (அவனித்யாதி யால்) இரண்டாம் நம்பி யென்கிறதற்குத் தா - ரார் (என் பக்கலிலே யித்யாதி யால்) முதல் நம்பியென்கிறதற்குத் தா - ரார் (நானன்றேயவனென்று) அதாவது என்னைப்போலே அபூர்ணன்றே யவனென்றயடி. (8)

ச- செல்வம் सम्पत् தாய் ஸ்ரீயைச் சொல்லுகிறது, செல்வ நாரண னென்ற சொல், श्रीमन्नारायणனென்கிற சப்தத்தை. கேட்டலும் - यदृच्छाக்கேட்கு மளவிலும், கண் - नेत्रமானது. பனி - ஜலம். மல்கும் - ப்ரவஹிக்கும். आनन्दाश्रुவை ப்ரவஹிப்பிற்கு மென்றபடி. நாடுவன் - நானுமவனைத் தேடாநிற்பன். மாயமே - आश्चर्यम् । நம்பி-பூர்ணனான தான். அல்லும்-ராத்ரியிலும். நன்பகலும்-நல்லதான அஹஸ்னிலும். அஹஸ்ஸுக்கு நன்மையாவது. பகவானுக்குத் தம்மோடு संश्लेषयोग्य மாகை. இது भगवद्बुद्ध्याநல்லதென்கிறது. 'இது काकाक्षिन्यायेन அஹோ ராத்திரங்களி ரண்டுக்கும் विशेषणम् । இடை வீடின்றி - मध्ये विच्छेद மில்லாமல். நல்கி - स्नेहिத்து. நம்பி - विश्वसित்து. அபூர்ணனான என்னை பூர்ணாக विश्वसित்த தென்றபடி. என்னைவிடான். (8)

ச- உம்பர் - வானவர் - उपरिवर्तमानदेவர்கள், நியத்யூரிகளென்றபடி. அவர்களுக்கு ஆதி-सत्तादि निर्वाहकனான. தென் - सुन्दरமான. குறுங் குடிநின்ற - குறுங்குடியிலே நின்றவனான. நம்பியை - பூர்ணனான.

மூ-

நம்பி யைத்தென் குறுங்குடி நின்ற அச்
செம்பொ னேதிக மும்திரு மூர்த்தியை
உம்பர் வானவ ராதியஞ் சோதியை
எம்பி ரானையென் சொல்லி மறப்பனே.

(9)

ஆ- (நம்பியை) தன்னுடைய - चापलத்தாலே நம்மைவிடா தொழிந்
தால், அவனுடைய गुणश्रवणादிகளைப் பண்ணாதே, अन्यपरனாய்
அவனை மறந்திருந்தாலோ வென்னில், तद्गुणश्रवणमात्रத்தாலே
चपलனாய்த் தன்பக்கலிலே விழா நிற்கச்செய்தே, அதின் மேலே
அயர்வறு மமரர்களோடே கூட, திருக்குறுங்குடியிலே நின்றருளின
தன்னுடைய निरवधिकமான அழகைக்காட்டி, என்னைத்தோற்பித்துத்
தன்பக்கலிலே விழவிட்டுக் கொண்டான். இனி, எங்ஙனே தான்
அவனை மறக்கும்படி என்கிறார்.

(9)

ஒன்பதாம் பாட்டு

இ- அவன் திறத்துப் படுவேனல்லேன் என்றிருக்கிற இவர் அவனை
மறவேனென்னக் கூடுமோவென்ன, இப்பாட்டுக்குத் தாத்பர்யஞ்
சொல்லுகைக்காக அவதரிப்பிக்கிறார். (தன்னுடைய इत्यादि யால்)
प्रकरणलक्षार्थத்தை அருளிச் செய்கிறார் (तद्गुणेत्यादियால்) உம்பர்
வானவராதி என்கிறதற்குத் ता - ருர் (அயர்வறும்इत्यादि யால்) அச்
செம்பொனே इत्यादिக்குத் ता - ருர் (தன்னுடைய इत्यादि யால்) எம்
பிரானே யென்கிறதற்குத் ता - ருர் (காட்டி इत्यादियால்) स्पष्टमन्यत् ।

(9)

ச- அச்செம்பொனேய் - அப்படிப்பட்ட செம்பொன்னுக்கு, ஏய்-
सदृशमाय். செம்பொன் - तसकाशनम् । ஏய்கை - सादृश्यम् । अनिव
चनीय तसकाशन सदृशमायென்றபடி. अनिवचनीयत्वம் திருமூர்த்திக்கு
विशेषणமாக யொிக்கவுமாம். திகழுந்திருமூர்த்தியை - उद्भासियाநின்ற
दिव्यमङ्गलविग्रहமுடையவனான. அஞ்சோதியை - அழகிய ज्योतिस்
ஸான. எம்பிரானே - இத்தாலே என்னைத் தன்பக்கலிலே விழ
விட்டுக்கொண்டு எனக்கு स्वामியானவனை. என்சொல்லிமறப்பனே-
எந்த विषयान्तरத்தைச் சொல்லி மறக்கக்கடவேன். ஒன்றாலும்
மறக்கக்கூடாதென்றபடி.

(9)

மு- மறப்பும் ஞானமும் நானொன் றுணர்ந்திலன்
 மறக்கும் என்றுசெந் தாமரைக் கண்ணொடு
 மறப்பற என்னுள்ளே மன்னினான் றன்னை
 மறப்ப னோ,இனி யானென் மணியையே. (10)

ஆ- (மறப்பும்) வருந்தியாகிலும் அவன்பக்கலிலே நின்றும் நெஞ்சை
 நிவர்த்திப்பித்து, அவனை மறந்திருந்தாலோ என்னில், இப்படி,
 தன் அழகை எனக்குக் காட்டியருளி ஒருகால் தன்னைக் காட்டிப்
 போகில் ஞானாந்நங்களிரண்டுக்கும் ஆசிரியமல்லாமையாலே அவித்
 தலான இவன் நம்மை மறக்கு மென்று பார்த்தருளி, தன்னை
 நான் மறவாமெனக்காக அசைந்ததை சைதனமாக்கவல்ல தன்னு
 டைய அழகிய திருக்கண்களோடே கூட, என்னுள்ளே புகுந்து
 எனக்கு பரமசுலபனாய்க் கொண்டு, 'இனிப்பேரேன் என்றிருந்

பத்தாம் பாட்டு

இ- மறப்பனோ வென்கை புனருகியன்றோ வென்ன அவதரிப்பிக்கிருர்
 (வருந்தி இत्याடியால்) வருந்துகை - ப்ரியாப்படுகை. வருந்தினாலும்
 மறக்கமுடியா தென்று தாத்தார்ய மாகையால் புனருகியில்லையென்ற
 தாய்த்து. திருக்குறுங்குடியிலே நின்ற மாத்ரமன்றியே, எனக்குத்
 தன்னைமறக்கப் போகாதபடி, என்மனஸ்ஸிலே வந்து ப்ரிதிஷ்டனு
 மானு னென்று விசேஷிக்கையாலே, இப்பாட்டுக்கு வருந்தினாலும்
 மறக்கமுடியா தென்கையிலே தாத்தார்ய மென்று கருத்து. ப்ரகரண
 லுத்தாமிருளிச் செய்கிருர் (இப்படி இत्याடியால்) மறக்கு மென்கிறதற்குத்
 தா - ருர் (ஒரு காலித்யாதி பார்த்தருளி யென்னுமளவாலே) இதில்,
 ஞானாந்நனையாதி கல்பனான என்னும ளவாலே) ப்ரதமபாடம் விவ்ருதமாய்த்து.
 அந்நானசப்தம் மறப்புக்கு ப்ரியமாக ப்ரயுக்தமாகையாலே ஞானத்வம்விசேஷபர
 மாகையால் ததாப்ரயத்வம் அவித்துக்கில்லை யென்னக் குறைவில்லை.
 மறப்பற வென்கிறதை யுரைக்கிருர் (தன்னை யித்யாதியால்) செந்
 தாமரைக் கண்ணொடென் திறதற்குத் தா-ருர் (அசைந்ததை இत्याடியால்)
 என்மனத்தே யென்கிறதையுரைக்கிருர் (என்னுள்ளே புகுந்தென்று)
 என்மணியை என்கிறதற்குத் தா - ருர் (எனக்கு இत्याடியால்) மணி
 யைப்போலே முடிந்தாளலா மென்கையிலே தாத்தார்ய மென்று

மு-

மணியை வானவர் கண்ணனைத் தன்னதோர்
அணியை தென்குரு கூர்ச்சட கோபன் சொல்
பணிசெய் ஆயிரத் துள்ளிவை பத்துடன்
தணிவி லர்கற்ப ரேல்கல்வி வாயுமே. (11)
ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆ-தருளிஞன். இவனை நான் மறப்பேனென்று வருந்தினால் மறக்க முடியுமோ என்கிறார். (10)

(மணியை) வானவர் கண்ணனுயிருந்து வைத்து எனக்கு எளியனாய்த் தனக்குத்தானே **மூஷண**மாயிருந்த எம்பெருமானுக்கு **சேஷ வृत्ति**ரூபமாகச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழியைக் கற்றாராதிருக்கு மவர்களுக்கு அக்கல்விதானே வாயுமென்கிறார். (11)

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

இ- கருத்து. மன்னினுன்றன்னை யென்கிறதற்குத் தா - ருர் (இனி **இत्यादि** யால்) மறப்பனோ வென்கிறதற்குத் தா - ருர் (இவனை **இत्याடியால்**) (10)

நிகமனம்

வானவர் கண்ணனை என்கிறது **சாभिप्रायविशेषण** மென்று காட்டு கிறார் (வானவர் **இत्यादि** யால்) மணியை யென்கிறதற்குத் தா - ருர் (எனக்கு **இत्यादि** யால்) தன்னதோ ரணியை என்கிறதையுரைக்கிறார் (தனக்கு **இत्याடியால்**) **कैवल्यकल्पित विभूषण**னென்றபடி. சொற்பணி செயித்யாதியை யுரைக்கிறார் (**शेषेत्यादि**யால்) தணிவிலர்கற்பரேல் என்கிறதற்குத் தா - ருர் (கற்றாராது **இत्यादि**யால்) ஆராதிருக்கு மவர் களுக்கு - **तृप्ति**யில்லாதே யிருக்குமவர்களுக்கு. கல்வி வாயு மென் கிறதையுரைக்கிறார் (அக்கல்வி **இत्यादि**யால்) (11)

ச- மறப்பும் - **अज्ञान**த்தையும். ஞானமும் - ஞானத்தையும். ஒன்று - ஒன்றையும். நான், உணர்ந்திலன் - அறியேன். இரண்டுமில்லாத **अचित्कल्प**னென்றபடி. மறக்கு மென்று - இவன் நம்மை மறந்து போவனோ வென்று பார்த்து. மறப்பற - எனக்குத் தன் விஷயத் திலே, **विस्मरणம்** வாராதபடி. செந்தாமரைக் கண்ணெட்டு - **स्पष्टम्** | என்மனத்தே - என்மனஸ்ஸிலே. மன்னினுன்றன்னை - **स्थिरप्रतिष्ठित** னானவனை. என்மணியை - மணிபோலே முடிந் தாளலாம்படி எனக்கு ஸுலபனானவனை. யான் - நான். இனி - **इतः परम्** | மறப் பனோ - மறக்கமாட்டுவனோ. (10)

श्री:

द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलि:

(பொருமா நீள் படை)

विष्वग्विक्रान्ति दृश्यं विगणनसुलभं व्यक्तपूर्वोपकारं
स्वान्तस्यैकार्यहेतुं स्वयमुदयजुषं बन्धमात्रोपयातम् ।
चिन्तास्तुत्यादिलक्ष्यं नतजनसततश्लेषिणं दर्शितार्चं
स्मृत्यै चित्ते मिषन्तं स्ववितरणमहौदार्यतुष्टोऽभ्यचष्ट ॥ २१ ॥

विष्वग्विक्रान्ति दृश्यं ஒருமாணிக் குறளாகி. நிமிர்ந்தவக் கரு மாணிக்கம் - த்விவிக்ரமாவதாரம் பண்ணிதிருவுலகளந் தருளின போது அந்யாஅந்யமாக, எல்லாராலும் காணப் படுபவனாய். (விगणन सुलभम् எண்ணிலும் வரும் ஒன்றிரண்டு துடங்கி, இருபத்தைந்து, இரு பத்தாறு என்று சொன்னால், இருபத்தாருவான் நானென்றுதன்னைச் சொன்னதாகக்கொண்டு ரக்ஷிக்கும்ஸ்வபாவனாய். (व्यक्तपूर्वोपकारम्) எம் பிராணை எந்தை தந்தைதந்தைக்குந் தம்பிராணை. இன்று उपகரிக்கையன்றியேபூர்வபூர்வர்களுக்கும் उपகாரகனாய். (स्वान्तस्यैकार्यहेतुं) நெஞ்சமே மலரான் மணவாளனை துஞ்சும் போதும் விடாதுதுடர்கண்டாய். மனஸ்ஸு தன்னிடத்திலே தானே ஐகாகர்யத்தை அடைகைக்கு हेतुभूतனாய். (स्वयमुदयजुषं) ஒரெகண்டானு மின்றியே வந்தியலுமாறு-

ச- வானவர்கண்ணனை - परमध्योमवासिकளான சூரிகளுக்கு நிர்வாக னான. மணியை-மணிபோலே |ஸுலபனான. தன்னதோரணியை- தனக்குத் தான்தானே अद्वितीयாலக்காரமானவனை. அணி - அலக்காரம் भूषणनिर्पेक्षसुन्दரனை யென்றபடி. उद्दिश्येति शेषः । தென் குரு கூர்ச் சடகோபன் சொல் பணிசெய் - ஆழ்வாருடைய वाचिककङ्कयமான. ஆயிரத்துள் ளிவைபத்து- सहस्रத்திலித் திருவாய்மொழியை. உடன்- अभिप्रायத்தோடேகூட. தணிவிலர் - भक्त्यतिशयத்தாலே तृप्तिയിல்லா தவராய்க் கொண்டு. தணிவு - तृप्ति । கற்பரேல் - अभ्यसित்தார் களாகில். கல்வி - இந்த विद्यைதானே. இந்தத் திருவாய் மொழி தானே என்றபடி. வாயும் - फलिக்கும். இத்திருவாய் மொழியை अभ्यसिப்பார்க்கு இதுவே फलமாகஅமையுமென்று திருவுள்ளம். (11)

ज्ञानवैराग्यानुष्ठानशेवधि श्रीमद्देवान्तरामानुजमष्टादेशिकाय नमः ।

எண்ணிக்கை பின்றிக்கே தானே-வருமவனாய். (வந்நமாத்ரோபயாதம்)
தாயுந் தந்தையுமா பிவ்வுலகினில் வாயுமீசன் - மாதா பிதாக்களைப்
போலே, சம்பந்நமாத்ரத்தாலே வந்துதவமவனாய். (சிந்தாஸ்த்யாதிதக்ஷ்ய)
சிந்தையுள்வைப்பன் சொல்லுவன் - சிந்தாஸ்துதிபுரணங்களுக்கு லக்ஷ்ய
முமாய் (நதஜநஸததஷ்லேபிண) இடைவீடின்றி நல்கியென்னை விடான் -
ஆஸ்திரை ஒரு க்ஷணமும் விட்டுபிரியில் ட்ரிக்மமாட்டா தவனாய்
(தர்ஸிதாசு) நம்பியைத் தென் குறுங்குடி நின்ற - அதற் குதாஹரண
மாகத்தான் திருக்குறுங்குடியிலே நின்றருளின படியைக் காட்டு
மவனாய் (ஸ்துத்யை சித்தேமிஷந்த) மறப்பற வென்னுள்ளே மன்னினான்
றன்னை - மறவாதபடி மனஸ்ஸிலே ஜாஹ்ருகனுமாயிருக்கிற எம்
பெருமானே அநுஸந்தித்து, தன்னைத்தந்த கற்பகம் என்கிற படியே
தன்னையநுபவிக்க விரண்பண்ணுகிற அவனுடைய மஹோதயத்தினாலே
'பொருமாநீள்படை' என்கிற தசகத்திலே 'ஆழ்வார் அதிஸந்நுஷ்டானா
ரென்கிருர்.

(21)

आदावित्थं परत्वादखिलसमतया भक्तिसौलभ्यभूम्ना ।

निशेषागस्सहत्वात् कृपणसुघटनाच्छक्यसंराधनत्वात् ।

स्वादु स्वोपासनत्वात् प्रकृतिकृजुतया साम्यभोगप्रदत्वात्

अव्याजोदार भावादमनुत शतके माधवं सेवनीयम् ॥ २२ ॥

இப்படி ப்ரதமசதகத்தில் பத்து தசகங்களாலும் ப்ரதிபாதிதங்களான
அர்யங்களைப் ப்ரகாசிப்பித் தருளுகிருர். சர்வஸ்தாத்ரனாகையாலும் சர்வஸமனா
கையாலும் ஆஸ்திரஸுலபனாகையாலும் சர்வபரா஢சஹனாகையாலும்
சுசூலனாகையாலும் ச்வரா஢னாகையாலும் ! சு஢ரூபாபாஸனனாகையாலும்
க்ருஜுப்ரகூதியாகையாலும் சாதிமக்க சாதிமக்க அநுபவிப்பிக்கையாலும்
அத்யந்தோதாரனாகையாலும் எம்பெருமான் சேவ்யரினன்று ப்ரதமசதகத்
திலே ஆழ்வார் அநுஸந்தித் தருளினார் என்கிருர்.

(22)

ஆழ்வா ரெம்பெருமானார் சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான்

திருவடிகளே சரணம்.

முதற்பத்தில் பத்தாந் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

திருவாய்மொழி
பகவத் விஷயஸாரம்
அவதாரிகை

श्रीरङ्गेशं श्रिया जुष्टं श्रितवाञ्छितदायिनम् ।
श्रयेऽहं शठकोपादि दिव्यसूरिनिषेवितम् ॥

कोमलाम्बासहचरं कुम्भघोण पुराधिपम् ।
माधुर्याम्बुनिधिं वन्दे निस्सौहित्यामृतं हरिम् ॥

சீரிய: பதியாய், அவாப்த ஸமஸ்த காமனாய், அகில ஹேய ப்ரத்யனீ கனாய், ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனான ஸர்வேச்வரனால் மயர்வற மதிநலமருளப் பெற்றவர் நம்மாழ்வார். இவர் செய்தருளிய பிரபந்தங்கள் நான்கு. முதல் பிரபந்தம் திருவிருத்தம். இதில் ஸம்ஸாரம் அஸஹ்ய மென்பதை வெளியிட்டு எம்பெருமானை அனுபவிப்பதற்கு விரோதியான சரீர ஸம்பந்தத்தைப் போக்கித் தரவேணும் என்று எம்பெருமானை பிரார்த்திக்கிறார். இரண்டாவது பிரபந்தம் திருவாசிரியம். இதில் ஸர்வேச்வரன் உலகிற்கு ஆத்ம ஞானத்தை விளைவிக்க நினைத்து நித்ய ஸூரிகள் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிற தன் ஸ்வரூப ரூபாதிகளை இவருக்குக் காட்டிக் கொடுக்க அதைக் கண்டு அனுபவித்துத் திருப்தி அடைகிறார். மூன்றாவது பிரபந்தம் பெரிய திருவந்தாதி. இதில் பகவத் விஷயத்தில் ஆசை பிறந்து அவனைப் பேசியும் நினைத்தும் தரித்து நின்று அவனை அனுபவிக்க வேணும் என்று பாரித்தார். நான்காவது பிரபந்தம் திருவாய்மொழி. இதில் நித்யஸூரி ஸேவ்யமான பரரூபத் தையும் மற்றுமுள்ள வ்யூஹ விபவ அர்ச்சாவதார அந்தர்யாமித்வம் அளவாக அவன் ரூபங்களையும் ஸாக்ஷாத்கரித்து அவனையும் கல்யாண குணங்களையும் யதேஷ்டம் அனுபவித்து கிருதார்த்தராகிறார்.

“ஆத்யே ஸ்வீய ப்ரபந்தே” என்கிற சுலோகத்தில் ஸ்ரீதேசிகனும் இவ்வர்த்தத்தை அருளிச் செய்தார். முதல் பிரபந்தத்தில் ஸம்ஸாரம் அஸஹ்யம் (பொறுக்க முடியாத துக்கத்தை விளைவிக்கிறது) என்பதையும் இரண்டாவது பிரபந்தத்தில் ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூப ரூபாதிகளை அவன் காட்டிக் கொடுக்கத் தான் அனுபவித்ததைப் பேசினார். மூன்றாவது பிரபந்தத்தில் பகவானை அனுபவிப்பதில் தனக்குள்ள தீவ்ரமான ஆசையைக் காட்டினார். நான்காவது பிரபந்தத்தில் தன் இஷ்டப்படி பகவானை அனுபவித்து முக்தி அடைந்தமையைப் பேசினார் என்று.

இவ்வாழ்வாருக்கு ஸமமாகச் சொல்லலாவார் ஸம்ஸாரிகளிலுமில்லை. நித்யஸூரிகளிலும் இல்லை. உண்டியே உடையே உகந்தோடும் ஸம்ஸாரிகளைப் போன்றவரில்லை இவர். எப்போதும் பகவானையே அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பவர். பகவதனுபவத்துக்கு மேட்டு நிலமான ஸம்ஸாரத்தில் இருந்து பகவதனுபவம் பண்ணுகிறபடியால் நித்யஸூரிகளிலும் சேரார். பின் என் என்னில் விண்ணுளாரிலும் சீரியர் “அடியார் நிலா நின்ற வைகுந்தமோ வையமோ நும் நிலையிடமே” என்றபடி இவர் உபய விபூதியிலும் அடங்காதவர்.

இவ்வாழ்வார் தமக்குண்டான பகவதனுபவம் எல்லாருக்கும் உண்டாக வேண்டும் என்று நினைக்கிற பரமோதாரர். “ஊரும் நாடும் உலகமும் தன்னைப் போல்” “மரங்களுமிரங்கும் வகை” பாலேய் தமிழர் இசை காரர் பத்தர் பரவுமாயிரம்” “பண்ணார் பாடலின் கவிகள் யானாய்த் தன்னைத்தான் பாடி தென்னாவென்னும் அம்மான்” “கேட்டாரார் வானவர்கள்” என்கிறபடி பகவான் உள்பட எல்லாருக்கும் தன் தன்மையை உண்டாக்கிக் கொண்டிருப்பவர். பிரமதேவனுடைய அனுக்ரஹத்தினால் ஸ்ரீவால்மீகி முனிவர் ராம சரிதத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்தாப் போல் இவ்வாழ்வாரும் பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ரூப குண சேஷ்டித விபூதிகளை எல்லாம் நேரில் கண்டனுபவித்தார். ஸ்ரீதேயியில் அருளிச் செய்தபடி “ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம்” என்கிற ஞானிகளுள் முதல்வராவார் இவ்வாழ்வார்.

இவ்வாழ்வார் இளைய பெருமானைப்போல் “பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்னிக்தோ லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மி வர்த்தன:” பருவம் நிரம்புவதற்கு முன்பே பகவத் குணங்களை அனுபவித்திருப்பர். “அறியாக் காலத்துள்ளே” “முலையோ முழு முற்றும் போந்தில” என்கிற இவர் பாசுரத்திலேயே காணலாம். இளைய பெருமாள் ஸ்ரீராமனிடம் உம்மைப் பிரிந்தால் ஜலத்திலிருந்து எடுத்த மீன்போலே ஜீவிக்க மாட்டேன் என்றார். இவரும் “நின்னலாலிலேன் காண்” என்றருளிச் செய்தார். இளைய பெருமாள் உம்மையல்லாது ஐச்வர்யம் கைவல்யம் முதலியன ஒன்றையும் விரும்பவில்லை என்றார். இவ்வாழ்வாரும் திருவொடு மருவிய இயற்கை “மாயப் பெருவிறலுலகம் மூன்றினொடுநல் வீடு பெறினும் கொள்வதெண்ணுமோ?”

“பாவியேனைப்பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ” என்று இதர புருஷார்த் தங்களை வெறுத்திருந்தார். இளையபெருமாள் “ப்ராதா, பர்த்தா ச பத் துச்ச பிதா ச மம ராகவ:” என்று எல்லாவுறவும் பெருமாள்தான் என்றார். இருவரும் “சேலேய் கண்ணியரும் பெரும் செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத் தாய் தந்தையும் இவரே” என்று பேசினார். இளைய பெருமாள், “பவாம் ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா” என்று கைங்கர்யத்தை விரும்பினார். இவரும் “ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவினா அடிமை செய்ய வேண்டும் நாம்” என்று கைங்கர்யத்தை ஆசைப்பட்டார். ஆக இவர் இளைய பெருமாள் போன்றவர்.

அர்ஜுனனைப் போலும், தசரதனைப் போலும் இவர் எவ்வளவு காலம் அனுபவித்தாலும் மேலும் மேலும் பெருகும் ஆசையையுடையவர். இளைய பெருமானைப் போல் குணங்களுக்குத் தோற்று தாஸ்யத்திலே ஈடுபட்டவர். “உயர்வற உயர் நலம்... தொழுது எழு என் மனனே” என்றாரிரே. இவருடைய பிரபந்தங்கள் பகவத் ஸ்வரூப ரூப குணாதிகளைத் தெளிவாக அனுபவித்து அது உள்ளே அடங்காமல் வழிந்து புறப்பட்ட சொற்கள். இவர் மற்ற கவிகளைப் போல் உட்கார்ந்து ஆலோசனை செய்து எழுதினவரல்ல. அனுபவம் பரீவாஹமாகப் புறப்பட்டவை. இப்படியானால் இப்பிரபந்தங்களில் பாட்டுக்கள், எண்ணிக்கை, நாலடிகள், அக்ஷரங்களுடைய எண்ணிக்கை வருத்த லக்ஷணங்கள் எப்படிப் பொருந்கியிருக்கும் என்று கேட்டால் வால்மீகி பகவானுக்கு சோக வேகத்தால் பிறந்த கலோகங்கள் பிரமனுடைய அனுக்ரஹத்தால் லக்ஷணங்களோடு கூடியிருப்பது என்று சொல்லுவார்கள். பகவானுடைய ப்ரஸாதத்தாலே வந்த கலோகங்களுக்குக் கேட்கவேண்டுமோ?

இப்பிரபந்த விஷயமாகச் சிலர் சில கேள்விகள் கேட்கிறார்கள். பெரியார்கள் அதற்கு பதிலும் சொல்லுகிறார்கள்.

கேள்வி:- இப்பிரபந்தங்கள் எந்த வகையில் அமைக்கப்பட்டவை?

பதில்: பரம புருஷார்த்தங்களைக் காட்டுகிற பிரபந்தங்களில் முக்கியமானவை.

கே: இவை எப்படி உண்டாயின?

ப: பகவத் குணங்களை அனுபவித்து அது உள்ளடங்காமல் வெளியே பாசுரங்களாக வெளிவந்தன.

கே: இவைகளுக்கு மூலம் எது? இது மூலம் என்று எப்படி அறிவது?

ப: பகவானுடைய பிரஸாத மூலமாக வந்தது. இது பாசுரங்களுடைய வசனங்களாலும் அமைப்புக்களாலும் அறியலாம்.

கே: இவைகள் பிரமாணம் என்று எப்படி அறிவது?

ப: வேதவேதாந்த வித்துக்களான சிஷ்டர்கள் இதை பரிக்ரஹிப்பதாலும், ஸம்ஸாரத்தில் வெறுப்பு உண்டாகி மோக்ஷத்தை ஆசைப்படுபவர்களுக்கு அறிய வேண்டிய அர்த்தங்களைச் சொல்லுகையாலும் இது உயர்ந்த ப்ராமணம் என்று அறியலாம்.

கே:- இதில் பிரதானமாகச் சொல்லப்படும் விஷயமெது?

ப:- ஸர்வ ஜகத் காரணனாயும் மோக்ஷப்ரதனாயும், ஸகல ப்ராப்யனுமாயிருக்கிற ச்ரிய: பதி.

கே:- இதை வாசிக்க வேண்டிய அதிகாரி யார்?

ப:- ஸம்ஸாரத்தில் ருசியறுத்துப் பெருமாள் திருவடிகளிலே ஸர்வ கால ஸர்வாவஸ்த ஸர்வவித கைங்கர்யங்களையும் பண்ண ஆசைப்படுபவன்.

கே:- இப்பிரபந்தத்தை அனுபவிக்கிறவர்கள் யார்?

ப:- மோக்ஷத்தை ஆசைப்படுபவர்களும், முக்தர்கள், நித்ய ஸூரிகளும், ஸர்வேச்வரனும்.

கே:- இப்பிரபந்தம் எதற்காகப் பண்ணப்பட்டது?

ப:- பகவத் கைங்கர்யம் உயர்ந்த புருஷார்த்தம் என்றும் இது இப்படிப்பட்டது என்றும் எல்லாரும் தெரிந்து கொள்வதற்காகச் செய்யப்பட்டது. இப்படி, அறியாதார் கேள்விகளுக்கு தயையுள்ள மஹான்கள் பதில் கூறியுள்ளார்கள்.

இவ்வாழ்வார் அருளிச் செய்த திருவாய்மொழி என்னும் இப்பிரபந்தம் ஸம்ஸ்கிருதபாஷையின்றி நிஷித்தமான தமிழ் பாஷையாலே செய்யப்பட்ட படியாலும், வேதத்தில் அதிகாரமில்லாத ஜாதியினர்களும் அப்யஸிக்கிறபடியாலும், நான்காவது வர்ணத்திலே பிறந்தவராலே செய்யப்பட்டிருப்பதாலும், எல்லா தேசங்களிலும் இல்லாதபடி பூமியின் ஒருமூலையான தமிழ் தேசத்தில் மாத்திரம் சொல்லப்படுகிறபடியாலும், அவைதிகர்கள் ஆதரிப்பதாலும், வேதம் ஸ்ம்ருதிகள் இவைகளுக்கு விருத்தமான காம புருஷார்த்தத்தைப் பேசுகிறபடியாலும், வேதங்களிலும் ஸ்ம்ருதிகளிலும் சொல்லப் படுகிற ஐச்வர்யம் கைவல்யம் என்கிற புருஷார்த்தங்களை நிந்திக்கிற படியாலும் இப்பிரபந்தம் பிரமாணமாக மாட்டாதென்று சிலர் நினைப்பார்கள். இந்தக் காரணங்களுக்கெல்லாம் நம் ஆசார்யன் பதில் சொல்லி இது ஸர்வோத்க்ருஷ்டப் பிரமாணமாகிறபடி ஸாதித்துள்ளார்கள்.

மாத்தஸ்ய புராணத்தில் “ஹரிகீர்த்திம் விநா நான்யத் ப்ராம் ஹணேன நரோத்தம! பாஷா கானம் ந கர்த்தவ்யம் தஸ்மாத் பாபம் த்வயா க்ருதம்” என்று யம தர்ம ராஜனின் வசனத்தின் படியே பாஷா நிஷேதம் பகவானைத்தவிர மற்ற விஷயங்களிலே யாகையாலும், ஆழ்வார் அளவில்லாத க்ருபையாலே வேதத்தில் அதிகாரியில்லாத ஸ்த்ரீ குத்ரர்களும் இழக்காதபடி வேதத்தின் பொருளை தமிழ் பாஷையாலே அருளிச் செய்தபடியாலும் தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்களில் நிபுணர்களான விதுரர், சபரீ முதலானவர்களிலும் சிறந்தவரான ஆழ்வார் அருளிய படியாலும், வடநாட்டிலும் மற்றும் சிஷ்டர்கள் நடமாடும் தேசத்தில் பிறந்தவர்களும் இப்பிரபந்தத்தைக் கற்றுக் கொள்வதற்கீடான தமிழ் நாட்டிலே நாம் பிறக்கப் பெற்றிலோமே என்று அனுதாபப்படுகையாலும், வைதிகர்களல்லாதவரும் கூட இதைக் கற்றுக் கொள்வது இதன் உயர்த்திக்குக் காரணமாகையாலும், வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட பகவானை அடைவதற்கு உபாயமான பக்தியையே காமம் என்று சொல்லுகையாலும், ஐச்வர்ய கைவல்யங்களை தூஷிப்பது ஸ்வல்பமாயும் நிலையில்லாது அறித்யமாகையாலும், ஸர்வேச்வரனையே பேசுவதாலும், ஸர்வேச்வரனிடத்தில் பக்தியை உண்டு பண்ணுவதாலும், உண்டான பக்தியை வளர்ப்பதாலும், இதைச் சொன்னவாறே எம்பெருமானுக்கு உடனே பரீதியை உண்டு பண்ணுகிற படியாலும், வேதத்தின் பொருளையே இதில் சொல்லுகையாலும், பரமாத்மாவான நாராயணனே ஜகத்காரணம் என்று சொல்லுகையாலும், ப்ரம்ஹ ஞானமே மோக்ஷகாரணம் என்று சொல்லுகையாலும், பரம புருஷார்த்தத்தைக் காண்பிக்கிற பிரபந்தங்கள் எல்லாவற்றிலும் இப்பிரபந்தங்களே திருடமான பிரமாணங்களென்று உபபாதித்து வைதிகர்கள் பரிக்ரஹித்தார்கள்.

ஸ்ரீ விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்தில் தத்துவங்கள் மூன்று. சித்து, அசித்து, ஈச்வரன் என்று. அசித்தாவது ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்கிற மூன்று குணங்களையுடையதும், நித்யமாயும் எப்போதும் பரிணாமியுமாயிருக்கும் ப்ரக்ருதி. இந்த ப்ரக்ருதியிலேயே போக்யம் என்று புத்தி பண்ணி இதிலேயே திடமாக இருக்கவேண்டும் என்று ஆசைப்படுமவர்களும் ச்ரிய: பதியான நாராயணனையே ஆச்ரயிக்க வேண்டும். இப்பிரக்ருதியில் உள்ள தோஷங்களைக் கண்டு இதைக் கழித்து விட்டு மேலான மோக்ஷஸுகத்தை ஆசைப்படுமவனும் ச்ரிய: பதியான நாராயணனையே ஆச்ரயிக்க வேண்டும். சித்து என்பது அணுவாய், நித்யமாய், ஞானாநந்தலக்ஷணமாய், ஞானமாகிற குணத்தை உடையவனாய், ஒரே மாதிரியிருப்பவனாய், பகவானுக்கு சேஷபூதனான ஜீவாத்மா, இவ்வாத்மாவின் உண்மையை உணர்ந்து இந்த ஜீவனையே அனுபவிக்க வேண்டும் என்று ஆசையுள்ளவனுக்கும் ச்ரிய: பதியான ஸர்வேச்வரனைத் தான் ஆச்ரயிக்க வேணும், ஸர்வேச்வரனை அறிந்து ஜீவாத்மாவை அனுபவிப்பது பகவதனுபவமாகிற கடலில் ஒரு திவலை போன்றது என்று உணர்ந்து பகவானையே

அடையவேண்டும் என்று ஆசைப்படுமவர்களுக்கு சீரிய: பதியான ஸர்வேச் வரனைத்தான் ஆச்ரயிக்க வேண்டும். ஞானம் என்றால் பகவானைப் பற்றிய ஞானமேதான். “தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்கு முணர்வு” என்றார்கள். இப்படியுள்ள நம் ஸித்தாந்தத்தை உணர்ந்து எம்பெருமானையே அவதரித்தது முதல் அனுபவித்தவர் இவ்வாழ்வார் ஒருவரே. ஆகையால் இவர் அருளிய பிரபந்தங்கள் தான் ஸர்வோபஜீவ யங்கள்.

நம்மாழ்வாருடைய திவ்ய ஸூக்தியானது ஸரஸ்வதீ விலனிதங்களான உலகிலுள்ள க்ரந்தங்களுக்கெல்லாம் ஸாரமானது “யத் ஸாரபூதம் ததுபாததீத” என்றும் “பஜேத் ஸாரதமம் சாஸ்த்ரம் புஷ்பேப்ய இவ ஷட்பத:” என்றும் சொல்லியபடி. நாம் அப்யஸிக்க வேண்டிய உயர்ந்த ஸாரமான புஸ்தகம் ஆழ்வாருடைய பிரபந்தமே. சொல் அணி, பொருள் அணிகள் நிறைந்துள்ள பிரபந்தமாகும் இத்திருவாய்மொழி. உவமை, ரூபகம், உத்ப்ரேக்ஷை முதலிய அலங்காரங்கள் நிறைந்த நூல், நரகத்தைக் கொடுக்கும் கூுத்ர விஷயங்களைப் பேசாமல் மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பவனான ஸர்வேச்வரனையே சொல்லுகிற புஸ்தகமாகும். ஜகத் காரணமான வஸ்து நாராயணனே. அவனுடைய ஸ்வரூபம், ரூபம், குணங்கள், அவதாரங்கள், திவ்ய சேஷ்டிதங்கள், ஐச்வர்யம் முதலியவைகளை இனிது நமக்குக் காட்டும் நூலாகும். சாந்தி ரஸத்திற்கு வஸிக்குமிடம் இப்பிரபந்தம்.

ச்ருங்காரம் முதலிய ஒன்பது ரஸங்களுள் சிறந்தது சாந்திரஸம். அந்த சாந்திக்கு இப்பிரபந்தம் அந்தப்புரமாகும். இந்தப் பிரபந்தத்தை விட்டு சாந்தி ரஸம் வேறிடத்திற்குப் போகாது. மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும் நூல் என்றபடி, பிரக்ருதி என்கிற அறிவில்லாப் பொருள் ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்கிற மூன்று குணங்களை உடையது. அக்குணங்களால் ஜீவாத்மாக்களை ஸம்ஸாரத்தில் கட்டி வைக்கிறது. பகவத்கீதையில் இம் மூன்று குணங்களும் ஜீவனை ஸம்ஸாரத்தில் கட்டுப்படுத்துவது நன்றாகச் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. அந்த பிரகிருதியை இப்பிரபந்தம் பானம் பண்ணி விடுகிறது. இத்திருவாய் மொழியை ஸேவிக்கிறவர்களுக்கு மீண்டும் ஸம்ஸாரபந்தமில்லை என்றபடி. அநாதி காலமாக ஸம்ஸார ஸமுத்திரத்தில் மூழ்கிக் கிடக்கிற ஜனங்களுக்கு இது கரையாக இருக்கும். இப்பிரபந்தத்தை அத்யயனம் செய்பவர்கள் ஸம்ஸாரத்தைக் கடந்து பகவானை அடைவார்கள். இந்த ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்தி நமக்குப் பெரிய பிராட்டி. யோடு பிரிவில்லாத பெருமானாகிற நிதியை (புதையலை) காட்ட வல்லது. இப்பிரபந்தத்தை அப்யஸியாதவர்கள் எம்பெருமானாகிற நிதியைக் காணமாட்டார்கள்.

நம்மாழ்வார் உயர்ந்த பக்தர். வைராக்கிய நிதி. தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்களை உபதேசிக்கிறவர். எம்பெருமானை எப்பொழுதும் அனுப

விப்பவர். இப்படியிருக்க இவர் தன்னைப் பெண்ணாக பாவித்துக் கொண்டு ஸர்வேச்வரனைப் புருஷனாக பாவித்துக் கொண்டு, அவனை அடையாமல் வருந்தி பகஷிகளைத் தூதுவிட்டும், இன்னும் பல விதமாகக் காம புருஷார்த்தத்தை இப்பிரபந்தத்தில் சொல்லியிருப்பது மிகவும் பொருந்தாதல்லவா என்று சிலர் கேட்கிறார்கள். இவர் காம புருஷார்த்தத்தில் ஈடுபட்டவரல்லர். எம்பெருமானை அனுபவித்து அவருடைய திருமேனி அழகு, ஸௌகுமார்யம், லாவண்யம் முதலிய குணங்களில் ஈடுபடுங்கால் தன்னைப் பெண்ணாக பாவித்துக் கொண்டார். அவன் ஒருவன்தான் புருஷோத்தமன், மற்ற ஜீவர்கள் எல்லோரும் ஸ்த்ரீகள் தான். “ஸ்த்ரீப்ராய மிதரத் ஸர்வம்” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்த்ரீகளுக்குள்ள பாரதந்திரியம், சேஷத்வம், அனன்யார்ஹத்வம் (அதாவது ஸர்வேச்வரனுக்கல்லது மற்றவர்களுக்கு உரிமையில்லாமை) முதலிய குணங்கள் பகவானை உத்தேசித்து நமக்கு இருப்பதால் நாமும் ஸ்த்ரீகள் தான். மேலும், பாரதத்தில் த்ரௌபதி ஸ்னானம் பண்ணும் போது அவளுடைய அவயவங்களைக் கண்டு அவளுடைய சேடிகள் புருஷபாவத்தை அடைந்தார்களென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதுபோல் ஆழ்வார் ச்ரீய: பதியான பெருமானுடைய அழகை அனுபவிக்கும் போது அதில் ஈடுபட்டு ஸ்த்ரீபாவத்தை அடைந்தார். இங்கு காமம் பேசப்படவில்லை. இவருடைய பக்திச் ச்ருங்காரமாக மாறுதலை அடைகிறது. இவர் எம்பெருமானை மானஸமாக யோகதசையில் அனுபவிக்கிறார். அந்த அனுபவம் வெளியிலே தன் உடம்போடு அணைத்து அவனை அனுபவிக்க வேண்டுமென்று தன் திருமேனியால் அனுபவிக்க ஆசைப்படுகிறார். அதுகிடைக்க வில்லை. அது தான் பிரிவு இவர்க்கு. அப்போது பகஷிகளைத் தூது விடுகிறார். பகஷிகளும் பகஷிகளல்ல, ஆசார்யர்கள். ஆசார்யர்களைத் தூதுவிட்டுப் பெருமானுக்குத் தன் நிலையை உணர்த்துகிறார். இதைத்தவிர காம புருஷார்த்தத்தை இவர் பேசுகிறாரல்லர்.

பிராமணர்களுக்கு ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையிலே செய்யப்பட்ட க்ரந்தங்கள் என்றோ ஸ்விகரிக்கத் தகுந்தது. ஸ்த்ரீ குத்ரர்களுக்குத் தவிர பிராம்ஹணர்களுக்குத் தமிழ் கானம் நிஷித்தமன்றோ? இது எல்லாருக்கும் உபாதேயமோ? நிற்க, இதிறாஸ புராணங்களாலேயே வேதார்த்தங்கள் எளிதில் தெரியலாயிருக்க இத்திருவாய் மொழி எதற்கு? என்று சிலர் ஸந்தேகப் படுவார்கள். அதற்கு நிகமாந்த மஹா தேசிகன் “பாஷாகீதி: ப்ரசஸ்தா” என்கிற சுலோகத்தால் பரிஹாரம் செய்கிறார். ஸர்வேச்வரனிடத்தில் தமிழ் பாஷா கானம் ப்ரசஸ்தம். மற்ற விஷயங்களில்தான் நிஷித்தமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. “ஹரிகீர்த்திம் வினைவான்யத் ப்ராஹ்மணேன நரோத்தம” “பாஷாகானம் ந கர்த்தவ்யம் தஸ்மாத் பாபம் த்வயா க்ருதம்” என்கிற மாத்ஸ்ய புராண வசனம் இங்கு பிரமாணமாகப் பேசப்படுகிறது. பகவானை ராஜாவைப்போல் உபசரிக்க வேண்டும். பல தேசங்களிலிருந்து வந்து பலர் பல பாஷைகளிலே ஸ்துதி செய்வார்கள்.

அதுபோல் ராஜாதிராஜனான ஸர்வேச்வரன் எல்லா பாஷைகளாலும் துதிக்கப்படலாம். தவிரவும் தமிழ் பாஷை நிஷித்த பாஷையல்ல. அகஸ்தியர் நித்யம் பேசும் பாஷை. அகஸ்த்யரால் நிர்மித பாஷையாகையால் எல்லோருக்கும் உபஜீவ்யம். அகஸ்த்ய முனிவரின் பிரபாவத்தை ஸ்ரீமத் ராமாயணம் முதலிய பல நூல்களில் காணலாம். வேதங்களின் அர்த்தங்களை இதிஹாஸ புராணங்களைக் காட்டிலும் இவ்வாழ்வாருடைய பிரபந்தங்கள் மிகவும் எளிதாக உணர்த்துகிறது. ஆகையால் இதிஹாஸ புராணங்களிற் காட்டிலும் இத்தமிழ் வேதம் உபப்ரஹ்மணங்களில் சிறந்தது.

இந்தத் திருவாய்மொழி என்கிற பிரபந்தம் நான்கு வேதங்களுக்கும் ஸமானமானது. முதலில் 21 பாட்டுகள் சாரீரக சாஸ்திரத்தில் சொல்லும் அர்த்தங்களை யெல்லாம் வரிசையாகச் சொல்லுகின்றன. இதைக் கவனித்துப் பார்த்தால் இருபத்தொரு சாகைகளான ரிக் வேதத்திற்கு ஒப்பாக விருக்கிறது. இனிய கீதத்தோடு கூடின ஆயிரம் பாட்டுக்களைக் கணக்கிட்டால் ஆயிரம் சாகைகளான ஸாம வேதத்திற்கு ஸமமாயிருக்கிறது. இதில் நூறு பத்துக்களால் சொல்லப்பட்ட நூறு அர்த்தங்களையும் இப்பிரபந்தத்தின் பரமதாற்பர்யமான அவனே உபாயம் என்கிற ஓர் அர்த்தத்தையும் சேர்த்து 101 அர்த்தங்களைப் பார்த்தால் 101 சாகைகளான யஜுர்வேதம் போலிருக்கிறது. இதில் சாந்தி ரஸத்திற்கு அங்கமாக எட்டு ரஸங்களையும் சொல்லுவதால் 8 சாகைகளான அதர்வணவேதம் போலிருக்கிறது. ஆகவே இத்திவ்ய பிரபந்தம் நான்கு வேதங்களுக்கும் ஸமமானதாகும்.

எல்லையில்லாத பெருமையுடையது இத்திவ்ய பிரபந்தம். இதில் ஆழ்வார் ஸர்வேச்வரனான ச்ரிய; பதியே உபாய மென்றும், அவனே அடைய வேண்டிய தத்துவ மென்றும் அருளிச்செய்தார். ஆழ்வார் தாமும் தமக்கு அவ்வீச்வரனைத் தவிர உபாயமும் அடைய வேண்டிய தத்துவ மில்லாமையும் வெளியிட்டருளினார். இப்பிரபந்தத்தில் பத்து நூறு பாட்டுகள் அடங்கியிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு நூறுக்கும் சதகம், அல்லது பத்து என்று பெயர். முதல் பத்தில் (சதகத்தில்) அப்பெருமானே ஸேவிப்பதற்கு யோக்யன் என்று சொல்லி அவனே உபாய மென்றார். இரண்டாம் பத்தில் அவன்தான் போக்யன் (ஸுகருபன்) என்று சொல்லி அடைய வேண்டிய தத்துவம் என்று சொன்னார். மூன்றாம் பத்தில் சுபாச்ரயமான (அதாவது பாபத்தைப் போக்கி மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும் மிகவும் அழகான) திருமேனியுடையவன் என்றார். நான்காம் பத்தில் உலகில் உள்ள எல்லா ஸுகமான வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் ஈச்வரனே உயர்ந்த ஸுகருபன் என்றருளினார். ஐந்தாம் பத்தில் உயர்ந்த புருஷார்த்தத்தையும் அதற்குக் காரணமான உபாயத்தையும் அவனே கொடுக்கிறான் என்றார். ஆறாம் பத்தில் அவ்வெம்பெருமான் சரணாகதி செய்தால் எளிதில் அகப்படக்கூடியவன் என்று அருளினார். ஏழாம் பத்தில் தன்னை அடைந்தவர்களுடைய விரோதிகளைப் போக்குகிறான் என்றார். எட்டாம் பத்தில்

பக்தர்களுடைய விருப்பப்படி அனுஸரித்து நடப்பவன் என்று சொன்னார். ஒன்பதாம் பத்தில் அவனே காரணமின்றி இயற்கையாகவே ஸுஹ்ருத் (பந்து) என்று அருளிச் செய்தார். பத்தாம் பத்தில் ஸத்பதவியில் (அர்ச்சி ராதி மார்க்கத்தில்) அவன் ஸஹாயமாயிருந்து வழிநடத்துகிறான் என்றார். இப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரன் அவனை அடைவதில் அவனே உபாய மாயிருக்கிறானென்று ஆயிரம் பாசுரத்திற்கும் தாத்பர்யம் என்றருளிச் செய்தார். நிற்க, இப்பிரபந்தத்தில் நூறுபதிகங்கள் உள்ளன. பதிகங்கள் என்றால் பத்துப் பாட்டுக்கள் கொண்ட ஓர் பகுதி. இதைத் தசகம் என்றும் திருவாய்மொழி என்றும் சொல்லுவார்கள். 100 திருவாய்மொழி களிலும் பரத்வம் முதலிய நூறு அர்த்தங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. பாட்டுக்கள் ஆயிரம் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு பாட்டிலும் ஒவ்வொரு குணம் சொல்லப்படுகிறது. ஆகவே ஆயிரம் பாட்டுகளிலும் ஆயிரம் குணங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. இந்த ஆயிரம் குணங்களும் 100 தசகங்களால் சொல்லப்படுகிற நூறு குணங்களை ஸ்தாபிக்கின்றன. இந்த நூறு குணங்களும் பத்து தசகங்களால் (பத்துப் பத்துக்களால்) சொல்லப்படுகிற பத்து குணங்களை ஸ்தாபிக்கின்றன. இந்தப் பத்து குணங்களும் திருவாய் மொழியாகிற இப்பிரபந்தத்தின் முழுத் தாத்பர்யமான அவனே உபாயம் என்கிற அர்த்தத்தை ஸ்தாபிக்கின்றன. ஆக இப்பிரபந்தம் எம்பெருமானுடைய குணங்களையே சொல்லுகின்றன. ஆகவே, இப்பிரபந்தம் நமக்கு பகவானை அனுபவிக்க ஓர் சிறந்த ஸாதனமான நூல் என்பது விளங்கும்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார்

சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான்

திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமத் ஆண்டவன்

ஸ்ரீவேதாந்த ராமானுஜ மஹாதேசிகன் அருளிய

பகவத் விஷயஸாரம் அவதாரிகை

முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

திருவாய் மொழி
பகவத் வீஷயஸாரம்
முதல் திருவாய்மொழி

உயர்வற உயர் நலமுடையவன் யவனவன்
மயர்வற மதிநல மருளினன் யவனவன்
அயர்வறு மமரர்கள் அதிபதி யவனவன்
துயரறு சுடரடி தொழுதெழென் மனனே. (1)

ஆனந்தவல்லியில் சொல்லுகிறபடியே தன்னைத் தவிர வேறு பொருள்களுக்குள்ள உயர்த்தியெல்லாம் இவனிடத்தில் உள்ள ஆனந்தத் தைப் பார்த்தால் இல்லையென்று சொல்லும்படியான ஆனந்தம் முதலான கல்யாணகுணங்களை யுடையவன் யவனோ அவன் எனக்கு அக்ஞானம் ஸம்சயம் விபரீதஞான மில்லாதபடி ஞானத்தையும் பக்தியையும் அருளி னான் யவனோ அக்ஞானம் ஸ்வல்பம் கூட இல்லாத நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகன் (ஸ்வாமி) யவனோ அவனுடைய, பக்தர்களின் துக்கங்களைப் போக்குகிற திருவடிகளிலே ஸகல கைங்கர்யங்களையும் பண்ணி நீ உஜ்ஜீவி என்று தன்னுடைய மனஸ்ஸுக்கு உபதேசிக்கிறார்.

எம்பெருமான் இவ்வாழ்வாருக்குத்தான் ஸமஸ்த கல்யாணகுணங்க ளால் நிறைந்தவன், அந்த குணங்களும் தன்னிடத்திலிருப்பதால் அவை களுக்கு உயர்த்தி என்னும் படியான திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம் என்பதையும், நித்யஸூரிகளுக்கு நாதன் என்பதையும், திவ்ய மங்கள விக்ரஹம் எல்லா வற்றையும் க்ருபையால் காட்டிக் கொடுத்தான். இப்படி உபகாரம் செய்த அப்பெருமானுடைய திருவடியைத் தொழுது பிழைப்பாய் என்று உபதே சிக்கிறார்.

ஸர்வேச்வரன் உயர்வற உயர்நல முடையவன். இவனுடைய உயர் வைப் பார்த்தால் மற்றவர்களுடைய உயர்வெல்லாம் ஸூர்யன் ஸன்னிதி யில் நஷத்திரங்கள் போலவும் மேருமலையின் சிகரத்திலிருப்பவனுக்குக் கீழேயிருக்கும் கடுகுபோலவுமிருக்கும். இப்படி மற்றொருவர்க்கில்லாத ஏற்றத்துடன் கூடிய கல்யாண குணங்களை உடையவன்.

நிற்க, சிலருக்கு சில உயர்த்திகள் இருந்தால் அவைகள் தபஸ் யோகம் முதலிய ப்ரயாஸங்களால் வந்திருக்கும். அப்படியில்லாமல் இக் குணங்கள் இயற்கையாகவே அமைந்திருக்கும் என்றபடி. ஈச்வரனுக்குக் குணமே இல்லை என்று சொல்லுகிறவர்களை நிரஸித்துக் கொண்டே

பாசுரத்தை ஆரம்பிக்கிறார். இவ்வளவு குணங்கள் நிறைந்திருந்தும் எனக்கு ஞான பக்திகளைக் கிருபையால் கொடுத்தான் என்கிறார். தத்துவ ஹித புருஷார்த்தங்களில் ஸந்தேஹம், விபரீத ஞானம் முதலிய தோஷங்கள் வராதபடி உண்மையான ஞானத்தையும் கொடுத்தான். மோக்ஷத்திற்குக் காரணமான பக்தியையும் கொடுத்தான். இக்குணத்தைப் பார்த்தால் ஸ்வர்ணமயமான பூவிற்கு வாஸனையிருந்தாப்போல் அவனுக்கு மேலும் உயர்வைக் காட்டுகிறது.

இவ்வளவு குணங்களுடைய பரதத்வத்தை ஒரு லோகத்தில் நித்யஸூரிகள் எப்போதும் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த நித்யஸூரிகளுக்கு அனுபவிக்கும்படி தன்னைக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவனுடைய திருவடிகளில் கைங்கர்யங்கள் எல்லாவற்றையும்பண்ணி பிழைக்கப் பார் என்று மனஸ்ஸுக்கு உபதேசிக்கிறார். ஆகவே, முதலடியில் ஸர்வேச்வரன் அகில ஹேய ப்ரத்யநீகன் (குற்றமற்றவன்) கல்யாண குணாத்மகன் என்று சொல்லப்பட்டது. இரண்டாமடியில் ஆழ்வாருக்குச் செய்த உபகாரம் சொல்லப்பட்டது. கர்மயோகம் ஞானயோகம் செய்து வரவேண்டிய பக்தி ஆழ்வாருக்கு பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே வந்தது என்பதும் தோன்றும். மூன்றாமடியினால் நித்ய விபூதியாகிற ஐச்வர்யம் சொல்லப்பட்டது. இது லீலா விபூதிக்கும் உபலக்ஷணம். நான்காமடியில் (சுடரடி) என்பதால் அவனுக்கு உயர்ந்த திருமேனி உண்டு என்பது காட்டப்பட்டது. (தொழுது எழு) என்பது அவனைக்கண்டு வணங்கிப் பிழைக்க வேண்டும் என்று காட்டப்படுகிறது. ஸ்தனந்தயமான குழந்தை தாயின் முலையிலே கண் வைக்குமாப்போலே ஆழ்வார் சேஷபூதனுக்கு ஜீவன ஹேதுவான திருவடிகளிலே கண் வைக்கிறார். “மன ஏவ மனுஷ்யாணாம் காரணம் பந்தமோக்ஷயோ:” என்று சொல்லியிருக்கிறது. மனஸ்ஸுதான் ஸம்ஸாரத்திலிருப்பதற்கும் மோக்ஷத்திற்கும் காரணம். சப்தம், ரூபம், ரஸம் முதலியவைகளில் ஈடுபட்டால் ஸம்ஸாரம் வரும், பகவானிடம் ஈடுபட்டால் மோக்ஷம் வரும். ஆதலால் மனதைக் குறித்து உபதேசிக்கிறார். மனம் நபும்ஸகலிங்கம். ஆகிலும் இங்கு பும்லிங்கத்தால் சொல்லுகிறார். பகவத் விஷயத்தில் இறங்கியிருந்தால் அதை உயர்ந்த வஸ்துவாயும் அது இல்லாவிடில் தாழ்த்தியும் சொல்லுவது ஆழ்வார்களது இயல்பு. இவ்வாழ்வாருடைய மனம் பகவானிடத்தில் ஈடுபட்டிருப்பதால் மனனே என்று ஒரு புருஷனாக வைத்துப் பேசுகிறார். அது இல்லாவிடில் “அவனையுள்ளத்து எண்ணாத மானிடத்தை எண்ணாத போதெல்லாம் இனியவாறே” என்று பகவத் ப்ராவண்யமில்லாதவனை மானிடனை என்று சொல்ல வேண்டியிருக்க மானிடத்தை என்று நபும்ஸகமாகப் பேசுகிறார் திருமங்கையாழ்வார்.

மனனக மலமற - 2

கீழ்ப்பாட்டில் சொன்ன குணங்களுக்கு ஆதாரமான திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம் தோஷங்களில்லாமையாலும், நற்குணங்கள் நிறைந்திருப்ப

தாலும், உலகிலுள்ள மற்ற வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் மேலாய் வேறுபட்டது என்று சொல்லப்படுகிறது. உலகில் ஜீவன்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு உடம்பு உண்டு. நம்முடைய ஜீவாத்மாவை ஆத்ம ஸ்வரூபமென்று சொல்லுவார்கள். உடம்பை, உடம்பு, தேஹம் என்று சொல்லுவார்கள். பகவானுக்கு உடம்புண்டு. பகவானுடைய ஆத்மாவை திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம் என்பார்கள். அவனுடைய உடம்பை திவ்யமங்கள விக்ரஹம் என்பார்கள். அழகு, லாவண்யம், ஸௌகுமார்யம், யௌவனம் முதலிய குணங்கள் திருமேனியிலுள்ள குணங்கள். தயை, வாத்ஸல்யம், ஸௌசீல்யம் ஒளதார்யம் முதலிய குணங்கள் திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்திலுள்ளவை. இப்பாட்டில் அவனுடைய திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம் சுத்தமான ஜீவனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்கிறார். “ததேவ ப்ரஹ்ம தத்வம் வித்தி நேதம் யதிதம் உபாஸதே” என்கிற வேதவாக்யம் ஞாபகப்படுத்தப்படுகிறது.

யோகாப்யாஸம் செய்தால் மனஸ்ஸிலுள்ள காமம், கோபம், ரஜோ குணம், தமோகுணம் அக்ஞானம் முதலிய மலங்கள் (அழுக்குகள்) போய்விடும். அதற்கு மேல் மேன்மேலும் மனதில் ஞானம் வளரும். அந்த ஞானத்தால் ஜீவாத்மாவைப் பார்க்கலாம். அந்த ஞானத்தால் பார்க்கப்படும் சுத்த ஜீவனைப் போன்றவனில்லை பரமாத்மா. அவனிலும் வேறுபட்டவன், உயர்ந்தவன்.

பொறியுணர்வு அவையிலன்-கண், காது, மூக்கு, நாக்கு, த்வக் என்கிற ஐந்து இந்திரியங்களால் அறியப்படும் அசேதன பதார்த்தம் போன்றவனுமல்ல. வெளியிந்திரியங்களால் அனுபவிக்கப்படும் அறிவில்லாப் பொருள்களின் படியல்லன். அதனிலும் வேறுபட்டவன். இன்னும் இப்படிப்பட்டவன் என்று சொல்லுகிறோம்.

“முழு உணர்” முழுவதும் ஞானஸ்வரூபன், “முழு நலம்” முழுவதும் ஆனந்தஸ்வரூபன். “எதிர் நிகழ்” வரப்போகிற காலத்திலும், இப்போது நடக்கும் காலத்திலும், சென்ற காலத்திலும் தனக்கு ஸமானமானவனில்லாதவன். தனக்கு மேல்பட்டவனும் இல்லாதவன். அவனுடைய “சுடரடி தொழுது எழு என் மனனே” என்று சேர்த்துக்கொள்வது. அவன் எனக்கு உயிராயிருப்பவன். அவன் எனக்கு தாரகன். அவனின்றி நான் பிழையேன் என்றபடி.

இலனது உடையன் என நினைவு அரியவன் - 3

கீழ்ப்பாட்டில் சொன்னபடி தன்னைக்காட்டிலும் வேறு பதார்த்தங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனான குற்றமல்லாதவனும் ஸகல கல்யாண குணங்களாலும் நிறைந்தவனுமான ஸர்வேச்வரனுடைய ஐச்வர்யத்தைச் சொல்லுகிறார் மூன்றாம் பாட்டில். அந்த வஸ்து அவனு

டையதல்ல. இந்த வஸ்து இவனுடையது என்று நினைக்க முடியாதவன். எல்லாம் இவனுடைய சொத்து என்றபடி, இந்த பூமியிலும், அந்தரிக்ஷத்திலும் மற்றும் மேலுள்ள லோகங்களிலிருக்கிற உருவத்தை உடைய பொருள்களையும் (அறிவில்லாத பொருள்களையும்) உருவமில்லாத பொருள்களையும் (ஜீவாத்மாக்களையும்) உடையவன். எல்லாவற்றிற்கும் சேஷி (ஸ்வாமி) என்றபடி. எல்லாப்பொருள்களுக்கும் ஆத்மாவாயிருக்கிறவன். இப்படி எல்லாப் பொருள்களிலும் உள்ளே ஆத்மாவாயிருந்தாலும் அவைகளுக்குள்ள தோஷங்கள் இவன் மேல் ஒட்டாது. இப்படிப்பட்டவன் எல்லாப் பொருள்களிலும் நியமனம் செய்து கொண்டு பரவியிருக்கிறான். இப்படிப்பட்ட சீரிய:பதியான நாராயணனை அனாதிகாலம் ஸம்ஸாரத்திலிருந்த நாம் கிட்டினோம். “மன்யே ப்ராப்தாஸ் ஸம் தம் தேசம்” என்று பரதாழ்வான் பரத்வாஜன் சொன்ன சித்ரகூட பர்வதத்தை அடைந்தோமென்று ஸந்தோஷப்பட்டாப்போல் ஆழ்வாரும் ஆனந்தப்படுகிறார்.

நாமவனிவனுவன் - 4

முதற்பாட்டில் பகவானுடைய குணங்களும், திருமேனியும், நித்ய விபூதியாகிற ஐச்வர்யமும் சொல்லப்பட்டது. 2ம் பாட்டில் அவனுடைய ஸ்வரூபவைலக்ஷணம் சொல்லப்பட்டது. மூன்றாம் பாட்டில் லீலாவிபூதி சொல்லப்பட்டது. இப்படிச் சொன்ன அர்த்தங்களை மேலே ஏழு பாட்டுக்களாலே விஸ்தாரமாகச் சொல்லுகிறார். உலகிலுள்ள அறிவுள்ள ஜீவன்கள், அறிவில்லாத பொருள்கள் எல்லாவற்றின் ஸ்வரூபம், ஸ்திதி, ப்ரவ்ருத்தி எல்லாம்பகவததீனம் என்று மூன்று பாட்டுகளால் சொல்லுகிறார். அவைகளுள் இப்பாட்டில் ஸ்வரூபம் பகவததீனம் என்று சொல்லுகிறார். நாமும் பும்லிங்க சப்தத்தால் சொல்லப்படுகிற தூரத்திலிருப்பவனும், ஸமீபத்திலிருப்பவனும், தூரமுமில்லாமல் ஸமீபமுமில்லாமல் நடுவிலிருப்பவனும், பகவததீனங்கள் என்றபடி. எல்லாப் பொருள்களுடைய ஸ்வரூபம் (அமைப்பு) (அதற்கே உரித்தான தன்மையால் காட்டப்பட்ட பொருள்) பகவானுக்கு அதீனமாயிருக்கிறது. (பகவானிட்ட வழக்காய் இருக்கிறது). ஸ்த்ரீலிங்கத்தால் சொல்லப்படுகிற தூரதேசம், ஸமீபதேசம் மத்ய தேசம் இவைகளிலுள்ளவைகளும் பகவததீனங்கள். தூரதேசத்திலும் ஸமீபத்திலும் மத்ய தேசத்திலும் இருக்கிற பூஜிக்கத்தகுந்த பெரியவர்கள் பகவததீனர்கள். நபும்ஸகலிங்கத்தால் சொல்லப்படுகிற தூரஸமீப மத்ய தேசத்திலிருப்பவைகளும் பகவததீனங்கள், மேலும் அழியக் கூடிய தூர ஸமீப மத்ய தேசங்களிலிருக்கும் பதார்த்தங்களும் பகவானுக்கு அதீனங்கள். கீழ்ச் சொன்ன வஸ்துக்களுடைய குண தோஷங்களும், இனிமேல் உண்டாகப் போகிறவைகளும், இதற்கு முன் இருந்தவைகளும் இப்போது இருப்பவைகளும் எல்லாம் பகவததீனங்கள். இப்படி எல்லாப் பதார்த்தங்களும் அவனுக்கு ப்ரகாரங்களாய் அவன் ப்ரகாரியாய் நிற்கிறான்.

அதாவது, எல்லாப் பொருள்களிலும் அவ்விச்வரன் உள்ளே நுழைந்து அவ்வஸ்துக்களை இருப்பவைகளாகச் செய்கிறான். அவன் உள் நுழைந்தி ராவிடில் அவை இருக்கவே இருக்காது. ஆதலால், எல்லாம் அவனதீனம் என்றபடி.

அவரவர் தமதம தறிவறிவகை - 5

யாகம் முதலிய கர்மங்களால் ஆராதிக்கப் படுகிற இந்திரன் முத லிய தேவர்களும் பகவததீனர்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது இப்பாட்டில். லோகத்தில் அந்தந்த புருஷர்கள் தங்கள் தங்களுடைய ஞானத்தின் படி தேவர்களை ஆச்ரயிப்பார்கள். ஸாத்விகர்கள் தேவர்களை ஆராதிப்பார் கள். ரஜோ குணமுள்ளவர்கள் யக்ஷ ரக்ஷஸ்ஸுகளை ஆச்ரயிப்பார்கள். தமோகுண முள்ளவர்கள் பூதப்ரேத பிசாசங்களை ஆச்ரயிப்பார்கள். அவர்கள் தங்கள் கர்மாவின்படி அந்த தேவதையை ஆராதிப்பதற்கு வேண்டியவைகளைத் தெரிந்து கொண்டிருப்பார்கள். அவர்கள் தங்க ளுடைய கர்மானுகுணமாக வந்த புத்தியுடன், அந்தந்த தேவதைகள் தான் கர்மாவினால் திருப்தி பண்ணப்படுகிறார்கள், பலங்களையும் கொடுப்பார்கள் என்று எண்ணி யாகம் முதலிய கர்மாக்களைச் செய்கிறார் கள். அவரவர்கள் வேண்டிய பலங்களையும் கொடுக்கிறார்கள். அந்த தேவதைகளும் குறைவில்லாமல் பலன் கொடுப்பதில் சக்தியுள்ளவர்கள் தான். அவரவர்கள் கர்மாவினால் சாஸ்திர முறைப்படி ஆராதிக்கப்பட்டு பலம் கொடுக்கும் படி சரிய; பதியான நாராயணன் தான் அந்த தேவர் களுக்கு அந்தர்யாமியாயிருக்கிறான் என்கிறார். அந்தர்யாமியான நாரா யணன் தான் பலன் கொடுக்கிறானென்பதால் தேவர்களால் செய்யப்படு கிற ரக்ஷணமும் (காப்பாற்றுதலும்)ஸ்ரீமந் நாராயணன் தான் செய்கிறான். இப்படிச் சொன்னபடியால் மாதா பிதாக்கள் காப்பாற்றுவதும் அவர்க ளுக்கு அந்தர்யாமியான பகவான்தான் செய்கிறான் என்று பொருள். இப் பொருள் “சதுர் ஹோதாரோ” என்கிறவேத வாக்கியத்தாலும், “அஹம் ஹி ஸர்வ யக்ஞானாம் போக்தா ச ப்ரபுரேவ ச” “போக்தாரம் யக்ஞ தப ஸாம்” என்கிற ஸ்மருதிகளாலும் அறியலாம்.

நின்றனர் இருந்தனர் கிடந்தனர் - 6

நிற்கிறவர்கள், உட்கார்ந்திருப்பவர்கள், படுத்திருப்பவர்கள் எங்கும் திரிகிறவர்கள், நில்லாதவர்கள், உட்காராதவர்கள், படுக்காதவர்கள், திரி யாதவர்கள் இந்த சப்தங்களெல்லாம் பரமாத்மாவைத்தான் சொல்லுகின் றன. அதாவது, நிற்பது, உட்காருவது, படுப்பது, திரிவது என்கிற ப்ரவ் ருத்திகளைச் செய்கிறவர்களுக்கும் அவன் அந்தர்யாமியாக இருக்கிறான். ஆகையால் இப்பிரவ்ருத்திகளைச் செய்கிறவர்கள் பகவான்தான். நில் லாமை உட்காராமல் இருப்பது, படுக்காமலிருப்பது, திரியாமலிருப்பது (அதாவது) கீழ்ச் சொன்ன வேலைகளைச் செய்யாமலிருப்பவர்களும் பக

வாஸ்தான். எல்லா வேலைகளைச் செய்கிறவர்களும் செய்யாதவர்களும் பகவான் என்று சொன்னால் அந்தவேலைகளையும் ஆத்மாவாயிருந்து அவனே செய்விக்கிறான். வேலையிலிருந்து நிவ்ருத்தியையும் செய்யாமலிருப்பதையும் அப்பகவானே செய்விக்கிறான் என்று திரண்டபொருள். ப்ரவ்ருத்திகளையும் நிவ்ருத்திகளையும் செய்விக்கிற வர்களுக்கு அவன் ஆத்மாவாயிருப்பதால் ஒரு வேலையோடு நிவ்ருத்தியோடு இருக்கிற ஸ்வபாவன் பரமாத்மா பகவான் என்று நினைக்க முடியாது. அப்பொழுதும் பகவான் “யஸ் ஸதா அஸ்தீதி கேவலம்” என்கிறபடி எப்போதும் இருப்பது என்கிற ஸ்வபாவத்தையுடையவன் என்றுதான் அவனைச் சொல்லலாம். எல்லா வேலைகளையும் செய்கிறவனாக பகவான் நிற்கிறான் என்று சொல்லியிருப்பினும் “அருணயா பிங்காக்ஷயா” “லோஹிதோஷ்ணீஷா” என்கிற மீமாம்ஸா பிரகரணங்களில் சொல்லப்பட்டிருப்பது போலும் இங்கு வேலைகள் வேலையிலிருந்து நிவ்ருத்தி எல்லாம் பகவானிட்ட வழக்காயிருக்கிறது என்று தாத்பர்யம் சொல்ல வேண்டும். இப்படி திருடப்ரமாணமான வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வேதத்தைக் கொண்டு இவ்வர்த்தம் தெளியலாம் என்று சொன்னபடி.

திடவிகம் பெரிவளி நீர் நிலம் - 7

கீழே மூன்று பாட்டுகளாலே பிரபஞ்சத்தினுடைய ஸ்வரூபம், ஸ்திதி, ப்ரவ்ருத்தி எல்லாம் பகவானிட்ட வழக்காயிருக்கிறது என்றார். அப்படிச் சொல்லும்போது எல்லாம் பகவான் என்று சொல்லிச் சொன்னார். நின்றனர் இருந்தனர். எல்லாரும் பகவான் என்றார். கர்மாக்களுக்குப் பலம் கொடுக்கிற இந்திரன் முதலிய தேவர்களும் பகவான்தான் என்றார். எல்லாரும் பகவான் என்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்? தேவர்கள் வேறு, பகவான் வேறு இல்லையோ? என்ன அதற்குப்பதில் சொல்லுகிறார் இப்பாட்டில். எல்லாரும் உடல் (சரீரம்) அவன் உயிர் (ஆத்மா) ஆதலால் எல்லாம் பகவான் என்று சொல்லப்பட்டது என்கிறார். இந்தப் பதார்த்தங்களை எல்லாம் பிரளய காலத்தில் ஸம்ஹரித்தான் ஈசுவரன். “அத்தா சராசரக்ரஹணாத்” என்று பிரம்ம ஸூத்திரம் சொல்லுகிறது. அந்த ஸர்வேசுவரன் திடமான ஆகாசம் அக்னிவாயு ஜலம் பூமி என்கிற ஐந்து பூதங்கள், இவைகளால் உண்டு பண்ணப்பட்ட பதார்த்தங்கள் எல்லாம் தானே இவையெல்லாம் என்று சொல்லும்படி ஜனித்து (உண்டாகி) உடலில் ஜீவாத்மா வ்யாபித்து நிற்குமாப்போலே அந்தந்த பதார்த்தங்களில் மறைந்து எங்கும் வ்யாபித்திருக்கிறான். இது அபௌருஷேயமான நிர்தோஷமான வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட பொருள். இங்கு அறியவேண்டியது ஒன்றுண்டு வேதத்தில் பகவான் வேறு ஜீவன் வேறு ப்ரக்ருதி வேறு பகவானும் உலகமும் வேறு என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மற்றோரிடத்தில் உலகம் ஜீவன், ப்ரக்ருதி பகவான் எல்லாம் ஒன்று என்று சொல்லியிருக்கிறது. இதற்கு அத்வைதிகள் பகவான் என்கிற ஈசுவரதத்துவமே உலகமாக மாறியிருக்கிறது. அதற்

குக் காரணம் அந்த தத்துவத்திற்குள்ள அநாதியான அவித்யை என்கிறார்கள். இப்படிச் சொன்னால் ஜீவன்கள் அசேதனங்கள் இவைகளாக பகவானே மாறியிருந்தால் இவைகளுக்குள்ள தோஷங்கள் பகவானுக்கே வந்து சேரும். ஆதலால், தத்துவங்கள் வேறுதான். ஒன்றாகச் சொல்லியிருக்கிறதே என்று கேட்டால் பிரபஞ்சம் உடம்பாயும் ஈச்வரன் ஆத்மாவாயுமிருப்பதால் சொல்லப்பட்டது என்று சொல்லுகிறார். உடம்பையும் உயிரையும் (ஆத்மாவையும்) ஒன்றாகச் சொல்வது வழக்கம். நான் என்றால் ஜீவாத்மா. நான் சிவப்பு, கறுப்பு, இளைத்திருக்கிறேன், பருமனாயிருக்கிறேன், பிராமணன், கூத்திரியன் என்று உடம்பிலுள்ள ஆத்மாவில் ஏறிட்டுச் சொல்லி ஒன்றாகச் சொல்லுவது வழக்கம். அதுபோல் வேதம் சொல்லியிருக்கிறது. இப்படிச் சொன்னால் ஈச்வரனுக்கு ஒரு தோஷமும் வராது. உடம்பிலுள்ள குற்றங்கள் உடம்பிலேயேதான் இருக்கும். ஆத்மா அதன்படியேதான் இருக்கும். ஆகையால் பிரபஞ்சம் ஈச்வரனுக்கு உடம்பு அவன் ஆத்மா என்று தெரிந்து கொண்டால் எல்லாக் கலஹங்களும் அடங்கிவிடும்.

இங்கு திடவிசம்பு என்று ஆகாசமானது ஸ்திரமானது என்றார் மற்ற நான்கு பூதங்கள் அழிந்தவுடன் இது அழியப்போகிறது. ஆதலால் அதிக காலமிருப்பதை முன்னிட்டு திடம் என்றார். ஆகாசம் அக்னி என்று வரிசை மாறியிருக்கிறது. அதற்குக் காரணம் சாந்தோக்ய உபநிஷத் தைத்திரீய உபநிஷத் இரண்டிலும் சொன்னதை அனுஸரித்துப் பேசியபடி “யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம், யஸ்ய ஆபச் சரீரம்” இது முதலான சுருதிகளை இங்கே நினைக்க வேண்டும்.

சுரரறி வரு நிலை விண்முதல் முழுவதும் - 8

பிரமன் முதலிய தேவர்களுக்கும் அறிய முடியாத ஸ்வபாவத்தையுடையது மூலப்ரக்ருதி. அது முதலான எல்லாவற்றிற்கும் உயர்ந்த காரணமானவன். அந்த பிரகிருதி முதலிய பதார்த்தங்களை முழுவதும் பகிழ்த்தவன். “யஸ்ய ப்ரும்ம ச கூத்ரம் ச உபே பவத ஓதனம்” என்கிற சுருதி காண்க. ஆதலால் நமக்கெல்லாம் மேலானவர்களான பிரமன் முதலிய தேவர்களுக்கும் மேலானவன் ருத்ரனுக்கு அந்தர்யாமியாயிருந்து திருபுராஸுரனை ஸம்ஹாரம் செய்து ப்ரும்மாண்டத்திலுள்ள பதார்த்தங்களையும் அழிக்கிறான். பிரமனுக்கு அந்தர்யாமியாயிருந்து இந்திரன் முதலிய தேவர்களுக்கு ஞானோபதேசம் பண்ணி அண்டத்துக்குள் பதார்த்தங்களை ஸ்ருஷ்டிக்கிறான். உலகை ஸ்ருஷ்டிக்கிறவன் ஸம்ஹாரம் பண்ணுகிறவன் என்று சொல்லவே பிரமனும் ருத்ரனும் தானே ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரம் பண்ணுகிறவன். அவர்கள் ஜகத் காரணம் ஆகமாட்டார்களோ என்கிற கேள்விக்கு பதில் சொல்லுகிறார் இப்பாட்டில்.

பிரும்மாண்டத்தில் உண்டானவன் பிரமன். அதன்பின் பிறந்தவன் ருத்ரன். பிரும்மாண்டத்தை உண்டுபண்ணின ஸர்வேச்வரன் இவர்களைப் பிறகு ஸ்ருஷ்டித்தான். இவர்களுக்கு, பிரம்மாண்டத்தை உண்டு பண்ணுவதற்கு முன்னிருந்த பிரகிருதி, பஞ்ச பூதங்கள், தன்மாத்ரைகள், அஹங்காரம், மஹத் தத்துவம் இவைகளைப்பற்றி என்ன தெரியும்? பிரகிருதி முதலிய தத்துவங்களைக் கொண்டு பிரும்மாண்டத்தை ஸ்ருஷ்டித்தான். பிறகு பிறந்தவர்கள் பிரமனும் சிவனும் ஆகையால் அவைகளை ஸ்ருஷ்டித்த ஸர்வேச்வரனான நாராயணனே பின்பு பிரமனுக்கு ஆத்மாவாயிருந்து அண்டத்திற்குள்ளேயிருக்கிற பதார்த்தங்களை ஸ்ருஷ்டிக்கிறான். ருத்ரனுக்கு ஆத்மாவாயிருந்து ஸம்ஹாரம் செய்கிறான். அவர்கள் காரணபூதர்கள் அல்ல. விண்-மூலப் ப்ரகிருதி. “அக்ஷரம் அம்பராந்தத்ருதே: என்கிற ஸூத்ரமும், “கஸ்மின் னு கலு ஆகாச: ப்ரோதச் ச” என்கிற சுருதியும் பிரமாணம்.

உளினனில் உளன் - 9

இந்தப் பாட்டில் சூன்யவாதியை நிரஸிக்கிறார். சூன்யவாதிக்கு ப்ரமாணமுமில்லை. பிரமேயமுமில்லை. ஸர்வமும் சூன்யம். வேதமுமில்லை ஈச்வரனுமில்லை. பிரபஞ்சமுமில்லையென்று சொல்லுகிறான். அவனை நிரஸிக்கிறார் ஆழ்வார். நீ ஈச்வரன் உளன் என்று சொல்லுகிறாயா? இல்லையென்று சொல்லுகிறாயா? நீ பிரதிக்கை என்ன பண்ணுகிறாய் என்று கேட்கிறார். சூன்யவாதி ஈச்வரன் இல்லையென்று தானே சொல்லுகிறான். அவனை உளன் (இருக்கிறான்) என்று எதற்காகக் கேட்கிறார் என்றால், உளன் (இருக்கிறான்) என்று சொன்னால் எப்படி ஈச்வரன் இருக்கிறான் என்று ஸித்திக்குமோ இல்லையென்று சொன்னாலும் ஈச்வரன் ஸித்திக்கிறான் என்று ஸ்தாபிப்பதற்காக.

லோகத்தில் ஒருவன் “கட: அஸ்தி” (குடம் இருக்கிறது என்றால் மண்ணால் செய்யப்பட்ட வாயும் வயிறும் கழுத்துமுள்ள ஒரு பொருள் இருக்கிறது என்று அர்த்தம். குடமில்லை என்றால் இன்னும் உண்டாக வில்லை, மண்ணுருண்டையாயிருக்கிறது. அல்லது உடைந்து ஓடாயிருக்கிறது, அல்லது இப்போது இல்லை, அல்லது இங்கில்லை என்றுதானே பொருள். குடம் என்கிற வடிவத்துடன் இல்லை என்றுதானே அர்த்தம். அதே மாதிரி நீ ஈச்வரன் உளன் (இருக்கிறான்) என்றால் ஈச்வரன் இருக்கிறான் என்று ஒப்புக்கொண்டு விட்டாய். அப்போது “உருவம் இவ்வுருவுகள்”, தேவன், மனுஷ்யன், மிருகம், பக்ஷி, ஸ்தாவரம் என்று உருவம் பெயரோடு கூடின வஸ்துக்களெல்லாம் அவ்விச்வரனுக்கு பிரகாரம். ஈச்வரனுடைய உருவம் இந்த உருவத்தோடு இருக்கிறான். என்று அர்த்தம் ஏற்படுகிறது. ஈச்வரன் இலன் (இல்லை) என்னில் வேறு இடத்தில் இருக்கிறான். இப்போதில்லை, வேறு ஸமயத்திலிருக்கிறான். குடம் இல்லை யென்றால் குடத்தின் வடிவத்தோடு இல்லை. மண் உருண்டையாகவோ

ஓடாகவோ இருக்கிறது என்று சொல்லுமாப்போல் ஈச்வரன் வேறு உருவத்தோடு இருக்கிறான், வேறு இடத்திலிருக்கிறான், வேறு ஸமயத்தில் இருக்கிறான் என்றுதானே சொல்ல முடியும். ஆகையால் ஈச்வரன் இருக்கிறான் என்றால் இருக்கிறது என்கிற தன்மையோடு இருக்கிறான். இல்லை என்றால் இல்லை என்கிற தன்மையோடு இருக்கிறான் என்று தானே அர்த்தம். அப்போது “அவனருவம் இவ்வருவுகள் தேவன் மனுஷ்யன் என்கிற உருவமும் பெயரும் இல்லாத ஸூக்ஷ்ம தசையிலுள்ள வஸ்துக்கள் “அவனருவம்” அவனுடைய நாஸ்தித்வம் (இல்லாமை). ஆகையால் ஈச்வரன் இருக்கிறான் என்றால் இருக்கும் தன்மையோடு இருக்கிறான், இல்லை என்றால் இல்லை என்கிற தன்மையோடு இருக்கிறான் என்று தேறுகிறது. ஆகவே ஈச்வரன் உளன் என்றால் உருவம் பெயர் என்கிற இரண்டையுமுடைய வஸ்துக்களை தனக்குப் பிரகாரமாக (ஸ்வபாவமாக) உடையவனாயிருக்கிறான் என்று பொருள். ஈச்வரன் இல்லையென்றால் இப்போது மாதிரி இல்லாமல் வேறு விதமாய், உருவம் பெயர் இல்லாத ஸூக்ஷ்ம தசையிலுள்ள வஸ்துக்களைப் பிரகாரமாக (ஸ்வபாவமாக) உடையவன் என்று பொருள். ஆகவே எப்படிச் சொன்னாலும் ஈச்வரன் ஸித்திக்கிறான். அவனை இல்லை என்று சொல்லமுடியாது. இப்படியுள்ள ஸர்வேச்வரன் ஒன்றை விடாமல் எங்கும் வ்யாபித்திருக்கிறான்.

பரந்ததண் பரவையுள் - 10

பரமாத்மா என்கிற பிரஹ்ம தத்துவம் விசாலமான குளிர்ந்த ஸமுத்ரத்திலும் இருக்கிறான். அதாவது, லவண, இக்ஷு, ஸுரா, ஸர்ப்பி என்கிற ஏழு ஸமுத்ரமும் தவிர பிரளயத்தில் உள்ள ஸமுத்ரத்தில் என்றபடி. அப்போது கடல் ஜலத்தை அருந்தும் படபாமுகாக்கி இல்லாமையாலே கடல் குளிர்ந்திருக்கும். இந்த உலகத்தை ஸம்ஹாரம் செய்தவன் கடலிலும் அக்கடலிலுள்ள ஜல பரமாணுக்களிலும் இருப்பான். வியாபித்து இருப்பன். பூமி அந்தரிக்ஷம் முதலிய எல்லா லோகங்களிலும் ஒன்று விடாதபடி உள்ளே நிற்பன். மிகவும் அல்பமான இடங்களிலும் கொசுவை விடச் சிறியதான சரீரங்களிலும் சரீரங்களில் பிரகாசிக்கிற ஜீவன்களிடத்திலும் கரந்து மறைந்து ஒருவராலும் அறிய முடியாதபடி இருப்பன். “ஜ்யாயான் அந்தரிக்ஷாத்” என்று ஆகாசத்தை விட மிகப் பெரிய பிரஹ்மம் அணுக்களிலிருக்கும். நெருக்கப் பட்டிருக்குமோ என்னில் அண்டத்தில் வியாபித்தாப்போல் ஆயாஸம் ஸங்கோசம் இல்லாமலிருக்கும். அந்தப் பரமாணுவில் அடைக்கப்பட்ட தேசமே ஸர்வத்தை நிர்வஹிக்க வல்ல சக்தியோடிருக்கும். அணுக்களுக்கு உள்ளே இடம் கிடையாது. உள் இருப்பது அந்த அணுவினிடத்தில் இவன் இல்லை யென்று சொல்லாதபடி கலந்திருக்கை. ஸர்வ சக்தியுடன் பூர்ணனாயிருக்கை என்பதாம்.

கரவிகம் பெரிவெளி - 11

கண்ணால் பார்க்க முடியாமல் வாயுவைக் காட்டிலும் ஸூக்ஷ்மமான ஆகாசம், அக்னி, வாயு, ஜலம், பூமி என்கிற பஞ்ச பூதமாகவும் இவற்றுக்குள்ள சப்தம், அக்னிக்குள்ள கொளுத்துகிற சக்தி, வாயுவின் பலம், ஜலத்தின் குளிர்ச்சி, பூமியின் பொறுமை (எல்லாவற்றையும் தூக்கும் சக்தி) முதலிய குணங்களாயும் இருக்கிறான் பகவான். அதாவது இவைகளை பிரகாரமாக உடையவன் என்றபடி அந்த பரமாத்மாவினுடைய திருவடிகள் விஷயமாகச் சொன்ன ஆயிரத்தில் இப்பத்து பாட்டும் மோக்ஷானந்தம், மிகவும் போக்யம், என்று முதல் திருவாய் மொழியை நிகமனம் செய்தார்.

ஆழ்வா ரெம்பெருமானார்
 சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான்
 திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமத் ஆண்டவன்
 ஸ்ரீவேதாந்த ராமானுஜ மஹாதேசிகன் அருளிய
 பகவத் விஷய ஸாரத்தில்
 முதல் பத்து முதல் திருவாய்மொழி
 முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

இரண்டாம் திருவாய்மொழி

வீடு மின் முற்றவும்

வீடு செய்தும் முயிர்

வீடுடையானிடை

வீடு செய்மினே. 1

ஆழ்வார் முதல் திருவாய் மொழியில் விசதமாக அனுபவித்தார். பரத்வத்தைப் பரக்கப் பேசினார். இத்திருவாய்மொழியில் பரோபதேசம் பண்ணுகிறார். கீழே பகவானை அனுபவித்துத் தலைக்கட்டியாய் விட்டதா? பரோபதேசத்தில் ஈடுபடுகிறாரே என்றால் “கொள்ள மாளா விற்ப வெள்ளம்” தனக்கும் தன் தன்மை அறிவரியான்” என்று இவரே பேசுவதால் விஷயம் தலைக்கட்டும் படியானதல்ல. அபரிச்சின்னமானது. (அளவிட முடியாதது). இவருக்கு அனுபவித்து ஆசை குறைந்து விட்டதோ என்ன, “காதல் கடலில் மிகப் பெரிதால்” “அதனின் பெரிய என் அவா” என்றும் சொல்லுகையாலே இவருக்கு ஆசை குறையாது. விஷயத்தில் வைராக்கியம் வந்து விட்டதோ என்ன, “எப்பொழுதும் நாள் திங்கள் ஆண்டு ஊழி ஊழிதொறும் அப்பொழுதைக்கப்பொழுது என் ஆராவமுது என்று சொல்லுகிறபடி எவ்வளவு காலம் அனுபவித்தாலும் அவ்வப்போது திருப்தி பிறவாத அம்ருதமாயிருக்கும். ஆதலால் வைராக்கியம் வந்தது என்றும் சொல்வதற்கில்லை. பின்னை ஆசார்ய பதத்தை ஆசைப்பட்டு உபதேசிக்கிறாரோ எனில் அப்படியும் சொல்வ தற்கில்லை இவர் க்யாதி லாப பூஜைகளை ஆசைப்பட்டவரல்ல. பின்னை அனுபவிப்பதை விட்டுவிட்டு உபதேசிக்கக் காரணம் என்னவென்றால் இவ் வனுபவமேதான் காரணம். எம்பெருமானையும் அவனுடைய பரத்வத்தையும் அனுபவித்தார். அது ஒரு பெரிய திருநாள் போலே இருந்தது. அவ் வனுபவத்தாலே எல்லையில்லாத ஓர் ப்ரீதி உண்டாயிற்று. அந்த ப்ரீதி, பகவானே ப்ராப்யம், ப்ராபகம், போக்யம் என்றிருக்கிற பலரோடு சேர்ந்து பகவத் குணங்களைச் சொல்லியும் கேட்டும் அனுபவிக்க வேண்டும் என்று ஆசையை உண்டுபண்ணிற்று. இவர் ஆசைப்படி இந்த லோகத்திலே அப் படிப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் இல்லை. எல்லாரும் உண்டியே உடையே உகந்தோடும் என்று விஷயாந்தரங்களில் ஈடுபட்டவராயிருந்தார்கள். இவருக்கோ அடியார்கள் குழாங்களுடன் அனுபவிக்க ஆசை. ஆகையால் உலகிலுள்ள விஷயாந்தரபரர்களைப் பார்த்தார். அவர்களில் கெட்டதைத் தள்ளி நல்லதை எடுத்துக் கொள்ளும் ஸ்வபாவத்தைப் பார்த்து இவர்க

ளுக்கு உபதேசித்து இவர்களைப் பாகவதர்களாக்கி இவர்களோடு அனுபவிக்கலாம் என்று பார்த்து அவர்களுக்கு பக்தியோகத்தை உபதேசிக்கிறார். இவர்களைப் பாகவதர்களாக்க உபாயம் பக்தியோகத்தை உபதேசிப்பது என்று பார்த்து அதையே பகவானைத் தவிர மற்ற வஸ்துக்களில் வைராக்யபூர்வகமாக உபதேசிக்கிறார். உபதேசிக்கும் போது எம்பெருமானைத் தவிர மற்ற விஷயங்கள் தோஷங்கள் உள்ளதால் விடவேண்டியவை என்றும் ஸர்வேச்வரன்தான் உபாதேயன் என்றும், மற்றவை அனேகதோஷதுஷ்டங்கள், பகவானே தோஷமில்லாத தத்துவம் என்றும், அவனை அடையவொட்டாமல் தடுக்கும் விக்னங்களை நீக்குவதெப்படி என்றும் இதர விஷயங்களை விடுவதில் சிரமமில்லை புதிதாகச் செய்ய வேண்டிய தொன்றுமில்லை என்றும், அவ்வீச்வரன் தான் அடைய வேண்டியவன் என்றும் உபதேசிக்கிறார்.

ஸர்வேச்வரனைத் தவிர மற்ற விஷயங்கள் எல்லாவற்றையும் விட்டு விடுங்கள். விட்டு விட்டு உங்களுடைய ஆத்மாவை ஸமர்ப்பியுங்கள் ஸமர்ப்பணத்தில் உடையவனிடத்தில் ஸமர்ப்பியுங்கள். மோக்ஷத்திற்கு உடையவனிடம் ஸமர்ப்பியுங்கள் என்றபடி. உங்கள் ஆத்மாவுக்கு யார் ஸொந்தக் காரனோ அவனிடம் ஸமர்ப்பியுங்கோள் என்கிறார்.

முற்றவும் வீடுமின் என்று சொல்ல வேண்டியிருக்க வீடுமின் என்பதை முதலில் போடுவானேன் என்று கேட்டால் சிறு குழந்தை பாம்பைப் பிடித்துக் கொண்டு கிடந்தால் போகட்டு விடு என்று சொல்லி விட்டுப் பின்னை பாம்பு என்று சொல்லுமாப் போலவும், வீட்டில் உறங்குகிறவனை, வீட்டில் நெருப்புப் பிடித்து விட்டால் புறப்படு வா என்று சொல்லி விட்டுப் பின்பு நெருப்பு என்று சொல்லுமாப்போலவும் வீடுமின் என்று முதலில் சொல்லுகிறார். இவன் ஜன்ம மரணங்களுக்கு நடுவில் இருக்கிறானல்லவா? விபீஷணனும், “பரித்யக்தா மயா லங்கா” “த்யக்த்வா புத்ராம்ச தாராம் ச” என்று விட்டுவிட்டேன் என்பதை முதலில் சொன்னான், எதை விடுவதென்றால் எல்லாவற்றையும் விடு என்கிறார். ஓர் சண்டாளனுடைய வீட்டை ஓர் பிராமணனுக்கு ஆக்கினால் சிலவற்றை விடுமாப்போலில்லை. இங்கு எல்லாவற்றையும் விட்டு விட வேண்டும் என்கிறார். மறுபடியும் வீடு செய்து என்று சொல்லுவானேன் என்றால் நாம் மோக்ஷத்தை அனுபவிப்பதைக் காட்டிலும் விடுவதே ஸுகம் என்று காட்டுவதற்காகத் திருப்பிச் சொல்லுகிறார்.

உங்கள் ஆத்மாவை ஸமர்ப்பியுங்கள்; யாரிடத்தில் என்றால் “உம் முயிர் வீடுடையானிடை” அதாவது, உங்களுடைய ஆத்மாவை வீடாக இருப்பிடமாக உடையவனிடம் (“யஸ்ய ஆத்மா சரீரம்” என்கிறபடி) நாராயணனிடம் ஸமர்ப்பியுங்கள், வீடுடையானிடை, பரமபதத்திற்கு ஸ்வாமியானவனிடம் ஸமர்ப்பியுங்கள். ஸமர்ப்பிப்பதாவது, உங்கள் ஆத்மா ஸர்வேச்வரனுக்கு சேஷபூதம் என்று நினைப்பது.

மின்னின் நிலையில - 2

பஹு காலமாகப் பழக்கப்பட்ட சரீரம் முதலியவற்றை எப்படி விடுவது என்றால், ஸ்திரமான ஆத்மா விடேன் என்று பிடித்து வைத்துக் கொண்டிருக்கிற இந்த சரீரம் மின்னலுக்குள்ள நிலையும் இல்லாதது என்பதைச் சற்றையோசியுங்கள், ஸுலபமாக விடலாம் என்கிறார். இந்த சரீரம் அல்பமாய் அஸ்திரமாய் இருக்கும். அஸ்திரமாயிருக்கச் செய்தேயும் இது இதில் ஸ்திரம் என்கிற புத்தியை உண்டுபண்ணும். மின்னலை விட நிலையில்லாதது. மின்னல் தோன்றி நசிக்கும். இது தோன்றாமலும் நசிக்கும். கர்ப்பத்திலும் நசிக்கும். இதற்கு ஓர் நியமம் இல்லை. “மன்னுயிராக்கைகள்” ஸ்திரமான ஆத்மா பற்றிக் கொண்டிருக்கிற சரீரம், அல்லது ஆத்மா ஸ்திரம் என்று நினைத்துப் பற்றிக் கொண்டிருக்கிற சரீரம். ஆக்கைகள் என்கிற பஹுவசனத்திற்குத் தாத்தாய்ம்: ஆத்மா ஒன்று, அது கர்மநுகுணமாகப் பற்றுகிற சரீரங்கள் பல என்று காண்பிப்பதற்காக. நாம் இதுவரையில் எத்தனையோ சரீரங்களில் இருந்திருக்கிறோம். இவ்வாத்மா திறந்து கிடக்கிற வாசல் தோறும் நுழையும். குளிர்ச்சியாயிருக்கிறது. வாஸனையாயிருக்கிறது, ஆகையால் இது சந்தனக் கட்டை என்று ஓர் ஸர்ப்பத்தைத் தழுவிக்கொண்டு ஒருவன் கிடந்தால் ஒரு தார்மிகள் இது ஸர்ப்பம் என்று சொன்னால் அதை உடனே விட வேண்டாமோ? இது சரீரம், அஸ்திரம், அல்பம், அனேக தோஷம் உள்ளது என்பதை நீங்களே ஆலோசித்துப் பாருங்கள். இதற்கு சாஸ்திரம் வேண்டாம். ஆசார்யன் உபதேசம் வேண்டாம். தோஷம் ப்ரத்யக்ஷமாகையாலே உங்களுக்கே தெரியும்.

நீர் நுமதிதன்நிலை - 3

நீங்கள் என்றும் உங்களுடையது என்றும் நடக்கிற அஹங்கார மமகாரங்களை வேரோடு (ஸவாஸனமாக) விட்டு விட்டு ஈச்வரனை ஆசிரியருங்கோள். ஆத்மாவுக்கு இதற்கு ஸமமான வேறு ஹிதமுமில்லை. பிரியமுமில்லை. “அனாத்மன்யாத்மபுத்திர் யா அஸ்வே ஸ்வமிதி யா மதி: அவித்யா தரு ஸம்பூதி பீஜ மேதத் த்விதா ஸ்திதம்” “அச்யுதாஹம் தவாஸ்மீதி ஸைன ஸம்ஸார பேஷஜம்,” என்பது காண்க. நான், என்னுடையது என்கிற அஹங்கார மமகாரங்களை விடு என்று பிறருக்குச் சொல்லும் போது நீர் நுமது என்றுதானே சொல்லவேண்டும். தவிரவும், இவர், நான் என்னுடையது என்று விடுவதாகச் சொன்னாலும் இவருடைய நாக்குவெந்து விடுமாம். அவ்வளவு அஹங்கார மமகாரங்களைவிட்டவரிவ்வாழ்வார், உடம்பைநான் என்று எண்ணுவதும், உடம்பைச் சேர்ந்தவற்றில் என்னுடையது என்று எண்ணுவதும் விடவேண்டியவை. இவைதான் ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணமான விதைகள். இரண்டு வருஷங்கள் சேரநின்றால் ஒரு வருஷத்தைத் துளைத்து பெருங்காயத்தை வைத்தால் சில நாளி

ருந்து பட்டுப்போய்விடும். இந்த அஹங்காரமமகாரங்களை விட்டால் நாளடைவில் ஸம்ஸாரம் போய்விடும். ஈச்வரனை ஆச்ரயியுங்கோள். ஆத்மாவுக்கு இதை விட உயர்ந்த ஹிதம் வேறு இல்லை. கடலில் காற்றில் அகப்பட்டுத் தவிக்கும் படகு கரை சேர்ந்தாப்போல் இருக்கும்.

இல்லதும் உள்ளதும் - 4

அந்த ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபம் சேதனனும் அசேதனமும் அல்லாதது. அறிவுள்ள வஸ்துவும் அறிவில்லாத வஸ்துவமல்லாதது. எல்லையில்லாத பிரஸித்தமான கல்யாணகுணங்களை யுடையது. மற்ற விஷயங்களில் பற்றுதலை விட்டு அவனை ஆச்ரயிப்பாய் என்கிறார். எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டு அவனை ஆச்ரயிக்கச் சொன்னீர். ஆச்ரயிக் கப் போகிற விஷயம் நன்றாயிருந்தாலன்றோ இதை விட்டு அதை ஆச்ர யிக்கலாம் என்று கேட்க அதற்குப் பதிலாக இப்பாகரம் அமைகிறது.

இல்லது நாஸ்தி என்றும் அன்ருதம் ச என்றும் நாசத்தையடையக்கூடிய அறிவில்லாத வஸ்துக்கள் போலல்ல அவன் ஸ்வரூபம். அஸ்தி என்றும் ஸத்யம் ச என்றும் சொல்லப்படுகிற ஜீவாத்மதத்துவம் போலு மன்று. “அஹம் ஸுகீ, அஹம் துக்கீ” என்று ஸுக துக்கங்கள் கலந்ததல் லவோ ஜீவனுடைய அனுபவம். பின்னை எப்படியிருக்கும் என்றால் ஆனந்த மய: என்றும் “உணர் முழுநலம்” என்றும் “ஒடியா விற்பப் பெருமையோன்” என்றும் சுடர் ஞானவிற்பம் என்றும் சொல்லுகிறபடி ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனாயிருக்கும். அதைப் புல்கு-அதைக்கட்டிக் கொள் என்கிறார். பெண்களைக் கட்டிக்கொள்வது போல் ஸுகரூபமாயி ருக்கும் என்று காண்பிப்பதற்காக புல்கு என்கிற பதத்தைப் பிரயோகித் தார். ஆனால் இதர விஷயங்களை விடாமல் பகவானை அடைந்தால் பிரயோஜனமில்லை. அவன் “பற்றிலார் பற்றநின்றான்” என்று சொல்லப் படுபவனன்றோ.

அற்றது பற்றினில் - 5

சப்தம் முதலிய விஷயங்களில் பற்றுதல் நசித்து விட்டால் ஆத்மா பிரகிருதியிலிருந்து விடுபட்டு ஆத்மானுபவத்தை யடையத் தகுதியுள்ள தாயிற்று. அதையும் உபேக்ஷித்து விட்டு ஸ்திரமாயிருக்க அபேக்ஷித்தால் ஈச்வரனை ஆச்ரயித்து விஷயங்களில் ஆசையை விடு.

பகவத் ஸமாச்ரயணத்திற்கு ஏற்படும் இடையூறுகளை விடும்படி உபதேசிக்கிறார். ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களிலுள்ள பற்று விட்டு விட்டால் ஆத்மா மோக்ஷத்தை அடைந்தது. ஞானமுள்ளவனும் ஞானஸ்வரூபனு மான ஜீவாத்மாவுக்கு அசித்ஸம்பந்தம் கழிந்தால் யோகாப்யாஸத்தால் சுத்தமான ஆத்மஸ்வரூபம் பிரகாசிக்கும். நித்யமான ஞானரூபியான ஜீவாத்மா தோன்றினால் அதையே அனுபவிக்க வேண்டும் என்று ஆசை

உண்டாகும். அந்த ஆசையையும் முகம் சிதற உடைத்து இன்னும் ஸ்திரமான புருஷார்த்தத்தைப் பற்றப்பார்க்கில் இதையும் விடப்பாருங்கள். மாற்பால் மனம் அழிப்ப மங்கையர் தோள் கைவிட்டு என்னுமாப் போல், அல்லது ஆச்ரயண காலத்திலே அவனுக்கு என்றே தீர்மானித்து சேஷியான அவனைப் பற்றுங்கள்.

பற்றிலனீசனும் - 6

எம்பெருமானை நாம் ஆச்ரயித்தாலும் அவன் நம்மை அங்கீகரிப்பானோ, அவனுக்கு பழையவர்களான தோஷமற்றவர்களான நித்ய ஸூரிகளிருக்க அவன் புதிதாகப் போன நம்மிடத்தில் ப்ரீதி வைப்பனோ என்று கேட்க இப்பாட்டில் பதில் சொல்லுகிறார். அவன் ஸர்வேச்வரன் ஆனாலும் எல்லாரிடத்திலும் ஸ்நேஹ ஸ்வபாவனாயிருக்கிறவன். ஆகையால் நீ அவன் பக்கம் ஸ்நேஹமுள்ளவனாய்க் கொண்டு அவனுடைய ஸர்வகைங்கர்யத்திலும் அந்வயிப்பாய் என்கிறார்.

அவன் ஸர்வேச்வரனானாலும் எல்லாரிடத்திலும் ஸங்கம் ஒரே மாதிரியாயிருக்கும் பரத்வம் விடமுடியாது. அவனுக்கு ப்ரஸாதமே ஸ்வரூப நிரூபகம். மதுரா நகரத்தில் கண்ணன் நெடுந்தெருவிலே போகிறவன் முடுக்குத் தெருவிலே வந்து மாலாகாரரை அனுக்ரஹித்து அவனைக் கைங்கர்யத்தில் ஈடுபடச் செய்தான். எல்லாரிடத்திலும் பற்றிலன். பற்றுக்கு இல் வீடுபோல் இருப்பிடமானவன். “ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு” என்கிறான். அவன் எல்லாரிடத்திலும் முற்றவும் நின்றனன். ஸர்வஸமனாயிருந்தான். ஆகையால் நீயும் அவனிடத்தில் பற்றிலையாய் ஸங்கத்துக்குக் கிருஹமாயிருந்து ஸங்கத்தோடு சென்று அவன் முற்றில் அடங்கு-எல்லாக்கைங்கர்யத்தையும் செய்வாய்.

அல்லது அந்த ஸர்வேச்வரன் புதிதாகப் போன நம்மை ஆதரிப்பான். நம்மைக் கண்டதும் அவன் முந்தியிருந்தவர்களிடத்தில் பற்றிலன்-ப்ரீதியில்லாதவனாய் ஆகிவிடுகிறான். அவர்களிடத்தில் ப்ரீதி இல்லாதுபோனால் இவனுக்குக்குறை வாராதோ வென்ன முற்றவும் நின்றனன். பழையவர்களால் வரும் ஏற்றமெல்லாம் இவனாலேயாம்படி நின்றான். “த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபன்னே கிம் கார்யம் ஸீதயா மம” என்றான். இன்று ஆச்ரயித்த குரங்குக்கு (ஸூக்ரீவனுக்கு) ஓர் வாட்டம் வந்தால் அநபாயினியான பிராட்டியாலும் கார்யமில்லை என்றான் ஸ்ரீசக்ரவர்த்தித் திருமகன். பசு அன்று ஈன்ற கன்றுக்கு இரங்கி முன்னீன்ற கன்றையும் கொம்பிலே கொள்ளும். ஆகவே நீ பற்றிலையாய் “ஸங்காத் ஸஞ்ஜாயதே காம: புத்திநாசாத் ப்ரணச்யதி” என்று நாசத்தை உண்டு பண்ணி மற்றவைகளில் பற்றைவிட்டு அப்பெருமானையே மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸ: சரணம் ஸுஹ்ருத் என்று எல்லா வறவும் அவனே என்று ஆச்ரயிப்பாய் என்றும் சொல்லலாம்.

அடங்கெழில் சம்பத்து - 7

அவன் ஸ்நேஹ ஸ்வரூபனாயிருந்தாலும் அவனுடைய போகவிபூதி லீலாவிபூதி என்கிற ஐச்வர்யத்தைச் சிந்தித்தால் அவன் கிட்டப் போக முடியுமோ என்று கேட்க அதற்குப் பதில் சொல்லுகிறார் இப்பாட்டில். முழுவதும் பிரகாசிக்கிற அவனுடைய ஐச்வர்யத்தைப் பூரணமாகப் பார்த்து அந்த ஐச்வர்யம் என் ஸ்வாமியினுடைய ஐச்வர்யம் என்று நினைத்தால் கூசாமல் சென்று அணுகலாம். அப்படி நினைத்துக் கொண்டும் நீங்களும் அவனுடைய சேஷ வஸ்துக்களுக்குள்ளே அடங்குங்கள் என்கிறார். எம் பெருமானுடைய ஐச்வர்யமோ எல்லையில்லாதது. நாமோ மிக அल्पமானவர். அதி க்ஷுத்ரன் அவனிடம் போனால் தள்ளுண்டு திரும்ப வேண்டியதுதான். கடலிலே புகுந்த துரும்பு திரைமேல் திரையால் தள்ளப்பட்டுக் கரைசேரவில்லையோ என்று சிலர் கேட்பர். அதற்குப் பதில் கூறுகிறார். அந்த ஐச்வர்யமெல்லாம் நம்முடைய ஸ்வாமியின் ஐச்வர்யம் என்று நினைத்தால் அதுவாய் அன்வயிக்கலாம். பகவானுக்கும் நமக்குமுள்ள ஸம்பந்த ஞானம் வேண்டும். துரும்புக்கு ஸம்பந்த ஞானமில்லை. ஆதலால் கரை சேருகிறது. இங்கு ஓர் கதை கேண்மின். ஓர் வியாபாரி தனது மனைவி கர்பிணியான ஸமயத்தில் பணம் ஸம்பாதிக்கப் போனான். அவள் பிள்ளையைப் பெற்றாள். பிள்ளையும் பெரியவனானான். தகப்பனாருடைய வ்யாபாரமே தானும் பண்ண வேண்டும் என்று புறப்பட்டுப் போனான். அவனுக்குத் தமப்பனைத் தெரியாது. இவனும் சரக்குப் பிடித்துக் கொண்டு வந்து ஓர் ஊரில் தங்கி வ்யாபாரம் செய்தான். தமப்பனும் அவ்வூரிலேயே வ்யாபாரம் செய்கிறான். இருவருக்கும் போட்டி ஏற்பட்டு துவேஷம் முற்றிற்று. ஒருவருக்கொருவர் கொலை பர்யந்தம் வரும்படி சண்டை முற்றிற்று. அப்போது இருவரையும் அறிந்தவன் ஒருவன் அங்கு வந்து, இவன் உனக்குப் பிதா, இவன் உனக்குப் பிள்ளை என்று அறிவித்தான். அப்போது பிள்ளை, கீழ் நாட்களில் பட்ட துவேஷத்துக்காக வருந்தி பிதாவோடு ரக்ஷயனாய்ச் சேர்ந்து விட்டான். பிதாவின் வ்யாபாரத்தில், தான் அந்வயித்து விட்டான். அது போல் ஜீவனும் பரமாத்மாவும் ஒரு சரீரத்தில் தங்கியிருக்கிறார்கள். ஒருவன் (ஜீவன்) கர்ம பலத்தை அனுபவிக்கிறான். ஒருவன் மற்றவனை அனுபவிக்கச் செய்து விளங்குகிறான். அவன் நியந்தா, நாம் நியாம்யன் என்று அறிந்தால் பொருந்தலாமே, ஓர் ராஜகுமாரன் போம் வழியில் ஒரு தோட்டத்தைக் கண்டான். பழங்கள் நிறைந்திருந்தன. உள்ளே போக பயப்பட்டான். ஒருவன் உங்கள் தகப்பனார் தோட்டம்தான் என்று சொன்னான். உடனே ராஜகுமாரன் உள்ளே இஷ்டப்படிப் பழங்களைச் சாப்பிட்டான். அதுபோல் எம்பெருமான் ஐச்வர்யம் நம் ஸ்வாமியினுடையது என்று தெரிந்தால் நாம் அஞ்சாமல் அனுபவிக்கலாம். ஸம்பந்த ஞானம் வேண்டும் அதை ஆசார்யன் உபதேசிக்க வேண்டும்.

உள்ளமுறை செயல் - 8

என்ன உபகரணங்களைக் கொண்டு அவனை ஆச்ரயிப்பது என்று கேட்க அதற்குப்பதில் சொல்லுகிறார். நீ புதிதாக ஒன்றும் ஸம்பாதிக்க வேண்டாம். முன்பே நம்மிடத்திலிருக்கிற வாக்கு, மனஸ்ஸு, சரீரம் மூன்றும் பகவானுடைய ஆராதனத்திற்காகவே ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதை நினைத்து அவைகளை மற்ற விஷயங்களிலிருந்து திருப்பி எம்பெருமான் விஷயத்தில் ஈடுபடச் செய்வதுதான் என்கிறார்.

மனம், வாக்கு, சரீரம் இவைகளைப் பகவான் நமக்கு எதற்காகக் கொடுத்திருக்கிறான் என்று சற்று ஆலோசிக்கலாமே. மனஸ்ஸை வெளி விஷயங்களிலிருந்து திருப்பி, பகவானை தியானம் செய்வதற்கன்றோ ஸ்ருஷ்டித்திருக்கிறான், அப்படி தியானம் செய்தால் “பொங்கேழ் புகழ்கள் வாயவாய்” என்னும்படி அவன் குணங்களை வாய் சொல்லலாமன்றோ. குணைர் தாஸ்ய முபாகத: என்கிறபடி சரீரத்தால் கைங்கர்யம் செய்வதற்கன்றோ உடம்பு என்று சிந்தித்தால் போதும். இவைகள் விலைக்கு வாங்க வேண்டாம். இந்த மனம் வாக்கு உடல் மூன்றையும் நமக்கு முன்பே உண்டாக்கி வைத்தானே. இவையும் சிலவேனும் தேடவேண்டாம். இவைகளைக் கொண்டு இப்போது நாம் என்ன செய்கிறோம் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று சிந்தனை பண்ணி இம்மூன்றையும் பட்டிமேய விடாமல் பகவத் விஷயத்தில் ஆக்கினால் போதும். “தாமுளரே” “நா வாயிலுண்டே” என்கிற பாசுரங்களையும் காண்க.

ஒடுங்க அவன் கண் - 9

அவனை ஆச்ரயிப்பது எளிதானாலும் அநாதி காலமாக ஸம்பாதிக்கப்பட்ட விரோதிகள் கிடக்கின்றனவே என்ன, நாம் அவனை ஆச்ரயித்தால் விரோதிகளெல்லாம் தானாகவே போய்விடும் என்கிறார். இப்படி மனோவாக் காயங்களை அவனிடம் ஒடுங்கப் பண்ணினால் பகவத் கைங்கர்ய விரோதிகளான பாபங்கள் அவித்யா முதலியவைகள் தானே விலகி விடும். பின்னை சரீரம் போமளவும் பார்த்திரு. அவனை அடைவதற்கு அவ்வளவுதான் தாமதம். சரீரம் போனால் உடனே மோக்ஷம்தான். அவித்யா கர்ம வாஸனா ருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் எல்லாம் வந்தேறிகள். ஆத்மாவுக்கு இயற்கையானவையல்ல ஆகையால் நாம் கரணத்ரயத்தாலும் பகவானை ஆச்ரயித்தால் அவைகள் தானே போய்விடும். “வானோ மறி கடலோ, மாடே வரப்பெறுவராமன்றே வல்வினையார்” என்கிற பெரிய திருவந்தாதிப் பாசுரத்தை அனுஸந்திக்கவும். அவை போயிற்றாகில் நாம் செய்ய வேண்டியது என்னவென்றால், விரோதிகள் கழிந்ததும் பலம் தப்பாது என்று ஆறியிருக்கக் கூடாது. இந்த உடம்பும் போய் தண்ணீர் துரும்பற்று எப்போது பேறு கைப்புகுவது என்று அதுக்கு விரல் முடக்கிக் கொண்டிருக்க வேண்டும். காமினியான ஓர் பெண் தன்

உடம்பில் அழுக்குக் கழற்றி போகத்தில் அந்வயிக்க அவஸரப்ரதீக்ஷ யாயிருக்குமாப்போலே சரீராவஸானத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். “சங்க மாகடல் கடந்தான்” என்கிற ஆண்டாள் பாசுரத்தை நினைக்கவும். “க்ருதக்ருத்யா: ப்ரதீக்ஷந்தே ம்ருத்யும் ப்ரிய மிவாதிதிம்” என்பதும் காண்க. “ குன்றத்துச் சீயர் எம்பெருமானார் திருவடிகளின் கீழ் போய் நின்றார். ஓர் அயனத்தில் அவரைப் பார்த்து எம்பெருமா னார் இன்று அயனம் கிடாய் என்றாராம். அவர் புரியாமல் பேசாமலி ருந்தார். உடனே எம்பெருமானார் இந்த தேஹத்தின் முடிவிலே பகவத் ப்ராப்தி நிச்சிதமான பின்பு நடுவில் விரோதியாய் செல்கிற நாள்களில் ஓராண்டு கழிந்ததே என்றாராம். “தஸ்ய தாவதேவ சிரம் யாவந் ந விமோக்ஷயே” என்பதையும் அறிக.

எண் பெருக்கந் நலத்து - 10

எல்லாருக்கும் ஆச்ரயணீயராய்ச் சொல்லப்பட்ட ஈச்வரன்தான் யார் என்னில், ஸங்க்யையின் பிரவாஹத்தையுடைய (அதாவது அஸங்க்யேய ராய்) ஞானானந்த ஸ்வபாவராயிருந்த ஸர்வாத்மாக்களையுடையவனும் அனந்தங்களான கல்யாணகுணங்களையுடையவனுமான நாராயணனே. அவனுடைய ஆச்ரிதரை ஒருநாளும் கைவிடாத திருவடிகளைச் சேர்மின் கள் என்றுபதேசிக்கிறார். பகவத் பஜனம் செய்யலாம். அதற்கு ஆலம்பன மான மந்த்ரம் என்னவென்று வினவ அது இன்னதென்றும் அதன் அர்த்தம் இன்னது என்றும் இப்பாட்டில் அருளிச் செய்கிறார். இம்மந்திரம் மோக்ஷ ஸாதனம் என்று நம் ஆசார்யர்கள் உபதேசித்துப் போருவர்கள். வேதங் களுக்கும் ஆழ்வார்களுக்கும் இம்மந்த்ரம் பிரஸ்தாபத்திற்கு வந்தால் முன்பு அர்த்தத்தைச் சொல்லி பின்பு மந்த்ரத்தைச் சொல்லுவார்கள். அல்லது முன்பு மந்த்ரத்தைச் சொல்லி பின்பு அர்த்தங்களைச் சொல்லு வார்கள்.

“யாவையும் யாவரும் தானாய் அமைவுடை நாரணன்” “நாராயணன் முழுவேழுலகுக்கும் நாதன்” என்பதையும் காணலாம். வேதம், “அந்தர் பஹிச்ச தத் ஸர்வம் ...” “நாராயணபரோ ஜ்யோதி: “என்பதைப் பார்க்கலாம். ஜீவாத்மாக்கள் அஸங்க்யாதங்கள் (எண்ணிக்கையில் அகப் படாதவை) ஞானானந்தஸ்வரூபங்கள். இவைகளைப் பிரகாரமாக உடை யவன் (எண்ணற்ற கல்யாண குணங்களையுடையவன் நாராயணன், அவனுடைய திருவடிகளை ஆச்ரயியுங்கோள் என்றபடி, நாராயணசப்தம் சேர்ந்த-மந்த்ரம் மோக்ஷஸாதனம் என்றபடி.

சேர்த்தடத் தென் குருகூர்ச்சடகோபன் - 11

சேர்ந்திருக்கிற தடாகங்களையுடையதாய் அழகான திருநகரியுடைய ரான ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியான பகவத் குணங்களைச் சொல்லும் ஆயிரத்

தில் இப்பத்தும் ஆலோசித்துச் சொல்லப்பட்டன. பாட்டுக்குள்ள
லக்ஷணங்களோடு கூடின பாட்டுக்கள் சீர் தொடை ஆயிரம் ஜீவன்களுக்கு
ஹிதம் என்று நிரூபித்துச் சொல்லப்பட்டவை. இப்பதிகத்தில் பத்து
குணங்கள் சொல்லப்பட்டன.

1. எல்லோருக்கும் ஸ்வாமீ.
2. அவன் ஒருவனே ஸ்திரமாயிருப்பவன்.
3. அஹங்கார மமகாரங்களை விட்டவர்களால் அறியப்படுகிற வன்
4. எல்லையில்லாத ஆனந்த ஸ்வரூபீ.
5. கைவல்யத்தைக் காட்டிலும் விலக்ஷணன்.
6. எல்லாரிடத்திலும் பக்ஷபாதமில்லாமல் ஸமமாயிருப்பவன்.
7. கட்டடங்க நல்ல ஸம்பந்தத்தையுடைவன்
8. மனோவாக் காயங்களாலே ஆராதிக்கப்படுகிறவன்
9. அவித்யை முதலான ஸங்கோசத்தைக் கைவிடுகிறவன்.
10. உலகங்களுக் கெல்லாம் ஆதாரமாயிருப்பவன்.

இந்தப்பத்து குணங்களாலும் அவன் ஸர்வ ஸமன் என்று
சொல்லப்படுகிறான்.

ஆழ்வா ரெம்பெருமானார்
சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான்
திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமத் ஆண்டவன்
ஸ்ரீவேதாந்த ராமானுஜ மஹாதேசிகன் அருளிய
பகவத் விஷய ஸாரத்தில்
முதல் பத்து இரண்டாம் திருவாய்மொழி
முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

மூன்றாம் திருவாய்மொழி.

பத்துடை யடியவர்க் கெளியவன்; பிறர்களுக் கரிய
வித்தகன், மலர்மகள் விரும்பும் அரும்பெற லடிகள்
மத்துறு கடைவெண்ணெய் களவினில் உரலிடை யாப்புண்டு
எத்திறம், உரலினோ டிணைந்திருந் தேங்கிய எளிவே! 1

கீழே பக்தியும் வைராக்யமும் வேண்டும் என்று உபதேசிக்கப் பட்டது. பக்தியும் வைராக்யமும் எம்பெருமானைக் கண் முதலிய இந்திரியங்களாலே அனுபவித்தாலல்லது வராது. அந்த பகவதனுபவமும், வெளியிந்திரியங்களாலும் யோக அப்யாஸம் பண்ணி சுத்தமான மனஸ்ஸாலும் காணமுடியாது என்று மனனக மலமற என்கிற பாட்டிலே சொல்லப்பட்டது. ஆகவே அவ் வெம்பெருமானை இழக்க வேண்டியதே என்று துக்கப்பட்டவர்களைப் பார்த்து, அவ்வெம்பெருமான் ஸுலபன் என்று அவனுடைய எளியனாயிருக்கும் தன்மையை உபதேசிக்கிறார். அவ்வெம்பெருமானைக் காணவேணும் என்று ஆசையுடையார்க்குக் காணலாம்படி எளியன். பிரதிகூலர்களுக்கு அரியன்-துர்லபன் (அடைய முடியாதவன்), ஆச்ரிதர்களுக்கு எளியன் என்னுமாகாரத்தாலே அரியன், ஆச்சரிய பூதன். புஷ்பத்தில் அவதரித்த பெரிய பிராட்டியாலே ஆசைப்படுமவர். துர்லபமான நம்முடைய ஸ்வாமி. மத்தாலே உறுத்திக் கடையப் பட்ட வெண்ணெயைத் திருடியதில் யசோதைப் பிராட்டியால் மார்பிலே அல்லது வயிற்றிலே கட்டுண்டு உரலோடே கூட அசையாமலிருந்து அதட்டுகிற தாயாரைக் கண்டு அழவும் மாட்டாதே பயப்பட்டு நின்று ஏங்கிப் போவதாகிய ஸௌலப்யம் எத்திறம்-என்ன ப்ரகாரம் இப்படி என் செய் தருளினாய், எதற்காகச் செய்தருளினாய் என்கிறார்.

முதல் திருவாய் மொழியில் எம்பெருமான் ஸர்வஸ்மாத் பரன் என்றார். இரண்டாந் திருவாய் மொழியில் அவனைப் பஜியுங்கோள் என்று பலதடவை உபதேசித்தார். அவனை எப்படி பஜிப்பது, அவனோ மிகப் பெரியன். இருகை முடவனை யானை மேல் ஏறு என்றால் ஏற முடியுமோ? என்று கேட்க அவன் பெரியவனாயிருந்தும் மிகவும் எளியன் என்கிறார். யானையும் பணிந்து கொடுத்தால் ஏறலாமே! ஆதலால் அவன், நாமிருக்குமிடத்தில் அவதரிக்கிறான். பாக்யமுள்ளவர்கள் அனுபவிக்கிறார்கள். பாக்யமில்லாதவர்கள் இழக்கிறார்கள். ஏரி கல்லினால் அதில் மூழ்கி விடாய் தீர்ந்து போவார்கள் சிலர். சிலர் சேற்றிலே தலையைக் கொடுத்து மாள்வார்கள். விளக்கேற்றினால் சிலர் அதன் ஒளியாலே ஜீவிப்பார்கள்.

விட்டில் என்கிற பூச்சிகள் அதில் விழுந்து செத்துப்போம், பெருமாள் வேத விளக்கு, ஆயர் குலத்தில் தோன்றும் அணிவிளக்கு, கதிரோன் குலத்துக்கோர் விளக்கு. அவதாரங்களை அடைந்து நாம் உஜ்ஜீவிக்கலாம். அப்பெருமான் நமக்காக பல பிறவிகளைக் கொள்ளுகிறான். ராம கிருஷ்ணாதிகளாக அவன் அவதரித்த பின்பு நாம் ஆச்ரயிக்கக் கூடும். ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறார். அதிலும் நீர்மைக்கு எல்லை நிலமான கிருஷ்ணாவதாரத்திலே இழிந்து அதிலும் பரத்வத்துக்கு ஸமமான நிலைகளைவிட்டு நவநீத சௌர்ய வ்ருத்தாந்தத்திலே அகப்பட்டு இளமணற் பாய்ந்து எத்திறம் என்று மோஹித்துக் கிடந்தார். முதலில் பரத்வத்தை அனுபவித்ததன் பிறகு பரோபதேசம் பண்ணினார். ஸௌலப்யத்தை அனுபவித்தார் மோஹித்துக் கிடக்கிறார்.

பத்துடை-பத்து என்பது உபாயமாகச் சொன்ன பக்தி அன்று. அவனைக் காண வேண்டும் என்கிற ஆசாலேசம். ஸௌலப்யத்தைச் சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையாலும், மித்ர பாவேன ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் என்கிற அவன் ஸ்வபாவத்தாலும் இப்படி அர்த்தம் சொல்ல வேணும். எளியவன், ஸுலபனானவன். அவர்கள் போக்குவது, புண்யத்தைக் கொடுப்பது, தன்னைக் கிட்டலாம்படி இருக்கச் செய்வது மட்டுமல்ல. அவர்கள் இஷ்டப்படித் தன்னை உபயோகிக்கும்படித் தன்னைக் கொடுத்தல். “இமௌ ஸ்ம முனி சார்தூல கிங்கரௌ ஸமுபஸ்திதௌ” என்று ராமாவதாரத்தில் விச்வாமித்ரனுக்கு வேலைக்காரராக வந்திருக்கிறோம் என்றார். “பக்த்யா த்வனன்யயா சக்ய: அஹம் ஏவம் விதோர்ஜுன” என்றான். பிஷ்மர் முதலானோர் “பரம் தாம பரம் ப்ருஹ்ம” என்று சொல்லக்கேட்ட அர்ஜுனன் பரதத்வமான நீ ஒருவன் பக்திக்கு எளியனாவது என் என்று கேட்க அவன் ஒருவன் கறுத்திருக்க ஒருவன் சிவத்திருக்கக் கண்டாயே, அதுபோல் இது என்னுடைய ஸ்வபாவம் என்று சொன்னான். “பக்திக்ரீதோ ஜனார்தன:”. சக்ரவர்த்தியான ராஜகுமாரன் க்ஷாம காலத்தில் ஸ்வல்ப திரவ்யத்திற்குத் தன்னை எழுதிக் கொடுத்தால், பின்பு தன் செல்வத்தைக் காட்டி மீட்க முடியாது. அதுபோல் பகவான் பக்திக்குத் தன்னை விற்றுவிட்டுப் பின்பு பரத்வத்தைக் காட்டி மீள மாட்டான். தூது போதல், ஸாரத்யம் பண்ணுதல் செய்யும்படியாகக் கையாளனாயிருப்பன். இப்படி விரோதிகளிடத்திலும் இருப்பனோ என்ன “பிறர்களுக்கரிய வித்தகன்” என்கிறார். பிறர்களுக்கு அரியன், அகப்படாதவன். பிறர் என்றால் யார் என்றால் இவனைக் கொண்டு கார்யம் கொள்ள மாட்டோம் என்பவர்கள். வித்தகன்-ஆச்சர்யபூதன். கண்ணன் பள்ளி கொண்டிருக்க அர்ஜுனனும் துர்யோதனனும் கூடவர அர்ஜுனனுக்குத் தன்னைக் கொடுத்தான். துர்யோதனனுக்கு ஸௌனையைக் கொடுத்தான். ராமாவதாரத்திலும் “ஹிமவான் மந்தரோ மேரு:”, “சக்யம் புஜாப்யா முத்தர்த்தம் ந ஸங்க்யே பரதாக்ரஜம்”. ராவணன் ஸபரிகரனாய் தூக்க முடியவில்லை. ஹனுமான் பூமாலை போல் தூக்கிக் கொண்டு சென்றான். இது

வஸ்து ஸ்வபாவம். பெரிய பிராட்டியார் ஆசைப்படும் ஸ்வாமி. பெறுவதற்கு அரியவன். அங்ஙனம் பெருமை வாய்ந்த ஸர்வேச்வரன் மலையைப் பிடுங்கி நடுக்கடலிலே நட்டு நெருக்கக் கடைந்து அம்ருதத்தை எடுத்துத் தேவர்களுக்குக் கொடுத்தவன். இடைச்சேரியிலே பிறந்து வெண்ணெய்களவு காணப்புக்கு கட்டுண்டு அடியுண்டு நின்றான். மத்தை உறுத்தி அழுத்தி முப்போதும் கடைந்தீண்டிய வெண்ணெய்களவினில் - திருட ஆரம்பிக்கும் போது அகப்பட்டான். யசோதை, ஹிரணியன் உரம் பிளந்த. பெரிய பிராட்டியார்வளிக்கும் மார்பிலே வயிற்றிலே கட்டினாள். உடனே “யதி சக்னோஷி கச்ச த்வம்” துறுதுறுத்த நீ இனிப்போ பார்ப்போம் என்று சொல்லிவிட்டு வீட்டுக் கார்யத்தைப் பார்க்கப் போனாள். ஸர்வ சக்தியை ஒரு பெண் “யதி சக்னோஷி” என்கிறாள். என்ன நீர்மை! வாய் மூடு என்னவே அழவும் மாட்டாமல் போகவும் மாட்டாமல் ஏங்கியிருந்தான். இது எத்திறம்! என்ன பிரகாரம்! பெரியவன் தாழ்த்தியாகையால் பேச நிலமன்று என்கிறார்.

எளிவருமியல்வினன் - 2

எம் பெருமான் திருவவதாரம் பண்ணி ஸுலபனாக ஆகிறான் என்று சொன்னார். அந்த ப்ரஸங்கத்தால் கிருஷ்ணாவதாரத்தை நினைத்து அவன் உரலோடு கட்டுண்டு ஏங்கியிருந்த உயர்ந்த ஸௌலப்ய குணத்தை நினைத்தும் பேசியும் ஆறுமாதகாலம் மோஹித்துக் கிடந்தார். பிறகு தெளிந்து முன்பு சொல்ல ஆரம்பித்த ஸுலபத்வத்தைப் பேசுகிறார்.

சீரிய: பதியான நாராயணனுடைய ஸௌலப்யத்தை அனுபவித்தார். அவர் உரலோடு கட்டுண்டிருந்தமையை அனுபவித்தார். ஆறுமாதம் மோஹித்துக் கிடந்தார். அப்போது அவவூரிலுள்ள ஸஜ்ஜனங்கள் விருக்ஷத்தைப் பக்ஷிகள் மொய்த்துக் கொண்டிருக்குமாப்போல் இவரைச் சூழ்ந்திருந்தார்கள். ஸ்ரீராமன் வனவாஸத்திற்குப் புறப்பட்டு சிருங்கி பேரபுரத்தில் பிராட்டியும் தானுமாய் சயனித்துக் கொண்டிருந்தான். அவவிடத்தைப் பின்பு பரதன் வருமளவும் குஹப்பெருமாள் காத்துக் கொண்டிருந்து பின்பு பரதனுக்குக் காட்டினார். “நல்லார் நவில் குருகூர்” ஆகையால் எல்லாரும் ஆழ்வாரைக் காப்பாற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள். பின்பு ஆறு மாதம் கழித்து அனுபவிக்கிறவர்களுடைய பாக்யத்தாலே காலம் உணர்ந்தார். மூர்ச்சை தெளிந்தது. பக்கத்திருந்த ஊரார்களைப் பார்த்துக் கேட்டார், “நான் செய்ததென்ன?” என்று. அவர்களும் பத்துடையடியவர்க்கு எளியவன் என்று பாட்டை ஸாதித்தீர். பின்பு மோஹித்தீர் என்றார்கள். உடனே ஞாபகம் வந்து அவனுடைய எளியனாயிருப்பதை உபதேசிக்கிறார்.

அவன் எளிமையை ஸ்வபாவமாக உடையவன். இவனுக்கு எளிமை ஸ்வரூபம். அவன் அவதரிக்கும் போது இன்னின்ன ஜாதியில் பிறப்பான் என்று நியதியில்லை. இன்ன சேஷ்டிதங்கள் செய்வான் என்றும் நியதி

இல்லை. மீன், ஆமையாகவும் பிறப்பான். மனுஷ்யனாகவும் பிறப்பான். பிறப்பில்லாதவன் பிறப்பான். “அஜாயமானோ பஹுதா விஜாயதே.” என்று வேதம் ஒதி வைத்தது. பிறந்தும் அந்த ஜாதிக்குரிய கார்யங்களைச் செய்வான் என்றும் நிச்சயமில்லை. “நிலை வரம்பில பல பிறப்பு”. தாழ் நின்று ஸாரத்யம் பண்ணுவான். விச்வரூபத்தையும் காட்டுவான். புத்ர வரம் கேழ்க்கப் போவான். வழியிலே கண்டாகர்ணனுக்கு மோக்ஷம் கொடுப்பான். உரலிலே கட்டுண்டிருப்பான். மருத மரங்களுக்கு மோக்ஷம் கொடுப்பான். தெய்வத் தன்மையைக் காட்டுவான். “ஆத்மானம் மாநுஷம் மந்யே” “அஹம் வோ பாந்தவோ ஜாத:”, நான் மனுஷ்யன் தான் என்றும் சொல்லுவான். அவன் நம் நடுவே பிறந்திருந்தாலும் அவனுடைய கல்யாணகுணங்கள் மேலும் விளங்கும். நாம் பிறக்கப் பிறக்க நமக்கு அழுக்கு ஏறும், அவன் பிறக்கப் பிறக்க ஒளி வளரும். ஒரு நாள் தோன்றி ஒரு நாள் இறப்பவனுமில்லை. பிறந்திருக்கச் செய்தே மோக்ஷத்தையும் தரவல்லன். மோக்ஷப்ரதத்வம் என்ற குணம் விடாது. பரம பதத்தைக் கொடுப்பான். அவன் ஈச்வரனன்றோ? குளிர்ந்து பக்வமான அருளோடு (க்ருபையோடு) ஆச்ரிதர்களுக்குக் கழுத்திலே ‘ஓலை கட்டித் தூது போவான். தன்னை ஆச்ரியாதவர்களுக்கு அகப்பட மாட்டான். இப்படி அனுக்ரஹத்தால் பல பிறவிகள் பிறந்து தன் ஸ்வபாவத்தை விடாதவனாயிருப்பான்.

அமைவுடை யறநிறு - 3

ஒருவன் ஓர் தர்மத்தை அனுஷ்டித்தால் அப்போதே பலம் கிடைக்காமலுமிருக்கலாம். சில இடையூறுகள் வந்து தடைபடலாம். அப்படிக்கில்லாமல் தசரதசக்ரவர்த்தி நாலு ஹோமம் நாலு பிள்ளைகளைப் பெற்றாப் போல் தர்ம மார்க்கத்தைக் குறைவில்லாமல் அனுஷ்டித்தார்கள் பிரமன் ருத்ரன் என்னும் இவர்கள். அதன் பலமாக ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரம் பண்ணும் ஸ்தானத்தைப் பெற்றார்கள். பிரஹ்மா மற்ற புருஷார்த்தங்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்த ஜகத் ஸ்ருஷ்டி பண்ணுகிறான். சிவன் ஜகத்ஸம் ஹாரம், நடுவில் செய்யும் ஸம்ஹாரம் எல்லாம் செய்கிறான். இக்காரியங்களால் அவர்கள் உயர்ந்தவர்களாயிருக்கிறார்கள். அவருக்கு மேற்பட்டு ஒருவருமில்லை என்று சொல்லும்படி அவர்களுக்கு அது அமைந்திருக்கிறது. அவர்கள் கார்யத்தைப் பார்த்தால் அவர்கள்தான் ஸர்வேச்வரனோ என்று ஸந்தேஹப் படும்படி பொருந்தியிருக்கிறது. இவர்கள் இந்தக் காரியங்களைச் செய்யும் போது ஸர்வேச்வரனையும் நடுவிலே கேட்டுக் கொண்டு செய்யவேண்டாதபடி செய்கிறார்கள். ஆனால் இவைகள் எல்லாம் அவர்கள் பண்ணின் தர்மங்களின் பலன். அப்படிப் பெருமைவாய்ந்த பிரஹ்மருத்ராதிகளும், மற்றுமுள்ள அறிவில்லாப் பொருள்களும் மற்றுமுள்ள அறிவுள்ள ஜீவன்கள்தான் என்கிற சொல்லுக்குள்ளே பிரகாரமாக (விசேஷணமாக) அந்வயிக்கும் படியான சமைவையுடையவன் நாராயணன்

என்கிற திருநாமத்தையுடையவன். அவர்கள் எல்லோருக்கும் ஆத்மா. எல்லாம் அவனுக்கு உடம்பு. எல்லாவற்றையும் அவன் உள்ளே இருந்து நியமித்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவனுடைய மாயையை (அவதார ரஹஸ்யத்தை) யாரால் அறிய முடியும்? ஒருவராலும் அறியமுடியாது. நித்ய ஸூரிகள் பரத்வானுபவம் பண்ணுகிறபடியால் அறியார்கள். ஸம்ஸாரிகள் அவனை அறியாத நாஸ்திகர்களாகையால் அறியார்கள். ஆழ்வார்கள் மோஹித்துக் கிடக்கிறார்கள். ஸர்வேச்வரனும், “ஜன்ம கர்ம ச மே திவ்யம் ஏவம் யோ வேத்தி.” எனக்கு அளவிட்டு அறிய முடியாது என்றான். ஆதலாலும் ஒருவராலும் அறிய முடியாது.

யாருமோர் நிலைமையென - 4

எத்தனையேனுமுயர்ந்த ஞானமுடையவர்களாயிருந்த போதிலும் விரோதிகளுக்கு அவ்வெம்பெருமான் இன்ன ஸ்வபாவ முடையவன் என்று அறிய முடியாது. எவ்வளவு தாழ்ந்தவர்களாயிருந்த போதிலும் அனுசூலர்க்கு அவன் இன்ன ஸ்வபாவமுள்ளவன் என்று அறியமுடியும். பிறவி நடத்தைகளால் எவ்வளவு தாழ்ந்தவராயினும் அவன் ஸ்வபாவத்தை அவன் காட்டுவதால் காண்பார்கள். ஒரு குரங்கு வேடச்சி இடைச்சி இவர்களுக்கு அவன் எளியனாயிருக்கப் பார்த்திருக்கிறோமே “நமோ நமோ வாங் மனஸாதி பூமயே நமோ நமோ வாங் மனஸைக பூமயே” என்று ஆளவந்தாரும் அருளிச் செய்தார். இன்ன ஸ்வபாவமுள்ளவன் என்று அறியலாவது எப்படி என்னில் “அஸங்க்யேய கல்யாண குண விசிஷ்டன்” என்றும், அஸங்க்யேய திவ்ய திருமேனிகள் உள்ளவன் என்றும் அறிய எளியனும். ப்ரதிகூலர்கள் இப்படி ஒரு பேரும் ரூபமும் தங்களுக்குத் தோற்றாமையாலே இல்லை என்பார்கள். அநுகூலர் தங்களுக்குத் தோற்றுகையாலே உண்டு என்பார்கள். இப்படி அபிப்ராய பேதங்கள் இருக்கும்.

பேரும் ஓராயிரம் பிற பல உடையவெம்பெருமான், குணங்களையும் ஸ்வரூபத்தையும் சொல்லக் கூடிய திருநாமங்கள் பல உடையவன், “தேவோ நாம ஸஹஸ்ரவான்” என்பது காண்க. ‘பிற பல உடையன்’ ரூபங்கள் உடையவன். “நாம ரூபம் ச பூதாநாம்” என்று நாம சப்தத் தோடு சேர்த்துப் படித்திருப்பதால் பிற ரூபங்கள் ஆச்ரிதர்களுக்கு எல்லாம் காணலாம். ஆகையால் இல்லை அனாச்ரிதர்கள் இல்லை யென்று சொல்லுகிறபடி கிட்டார்கள். இவர்களுக்கு நடுவில் நாம் நித்யமாகப் பெற்றோமே என்று ஸந்தோஷப்படுகிறார்.

வேறு விதமாக அர்த்தம் சொல்லலாம். திருநாமமும் அதனால் சொல்லப்படுகிற ரூபமும் நித்யம். இல்லை பிணக்கே. இதில் சண்டை வேண்டாம்.

பிணக்கற அறுவகைச் சமயமும் - 5

இப்படி விவாதமிருந்தால் இவனுடைய உண்மையை எப்படி நிச்சயிப்பது என்னில், பிரதிகூலர்களான ஆறு மதஸ்தர்களுக்கும் வைதிகர்

களுக்குமுள்ள விவாதம் தீரும்படி வேதமார்க்கத்தை உள்ளபடியே அதுஸந்தித்து, எல்லா வேதங்களாலும் தானே சொல்லப்படுகிற படியையும், அபௌருஷேயங்களான வேதங்களோடு விரோதிகையால் மற்ற மதங்கள் பிரமாணமில்லை என்றும் ஸர்வகல்யாணகுணங்களோடு கூடின தானே ஸ்ரீகீதையில் அருளிச் செய்தான். இப்படி உபகரித்த எம்பெருமான் விஷயமான பக்தி யோகத்தைச் செய்து, அவனைத்தவிர மற்ற விஷயங்களை வெறுத்து அவைகளுடைய சேர்த்தியை விடுங்கோள். எப்படி விடுவ தென்றால் அவன் ஸ்ரீகீதையால் அவனைத் தெரிந்து கொண்டு மற்றவை களை விடுவது என்கிறார். பாஹ்ய மதங்களுக்கும் வைதிக மதத்துக்குமுள்ள பிணக்கு தீரும்படி மிகவும் ஆராயந்து பார்த்து கீதை அருளிச் செய்தான். எல்லையில்லாத ஸ்னேஹத்தையுடையவன், பகவான், கல்யாண குணங்கள் எல்லையில்லாமல் இருப்பவன். நம்மிடமுள்ள அன்பினால் அருளிச் செய்தான். அவன் உபதேசித்த பக்தி மார்க்கத்தைக் கொண்டு, “வணக் குடைத்தவ நெறி” “நமஸ்யந்தச் ச மாம் பக்த்யா” என்றபடி. மற்றவை களை வாஸனையோடு விட்டு விடுங்கள்.

உணர்ந்துணர்ந்திழிந் தகன்று - 6

ஜீவாத்மாக்களை ஞானஸ்வரூபனென்றும் ஞானமுள்ளவனென்றும் கீழேயும் பக்கங்களிலும் மேல் ப்ரதேசங்களிலும் ஞானத்தாலே அறிவில் லாபப் பொருள்களைக் காட்டிலும் வேறாயிருப்பவைகள் என்று சாஸ்திரங் களாலே கேட்டு, அதை மனனம் பண்ணி யோகாப்யாஸம் பண்ணி ஸாக்ஷாத்கரித்தாலும் ஈச்வரனுடைய ஸ்வபாவத்தை அறிவது கஷ்டம். ஆகவே எப்படி அவனைத் தெரிந்து ஆச்ரயிப்பது என்றால் விஷ்ணு, பிரமன் சிவன் என்கிற மூவர்களையும் கேளுங்கள். மனனம் பண்ணுங்கள். அவர்களுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களைச் சொல்லக்கூடிய சாஸ்திரங்களை வாசித்தால் உங்களுக்கு இம்மூவரில் ஒருவர்தான் ஈச்வரன் என்று தோன் றும். அவனை அவனுடைய குணங்கள் திருமேனி முதலியவைகளோடு சிந் தித்து அவனுடைய திரு நாமங்களையும் சொல்லிக்கொண்டு ஆச்ரயியுங் கோள் என்கிறார்.

சாஸ்திரங்களாலும் யோகாப்யாஸத்தாலும் ஜீவஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்து கொண்டாலும் ஈச்வரனைத் தெரிந்து கொள்வது கஷ்டம். பிர மன் சிவன் விஷ்ணு என்கிற மூவர்தான் உயர்ந்த தேவதைகள். இம்மூ வரையும் சாஸ்திரங்களை வாசித்துத் தெரிந்து கொண்டாலும் ஈச்வர னைத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள், உங்களுக்கு விஷ்ணுதான் மேலானவன் என்று தானாகத் தெரியும். அவனை ஆச்ரயிக்கலாம் என்றபடி.

ஜீவாத்மா ஜடமான சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறு. ஞானஸ்வரூபன் ஞானத்தை உடையவன். ஞானத்தால் எங்கும் வ்யாபிக்கிறவன். நித்யன் என்று ச்ரவண மநநாதிகளால் அறிந்தாலும், யோகசாஸ்திரத்தில்

சொல்லுகிற க்ரமத்தால் கஷ்டப்பட்டு அறிந்தாலும் ஈசுவர தத்துவத்தை அறிவது அரியது - கஷ்டம். விஷ்ணு பிரமன் சிவன் இந்த மூன்று தத்வங்களையும் சொல்கிற பிரமாணங்களை ஆராய்ந்து பார்த்தால் விஷ்ணுதான் மேலானவன் என்று உங்களுக்கே தோன்றும், அவனை ஆச்ரயியுங்கோள் என்றுபதேசித்தார்.

ஒன்றினப் பலவின அறிவரும் - 7

பிரமன், விஷ்ணு, சிவன் என்ற மூன்று பேர் உண்டு. மூவருக்கும் சரீர முண்டு, அந்த சரீரங்கள் ஒரு ஆத்மாவால் தூக்கப்படுகிறதா, பல ஆத்மாக்களால் தூக்கப்படுகிறதா? என்று அறியமுடியாது. அவர்களைப்பற்றின சாஸ்திரங்களை ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும். அப்படிப் பார்த்தால் விஷ்ணுவே மேலானவன் என்று தோன்றும். நாராயண அநுவாகத்தைப் பார்க்க வேணும். “அபஹத பாப்மா.. திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண:” என்கிற சுருதியைப் பார்க்க வேணும். மூவருக்கும் உள்ள ரூபத்தைப் பார்க்கவேண்டும். பார்த்தால் ரூபத்தாலும் நாராயணனே பரதத்துவம் என்று தோன்றும். “கண்ட வாற்றால் தனதே உலகு என நின்றான்” என்பது காண்க. திருநாமத்தைப் பார்த்தாலும் உலகெல்லாம் அவனுக்கு உடம்பு. அவனொருவனே உலகுக்கெல்லாம் ஆத்மா என்று தோன்றும். இப்படி சாஸ்திரங்களைப் பார்க்கும் போது பிரமனுக்கும் சிவனுக்கும் உத்கர்ஷம் (உயர்வு) இல்லை. அவர்களுடைய சாஸ்திரத்தைப் பார்த்தாலும் அவர்களுக்கு உத்கர்ஷம் இல்லை. சிலர் அவர்களுக்கு உத்கர்ஷத்தை ஏறிடுகிறார்கள். ஆகவே அவ்விருவரும் அப்ரதானர்கள், ஸ்ருஷ்டிக்கும் ஸம்ஹாரத்திற்கும் மாத்திரம் அதிகாரிகள். அதிலும் ஸ்வதந்திரமாய்ச் செய்கிறவர்களல்ல என்பது விளங்கும். உடனே அவ்விருவர்களிலும் ஆசையை விட்டு நாராயணன்தான் பரன், நாம் அவனுக்கு நிலையடியோம் என்று தோன்றி அவனிடம் பக்தி செய்வது இவ்வாத்மாவுக்கும் ச்ரேயஸ்கரம் என்று உபதேசம் செய்தார். அதைக் கேட்டவர்கள், ஆகட்டும் அப்படியே செய்கிறோம், கொஞ்ச காலம் போகட்டும், வயது ஆகட்டும், இப்பொழுது என்னஅவஸரம் என்று ஆறியிருந்தார்கள். அவர்களுக்கு மீண்டும் உபதேசிக்கிறார். காலதாமதம் வேண்டாம். சீக்கிரம் ஆச்ரயியுங்கள். ஆயுளின் நிலை தெரியாது. முன்னமே ‘மின்னின் நிலையில மன்னுயிராக்கைகள்’ என்று உபதேசித்தோம். ஒருவன் இரண்டு கதவுகளையும் தாளிட்டுக்கொண்டு படுத்து உறங்கினால், ‘நெருப்புப் பற்றி எரிகிறது என்றால் அவிக்கிறோம் என்றுஆறியிருக்கலாமோ? ‘நந்தந்தி உதித ஆதித்யே நந்தந்தி அஸ்தமிதே ரவௌ! ஆத்மனோ நாவபுத்யந்தே மனுஷ்யா ஜீவிதக்ஷயம்” உலகில் ஜனங்கள்ஸூர்யோதயம்ஆனால் ஸம்பாதிக்கும் காலம் வந்தது என்று ஸந்தோஷிப்பார்கள். ஸூர்யன் அஸ்தமித்தால் அபிமத விஷயங்களோடே சேர்ந்து, ரஸிக் கிரகாலம் வந்த தென்று ஸந்தோஷிப்பார்கள். தங்களுடைய ஆயுஸ் ஒவ்வொரு நாளும் குறைகிறது என்று அறிவாரில்லை. சாலிலெடுத்த நீர் போலே ஆயுஸ் குறைகிறது. சீக்கிரம் ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

நாளு நின்றடு நம பழமை - 8

“நன்றென நலம் செய்வது” என்று கடுக பகவானை ஆச்ரயியுங் கோள், எம்பெருமானை அனுபவிக்கலாம் என்று சொன்னீர். அநாதி காலம் நாமே பண்ணிவைத்த பாபங்கள் இருக்கின்றனவே, அவைகள் விலக்காதோ என்னில் நாம் ஆச்ரயிக்கவே நம் பாவங்களெல்லாம் தானா கவே நசித்துப் போய்விடும் என்கிறார்.

ஜீவாத்மாக்களுக்கு அனாதிகாலமாய் அசித் ஸம்ஸர்கம் (சரீர ஸம் பந்தம்) இருக்கிற படியால் நாம் பண்ணி வைத்திருக்கும் பாபங்கள் கணக் கற்றிருக்கும். நம் வினை நாமே பண்ணின பாபங்கள் “த்விஷந்த: பாப க்ருத்யாம்” என்று சில பாகவதர்களை நாம் த்வேஷித்தால் அவர்கள் மரண மடையும் போது அவர்களுடைய பாபங்கள் நமக்கு வரும் என்கிறார்கள். அப்படிப்பட்டவையல்ல. நாமே பண்ணின பாபங்கள். நெஞ்சறிய நாமே பண்ணின பாபங்கள். “ஸர்வம் ஸஹே மே ஸஹஜம் ஹி துக்கம்” என்று சொல்லலாம் படியான பாபங்கள். “தன்காய் பொறுக்காத கொம் புண்டோ?” பழவினை - அவைதான் நேற்று முந்தாநாள் பண்ணினவை அல்ல. அனாதிகாலமாய்ப் பண்ணினவை. கொடுவினை-அனுபவித்தாலல் லது போகாதவை. அம்-மிகவும் க்ருரமானவை. உடனே மாளும்-பகவானை ஆச்ரயித்தால் அந்த க்ஷணமே நசித்துப்போம். “யதேஷிக தூலம்” என்கிற வேத வாக்கியத்தின்படி தீயினில் தூசாகும் என்றபடி.

“மேருமந்தர மாத்ரோபி ராசி: பாபஸ்ய கர்மண: கேசவம் வைத் யமாஸாத்ய துர்வ்யாதிரிவ நச்யதி” என்கிற நமது பாபங்களுடைய குவி யல் மேரு மந்தர மலையளவு இருந்தாலும் கேசவனாகிற வைத்யனை ஆச் ரயித்தால் துஷ்டவ்யாதி போல் நசிக்கும் என்கிறார்கள். “ஓர் குறை வில்லை” ஒரு விரோதமும் வராது, பெருமானைப் பூரணமாக அனுபவிக்க லாம். ந வாஸுதேவ பக்தானாம் அசுபம் வித்யதே க்வசித்” வாஸுதேவ பக்தர்களுக்கு ஒரு குறையும் வராது. பாவங்கள் போவதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும் என்றால் “மனனக மலமறக் கழுவி” பிரயோஜநாந்தரங்களில் ஆசையை விட்டு விட்டு, பிரமனோ ருத்ரனோ ரக்ஷகன் என்கிற நினைவை விட்டு, பெரிய பிராட்டியாரோடு பிரிவில்லாத ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளை வணங்க வேண்டுவதே செய்யவடுப்பது. நாளும் என்றைக் கும் ஸேவிக்கலாம். “அபர்வணி கடல் தீண்டலாகாது” என்பது போல் பகவத்ஸமாச்ரயணத்திற்கு ஒரு கால நியதி இல்லை. நலங்கழல்-குற்றங் களைப் பொறுத்துக் கைவிடாத திருவடிகள். ஸர்வேச்வரனுடைய திரு வடிகள்-நாம் வணங்க ரக்ஷிக்கும் தாள். ஆனாலும் காலம் தப்பிவிட்டதே! பக்தி யோகம் செய்வதற்கு பலமும் காலமும் போய் அந்திமதசை வந்து விட்டதே என்று கேட்டால் “மாளுமோரிடத்திலும்” என்கிறார். மரண தசையிலும், ஓர் அஞ்சலி மாத்ரமாதல் ஒரு நாம ஸங்கீர்த்தன மாத்ரம்

ஒரு ஸ்மரணமாத்ரமாதல் அவன் விஷயத்தில் செய்ய அது பக்தியோகத் திலும் நன்று (சிறந்தது) என்கிறார். இத்தால் வேறு தேவதைகளைப் பிறந்தது முதல் ஆச்ரயித்தாலும் பலனில்லை. பகவத் விஷயத்தில் சரம தசையில் ஆச்ரயித்தாலும் பலம் தப்பாது என்றபடி.

வலத்தனன் திரிபுரமரித்தவன் - 9

கீழே பிரமன் ருத்ரன் முதலானோர் அபரதத்துவம் என்றும் ச்ரிய: பதியை பரதத்துவம் என்றும் சொன்னார். இப்பாட்டில் அவர்களும் இவனைப் பற்றியே ஸத்தை பெறுவார்கள் என்கிறார். பிரமன் முதலியவர்களை உண்டுபண்ணினவனும் அவர்களுக்கும் ரக்ஷகனான ஸர்வேச்வரன் அவர்களும் கால் வைக்காத பூமியில் வந்து பிறக்கிறான். “பரித்ராணாய ஸாதூ நாம்” என்கிறபடி ஆச்ரிதர்களை அவர்கள் அபேக்ஷிக்கிறபடி தன்னை அனுபவிக்கச் செய்வதற்கு அவதரிக்கிறான். த்ரிபுராஸுர ஸம்ஹாரம் பண்ணின ருத்ரன் ஸர்வேச்வரனுடைய திருமேனியில் வலது பாகத்தைப் பற்றியிருக்கிறான். பதினான்கு லோகங்களுக்கும் அதிபதியான பிரமன் இவனுடைய நாபியைப் பற்றிக் கிடக்கும். “பச்ய ஏகாதச மேருத்ரான் தக்ஷிணம் பார்ச்வ மாச்ரிதான்” “ப்ரஹ்மாணமீசம் கமலாஸனஸ்தம்” என்கிற ப்ரமாணங்களைக் காண்க. இவரே “ஏறாளுமிறையோனும் திசைமுகனும் திருமகளும் கூறாளும் திருவுடம்பன்” என்று அருளிச் செய்தார். ஸ்தனந்தய ப்ரஜை தாய்முலையை அகலில் நாக்கு ஒட்டுமாப் போலே திருநாபி கமலத்தை விடில் பிரமன் தன் ஸத்தையை இழக்கும். இப்படி தேவர்களுக்கும் ஸத்தா ஸ்திதி ஹேதுவான பகவான் இவ்வுலகில் எதற்காக வந்து பிறக்கிறான் என்றால் “புலப்பட” என்கிறார். “காணவாராய் என்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்திருக்குமவர்களைக் காப்பதற்காக வந்தவதரிக்கிறான். அவனைக்கண்களால் காணவேணும். அவனுடன் பேசவேண்டும். அவனைத் தொட்டு அனுபவிக்கவேண்டும் என்று விரும்பும் பக்தர்களை ரக்ஷிப்பதற்காக வந்தவதரிக்கிறான். “மழுங்காத ஞானமே படையாக மலருலகில் தொழும் பாயார்க்களித்தால் உன் சுடர்ச் சோதி மறையாதோ” என்பது காண்க. இதற்குக் காரணம் என்னவென்றால் “தானே” என்கிறார். அவருடைய இச்சை தூண்டவந்து பிறந்தான். ஒரு கர்மம் காரணமல்ல. அவன் பிறந்தது மட்டுமல்ல. அவனால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட ஒருவன் சிவனை மகன் என்கிறான். உனக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுத்தேன் என்கிறான். பிறகு நீ காட்டுக்குப்போ என்கிறான். நீ மாடு மேய்க்கப் போ என்கிறான். இவனும் அப்படியே செய்கிறோம் என்று செய்கிறான். இந்த எளிமை நம்மால் பாசுரமிட்டுச் சொல்லப் போகாது. சொல்லித் தலைக் கட்ட முடியாது. சொல்ல ஆரம்பித்தால் இன்னும் வயிற்றுளே பல இருக்கும்.

இப்படி அவனுடைய பரத்வமும் நீர் சொல்லத் தெரிகிறது. இல்லாதபோது எங்களுக்குத் தெரியவில்லையே என்ன “இவையவன்

துயக்கே” என்கிறார். “மம மாயா துரத்யயா” இது அவனுடைய மாயை என்கிறார். அவனிடத்தில் ஸ்நேஹமில்லாதவர்களுக்கு தன்னையுள்ளபடி அறியமுடியாதபடி அவன் மோஹிப்பித்து வைக்கும் என்றபடி.

துயக்கறு மதியில் நன் ஞானத்துள் - 10

அவனுடைய மாயையினால் அவனையறிய மாட்டாதவர்களைப் பேசி என்ன லாபம். நாம் அவனை அனுபவிக்கப் பெற்றோம் என்று ஸ்வலாபத்தைப் பேசுகிறார். அல்லது அவனுடைய திருவுலகளந்த திருவடிகளை அனுபவிப்போம் என்று பாரிக்கிறார் என்னவுமாம்.

ஸம்சயம், விபரீத ஞானம் இல்லாதபடி நல்ல ஞானத்தையுடையவர்களான இந்திரன் முதலிய தேவர்களையும் அறிவு கெடும்படிப்பண்ணுகிற குணசேஷ்டிதங்களை உடைய அவனுடைய அவதாரங்கள் பரிச்சேதிக்க முடியாதவை. ஆகாசத்தை அளந்தாலும் அளக்கலாம். அவதாரங்களை அளவிடமுடியாது. இந்திரன் இருப்பிடமும் இழந்து ஸ்திரீகளும் பிடியுண்டு எளிமைப்பட்ட ஸமயத்தில் வந்து பெருமானைப் பிரார்த்தித்தான். இவரும் போய் நரகாஸுரனை வதம் பண்ணி சிறை கிடந்த ஸ்திரீகளையும் மீட்டுக் கொடுத்தான். பின்பு ஒருகால் பாரிஜாத வ்ருக்ஷத்தைக் கொண்டுவர வஜ்ராயுதத்தை எடுத்துக் கொண்டு போருக்கு வந்தான். பிரமன் அவதாரம் செய்ய வேணும் என்று திருப்பாற்கடலில் போய் பிரார்த்தித்தான், பின்பு கண்ணனை யார் என்று மறந்து பசுக்களையும் கன்றுகளையும் இடைப்பிள்ளைகளையும் மறைத்து வைத்துத் தானும் க்லேசப்பட்டுச் சரணம் புகுந்தான். இந்திராதிகளென்ன, நித்ய ஸூரிகளையும் மயக்கும் மாயைகள் அவனிடம் பல உண்டு. பெரிய திருவடியும் ஸுமுகன் வருத் தாந்தத்தில் பெருமானை எதிர்த்து வார்த்தை சொன்னான். அவையெல்லாம் கிடக்கட்டும். அவ னனுக்ரஹத்தாலே காட்டின அவன் திருவடிகளை அனுபவிக்கப் பெற்றேன். மேகம் போன்ற திருமேனியை யுடையவன், அவனுடைய விசாலமான பூமியை அளந்த திருவடி. நல்லடிப்போது, நின் பாத பங்கயமே தலைக்கணியாய் என்று ஆசைப் படும் திருவடி, அதை மறக்கவில்லை. பேசினேன். கட்டிக் கொண்டேன். வேறு பிரயோஜனத்தை விரும்பாமல் பல படியாலும் அனுபவித்தேன் என்கிறார்.

அமரர்கள் தொழுது எழ - 11

“தத: ப்ராஞ்ஜலயஸ் ஸர்வே பகவந்தம் ஸுரேச்வரா:; துஷ்டிஷு: புண்டரீகாக்ஷம் சரண்யம் சரணார்த்தின:” என்கிறபடி தேவர்கள் தொழுது எழ கடலைக் கடந்தான். ஒரு-கடல் ஒரு கடலைக் கடைந்தாப் போலிருந்தது. அவனை சோலைகள் நிறைந்த திருக்குருகூர் என்னும் திருப்பதி நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் அருளிச் செய்தது இப்பதிகம். ஆழ்வாருடைய வாசிக கைங்கர்யமாவது, ஆயிரத்தில் இப்பதிகம் ரஸம்

நிறைந்தது. இதை அறிந்தவர்கள் ஆதிவாஹிகர்கள் நடத்திச் சென்று அர்ச்சிராதி மார்கத்திலே விரைவு சென்று ஸம்ஸாரமாகிற சிறையைக் கழிப்பார்கள்.

சிறையிலிருந்த ராஜகுமாரன் தலையில் கிரீடத்தை வைத்துச் சிறையை வெட்டிவிடுவாரைப் போலே அமரரோடு சேர்ப்பித்து பின்பு ஸம்ஸாரத்தைக் கழித்துத் தருவன் என்றபடி.

இந்த மூன்றாம் திருவாய் மொழி பத்துப் பாட்டுகளாலும் பிரதி பாதிக்கப்பட்ட பகவானுடைய குணம் ஸௌலப்யம்.

முறையே ஒவ்வொரு பாட்டினாலும் சொல்லப் பட்ட குணம்:

1. பக்தர்களால் கட்டுண்ணும்படி பவ்யனாயிருக்கை.
2. அனேக கல்யாண குணங்களோடு அப்ராக்ருத திருமேனியோடு வந்து அவதாரம் பண்ணுகை.
3. ஜன்ம வருத்தங்களால் தாழ்ந்தவர்களிடத்திலும் அன்புட னிருக்கை
4. வணங்கினவர்களால் அடையத் தகுந்தவன்.
5. ஈச்வரனைப் பற்றி ஞானத்தைக் கொடுப்பது,
6. நாராயணன் என்கிற திருநாமம் நியந்த்ருத்வம் முதலிய குணங் களைத் தனக்கு அடையாளமாக வுடையவன்.
7. தன்னிடத்தில் ஆசையை உண்டு பண்ணுகை.
8. எல்லாக் காலத்திலும் ஆச்ரயிக்கும்படி இருக்கை.
9. சிவன் முதலானவர்களுக்குத் தன் திருமேனியில் இடம்கொடுக்கை.
10. எல்லார் தலையிலும் திருவடியை வைக்கை.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார்
சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான்
திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமத் ஆண்டவன்
ஸ்ரீவேதாந்த ராமானுஜ மஹாதேசிகன் அருளிய
பகவத் விஷயஸாரம்
மூன்றாம் திருவாய்மொழி
முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

நான்காம் திருவாய்மொழி

அஞ்சிறைய மடநாராய்! அளியத்தாய்! நீயும் நின்
அஞ்சிறைய சேவலுமாய் ஆவாவென் றெனக் கருளி
வெஞ்சிறைப்புள் உயர்த்தாற்கென் விடுதூதாய்ச் சென்றக்கால்
வன் சிறையில் அவன்வைக்கில் வைப்புண்டால் என் செய்யுமோ I

ஆழ்வார் இப்படி நேரே பார்க்கிறாப்போலே மானஸமாக எம்பெரு
மானை அனுபவித்தார். அந்த அனுபவம் பாஹ்யமாக ஸம்ச்லேஷிக்க
வேண்டு மென்கிற ஆசையை உண்டு பண்ணிற்று. (அதாவது கண்களால்
பார்த்து, காதால் அவன் இனிய சொற்களைக் கேட்டு, உடம்பினால்
அவனைத் தழுவிக் கொள்ள வேண்டும் என்கிற ஆசை பிறந்தது) அதற்
காக ப்ரவ்ருத்தித்தார். அது கைகூடவில்லை. எம்பெருமானுடைய குற்
றங்களைப் பொறுப்பது முதலிய குணங்களை நினைத்து இப்படி குண
வான் நம்மைக் கைவிடான் என்று பார்த்துத் தூது முகத்தாலே தன்னு
டைய விருப்பத்தை எம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பம் செய்கிறார். இப்பதி
கத்துக்கு அபராத ஸஹத்வம் என்கிற குணம் பிரதிபாத்யம். இப்பதிகம்
கீழ்ச் சொன்ன மாதிரி இல்லாமல் வேறு விதமாயிருக்கும். முற்காலத்தில்
ஒருவன் இப்பிரபந்தம் வைராக்யம் பிறந்து பகவானை அனுபவிப்பதற்கு
ஸாதனமானது என்று மூன்று திருவாய்மொழிகளைக் கேட்டு இப்பதிகம்
வந்த வாறே இது காமுக வாக்யமாயிருந்தது என்று கைவிட்டுப்போனா
னாம். “நிதித்யாஸிதவ்ய:” என்று வேதம் விதித்த பகவத் காமம் என்று
தெரியவில்லை அவனுக்கு; அவ்வளவுதான் பாக்யம். வெளி இந்திரியங்க
ளால் அனுபவிக்க ஆசைப்பட்டார். அது கிடைக்காததால் ஸந்தோஷத்
துடன் அனுபவிக்கிற பாசரம் போய் துக்கப்பட்டு வரும் பாசரமாய் விட்
டது. பகவானும் இவருக்கு பாஹ்ய ஸம்ச்லேஷம் கொடுக்காமல்
நாலடி நகர்ந்து நின்றான். ஏனெனில் வைத்யர்கள் அஜீர்ணத்தில் சோறு
பாதகம் என்று இரண்டு நாள் போஜனம் வேண்டாம் என்பார்கள். அது
போல், மேல் அனுபவம் தாங்குவதற்காகப் பெருமாள் விலகி நின்றார்.
மருத்துவனாய் நின்ற மாமணி வண்ணனன்றோ! ஆழ்வார் கலங்கினார்.
அவன் கொடுத்த ஞானமும் கார்யகர மாகவில்லை. அவனுடைய பிரிவு
ஞானிகளுக்கும் கலக்கத்தை உண்டு பண்ணும். பிராட்டியும் “தத் தஸ்ய
ஸத்ருசம் பவேத்” என்றிருப்பவள் “வேண்யுத்க்ரதனம் க்ரஹீத்வா” என்று
பேசினாள். சக்ரவர்த்தித் திருமகனும் “ஹம்ஸகாரண்டவாகீர்ணாம்
வந்தே கோதாவரீம் நதீம்” என்று நதியையும் வணங்கினார். விச்லேஷத்
தில் கலங்கி பிராட்டிமார் தசையை அடைந்து பகஷிகளைத் தூது

விடுகிறார். ஆகிலும் ஆழ்வார் பிராட்டிமார் நிலையை அடையக் கூடுமோ என்னில் பிராட்டிமார்களுக்கு அநந்யார்ஹ சேஷத்வம் ஸ்வரூபம். அதாவது வேறொருத்தருக்கு உரியனில்லாதபடி பகவானொருவனுக்கே உபயோகார்ஹமாயிருப்பது இது அந்த ஜீவனுக்கும் உண்டு. அந்த சேஷ பாவத்துடன் அவனை அனுபவித்தால் பிராட்டிமார்களுக்கு உண்டான ரஸம் ஜீவனுக்கும் உண்டு. நிற்க, ததேக போக்யத்வம் பிராட்டிகளுக்கும் ஜீவனுக்கும் உண்டு (அதாவது அவனொருவனே ஸுகருபன் என்றிருப்பது. பிரிந்தால் தரித்திருக்க முடியாமை) இவைகளால் புருஷர்களும் பிராட்டி தசையையடையத் தட்டில்லை. மேலும் அவனுடைய புருஷோத் தமத்வம் அனுபவிக்கிறவர்களை பெண்ணுடை உடுத்தப் பண்ணும். ஒரு பிராட்டி தன்னுடைய தோழிமார்கள் தோட்டத்தில் பூக்கொய்வதற் காகப் புறப்பட்டுப் போனாள். தோழிமார்கள் பூக்கொய்வதில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். அப்போது நாயகன் தன்னோராயிரம் பிள்ளைகளும் தானுமாக வேட்டைக்குப் புறப்பட்டான். ஏவுண்ட ஒரு மிருகம் இவனை இந்த தோட்டத்திலே மூட்டிமறைந்து விட்டது. அப்போது தெய்வயோகத்தால் பிராட்டிக்கும் நாயகனுக்கும் சேர்த்தி உண்டாயிற்று. கூட்டின தெய்வம் பிரித்தது. உடனே பிராட்டிக்கு வ்யஸனம் பிறந்தது. தோழிமார்களைத் தூது விடலாமோ என்றால் தோழிமார்களும், “எம்மில் முன் அவருக்கு மாய்வர்” என்னும் ஆற்றாமையால் ஒன்றும் செய்ப வொண்ணாது. உடனே தோட்டத்திலிருந்த பக்ஷிகளைத் தூது விட்டுத் தன் நிலையை நாயகனுக்குத் தெரிவிக்கிறாள். பக்ஷிகளுக்கு வார்த்தை சொல்ல முடியாது என்பதையும் அறியவில்லை கலக்கத்தால். அவைகளுக்கு வேகமாகச் செல்வதற்கு இறக்கைகள் இருக்கின்றன என்பதை மாத்திரம் மனதில் கொண்டு கண்ட பக்ஷிகளை எல்லாம் தூதுபோகச் சொல்லுகிறாள். இவ்வாழ்வாருக்கு பகவானோடு சேர்த்தியாவது பகவான்மயர்வற மதிநலம் அருளப் பெற்றது. பிரிவு என்றால் அவன் கொடுத்த ஞானத்தால் புருஷார்த்தம் கிட்டாமை. எதைப் பற்றாசையாகக் கொண்டு தூது விடுகிறாள் என்றால் அவன் உயர்ந்தவன். இவளிடத்திலுள்ள தாழ்மை பாராதே சேர்ந்தான். நெருங்கிச் சேர்ந்ததும் இவளிடமுள்ள தோஷங்கள் தெரிந்தன. பிரிந்தான். நம்மிடம் தோஷங்கள் இருந்தாலும் அவனிடம் தோஷங்களைப் பொறுத்துக் கொள்வது என்கிற குணம் இருப்பதால், அந்த குணத்தை நம்பித் தூது விடுகிறாள். அந்த குணத்தை எம்பெருமானுக்கு ஞாபகப்படுத்துகிறாள். அம்சிறைய மடநாராய். எம்பெருமானோடு கலந்து பிரிந்தாள் ஒரு பிராட்டி. அவள் தன் முன்னே ஆணும் பெண்ணுமாய்ச் சேர்ந்திருக்கிற நாரைப் பக்ஷிகளைக் கண்டாள். தான் துக்கப்பட்டிருப்பதால் அறிவு அழிந்திருப்பதால் அப்பக்ஷிகள், தான் வார்த்தை சொன்னால் அவைகள் தெரிந்து கொள்ள முடியாது என்பதைச் சிந்திக்கவில்லை. அவைகள் சேர்ந்திருப்பதால் அறிவுள்ளவைகளாக நினைத்தாள். அவைகளைக்குறித்து வார்த்தை சொல்ல நினைத்து தன் நிலையைப்

புருஷபகூடியோடு சொல்லுவது நியாயமில்லை என்று நினைத்துப் பெண்நாரைப் பகூியைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள். அப்பகூியைப் பார்த்தாள். அதன் சிறகுகளைப் பார்த்தாள். நினைத்த போது சீக்கிரமாகப் போவதற்கு வேண்டிய சிறகையுடையாய், ஆணோடு சேர்ந்து அதனால் தரித்திருக்கும் ஸ்வபாவத்தையுடையாய், பிறர் துக்கத்தைக் கண்டால் பொறுக்க மாட்டாத ஸ்வபாவத்தையுடையாய் என்று கூப்பிட்டு, நீ என்னிடத்தில் கிருபை பண்ணி என் தூதாய்ச் செல்ல வேணும். ஆச்ரிதர்களுடைய துக்கங்களையெல்லாம் போக்கும் ஸ்வபாவமான கருடனை வாஹனமாகவுடையவனுக்குத் தூது சென்று என்னுடைய நிலையைச் சொல்ல வேணும் என்று சொன்னாள். உடனே அவை போகவில்லை. நான் சொல்லியும் ஏன் போகவில்லை என்று யோசித்தாள். நாம் சொன்ன வார்த்தையை 'அப்பெருமான் கேட்டு அங்கீகரிக்காவிட்டால் என்ன செய்வது என்று நினைத்து அவை போகவில்லை என்று நினைத்தாள். பின்னையும் சொல்லுகிறாள். ஆச்ரிதர்களிடத்தில் அன்புள்ளவனான அவன் உங்கள் வார்த்தையைக் கேட்காமலிருப்பானோ? அவன் என் வார்த்தையைக் கேட்டு அதை அங்கீகரியாமலிருப்பதாகிற சிறையில் உங்களை வைத்தால் அத்தனையும் எனக்காகத்தான் பட்டாலாகாதோ? என் செய்யும்? உங்களுக்கு என்ன கெடுதல் வந்துவிடும்? அவன் அப்படிச் செய்யில் உங்களுக்கு அந்த காராக்குஹத்திலிருப்பது குணத்தையே உண்டு பண்ணும் என்கிறாள். சிறையிலிருப்பை ஒப்புக் கொண்டே தூதுபோக வேண்டும் என்றபடி.

“அம் சிறையமடநாராய்” குழந்தைகள் தாயாருடைய அவயவங்கள் பல இருக்க முலையிலே கணவைக்குமாப் போல் இவள் நாரையினுடைய போவதற்கு ஸாதனமான சிறகிலே கண் வைக்கிறாள். அழகான சிறகு நீர் பாய்ந்த பயிர் போலே சேவலோடு சேர்ந்து தளிர்த்து அழகாயிருக்கிறது. “மட நாராய்” அதை ஏவித் தம் கார்யத்தை ஸாதித்துக் கொள்ளும்படி பல்வதையோ டிருந்தது. பிரிந்தால் உண்டாகும் துக்கம் தெரிந்திருக்கிற தம் இனமான பெண் பகூியைத் தூது விடுகிறாள். ‘நாராய் ‘அளியத்தாய்’ அம்மா என்னுமாறு கூப்பிடுகிறாள். கள்ளர் கையிலே அகப்பட்டவனுக்கு தாய் முகத்திலே விழித்தாப் போலிருக்கிறது. கிருபை’ பண்ணத்தக்காய்! அவன் பொகட்டுப் போனான். என் துக்கத்தைத் தெரிவிக்க நீ கிட்டினாயே. பம்பா நதிக்கரையில் ஸ்ரீராமனுக்கு அனுமான் கிட்டினாப் போல் நீ கிட்டினாய். ஸ்த்ரீயைப் புருஷகாரமாகப் பற்றுவது வைஷ்ணவ குல மாகையால் பெண் பகூியை முன்னிட்டுக் கொண்டு கார்யம் கொள்ளப் பார்க்கிறாள். நீயும் ஆண் பகூியும் சேர்ந்து என்னிடத்தில் ஹா- ஹா வென்று கிருபை செய்ய வேணும். சேவலின் இறக்கையும் அழகாயிருக்கிறது. பெண்ணோடு அணைந்திருப்பதைக் காட்டுகிறது. ‘அருளி’ பகவத்விஷயத்தில் உபகரிப்பார் பிரயோஜனத்தை எதிர் பார்க்க மாட்டார்

கள். கிருபையாலே உபகரிப்பார்கள். இந்த தசையில் உன்னைப் போட்டுப் போனவன் எங்கள் வார்த்தையைக் கேட்கப் போகிறானோ? மேலும் அங்கு இருப்பவர்கள் எல்லாரும் பெருமானோடு ஸமமான ரூபத்தோடு இருப்பார்கள். அவர்களுக்கும் எம்பெருமானுக்கும் வாசி அறிவது எப்படி என்று அப்பகிநினைப்பதாக நினைத்துப் பதில் சொல்லுகிறான். “வெஞ்சிறைப் புள்ளுயர்த்தார்க்கு” என்று. பெரிய திருவடி என்கிற கருடனைத் தவஜமாகக் கொண்டவன். கருடன் மேல் ஏறி வருபவன் என்று அடையாளம் சொல்லுகிறான். அவன் வருவதற்கு ஏதாவது இடையூறு இருந்தால் அதைப்போக்க வல்ல க்ருரமான சிறகையுடையவன். “என் விடு தூதாய்”, என்னைப் பிரிந்து அவன் தூது விடவேண்டியிருக்க நான் தூது விடுகிறேன். பாண்டவர்களான பலிஷ்டர்கள் கிருஷ்ணனைத் தூது விட்டார்கள். நான் அப்படியல்ல. அபலைப் பெண் தூது விடுகிறேன். எனக்காகப் போனால் உங்களுக்கு உத்தேசம் கிடைக்கிறது. பின்பு நாரையே போகாமலிருந்தது. நீங்கள், அவன் எங்களைச் சிறையிலிட்டால் என் செய்வது என்று பேசாமலிருக்கிறது என்று நினைத்து அவன் உங்களைச் சிறையில் வைத்தால் சேதமென்? பிறருக்காகச் சிறையிருப்பது சிலாக்யமே. அவன் இங்கிருந்து தூதுபோவாரை “ஏஷஸர்வஸ்வ பூதஸ்து” என்று அனைத்துக் கொள்வன். நான் ஆசைப்படுகிற மார்வு உங்களுக்குக் கிடைக்கும். “வ்யஸனேஷு மனுஷ்யாணாம்” பிறர் துக்கத்தைக் கண்டு துக்கப் படுகிறவன் சிறையில் வைப்பானோ? தேவஸ்த்ரீகளுடைய சிறை வாஸத்தை மீட்பதற்குப் பிராட்டி பத்து மாதம் சிறையிலிருந்தாள். உங்களுக்கு அது கிடைத்தாலும் அது கொண்டாடத் தகுந்ததே.

என் ஷய்ய தாமரைக் கண் - 2

இவள் சொல்லியும் அந்த நாரை போகவில்லை. பின்பு சில குயில் களை நோக்கிச் சொல்லுகிறாள். அப்பெருமான் தன்னழகாலே என்னைத் தோற்பித்து அடிமையாக்கினான். அவனுக்கு என் விஷயத்தைச் சொன்னால் என்ன வந்து விடும் என்று சொல்ல அவைகளும் போகாதிருந்தன. அதைப் பார்த்து அவைகள் தன் வார்த்தையைக் கேட்டுக் கொண்டு போவதற்காக நிற்கின்றன என்று நினைத்தாள். என்னுடைய ஜன்மந்தர பாபங்களால் உன் திருவடிகளில் கைங்கர்யம் பண்ணப் பெற்றிலேன். இனிமேலும் உன் திருவடிகளை இழந்து போகவேண்டியதுதானோ என்று சொல்லுங்கோள் என்கிறார். நாரைகளைத் தூது போம்படி யாசித்தாள் கீழ். அங்கு போனால் சொல்ல வேண்டியதைக் குயில்களுக்குச் சொல்லுகிறாள். பிரிந்த ஸமயத்திலும் என்னுடையவன் என்று சொல்லும்படி அவன் சேர்ந்திருந்த போது இருந்தபடி அவன் பிரியும் போது நானும் என்னுடைமையும் உன்சாக்கு என்று சொல்லிப் போனான். அதை நினைத்துச் சொல்லுகிறாள். “என் ஷய்ய தாமரை” என்று. சிவந்த தாமரை

போன்ற கண்களை உடையவன். இயற்கையான செல்வத்தாலும், வாத்தல்யத்தாலும் இவனோடு கலவியாலும் சிவந்திருக்கும். “என் தூதாய்” கடலேறி வடிந்தாற்போலே அவனோடு சேர்ந்து பிரிந்து வெறுந்தரையாயிருக்கிற எனக்குத் தூதாய். “உரைத்தக்கால்” அவனை இங்கே கொண்டு வந்து சேர்க்கச் சொல்லுகிறேனோ? அவனிடம் இந்தசெய்தியைச் சொன்னால் போதும். “நீரலிரே” நீர்மைக்கு நீங்கள் தானே. “முன் செய்த முழுவினையால்” அநாதி காலமாகச் செய்த பாவங்கள். பாவங்கள் செய்ய வேண்டுமென்று நினைத்ததுமட்டுமில்லை. முழுக்கமுழுக்கச் செய்தேன். தெற்காழ்வார் கையில் திருவாழியாலே வினையை அறுத்துக் கொண்டுபோனாலொழிய ஒன்றிரண்டு முழுக்கால் போகாது நம்முடைய பாபம் என்கிற திருக்கோட்டியூர்ஸம்பாஷணத்தை நினைப்பது, “திருவடிக்கீழ் குற்றேவல்” பிராமணன் பிச் சேறினாலும் வேதம் சொல்லுவான். இவர் பிராட்டி தசையை அடைந்தாலும் முலையால் அணைக்கணும் என்று நினையார். திருவடிக்கீழ் குற்றேவல் என்கிறார். திருவடிக்கீழ் அந்தரங்க கைங்கர்யம் பண்ண ஆசைப்படு மத்தனை. அதற்கு உபாயங்களைச் செய்யாததான் இழக்கத்தான் வேண்டுமோ? பாபத்தையுடைய நான், பாவமே செய்து பாவியானேன் என்கிறதான் என்று சொல்லுங்கள். முதல் இல்லாதவர்கள் வட்டியை இழக்கவேண்டியதுதானே என்றால் நாங்கள் முதலில்லாதவர்களோ “களைவாய் துன்பம்களையாதொழியாய் களைகண் மற்றிலேன், உன் சரணல்லால் சரணில்லை. மைத்தெழுந்த மாமுகில் போல் பார்த்திருக்கும் மற்றவை. விழிக்கும் கண்ணிலேன் நின்கண் மற்றல்லால்” என்றிருக்கும் நாங்கள் இழக்கத்தான் வேண்டுமோ என்று சொல்லுங்கள்.

விதியினால் பெடை மணக்கும் - 3

என்னுடைய பாக்யத்தால் பெண் பகலியோடு சேர்ந்திருக்கிற அழகிய நடையையுடைய அன்னபகலிகளே! நீங்கள் சென்று அப்பெருமானிடம் சொல்லுங்கள். பாபங்கள் பண்ணினால் அனுபவிக்கவேண்டாமோ என்று அவன் கேட்பான். கேட்டால் என்னுடைய பாபம் காலமெல்லாம் அனுபவித்தாலும் மாளாது என்று ஒருத்தி தன் புத்தியெல்லாம் உள் கலங்கி அறிவிழந்து கிடக்கிறாள் என்று மதியினால் மஹாபலியிடம் மண் இரந்து உலகை அளந்தவனிடம் சொல்லுங்கள்.

விதியினால் நீங்கள் சாஸ்திர முறைப்படி பெடைமணந்த படியால் பிரிவில்லாமல் சேர்ந்திருக்கிறீர்கள். நாங்கள் தெய்வம்கூட்டுவிக்கச் சேர்ந்த படியால் பிரிவினால் வருந்துகிறோம். அல்லது எங்களுடைய பாக்யத்தால் நீங்கள் சேர்ந்திருக்கிறீர்கள். இல்லாவிடில் ஸ்ரீராகவன் ஸுகரீவனை மனைவியோடு சேர்த்துவைத்துவிட்டுப் பின்பு தன் கார்யம் பார்த்தார். அதுபோல் நானும் செய்ய வேண்டிவரும். ஆகையால் நீங்கள் சேர்ந்திருப்

பது எங்கள் அத்ருஷ்டமே காரணம். அல்லது உங்களுடைய பாக்யத்தால் நீங்கள் ஆணும் பெண்ணுமாய்ச் சேர்ந்திருக்கிறீர்கள். சேர்ந்திருப்பது புண்யபலம், பிரிந்திருப்பது பாப பலம். பெண் பக்டியின் மனத்தைத் தெரிந்து கொண்டு அதை ஸந்தோஷப் படுத்துகிற அன்னங்களே!

மென்மையுடைய அன்னங்காள்! அழகான நடைபுடைய அன்னங்களே! எம்பெருமானுக்கு என்னிடம் கோபமிருந்தாலும் உங்கள் நடையைப் பார்த்தால் கோபம் போய்விடும். இளையபெருமாள் மிகுந்த கோபத்துடன் வந்து கிஷ்கிந்தையில் வில்லும் கையுமாய் அந்தப்புரத்தின் வாசலிலே நின்றான். அப்போது மஹாராஜரும் (ஸுக்ரீவனும்) திருவடியும் ஆலோசனை செய்து தாரையை விட்டுக் கோபத்தை ஆற்றலாம் என்றார்கள். தாரையும் இரவில் பதியோடு சேர்ந்திருந்ததால் வந்த துவட்சியோடு தடுமாறி அடிமேல் அடியிட்டு வந்தாள். அவனைக் கண்டதும் இளைய பெருமானும் கோபத்தை விட்டு வில்லைத் தரையிலுன்றித் தலைகுனிந்து மாமியார் ஸமீபத்தில் வந்த மருமகளைப்போல் நின்றான். அதுபோல் உங்கள் நடையைப் பார்த்துப் பெருமானுக்குக் கோபம் மாறும்.

“மதியினால் குறள் மாணாய்” அப்பெருமான் மிகவும் தூரதர்சீ. மஹாபலி ராவணனைப்போல் தலையறுத்துவிட முடியாதபடி ஓளதார்யம் என்கிற குணமுடையவனாயிருந்தான் இந்திரனோ ராஜ்யத்தை இழந்து நிற்கிறான். இரண்டுக்கும் விரோத மில்லாமல் செய்யவேண்டும் என்று மதியால் குறட்பிரம்மசாரியாய் வந்து கொடுத்து வளர்ந்த கையால் மண் இரந்து இந்திரனுக்குக் கொடுத்தான். தன்ஸங்கல்பத்தால் உண்டுபண்ணின லோகத்தை “கொள்வன் நான்” இரந்த வஞ்சகனுக்குச் சொல்லுங்கள். “மதியிலேன்” அவன் பிரிகிற ஸமயத்திலே போகாதே என்று சொல்லியிருந்தால் இப்போது இப்பாடு பட வேண்டாம். பிரிவது கலவியின் ஒரு வகையென்று எண்ணியிருந்த மதியிலேன் புத்தியில்லாதவன். இவ்வாழ்வார் ஒரு தீர்க்க சிந்தயந்தீ. ஒருத்தி மதியெல்லாம் உள்கலங்கி மயங்கினாள் என்று சொல்லுங்கள். யார் என்று சொல்ல வேண்டாவோ என்றால் ஒருத்தி என்றால் அவனுக்கே தெரியும். நித்ய ஸூரிகளுக்குப் பிரிவு இல்லை. ஸம்ஸாரிகளுக்கு பகவத் ஞானம் இல்லை. புறம்பே அந்ய பரர். ஆதலால் ஸம்ஸாரத்தில் நான் ஒருத்தி தான் இப்பாடு படுகிறவள் இன்னகாட்டிலே மான்பேடை அம்பால் அடிபட்டு உழையாது என்று சொன்னால் எய்தவன் கை உணராதோ? நீயல்லவா அம்பெய்தாய் என்று சொல்ல வேண்டுமோ? என்னை இப்படிச் செய்தவன் அவனாகையால் அவன் ஒருத்தி என்று சொன்னாலே தெரிந்து கொள்ளுவான். மதிகலங்கிற்று என்று சொல்லுங்கள். அவன் தான் கொடுத்த மதி இருக்கிறது என்று நினைத்திருப்பான். அவன் கொடுத்ததுவும் சேர்ந்து மதியெல்லாம் கலங்கி மயங்கும் என்பீர்கள். மயங்கினாள் என்று சொல்லவேண்டாம். போய்விட்டாள் அவள், நாம் போய் செய்வது என் என்று இருப்பன்.

முடியும் தசை என்று சொல்லுங்கள். என்னீரே- உங்கள் பழியைப் போக்கப் பாருங்கள். நீங்கள் சொல்லி வராதது போல் அவனுக்கு அவத்யம் (பாபம்). அழுகைக்குரல் பொறுக்க மாட்டான் அவன், தெரிவியுங்கோள். உங்களுக்கு ஸ்வரூபம், அவனுக்கு குணம். எனக்கு ஸத்தை (உயிர்வரும்) உங்களுக்கு ஒரு வார்த்தை.

என் நீர்மை கண்டிரங்கி - 4

நான் பண்ணின பாபம் அநுபவித்தாலும் மாளாது என்றார் கீழே. அநுபவித்தாரோ இவர் என்றால் அவன் விட்டுப் பிரிந்தவுடனேயே எல்லாம் அநுபவித்தாள். இந்த வளவில் சில அன்றில் பகடிகள் (க்ரௌஞ்ச பகடிகள்) நாம் உபகாரம் செய்ய இதுதான் ஸமயம் என்று பார்த்து கிட்டே வந்து நாங்கள் செய்யவேண்டியது என்ன என்று கேட்பது போல் தோன்றின. அவைகளைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார். நான் தம்மைப் பிரிந்து ஒரு க்ஷணம் கூட தரிக்க மாட்டேன் என்கிற ஸ்வபாவத்தைத் தெரிந்து வைத்தும் இவள் நம்மைப் பிரிந்திருக்கத் தகாது என்று பாராமல் போனவர்க்கு நான் என்ன வார்த்தையைச் சொல்லுவது என்று எம்பெருமானை வெறுத்துப் பின்னையும் அவனை விடமாட்டாமையாலே அவளுடைய நல்லுயிர் இனி அவள் பக்கல் தங்காது என்று ஒரு வார்த்தை சொல்ல வேணும் என்று அன்றில் பகடிகளைப் பார்த்துச்சொல்ல, அவைகள் போகாதிருக்கவே இத்தனையும் சொல்லீர்களோ மாட்டீர்களோ? என்கிறாள்.

“என் நீர்மை கண்டிரங்கி” என் நீர்மை-என் ஸ்வபாவம்-மார்தவம் பார்த்து. அவனைப்பிரிந்தால் தரித்திருக்க முடியாது என்கிற ஸ்வபாவத்தைப் பார்த்து என்றபடி. பிரிந்தால் தரித்திருக்க மாட்டாள் என் பதைக் காணமுடியுமா? கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளலாம் என்கிற கேள்வியுண்டு. அதற்கு பதில் அவன் என்னோடு இருக்கும் போது என்னை அனைத்தகை நெகிழ்ந்தால் அவ்விடம் வெளுத்தபடி பார்த்திருக்கிறான். அவன் இவளைப் பிரிவது தகாது என்று பாராமல் என்னைப் போகட்டுப் போனான். திருமுகம் மறுத்துப் போனவர்க்கு நான் எதைச் சொல்லுவது? கண்டு இரங்காதவர் கேட்டு இரங்கப் போகிறாரோ? எத்திறம் மோஹித்துக் கிடக்கிற ஸ்வபாவத்தைக் கண்டால் பிரியக் கூடாதென்றிருக்க வேண்டாவோ? என் நீலமுகில் வண்ணர்க்கு, உடம்பைக் காட்டி என்னை அடிமை கொண்டான். மேலே நிறம் நன்றாயிருக்கிறது. உள்ளே மனம் கல். “யாழுடையாயன் தன் மனம் கல்லாமோ”. திருமுகம் மறுத்தவன் கேட்கப்போகிறானே என்றாள். பின்னையும் சாபலத்தால் வார்த்தை சொல்லுகிறாள். கண்ணன் கோகுலத்திலிருந்து மதுரை சென்றவுடன் கோபிகள் க்லேசப்பட்டு நம்மை விட்டுப் போனவனை என்ன பேச்சு வேண்டியிருக்

கிறது. “அதவா கிம் ததாலாபை:” என்று பேசவேண்டாமென்கிறார்கள். பின்னையும் சாபலத்தாலே “அப்யஸௌ மாதரம் த்ரஷ்டும் ஸக்ருதப்யா கமிஷ்யதி”. அவனோடு கலந்த நாம் வேண்டாம். பெற்ற தாயைப் பார்க்க வாவது ஒரு தடவை வரமாட்டானோ என்கிறார்கள். அவனுடைய நல்லுயிர் இனிமேல் அவளிடம் தங்காது என்று சொல்லுங்கோள், அவளிடம் தங்காது என்றால் உன்னிடம் தங்கும் என்றபடி. ஒரு வார்த்தை சொல்லுங்கோள். “வாசா தர்ம மவாப்னுஹி” அன்றில் பகஷிகளே, அவனும் நீல வர்ணம், நீங்களும் நீல வர்ணம். நீங்கள் அவனைப்போலே ஆய்விடுவீர்களோ? சொல்லுவீர்களோ மாட்டீர்களோ என்கிறாள்.

நல்கித்தான் காத்தளிக்கும் - 5

இப்பாட்டில் சில குருகுகளை (ஸாரஸபக்சிகளை)த் தூது விடுகிறாள். உலகில் எல்லா ஆத்மாக்களுடையவும் எல்லாப் பாபங்களையும் பொறுத்தருளி அவர்களுடைய விரோதிகளைப் போக்கி ரக்ஷிக்கிற பரம காருணிகனான பெருமானுக்கு நான் செய்த பிழைகளைப் பொறுத்து என்னோடு கலந்து பரிமாறலாகாதோ எனச் சொல்லிப் பின்னையும் அவன் சொன்ன வார்த்தைகளை எனக்குச் சொல்ல வேணும் என்கிறாள். “நல்கித்தான்” எங்களை விடட்டும். அவனுடைய ஸ்வரூபத்தை (நாராயணத்வத்தை)க் காப்பாற்றிக் கொள்ளச் சொல்லுங்கள் என்கிறாள். தனது விபூதியான உலகங்களைத் தன் பேராக ரக்ஷிக்கிறவன். உலகெல்லாம் அவனுக்கு உடம்பல்லவா? உலகமெல்லாவற்றையும் ஸ்னேஹத்தோடு ரக்ஷிக்கிறவன். பிரளயத்திலே கிடந்த ஆத்மாக்களை ஆர் அபேக்ஷிக்க உண்டாக்கினான். இல்லாதவன்று உண்டாக்கினான். உண்டாக்கினத்துக்குப் பலம் கர்மத்தைக் காட்டிக் கை விடவோ? ஸ்வஜனங்களை ரக்ஷிக்கக் கூடாதோ? நாட்டுக்கு இட்ட ஸங்கல்பம் அந்தப் புரத்துக்கு ஆகாதோ? “வினேயேற்கே” கடலிலே ஏற்றம் போட்டுத் தண்ணீர் கிடைக்காத பாபத்தைப் பண்ணினேன். நாராயணனைக் கண்டாய்” எல்லா ஜீவன்களுடையவும் ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகள் தன்ன தீனமாய் இவைகள் சரீரம் தான் ஆத்மா என்று சொல்லிக் கொண்டு திரியும் நாராயணனைப் பார்த்து அவனுடைய பேரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளச் சொல்லுங்கள். என் விஷயத்தில் கருணை செய்யாவிடில் அவனுடைய நாராயணத்வம் அர்த்தமில்லாமல் போய்விடும். அவன் பேர்கள்ளிச் செடிக்கு மஹா வ்ருக்ஷம் என்கிறாப் போல் ஆகிவிடும். பெருகுகிற ஜலத்தை உடைய நீர்த் தோட்டங்களிலே பெண் பகஷிக்கு வாயில் அடங்கும் படியான இரையைத் தேடுகிற ஸாரஸ பகஷியே (கொய்யடி நாரைப் பகஷியே) சிறு குறுகே-சிறிய உடம்பை உடைய பகஷியே! ஹனுமானைப் போலே ஸமயத்திலே சின்ன உடம்பை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டாம் உமக்கு. இயற்கையிலேயே எங்கேயும் போம்படி சிறிய உடம்பு படைத்தாய், ‘மல்கு நீர் கண்ணைர்க்கு’ நீர் நிலத்தைவிட்டு என்னைப்பார். இங்கே

யும் மத்ஸ்யங்களும் நீரும் உண்டு. (கண்களில் நீர், கண்கள் மீன்கள்). அவரிடத்தில் மீண்டும் சொல்லும் வார்த்தையை இங்கே வந்து சொல்லுங்கள். “ஓர் வாசகம் கொண்டு” நேரே உடம்பைத் தர வேண்டும் என்று சொல்ல மாட்டான். மறுப்பாரோ என்னும் பயத்தாலே. இல்லை என்று சொன்னாலும் அந்த வார்த்தையே போதும். அவரிடம் வருவது எல்லாம் உத்தேசம். “தாரான் தரும் என்று இரண்டத்தில் ஒன்றை என்றிறே பரகால நாயகியின் பாசரம்.” “மெய்மை சொல்லி முகம் நோக்கி விடை தான் தருமேல் மிக நன்றே” என்று “பாவி நீ என்று ஒன்று சொல்லாய்” என்றல்லவோ பிராட்டிமார் பாசரம். “அருளாய்” அவை பகஷிகளாக இருக்கட்டும். இவள் ஜனககுல ஸுந்தரியாக இருக்கட்டும். பகவத் விஷயமானால் கௌரவம் தோற்றும்படி பேச வேண்டும். ஏறு திருவுடையார் தாஸன் திரு நாட்டுக்கு நடந்தார் என்று பட்டரிடம் சொல்ல துணுக்கென்று எழுந்திருந்து திரு நாட்டுக்கு எழுந்தருளிஞர் என்று சொல்ல வேணும் காண் என்றாராம்.

அருளாத நீர் அருளி - 6

இப்பாட்டில் சில வண்டுகளைத் தூது விடுகிறார். வட்டமாய்ச் சுழலப் பறக்கும் வண்டே! கம்பீரஸ்வபாவத்தையும் உடம்பிலே வரியையுமுடைய வண்டே! அந்தஸர்வேச்வரன் இந்த நாயகியினுடைய பிழைகளைப் பொறுத்து மிகவும் தாழ்ந்தவளான விவளோடு சேர்த்தியைக் காட்டிலும் என்னுடைய நாராயணத்வத்திற்குக் குறைவந்தாலும் கருணையில்லாதவன் என்று பேர் வந்தாலும் அது ச்லாகிக்கத் தகுந்ததே என்று சொன்னானால் அவனுடைய கிருபைக்கும் நாராயணத்வத்திற்கும் குறைவு வராமலும் நானும் பிழைப்பதற்கும் ஒன்று சொல்லுகிறேன். அதை அவனிடம் சொல்லுங்கோள் என்கிறார். அதாவது அவளிடத்தில் கிருபை பண்ணிப் பரமகாருணிகனான பெரிய திருவடிமேல் ஏறிக்கொண்டு ஆச்ரிதரக்ஷணர்த்தமாக அவன் எழுந்தருளும் போது அவள் இருக்கும் தெருவழியாகச் செல்லும்படிச் சொல்லுங்கள். அப்போது நான் அவனுடைய திருமேனியைக் கண்டு பிழைக்கிறேன். அதுவும் செய்ய முடியாது என்றால் அதுவும் செய்யாமலிருக்கும் படிக்கு நாங்கள் என்ன பாபம் செய்தோம் என்று சொல்லுங்கோள் என்கிறாள்.

இங்கு ஆழ்வார் பெருமானை அருளாத நீர் என்று சொல்லுகிறார். அபயம் “ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம”. என்று அருளுகைக்கு ஸங்கல்பம் செய்திருப்பது போல் அருளாமைக்கும் ஸங்கல்பித்திருக்கிறார் என்று அருளாத நீர் என்று ஓர் திருநாமம் சாற்றுகிறாள். அருளிகிருபை பண்ணி. கருணையில்லாக் கல் நெஞ்சு படைத் தவர்களும் இவளைக் கண்டால் ஐயோ என்ன வேண்டியிருக்கும் இவள் தசை. ‘அவராவி

துவராமுன்' அவள் பிராணன் பசையற உலர்ந்து போவதற்கு முன்னே அருளப்பாரும் “ஜீவந்தீம் மாம் யதா ராம: ஸம்பாவயதி கீர்த்திமான் தத் ததா ஹனுமன் வாச்ய: வாசா தர்மமவாப்னுஹி” என்று ஸீதா தேவி சொன்னாப் போல் சொல்லுகிறாள். நாங்கள் சொன்னால் அவன் செய்வானோ என்று கேட்டால் நீங்கள் சொல்லுங்கள். இங்கே கொண்டு வருவாரும் அங்கே உண்டு என்கிறாள். “அருளாழிப்புள்” கருணைக் கடலாகிய பக்ஷி, பெரிய திருவடி. அவர்மேல் ஏறி அவர் வீதி வரச் சொல்லும் என்கிறாள். முன்னே வெஞ்சிறைப்புள் என்று சொன்னால் தன்னைப் பிரித்துக் கொண்டு போன படியால். இப்போது வருவதற்குக் காரணமாயிருப்பதால் அருளாழிப்புள் என்கிறாள். ஒரு தெருவிலே பலகால் போய் வந்தால் ஜனங்கள் வெறுமனே என்று நினைக்க மாட்டார்களோ என்றால் ஒருநாள் நடந்தால் போதும் என்கிறாள். பெரிய திருவடியும் மிகை. அவனே அருளாழி அம்மான். அங்கிருப்பார் எல்லாரும் நம்மைச் சேர்ந்தவர்கள் என்கிறாள். அருளாழிப்புள், அருளார் திருச்சக்கரம், இத்தனையும் சொல்லி, அருளாழி வரிவண்டே! அழகான வரிகளையுடைய வண்டே! யாமும் என் பிழைத்தோமே. நாங்கள் என்ன தப்புச் செய்தோம்? அவன் வரும்போது வரட்டும் என்று ஆறிபிருந்தோமோ? தூது விடுவாரும் திரியக் ஜாதிகளின் காலில் விழுவாரும் அவராயிருக்க, நாங்கள் செய்வது குற்றமாயிற்றோ?

என்பிழை கோப்பது போல - 7

உன்னுடைய நிறத்தைக் காட்டியும் அவன் திருநாமத்தைச் சொல்லியும் என்னுடைய எலும்பைச் சிதைக்கும் இளங்கிளியே! உன்னைப் பிரிந்து துக்கப்படுவது நிற்க எலும்பிலே ஊசியைக் கோத்தாப் போலே குளிர்ந்த காற்று என்னை வருத்துகிறது. தன் கிருபையை நினையாமல் என் பிழைகளையே நினைத்துக் கொண்டு அருளாததேன். உம்முடைய கிருபைக்கும் விஷயமாகாத பிழையுண்டோ என்று ஒரு வார்த்தை சொல்ல வேணும். அதைப் பிராட்டி திருமுன்பே சொல்ல வேணும். நான் வளர்த்த கிளியே! இவ்வளவு செய்வதற்கு உறவு போதாதோ? என்கிறாள்.

என்பிழை கோப்பது போல. சரீரம் எலும்பும் நரம்புமாம்படி உடம்பு இளைத்தது. என்பில் தொளைபோட்டு அதில் நூலைக் கோக்குமாப்போல் குளிர்ந்த காற்று ஹிம்ஸை செய்கிறது. ஸ்ரீசக்ரவர்த்தித் திருமகன் பம்பா நதிக்கரையில் தாமரையோடை செங்கழு நீரோடைகளிலே நுழைந்து அதில் மேலெழ வாஸனையை எடுத்துக் கொண்டு பசுந்தென்றல் வீசுகிறது. இது நம்மை பிராணனோடே வைத்து ஹிம்ஸிக்காது போலிருக்கிறது. இக்காற்று வரவே ஏகாந்த ஸ்தலம் தேடி படுக்கைப் படுப்பவர்கள் சிலர் இருக்கிறார்கள். லக்ஷ்மண! இக்காற்று எப்போது வரும் என்றிருப்பார்கள். நாயக நாயகிகள் பிரிந்தால் இப்படி அந்தர ஜாதியிலே துக்கப்படுவதே. சொந்த ஜாதிவாயு என்றார். இவ்வாழ்வார் நான் இப்படி க்லேசப்பட

அவர் நமது பாபங்களின் கணக்கைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். அருளாத திருமாலார்க்கு “ந கச்சின் நாபராத்யதி” என்பவள் அங்கேயிருக்க எங்கள் குற்றம் பார்த்து அவள் பக்கல் முகம் பெற இருக்கிறாரே! என்பார் நஞ்சீயர். நான் இப்படி நோவு படுவது அவள் முகங்கொடுத்து அங்கே துவக்கையிறே என்று க்லேசப்படுகிறாள் என்பாராம் பிள்ளான். அல்லது பிராட்டி ஸன்னதியில் சொல்லுங்கோள் என்றபடியாம். தேவரீர் கிருபைக்கும் விஷயமாகாதபடி என்ன பிழை செய்தாள் என்று சொல்லுங்கள். அநாதி காலம் பாபங்கள் செய்திருந்தாலும் தேவரீருடைய க்ஷமைக்கு எவ்வளவு போறும். “கிம் கோப மூலம் மனுஜேந்த்ர புத்ர” என்று இனைய பெருமானைப் பார்த்துச் சொன்னாள். அறுபதியிரம் வருஷங்கள், செய்தார் குற்றங்களைப் பொறுத்துச் சேரவிட்டு ராஜ்ய மாண்டான் உன் தம்பண்ணர். அவன் வயிற்றிலே பிறந்து குற்றம் செய்தோம் என்று தலையறுக்க வந்தீர் நீர். உம்முடைய போக்கு அழகாயிருந்தது. கண்டதிலே கடுக சாபலத்தை மீளமாட்டாத எங்களை இழந்த போகங்களை அனுபவியுங்கோள் என்று சொல்லிவிட்டு இப்போது தலையறுக்க வந்தீர் என்று சொன்னாள். இப்படிப் பேசும்படி அவர்களின் பொறுமை குணமிருக்கும். என்பு இழைக்கும் இளம் கிளியே. பருவத்தாலும் நிறத்தாலும் வாயின் சிகப்பாலும் பேச்சின் இனிமையாலும் எப்போதும் அவனை ஒத்திருப்பதால் உன் வடிவைக் காட்டி எலும்பை இழைக்கிற நீ. “யான் வளர்த்த” - மணந்தவன் செய்வதை வயிற்றில் பிறந்தாரும் செய்ய வேண்டுமோ?

நீயலையே சிறுபூவாய் - 8

ஒரு பூவைப் பக்ஷியைத் தூது விடுகிறாள். பூவை-நாகனை வாய்ப்புள். நாணத்தாங்குருவி என்பார்கள். வடமொழியில் சாரிகா என்பார்கள். தான் வளர்த்த பூவைப் பக்ஷி ஆழ்வாருடைய க்லேசத்தைப் பார்த்து நோவு பட்டிருந்தது. எனக்குக் கிடைக்க வரியனாயிருக்கிற எம்பெருமானுக்கு எனது நோயைப் போய்ச் சொல்லென்ன சொல்லாமலிருந்தாய். என் உயிர் முடிந்தது. எனது ஸமுதாய சோபை அவயவ சோபை எல்லாவற்றையும் இழந்தேன். இனி உனக்கு உன் வாயில் பால் சோறு ஊட்டுவாரைத் தேடி ஸம்பாதித்துக் கொள் என்கிறாள். இவள் வளர்த்த பக்ஷி இவள் வார்த்தை சொல்லிக் கொண்டாடுகையால் தரித்திருந்தது. இவள் இப்போது துக்கப்படவே அதுவும் துக்கப்பட்டது. அதைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறாள். முன் என் தசையைப் பார்த்து அவனிடம் போய்ச் சொல்லென்ன சொல்லாமலிருந்தாய். அவன் ஆச்ரிதரிடத்தில் ஆசையுள்ளவன் இவள் நோய் என்றால் பரதாழ்வான் நோய்போல். நான் தளர்ந்து விட்டேன். நீ உனக்கு ரக்ஷகரைத் தேடிக்கொள் என்றபடி. பெரிய திருமலை நம்பி தம்முடைய திருவாராதனமான கண்ணனிடத்தில் அந்திம தசையில் திரையை வாங்கி அவன் முன்பே சாயலொடு மணிமாமை தளர்ந்தேன். இனியுனது வாயலகில் இன்னடிசில் வைப்பாரை நாடாயே என்று விண்ணப்பித்தாராம்.

நாடாது மலர் நாடி-9

இந்த ஸமயத்தில் ஒரு குளிர்ந்த காற்று வீசிற்று. அது விரஹிணி களுக்குத் துன்பத்தை உண்டுபண்ணும் என்பது தெரிந்த விஷயமே. அந்த காற்றைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள். இந்த நாயகி இக்காற்றின் தோற்றம் வெறுமனேயன்று, இது ஒரு காரணத்தால் தான் வந்திருக்க வேண்டும், ஸுக்ரீவனுடைய கர்ஜனைக்குரலாக் கேட்டுத் தாரை, நேற்று வாலியோடு யுத்தம் பண்ணித் தோற்றுப் போனவன் இன்று வந்து அறைகூவுவது வெறுமனேயல்ல, இதற்கு ஒரு காரணம் இருக்க வேண்டும் என்றாப் போலே இவளும் ஸர்வேச்வரனே என்னை நலிவதற்கு இவ்வாடையை (காற்றை) அனுப்பியிருக்கிறான் என்று நிச்சயித்து அவ்வாடையைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள். நான் சொல்லும் வார்த்தையை ஸர்வேச்வரனிடம் போய்ச் சொல்லு. அவன் அதை உபேகை பண்ணினால் பின்பு வந்து என்னை முடித்து விடு என்கிறாள். “எண் திசையும் உள்ள பூக் கொண்டு” என்கிறபடி. நாடாது - தேட வரிய புஷ்பங்களை யெல்லாம் தேடிக் கொணர்ந்து நாராயணனுடைய திருவடியின் கீழ் சேர்க்கவே இவ்வாத்மாவை உண்டாக்கினது. ஒரு நாள் இரண்டு நாளைக்கல்ல. நாள் தோறும் செய்ய. “நாரணன்தன்” நித்ய கைங்கர்யம் பண்ணும் படியான ஸர்வ ஸ்வாமியினுடைய திருவடி மலர்களிலே — புஷ்பங்களைப் புஷ்பங்களிலே சேர்க்கவேண்டும். இப்படி கைங்கர்யம் பண்ண வேண்டுவது தான் ஸ்வரூப ஸித்தி. இப்படி எம்பெருமானுக்கு நித்ய கைங்கர்யம் பண்ண வேண்டியிருக்க அவனைப் பிரிந்திருக்கையாகிற விச்லேஷத்தில் வீற்றிருக்கை தகுமோ. இது என்னுடைய நல்வினை யில்லாமையாலன்றோ? என்பாக்யஹானியாலேதான். “வீடாடி வீற்றிருத்தல்” தம்மையும் பிரிந்து தம்மோடு ஸம்பந்தத்தை நினைத்து பந்துக்களும் கைவிட அவர்களையும் விட்டு வேறுபட்டிருக்கும் இவ்வாத்மா என் செய்யக் கடவது? “எமராலும் பழிப்புண்டு இங்கென் தம்மாலிழிப்புண்டு” என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியும் காணலாம். “ஊடாடு பனிவாடாய்” அங்கேயும் இங்கேயும் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கிற காற்றே! அல்லது அவனும் நானும் சேர்ந்திருக்கும் போதும் கிட்டி வந்து ஸஞ்சரித்த நீ, புஷ்பங்களை அவன் திருவடிகளிலே சேர்த்து நித்ய கைங்கர்யம் பண்ணவேண்டிய இவ்வாத்மா இப்படி இருப்பது நியாயமா என்று ஒரு வார்த்தையை அவனிடம் போய்ச் சொல்லு. அவன், அவள் செய்யும் கைங்கர்யமும் வேண்டா என்று இருந்தானாகில் நீ அவசியம் வந்து என்னை முடித்துவிட வேண்டும் என்று காலைப் பிடித்து வேண்டிக் கொள்கிறாள்.

உடலாழிப் பிறப்பு வீடு - 10

தூது விடுகிற ப்ரகரணமாகையால் நெஞ்சையே தூது விடுகிறாள் என்றும் சொல்லுவார்கள். அப்போது விடல் என்று அவளை விடாதே என்பதாம். அல்லது கீழ்ப்பாட்டில் “வைக்கவே வகுக்கென்று” கைங்கர்யம் ப்ரஸ்தாவித்தபடியால் தாய் முலையை நினைத்த கன்று போலே நெஞ்சு

பதறிச் சரீரத்தை விட்டுப் போகப்புக்தது. அப்போது நம் காரியம் முடியும் வரையில் என்னை விடாதே என்றும் சொல்லுவார்கள். சக்கரம் போல் சுழன்று வருகின்ற பிறப்பு, குதறுத்தோடு சேர்ந்து தேஹத்தில் இருக்கிற ஆத்மாக்கள் இவையெல்லாம் ஆய் மற்றும் போக்ய வஸ்துக்கள் போக உபகரணங்கள் எல்லாமாகி, அதாவது ஸூக்ஷ்ம சேதனானவர்களோடு கூடியிருந்த பகவான் ஸ்தூல சேதனானவனை விசிஷ்டனாகி (அதாவது ஜகத் ஸ்ருஷ்டி பண்ணி) ஸ்ருஷ்டித்த பிரபஞ்சத்தை ரக்ஷிப்பதற்காகக் கடலிலேயே கண்வளரும் சங்க சக்ராதி திவ்யாயுதங்களை தரித்துக் கொண்டிருக்கிற ஸ்வாமியைக் கண்டால் “விசித்ரா தேஹஸம்பத்தி: என்கிறபடி தேவரீர் திருவடிகளில் கைங்கர்யம் பண்ணுவதன்றோ ஸ்ருஷ்டிக்குப் பிரயோஜனம் என்று முதலாகக் கீழ் பாசரத்தில் சொன்னதை அவனிடம் சொல்லி, நாம் அவனிடம் சேர்ந்து கைங்கர்யம் செய்யுமது கிடும் வரையில் என்னை விடாதே என்கிறான். உனக்கல்லவோ முன்பு புருஷார்த்தம் கிடைக்கிறது. நான் கண்டாரை காணுமித்தனை தானே!

அளவியன்ற வேமூலகத்தவர் - 11

தேசம், காலம், வஸ்து இம்மூன்றாலும் அளக்க முடியாதவனான ஸப்த லோகங்களுக்கும் ஸ்வாமியான கண்ணனாய் ஆச்ரித ஸுலபனாயிருந்த பெருமானைப் பாடிய பாடல்கள், வளம் பெற்ற வயல்களால் சூழப்பட்ட அழகான குரு கூர் நகருக்கு நிர்வாஹகரான நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்தவை. அளவில்லாத மஹிமையுடையவை இப்பாடல்கள். இவைகளைச் சொல்ல வல்லவர்கள் திரு நாட்டிலே சென்று கைங்கர்யமாகிற மஹா ஸம்பத்தைப் பெறுவார்கள். பிதா க்ருஷி பண்ணி வைத்ததைப் புத்ரன் அனுபவிக்குமாப்போல் பகவத்கைங்கர்ய மாகிற பெரிய ஸம்பத்தைப் பெறுவார்கள். அவர்களுக்குத் தூது விடுகிற க்லேசம் வேண்டாம் என்றபடி,

இத்திருவாய்மொழியிலே ப்ரதிபாத்யகுணம் அபராத ஸஹத்வம் — குற்றங்களைப் பொறுப்பது.

1. காப்பாற்றுவதில் விரோதிகளைப் போக்குகிற கருடனை த்வஜ மாகக் கொண்டவன்.
2. செய்யதாமரைக்கண்ணன்.
3. தன்னுடைய உலகத்தைப் பெறுவதற்கு யாசிக்கிறவனாக வந்தவன்
4. பெய்கிற மேகம் போன்ற ஸ்வபாவமுள்ளவன்.
5. ஜகத்தை உண்டுபண்ணி ரக்ஷிப்பதில் அதிசயமான ப்ரீதியுடையவன்.
6. கருணையால் எல்லோருக்கும் ஆப்தன் (ஸ்னேஹமுள்ளவன்)
7. பெரிய பிராட்டியாரோடு பிரியாமலிருப்பவன்.
8. ஆச்ரிதரிடத்தில் மிகுந்த ஆசையுள்ளவன்

9. நாரணன் - ஸர்வ வித பந்துவாயிருப்பவன்.
10. லோக ரக்ஷணத்திற்காகத் திருப்பாற்கடலிலே வந்து கிடப்பவன்.

இப்பதிகத்தில் தூது விடுகையாவது ஆசார்யர்களை எம்பெருமானிடம் சொல்லும்படி பிரார்த்திப்பது. பகவிகள் - ஆசார்யர்கள். சிறகுகள் இரண்டு, ஞானம் அனுஷ்டானம் இவை. பகவிகள் ஒவ்வொன்றினுடைய குணம் ஆசார்யர்களுடைய குணம் என்று கருதப்படும்.

1. மடநாரை - எளிதாகக் கிடும்படி பவ்யர்களாயிருப்பவர்கள்.
2. குயில்கள் - மதுரமான (இனிமையான) வாக்கை உடையவர்கள்.
3. அன்னங்கள் - ஸாராஸார விவேகமுள்ள நடத்தையுடையவர்கள்.
4. அன்றில்கள் - க்ருஷ்ண ஸாரூப்யம் பெற்றவர்கள்.
5. சிறுகுருகு - ஸாரஸபகி - கண்ணனையே தாரகம் போஷகம் போக்யம் என்றிருப்பவர்கள் (ஆஹார சுத்தியுள்ளவர்)
6. வரி வண்டு - தங்களுடைய திருமேனியில் சங்க சக்ரம் தரித்தவர்கள்.
7. இளங்கிளி - ஸ்வ மஹிமையை மறைத்துக் கொண்டு குழந்தை போலிருப்பவர்கள்.
8. பூவை - சாரிகா - சிஷ்ய ஜனங்களுக்கு வசமாகும்படியான வியாபாரம் செய்பவர்கள்.
9. வாடை - குளிர்ந்த ஸ்வபாவமுள்ளவர்கள்.
10. நெஞ்சம் - அந்தரங்கமான சொல்லுக்கு உசிதரான ஆசார்யர்கள்.

இப்படிப் பத்து குணமுள்ள ஆசார்யனைத் தேடி நாம் அவன் முகமாக மோக்ஷத்தையடைய வேண்டும் என்றபடி.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார்
சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான்
திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமத் ஆண்டவன்
ஸ்ரீவேதாந்த ராமானுஜ மஹாதேசிகன் அருளிய
பகவத்விஷய ஸாரம்
முதற்பத்தில் நான்காம் திருவாய்மொழி
முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஐந்தாம் திருவாய்மொழி

வளவே முலகின் முதலாய வாறோரிறையை அருவினையேன்
களவேழ் வெண்ணெய் தொடுவுண்ட கள்வா! என்பன் பின்னையும்
தளவேழ் முறுவல் பின்னைக்காய் வல்லானாயர் தலைவனாய்
இளவே நேழும் தழுவிய எந்தாய்! என்பன் நினைந்து நைந்தே. 1

இத்திருவாய் மொழியில் அவனுடைய ஸௌசீல்ய குணம் சொல்லப்படுகிறது. ஸௌசீல்யமாவது மிகவுயர்ந்தவன் மிகவும் தாழ்ந்தவனோடு பழகுவது. ஆழ்வார் தூதப்ரேஷணத்தால் தம்முடைய பிரிவினால் வரும் துயரத்தைத் தெரிவித்தார். உடனே ஸர்வேச்வரன் இவரைத் துக்கப்படும் படி செய்து விட்டோமே என்று வருந்தி ஆனைக்கு வந்தாற் போலே வந்து தோன்றினான். அவனுடைய வைலக்ஷணயத்தைப் பார்த்தார். தன் ஸ்வரூபத்தையும் பார்த்தார். ஹா ஹா! என்ன செய்தோம், ஒரு தார்மிகன் வைத்த தண்ணீர்ப் பந்தலை அழித்தாப்போல் நித்ய ஸூரிகளுக்கு அனுபவிக்கத் தகுந்தவனான விவனை நாம் சேர்ந்து கெடுக்கப்பார்த்தோம். அம்ருதத்தில் விஷத்தைக் கலந்தாப்போலவும் குளத்தில் கள்ளியை வெட்டி யெறிவாரைப் போலவும் நித்ய ஸூரிகளுக்கு அனுபாவ்யமான வஸ்துவை நாம் சேர்ந்து கெடுக்கக் கூடாது. மிகவும் நீசனான நம் ஸம்ஸர்கத்தால் அவன் தூஷிக்கப்படுவன். நாம் அகல (விலக) வேண்டும். நாம் அகன்றால் ஜீவிக்க முடியுமோவென்றால் ஜீவிக்க முடியாதுதான். நம் ஸ்வாமி ஒரு உத்கர்ஷத்தை (மேன்மையை)த் தேடுபவர்கள் தங்களுடைய நாசத்தைப் பார்க்க மாட்டார்கள் என்று நினைத்து அகலப்பார்த்தார். ஸ்ரீசக்ரவர்த்தித் திருமகன் தேவதூதனோடு ஏதோ பேசிக் கொண்டிருந்தார். உள்ளே ஒரு வரையும் விடாதே என்று இளைய பெருமானே நியமித்து யாரும் - நீர் கூட உள்ளே வந்தால் பின் என் முகத்தில் விழிக்கலாகாது என்றார். இளையபெருமாள் காவலாக இருந்தார். அவ்வமயம் துர்வாஸ மஹரிஷி ஸ்ரீராமனைப் பார்க்க வேண்டும் என்றார். அவர் சாபம் கொடுப்பார் என்கிற பயத்தாலே தானே அம்முனிவரின் வரவைத் தெரிவித்தார். “யதி ப்ரீதிர் மஹாராஜ யத்யனுக்ராஹ்யதா மயி; ஜஹி மாம் நிர்விசங்கஸ் த்வம் ப்ரதிக்ஞாமனுபாலய” என்று ஸ்ரீராமனுடைய பிரதிக்ஞானுகுணமாகத் தம்மைப் பாராதே இளைய பெருமாள் விடைகொண்டார் “த்யஜேயம் ராகவம் வம்சே பர்துர் மா பரிஹாஸ்யதி” என்று பர்த்தாவுக்கு அவத்யம் வரக்கூடாது என்று பிராட்டியும் விடை கொண்டாள். அது போல் ஆழ்வாரும் அவனுக்கு நம் தோஷம் வரக் கூடாது என்று விலகினார். உடனே பெருமாள் ஆழ்வாரைப் பார்த்து நீ அகன்றால் எனக்கு அவத்யம் வரும்.

நீர் விலகினால் ஸர்வேச்வரன் ஸர்வஸ்ய சரணம் என்பது போய்விடும். நமக்கு ஆள் பற்றாது. ஈச்வரன் சில உயர்ந்த அதிகாரிகளுக்குத்தான் ஆச்ரயணீயன் என்பது தோன்றும். அதுதான் எனக்குக் குறைவு. எனக்கு ஆகாதாரில்லை என்னுமிடம் முன்பே அடிபட்டுக் கிடக்கிறது. நாம் ஒரு ஸமயத்தில் உயர்வு தாழ்வு பார்க்காமல் எல்லார் தலையிலும் திருவடிகளை வைத்தோம் என்று உலகளந்த ஸௌலப்பயத்தைக் காட்ட ஆழ்வார் நம்மால் வரும் குணதிக்யமும் அவனுக்கு வேண்டாம் என்று அகலப் பார்த்தார். உடனே பெருமான் உம்மால் வரும் குணதிக்யம் வேண்டாம், நான் வேண்டுமோ வேண்டாமோ? நீர் அயோக்யர் என்று அகலுவது எனக்கு ஸத்தாஹாநி. (அகன்றால் நான் ஜீவிக்கமாட்டேன்). நீர் கிட்டுவது ஸத்தாகாரகம். (பிழைப்புக்குக் காரணம்). நீர் சேர்வது திருவாய்ப் பாடியில் வெண்ணெய் மாதிரி நமக்கு தாரகம். நீர் அகலில் திருவாய்ப் பாடியில் நமக்கு வெண்ணெய் விலக்கினார் போகும் லோகம் போவீர் என்ன, ஆழ்வாரும் அவனோடு சேர்வதற்குச் சம்மதித்துச் சேர்ந்தார். “மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் நத்யஜேயம் கதஞ்சன” என்று விபீஷணனைச் சேர்த்துக் கொண்டாற் போலவும், பந்துவதம் பண்ணி ஜீவிக்க மாட்டேன் என்ற அர்ஜுனனை ‘கரிஷ்யே வசனம் தவ’ என்னப் பண்ணினாப் போலவும் ஸம்ச்லேஷித்துத் தலைக் கட்டினான்.

“வளவேமுலகின் முதலாய” அப்பெருமானை மனோவாக்காயங்களாலே தூஷித்தேன் என்கிறார். ஸம்ருத்தங்களாயிருக்கிற ஸப்த லோகங்களுக்கும் காரணமாயும் நித்ய ஸூரிகளுக்கும் ஸ்வாமியாயுமிருப்பவனை (உபய விபூதிநாயகனை) அழிக்கப் பார்த்தேன். வானோரிறையைக் கள்வா என்பன் என்னவாயிற்று நினைத்தது ஒரு தார்மிகன் தமோகுணம் தலையெடுத்து ஒரு வீட்டிலே நெருப்பை வைத்துப் பின்பு ஸத்வகுணம் தலையெடுத்தவுடன் அநுதபிக்குமாப் போலே அநுதாபப்படுகிறார். வாக்கியம் முடிவடைவதற்கு முன்னே அருவினையேன் என்கிறார். அருவினையேன்-பாபத்தை நினைக்கிறார். அவரிடமுள்ள ப்ரேமத்தைப் பாபம் என்கிறார். அவருக்கு அநிஷ்டத்தை விளைவிப்பது பாபம் என்றிருப்பவராகையால். திருடுவதில் ஆசையுடையவராய் அத்திருட்டு எல்லாருக்கும் பிரனித்தமாய் படி வெண்ணெயைத் திருடி அமுது செய்த கள்வா என்று சொன்னேன் யசோதைப் பிராட்டி சொன்னதையும் சொன்னேன். அதுக்கு மேலே யசோதைக்கு மறைத்து வைத்ததையும் வெளியிடும்படி நப்பின்னைப் பிராட்டி சொன்னதையும் சொன்னேன். முல்லையரும்பை நினைப்பூட்டுகிற தந்த (பல்) வரிசையையுடைய நப்பின்னைக்காக ஆயர் தலைவனாய் ரிஷபங்களேழையும் தழுவிய என் தாய் என்று சொன்னேன். வல்லானாயர்- பாண்டவர்கள் இவனைப் பற்றி நாட்டையழித்துத்திரிவர். ஆனாயர் வலிய தலைவன், அதாவது உடம்பிருக்க தலை குளித்தும் தலையிருக்க உடம்பு குளித்தும் திரிவர். இடையர் கார்த்திபுதியதுக்குக் குளித்தார்களாகில் இவன் அதுவும் செய்ய மாட்டான். இடைத்தனத்தில் ஊன்றியிருப்பன்.

அப்படியில்லாவிடில் பெண்கொடுக்க மாட்டார்கள். ம்ருத்யுவுக்கு ஸமமர் யிருக்கிற ஏழு ரிஷபங்களையும் ஒருகாலே தழவினான். இதனால் அவனை அடைந்தால் ரிஷபங்களைத்தழுவும் போதே நப்பின்னைமுலையை அணைத்தாப் போலிருக்கிறது. இப்படி நித்ய ஸூரிகள் சொல்வதையும் சொன்னேன். பிராட்டி சொல்வதையும் சொன்னேன். யசோதை சொல்வதையும் சொன்னேன். நினைத்தும் சொன்னேன். நைந்தும் சொன்னேன் அவனை மனம், வாக், சரீரம் மூன்றாலும் தூஷித்தேன் என்கிறார்.

நினைந்து நைந்துள் கரைந்துருகி - 2

பெருமாள் ஆழ்வாரைப் பார்த்து நீர் நமக்குச் செய்யும் கைங்கர் யங்க னெல்லாம் நமக்கு ஏற்றமே, அவத்யமில்லை என்றார். அதற்கு ஆழ்வார் அப்படியல்ல. ஜாதி குணம் வருத்தம் ஞானம் இவைகளால் உயர்ந்த வர்களான பிரமன் ருத்ரன் முனிவர் பலரும் ஸநகாதி யோகிகளும் நினைந்து நைந்து உள் கரைந்து பரமபக்தியோடு மாலைகள் தீர்த்தம் சந்தனம் தூபம் முதலிய நல்ல உபகரணங்களைக் கொண்டு உமக்குக் கைங்கர் யம் செய்தாலும் ஸகலலோக நிர்மாணத்ராண ஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணினாலும் குறைவில்லாமலிருக்கிற ஸங்கல்ப ஞானத்தையுடைய உம்முடைய பெருமை மலினமாகாதோ? அழுக்குள்ளதாக ஆகாதோ? ஆச்சர்ய பூதனே! ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் கீழ்ப்பட்டவனான நான் உனக்கு அடிமை செய்தால் அது அத்யத்தம் அயுத்தம், உனக்கு அடிமை செய்வேனல்லேன் என்று அகலுகிறார். நான் உனக்குத் தகுதியுள்ளவனில்லை என்பதற்கும் நான் ஆர். பக்தியுடையவர்களான ப்ரஹ்மாதிகளன்சிறு அது சொல்லத் தக்கவர். சண்டாளன் வேதம் போதாது என்று சொல்லப்போமோ. ஆகவே நான் அகலுவது தான் யுத்தம் என்கிறார். பிரமன் ருத்ரன் முனிவர் யோகிகள் எல்லோரும் முதலில் பகவானுடைய குணங்களை நினைப்பார்கள். அந்த நினைவாலே சரீரம் சைதில்யத்தை அடையும். பின்பு நினைக்கவும் முடியாதபடி மனம் அழியும். பின்பு மங்கிப் போகும். இப்படி பரம பக்தியுடன் தொடுத்த மாலை, அர்க்யம் முதலிய ஜலம், சந்தன திரவ்யம் அகிற்புகை இவைகளை ஏந்தி இவைகளை நீ ஸ்வீகரிக்கிற குணத்தைக் கண்டு மமகாரம் போய் விழுவார்கள். இப்படி இவர்கள் வணங்கினால் உன் பெருமை மாகுணாதோ? என்கிறார். எல்லாப் பொருள்களும் அழிந்த, ஸமயத்தில் “ஸதேவஸௌம்ய இதமக்ர ஆஸீத்” என்கிற வளவில் புத்ர பெளத்ராதிகளோடே ஜீவித்த வன் அவர்களை இழந்து தனியானால் வெறுக்குமாப் போலவும், தேசாந்தரத்தி லிருக்கிற புத்ராதிகளை மாதா பிதாக்கள் நினைக்குமாப் போலவும் அசேதன ப்ராயமாய்க் கிடக்கும் ஜீவராசிகளை நினைந்து, “பஹு ஸ்யாம். என்று தன் திருவுள்ளத்திலே விஷயீகரிக்கப்பட்ட ஸகல வஸ்துக் களுக்கும் காரணமாய் முதலில் சிதையாதே காரணவஸ்துவுக்குக் குறைவு வராமல் ஸங்கல்பித்து ஸ்ருஷ்டி செய்கிற உனக்குக் குறையல்லவேர்? அவராலே ஸ்ருஷ்டிக்கப் பட்டவர் ஸ்பர்சித்த திரவ்யம் அவருக்குத் தகுமோ? பிரம்மாதிகளையும் அல்ப மனுஷ்ய ஸ்தானத்தில் ஸ்ருஷ்டிக்க வல்ல

உன்னுடைய வைலக்ஷண்யம் ஆச்சரியமானது. ஆகவே அகல்கிறேன். என்கிறார்.

மாயோனிகளாய் நடைகற்ற - 3

ஸர்வேச்வரன், நீர் நம்முடைய மேன்மையைப் பார்த்து அகலப் பார்க்கிறீர், நம்முடைய நீர்மையையும் பாரும், என்று திரிவிக்கிரமாவதாரத்தைக்காட்டினார். உடனே ஆழ்வார், இது ஒரு பிரகாரமே. மேன்மைக்கு ஒப்பில்லாதவர். நீர்மைக்கும் ஒப்பில்லாதவர் என்று நினைத்து கடுநடையிட்டு ஓடினவர் கால் தாழ்கிறார்.

மாயோனிகளாய் - உயர்ந்த ஜன்மாக்களாய், சாரித்ரா பிஞ்ஞர்களாய் ஞானவான்களான தேவர்களையும், ஸ்ப்தரிஷிகளையும் தச ப்ரஜாபதிகள், ஏகாதச ருத்ரர்கள், பன்னீரண்டு ஸூர்யர்கள், எட்டு வஸுக்கள் நீ ஸ்ருஷ்டி செய்யென்று முதலில் சதுர்முகனை உண்டாக்கினவன். இவர்களை ஸ்ருஷ்டி என்று சொல்லிவிட்டால் பின்பு எம்பெருமானைக் கௌமலே உண்டு பண்ண வல்ல ஞானத்தை யுடையவன். எல்லாவற்றையும் உண்டாக்கின பிரஹ்மாவுக்கும் காரணபூதன். அந்த பிரஹ்மாதிகளுடைய ஞானத்துக்கும் அகப்படாதவன். லோகங்களையெல்லாம் திருவடிகளாலே அளந்து கொண்டவன். நாச்சிமார்களும் தொடும்போது கூசவேண்டும்படியான திருவடிகளால் காடுமேடுகளை எல்லாம் அளந்தவன். இதற்குக் காரணம் என்னவென்றால் எல்லா வெவ்வுயிர்க்கும் தாயோன். எல்லாவாத்மாக்களிடத்தில் தாயைப் போல வாத்ஸல்யத்தாலே ரக்ஷிக்குமவன். இப்படி இந்த ஸௌ சில்ய குணத்தைக் காட்ட மேன்மைக்கும் நீர்மைக்கும் ஒப்பில்லாதவன் இவன் என்று ஆச்சரியப்படுகிறார்.

தானொருருவே தனிவித்தாய் - 4

அவன் படி இப்படி இருந்தது, நீர் என்ன செய்யப் போகிறீர் என்ன நான் அகலப்பார்த்தாலும் உடையவர்கள் விடுவரோ என்கிறார். 'தானொருருவே தனி வித்தாய்' வித்தாய் - மண்குடத்திற்கு மண்போலே இவனே உபாதான காரணம். தனிவித்தாய் மண்குடத்திற்குக் குயவன்போல் இவனே நிமித்த காரணம். ஓர் தனி வித்தாய் - மற்றுள்ள ஸஹகாரிகாரணமும் அவனே. "ஸதேவ ஸௌம்ய இதமக்ர ஆஸீத்" என்கிற வேதம் போலே சொன்னபடி. உலகத்தில் இக்காரணங்கள் வேறுவேறாக இருக்கும். பிரபஞ்சத்திற்கு இம்முன்று காரணம் இவனொருவனே. அவன் இக்ஷ்வாகு வம்சத்திலே பிறந்து அவர்களோடு எண்ணப்பட்டிருக்குமாப் போலவும், யாதவர் குலத்தில் வந்து அவர்களோடு நினைக்கப்படுமாப்போலவும் ரக்ஷிப் பதற்காக பிரம ருத்ரர்கள் நடுவே விஷ்ணுவாய் வந்து அவர்களோடு எண்ணப்படுமவன். பிரமனுக்கும் ருத்ரனுக்கும் அந்தர்யாமியாயிருந்து ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களைச் செய்கிறான். தானாகவே இருந்து ரக்ஷணம் செய்கிறான். அல்லது பிரம்ம ருத்ர இந்திரன் என்கிற மூவர்க்கும் காரண

பூதன். தேவஜாதியும், மந்த்ர ஸூத்ரத்ரஷ்டாக்களான ரிஷிகளும், மற்றும் மனுஷ்யர்களும், மற்றும் பசுபக்ஷிஜாதிகளும், முற்றுமாய்-ஸ்தாவரங்களும் மாய் இவையெல்லாவற்றையும் உண்டாக்குகைக்காக ஆய்-ஸங்கல்பம் பண்ணி ஒப்பில்லாத ஸமுத்ரத்தை உண்டாக்கி அந்த ஸமுத்ரத்தில் இவைகளை ரக்ஷிக்கும் பிரகாரத்தைச் சிந்தித்துக் கொண்டு படுத்துக் கொண்டிருப்பவன். இப்படி இருக்கிறவன் யார் என்றால் வானோர் பெருமான், நித்ய ஸூரி நாதன், வைகுந்தன். அவர்களும் தானுமாய் ஒரு நிக்யவிபூதியான லோகத்தையுடையவன் மாமாயன் - இப்படியிருக்கச் செய்கே இந்த விபூதியிலே வந்து ஒரு நீராகக் கலப்பவன். எம்பெருமானே எனக்கு ஸ்வாமிபே! என்னைச்சேரவிட்டுக் கொண்டவன். இனி அவனை விடேன் என்றுபடி.

மானேய் நோக்கி மடவாளை - 5

இப்படி எம் பெருமான் ஆழ்வாரை வசிகரித்தார். ஆகிலும் தாமே சென்று ஆழ்வாரை ஸம்சுலேஷிக்கவில்லை. தானேபோனால் முன்போல் தன்னுடைய தாழ்மையை நினைத்து அகலுவர் என்று. ஆழ்வாரே அபேக்ஷிக்கட்டும் என்று சற்று விலகியிருந்தார். உடனே ஆழ்வார் எம்பெருமானை அபேக்ஷிக்கிறார். மான் போன்ற பார்வையை உடையவ்ளாயும் ஆத்மகுணங்களையுடையவளுமான பெரிய பிராட்டியாரைத் திருமார்பிலே தரித்து மாதவனென்னும் பேர் படைத்தவனே! மடவாள் எம்பெருமானோடு ஸம்சுலேஷத்தாலுண்டான துவட்சியையுடையன். கிருஷ்ணாவதாரத்தில் சந்தனம் கொடுத்த கூனியை மற்றொரு அவயவத்திற்கு வாட்டம் வராமல் கூன் மாத்திரம் சிதையும்படி உண்டைவில்லைத் தெறித்தாற் போலே நிமிர்த்தவனே! கோவிந்தா! பசுக்களோடும் பொருந்த வர்த்திப்பவனே! உன்னுடைய தேஜஸ்ஸாலே பூர்ணமான ஸகல லோகங்களையும் பரம பதத்தையுமுடையவனே! நீல ரத்னம் போல் அழகான திருமேனியையுடையவனே! மது என்கிற அஸுரனை ஸம்ஹரித்தாப் போல் விரோதிகளைப் போக்குபவனே! உன் தேனே மலரும் திருப்பாதத்தை வினையேன் சேருமாறு கிருபை பண்ணியருளவேண்டும் என்று அபேக்ஷித்தார். இப்பாட்டில் “கூனேய் சிதைய வில் நிறத்தில் தெறித்தாய்” என்பதற்கு இருவகையாகப் பொருள் கூறுவர். ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் அயோத்தியில் அரண்மனையில் கைகேயியின் சேடியான மந்தரையை ஸ்ரீராமன் வில்லில் மண் உண்டையை வைத்துக் கூனில் விளையாட்டாக அடிப்பனும். அதனால் அவளுக்கு வேதனையுண்டாகுமாம். அதை மனதில் வைத்துக் கொண்டுதான் பட்டாபிஷேகத்துக்கு இடையூறு செய்தாள் என்று சொல்லுவதுண்டு. இவ் வர்த்தம் சொல்லும் போது கோவிந்தா என்பதற்கு பூமிக்கு அதிபதியே என்று பொருள். ஸ்ரீராமன் இப்படி விஷமமான கார்யங்களைச் செய்யமாட்டான். கிருஷ்ணன் தான் விஷமம் செய்வான் என்று கிருஷ்ணாவதாரத்தில் சந்தனம் கொடுத்த கூனியின் கூனை நிமிர்த்து அவளை அழகியாக ஆக்கினான். அந்த கதையைச் சொல்கிறது என்பார்கள்.

வினையேன் வினை தீர் மருந்தானாய் - 6

ஆழ்வார் அபேக்ஷித்த போதே எம்பெருமான் அபேக்ஷித்ததைச் செய்து யாதபடியால் அவனுடைய குணங்களை நினைந்து மிகவும் நைந்து போகிறார். என்னுடைய வினையைத் தீர்ப்பதற்கு மருந்தாயிருந்தவனே! என்னுடைய தாழ்மையை நினைத்து நான் அகலவே நீ என்னுடன் சேர்வது எனக்கு மேன்மையைத் தரும் என்று ஸௌசீல்ய குணத்தைக் காட்டி என்னை அடிமை கொண்டவனே! நித்யஸூரிகளுக்கு நாதனே! பிரமனுக்கும் சிவனுக்கும் உத்பாதகனாய் கேசவன் என்ற பெயர் படைத்தவனே! அப்படி இருந்தும் திருவாய்ப்பாடியிலே பஞ்சலக்ஷங் குடியாகையாலே அவர்கள் மனையோடு மனை சேர்ந்தவனே! ஆயர்கள் மனையிலே வந்து அவர்களுக்குத் தலைவனானவனே! அல்லது நாலுமுகங்களைக் கொண்டுபோய் பசுக்களுக்குப் பூல் இருக்கிற விடத்தில் வளைத்துக் கொண்டு அம்மனையில் தங்குமவனே! ஸர்வ சக்தியாயிருந்தும் ஒரு பெண்ணால் உரலோடு கட்டுண்ட ஆச்சர்யபூதனே! லக்ஷ்மீ பதியே! காப்பாற்றுகிற விஷயத்தில் ஸந்தேஹப்படுகிறவர்களுக்கு நம்பிக்கை உண்டு பண்ணி ரக்ஷிக்கிறவனே! கிளைகள் நெருங்கித் தழைத்து நினைத்தபடி இலக்குக் குறிக்க முடியாத ஏழு மராமரங்களை யும் அம்பினால் எய்தவனே! வீர ஸ்ரீயை உடையவனே! இப்படி குணங்கள் நிறைந்தவனே! இப்படிப்பட்ட சேஷ்டிதங்களைக் குறிக்கும் பல திருநாமங்களுடையவனே! என்று நினைத்து நினைத்து சிதிலனாகிறேன்.

அடியேன்சிறியஞானத்தன் - 7

இவன் நைவன் என்று சொன்னவுடனே பெருமாள் வந்து முகம் காட்டினான். இவர் பழைய படியே அவனுடைய மேன்மையை நினைத்து, தனது தாழ்மையையும் நினைத்து அகலுகிறார். “அடியேன் சிறிய ஞானத்தன்” அடியேன்-நான், அல்ப ஞானமுள்ளவன். அகலுகிற இவர் அடியேன் என்பது வாஸனையாலே. அடிமையை ஒப்புக் கொள்ள வில்லை. எவ்வளவு உயர்ந்த ஞானமுள்ளவர்களாலும் அறியமுடியாதவன். அவன் ஸர்வக்ருண தனக்கும் அறியமுடியாது. “தனக்கும் தன் அறிவரியானிறே”. மலைக்கும் கடுகுக்கும் இருட்டுக்கும் வெளிச்சத்துக்கும் போலவும் அவனுக்கும் எனக்கும் சேர்த்தி, அவனுக்கு அடையாளம் திருத்துழாய்மாலை. நாட் செல்லச்செல்ல பரிமளம்மிக்கு வாடாத திருத்துழாய் மாலை சூட்டினவன். கண்ணனை-இடைச்சிசுகளுக்கும் இடையர்களுக்கும் எளியனாயிருந்தவனே. அடியாரை-கேவலரை. சரீரத்தில் பற்றுதலை விட்டு சுத்தமான ஆத்மாவை அனுபவிக்க வேண்டுமென்பார். ஜராமரண மோக்ஷாய என்கிறபடியே தூறு மண்டின சரீரம்வேண்டாம். ஆத்மானுபவமே போதுமென்பார்கள் மஹான்கள். என்னைப் போல் அவனுக்கு அவத்யத்தை உண்டாக்காதவர்கள் அவர்களுக்குச் சரீரத்தைப் போக்கி ஆத்மானுபவத்தைப் பண்ணி வைப்பவன். நாளை அவனைக் காணவேணும் என்று அலற்றுகிறேன். அடியேன் என்று பேரை வைத்துக் கொண்டு அவனையும் கெடுக்கப் பார்க்

கிறேன். இதைக் கார்ட்டில் வேறு அறிவுகேடு உண்டோ? இதைக் கார்ட்டிலும் ஸம்ஸாரமே நன்று. ஸம்ஸாரத்தில் நாம் அழிந்து போவோம். இது அவனையும் அழிக்குமிதே என்று அகலப் பார்த்தார்.

உண்டாய் உலகேழ் முன்னமே - 8

இப்படி அகன்ற இவ்வாழ்வாரைச் சேர்த்துக் கொள்வதற்காக ஆச்ரிதரை விட்டு இருக்க முடியாத தன் ஸ்வபாவத்தைக்காட்ட ஆச்சரியப்படுகிறார்.

எம் பெருமான் ஆழ்வாரைப் பார்த்து திருவாய்ப்பாடியில் நம் கதை கேட்டறிந்திருக்கிறீரோ என்றார். ஆழ்வார், இல்லை என்றார். ஆனால், சொல்கிறேன் கேட்கிறீரா என்றான். ஆழ்வார் பகவத்கீதை கேட்க ஆசையாலும் அவன் சொல்லிக்கேட்க ஆசையாலும் கேட்கிறேன் என்றார். உடனே பெருமாள் முன்னொரு காலத்தில் உலகேழையும் உண்டு வயிற்றிலே வைத்தோம். பின் பிரளயம் போனவுடன் அதை உமிழ்ந்தோம். அதில் ஏதேனும் வயிற்றில் மண் மிச்சமிருக்குமோ என்று எண்ணி அதுக்கு மருந்தாக வெண்ணெய் அமுது செய்தோம் என்றான். ஆழ்வார், அது எப்படி உலகுமிழ்ந்தது ஒரு காலத்தில் வெண்ணெயமுது வேறு காலத்திலல்லவோ என்றார், பெருமாள் வெண்ணெய் எதற்காகச் சாப்பிட்டேன் என்றார். ஆச்ரித ஸ்பர்சமுள்ள வஸ்து உமக்கு தாரகம், அதனால் என்றார். ஆனால் அவ்வெண்ணெய் மாதிரி உம்முடைய ஸம்ச்லேஷமும் தாரகம் என்றார். இப்படியுள்ள அவன் கருத்தைத் தாம் அறிந்தமையைப் பேசுகிறார்.

“உண்டாய் உலகேழ் முன்னமே” உலகேழையும் ஒரு காலத்திலே உண்டாய். பின்பு ஒரு காலத்தில் உமிழ்ந்தாய். ஒரு அபிநிவேசத்தால் உண்டாய். சக்ரவர்த்தித்திருமகனாய் வந்து கேட்டால் வெண்ணெய் கொடுக்கமாட்டார்கள். அதற்காக உவலை யாக்கை நிலையெய்தி, கூுதரர்களான மனுஷ்யர்களுடைய இளப்பமான சரீரத்தை எடுத்துக் கொண்டு (இடையனாய் வந்து) அமுது செய்தாய். திருவயிற்றிலே வைத்து உமிழ்ந்த போது மண் வயிற்றில் மிச்சமிருந்தாலும், மனுஷ்யர்களுக்கு மீதியில்லாமல் வெண்ணெயைச் சாப்பிட்டது அதற்கு மருந்தோ? பீர்-மண்பரமானு. அல்லது பீர் மண் சாப்பிட்டால் மனிதர்களுக்கு வரும் சோகை வெளுப்பு. வெண்ணெயுண்டது அதற்கு மருந்தோ. மருந்தல்ல. ஆச்ரிதரிடமுள்ள வ்யாமோஹத்தால் என்கிறார்.

மாயோம் தீயவலவலை - 9

ஆழ்வார் பெருமானைப் பார்த்து உம்மிடத்தில் அன்புள்ளவர்கள் வைத்த வெண்ணெய் உமக்கு அம்ருதம் போன்றது. என்னுடைய ஸ்பர்சம் விஷம் போன்றது என்றார். அதற்குப் பெருமாள் எனக்கு விஷமும்

போக்யம், பெற்றதாய் போல் வந்த பேப்ச்சி நஞ்சும் ருசிகரமாய் ருந்தது போலவும் அமையும் என்றார். உடனே ஆழ்வார் ஸமாதானமடைகிறார். பூதனை தாயுருக் கொண்டு வந்தாள். ஜகத்காரணமான வஸ்துவையும் அழிக்கநினைத்த தீமை நெஞ்சிலே இருந்தது. தாய் போல் பரிவு தோன்றும்படி பேசிக் கொண்டு வந்தாள். அந்த பூதனை மாயும்படி அவளுடைய விடம் கலந்த ஸ்தன்யத்தை அமுது செய்தான். தூய குழவி-கலப்பில்லாத பிள்ளைத்தனத்தையுடைய குழந்தை. விடப் பாலை அமுதமாய் அமுது செய்தான். விஷமும் அம்ருதமாகும்படியான முகூர்த்தத்திலே பிறந்தான் ஆச்சர்ய பூதன். நித்ய ஸூரிகளுக்கு அத்விதீயனான தலைவன். பெரியபிராட்டியாருக்கு நித்ய யுவா வாயிருப்பவன். எல்லாவுயிர்களுக்கும் தாய்போல் அன்புள்ளவன். ஸர்வேச்வரன் என் அம்மான். நான் அகன்று போய், முடியாதபடி நோக்கின என் ஸ்வாமி. அப்படி விலக்ஷணமான திருமேனியையுடையவனைக் கிட்டி இனிப் பிரிய மாட்டேன்.

சார்ந்த விருவல் வினைகளுஞ் சரித்து - 10

ஸர்வேச்வரன் இவரைத் தேற்றிவிட்டு ஒரு புதுமை செய்ய வேண்டாதபடியான பரமபதத்தைக் கோடிக்கத் தொடங்கினான் என்கிறார். “ஆர்ந்த ஞானச் சுடராகி” பரிபூர்ண ஞான ப்ரபனாய் “அகலம் கீழ் மேல் அளவு இறந்து கீழே மேலே குறுக்கேயும் அதாவது பத்துத் திக்குகளிலும் வியாபித்து அளவில்லாதவனாயும், நேர்ந்த-ஸூக்ஷ்மங்களான, உருவாயருவாகும்-சேதனங்களாயும் அசேதனங்களாயு மிருந்துள்ள அதாவது அறிவுள்ளவைகள் அறிவில்லாதவைகளாயு மிருந்துள்ள. இவற்றினுயிராம்—இவைகளுக்கு அந்தராத்மாவாயிருந்துள்ள, நெடுமால் என்னிடம் வ்யாமோஹமுள்ள பெருமாள், சார்ந்த இருவல் வினைகளும் சரித்து, என்னோடு பொருந்தியிருக்கிற புண்ய பாப ரூபங்களான இரண்டு வினைகளையும், நெடுஞ்சுவர் இடிக்குமாப் போல் இடித்துத் தள்ளி, ப்ரகிருதி ப்ராகிருதங்களிலுள்ள ருசிவாஸனைகளையும் நிவ்ருத்தி பண்ணி, தீர்ந்து, அநந்யப்ரயோஜனனாய், தன்பால் மனம் வைக்க திருத்தி ஈச்வரனே ப்ராப்யம் ப்ராபகம் என்னும்படி எண்ணி, என்னை நன்றாகப் பண்ணி, வீடு திருத்துவான். எனக்காக பரம பதத்தையும் அலங்கரிக்கும்படி நின்றான்.

மாலே மாயப் பெருமானே - 11

இத்திருவாய் மொழி சொல்ல வல்லார்க்கு ஸர்வேச்வரனைப் பிரிகையாகிற துக்கமில்லை என்கிறார். “மாலே” பெரியவனே, ஸர்வஸ்வாமியே! மாயப் பெருமானே ஸௌசீல்யம் முதலிய குணங்களால் அளவிட முடியாதவனே, மாமாயனே—ஆச்சர்யங்களான சேஷ்டிதங்களையுடையவனே என்று எப்பொழுதும் சொல்லிக் கொண்டு, மாலேயேறி—அவன்டத்தில் மிகுந்த அபிநிவேசத்தையுடையவனாய், அப்பெருமானுடைய அருளால்

தரிக்குமவரான நம்மாழ்வார் அருளிய ஆயிரம்—ஆயிரம் பாசுரங்கள். அவைகளுக்குள்ளே இப்பத்துப் பாட்டும் ஸமுத்திரத்திலே முத்துப்பட்டது என்கிற கணக்கிலே உண்டாயிற்று. இந்த ஆயிரம் பாசுரங்களையும் பாலுக்கு ஸமமான கவிதையின் ரஸமறிந்து தமிழர்களும் கான சாஸ்திர மறிந்தவர்களும். அதிலே குணானுபவம் பண்ணும் பக்தர்களும் கொண் டாடுகிறார்கள். இத்திருவாய் மொழியைக் கற்றார்க்கு, துக்கமில்லை— எம்பெருமானைப் பிரிகையாகிற துக்கமில்லை.

பாலேய் தமிழர்—முதலாழ்வார்கள், இசைகாரர் - திருப்பாணாழ்வார்: பத்தர், பெரியாழ்வார் என்று ஆளவந்தார் அருளிச் செய்வராம். ஆழ்வான் ஒருருவிலே ஸ்ரீபராங்குச நம்பி, திருவரங்கப் பெருமானறையர், பிள்ளையுறங்காவிலி தாஸர் என்று சொல்வராம். இவர்கள் கொண்டாடும் திருவாய்மொழி ஆயிரம் என்றபடி.

இப்பத்தில் எம் பெருமானுடைய ஸௌசீல்யம் என்ற குணம் பேசப் படுகிறது. ஸௌசீல்யம்—உயர்ந்தவர் தாழ்ந்தவர்களோடு பழகும் குணம் 1. ஸர்வேச்வரனை வெண்ணெய் சுளவு கொண்டமுது செய்தான் என்று கூுத்ரமாள பேரைச் சொல்ல அவன் எதிரே வருவதாலும், 2. அவன் பெருமைக்கு அவத்யம் வருகிற ப்ரஹ்மாதிகள் செய்கிற ஆராதனத்தில் பிரியமாயிருப்பதாலும், 3. த்ரிவிக்ரமனாய் எல்லார் தலையிலும் திரு வடியை வைக்கையாலும், 4. ஸமீபத்தில் கடலிலே வந்து படுத்திருப்ப தாலும், 5. தன் திருவடிகளில் ஆசையுள்ளவர்களிடத்தில் தானும் ஆசையோடிருப்பதாலும், 6. இடையர்களோடு பொருந்தியிருப்பதாலும், 7. எல்லார் கண்களுக்கும் பார்க்கும்படி வருவதாலும், 8. ஆச்ரிதர்களு டைய த்ரவ்யத்தை தாரகனாகக் கொண்டிருப்பதாலும், 9. ஆச்ரிதர் களை மாயாதபடி பண்ணுகையாலும், 10. ஆச்ரிதர்களுடைய விரோதி களான புண்யபாபங்களைப் போக்குவதாலும் 11. எம் பெருமான் ஸௌசீல்யம் என்கிற குணமுள்ளவன் என்று இப்பதிகத்தில் ஆழ்வார் அருளிச் செய்கிறார்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார்

சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான்

திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமத் ஆண்டவன்

ஸ்ரீவேதாந்த ராமானுஜ மஹாதேசிகன் அருளிய

பகவத் விஷய ஸாரத்தில்

முதல் பத்து ஐந்தாம் திருவாய்மொழி

முற்றிற்று

ஸ்ரீ:

ஆறும் திருவாய்மொழி

பரிவதி லீசனைப்பாடி, விரிவது மேவலுறுவீர்

விரிவகையின்றி நன்னீர் தூய் புரிவதுவும் புகைபூவே - 1

ஆழ்வார் ஸர்வேச்வரனுடைய ஸௌசீல்ய குணத்தை அனுபவித்தார். அதைப் பலரோடே பேசி அனுபவிக்கவேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டார். இதற்காகக் கீழே பத்துடையடியவரிலே ஸௌலப்ய உபதேசத்தைக் கேட்டு பக்தியோகத்திலே ப்ரயத்னம் பண்ணினவர்களைப் பார்த்தார். அவர்கள் பக்தி யோகோசிதமான உபகரணங்கள் கிடையாமையாலும், பக்தியோகத்தைக் குறைவின்றி அனுஷ்டிக்க முடியாமையாலும், பக்தி யோகத்தை அனுஷ்டிக்காமல் துக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களைக் குறித்து உபதேசிக்கிறார் இப்பதிகத்தில்.

எம் பெருமான் பரிபூர்ணன். இவன் இட்டது கொண்டு வயிறு நிறைய வேண்டும்படி குறையில்லாதவன். ச்ரிய:பதி யாபையால் தாழ்ந்தவர்களுக்கு முகம் கொடுத்துமவன், ஆராதிப்பதில் பணம் கொடு இல்லை. இன்ன திரவ்யம் தான் வேண்டும் என்று திரவ்ய நியதி இல்லை. கால நியதியில்லை. அதிகாரி நியதியில்லை. ஆகையால் ஸுலபமாக ஆராதிக்கலாம் என்கிறார். அவனை ஆச்ரயிப்பது ஸுகமாயிருக்கும். ஒருபொருளும் கஷ்டப்பட்டு ஸம்பாதிக்க வேண்டாம். உள்ள உபகரணங்களைக் கொண்டு ஆரதிக்கலாம். ப்ரத்யவாயமும் ஏற்படாது. ஆகையால் ஆச்ரயியுங்கேள் என்கிறார். ஆளவந்தார் அருளிபது, “த்வதங்க்ரி முத்திச்ய” இவனுக்கு வகுத்த சேஷியான பகவானிடத்தில் அவன் திருவடியை உத்தேசித்து எந்த ஸமயத்திலும் ஆரதிக்கலாம். கால நியதியில்லை. கேனசித்-யாரும் ஆரதிக்கலாம். யதா ததா வாயி, முறைப்படியும் செய்ய வேண்டாம். வா அபி எதையும் செய்யலாம். ஒரு தடவை செய்தால் போதும். ஒரு அஞ்சலியே போதும். அதுவே காலாத்நரத்திலில்லாமல் அப்பொழுதே எவ்வாப் பாபங்களையும் போக்கும். எல்லா நன்மைகளையும் கொடுக்கும். ஒருக்காலும் வீணும்ப் போகாது என்றார். “பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம்” என்பது காண்க, இலையோ பூவோ பழமோ ஜலமோ அமையும், திரவ்யத்தைப் பார்ப்பதில்லை. நெஞ்சிலே சுரத்தைப் பார்ப்பான். “அன்யத் பூர்ணத்” என்பதையும் கவனிக்கவும். ஒரு பூர்ணகும்பம், திருவடி சோதிக்க ஜலம், ஒரு, க்ஷேமமா என்று கேட்பது இதைத் தவிர வேறு எதையும் அவன் அபேக்ஷிப்பதில்லை. நாம் அவனையல்லது மற்றொருவரை வழிபடாமல் அவனை ப்ராப்யம், ப்ராபகம் என்கிற எண்ணத்துடன் எதை ஸமர்ப்பித் தாலும் அதைத் தலையால் ஸ்வீகரிப்பான், என்றெல்லாம் பேசியிருப்

பதால் ஸுலபமாய் ஆராதிக்கலாம். “பரிவதிலீசனை” துக்கமில்லாதவன். ஹேயப்ரத்யனீகன். கல்யாணகுண பூர்ணன், ஸர்வ நியந்தா. அவனை “சூழந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டே” என்கிறபடி ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் திருமர்மணி மண்டபத்தில் போய்ப் பாடி “விரிவது மேவலுறுவீர்” விஸ்த்ருதமான ஞானத்தோடு கைங்கர்யத்தோடு - பெரும் ஸம்பத்தைப் பெற ஆசைப் பட்டாராகில் நாம் மிகவும் உயர்ந்தவன், நாம் ஆச்ரயிக்கை தகாது என்று அகலாமல், சுத்த ஜலத்தைத் தூவுவது, ஒரு புகை, ஒரு பூவை ஸமர்ப்பிப்பது செய்தால் போதும் என்கிறார். “நன்னீர்” - சுத்த ஜலம். ஏலக்காய், குங்குமப்பூ, கற்பூரம் முதலிய பரிமள திரவ்யங்கள் சேர்க்கவும் வேண்டாம். புகை, ஏதேனும் ஒருபுகை போதும். பூ ஏதாவது ஒரு பூவே போதும். சண்பகம் முதலிய புஷ்பம் வேண்டும் என்பதில்லை என்கிறார். அவன் பெருமையைப் பார்த்தால் நாடாத மலர் நாடி தூம நல் விரை மலர்கள் துவரை ஆய்ந்து கொண்டு என்று சொல்லக் கூட வது. நம்முடைய தன்மையைப் பார்த்தால் கள்ளார் துழாயும் என்பதே போதும். எந்த புஷ்பம் வேண்டுமானாலும் ஸமர்ப்பிக்கலாம். அவனுக்கு ஆகாத புஷ்பமில்லை. முள்ளிருக்கும் பூ ஆகாது என்று சாஸ்திரம் விதிக்கிறதே என்று ஒருவன் கேட்டான். அதற்கு, அவனுக்கு ஆகாது என்பதில்லை. ஆசையோடு பறிக்கிறவனுக்குக் கையில் முள் குத்தாமலிருக்கச் சொன்னது என்று பட்டர் ஸாதித்தாராம். ஸ்ரீ முஷ்ணத்தில் வராஹப் பெருமானுக்குக் கோரைக் கிழங்கும் அமுது செய்யப் பண்ணுவது வழக்கம்.

மதுவார் தண்ணந்துழாயான் - 2

இத்திரவியம் தான் வேண்டும் என்கிற திரவ்ய நியதி இல்லாமை மட்டுமல்ல, அதிகாரி நியதியுமில்லையென்கிறார். இவன்தான் ஈசுவரன் என்பதைத் திருத்துழாய் மாலையே காட்டும். அவனுடைய ஸ்பர்சத்தாலே தேன்பெருகுகிற திருத்துழாயை உடையவன். இது ஸர்வேசுவரத்வ லக்ஷணம். அனாதியான வேதப்ரதிபாத்யன். “சாஸ்த்ர யோநித்வாத்” என்றபடி வேதப்ரதிபாத்யன். அவனுக்குப் பணி எது? என்பணி எது என்பதைத் தவிர, நித்ய ஸூரிகளன்றோ அவனுக்கு ஸத்ருசர், நாம் செய்வது எது என்று கைவாங்காமலிருப்பதே ஆட்செய்யும் ப்ரகாரம். நித்யஸூரிகள் அவனுக்கு அடிமை செய்ய வேண்டியிருக்க நாம் அர்ஹரோ என்னில், அடிமை செய்வதற்கு யோக்யதையாவது நம் அனர்த்தத்தைப் பாராத துவேதான். அடிமை செய்கையில் ஜாதி குண வருத்தாதிகளாலே தாழ்ந்தவர் என்று பொகடும் ஸ்வபாவனல்லன் என்கையாலே என்கிறார். கீழ்ப் பாட்டில் “பூவே” என்று முடிந்தது. இங்கு மதுவார் என்று பாட்டின் ஆரம்பம், எப்படி அந்தாதியாகும் என்று கேள்வி. முன் பாட்டின் கடைசி எழுத்தையோ பதத்தையோ அடுத்த பாட்டிற்கு ஆரம்பமாய் ஆக்க வேண்டாவோ என்னில் இங்கு பூவானது மதுவோடு கூடியல்லது இராது. ஆகையால் சேரும் என்பர் சில தமிழர். முன் பாட்டின் முடிவிலுள்ள பதத்தின் அர்த்தத்தை நினைத்து அதை அடுத்த பாட்

டிற்கு ஆரம்பமாக வைப்பது அல்லது புரிவதுவும் என்கிற விடத்திலுள்ள மகாரத்தை முதலாக எடுத்திருப்பது என்றும் சொல்லாம். ‘ஏ பாவம் பரமே’ என்கிற பாட்டில் ஸ்வரத்தை எடுத்து முதலாக வைத்தாப் போலே என்பர் சிலர். ‘புரிவதுமாமது பூவே’ புரிவதும் ஸமர்ப்பிப்பதும். ஆமது பூவே அகப்படுகிற பூ, சம்பகாதிதகளாக வேணும் என்கிற நிர்பந்தமில்லை என்று பொருள். இப்படிப் பாடமானால் ஆட்சேபமே இல்லை. மது என்றே இறுதி இருப்பதால் அந்தாதி பொருந்தும் என்றபடி.

ஈடுமெடுப்பு மீசன் 3

கீழ்ச் சொன்ன குணங்களை நினைத்து என்னுடைய மனோ வாக் காயங்கள் அவனிடத்தில் பிரவணமாயிருப்பதைச் சொல்லுகிறார். ஜன்ம வருத்தங்களால் சிலரை உயர்ந்தவரில்லை என்று விடுவதும் சிலரை உயர்ந்தவர் என்று ஸ்வீகரித்துக் கொள்வதும் இல்லாத வீச்வரன் ஆச்ரிதர் பக்கல் தாரதம்யம் ப்ராதவன். அவனுடைய ‘மாடு’ பரிஸரத்தை என் மனஸ்ஸு விடாது. அவன் பாடல்களை என் நாக்கு பாடும். என் அங்கம் என் சரீரம். தைவ ஆவேசம் வந்தது போல் நர்த்தனம் பண்ணுகிறது. கரணத்ரயமும் அவனிடத்தில் ஈடுபட்டது.

அடங்கென வாடுமெனங்கம் 4

நித்ய ஸூரிகளுக்குப் போலே எனக்கு பகவானிடத்தில் ஈடுபாடு நித்ய மாய்விட்டது என்கிறார். நித்ய ஸூரிகள் தாங்கள் அனுபவித்த குணங்களை முந்துறச் சொல்ல முந்துறச் சொல்ல என்று சண்டையிடுவார்கள். தாங்கள் அனுபவிக்கிற குணங்கள் தான் உயர்ந்தது என்று சொல்லத் தொடங்கிப் பிதற்றுவார்கள். தாங்கள் அனுபவிக்கும் குணங்கள் தான் மேலானது என்று சொல்ல ஆரம்பித்துக் கடைசியில் பிறர் அனுபவிக்கிற குணங்கள் உயர்ந்தது என்று பிதற்றித் தலைக்கட்டுவார்கள். அப்படிப்பட்ட குணங்களுக் கெல்லாம் சேருமிடம் பகவான். ரத்னாகரம் போல் குணங்கள் சேருமிடமவன், தைவாவிஷ்டம் போல் ஆடும் என்னங்கம், அவனை வணங்கி வழிபடும் கைங்கர்யம் பண்ணும் இதுவே ஸ்வபாவமாயிற்று.

கொள்கை கொளாமையிலான் 5

இப்படி இரண்டு பாட்டுகளாலே தான் பெற்ற நன்மையைச் சொல்லி மறுபடியும் பகவத் கைங்கர்யத்தில் ஈடுபட்டுத் தன்னுடைய அயோக்ய தையை நினைத்துக் கூசியிருப்பவருக்கு உபதேசிக்கிறார். சிலரை இவர் உயர்ந்தவர்கள், இவர்களை அந்தரங்க கைங்கர்யத்தில் ஸ்வீகரிப்போம், இவர்கள் தாழ்ந்தவர்கள், இவர்களை வெளி கைங்கர்யங்களைச் செய்யச் செய்வோம் என்னுமவை இல்லாதவன். இப்படி வாசியில்லாமலிருந்தாலும் மனஸ்ஸிலாவது நினைத்திருப்பனோ என்னில் அதுவும் இல்லாதவன். எள்கல் இராகமிலாதான்-துவேஷம் ராகமில்லாதவன். அப்படியானால் சிலர்க்குத் தன்னைக் கொடுக்கிறான். சிலர்க்கும் கொடுக்கவில்லையே என்றால் “விள்கை

விள்ளாமை". வேறொரு ப்ரயோஜனத்தைப் பற்றி தன்னை விடுகையும், தன்னையே பிரயோஜனமாகப்பற்றி விடாமையும் பார்த்து, தன்னையே ப்ராப்யமாகப் பற்றினவர்க்குத் தன்னைக் கொடுக்கிறான். பிரயோஜனநாதரங்களைப் பற்றினோர்க்கு அவர்களபேக்ஷித்த ப்ரயோஜனங்களைக் கொடுக்கிறான் அவனே ப்ராப்யன் என்று உள்கலந்தார்க்கு ஓர் அம்ருதம் போல் போக்யமானவன்.

அமுதமமரர்கட் கீந்த - 6

பரம போக்கியனான விவனையே ஆச்ரயித்துச் சிலர் பிரயோஜனத் தரங்களைக் கொண்டுபோகிறவர்களை நிந்திக்கிறார். "நிமிர் திரை நீள் கடலான்" இவனுடைய ஸ்பர்சத்தாலே மேன்மேலும் கிளருகிற அலைகளையுடைய ஸமுத்ரத்திலே இருக்குமவன். "அமுதம் அமரர்கட்கீந்த" தன்னைக் கேட்காமல் சாவாமைக்கு அம்ருதம் தரவேணும் என்று கேட்ட தேவர்கட்குக் கடலைக் கடைந்து அம்ருதத்தைக் கொடுத்தான். 'நிமிர் கடராழி' அதனால் மிகுந்த தேஜஸ்ஸையுடைய சக்ராயுதத்தைத் தரித்தவன் வேறு பலத்தைக் கேட்டாலும் நம்மிடம் கேட்டுப் பெற்றோர்களே என்று அவர்களிடத்தில் வியாமோஹமுள்ளவன்: நெடுமால், அவன் அவ்வம்ருதத்தைக் காட்டிலும் மிகவும் போக்யன். இவரம்ருதம் நாற்றோளமுது, அமுதென்றும் தேனென்றும் ஆழியானென்றும் பேசப்படுமவன். தன் தாரும் முடிகளும் சமரிலாத பல பரப்பி அதே கடலில் கண்வளர்ந்திருக்கிறான், அவனைப் பேணுதே அம்ருதத்தை விரும்பினார்களே என்று நிந்திக்கிறார்.

நீள் கடல் துழ் இலங்கைக்கோன் - 7

அவன் போக்கியனான படியால் அவனை அடையும் வரையில் சக்ரவர்த்தித் திருமகனுடைய வீர சரிதத்தை அனுஸந்தித்துக் காலத்தைப் போக்குங்கோள் என்கிறார். நீண்ட கடல்-அதுதான் அகழி. அதாலே சூழப் பட்ட இலங்கை மும்மதினிலங்கை. அதில் பலம் மிகுந்த ராக்ஷஸர்கள். அவர்களுக்கு அரசன் இராவணன். அவனுடைய தோள்களையும் தலைகளையும் துணித்துத் தள்ளினான், அவன் திருவடிகளிலே வணங்கி ஸம்ஸாரமாகிற கடலைப்பாருங்கள். ஞானம் பிறந்தால் ஸம்ஸாரம் கடலாகத் தோன்றும், ஆஞ்சனேயரைப் போல் ஸ்ரீராமனுடைய வீர சரித்ரத்தை தியானம் செய்து கொண்டு காலத்தைக் கழியுங்கோள்.

கழியின் தொண்டர்கள் கழித்து - 8

தொண்டர்கள்-பகவத் விஷயத்திலே ஆசையுள்ளவர்களே! விஷயநாதரங்களைத் கழியுங்கள். கழிக்கையாவது அவைகள் பொல்லாதவை என்று நினைக்கை, மெள்ளக் கழிக்கிறோம் என்று சொல்லாதே முதலில் கழித்துவிட்டு அவனைத் தொழுதால் கரும்பு தின்னக் கூலி போலே அவனைத் தொழுவதே ப்ரயோஜனம். வந்தேறியான ப்ரபலமான கர்மங்

களை ஸவாஸனமாகப் போக்கி அழிவில்லாத ஸம்பத்தைக் கொடுப்பன் மறுபடியும் திரும்பி வராத மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்யத்தைக் கொடுப்பன். இதில் ஸந்தேஹமில்லை.

தருமவரும் பயனாய - 9

அவ்வெம்பெருமானை ஆச்ரயித்தால் இதெல்லாம் செய்வனோ என்றால் பெரிய பிராட்டியார் அங்கேயிருப்பதால் இதெல்லாம் செய்யக் கூடும் என்கிறார். புண்ய பாப ரூபங்களான இருவகையான கர்மங்களையும் போக்கும் ஸ்வபாவனாயும், ச்ரிய: பதியாயிருப்பதால் பெருமையுடையவராயும், திருமகளுக்குக் கல்யாண குணங்களாலே அத்விதீய நாயகன் அவ் அரும் பயனாய் தரும்-உபநிஷத்துகளில் பிரஸித்தமான கிடைக்க அரிதான புருஷார்த்தங்களை எல்லாம் கொடுப்பன். “இருமை வினை கடிவார் பெருமையுடைய பிரான் திருமகளார் தவிக்கேள்வன் அவரும் பயனாய் தரும் என்று கூட்டுக. அல்லது உபநிஷத்துகளில் சொன்ன புருஷார்த்தங்களை எல்லாம் கொடுப்பவளான பெரிய பிராட்டியாருடைய நாயகனான பெருமையுடைய பிரானார் இருமை வினை கடிவார் என்றும் கூட்டலாம். இப்படிக் கூட்டுவதில் திருமகள் எல்லாப் புருஷார்த்தங்களையும் கொடுக்கிறவ ளென்ற அர்த்தம் கிடைக்கும். அல்லது தர்மத்தின் பரம ப்ரயோஜனமான திருமகளார் என்றும் கூறலாம்.

கடிவார் தீய வினைகள் - 10

அப்பெருமான் தீய வினைகளைப் போக்குவது ஒரு நொடிப் பொழுதிலேயே என்கிறார். “அடுபுள் கொடியா உயர்த்த” சத்ருக்களை ஸம்ஹாரம் பண்ணுகிற கருடனை துவஜமாகக் கொண்டவனும், “ஆர்வடிவு”—அழகான திருமேனியை உடையவனும், மாதவனார் ச்ரிய: பதி, நொடியாருமளவைக் கண்- ஒரு க்ஷணம் பூர்ணமாவதற்குள் ஒரு க்ஷணத்துக்குள்ளே. “தீய வினைகள் கடிவார்- க்ருரமான கர்மங்களைப் போக்குவார். பிராட்டி அருகே இருப்பதால் எல்லாக் கருமங்களையும் பொறுப்பார். ஒருதலை ஜன்மம் ஒருதலை மரணம் நடுவே ஆதி வ்யாதிகள். இவை செய்த குற்றங்களைப் பார்க்கக் கடவதோ? குற்றம் விபூதியாக விட வேண்டாவோ பொறுத்தருள்வீர் என்று அவள் சொன்னால் அவளுக்காகப் பொறுக்கும்.

மாதவன் பால் சடகோபன் - 11

இந்தத் திருவாய்மொழி வல்லார் மீண்டும் ஸம்ஸாரத்தில் வந்து பிறவார் என்று பலம் சொல்லுகிறார். மாதவனிடத்தில் தான் ச்ரிய: பதி என்று தன் மேன்மையைப் பார்த்து பஹுதூரத்திலிருப்பது, ஆச்ரயிக்கிறவன் நித்ய ஸம்ஸாரியன்றோ என்று இவனுடைய தாழ்வைக் கருதிக் கைவிடுவது என்கிற இரண்டு தோஷங்களும் இல்லை என்று சொல்லப்பட்ட இப்பதிகம், இது பிரபந்தம் செய்தவனுக்கும், பிரபந்தத்திற்கும் பிரபந்தத்

தில் சொல்லப்படுகிறவனுக்கும் தோஷமில்லாமை என்கிற ஏற்றமுள்ள ஆயிரத்தில் அமைந்ததோர் பதிகம். இதை அப்யாஸம் செய்பவர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் பிறவார். நித்ய ஸூரிகளோடு எம் பெருமானை அனுபவிக்கப் பெறுவார்.

இப்பத்துப் பாட்டிலும் பெருமாள் ஸுலபமாக ஆராதிக்கப்படுகிறவர் என்கிற குணம் சொல்லப்படுகிறது.

பத்துப் பாட்டுகளில் சொல்லப்படும் குணங்களாவன :

1. பணச் செலவு செய்யாமல் தீர்த்தம் பூ புகை முதலிய ஸுலபமான பொருள்களாலே பூஜிக்கப்படுமவன்.
2. அதிகாரி நியமமில்லாமல் பலவித பூஜையையுடையவன்.
3. இது எனக்குத் தகுந்தது, தகாதது என்றில்லாமல் அல்பமானாலும் ஸந்தோஷப்படுகிற ஸ்வபாவமுள்ளவன்.
4. வணக்கத்தினாலே ஸ்வாதீனப்படக் கூடியவன்.
5. தன்னைப் பயனாகக் கருதுகிற பரமைகாந்திகளிடம் ஆதரவுள்ளவன்.
6. அமுதிலும் அத்யந்த போக்யன்.
7. தன் திருவடிகளைத் தலையால் வணங்குகிறவர்களிடம் அனுக்ரஹமுள்ளவன்.
8. ஒரு தடவை அவனை உபஸத்தி பண்ணினால் ஸகல விரோதிகளையும் போக்கி மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பவன்.
9. தர்மங்களுடைய பரம (மேலான) பலனாயிருப்பவன்.
10. ஒரு க்ஷணத்திலேயே விரோதிகளைப் போக்குகிறவன்.

இந்தப் பத்துக் காரணங்களினால் அவ் வெம்பெருமானை சிரமப் படாமல் ஸுலபமாக ஆராதிக்கலாம்.

ஆழ்வா ரெம்பெருமானார்

சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான்

திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமத் ஆண்டவன்

ஸ்ரீவேதாந்த ராமானுஜ மஹாதேசிகன் அருளிய

பகவத் விஷய ஸாரத்தில்

முதல் பத்து ஆறாம் திருவாய்மொழி

முற்றிற்று.

ஸ்ரீ: ஏழாம் திருவாய்மொழி

பிறவித்துயரற ஞானத்துள் நின்று

துறவிச் சுடர்விளக்கம் தலைப் பெய்வார்.

அறவனை யாழிப்படை யந்தணனை

மறவியை யின்றி மனத்து வைப்பாரே. 1

கீழ்த்திருவாய் மொழியிலே ஸுலபமாய் ஆரதிக்கலாம் என்றார் இத்திருவாய் மொழியிலே அவனுடைய ஆச்ரயணம் ஸுகமாயிருக்கு மென்கிறார். பெருமானை ஆராதிப்பது போகருபமாயிருக்கும். ஸர்வேச்வரனும் ஆசைப்படும் படியிருக்கும். ச்ரிய: பதியான ஸர்வசேஷி ஸர்வாதிகன், ஸுசீலன், ஸுலபன். ஏஷ ஹ்யேவ ஆனந்தயாதி” என்று ஆச்ரயிக்கிறவர்களுக்கு ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கிறவன். அவனை ஆச்ரயித்தும் சிலர் அவனிடம் வேறு பலன்களை அபேக்ஷிக்கிறார்களே என்று அவர்களை நிந்தித்து அவனை பஜிப்பதே ஸுகருபம் என்கிறார். கீதாசார்யனும் “அச்ரத்ததானா: புருஷா: தர்மஸ்யாஸ்ய பரந்தப; அப்ராப்ய மாம் நிவர்த்தந்தே ம்ருத்யு ஸம்ஸார வர்த்மனி; ப்ரத்யக்ஷாவகமம் தர்மயம் ஸுஸுகம் கர்தும் அவ்யயம், என்றருளிச் செய்தான். என்னை அடைவதில் த்வரையும் நம்பிக்கையும் இல்லாதவர்கள் எனக்கும் போக்யமாயிருக்கிற தர்மத்தை விட்டுவிட்டு, குற்றங்களை எல்லாம் பொறுத்து நல்வழிபோக்கும் என்னை விட்டு நாசத்தைக் கொடுக்கும் ஸம்ஸாரத்தை விரும்பி அவ்வழியே போகிறார்கள். என்னை ஆச்ரயிப்பது ஸுகமாயிருக்கும். நினைக்கப்படுகிற வஸ்து போக்யமாயிருப்பதால் ஆராதனம் த்யானம் எல்லாம் போக்யம். இதை இழக்கிறார்களே என்று அனுதாபப்படுகிறான் கீதையில். “பிறவித்துயரற” ... பிறவி என்பது பிறவி, கிழத்தன்மை மரணம் முதலியவைகளையும் காட்டுகிறது. பிறப்பிறப்பு கிழத்தன்மை முதலிய ஸாம்ஸாரிகதுக்கங்கள் அற்றுப் போவதற்காக ஞானத்துள் நின்று சாஸ்திரத்தில் சொல்லுகிறபடி ஜீவாத்மா ஞான ஸ்வரூபீ, நித்யன், ஞானகுணமுள்ளவன், அனுபரிமாணமுள்ளவன் என்று நினைத்து, “துறவிச்சுடர் விளக்கம்” சரீரம் போனபிறகு ஞானகுணமாய் ஸ்வயம் ப்ரகாசமாயிருக்கிற ஆத்மாவைத் தலைப்பெய்வார். ஸாக்ஷாத்கரிக்க வேண்டுமென்றிருப்பவர்கள் கேவலர் என்றபடி. ஸாம்ஸாரிக துக்கங்கள் போகவேண்டுமென்று சுத்தமான ஜீவாத்மாவை தியானம் செய்கிறவர்கள் ஆத்ம ஞானத்திலேயே ஊன்றிக் கிடப்பவர்கள் பகவானை அடைய வேண்டும் பகவானை அனுபவிக்கவேண்டும் என்கிற எண்ணமில்லாதவர்கள், அவர்கள் கடைசியில் சுத்தமான ஆத்மாவையே அனுபவிப்பார்கள் அவர்களும் பகவானையே ஆச்ரயித்து அந்த கைவல்யத்தை அடைகிறார்கள். அவர்கள் பகவானை அறவன் சுத்தியுள்ளவன்

என்று மாத்திரம் நினைத்தார்கள். பகவானும் பரமதார்மிகன். நீ வேண்டாம், ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அனுபவித்தால் போதும் என்பார்க்கும் அவர்கள் அபேக்ஷித்தபடி கொடுக்கிறானே என்ன தார்மிகனோ என்று ஈடுபடுகிறார். அவனை, கையும் திருவாழியுமான அழகைக் கண்டு அதில் கால் தாழாதே ஆத்மானுபவத்திற்கு விரோதிகளைப் போக்குவதற்கு வேண்டிய சுத்தியுள்ளவன். சாணிச்சாற்றோபாதி என்றுதான் நினைத்தார்கள். போக்யதையை நினைக்கவில்லை. அந்தணன் சுத்தியுள்ளவன். “இன்னொரென்றறிவேன் அன்னே ஆழியோடு பொன்னார், சார்ங்கமுடைய அடிகளை” ஆ என்று ஆழங்காற்பட விரகில்லை. அவனுடைய போக்கியதையைத் தெரிந்து கொண்டும், தங்கள் புருஷார்த்தத்தையே மறவாமல் ஆச்ரயிக்கிறார்கள். அவர்களுக்கும் நீ வேண்டாம் ஆத்மாபோதும் என்பார்க்கும் அவர்கள் கேட்டபடியே புருஷார்த்தத்தைக் கொடுக்கிறான் என்றபடி. அவர்களுக்கும் அவன் இனியனாயிருக்கிறான் என்றபடி.

வைப்பாம் மருந்தாம் - 2

வேறு பிரயோஜனத்தை விரும்பாதவர்களிடத்தில் எம் பெருமான் இருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறார். ஆனந்தத்தால் எல்லா ஸ்தானத்திலிருக்கிறவர்களைக் காட்டிலும் மிகவும் உயர்ந்தவன். அப்பாலவன், ஆனந்த வல்லியில் மனுஷ்யானந்தம் தொடங்கி நூறு நூறாகப் பெருக்கி பிரம்மானந்தத்தளவும் போய் மறுபடி அந்த ஆனந்தத்தை மனுஷ்யகோடியில் வைத்து மேன்மேலும் கல்பித்துக் கொண்டு ஆனந்தத்தைப் பெருக்கினாலும் வாக் மனஸ்ஸிற்கும் எட்டாது என்று மீளும்படியான ஆனந்தத்தையுடையவன். எங்கள் ஆயர் கொழுந்து ஆச்ரிதர்களுக்காகக் கோபஜாதியிலே பிறந்து ஆயர்களுக்குத்தலைவன். அடியரை, வேறுபலத்தை விரும்பாமல் தன்னையே வேண்டும் அடியவர்களுக்கு “வைப்பாம்” புருஷார்த்தமாம். நினைத்தபடியெல்லாம் அனுபவிப்பதற்குச் சேமித்துவைத்த புதையல் போன்றவன். ப்ராப்யம் என்றபடி. “மருந்தாம்” விரோதிகளைப் போக்கி அனுபவிக்க, சக்தியைக் கொடுக்கும் மருந்தாம். “வல்வினை துஞ்சக் கொண்டான். விஷயங்களில் மூட்டி எம்பெருமானைப் பிரித்து வைக்கிற மஹா பாபங்களைப் பண்ணி வைக்கைக்கு ஸாமர்த்தியமுள்ள இந்திரியங்களால் நசிக்கும்படி விட்டுக்கொடுக்க மாட்டான். பக்தர்களை இந்திரியங்கள் வழியே போம்படி விடமாட்டான்.

ஆயர் கொழுந்தாய் - 3

இப்பாட்டில் எம்பெருமானை நான் அனுபவிக்க ஸாம்ஸாரிகதுக்கங்கள் தானே போயிற்று என்கிறார். “ஆயர் கொழுந்தாய்”, ஆயர்கள் வேராய் அவன் கொழுந்தாயிருந்தான். வேரும் கொழுந்தும் ஒரு மரத்தின் பாகங்கள், அதுபோல் இடையர்களுக்குள் தானும் ஒரு இடையனாகவே இருந்தான். வேரிலே வெக்கை தட்டினால் முதலில் கொழுந்து வாடும்.

மாடு மேய்க்கும் போது காட்டிலே இடையர்க்குக் கால் கொதித்தால் கண்ணன் முகம் வாடும்.

“அவரால் புடையுண்ணும்” வெண்ணெயைத் திருடி அகப்பட்டு அவர்கள் எல்லோராலும் புடையுண்ணும் மாயன். அவர்கள் மத்தாலே ஓரடியடிப்பார்கள் போலே காணும். அவாப்தஸமஸ்த காமனுக்குக் களவு கண்டு ஜீவிக்க வேண்டி களவிலே இழிந்து ஸத்யஸங்கல்பனாயிருந்தும் அது தலைக்கட்ட முடியாமல் வாயது கையதாக அகப்பட்டுக் கட்டுண்டு, அடியுண்டு நிற்கிற நிலையை மாயன் என்கிறது பிரானை-அவன் எது செய்தாலும் அது பிறர்க்கு உபகாரகமாயிருக்கும். “என் மாணிக்கச்சோதியை” ஆசிரிதர்கள் கட்ட அடிக்க சாணை தீட்டின மாணிக்கம் போலே திருமேனி மிகுந்த தேஜஸ்ஸுடன் விளங்கும். கண்ணியார் குறுங்கயிற்றால் கட்ட வெட்டென்றிருந்தான்” என்று சொல்லப் பட்டதிறே தூய அமுதை-பரிசுத்த அம்ருதத்தை அந்த அம்ருதம் தேவர்கள் அதிகாரியாய் ப்ரம் ஹசர்யத்தோடு அனுபவிக்கும்படி இருக்கும். இந்த அம்ருதம் ஸர்வாதி காரமாய் ஒரு நியமமுமில்லாமல் எப்போதும் அனுபவிக்கலாம். இந்த நால் தோளமுதை பருகிப் பருகி “மாயப்பிறவி மயர்வு அறுத்தேனே” பிரகிருதியால் உண்டான ஜன்மத்தினால் வந்த அக்ஞானத்தைப் போக்கினேன்.

மயர்வற என் மனத்தே மன்னினான் தன்னை - 4

நான் முன்பு என் தோஷத்தைப் பார்த்து அவனை விட்டேனே. இனி அவனை ஒருபடியாலும் விடமாட்டேன் என்கிறார். “மயர்வற என் மனத்தே மன்னினான் தன்னை” அக்ஞானமெல்லாம் போம்படி என் மனத்திலே வந்து புகுந்தான். இனி எனக்கு அக்ஞானம் பின் நாடாதபடி வந்து புகுந்தான். இனி யெங்கும் போகாதபடி ஸ்திர பிரதிஷ்டை யாக விருந்தான், உயர் வினையேதரும்” எனக்கு ஞான பக்திகளைத் தரும். “ஒண் சுடர்க் கற்றையை” என்னிடத்தில் உபகாரத்தை அடைந்தவன் போல் தேஜோரூபியாய் விளங்கினான், தேஜோ ரூபத்தைக் காட்டி என்னை வசிகரித்தான். “அயர்விலமரர்கள்” பகவானை மறக்காமல் எப்போதும் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறவர்கள் ஒரு நாடாகவுண்டு அவர்களுடைய ஸத்தாதிகளுக்குக் காரணமாய் பிரதானனாயிருப்பான். “என் இசைவினை” என்னை அகல விடாமல் இசைவும் தானாய் வந்தான். என் சொல்லி விடுவேனோ? அவனை என்ன காரணத்தைச் சொல்லி விடுவேன். அக்ஞானம் போகவில்லை என்று விடுவேனோ. தூரத்திலிருக்கிறான் என்று விடுவேனோ? வேறு ஒருவரிடம் ஈடுபட்டிருக்கிறான் என்று விடுவேனோ? எனக்கு உபகரிக்கவில்லை என்று விடுவேனோ? மேன்மை போராது என்று விடுவேனோ? என்னிடத்தில் ப்ரத்யுபகாரத்தை எதிர் பார்க்கிறான் என்று விடுவேனோ? என்கிறார்.

விடுவேனோ என் விளக்கை - 5

தன் திருக்கண்களின் அழகாலே இடைப் பெண்களை அகப்படுத்தி ஒப்போல் என்னை வசிகரித்தவனை விடுவேனோ என்கிறார். நந்த கோகுதல

தில் இடைப்பெண்கள் கிருஷ்ணனை விட்டு, பரமபதத்தை ஆசைப்பட்டால் நானும் இவனை விடுவேன் என்றபடி, நந்த கோகுலத்தில் பெண்பிள்ளை களுடைய கண்களிலே தோற்றி மற்றொருத்தருக்குத் தெரியாதபடி கள வில் சில கார்யங்களைச் செய்தும் கண்களால் பார்த்து அவர்களை ஸ்வாதி னப்படுத்தி அவர்களோடு சேர்ந்தாப்போல் எனக்குச் சில சேஷ்டிதங்களைக் காட்டி என்னை வசிகரித்து என் உயிராய் என்னோடு கலந்தவனை விடுவேனோ என்றபடி. ‘என் விளக்கை’ - எனக்கு அக்ஞானமாகிற இருள் போம்படி தன் ஸ்வரூப ரூப குணங்களைக் காட்டித் தந்தவனை. “என் ஆவியை” “அஸந்தேவ ஸ பவதி” பிரஹ்மஞான மில்லாமல் பிரகிருதியில் அகப்பட்டு உரு மாய்ந்து போன என்னை, நடுவே வந்துய்யக் கொள்கின்ற நாதனை” விஷயப்ரவணாய் போன என்னை நான் இருந்தவிடத்தில் வந்து என்னை “ஸந்தமேனம் ததோ விது:”, என்று உஜ்ஜீவிக்கப்பண்ணின நாதனை. நந்த கோகுலத்தில் ஒரு இடத்திலே போய், களவிலே ஈடுபட்டு அங்கே அகப் படும். கள்ளனைக் காணவேணும் என்றிருப்பாரும் உண்டே, இவனாலே புண் பட்டவர்கள் எல்லாரும் காணவருவார்கள். புருஷர்களுக்கும் கிழவிகளுக்கும் பயமில்லை பக்கத்தில் நின்றார்க்குத் தெரியாமலே பருவம் நிரம்பின பெண் கள் கண்ணுக்குள்ளே விடும்படியைச் செய்து விழிக்கும், தூது விடும்படி செய்து விழிக்கும், விடர்களுடைய செயலைச் செய்து விழிக்கும், தூர்த் தர்களுடைய கார்யங்களைச் செய்து விழிக்கும். அப்படி விழிப்பதால் இடைப் பெண்களை வசிகரிப்பான். என்னையும் வசிகரித்தான் அவனை விடுவேனோ?

பிரான் பெருநிலங் கீண்டவன் - 6

“பிரான்”-நிலா. தென்றல் சந்தனம் போலே பிறருக்காகவே இருப் பவன் உபகாரகன். “பெருநிலம் கீண்டவன்” ஸமுத்ரத்தில் பிரவேசித்து அண்ட பித்தியில் ஒட்டிக்கிடந்த பூமியை வராஹமாய் உத்தரித்தவன், “பின்னும் விராய் மலர்த் துழாய்” நெருங்கத் தொடுத்துப் பரிமளத்தோடு கூடின மலர்ந்த திருத்துழாய் சூட்டப்பட்ட திருமுடியை யுடையவன். இந்த அழகோடு கடலில் இறங்கினான் பூமியை எடுக்க. “மராமர மெய்த மாயவன்” மஹாராஜருக்கு நம்பிக்கை வருவதற்காக எழு ஸால விருக்ஷங் களை அம்பால் எய்த ஆச்சரிய சேஷ்டிதன். அவன் என்னுள் இருக்க மாட் டேன் என்றால் பின்னை யானொட்டுவேனோ? அவன் போக்கை நான் ஒப்புக் கொள்வேனோ? என் ஒப்புத லின்றி அவனால் போக முடியுமோ? நான் தொங்குவேனோ என்று பிள்ளான் பணிக்கும்.

யானொட்டி என்னுள் - 7

நான் அவனை விட்டாலும் அவன் என்னை விடான் என்கிறார். “யா னொட்டி” நான் ஸம்மதித்து என் ஹிருதயத்தில் இருக்க வேணும் என்று சொல்லவில்லை. “தானொட்டி வந்து” நிரபேக்ஷனான அவனை உம்முடைய நெஞ்சில் இருக்கப் போகிறேன் என்று பிரதிக்கை பண்ணிக்கொண்டு

வந்து என்னுடைய ஸ்வதந்த்ரமான நெஞ்சைத் தன் குணங்களாலும் அழகாலும் வஞ்சித்து, அகப்படுத்தினான். மேலும் ஊடுட்டி நின்று, அபிமத விஷயத்தில் அழுக்குப் பிடிக்குமாப் போலே எனக்கு த்யாஜ்யமான உடம்போடே பற்றி நின்று என் ஆத்மாவோடே வந்து கலந்தான். இதையே ஸ்வபாவமாக உடையவன். நான் விட்டுப் போவேன் என்றால் அவன் ஸம்வதிப்பனோ? என்னை விட அவன் ஒட்டுமோ? ஒப்புக் கொள்வானோ? என்றபடி.

என்னை ரெகிழ்க்கிலும் என்னுடை - 8

என்னை விட்டாலும் அவன் குணங்களில் ஈடுபட்ட என் நெஞ்சை அவனாலும் விடமுடியாது என்கிறார். மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்ற என்னை அவனால் விடமுடியாது. ஒருக்கால் என்னிடம் குணமில்லாமையென்று விட்டாலும் என் நல்ல நெஞ்சை ஸர்வசக்தனான அவனாலும் விடமுடியாது. இவ்வளவு காலம் விட்டிருக்க வில்லையோ என்ன, இனிமேல் விடமுடியாது என்கிறார். ஏனென்றால் அது நப்பின்னைப் பிராட்டி அடிமையன்றோ என்கிறார். பின்னை நெடும் பணைத்தோள்” நப்பின்னைப் பிராட்டியுடைய மூங்கில் போல் பசுமையையும் சுற்றுடைமையையுமுடைய திருத்தோளோடு அணைகையால் ஆனந்திக்கிறவன். “முன்னையமரர்” நித்ய ஸூரிகளுடைய ஸ்வரூபாதிகள் தன் அதீனமாம்படி இருக்கிறவன். நித்ய ஸூரிகள் ஸன்னிதியில் பிரதிக்கை பண்ணிற்று. நப்பின்னை புருஷகாரம் எப்படி விடுவது என்கிறார்.

அமரர் முழு முதலாகிய ஆதியை - 9

ஏன் பிரிக்கமுடியாது என்றால் ஒரே த்ரவ்யம் என்று சொல்லும்படி கலந்த பின்பு எப்படிப் பிரிப்பது என்கிறார். “அமரர் முழு முதலாகிய” நித்ய ஸூரிகளுடைய ஸ்வரூபம் ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி எல்லாவற்றிற்கும் காரணமானவனை, எல்லாம் தன்னதீனமாய் இருப்பவனை, ‘ஆதியை’ லீலா விபூதியிலுள்ளார்க்கும் கரணகளேபரங்களைக் கொடுக்கும்வனை” “அமரர்க்கு அமுதிந்த” இந்திரன் முதலிய தேவர்களுக்கு அம்ருதம் கொடுத்தவனை. “ஆயர் கொழுந்தை” இடையர்களுக்குத் தலைவனான அவனை. ஆக உபய விபூதி நாதனை. என் ஆத்மா அமர, நான் வேறொருவருக்கு உரியன் என்கிற ப்ரமம் போம்படி வளும்ப, நெருக்கமாக (ஸ்வாதந்த்ரம் ப்ரமங்களாகிற தண்ணீர் துறும்பு அறும்படி). “துழாவி” அவனுடைய குணாதிகள் எல்லாவற்றையும் அனுபவித்து. தழுவிற்று-தனிவஸ்து என்று சொல்ல முடியாதபடி கலந்தது (ஸம்சுலேஷித்தது) இனியென்னாலும் அவனை விட முடியாது.

அகலில் அகலும் அணுகில் அணுகும் - 10

ப்ரயோஜனந்தரங்களுக்கு அவனை ஆச்ரயித்து அதை அடைந்தபின் அவர்கள் அகலில் தானும் வருத்தத்தோடே அகலும். “ந நமேயம்” என்று

ராவணனைப் போல் அகன்றால் இவனும் அகலும். ராவணனையும் “யதி வா ராவணஸ் ஸ்வயம்” என்று உள்ளே சாபலம் இருக்கக் கண்ணீரோடு கொன்றான். “அகலில் அகலும்” வேறு ப்ரயோஜத்தைவிட்டுத் தன் விஷயத்தில் சிறிது ஆபிமுக்யம் பண்ணினால் அவர்களிடத்தில் மிகுந்த ஆசையோடு மேல் விழும் ஸ்வபாவமுடையவன். விபீஷணன் வந்து கிட்ட அவனை இளைய பெருமாள் போலே ஸஹோதரனாக நினைத்தான். “புகலுமரியன்” பிரதி கூலர்க்குக் கிட்ட முடியாதவன். பொருவல்லன் ஆச்ரயிக்கிறவர்களுக்கு ஒரு விதத் தடையு மில்லாதபடி எளியன். “எம்மான்” எனக்கு ஸ்வாமி. “நிகரிலவன் புகழ்” ஒப்பில்லாத அவனுடைய குணங்களைப் பாடி திருப்தி யில்லாதவனாயிருக்கிறேன். பகல் இரவு என்று விபாகமில்லாமல் ஸர்வகால மும் எங்கும் குடைந்து அனுபவித்துக் குணங்களை அனுபவிக்கிறார்.

குடைந்து வண்டுண்ணும் துழாய் - 11

வண்டுகள் உள்ளே நுழைந்து தேனுண்ணும் படியாகத் தேன் வெள்ளம் பெருகும் திருத்துழாயால் அலங்காரம் செய்யப்பட்ட திருமுடியையுடையவனை ஆச்ரயித்த திருக்குருகூருக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் அருளிச் செய்த ஆயிரத்தில் இப்பத்து. சொற்கள் என்னைச் சேர்த்துக்கொள் என்னைச் சேர்த்துக் கொள் என்று கைங்கர்யம் பண்ணின ஆயிரத்திப் பத்து. துக்கங்களை பாபங்களை. உடைந்து ஓடும்படி செய்யும்— வேறு இடத்திற்கும் சேர முடியாதபடி உடைத்து ஓடச் செய்யும். இப்பத்துப் பாட்டில் எம்பெருமானுடைய பஜனம் ஸுகரூப மென்றார்.

ஒவ்வொரு பாட்டிலும் பேசப்பட்ட குணங்களாவன:

1. ஸத்துக்களுடைய சித்தாகர்ஷணத்தில் ஸமர்த்தன்.
2. பாபத்தைக் கழிப்பவன்.
3. எப்பொழுதும் அனுபவிக்கத் தகுந்த அம்ருதம்.
4. தன்னை விடுவதற்குக் காரணமில்லாதவன்.
5. உபகாரங்களை மேன்மேலும் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறவன்.
6. விடுவேன் என்றாலும் விடமுடியாத அனுபவத்தை யுடையவன்.
7. விட வேண்டும் என்கிற ஆசையைத் தடுக்கிறவன்.
8. ஆச்ரிதர்களுடைய மனஸ்ஸைத் தன்னிடத்திலிருந்து விடுவிக்கச் சக்தியில்லாதவன்.
9. ஒருக்காலும் பிரிக்கமுடியாதபடி ஒருநீராகக் கலந்து நிற்கு மவன்.
10. தன்னைப்பாடுகிறவர்களுடைய சிரமத்தைப் போக்குகிறவன்.

ஆதலால் அவனை ஆராதிப்பதே ஸுகம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார்
 சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான்
 திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமத் ஆண்டவன்
 ஸ்ரீவேதாந்த ராமானுஜ மஹாதேசிகன் அருளிய
 பகவத் விஷய ஸாரத்தில்
 முதல் பத்து ஏழாம் திருவாய்மொழி
 முற்றிற்று

ஸ்ரீ:

எட்டாம் திருவாய் மொழி.

ஓடும் புள்ளேறி சூடும் தண்டுழாய்

நீடு நின்றவை ஆடும் அம்மானே 1

நம் ஸ்வாமீ பக்ஷியான கருடன் மேல் ஏறி ஸஞ்சரிப்பான். குளிர்ந்த துளளியைச் சிரனிலே தரிப்பான். தீர்க்ககால மிருக்கிற நித்ய விபூதியி லுள்ள வஸ்துக்களோடு சேர்ந்திருப்பன். கீழே சொன்னபடி தன்னோடு கலந்த எம்பெருமானுடைய திவ்ய ஐச்வர்யம் சொல்லுகிறது இப்பதிகத் தில். முதற்பாட்டில் பரமபதத்தில் ஐச்வர்யம் சொல்லுகிறது. இத்திரு வாய் மொழியில் ஈச்வரத்வ லக்ஷணம் சொல்லுகிறது என்றும் சிலர் சொல்லுவார்கள். கீழே “பாடி இளைப்பிலம்” என்று சொன்னபடி பாடி அனுபவிக்கிறார் என்று சொல்லுவார்கள். ஆர்ஜவ குணம் சொல்லுகிறது, என்று பட்டர் திருவுள்ளம். பெருமாள் பத்தர், முக்தர், நித்யர் என்கிற மூன்று ஜீவர்களோடும் பரிமாறு மிடத்தில் அவர்களைத்தன் நினைவின் படி வரப்பண்ணாமல் தன்னை அவர்களுக்கு ஈடாகப் பண்ணிக் கொண்டு பரி மாறும் ஆர்ஜவ குணம் சொல்லுகிறது என்பர்கள். ஆர்ஜவ குணமாவது பெருமாள் கீழ்ப்பட்டவர்களோடு பழகும் போதும், மனதிலும் சொல்லி லும் செய்கையிலும் ஒரே மாதிரியாக அவர்கள் போன வழியே தனக்கு வழியாம்படி அவர்களோடு பரிமாறுவது. ஸ்ரீதேசிகனுக்கு இங்கு ஆர்ஜவ குணம் சொல்லப்படுகிறது என்றுதான் திருவுள்ளம். ஆனால் இக்குணம் ஐச்வர்யத்தில் அடங்கியதே. முதல் பாட்டில் நித்ய விபூதியில் ஐச்வர்யம் சொல்லுகிறது. பெரிய திருவடிக்குப் பெருமாள் தன் மீது ஏறிச் செல்வது திருவுள்ளமாயிருக்கும். அதன்படியே பெருமானும் பெரிய திருவடி மேல் ஏறி அவ்விபூதியில் உள்ளார்க்குக் காட்டிக் கொடுக்கும் திருத்துழாய்க்கும் அறிவுண்டு. “சின்மயைஸ் ஸ்வப்ரகாசைச் ச “என்பது காண்க. திருத்து ழாயின் திருவுள்ளப்படியே அதைத் திருமுடியில் சூட்டிக் கொள்வன். அவைகளோடு தாப முள்ளவன், மடுவில் விழுமாப் போல் அவைகளோடு பரிமாறுவான். ஈச்வரனாயிருந்து ஸம்ஸாரிகளோடும் நித்ய ஸூரிகளோடும் வித்யாஸ மில்லாமல் பரிமாறுவான்.

அம்மானாய் பின்னும் - 2

மேலும் எண்ணற்ற பல திவ்ய அவதாரங்களாகிற ஐச்வர்யத்தை யுடையவன் என்கிறார்.

க்ருரமான கேசி என்கிற அஸுரனுடைய வாயைப் பிளந்து அந்த ஸந்தோஷம் தோற்ற சிவந்த நீண்ட மலர்ந்த கண்களையுடையவன். கீழ் சொன்னபடி ஸர்வாதிகனாயிருந்தும் மேலும் பல ஸௌந்தர்யங்களையுடைய

பல அவதாரங்களையும் செய்தவன். பரத்வத்தில் காட்டில் அவதாரங்களில் அழகு அதிகம். “ஸ உ ச்ரேயான் பவதி ஜாயமான:” என்பது காண்க.

கண்ணா வானென்றும் - 3

பூமியிலுள்ளவர்களுக்கும் பரமபத வானிகளான நித்ய ஸூரிகளுக்கும் கண்ணாயிருக்கிறவன். நித்ய ஸூரிகளுக்கும் சேர்விடமான வேங்கடம் என்ற திருமலையில் வாஸம் செய்கிறான்.

இரட்டைப்பிள்ளைகளைப் பெற்ற தாயார் இரண்டு குழந்தைகளுக்கும் நடுவே கிடந்து பால் கொடுக்குமாப் போல் ஸம்ஸாரிகள், முக்தர்களிருவருக்கும் காட்சி கொடுப்பதற்காக திருமலையில் நின்றருள்கின்றான். “சக்ஷுரீர் தேவானாம் உத மர்த்யானாம்” ஸம்ஸாரிகளுக்கும் நித்ய ஸூரிகளுக்கும் ரக்ஷகனாவன். குளிர்ந்த திருமலை. தண்ணூர் வேங்கடம்-தாபத்தைப் போக்க வல்ல குளிர்ந்த மலை. ஈசுவரனுக்கு ரக்ஷய வர்க்கம் (காப்பாற்றப்பட வேண்டியவர்கள்) வரவில்லை என்கிற தாபத்தையும் ஜீவன்கள் ரக்ஷகன் பெருத தாபத்தையும் போக்கும் மலை. திருவேங்கட மலை பூமியிலிருந்தாலும் அவனுடைய நீர்மையை அனுபவிப்பதற்காக நித்ய ஸூரிகள் படுகாடு கிடப்பதால் விண்ணோர் வெற்பு என்கிறார். வேங்கடமலையில் நிற்கும் ஐசுவர்யம் இப்பாட்டில் சொல்லப்பட்டது.

வெற்பை யொன்றெடுத்து - 4

பசுக்களையும் கன்றுகளையும் இடையர்களையும் ரக்ஷிப்பதற்காகக் கோவர்த்தன மென்கிற மலையை எடுத்து இளைப்பு இல்லாமல் நிற்கும் ஸ்வாமியின் கல்யாண குணங்களை ஸர்வ காலங்களிலும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறேன். கோகுலத்தை ‘அழிப்பதற்காக இந்திரன் வர்ஷிக்க மலையை எடுத்து ரக்ஷித்தான். கீழ்ப்பாட்டில் ஒரு மலையை ஆதாரமாகக் கொண்டு ரக்ஷித்தான். இப்பாட்டில், ஒரு மலையை ஆதேயமாக்கி ரக்ஷித்தான் என்று சொல்லப்பட்டது ஏழுநாள் தூக்கிக் கொண்டு நின்றபோதில் இளைப்பு உண்டாக வில்லை. “ஒற்கமின்றியே” ஸ்வாமியானதால் இளைப்பில்லை. பிரஜா ரக்ஷணத்தில் மாதாவுக்கு இளைப்பு உண்டாகாது. “ஒற்கமின்றியே” பிரகாசத்துக்குக் குறைவில்லாமல் எனக்கு குணங்களை பிரகாசிப்பித்துக் கொண்டு நின்றான். அவன் குணங்களை ஒரு கால் சொல்லிவிட்டுப் பின் கார்யத்துக்காகப் போவே னல்லேன். நித்ய ஸூரிகள் இதுவே யாத்ரையாக விருப்பேன்.

வைகலும் வெண்ணை-5

நான் அவனைவிட்டு அவன் குணங்களைச் சொல்லுமாப்போல் அவனும் என்னை விட்டு என் உடம்பை விட்டு என்னை ஆசைப்பட்டான்

என்கிரூர். வெண்ணையில் ஆசையால் இடக்கையும் வலக்கையும் கலந்து ஸர்வகாலமும் வெண்ணையை உண்டவன். “தாரார் தடந்தோள்கள் உள்ளவனும் கை நீட்டி ஆராத வெண்ணை விழுங்கி” என்றார் கலியன். குடத்தில் அடிவரையில் கை நீட்டி எடுத்தால் வயிறு நிறையும் என்கிற பிள்ளைத்தனத்தால் இரண்டு கைகளாலும் கலந்துண்டவன். பரமபத நாதன் திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணையை விரும்பினுப்போல் என் உடம் பிலே வந்து ஸம்ச்லேஷித்தான். இது உண்மையா என்று கேட்டீர்களே யானால் வெண்ணையுண்டது எப்படிப் பொய்யில்லையோ அப்படியே பொய் கலவாது என் உடம்போடு கலந்தான்.

கலந்தென்னாவி - 6

என் உடம்பில் கலந்தவன் அத்தோடு விடவில்லை. என் ஆத்மாவையும் ஸ்வீகரித்தான். என்னை அடிமையாக்கினவன் நான் அனுபவிப்பதற்காக எல்லோருடைய மனஸ்சையும் கண்ணையும் அபஹரிக்கிற அழகிய திருமேனியைக் காட்டி மஹாபலியை வசீகரித்து இந்த லோகத்தையும் கொண்டான்.

கொண்டான்ஏழ்விடை - 7

என் ஆவி நலங் கொண்டது மாத்திரமல்ல. பரமபதத்தில் பண்ணும் ப்ரீதியை என்னிடத்தில் பண்ணினான். “தண்தாமம் செய்து” ஸம்ஸார தாபத்தைப் போக்கும் பரமபதமாக என்னை நினைத்து. பரமபதத்தில் பண்ணும் ப்ரேமத்தை என்னிடத்தில் பண்ணி. “என் எண் தான் ஆனானே”. நான் ஆசைப்பட்டபடியே எனக்குக் கை புகுந்தான். அல்லது என் மனோரதத்தை, தான் வைத்துக் கொண்டான். அதாவது நான் வைகுந்தம் போக வேணும், அங்கே அப்பெருமானை அனுபவிக்க வேணும் என்று ஆசைப்பட, அவன் திருநகரிக்குப் போகவேணும் அங்கு ஆழ்வாரை அனுபவிக்க வேணும் என்று ஆசைப்பட்டான். எனக்கு போக்கியமாவதற்காக ஏழு ரிஷபங்களையும் ஜயித்தான். ஸப்தலோகங்களையும் பிரளயாபத்தில் திருவயிற்றிலே வைத்தான்.

ஆனானாயன் - 8

அப்பெருமான் எனக்கு போக்யனாகைக்காக திவ்ய சேஷ்டிதங்களைச் செய்தது மாத்திரமோ? என்னிடமுள்ள ஸங்கத்தாலே திவ்யாவதாரங்களெல்லாம் எனக்கு போக்கியமாகச் செய்தருளினான். ஆனாயன் ஆனான். இடையளாய்ப் பிறந்து அந்த ஜாதிக்குரிய கோரக்ஷணத்திலே ஈடுபட்டான். அத்தோடு மட்டுமல்ல. திர்யக் ஜாதியாகவும் பிறந்தான். மத்ஸ்ய மூர்த்தியாகவும் வராஹமூர்த்தியுமாகவும் ஆனான். அவன் வரிசையாக அவதரித்தாலும் இவர் பதற்றத்தால் ஏககாலமாக அனுபவிக்கிறார். ஆனான் உடம்பு காரியமும் அந்த ஜாதிக்குத் தகுந்தபடி இருந்தது என்றபடி இதுக்குக் கார

ணம் என்ன வென்றால் “என்னில் தானாய சங்கே” என்னிடம் அவனுக் குள்ள ஸங்கமே. (ஆசையே) அல்லது “தானானவை சங்கே” அவதாரங்கள் சங்கே, சங்கம் என்கிற பெரிய எண்ணிக்கை என்றபடி. எண்ணற்ற அவ தாரங்கள் நான் அனுபவிப்பதற்காகச் செய்தான், என்றபடி.

சங்குசக்கரம் - 9

எனக்காக ஸர்வயோனிகளிலும் பிறந்தருள்கிறான். கையில் திருவாழி திருச்சங்கு ஏந்தி அவ்வழிகோடே பிறந்தருள்கிறான். அவன் வருமிடத்தில் அவனது சிஹ்னங்களோடே வந்து அவதரிக்கிறான். சிலரை வசீகரிக்க நினைத்தவர்கள் கையில் மருந்து கொண்டு திரியுமாப் போலே அவன் அவதாரங்கள் தோறும் திவ்ய ஆயுதங்களோடேயே வருகிறான். எல்லா அவதாரங்களிலும் திவ்ய ஆயுதங்கள் உண்டோ என்றால் உண்டு. ராஜாக்கள் கறுப்புடுத்துப் புறப்பட்டால் அந்தரங்கர்கள் அபேக்ஷிக்கிற போது முகம் காட்டுகைக்காகப் பிரியத் திரிவார்கள். அதுபோலே தோற்றா தேயும் நிற்பார்கள். எங்கும் தானாய தங்கள் நாதன் தேவ மனுஷ்யாதிகளி லும் அவதரிப்பன். அல்லது ஒருவனைப் பிடிக்க ஊரை வளைப்பாரைப் போலே எங்கும் வியாபித்திருப்பவன் என்றபடி. நம்மை எழுதிக் கொள்வ வதற்காக என்றபடி.

நாதன் ஞாலங்கொள்-10

இவனைப் பேசும் போது கடல் கிளர்ந்தாப்போல் வேதமே பேச வேண்டும். நம்மால் பேசப்போமோ என்கிறார். ‘நாதன்’ எனக்கு ஸ்வாமி ஸர்வேச்வரன், “ஞாலங்கொள் நாதன்” திரிவிக்ரமனாய் வந்து பூமியை ஸ்வீகரித்த திருவடிகளையுடையவன், என் அம்மான்- திருமலையிலே வந்து நின்று என்னை அடிமை கொண்ட ஸ்வாமி. இவனுடைய இந்நிலைமைகளைப் பேசும்போது கடல் போல் கிளர்ந்து வருகிற வேதமே பேச வேண்டும். வேதத்தால் பேசக் கூடிய நீர்மையை உடையவன் என்றபடி.

நீர் புரை வண்ணன்-11

சடகோபனால் சொல்லப்பட்ட இப்பத்துப்பாட்டும் சீதளமாய் அதி போக்கியமான ஜலத்துக்கு ஸத்ருசமான காந்தியையுடையவனுடைய ஆர்ஜவ குணத்தை, வாத்ஸல்ய குணத்தை நன்றாக விசாரித்துச் சொல்லப் பட்டது. இத்திருவாய்மொழி எல்லாத்திருவாய் மொழியிலும் ஆராய்ந்து சொல்லப்பட்டது. ஸம்ஸாரிகள் கெடுதலை நினைத்து இழக்க வேண்டாத படி அவனுடைய ஆர்ஜவ குணத்தைப் பேசிற்று. இந்தப் பத்துப் பாட்டையும் ஸம்ஸாரிகள் ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும் என்றபடி.

இப் பதிகத்தில் ஆழ்வார் பத்து குணங்களைக் கொண்டு ஆர்ஜவ குணத்தைப் பேசினார்.

1. கருடன் முதலிய நித்யஸூரிகளால் யதேஷ்டம் ஸேவிக்கத் தகுந்தவன்.
2. விரோதிகளைப் போக்கத் தானே அவதரிக்கிறவன்.
3. மனுஷ்யர்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் ரக்ஷகன்.
4. கோபர்களைக் காக்க மலையை எடுத்தவன்.
5. ஆச்ரிதர்களுடைய சரீரத்தில் கலப்பவன்.
6. மனஸ்ஸையும் கண்ணையும் அபஹரிக்கிற வாமனரூப மெடுத்தவன்.
7. ஆச்ரிதர்களுடைய மனோரத ஸத்ருச வயாபாரத்தையுடையவன்.
8. தன் விபவம் போலே அளவில்லாத வராஹம் முதலிய ரூபங்களை எடுப்பவன்.
9. திருவாழி திருச்சங்குகளைத் தரிப்பவன்.
10. எல்லார் தலையிலும் திருவடியை வைத்தவன்.

இப்பத்து குணங்களால் அவனுடைய ஆர்ஜவகுணம் (ஐச்வர்யம்) சொல்லப்பட்டது.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார்

சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான்

திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமத் ஆண்டவன்

ஸ்ரீவேதாந்த ராமானுஜ மஹாதேசிகன் அருளிய

பகவத் விஷய ஸாரத்தில்

முதல் பத்து எட்டாம் திருவாய்மொழி

முற்றிற்று

ஸ்ரீ:

ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி

இவையு மவையு முவையும் இவரு மவரு முவரும்
 எவையு மெவரும் தன்னுள்ளே ஆகியுமாக்கியும் காக்கும்
 அவையுள் தனி முதலெம்மான் கண்ணபிரா னென் னமுதம்
 சுவையன் திருவின் மனாள் என்னுடைச் சூழலு ளானே. 1

ஆழ்வார் தம்முடைய அநர்ஹதையை (தகுதியில்லாமையை) நினைத்து அகலாதபடி தம்மை வசீகரிப்பதற்காக நாலு பக்கங்களிலும் ஸமீபத்திலும் இருந்து லஷ்மீ, யசோதை, கருடன் இவர்களிடத்தில் பண்ணும் பரிமாற்றத்தை தம் ஒருவரிடத்திலேயே பண்ணியும், அதில் முதலில் கொடுத்த அநுபவம் ஜரிக்கக் கொடுத்தும் கீழே என் மெய் கலந்தானே என்று சொல்லப்பட்ட சேர்க்கையை விஸ்தாரமாகச் சொல்லுகிறார். கிருஷ்ணன் தன்னுடைய விபூதியை விஸ்தாரமாகக் கேட்டு பக்தியுண்டாகி தன்னைக் காண வேணும் என்று ஆசைப்பட்ட அர்ஜுநனுக்கு திவ்ய சக்ஷு ஸ்ஸைக் கொடுத்து விச்வரூபத்தைக் காட்டி அநுபவித்தான். அதுபோல் பெருமானுடைய ஆர்ஜவ குணத்தைக் கேட்டு மிகவும் தாஹப்பட்ட ஆழ்வாருக்கு அவரோடு ஏகரஸனாய் ஸம்சுலேஷித்தான். பெருமாள் பிராட்டியோடு பரிமாறுவது மஹிஷி என்கிற முறையால், கருடனோடு பரிமாறுவது வாஹனம் என்கிற முறையால், அனந்தனோடு பரிமாறுவது சயனம் என்கிற முறையால். யசோதையோடு பரிமாறுவது தாய் என்கிற முறையால். இப்படி அவர்களோடு ஒவ்வொரு முறையாலே பரிமாறுவதெல்லாம் இவ்வாழ்வார் ஒருவரோடு பரிமாறி அதுவும் பொறுக்கப் பொறுக்கப் பரிமாற ஸர்வ இந்திரியங்களாலும் ஸர்வகாத்ரத்தாலும் அநுபவித்து அதனால் உண்டான பிரீதியாலே அவனைப் பேசுகிறார்.

சுரிய:பதியானவன் என்னுடைய பர்யந்தத்தில் விட்டுப் போக மாட்டாமல் நிற்கிறான் என்கிறார். இவையும் அவையும் உவையும் ஸமீபத்திலிருக்கிறதாயும், தூரத்தில் இருக்கிறதாயும் ஸமீபத்திலுமில்லாமல் தூரத்திலுமில்லாமல் நடுப்ரதேசத்திலிருப்பதாயும், "யவையும் மற்றுமுள்ள அறிவில்லாப் பொருள்களும்," இவரும், அவரும் உவரும் ஸமீபத்திலிருக்கிறதாயும், தூரத்திலிருக்கிறதாயும், தூரமுமில்லாமல் ஸமீபத்திலுமில்லாமல் மத்ய பிரதேசத்திலிருக்கிறதாயும் யவரும் மற்றுமுள்ள அறிவுள்ள பொருள்களும், (சேதன சேதனங்களும், "தன்னுள்ளே யாகியும்" பிரளய காலத்தில் தன்னிடத்திலே அடங்கும்படி பண்ணியும் "ஆக்கியும்" ஸ்ருஷ்டி காலத்திலே இவை எல்லாவற்றையும் உண்டாக்கியும், காக்கும் "ரக்ஷிக்குமவன் அவையுள் தனிமுதல்

அந்த அறிவுள்ள வஸ்துக்கள் அறிவில்லாப் பொருள்கள் அவைகளுக்குள்ளே அத்விதீய காரண பூதன் அவற்றின் ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளுக்கு ப்ரதான காரணமாயிருப்பவன். எம்மான், எனக்கு ஸ்வாமி. கண்ணபிரான் இப்படி இருப்பவன் மறைந்து நிற்காமல் கண்ணுக்குத் தோற்றும்படி கண்ணனாய் வந்து அவதரித்த உபகாரகன். என் னமுதம் எனக்கு அம்ருதமாயிருப்பவன். சுவையன்-ரஸிகன். அந்த அம்ருதத்திற்கு அறிவு கிடையாது. இவன் ரஸிகன். திருவின் மனாளை, லக்ஷ்மீபதி. பிராட்டி அகலகில்லேன் என்று சொல்ல பிறந்தவன், என்னைச் சுற்றி, விடேன் என்றிருக்கிறான்.

“யஸ்ய ப்ரஸாதே ஷகலா: ப்ரஸீதேயு ரிமா: ப்ரஜா: ஸ ராமோ வாநரேந்த்ரஸ்ய ப்ரஸாத மபிகாங்க்ஷதே “லோகநாத: புராபூத்வா ஸுக்ரீ வம் நாதமிச்சதி” உலகங்களுக்கெல்லாம் நாதன் ஸுக்ரீவனை நாதனாக விரும்புகிறார் கிடைக்கட்டும், கிடைக்காமல், போகட்டும் தாம் முதலில் ஆசைப்படுகிறார் என்று சொன்னார் வால்மீகி மகரிஷி. அது போலிருக்கிறது இங்கே.

சூழல் பல பல வல்லான் - 2

என் பரிஸரத்திலே வந்திருந்தவன் அது ஸாத்மித்தவாறே ஸமீபத்தில் வந்து நின்றான் என்கிறார் “சூழல் பல பல வல்லான்”. சூழல் ஜீவன்களை சுகப்படுத்திக் கொள்வதால் அவதாரம் எனப்படும். அனேக அவதாரங்களைச் செய்ய வல்லவன். ஜாதி பேதத்தாலும் அதற்குள் உள்ள அவாந்தர பேதத்தாலும் பல பல அவதாரங்கள். கர்மாவினால் பிறக்கிற வனுக்கு முடியாத பிறவிகளில் பிறப்பன். அதில் ஒரு சூழல் சொல்லுகிறார் “தொல்லை அம்காலத்து” முன்பு ஒரு அழகான காலத்தில். வராஹ கல்பத்தில் என்றபடி. காலத்துக்கு அழகாவது பகவான் வந்து பிறப்பது தான். கேழலொன்றாகி இடந்த ஒரு வராஹரூபியாக வந்து பூமியை உயரே எடுத்த கேசவன். பிரளய ஜலத்திலே நனைந்த மயிரழகையுடையவன். “என்னுடையம்மான்” எனக்கு ஸ்வாமி வேழமருப்பை ஒசித்தான் குவலயாபீடம் என்கிற யானையின் தந்தங்களை முறித்தவன். “விண்ணவர்க்கு” பிரமன்முதலிய தேவர்களுக்கு நினைவுக்கு அகப்படாதவன். “ஆழநெடுங்கடல் சேர்ந்தான். உடம்புக்கு உறுத்தாதபடி ஆழநெடுங்கடல் சேர்ந்தான் உடம்புக்கு உறுத்தாத படி ஆழமான நீண்ட கடலிலே சயனித்துக் கொண்டவன்” என் அருகலிலான் என் ஸமீபத்தில் வந்திருக்கிறான்.

அருகலிலாய பெரும்சீர் - 3

அவ்வெம்பெருமான் என்னோடு ஸம்ச்லேஷித்து விட்டிலன். ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஸம்ச்லேஷிக்கிறான். என்கிறார். மேலே சொல்லப்போகிறபடியசோதா லக்ஷ்மீ, கருடன் முதலானவர்களுடைய ஸம்ச்லேஷப்படி என்ற

படி. “அருகலிலாய பெரும்சீர். குற்றங்களில்லாத நல்ல மஹாகுணங்களை யுடையவன். நித்யஸூரிகளுடைய ஸத்தாஸ்திதிகளுக்கும் காரணமானவன். “கருகிய நீலநன்மேனி வண்ணன் கறுத்து நெய்த்திருக்கும் நீலரத்னம் போன்ற திருமேனியையுடையவன்.” செந்தாமரைக் கண்ணன். சிவந்த தாமரைப்பூ போன்ற கண்களையுடையவன். “பொருசிறைப்புள் உவந்து ஏறும்” தன்மேல் ஏறுகிறதால் உண்டாகும், ஸந்தோஷத்தால் ஒன்றொடொன்று சண்டை போடுகிற சிறகுகளையுடைய பக்ஷிராஜன் மேல் பிரீதியோடு ஏறியருளும்வன் பூமகளார்தனிக்கேள்வன், பூவிலேபிறந்த பெரிய பிராட்டியாருடைய அத்விதீயனான நாயகன். ஒருகதியின் சுவைதந்திட்டு ஒழிவிலன். ஐச்வர்யத்துக்கு இரண்டாம் விரலுக்கு ஆளில்லாதவன். ஒரு வழியால் வந்த ரஸத்தைத் தந்திட்டு விடவில்லை. என்னிடத்தில் நித்ய ஸூரிகள் எல்லாரிடத்திலும் பண்ணும் ஆதரத்தைப் பண்ணுகிறான். “என்னோடுடனே. என்னோடு கூடவே இருக்கிறான்.

உடனமர் காதல் மகளிர் - 4

ஸர்வோத்க்ருஷ்டனும் அகடித கடநா சக்தனுமான ஸர்வேச்வரன் யசோதைப்பிராட்டி இடுப்பிலே இருக்குமாப் போல் என் இடுப்பிலே வந்து அமர்ந்தான் என்கிறார். “திருமகள் மண்மகள் ஆயர் மடமகள்” லஷ்மீதேவி, பூதேவி, இடையர்குலத்திலே வந்தவதரித்திருந்த மடப்பதையுடைய நீளாதேவி, உடனமர் காதல் மகளிர், சேர்ந்து ஏகாஸனத்திலே இருக்கும் மிகுந்த ஆசையுடைய மஹிஷிகள் மூவர். ஆளும் உலகமும் மூன்றே-- அவனால் ஆளப்படும் உலகங்கள் க்ருதகம், அக்ருதகம், க்ருதகாக்ருதகம் என்று மூன்றுலகங்கள் (அதாவது செய்யப்பட்ட பொருள்கள் செய்யப்படாத பொருள்கள் இரண்டு விதமான பொருள்கள். இவைகள் உள்ளன வாகப் பிரிக்கப்படும் மூன்று லோகங்கள். அல்லது ஸம்ஸாரி ஜீவன்கள், முக்தியடைந்த ஜீவன்கள் நித்யர்கள் என்கிற மூவகை ஜீவன்களும் இவர்கள் பகவானால் ஆளப்படுகிறார்கள். “உடன் அவை ஒக்க விழுங்கி” அந்த லோகங்களை ஸமமாக, தாரதம்யம் இல்லாமல். உடன் கூட “விழுங்கி” உள்ளே விழுங்கி வயிற்றிலே வைத்து, “ஆலிலை சேர்ந்தவன். ஆலிலையில் சயனித்துக் கொண்டவன். அம்மான் எனக்கு ஸ்வாமி. “கடல் மலி மாயப் பெருமான்” ஸமுத்திரத்தைக் காட்டிலும் அதிகமான ஆச்சர்ய சேஷ்டிதங்களையுடையனான ஸர்வேச்வரன், கண்ணன், கிருஷ்ணன் என் ஒக்கலை யானே. என் இடுப்பில் ஏறியருளினான்.

ஒக்கலை வைத்து முலைப்பாலுண்ணின்று - 5

“நக்கபிரானோடு” வஸ்திரமில்லாமல் திகம்பரன் என்று பிரஸித்தனாய் அவனைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு உபகாரகனான சிவனும், அயனும் பிரமனும் இந்திரனும் முதலாக-இந்திரன் முதலாக எல்லாரையும், “ஒக்கவும் தோற்றிய” ஸமமாக ஒரே காலத்தில் ஸ்ருஷ்டித்த ஈசன், எல்லாரையும் ஆளு

பவன் மாயன். தன்ஸங்கல்ப ஞானம் தவிர, வேறு உதவியை வேண்டாத படி ஸ்ருஷ்டித்த ஆச்சர்யபூதன், ஒக்கலை வைத்து—யசோதையைப் போலே இடுப்பில் வைத்துக் கொண்டு “முலைப்பால் உண்ணென்று—முலைப்பால் சாப்பிடு என்று “தந்திட — கொடுக்க, வாங்கி இவனும் ஆதரலோடு வாங்கி செக்கம் செக — செக்கம்—மரணம்—அவள் கோலிவந்த மரணம் அவளோடே போக. அல்லது செக்கம்—கோபம் — அவனுடைய கோபம் அவள் நசிக்கும்படி, அவள் பால் உயிருண்ட—அவள் பக்கல் ப்ராணன்போம் படி சாப்பிட்ட. அந்த மாயன் என்நெஞ்சிலுள்ளான்,—என்னுடைய ஹிருதயத்திலே, என் மார்பிலே இருக்கிறான்

மாயன் என் நெஞ்சிலுள்ளான்-6

“காயமும் சீவனும் தானே” உடம்பும் உடம்பிலே இருக்கும் ஜீவனும் அவனே! (இரண்டையும் சரீரமாகவுடையவன்) “காலும்” — வாயுவும், எரியும்—அக்னியும் அவனே. மற்ற பூதங்களையும் சேர்த்துக்கொண்டு பஞ்சபூதங்களுக்கு ஆத்மா என்றபடி “அணியன், ஆச்ரிதர்களுக்கு ஸமீபத்திலிருக்கிறவன். சேயன், ஆச்ரயிக்காதவர்களுக்கு தூரத்திலிருப்பவன்”. யவர்க்கும் சிந்தைக்கும் கோசரனல்லன். எவ்வளவு உயர்ந்த ஞானவான்களுக்கும் சிந்தனைக்கும் அகப்படாதவன். “தூயன்” “என்னெஞ்சிலுள்ளான்” இப்படியிருந்தும் எனது மார்பிலே இருந்தான். “தூயன்” என்னோடு சேருவதைத்தவிர வேறு ப்ரயோஜனத்தை அபேக்ஷிக்காதவன் “துயக்கன்” தன் குணங்களைக்காட்டி மனஸ்ஸை உடையச் செய்பவன் “மயக்கன்” ஸந்தோஷத்தால் மோகிக்கச் செய்யுமவன். என்னுடைத்தோ ளிணையான். என்னுடைய இரண்டு தோள்களிலும் உட்கார்ந்தான்” மற்றும் யவர்க்கு மஃதே! இன்னும் வேறு யாருக்காவது இது உண்டோ. இந்த அதிசயம் யாருக்காவது உண்டோ, ஆகையால் அவன் மாயன். ஆச்சர்ய பூதன்.

தோளிணை மேலும் நன்மார்பின் மேலும்-7

நான் விரும்பியபடியே அலங்கரித்த்கொண்டு வந்து என் நாக்கிலே புகுந்தான் என்கிறார் “கேள் இணை ஒன்றுமிலாதான்” ஸமுதாய சோபைக்கும் அவயவங்களுடைய சோபைக்கும் ஒப்பிலாதவன். இவனுடைய சோபைக்கு ஸமமானவன் வேறு ஒருவரும் கிடையாது என்றபடி. “கிளரும் சுடர் ஒளி மூர்த்தி” ஆறு பெருகுவது போல் மேன்மேலும் பெருகுகிற மிகுந்த தேஜோமயமான திருமேனியை உடையவன். தோளிணை மேலும் நன்மார்பின் மேலும் சுடர்முடிமேலும் தாளிணைமேலும் புனைந்த தண்ணந்துழாயுடையம்மான். தோள்களிலும் மார்பிலும் கிரீடத்திலும் திருவடிகளிலும் சாத்திக்கொண்ட திருத்துழாயை உடையவன். உலகில் அபிமத விஷயங்கள் (பார்யாதிகள்) இருக்கும் இடம் போகிறவர்கள் அவர்களுக்கு இஷ்டமான புழுகு நெய் ஒட்டிக்கொண்டு சந்தனம் முதலியவைகளால் அலங்

கரித்துக் கொண்டு போவார்கள். அதுபோல் ஆழ்வாருக்குப் பிடித்த திருத் துழாய் மாலையை உடம்பில் அணிந்து கொண்டு வந்தார் என்றபடி. ஆழ்வார் உகப்பதும் திருத்துழாய். அவன் கொடுப்பதும் திருத்துழாய். தாயார் பெண்ணுக்குப் பிடிப்பதாகப் பேசுவதும் திருத்துழாய். ஆகையால் திருத்துழாயை அணிந்துகொண்டு வந்தான் “புள்ளூர் தி கள்ளூரும் துழாய் கொயல் பாய் மலர்மேல் மணத்தொடு” வண்டுதிவளும் திருத்துழாய் கொடர் விரை மட்டலர் தண்டுழாய் என்றும், கண்ணன் கழல்துழாய் பொன் செய் பூண் மூலைக்கு என்று மெலியும் “தன் மன்னு நீள் கழல்மேல் தண்துழாய் நமக்கன்றி நல்கான்” முதலான இவர் பாடல்களில் இவ்வர்த்தம் காண லாம். தோளிணைமேலும் அணைக்கிற தோள்களிலும் தன்மார்பின் மேலும் அணைப்பிக்கிறவள் இருக்கிற திருமார்பிலும், அணைத்துக்கொண்டு மேல் பார்த்தால் சேஷித்வத்தைக் காண்பிக்கிற கிரீடத்திலும் தோளிணைமேலும் அவன் சேஷித்வத்தை ஸ்திரப் படுத்துகிற திருவடிகளிலும் திருத்துழாய் சாத்திக்கொண்டு வந்தான். பட்டர் வீரராயிருப்பார் முதலில் ஆயுதத் துக்கு மாலையிடுவார்கள் பிறகு பார்வையுக்கு மாலையிடுவார்கள். பின்பு தான் சாத்திக்கொள்வார்கள் பின்பு அடியார் கொள்வார். அந்தக்ரமத்திலே சாத்திக் கொண்டு வந்தான் என்பராம். அம்மான்-எனக்கு ஸ்வாமி. நாள் அணைந்து ஒன்றும் அகலான் தினந்தோறும் என்னைக்கட்டிக் கொண்டு கொஞ்சமும் பிரியாதவன். என்னுடை நாவினுளான்-என்னுடைய நாக்கு நுனியில் உட்கார்ந்தான். நாக்கால் நான் ஸ்தோத்ரம் பண்ணுவதற்கு இலக்கு ஆனான். பாத்ரமானான் என்றும் சொல்லுவார்கள்.

நாவினுள் நின்று மலரும் - 8

சாஸ்திரங்களால் அறியவேண்டியவன் கண்ணுக்கு விஷயமானான் என்கிறார். ‘நாவினுள் நின்று மலரும் நாக்கிலிருந்து வருத்தியடைந்து வருகிற ஞானக்கலைகளுக்கெல்லாம்’ ஞானத்தைக் கொடுக்கக் கூடிய வித்யைகளுக்கெல்லாம் “ஆவியும் ஆக்கையும் தானே” உயிரும் உடம்பும் அவனே (அதாவது பொருளும் சப்தமும் அவனே ஆவன். உடல் சப்தம், உயிர் அர்த்தம். சப்தங்கள் பெருமானை விட்டுப்பிரியாத விசேஷணங்கள். இந்தசப்தத்திற்கு இந்த அர்த்தம் சொல்லவேண்டும் என்று ஸங்கல்பித் தவனும் அவனே “அழிப்போடு அளிப்பவன் தானே. உலகங்களை அழிக்கிற வனும் ரக்ஷிக்கிறவனும் அவனே. அல்லது வித்யைகளையும் அழிப்பவனும் காக்குமவனும் அவனே என்றும் சொல்லலாம். பூவியல்—புஷ்பத்தின் ஸ்வபாவமுள்ளவன். ஸுகுமாரன் நால்தடந்தோளன்-நான்கு திருத்தோள் களையுடையவன். பொருபடை ஆழிசங்கேந்தும் யுத்தார்த்தம் ஆயுதங்க ளான சக்ரம் சங்கங்களைத் தரிக்கிறவன். “காவி நன்மேனி” நீலோத்பல புஷ்பம் போன்ற அழகிய திருமேனியுள்ளவன். கமலக்கண்ணன், என் கண் ணிலுள்ளானே. என் கண்ணுக்கு விஷயமானான். “ய:சக்ஷுஷி திஷ்டன் என்ற படியைக் காண்பித்தான் என்றபடி.

கமலக்கண்ணன் என் கண்ணுள்ளான் - 9

அது ஸாத்தித்தவாறே என் நெற்றியில் வந்து நின்றான் என்கிறார். கமலத்து அயன் நம்பி தன்னை, தாமரையில் அமர்ந்த பிரமதேவனாகிற ஞானத்தால் நிறைந்தவனை “கண் நுதலானோடும்” நெற்றியில் கண்ணையுடைய சிவனோடும் “தோற்றி = ஸ்ருஷ்டித்து”. அமலத் தெய்வத்தோடு ஸத்வகுணமுள்ள தேவர்களோடும் “உலகமாக்கி” உலகங்களை ஸ்ருஷ்டிக்கும் ஸ்வபாவனாவன். கமலக் கண்ணன். தாமரைக் கண்ணன், என் கண்ணினுள்ளான். என்கண்ணுக்குள் நின்றான். நீர் என்ன செய்தீர் என்றால், “காண்பன்—நான் பார்த்தேன். “ந மாம்ஸசக்ஷுரபி வீக்ஷதே தம். ந சக்ஷுர் க்ருஹ்யதே” என்று வேதம் சொன்னது அழிந்து போயிற்று. நீர் எப்படிப் பார்த்தீர்? என்றால் “அவன் கண்களாலே அமலங்களாக விழிக்கும். எல்லா தோஷங்களும் போகும்படி அவன் கண்களால் கடாக்கித்தான் பார்த்தேன் என்கிறார். மற்ற விரோதிகளான இந்திரியங்கள் என்ன செய்தன? என்றால் “ஐம்புலனுமவன் மூர்த்தி மற்றிருந்த இந்திரியங்களும் அவனுக்கு சரீரம் போல் அடங்கியிருந்தன. அவன் என் நெற்றியுளானே. என் நெற்றியிலே வந்து நின்றான். என்கிறார்.

நெற்றியுள் நின்று என்னையாளும் - 10

“ஒற்றைப்பிறை அணிந்தானும்” ஒருகலையையுடையசந்திரனைத்தலையில் தரித்த ஸுகப்ரதானான சிவனும் “நான் முகனும்” பிரமனும், இந்திரனும் தேவேந்திரனும். “மற்றையமரரும் எல்லாம், இன்னும் மற்ற தேவர்களும், நெற்றியுள்ளே நின்று என்னை ஆள்கின்ற வரிசையாகவைத்த தாமரைப்புஷ்பங்கள் போன்ற இரண்டு திருவடிகளையும் சூடி சிரஸாவஹித்து, “கற்றைத்துழாய்முடி” வளர்ந்துதழைக்கிற திருத்துழாயைக் கிரீடத்திலே தரிக்கிற கண்ணபிரானை க்ருஷ்ணனாகிற உபகாரகனைத் தொழுவார். இப்படிப்பட்ட அப்பெருமான் நானிருந்தவிடத்திலே வந்து எனதுச் சியுளானே. என் தலையின் நடுவில் உட்கார்ந்தான். ராஜாக்கள் அந்தப்புரத்தில் ஒருகட்டில் நின்றும் மற்றொருகட்டுக்குப் போகும்போது நடுவில் அந்தரங்கர் வந்து முகம் காட்டி கார்யம் கொள்ளுமாப்போலே நெற்றியிலிருந்து அவன் உச்சியில் வருவதற்கு பிரமன்முதலியோர் வந்து தொழுதார்கள் என்றபடி.

உச்சியுள்ளே நிற்கும் தேவதேவர்க்கு - 11

இனி வேறுபோக வேண்டிய இடமில்லை என்று என்னுடைய உச்சியுள்ளே நிற்கிறான். அமரர் சென்னிப்பூ என்சென்னியில் நிற்கிறான். என் உச்சியுள் நிற்பதால் தேவனான- நித்தியஸூரிகளுக்கும் தேவனான. எனக்கு கண்ணனாய் உபகரித்தான். “இச்சையுள் செல்ல உணர்த்தி” என்பக்கல் அவன் பண்ணின அபிநிவேசத்தை தாம் அறிந்தபடியை திருவுள்ளத்துள்ளே படும்படி அறிவித்து: “இச்சொன்ன ஆயிரம், வண்குருகூர்ச்சட

கோபன் பாவத்தோடு சொன்னஆயிரத்தில் இப்பத்துப்பாட்டுகளையும் எம் பெருமானுக்கு விண்ணப்பம் செய்தால் ஆசையுள்ளவர்கள் இடத்திற்கு வருகிற அவனுடைய திருவடிகள் சென்னி பொருமே. தலையிலே வந்து சேரும். எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை அடைவதாகிற மோகும்ஸித்திக்கும் என்று பலச்ருதி சொல்லப்பட்டது. எம்பெருமான் ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க போகம் கொடுப்பான் என்கிற குணமிப்பதிகத்தில் பேசப்பட்டது அதற்கு 10 காரணங்கள் சொல்லப்படுகிறது.

1. என்னுடைய சுற்றுப்பக்கத்தில் தோற்றினன்
2. ஸமீபத்தில் வந்து தோற்றியும்
3. என்னுடைய பிரிவைப் பொறுக்கமாட்டாமலும்
4. குழந்தையைப் போல் இடுப்பிலே வந்து உட்கார்ந்தும்
5. மனஸ்ஸிலே ப்ரவேசித்தும்
6. தோள்கன் இரண்டில் ஏறியும்
7. நாவினுள் நின்றும்
8. கண்ணினுள் இருந்தும்
9. நெற்றியில் நின்றும்
10. தலையின் நடுவிலிருந்தும் அனுபவம் கொடுக்கும் பெருமானே ஜரிக்க. ஜரிக்க அநுபவித்தருளினார்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார்

சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான்

திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமத் ஆண்டவன்

ஸ்ரீவேதாந்த ராமானுஜ மஹாதேசிகன் அருளிய

பகவத்விஷய ஸாரம்

முதற்பத்தில் ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி

முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

பத்தாம் திருவாய் மொழி

பொருமா நீள்படை யாழிசங்கத்தொடு

திருமா நீள்கழல் ஏழுலகும் தொழ

ஒருமாணிக்குறளாகி நிமிர்ந்த அக்

கருமாணிக்க மென் கண்ணுளதாகுமே(1).

இத்திருவாய் மொழியில் குற்றமில்லாத ஒளதார்ய குணம் பேசப் படுகிறது. உபாயத்தின் சிறுமையையும், கொடுக்கிற புருஷார்த்தத்தின் மேன்மையையும் வாங்கிக் கொள்கிறவனுடைய தாழ்மையையும் பாராமல் தன்னையே கொடுக்கும் குணம், “அநகவிச்ராணநம்” என்பது பேசப் படுகிறது. கீழே தனக்குப் பிறந்த ஸம்ச்லேஷத்தை நினைத்து ஸுகிக்கிறார். என்பர் சில ஆசார்யர்கள், கீழே ஸர்வேச்வரன் தனக்குக் கொடுத்த அநுபவத்தை நினைத்தார். இது தனக்குக் கிடைத்ததற்குக் காரணம் எது என்று ஆலோசித்துப் பார்த்தார். அவன் கொடுத்த புருஷார்த்தத்திற்கு ஈடாக தன்னிடத்தில் ஒன்றுமில்லை. அப்படி இருந்தாலும் அவனிடத்தில் துவேஷமில்லாமை, ஆபிமுக்யம், பக்தி, பரமபக்தி, பரஞானம் எல்லாமிருந்தாலும் அவன் கொடுக்கும் பயனுக்கு இது ஸரியான காரணமாகாது. ஒருவன் அரசனிடம் ஒரு எலுமிச்சம் பழத்தைக் கொடுத்து ஒரு ராஜ்யத்தைப் பெற்றால் அதற்கு விலையா யிராது. அப்படி ஏதாவது நம்மிடத்தில் நன்மைகளிருந்தாலும் “பவந்தி பாவா பூதாநாம் மத்த ஏவ ப்ருதக்விதா:” என்கிறபடி அவைகளும் அவன் கொடுத்துத் தான் வந்தவை. ஆகவே நித்ய ஸூரிகள் பெறும் புருஷார்த்தத்தை நமக்குத் தந்தான் என்று நினைத்து ஸந்தோஷிக்கிறார் என்பாருமுண்டு.

“பொருமாளீள்படை” யுத்தம் பண்ணுமவைகளான, நமசி முதலானோர்களோடு யுத்தத்திற்கு ஸித்தமாயிருக்கிறது. அல்லது அஸ்தானே பய சங்கையாலே ஒருவரை ஒருவர் பொருவர்கள். ராகவம் சரணம் கத: என்றவனை ‘வத்யதாம்’ என்றார் மஹாராஜர். “பரதஸ்ய வதே தோஷம் நாஹம் பச்யாமி என்றார் இளையபெருமாள் மா - பெருமையோடு கூடின பெருமானை விட ஆச்ரிதர்களிடத்தில் மிகுந்த பக்ஷபாத முள்ளது நீள்-ஈச்வரன் வளருகிற போது தானும் வளரும். அப்படிப்பட்ட சங்கசக்ரங்களோடு “திரு மாநீள் கழல்” சங்கசக்ரம் முதலிய ரேகைகளோடு கூடின அவனைக் காட்டிலும் பூஜிக்கத்தகுந்த ஆசையுள்ளவர்கள் இருக்குமிடம் வரும் திருவடிகளை “ஏழுலகும் தொழ” தலையிலே வந்திருக்கையால் எல்லாரும் தொழ ‘ஒரு மாணிக்குறளாகி நிமிர்ந்த’ அத்விதீயமான திருமேனி, அவனை இன்னமொரு தடவை இவ்வடிவை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்

என்று நினைத்தாலும் இப்படி வாய்க்காது (அமையாது), ஒரு வாமன ப்ரஹ்மசாரியாகி “நிமிர்ந்து” திரிவிக்ரமனாக வளர்ந்த ‘அக்கருமாணிக்கம்’ குளிர்ந்த மிக விலையுள்ளரத்னம் போன்ற அழகையுடையவன் என்கண்ணுக்கு விஷயமானான். எனக்கு ஸுலபனானான் என்னவுமாம்

கண்ணுள்ளே நிற்கும் - 2

மண்ணும் நீரும் எரியும் நல்வாயுவும் விண்ணுமாய் விரியும் எம்பிரானே. “பஹு ஸ்யாம் என்று ஸங்கல்பித்து பிருதிவி, ஜலம், வாயு, அக்னி, ஆகாசம் என்கிற பதார்த்தங்களாக விஸ்தீர்ணனானான். பஞ்சபூதங்களையும் சரீரமாகக் கொண்டமையால் அப் பதார்த்தங்களாகவே ஆனான் என்று சொல்லத்தட்டில்லை. அப்படி பிரபஞ்சமாய் விஸ்தீர்ணனானான் என் ஸ்வாமியை ‘காதன்மையால் தொழில்-பரமபக்தியால் ஸேவித்தால் அவன் கண்ணுள்ளே நிற்கும். கண்வட்டத்தே விடாதேநிற்பன். எண்ணிலும் வரும். நாம் நினைத்ததைக் காட்டிலும் அதிகமாகவே கிருபை செய்வன், என் இனிவேண்டும்-இதற்குமேல் என்ன வேண்டும். இதைவிட நாம் இனி எதை ஆசாணிப்போம் இதைக் காட்டிலும் வேறு பேறு இல்லை என்றபடி, எண்ணிலும் வரும். கடம், படம், புஸ்தகம் ஈச்வரன் என்று சொன்னால் நம்மை இல்லை என்று சொல்லாமல் கடம், படம், புஸ்தகம் மாதிரியாவது ஒரு வஸ்துவாக நினைத்தானே என்று கண்ணுள்ளே வந்து நிற்பன், அசித்து இருபத்தினான்காயிருக்கும், ஜீவாத்மா இருபத்தைந்தாவது, இருபத்தாறாவதாயிருப்பன் ஈச்வரன் என்று நினைத்தாலும், நம்முடைய உண்மையை ஒப்புக்கொண்டான் என்று நினைத்து கண்ணுக்கிலக்காவான் எனவும் ஆம்.

எம்பிரானே எந்தை தந்தை - 3

அவவிச்வரன் இப்படியிருக்க நீயும் உனக்கேற்கத் தொழாய் என்று நெஞ்சுக்கு உபதேசிக்கிறார். “மடநெஞ்சமே! எனக்கு பவ்வியமான நெஞ்சமே! கொம்பு, அராவு, நுண்ணேர் இடைமார்பனை வஞ்சிக்கொம்பு போலும் அரவு போலும் ஸுஷ்மமான இடையையுடைய பெரிய பிராட்டியாரை மார்பில் தரித்தவனை வஞ்சிக்கொடி போல், இடுப்பு. பார்பின் படம்போல் நிதம்பப்ரதேசம் என்றபடி எம்பிரானே எனக்கு ஸ்வாமியை. இவருக்கு ஸ்வாமி ஒரு மிதுனம். எந்தை தந்தை தந்தைக்கும் தம்பிரானே எனக்கு பிதா அவருக்குப்பிதா அவருக்குப்பிதாவுக்கும் ஸ்வாமியானவனைத் தொழாய், நீ தொழு என்றபடி, இவ்வாழ்வாரை பிரான் என்று பேசவே அவள் தன் தாமரைக் கண்ணனைக் குளிரக்கடாக்கித்தாள். இவன் கடாக்கிப் பதற்குக் காரணம் என்னவென்று பார்த்தார். அருகே கடாக்கிச்செய்வார் இருந்தாள். அவளைப் பேசினார்.

நெஞ்சமே நல்லை நல்லை - 4

மாதா பிதாக்கள் சொன்ன காரியத்தை உடனே செய்ய ஸத்புத்ரர் களை மடியிலே வைத்துக் கொண்டு கொண்டாடுமாப்போலே ஆழ்வார்

சொன்னவுடனே அவ்வெம்பெருமான்மேல் விழுந்த நெஞ்சை மார்பிலே வைத்து அணைத்துக் கொண்டாடுகிறார். நெஞ்சமே நல்லை நல்லை, நெஞ்சமே நீ மிகவும் நல்லை நல்லை மிகவும் நல்லவன். முந்துற்ற நெஞ்சாகையாலே கொண்டாடுகிறார். இவர் பெருமாளுக்கு நெஞ்சைத் தூது விடுமாப் போல் அவரிடம் போயிருந்த நெஞ்சுக்கு இவர் தூதுவிடும் படியாயிருக்கும்படி இவருக்கு முன்னே செல்கிற நெஞ்சு. “திருவிருத்தம்” என் நெஞ்சினுரைக் கண்டால் என்னைச் சொல்லி அவரிடை நீர் இன்னம் செல்வீரோ என்னும்படி முந்துற்ற நெஞ்சு, உன்னைப் பெற்றால் என்செய்யோம். என்னோடு நீ ஒத்திருக்கிறபோது எனக்குச் செய்யமுடியாத துண்டோ? பலம் கொடுப்பதற்கு ஈச்வரனுண்டு. நீனைப்பதற்கு நீ உண்டு. இனி எதைத்தான் ஸாதிக்க முடியாது? என்ன இனி குறைவினம்-நமக்கு என்ன குறை. ஆனால் இனி செய்ய வேண்டுவது என்னவென்றால் “மைந்தனை” நித்தியயுவாவாவை மலரான் மணவாளனை, புஷ்பத்தில் அவதரித்த லக்ஷ்மி தேவியை மணந்தவனை “துஞ்சும் போதும் விடாது தொடர்” நான் அயோக்யன் என்று அகலும் போதும் நீ விடாமல் தொடர்-அநுஸரிப்பாய், இவருக்குப் பிரிவுதான் விநாசம் “முஹூர்த்தம் ஜீவாவ:” என்றானிறே இளையபெருமாள். ஆகையால் நான் விட்டாலும் நீ விடாதே. அவன் விட்டாலும் நீ விடாதே கண்டாய் இதைக் கெட்டியாய்ப் பிடித்துக் கொள் என்கிறார்.

கண்டாயே நெஞ்சே கருமங்கள் - 5

ஏ நெஞ்சமே உலகேழு முண்டானை ப்ரளயாபத்திலே உலகேழும் வயிற்றில்வைத்துரக்ஷித்தவனை. உலகேழும் ஓர் மூவடி கொண்டானை உலகேழையும் மூன்றடிகளால் அளந்து கொண்டானை. நீயும் கண்டு கொண்டனை நீயும் கண்டாய், நானும் கண்டுகொண்டேன். கருமங்கள் கார்யங்கள், பலங்கள் வாய்க்கின்று, பலிக்குமிடத்தில் “ஓர் எண்தானு மின்றியே” ஓர் நினைவுமில்லாமலே தானாகவே வந்து பலிக்கிறது என்று திருவுள்ளத்தோடே கூட அநுபவிக்கிறார். நெஞ்சமே ஞானத்துக்கு வழி யான நீயே பார் உனக்குத் தெரியாதது உண்டோ? நாம் நினைக்காமலிருக்க அதுதானே வருகிறது. பார்த்தாயே! வாமனனாய் வந்து வளர்ந்து திருவடி நம் தலைமேல் வரும் என்று நினைத்தாருண்டோ? பிரளயத்தில் வயிற்றிலே வைத்துக் காப்பாற்றப் போகிறான் என்று நினைத்ததுண்டோ? நீ அவனைக் காண எங்கே நினைத்தாய். நீயும் அவனைப் பார்த்தாயன்றோ என்று நேரே நெஞ்சோடு அநுபவிக்கிறார்.

நீயும் நானும் இந்நேர் நிற்கில் - 6

தாயும் தந்தையுமாய் இவ்வுலகில் வாழும்சன் - மாதா பிதாக்கள் போல் இந்த உலகில் பலிக்குமீச்வரன் குழந்தை கிணற்றில் விழுந்தால் ஒக்கக் குதிக்கும் மாதாவைப் போலே ஸம்ஸாரத்திலே வந்து நம்மை

எடுப்பவன் நமக்கு வகுத்த ஈசுவரன் மணிவண்ணன் எந்தையே நீலமணி போன்ற வர்ணத்தையுடையவன் தன்வடிவழகைக்காட்டி என்னை நிலை நிறுத்தியவன் “இந்தேர் நிற்கில்” நீயும் நானும் இந்த ஆபிமுக்யத்திலே நிற்கில் இதே மாதிரி பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபட்டு நின்றால் என்றபடி. மேல் மற்றோர் நோயும் சார்கொடான் மேலுள்ள காலத்திலும் ஓர் வியாதியை சேரவொட்டான் பகவானைப்பிரித்து வைக்கும் வியாதியை நம்மிடம் வரவொட்டான். முன்பு பண்ணின பாவ பலம் அநுபவிக்கவிட்டுக் கொடான். விஷயப்ரவணாக விட்டுக் கொடான் ப்ரயோஜனாத்நரங் களில் ஆசையை உண்டுபண்ணி விட்டுக் கொடான். அயோக்யனென்று அகலவிடான் நெஞ்சமே சொன்னேன்.

உத்த்ருத்ய புஜமுச்யதே என்பதுபோல் நான் சொன்னது ஸத்யம் என்கிறார். திருக்கோட்டியூர் நம்பியைப்போல் பகவத்விஷயம் பிறர் அறிய லாகாது என்றுபோல் இவர் இருப்பது. திரௌபதி குழல் விரித்துக் கிடப் பதைப்பார்த்து செய்வது காணாமல் உபதேசித்து, பின்பு கைப்பட்ட மாணிக்கத்தைக் கடலிலே போட்டோம் என்று பதண் பதண் என்றான். பின்பு “இதம் தே நாதபஸ்காய” என்றவனைப்போல் படுகிறார். ஸத்யம் ஸத்யம் என்கிறபடி இது மெய் என்கிறார்.

எந்தையே என்றும் எம்பெருமான் என்றும் - 7

இவர் “துஞ்சம்போது விடாது” என்று பயப்பட்டாப்போல் வந்து முடிந்தது. அவனை நினைக்காமல் போனால் அரைக்ஷணமும் ஜீவிக்கமாட் டாத நித்யஸூரிகள் நினைத்து அநுபவித்து அவ்வநுபவம் மேலே வழிந்து எந்தையே எங்களுக்குப் பரிவனே எம்பெருமான் என்றும் எனக்கு ஸ்வா மியே என்றும் சொல்லும்படியான ஐசுவர்யத்தையுடையவனை நான். எந்தையே என்றும் எம்பெருமான் என்றும் சிந்தையுள் வைப்பன். எத்தனை விஷயங்களை நினைத்திருந்த நெஞ்சிலே வைத்தேன். அதுமாத்திரம் அல்ல சொல்லுவன்-பிறர் அறியும்படி சொல்லவும் சொன்னேன்-பாவியேன். விலக்ஷணமான ஒரு வஸ்துவை அழிக்க நான் தலைப்பட்டேனே-பாவியேன். ஒரு ஸாத்விகன் தமோகுணம் மேலிட்டு ஒரு வீட்டில் நெருப்பை வைத்து விட்டு, பின்பு ஸத்வகுணம் தலையெடுத்தவுடன் அநுதபிக்குமாப்போல், பாவியேன் என்கிறார். புரோடாசத்தை நாய் திண்டிடுப்போல் விலக்ஷண வஸ்துவை அழிப்பது பாபமன்றோ? என்று அகலப்பார்க்கிறார்.

செல்வ நூரணினென்று செல்வ - 8

நாம் முன்பு அவனைப் பேசினதும் நினைத்ததும் தப்பச் செய்தோம். இனி அவன் வேண்டாம் என்று அவன் குணம் நடையாடாதவிடத்தில் இருப்போம் என்று ஒரு குட்டிச் சுவரிலே முட்டாக்கிட்டுக் கொண்டு கிடந் தார். அங்கே ஒரு வழிப்போக்கன் கமை கமைத்து ஸ்ரீமந் நாராயணு என்றான். அதைக் கேட்டு தம்முடைய கரணங்கள் அங்கே ஈடுபடுகிறபடியைக் கண்டு

ஆச்சரியப்படுகிறார். ஆழ்வார் பரிஸரத்தில் பிரம்மசாரி எம்பெருமான் பேர் சொல்லுவாரில்லை. செல்வநாரணன் = ஸ்ரீமந் நாராயணன் என்று சொன்னான். அதைக் கேட்டதும் கண்பனி மல்கும் — கண்கள் நீரைச் சொரிந்தது. நெஞ்சம் அவனைத் தேட ஆரம்பித்தது. அந்தச் சொல்லின் அர்த்தத்தை நினைக்கவில்லை. விஷஹரணமந்த்ரம் போலே கேட்டதுமே இப்படியாயிற்று. மாயமே-இது என்ன ஆச்சரியம். நள்ளிரவிலும் நல்ல பகலிலும் (அல்லும் பகலும்) இடைவீடின்றி-நடுவிலே கொஞ்சமும் விடாமல், நல்கி-ஸ்நேஹித்து நம்பி-பூர்ணான அவன், என்னைவிடான்-அபூர்ணான என்னை விடான். அவனை அபூர்ணான என்னை நம்பி விடுகிறானல்லன் அவனை அநுபவிக்கும் காலமானதால் நல்ல இரவு நல்ல பகல் என்கிறார். இங்குள்ளாரைப் பெற்று பெறாப்பேறு பெற்றாப் போலிருக்கிற படியால் பூர்ணன் எனப்படுவான்.

நம்பியைத் தென்குறுங்குடி நின்ற - 9

அவன் நம்மை விடாமலிருந்தாலும், நாம் வேறு விஷயத்திலீடுபட்டு அவனை மறக்கலாமே என்றால், அவன் படிக்கைக் கண்டுவைத்து எப்படி மறப்பது என்கிறார். “உம்பர் வானவர் ஆதி மேலே இருக்கிற நித்யாஸூரி களுக்கும் ஸத்தாதிகளுக்குக் காரண பூதனாய் “தென்குறுங்குடி நின்ற” அழகான குறுங்குடியிலே நின்றவனான. நம்பியை பரிபூர்ணான “அச்செம் பொனே திகழும் திருமூர்த்தியை, அப்படிப்பட்ட உருக்கிவிட்ட தங்கம் போன்ற பிரகாசிக்கிற திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தையுடையவனாய் அம் சோதியை, அழகானஜோதிஸ்ஸை. எம்பிரானே இவைகளைக்காட்டி என்னை தன் பக்கல் விழும்படி செய்த என் ஸ்வாமியை”. என்சொல்லி மறப்பனோ = எதைச் சொல்லி மறப்பது? குணங்களால் பூர்ணனில்லை என்று மறக்கவோ, ஸௌலப்யமில்லை என்று மறக்கவோ? திருமேனி அழகில்லை என்று மறக்கவோ? மேன்மை இல்லை என்று மறக்கவோ? நமக்கு உபகாரம் செய்யவில்லை என்று மறக்கவோ எத்தைச் சொல்லி மறப்பன் என்கிறார்.

மறப்பும் ஞானமும் நூலினுண்ணுணர்ந்திலன் - 10

கஷ்டப்பட்டாவது அவனிடமிருந்து நெஞ்சைத் திருப்பி அவனை மறந்திருந்தாலோ என்னில் நெஞ்சில் இருட்டைப் போக்கிக் கொண்டு நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிறவனை மறக்கமுடியுமோ என்கிறார்.

“மறப்பும் ஞானமும்”, அக்ஞானத்தையும் ஞானத்தையும் “நான் ஒன்று உணர்ந்திலன். நான் ஒன்றையும் அறியேன். இரண்டுமறியாத அசித்த கல்பன், அசேதனத்துக்கு ஸமமானவன் ஒரு சேதனனாய் நினைத்தேனோ மறக்கைக்கு நினைவு என்னடியாக வந்தாலல்லவா மறப்பும் என்னடியாக வரும். “மறக்கும் என்று” இவன் நம்மை மறந்து போவனோ என்று பார்த்து “செந்தாமரைக் கண்ணோடு அழகிய தாமரைபோன்ற கண்களால் குளிரக்கடாக்கித்து மறப்பற — நான் மறக்காதபடி” என்னுள்ளே

மன்னிஞன் தன்னை என்னுள்ளே ஸ்திரப்ரதிஷ்டிதனாயிருந்தவனை. என் மணியை = மணிபோல் முடிந்து ஆளவாம்படி எனக்கு ஸுலபமானவனை. யாண்டான் இனி மறப்பேனா மறக்க முடியுமோ?

மணியை வானவர் கண்ணனை — 11

இப்பத்துப்பாட்டையும் கற்பார் நிரதிசய புருஷார்த்தமான கைங்கர்யத்தைப் பெறுவார் என்கிறார். “வானவர் கண்ணனை” — நித்யஸூரி களுக்கு நிர்வாஹகனான மணியை — மணிபோல் ஸுலபமானவனை தன்ன தோரணியை தனக்குத்தானே அலங்காரமானவனை ஸௌலப்யம்மேன்மை அழகு இம்முன்றும் கூடின பசங்கூட்டு ஆபரணங்கள் வேண்டாதே தானே அழகாயிருப்பவனைக்குறித்து தென்குருகூர்ச் சடகோபன் அழகான குருகூருக்கு நிர்வாஹகரான நம்மாழ்வாருடைய வாசிக கைங்கர்யமான ஆயிரத்துள் இவை பத்து உடன் — அபிப்ராயத்துடன் — தனிவிவர் — பக்தியுடன் த்ருப்தி இல்லாதவராய்க் கொண்டு கற்பரேல் — அப்யாஸம் செய்தார்களே ஆகில். கல்விவாயுமே — இவ்வித்யைதானே பலமாக அமையும். ஞானம் என்றால் பகவத்விஷயத்தைப்பற்றியல்லது இராது. இத்தை அப்யஸிக்க இது, பலமாக கைங்கர்யத்தைத் தரும் என்றும் சொல்லலாம். அல்லது இக்கல்விதானே பலம் என்றும் சொல்லலாம். இப்பதிகத்தில் ஸர்வேச்வரனுக்கு எனக்கே தன்னைத்தந்த கற்பகம் என்னும் படியான ஓளதார்யகுணம் உண்டென்பது பேசப்பட்டது. இக்குணம் பத்துப்பாட்டுகளிலுள்ள பத்துகுணங்களால் ஸாதிக்கப்படுகிறது.

1. உலகங்களை அளக்கும்போது ஆச்சரியமாக எல்லாராலும் காணப் படுபவன்.
2. 26 என்று சொன்னால், நான் 26ஆம் தத்துவம் என்று கொண்டு, ரகஷிக்கும் ஸ்வபாவன்.
3. பூர்வர்களுக்கு உபகாரம் செய்தவன்.
4. மனது அவனிடத்தில் ஐகாகர்யத்தை அடைவதற்குக் காரண பூதன்.
5. எண்ணிக்கையின்றி தானே வருவான்.
6. மாதாபிதாக்களைப்போலே ஸம்பந்தமாத்நிரத்தினால் உதவுகிறவன்.
7. சிந்தா ஸ்துதி முதலியவைகளுக்கு லக்ஷ்யபூதன்.
8. ஆச்ரிதரை விட்டுப்பிரியில் தரிக்கமாட்டாதவன்.
9. திருக்குறுங்குடியில் தனது அர்ச்சாமுர்த்தியைக் காட்டினவன்.
10. நாம் மறக்காதபடி நம்மனஸ்ஸிலே இருப்பவன். ஆகவே இப்பத்து குணங்களால் உதாரன் என்று சொல்லப்படுவான்.

இந்த 100 பாட்டுக்களிலும் (10 பதிகங்களிலும்) ஒவ்வொரு பாட்டுகளையும் நன்கு ஆராய்ந்தால் பெருமான் குணங்கள் நன்கு புலப்படும். 100 பாட்டுகளில் திரண்டு எடுக்கப்பட்ட குணம் ஸர்வேச்வரன் ஒருவன் ஸேவா யோக்யன். (ஸேவிக்கத்தகுந்தவன்) என்பதாம்.

1 முதல் 10 வரையுள்ள, பத்துத்திருவாய் மொழிகளில் கூறப்பட்டவை வருமாறு:-

1. ஸர்வஸ் மாத்பரன்.
2. ... ஸர்வஸமன்.
3. ... ஆச்ரிதஸுலபன்.
4. ... அபராதங்களைப் பொறுத்துக் கொள்ளுகிறவன்.
5. ... தஸளசீல்ய குணமுள்ளவன் (தாழ்ந்தவர்களோடு பழகுவது)
6. ... ஸுலபமாய் ஆராதிக்கப்படுபவன்.
7. ... ஸுகமான உபாஸனத்தால் அடையப்படுபவன்
8. ... ஆர்ஜவகுணமுள்ளவன்.
9. ... ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க அநுபவம் கொடுப்பவன்.
10. ... அத்யந்த உதாரன்.

ஆக, பத்துத் திருவாய் மொழிகளிலும் 10 குணம் பேசப்பட்டது.

ஆழ்வரெம் பெருமானார் சீரார்தூப்புல்
திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.
ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமத்ஆண்டவன்
ஸ்ரீவேதாந்த ராமானுஜ மஹாதேசிகன் அருளிய
பகவத் விடியஸாரம் முதற்பத்தில் பத்தாம்
திருவாய்மொழி முற்றிற்று.